CURS DE MIRACOLE
TEXT

Cuprins

Capitolul 1 **SEMNIFICAŢIA MIRACOLELOR**
I. Principiile miracolelor
II. Revelaţie, timp şi miracole
III. Ispăşire şi miracole
IV. Ieşirea din întuneric
V. Întregime şi spirit
VI. Iluzia nevoilor
VII. Distorsiunile impulsurilor miraculoase

Capitolul 2 **SEPARAREA ŞI ISPĂŞIREA**
I. Originile separării
II. Ispăşirea ca mecanism de apărare
III. Altarul lui Dumnezeu
IV. Vindecarea ca eliberare de toată frica
V. Funcţia făcătorului de miracole
A. Principiile speciale ale făcătorilor de miracole
VI. Frică şi conflict
VII. Cauză şi efect
VIII. Semnificaţia Judecăţii de apoi

Capitolul 3 **PERCEPŢIA INOCENTĂ**
I. Ispăşire fără sacrificiu
II. Miracolele ca percepţie adevărată
III. Percepţie versus cunoaştere
IV. Greşeala şi eul
V. Dincolo de percepţie
VI. Judecata şi complexul autorităţii
VII. Crearea versus imaginea de sine

Capitolul 4 **ILUZIILE EULUI**
Introducere
I. Predare corectă şi învăţare corectă
II. Eul şi falsa autonomie
III. Iubire fără conflict
IV. Nu trebuie să fie aşa
V. Iluzia eu-trup
VI. Recompensele lui Dumnezeu

VII Creaţie şi comunicare

Capitolul 5 **VINDECARE ŞI ÎNTREGIME**
Introducere
I. Invitaţia făcută Spiritului Sfânt
II. Vocea pentru Dumnezeu
III. Călăuza spre mântuire
IV. Predare şi vindecare
V. Cum foloseşte eul vinovăţia
VI. Timp şi veşnicie
VII. Decizia de a-L alege pe Dumnezeu

Capitolul 6 **LECŢIILE IUBIRII**
Introducere
I. Mesajul răstignirii
II. Alternativa la proiecţie
III. Renunţarea la atac
IV. Singurul Răspuns
V. Lecţiile Spiritului Sfânt
A. Să ai, dă totul tuturor
B. Să ai pace, predă pace ca să o înveţi
C. Veghează numai pentru Dumnezeu şi Împărăţia Sa

Capitolul 7 **DARURILE ÎMPĂRĂŢIEI**
I. Ultimul pas
II. Legea Împărăţiei
III. Realitatea Împărăţiei
IV. Vindecarea ca recunoaştere a adevărului
V. Vindecarea şi caracterul neschimbător al minţii
VI. De la vigilenţă la pace
VII. Totalitatea Împărăţiei
VIII. Credinţa de necrezut
IX. Extinderea Împărăţiei
X. Confuzia dintre durere şi bucurie
XI. Starea de graţie

Capitolul 8 **CĂLĂTORIA ÎNAPOI**
I. Direcţia programei
II. Diferenţa dintre întemniţare şi libertate
III. Sfânta întâlnire
IV. Darul libertăţii
V. Voia neîmpărţită a Fiimii
VI. Comoara lui Dumnezeu
VII. Trupul ca mijloc de comunicare
VIII. Trupul ca mijloc sau ca scop
IX. Vindecarea ca percepţie corectată

Capitolul 9 **ACCEPTAREA ISPĂŞIRII**
I. Acceptarea realităţii
II. Răspunsul la rugăciune
III. Corectarea greşelii
IV. Planul de iertare al Spiritului Sfânt
V. Vindecătorul nevindecat
VI. Acceptarea fratelui tău
VII. Cele două evaluări
VIII. Grandoare versus grandiozitate

Capitolul 10 **IDOLII BOLII**
Introducere
I. Acasă în Dumnezeu
II. Decizia de a uita
III. Dumnezeul bolii
IV. Sfârşitul bolii
V. Negarea lui Dumnezeu

Capitolul 11 **DUMNEZEU SAU EUL**
Introducere
I. Darurile Paternităţii
II. Invitaţia la vindecare
III. Din întuneric la lumină
IV. Moştenirea Fiului lui Dumnezeu
V. „Dinamica" eului
VI. Trezirea la izbăvire
VII. Condiţia realităţii
VIII. Problema şi răspunsul

Capitolul 12 **PROGRAMA SPIRITULUI SFÂNT**
I. Judecata Spiritului Sfânt
II. Modul de a-ţi aduce aminte de Dumnezeu
III. Investiţia în realitate
IV. A căuta şi a găsi
V. Programa sănătoasă
VI. Viziunea lui Cristos
VII. Privirea lăuntrică
VIII. Atracţia iubirii pentru iubire

Capitolul 13 **LUMEA LIPSITĂ DE VINOVĂŢIE**
Introducere
I. Nevinovăţie şi invulnerabilitate
II. Fiul nevinovat al lui Dumnezeu
III. Frica de izbăvire
IV. Funcţia timpului
V. Cele două sentimente
VI. Găsirea prezentului

VII. Atingerea lumii reale
VIII. De la percepţie la cunoaştere
IX. Norul vinovăţiei
X. Eliberarea de vinovăţie
XI. Pacea Cerului

Capitolul 14 **A PREDA PENTRU ADEVĂR**
Introducere
I. Condiţiile învăţării
II. Studentul fericit
III. Decizia în favoarea nevinovăţiei
IV. Funcţia pe care o ai în cadrul Ispăşirii
V. Cercul Ispăşirii
VI. Lumina comunicării
VII. Împărtăşirea percepţiei cu Spiritul Sfânt
VIII. Sfântul loc de întâlnire
IX. Reflecţia sfinţeniei
X. Egalitatea miracolelor
XI. Testul adevărului

Capitolul 15 **CLIPA SFÂNTĂ**
I. Cele două moduri de folosire a timpului
II. Sfârşitul îndoielii
III. Micime versus magnitudine
IV. Exersarea clipei sfinte
V. Clipa sfântă şi relaţiile speciale
VI. Clipa sfântă şi legile lui Dumnezeu
VII. Sacrificiul de care nu este nevoie
VIII. Singura relaţie reală
IX. Clipa sfântă şi atracţia lui Dumnezeu
X. Timpul renaşterii
XI. Crăciunul ca încetare a sacrificiului

Capitolul 16 **IERTAREA ILUZIILOR**
I. Adevărata empatie
II. Puterea sfinţeniei
III. Recompensa predării
IV. Iluzia şi realitatea iubirii
V. Alegerea complinirii
VI. Puntea ce duce la lumea reală
VII. Încetarea iluziilor

Capitolul 17 **IERTAREA ŞI RELAŢIA SFÂNTĂ**
I. Aducerea fanteziei la adevăr
II. Lumea iertată
III. Umbre ale trecutului
IV. Cele două tablouri

V. Relaţia vindecată
VI. Stabilirea obiectivului
VII. Se cere credinţă
VIII. Condiţiile păcii

Capitolul 18 **TRECEREA VISULUI**
I. Realitatea substitut
II. Baza visului
III. Lumină în vis
IV. Mica disponibilitate
V. Visul fericit
VI. Dincolo de trup
VII. Nu trebuie să fac nimic
VIII. Micuţa grădină
IX. Cele două lumi

Capitolul 19 **DOBÂNDIREA PĂCII**
I. Vindecare şi credinţă
II. Păcat versus greşeală
III. Irealitatea păcatului
IV. Obstacolele în calea păcii
A. Primul obstacol: Dorinţa de a scăpa de ea
a) Atracţia vinovăţiei
B. Al doilea obstacol: Credinţa că trupul este valoros pentru ce oferă
a) Atracţia durerii
C. Al treilea obstacol: Atracţia morţii
a) Trupul nestricăcios
D. Al patrulea obstacol: Frica de Dumnezeu
a) Ridicarea vălului

Capitolul 20 **VIZIUNEA SFINŢENIEI**
I. Săptămâna Sfântă
II. Darul de crini
III. Păcatul ca ajustare
IV. Intrarea în arcă
V. Vestitorii veşniciei
VI. Templul Spiritului Sfânt
VII. Consecvenţa dintre mijloace şi scop
VIII. Viziunea nepăcătoşeniei

Capitolul 21 **RAŢIUNE ŞI PERCEPŢIE**
Introducere
I. Cântecul uitat
II. Răspunderea pentru vedere
III. Credinţă, convingere şi viziune
IV. Frica de a te uita înăuntru
V. Funcţia raţiunii

VI. Raţiune versus nebunie
VII. Ultima întrebare fără răspuns
VIII. Transformarea interioară

Capitolul 22 **MÂNTUIREA ŞI RELAŢIA SFÂNTĂ**
Introducere
I. Mesajul relaţiei sfinte
II. Nepăcătoşenia fratelui tău
III. Raţiunea şi formele greşelii
IV. Bifurcarea drumului
V. Slăbiciune şi defensivitate
VI. Lumina relaţiei sfinte

Capitolul 23 **RĂZBOIUL CU TINE ÎNSUŢI**
Introducere
I. Convingerile ireconciliabile
II. Legile haosului
III. Mântuire fără compromis
IV. Deasupra câmpului de luptă

Capitolul 24 **OBIECTIVUL SPECIALITĂŢII**
Introducere
I. Specialitatea ca substitut al iubirii
II. Trădarea de care dă dovadă specialitatea
III. Iertarea specialităţii
IV. Specialitate versus nepăcătoşenie
V. Cristosul din tine
VI. Mântuirea de toată frica
VII. Punctul de întâlnire

Capitolul 25 **DREPTATEA LUI DUMNEZEU**
Introducere
I. Legătura cu adevărul
II. Mântuitorul de întunecime
III. Percepţie şi alegere
IV. Lumina pe care o aduci
V. Starea de nepăcătoşenie
VI. Funcţia specială
VII. Piatra mântuirii
VIII. Dreptatea restituită iubirii
IX. Dreptatea Cerului

Capitolul 26 **TRANZIŢIA**
I. „Sacrificiul" unităţii
II. Multe forme, o singură corecţie
III. Zona de frontieră
IV. Unde nu mai e păcatul

V. Micul impediment
VI. Prietenul desemnat
VII. Legile vindecării
VIII. Imediateţea mântuirii
IX. Căci au sosit
X. Isprăvirea nedreptăţii

Capitolul 27 **VINDECAREA VISULUI**
I. Tabloul răstignirii
II. Frica de vindecare
III. Dincolo de toate simbolurile
IV. Răspunsul liniştit
V. Exemplul vindecării
VI. Martorii păcatului
VII. Visătorul visului
VIII. „Eroul" visului

Capitolul 28 **DESFACEREA FRICII**
I. Memoria prezentă
II. Inversarea efectului şi cauzei
III. Acordul de a te uni
IV. Unirea cea mare
V. Alternativa Ia visele de frică
VI. Legămintele secrete
VII. Arca siguranţei

Capitolul 29 **TREZIREA**
I. Umplerea golului
II. Sosirea Oaspetelui
III. Martorii lui Dumnezeu
IV. Rolurile din vise
V. Locaşul imuabil
VI. Iertarea şi sfârşitul timpului
VII. Nu căuta în afara ta
VIII. Anticristul
IX. Visul de iertare

Capitolul 30 **NOUL ÎNCEPUT**
Introducere
I. Reguli pentru luarea deciziilor
II. Libertatea voinţei
III. Dincolo de toţi idolii
IV. Adevărul din spatele iluziilor
V. Singurul scop
VI. Justificarea iertării
VII. Noua interpretare
VIII. Realitatea neschimbătoare

Capitolul 31 **VIZIUNEA FINALĂ**
I. Simplitatea mântuirii
II. A merge cu Cristos
III. Autoacuzaţii
IV. Adevărata alternativă
V. Conceptul de sine versus Sinele
VI. Recunoaşterea spiritului
VII. Viziunea mântuitorului
VIII. Mai alege o dată

INTRODUCERE

1. *Acesta e un curs de miracole. E un curs impus. Doar timpul când îl faci e la liberă alegere. Liberul arbitru nu înseamnă că îi poţi stabili programa. Înseamnă doar că poţi alege ce vrei să înveţi la un moment dat. Cursul nu îşi propune să predea semnificaţia iubirii, aceasta fiind mai presus de ce poate fi predat. El îşi propune însă să înlăture blocajele care te împiedică să conştientizezi prezenţa iubirii - moştenirea ta firească. Opusul iubirii este frica, dar ce e atotcuprinzător nu poate avea opus.*

2. *Prin urmare, cursul acesta poate fi rezumat foarte simplu în felul următor:*

Realul nu poate fi ameninţat.

Irealul nu există.

În asta stă pacea lui Dumnezeu.

Capitolul 1
SEMNIFICAŢIA MIRACOLELOR

I. Principiile miracolelor

1. Miracolele nu au o ordine a dificultăţii. Unul nu e „mai greu" sau „mai mare" decât altul. Sunt toate la fel. Toate expresiile iubirii sunt maxime.

2. Miracolele ca atare nu contează. Singurul lucru ce contează e Sursa lor, care întrece cu mult orice evaluare.

3. Miracolele se produc firesc, ca expresii ale iubirii. Adevăratul miracol e iubirea care le inspiră. În acest sens, tot ce vine din iubire este un miracol.

4. Toate miracolele înseamnă viaţă, iar Dumnezeu e Dătătorul de viaţă. Vocea Lui te va îndruma foarte concret. Ţi se va spune tot ce e nevoie să ştii.

5. Miracolele sunt deprinderi şi trebuie să fie involuntare. Nu trebuie să fie sub control conştient. Miracolele selectate conştient pot fi dirijate greşit.

6. Miracolele sunt fireşti. Când nu se produc, ceva nu e în regulă.

7. Miracolele sunt dreptul fiecăruia, dar mai întâi e necesară o purificare.

8. Miracolele vindecă pentru că suplinesc o lipsă; sunt săvârşite de cei ce au temporar mai mult decât cei ce au temporar mai puţin.

9. Miracolele sunt un fel de schimb. Ca toate expresiile iubirii, mereu miraculoase în adevăratul sens, schimbul inversează legile fizice. Ele aduc mai multă iubire celui ce dă *şi* celui ce primeşte.

10. Utilizarea miracolelor ca spectacole pentru inducerea credinţei e o neînţelegere a rostului lor.

11. Rugăciunea este mijlocul de propagare al miracolelor. E un mijloc de comunicare al creatului cu Creatorul. Prin rugăciune iubirea se primeşte; prin miracole iubirea se exprimă.

12. Miracolele sunt gânduri. Gândurile pot reprezenta nivelul inferior sau trupesc al experienţei, sau nivelul superior sau spiritual al acesteia. Unul face fizicul; celălalt creează spiritualul.

13. Miracolele sunt totodată începuturi şi sfârşituri, modificând astfel ordinea temporală. Sunt întotdeauna afirmaţii ale renaşterii, care par să meargă înapoi, dar merg de fapt înainte. Ele desfac trecutul în prezent şi eliberează astfel viitorul.

14. Miracolele stau mărturie pentru adevăr. Ele sunt convingătoare pentru că se nasc din convingere. Fără convingere, degenerează în magie, care nu are minte şi este, de aceea, distructivă; sau, mai bine spus, utilizarea necreatoare a minţii.

15. Fiecare zi ar trebui închinată miracolelor. Rostul timpului e să îţi permită să înveţi cum să foloseşti timpul în mod constructiv. El este, aşadar, un instrument didactic şi un mijloc de-a atinge un scop. Timpul va înceta când nu va mai fi util la facilitarea învăţării.

16. Miracolele sunt mijloace didactice de-a demonstra că e la fel de fericit să dai, cât şi să primeşti. Ele sporesc simultan puterea celui care dă şi dau putere celui ce primeşte.

17. Miracolele transcend trupul. Sunt treceri subite în invizibil, departe de nivelul trupesc. Iată de ce vindecă.

18. Un miracol este un serviciu. E serviciul maxim pe care îl poţi face altuia. E un mod de-a-ţi iubi aproapele ca pe tine însuţi. Recunoşti simultan valoarea ta şi cea a aproapelui tău.

19. Miracolele fac minţile una în Dumnezeu. Ele depind de cooperare pentru că Fiimea e suma a tot ce a creat Dumnezeu. Prin urmare, miracolele reflectă legile veşniciei, nu ale timpului.

20. Miracolele retrezesc conştienţa că spiritul, nu trupul, e altarul adevărului. Tocmai recunoaşterea acestui lucru duce la puterea de vindecare a miracolului.

21. Miracolele sunt semne fireşti de iertare. Prin miracole, accepţi iertarea lui Dumnezeu acordând-o altora.

22. Miracolele sunt asociate cu frica numai din cauza convingerii că întunericul poate ascunde. Tu crezi că ce nu pot să vadă ochii tăi fizici nu există. Aşa ajungi la negarea vederii spirituale.

23. Miracolele rearanjează percepţia şi aşează toate nivelurile în adevărata perspectivă. Lucrul acesta vindecă pentru că boala e rezultatul confuziei de niveluri.

24. Miracolele îţi dau posibilitatea să îi vindeci pe bolnavi şi să îi învii pe morţi pentru că tu însuţi ai făcut boala şi moartea, şi poţi de aceea să le desfiinţezi pe amândouă. *Tu* eşti un miracol, capabil să creezi după asemănarea Creatorului tău. Restul e propriul tău coşmar şi nu există. Numai creaţiile de lumină sunt reale.

25. Miracolele fac parte dintr-un lanţ de iertări interconectate care, odată încheiat, e Ispăşirea. Ispăşirea funcţionează tot timpul şi în toate dimensiunile timpului.

26. Miracolele reprezintă descătuşarea de toată frica. „A ispăşi" înseamnă „a desface". Desfacerea fricii este o parte esenţială a valorii de Ispăşire a miracolelor.

27. Un miracol e o binecuvântare universală de la Dumnezeu prin mine la toţi fraţii mei. E privilegiul celor iertaţi să ierte.

28. Miracolele sunt un mod de-a te elibera de sub robia fricii. Revelaţia induce o stare în care frica a fost deja desfiinţată. Aşadar, miracolele sunt un mijloc, iar revelaţia este un scop.

29. Miracolele Îl laudă pe Dumnezeu prin tine. Ele Îl laudă cinstindu-I creaţiile, afirmându-le perfecţiunea. Ele vindecă pentru că neagă identificarea cu trupul şi afirmă identificarea cu spiritul.

30. Recunoscând spiritul, miracolele aranjează nivelurile percepţiei şi le arată aliniate cum trebuie. Această aliniere aşează spiritul în centru, unde poate să comunice direct.

31. Miracolele trebuie să inspire recunoştinţă, nu veneraţie. Trebuie să Îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru ce eşti cu adevărat. Copiii lui Dumnezeu sunt sfinţi, iar miracolul le cinsteşte sfinţenia, pe care o pot ascunde, dar niciodată nu o pot pierde.

32. Eu inspir toate miracolele, care sunt de fapt intervenţii. Ele intervin pentru sfinţenia ta şi îţi fac percepţiile să fie sfinte. Aşezându-te deasupra legilor fizice, te ridică în sfera ordinii celeste. În această ordine eşti perfect.

33. Miracolele te cinstesc pentru că eşti demn de iubire. Ele îţi spulberă iluziile de sine şi percep lumina care e în tine. Scăpându-te de coşmaruri, ele îţi ispăşesc astfel greşelile. Eliberându-ţi mintea din închisoarea iluziilor tale, ele îţi redau sănătatea minţii.

34. Miracolele repun mintea în deplinătatea ei. Ispăşind lipsa, ele stabilesc o protecţie perfectă. Puterea spiritului nu lasă loc niciunui lucru din afară.

35. Miracolele sunt expresii de iubire, dar pot să nu aibă întotdeauna efecte observabile.

36. Miracolele sunt exemple de gândire corectă, aliniindu-ţi percepţiile cu adevărul aşa cum l-a creat Dumnezeu.

37. Un miracol e o corecţie introdusă de mine în gândirea falsă. Acţionând ca un catalizator, el descompune percepţia greşită şi o reorganizează cum trebuie. Aşa ajungi sub principiul Ispăşirii, unde percepţia e vindecată. Până atunci, cunoaşterea Ordinii Divine e cu neputinţă.

38. Spiritul Sfânt e mecanismul miracolelor. El recunoaşte atât creaţiile lui Dumnezeu, cât şi iluziile tale. El separă adevăratul de fals prin capacitatea Lui de-a percepe total, şi nu selectiv.

39. Miracolul dizolvă greşeala pentru că Spiritul Sfânt identifică greşeala ca falsă sau ireală. Altfel spus, la perceperea luminii, întunericul dispare automat.

40. Miracolul recunoaşte în fiecare un frate de-al tău şi de-al meu. E un fel de-a percepe marca universală a lui Dumnezeu.

41. Întregimea e conţinutul perceptual al miracolelor. Ele corectează astfel - sau ispăşesc - greşita percepţie a lipsei.

42. O contribuţie majoră a miracolelor este puterea lor de-a te elibera de falsa senzaţie a izolării, a privării şi a lipsei.

43. Miracolele vin dintr-o stare miraculoasă a minţii, sau o stare în care mintea e gata de miracole.

44. Miracolul e expresia unei conştientizări lăuntrice a lui Cristos şi a acceptării Ispăşirii Sale.

45. Un miracol nu se pierde niciodată. Poate atinge mulţi oameni pe care nici nu i-ai întâlnit şi poate produce schimbări nebănuite în situaţii de care nici nu eşti conştient.

46. Spiritul Sfânt e cel mai înalt mijloc de comunicare. Miracolele nu implică acest tip de

comunicare, pentru că ele sunt instrumente de comunicare temporare. Când vei reveni la forma originară de comunicare cu Dumnezeu prin revelaţie directă, nu va mai fi nevoie de miracole.

47. Miracolul e un instrument de învăţare ce reduce nevoia de timp. El instituie un interval de timp în afara tiparelor temporale, nesupus legilor obişnuite ale timpului. În acest sens, el e atemporal.

48. Miracolul e singurul instrument de control al timpului la dispoziţia ta imediată. Numai revelaţia îl transcende, neavând absolut nimic de-a face cu timpul.

49. Miracolul nu face nicio distincţie de grade între percepţiile greşite. E un instrument de corectare a percepţiei, eficace într-un mod total independent atât de gradul, cât şi de direcţia greşelii. Iată în ce constă adevărata lui nediscriminare.

50. Miracolul compară creaţia cu ce ai făcut tu, acceptând ca adevărat ce concordă cu ea şi respingând ca fals ce nu concordă.

II. Revelaţie, timp şi miracole

1. Revelaţia induce o suspendare completă, dar temporară, a îndoielii şi a fricii. Ea reflectă forma originară a comunicării dintre Dumnezeu şi creaţiile Sale, implicând senzaţia extrem de personală a creaţiei căutată uneori în relaţiile fizice. Apropierea fizică nu o poate atinge. Miracolele însă sunt cu adevărat interpersonale şi au ca rezultat adevărata apropiere de alţii. Revelaţia te uneşte direct cu Dumnezeu. Miracolele te unesc direct cu fratele tău. Nici revelaţia, nici miracolul nu emană din conştiinţă, însă ambele experienţe se resimt la acest nivel. Conştiinţa e starea ce induce acţiune, deşi nu o inspiră. Eşti liber să crezi ce vrei, iar ce faci demonstrează ce crezi.

2. Revelaţia e extrem de personală şi nu poate fi tradusă cu înţeles. Iată de ce orice încercare de-a o descrie în cuvinte e de-a dreptul imposibilă. Revelaţia induce numai trăire. Miracolele, pe de altă parte, induc acţiune. Ele sunt mai utile acum datorită caracterului lor interpersonal. În această fază a învăţării, e important să faci miracole pentru că descătuşarea de toată frica nu îţi poate fi impusă. Revelaţia e literalmente inefabilă pentru că e o trăire a unei iubiri inefabile.

3. Veneraţia trebuie rezervată pentru revelaţie, căreia i se aplică perfect şi corect. E însă nepotrivită la adresa miracolelor pentru că o stare de veneraţie e una de adorare, dând de înţeles că o fiinţă de un ordin inferior stă înaintea Creatorului său. Eşti o creaţie perfectă şi trebuie să simţi veneraţie numai în Prezenţa Creatorului perfecţiunii. Miracolul este, aşadar, un semn de iubire între egali. Cei egali nu trebuie să se venereze unii pe alţii pentru că veneraţia presupune inegalitate. E, de aceea, o reacţie nepotrivită la adresa mea. Un frate mai în vârstă are dreptul la respect pentru mai multa lui experienţă şi la ascultare pentru mai multa lui înţelepciune. În plus, are dreptul la iubire pentru că e frate şi la devotament dacă este devotat. Numai devotamentul meu îmi dă dreptul la al tău. Nu am nimic ce nu poţi dobândi şi tu. Nu am nimic ce nu vine de la Dumnezeu. Diferenţa de acum dintre noi e că nu am altceva. Asta mă lasă într-o stare care nu e decât potenţială în tine.

4. „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine" nu înseamnă că sunt cumva separat sau diferit de tine - altfel decât în timp, iar timpul nu există. Afirmaţia are mai mult înţeles în termenii unei axe verticale mai degrabă decât orizontale. Tu stai dedesubt de mine, iar eu stau dedesubt de Dumnezeu. În procesul de „înălţare", sunt mai sus pentru că, fără mine, distanţa dintre Dumnezeu şi om ar fi prea mare ca să o poţi cuprinde. Eu mă fac punte peste această distanţă ca un frate al tău mai mare, pe de o parte, şi ca un Fiu al lui Dumnezeu, pe de alta. Devotamentul faţă de fraţii mei mi-a pus în sarcină Fiimea, pe care o complinesc pentru că o împărtăşesc. Asta ar părea să contrazică afirmaţia „Eu şi Tatăl meu una suntem", dar afirmaţia este din două părţi, ca recunoaştere că Tatăl e mai mare.

5. Revelaţiile sunt inspirate indirect de mine fiindcă sunt aproape de Spiritul Sfânt şi, în acelaşi timp, alert la clipa în care fraţii mei sunt gata de revelaţie. Pot astfel să le aduc de sus mai mult decât pot trage singuri. Spiritul Sfânt mijloceşte comunicarea de sus în jos, ţinând deschis pentru revelaţie canalul direct de la Dumnezeu la tine. Revelaţia nu este reciprocă. Ea decurge de la Dumnezeu la tine, dar nu şi de la tine la Dumnezeu.

6. Miracolul reduce la minimum nevoia de timp. În plan longitudinal sau orizontal, recunoaşterea egalităţii membrilor Fiimii pare să necesite un timp aproape interminabil. Cu toate acestea, miracolul atrage după el o trecere subită din percepţia orizontală în cea verticală. Aceasta introduce un interval din care atât cel ce dă, cât şi cel ce primeşte ies mai avansaţi în timp decât ar fi fost altfel. Miracolul are deci proprietatea unică de-a aboli timpul în măsura în care face de prisos intervalul de timp pe care îl cuprinde. Nu există nicio legătură între timpul cât durează un miracol şi timpul pe care îl acoperă. Miracolul substituie o învăţare care ar fi putut dura mii de ani. O face prin recunoaşterea subiacentă a egalităţii perfecte între cel ce dă şi cel ce primeşte, pe care se sprijină miracolul. Miracolul scurtează timpul comprimându-l, eliminând astfel anumite intervale din el. O face însă în cadrul mai vastei succesiuni temporale.

III. Ispăşire şi miracole

1. Eu răspund de procesul Ispăşirii, pe care m-am angajat să îl încep. Când oferi un miracol oricărui frate de-al meu, *ţie* ţi-o faci şi mie. Motivul pentru care vii înaintea mea e acela că eu nu am nevoie de miracole pentru propria mea Ispăşire, dar stau la capăt, în caz că eşuezi temporar. Rolul meu în Ispăşire e acela de-a anula toate greşelile pe care nu le-ai putea corecta altfel. Când vei fi readus la recunoaşterea stării tale originare, vei deveni şi tu, în mod firesc, parte din Ispăşire. Pe măsură ce îmi împărtăşeşti tot mai mult determinarea cu care nu sunt dispus să accept greşeala în tine şi în alţii, trebuie să te alături şi tu marii cruciade de-a o corecta: ascultă-mi vocea, învaţă să desfaci greşeala şi acţionează pentru a o corecta. Puterea de-a face miracole îţi aparţine. Îţi voi furniza prilejurile de-a le face, dar trebuie să fii pregătit şi dispus. Făcându-le, te vei convinge de existenţa aptitudinii, căci convingerea vine săvârşind. Aptitudinea e potenţialul, realizarea e expresia ei, iar Ispăşirea - care e profesiunea firească a copiilor lui Dumnezeu - e scopul.

2. „Cerul şi pământul vor trece" înseamnă că acestea nu vor continua să existe ca stări separate. Cuvântul meu - care e învierea şi viaţa - nu va trece pentru că viaţa e veşnică. Tu eşti opera lui Dumnezeu, iar opera Lui e întru totul demnă de iubire şi întru totul iubitoare. Iată cum trebuie să se considere omul în inima lui, căci tocmai asta este.

3. Cei iertaţi sunt mijloacele Ispăşirii. Fiind umpluţi de spirit, ei iartă la rândul lor. Cei ce sunt eliberaţi trebuie să se unească pentru a-şi elibera fraţii, căci acesta e planul Ispăşirii. Miracolele sunt modul în care minţile puse în slujba Spiritului Sfânt se unesc cu mine spre mântuirea sau eliberarea tuturor creaţiilor lui Dumnezeu.

4. Sunt singurul care poate săvârşi miracole fără discriminare, pentru că eu sunt Ispăşirea. Tu ai un rol în Ispăşire pe care ţi-l voi dicta. Întreabă-mă ce miracole să săvârşeşti. Te vei scuti astfel de eforturi inutile, căci vei acţiona sub îndrumarea unei comunicări directe. Caracterul impersonal al miracolului e un ingredient esenţial, căci îmi permite să îi dirijez aplicarea, şi - călăuzite de mine - miracolele duc la experienţa extrem de personală a revelaţiei. O călăuză nu ţine în frâu, ci îndrumă, lăsând la latitudinea ta să o urmezi. „Şi nu ne duce pe noi în ispită" înseamnă „Recunoaşte-ţi greşelile şi alege să le abandonezi urmându-mi călăuzirea".

5. Greşeala nu poate de fapt să ameninţe adevărul, care îi poate ţine piept întotdeauna. De

fapt, numai greşeala e vulnerabilă. Eşti liber să îţi stabileşti Împărăţia unde ţi se pare nimerit, dar alegerea corectă este inevitabilă dacă îţi aminteşti că:

Spiritul e veşnic într-o stare de graţie.

Realitatea ta e numai spirit.

De aceea, eşti veşnic într-o stare de graţie.

Ispăşirea desface toate greşelile în această privinţă, eradicând astfel sursa fricii. De câte ori simţi asigurările lui Dumnezeu ca o ameninţare, cauza e întotdeauna faptul că aperi o loialitate prost plasată sau prost îndreptată. Când proiectezi asta asupra altora, îi întemniţezi, dar numai în măsura în care consolidezi greşeli pe care le-au făcut deja. Asta îi face vulnerabili la distorsiunile altora, din moment ce propria lor percepţie de sine e distorsionată. Făcătorul de miracole nu poate decât să îi binecuvânteze, desfăcându-le astfel distorsiunile şi eliberându-i din închisoare.

6. Tu reacţionezi la ce percepi şi, cum percepi, aşa te vei şi purta. Regula de Aur îţi cere să le faci altora după cum vrei să îţi facă şi ei ţie. Asta înseamnă că percepţia amândurora trebuie să dea dovadă de acurateţe. Regula de Aur e regula de urmat pentru o purtare adecvată. Nu te poţi purta adecvat dacă nu percepi corect. Întrucât tu şi aproapele tău sunteţi membri egali ai unei singure familii, cum vă percepi pe amândoi, aşa te vei purta cu amândoi. Trebuie să priveşti sfinţenia altora pornind de la percepţia propriei tale sfinţenii.

7. Miracolele răsar dintr-o minte gata de ele. Unită fiind, această minte se extinde la toţi, chiar fără să îşi dea seama cel ce face miracolul. Caracterul impersonal al miracolelor se datorează faptului că Ispăşirea însăşi e una, unind toate creaţiile cu Creatorul lor. Ca expresie a ceea ce eşti cu adevărat, miracolul pune mintea într-o stare de graţie. Mintea întâmpină atunci, firesc şi bucuros, Oaspetele dinăuntru şi străinul din afară. Când aduci străinul înăuntru, el devine fratele tău.

8. Faptul că miracolul poate avea asupra fraţilor tăi efecte pe care să nu le recunoşti e ceva ce nu te priveşte. Miracolul te va binecuvânta mereu *pe tine.* Miracolele care nu ţi se cere să le faci nu şi-au pierdut valoarea. Ele sunt tot expresii ale stării tale de graţie, dar aspectul activ al miracolului trebuie controlat de mine pentru că sunt complet conştient de întregul plan. Caracterul impersonal al minţii dispuse la miracole îţi asigură graţia, dar numai eu sunt în măsură să ştiu unde pot fi oferite.

9. Miracolele sunt selective numai în sensul că sunt îndreptate spre cei ce le pot folosi pentru ei înşişi. Întrucât devine, aşadar, inevitabil că ei le vor extinde apoi la alţii, se sudează un puternic lanţ al Ispăşirii. Această selectivitate însă nu ţine cont de magnitudinea miracolului în sine, noţiunea de mărime existând la un nivel care este ireal şi el. De vreme ce miracolul urmăreşte să redea conştienţa realităţii, nu ar fi util să îl constrângă legi ce guvernează greşeala pe care urmăreşte să o corecteze.

IV. Ieşirea din întuneric

1. Ieşirea din întuneric cuprinde două etape: mai întâi, recunoaşterea faptului că întunericul nu poate ascunde. Acest pas implică, de regulă, frică. În al doilea rând, recunoaşterea faptului că nu vrei să ascunzi nimic nici dacă ai putea. Acest pas te scapă de frică. Atunci când vei fi dispus să nu ascunzi nimic, nu numai că vei fi dispus să intri în comuniune, ci vei şi înţelege pacea şi bucuria.

2. Sfinţenia nu poate fi ascunsă în întuneric niciodată, dar te poţi amăgi în această privinţă. Această amăgire te umple de frică pentru că, în inima ta, realizezi că *e* o amăgire şi depui eforturi enorme să îi stabileşti realitatea. Miracolul pune realitatea acolo unde aparţine. Realitatea aparţine numai spiritului, iar miracolul adevereşte numai adevărul. El îţi spulberă astfel iluziile de sine şi te pune

în comuniune cu tine însuţi şi cu Dumnezeu. Miracolul participă la Ispăşire punând mintea în slujba Spiritului Sfânt. Se stabileşte astfel funcţia adecvată a minţii şi i se corectează greşelile, care nu sunt decât o lipsă de iubire. Mintea ta poate fi posedată de iluzii, dar spiritul e veşnic liber. Dacă o minte percepe fără iubire, percepe un înveliş gol şi nu e conştientă de spiritul din interior. Dar Ispăşirea repune spiritul la locul ce îi revine. Mintea care slujeşte spiritul *e* invulnerabilă.

3. Întunericul e o lipsă de lumină după cum păcatul e o lipsă de iubire. Nu are proprietăţi unice. E un exemplu de credinţă în „carenţă", din care numai greşeală poate reieşi. Adevărul e mereu abundent. Cei ce percep şi recunosc că au totul nu au nevoi de niciun fel. Rostul Ispăşirii e să îţi redea totul; sau, mai degrabă, să îl redea conştienţei tale. Ţi s-a dat totul când ai fost creat, ca la fiecare.

4. Vidul generat de frică trebuie înlocuit de iertare. Iată ce vrea să spună Biblia prin „Nu este moarte" şi iată de ce am putut să demonstrez că moartea nu există. Am venit să împlinesc legea reinterpretând-o. Legea însăşi, corect înţeleasă, oferă numai protecţie. Numai cei ce nu şi-au schimbat încă mintea au introdus în ea conceptul de „foc al iadului". Te asigur că voi depune mărturie pentru oricine îmi permite şi în măsura în care mi-o permite. Mărturia ta demonstrează credinţa ta, consolidând-o astfel. Cei ce stau mărturie pentru mine exprimă, prin miracolele lor, că au abandonat credinţa în privaţiune în favoarea abundenţei care au învăţat că le aparţine.

V. Întregime şi spirit

1. Miracolul seamănă mult cu trupul în sensul că ambele sunt mijloace de învăţare pentru facilitarea unei stări în care devin de prisos. Când se atinge starea originară de comunicare directă a spiritului, nici trupul, nici miracolul nu mai servesc niciunui scop. Cât crezi că eşti într-un trup însă, poţi alege între canale de expresie fie lipsite de iubire, fie miraculoase. Poţi face un înveliş gol, dar nu poţi exprima nimic. Poţi aştepta, amâna, te poţi paraliza sau îţi poţi reduce creativitatea la mai nimic. Dar nu o poţi desfiinţa. Îţi poţi distruge mijlocul de comunicare, dar nu potenţialul. Nu tu te-ai creat.

2. Decizia fundamentală a celor cu mintea la miracole e să nu aştepte după timp mai mult decât e necesar. Timpul poate irosi şi poate fi şi irosit. De aceea, făcătorul de miracole acceptă bucuros factorul de control al timpului. El recunoaşte că fiecare compresie a timpului îi aduce pe toţi mai aproape de eliberarea finală de timp, în care Fiul şi Tatăl sunt Una. Egalitatea nu înseamnă egalitate *acum.* Când vor recunoaşte toţi că au totul, contribuţiile individuale la Fiime nu vor mai fi necesare.

3. Când se va încheia Ispăşirea, toate talentele vor fi împărtăşite de toţi Fiii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu e părtinitor. Toţi copiii Lui au Iubirea Lui totală, şi toate darurile Lui sunt oferite, fără reţinere şi deopotrivă, tuturor. „De nu veţi fi precum pruncii" înseamnă că, de nu îţi recunoşti pe deplin dependenţa totală de Dumnezeu, nu poţi cunoaşte puterea reală a Fiului în adevărata lui relaţie cu Tatăl. *Specialitatea* Fiilor lui Dumnezeu nu vine din excludere, ci din includere. Toţi fraţii mei sunt speciali. Dacă se cred lipsiţi de ceva, percepţia lor devine distorsionată. Când se întâmplă asta, relaţiile întregii Fiimi, sau ale întregii familii dumnezeieşti, se deteriorează.

4. În final, fiecare membru al familiei dumnezeieşti trebuie să se întoarcă. Miracolul îl cheamă să se întoarcă pentru că îl binecuvântează şi îl cinsteşte, chiar dacă e absent în ce priveşte spiritul. „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit" nu e o avertizare, ci o asigurare. Dumnezeu *ar fi* batjocorit dacă i-ar lipsi sfinţenie unei creaţii de-ale Sale. Creaţia e întreagă, iar marca întregimii e sfinţenia. Miracolele sunt afirmări ale apartenenţei la Fiime, care e o stare de complinire şi de abundenţă.

5. Ce e adevărat e veşnic; nu poate să se schimbe, nici nu poate fi schimbat. Spiritul e, aşadar, inalterabil fiindcă e perfect deja, dar mintea poate alege ce preferă să slujească. Singura limită impusă alegerii pe care o face e că nu poate sluji la doi stăpâni. Dacă alege să o facă, mintea poate să

devină mediul prin care spiritul creează pe aceeaşi linie cu propria lui creaţie. Dacă nu alege de bunăvoie să o facă, îşi păstrează potenţialul creator, dar se supune unui control tiranic, nu unuia cu Autoritate. Prin urmare, ajunge să întemniţeze, căci aşa sunt dictatele tiranilor. A-ţi schimba mintea înseamnă a ţi-o pune la dispoziţia *adevăratei* Autorităţi.

6. Miracolul e un indiciu că mintea a ales să o conduc eu în slujba lui Cristos. Abundenţa lui Cristos e rezultatul firesc al deciziei de a-L urma pe El. Toate rădăcinile superficiale trebuie smulse, pentru că nu sunt destul de adânci să te susţină. Iluzia că le poţi înfige mai adânc, făcându-le astfel să te ţină, e una dintre distorsiunile pe care se sprijină reversul Regulii de Aur. Când renunţi la aceste propte false, îţi resimţi echilibrul temporar instabil. Dar nimic nu e mai instabil decât o orientare răsturnată. Şi nimic din ce o ţine răsturnată nu poate spori stabilitatea.

VI. Iluzia nevoilor

1. Tu, care vrei pace, nu o poţi găsi decât prin iertare deplină. Nimeni nu poate învăţa un lucru dacă nu vrea să îl înveţe şi nu crede, într-un fel, că are nevoie de el. Deşi inexistentă în creaţia lui Dumnezeu, lipsa e foarte evidentă în ce ai făcut tu. De fapt, ea e diferenţa esenţială dintre ele. Lipsa dă de înţeles că ţi-ar fi mai bine într-o stare oarecum diferită de cea în care eşti. Până la „separare" - care e semnificaţia „căderii" - nu a lipsit nimic. Nu au existat deloc nevoi. Nevoile apar numai când te lipseşti tu. Acţionezi potrivit ordinii nevoilor pe care o stabileşti. La rândul ei, aceasta depinde de felul în care percepi ce eşti.

2. Sentimentul separării de Dumnezeu e singura lipsă pe care trebuie de fapt să o corectezi. Acest sentiment al separării nu ar fi apărut niciodată dacă nu ţi-ai fi distorsionat percepţia adevărului şi nu te-ai fi perceput, prin urmare, cu lipsuri. Ideea ordonării nevoilor a apărut deoarece, făcând această greşeală fundamentală, te fragmentaseşi deja în niveluri cu diferite nevoi. Pe măsură ce te întregeşti, devii unul, iar nevoile tale devin şi ele una, în consecinţă. Nevoile unificate duc la acţiune unificată, căci se produce astfel o lipsă de conflict.

3. Ideea de ordini ale nevoii - care decurge din greşeala originară că e posibil să fii separat de Dumnezeu - cere corecţie la propriul ei nivel înainte de-a putea corecta greşeala perceperii de niveluri. Nu te poţi purta cu eficacitate cât funcţionezi la diferite niveluri. Cât o faci însă, corecţia trebuie introdusă vertical, de jos în sus. Căci crezi că trăieşti în spaţiu, unde conceptele de „sus" şi „jos" au înţeles. În fond, spaţiul e tot atât de lipsit de înţeles ca timpul. Ambele sunt doar nişte credinţe.

4. Adevăratul rost al acestei lumi e să o foloseşti pentru a-ţi corecta necredinţa. Nu vei putea controla niciodată efectele fricii tu însuţi, căci tu ai făcut frica şi crezi în ce ai făcut. În atitudine deci - deşi nu în conţinut - te asemeni Creatorului tău, Care crede pe deplin în creaţiile Lui *pentru că* le-a creat El. Credinţa produce acceptarea existenţei. Iată de ce poţi să crezi ce nimeni altul nu consideră adevărat. E adevărat pentru tine pentru că tu eşti cel ce l-a făcut.

5. Toate aspectele fricii sunt neadevărate pentru că nu există la nivel creator şi, de aceea, nu există deloc. În măsura în care eşti dispus să îţi supui credinţele la acest test, în aceeaşi măsură îţi sunt corectate percepţiile. La trierea falsului de adevărat, miracolul urmează acest raţionament:

Iubirea desăvârşita alunga frica.

Dacă frica există,

Atunci iubirea desăvârşită nu există.

Dar:

Numai iubirea desăvârşită există.

Dacă există frică,

Ea produce o stare care nu există.

Crede asta şi vei fi liber. Numai Dumnezeu poate stabili soluţia aceasta, iar credinţa aceasta *este* darul Lui.

VII. Distorsiunile impulsurilor miraculoase

1. Percepţiile tale distorsionate acoperă cu o pătură groasă impulsurile miraculoase, făcându-ţi dificilă conştientizarea lor. Confundarea impulsurilor miraculoase cu impulsurile fizice e o distorsiune perceptuală majoră. Impulsurile fizice sunt impulsuri miraculoase dirijate greşit. Toată plăcerea adevărată vine făcând Voia lui Dumnezeu. Pentru că a *nu* o face e o negare de Sine. Negarea de Sine duce la iluzii, în timp ce corectarea greşelii aduce eliberarea de ea. Nu te amăgi crezând că te poţi raporta în pace la Dumnezeu sau la fraţii tăi prin ceva exterior.

2. Puiul lui Dumnezeu, ai fost creat să creezi ce e bun, frumos şi sfânt. Nu uita asta. Iubirea lui Dumnezeu e nevoită să se mai exprime un pic printr-un trup la altul, căci viziunea e încă atât de slabă. Îţi poţi folosi trupul cel mai bine ajutându-te de el la lărgirea percepţiei tale să poţi dobândi adevărata viziune, de care ochiul fizic este incapabil. A învăţa să facă asta e singura utilitate adevărată a trupului.

3. Fantezia e o formă de viziune distorsionată. Fanteziile de orice fel sunt distorsiuni pentru că implică întotdeauna denaturarea percepţiei până la irealitate. Acţiunile ce decurg din distorsiuni sunt literalmente reacţiile celor ce nu ştiu ce fac. Fantezia e o încercare de-a controla realitatea potrivit unor nevoi false. Denaturează realitatea în orice fel, şi vei percepe distructiv. Fanteziile sunt un mijloc de-a face asociaţii false şi de-a încerca să obţii plăcere din ele. Dar, deşi poţi percepe asociaţii false, nu le poţi face reale decât pentru tine. Tu crezi în ce faci. Dacă oferi miracole, îţi va fi la fel de tare credinţa în ele. Tăria convingerii tale va susţine atunci credinţa celui ce primeşte miracolul. Fanteziile devin total de prisos pe măsură ce caracterul complet satisfăcător al realităţii le devine evident atât celui ce dă, cât şi celui ce primeşte. Realitatea se „pierde" prin uzurpare, care produce tiranie. Cât rămâne pe faţa pământului până şi un singur „rob", eliberarea ta nu e deplină. Deplina restabilire a Fiimii e unicul obiectiv al celor cu mintea dispusă la miracole.

4. Acesta e un curs de antrenare a minţii. Toată învăţarea implică atenţie şi studiu la un anumit nivel. Unele părţi de mai târziu ale acestui curs se bazează prea mult pe aceste secţiuni iniţiale ca să nu necesite un studiu atent. Vei avea nevoie de ele şi ca pregătire. Fără asta, poţi să devii prea înspăimântat de cele ce urmează ca să le foloseşti constructiv. Studiind aceste secţiuni iniţiale însă, vei începe să vezi câteva dintre implicaţiile cărora li se va da amploare mai târziu.

5. E nevoie de o bază solidă din cauza confuziei dintre frică şi veneraţie la care m-am referit deja şi care se face deseori. Am spus că veneraţia e nepotrivită la adresa Fiilor lui Dumnezeu, căci nu trebuie să simţi veneraţie în prezenţa egalilor tăi. Dar am mai subliniat că veneraţia e potrivită în Prezenţa Creatorului tău. Am avut grijă să lămuresc rolul meu în Ispăşire, fără să îl supraapreciez sau subapreciez. Încerc să fac acelaşi lucru cu al tău. Am subliniat că veneraţia nu e o reacţie potrivită la adresa mea, datorită egalităţii noastre inerente. Câţiva dintre paşii de mai târziu ai acestui curs implică însă o abordare mai directă a lui Dumnezeu Însuşi. Nu ar fi înţelept să începi executarea acestor paşi fără o pregătire atentă, căci veneraţia se va confunda altfel cu frica, iar experienţa va fi mai degrabă traumatică decât beatifică. Vindecarea, în final, e de la Dumnezeu. Mijloacele ţi se explică atent. Ocazional, revelaţia îţi poate dezvălui ţinta finală, dar - pentru a o atinge - ai nevoie de mijloace.

Capitolul 2
SEPARAREA ŞI ISPĂŞIREA

I. Originile separării

1. Extinderea e un aspect dumnezeiesc fundamental pe care Dumnezeu l-a dat Fiului Său. În creaţie, Dumnezeu S-a extins la creaţiile Lui şi le-a insuflat aceeaşi Voinţă iubitoare de-a crea. Ai fost creat nu numai în totalitate; ai fost creat şi perfect. Nu există gol în tine. Datorită asemănării tale cu Creatorul tău, eşti creator. Niciun copil de-al lui Dumnezeu nu îşi poate pierde această capacitate căci face parte integrantă din ce e fiecare fiu, dar o poate folosi necorespunzător proiectând. Folosirea necorespunzătoare a extinderii, sau proiecţia, are loc când crezi că există un gol sau o lipsă în tine, pe care crezi că o poţi umple cu propriile tale idei în loc de adevăr. Acest proces implică următorii paşi:

Mai întâi, crezi că ce a creat Dumnezeu poate fi schimbat de propria ta minte.

În al doilea rând, crezi că perfectul poate fi făcut imperfect sau deficient.

În al treilea rând, crezi că poţi distorsiona creaţiile lui Dumnezeu, inclusiv pe tine însuţi.

În al patrulea rând, crezi că te poţi crea pe tine şi că ţie îţi revine să dirijezi propria ta creaţie.

2. Aceste distorsiuni corelate ilustrează ce s-a petrecut de fapt în procesul de separare, sau de „digresiune în frică". Înainte de separare, nu a existat nimic din toate acestea, şi nici acum nu există de fapt. Tot ce a creat Dumnezeu I se aseamănă. Extinderea, după cum o întreprinde Dumnezeu, e similară strălucirii interioare moştenite de copiii lui Dumnezeu de la El. Adevărata ei sursă e lăuntrică. Un lucru la fel de adevărat referitor la Fiu, cât şi la Tată. În acest sens, creaţia include atât crearea Fiului de către Dumnezeu, cât şi creaţiile Fiului când mintea lui e vindecată. Asta cere înzestrarea Fiului de către Dumnezeu cu liberul arbitru, căci toată creaţia iubitoare e dată liber, într-o linie continuă, în care toate aspectele sunt de acelaşi ordin.

3. Grădina Edenului - sau condiţia de dinainte de separare - a fost o stare mentală în care nu era nevoie de nimic. Când a ascultat „minciunile şarpelui", tot ce a auzit Adam a fost neadevăr. Nu trebuie să continui să crezi ce nu e adevărat, dacă nu cumva alegi să crezi aşa ceva. Tot neadevărul poate să dispară literalmente într-o clipire, căci nu e decât o percepţie greşită. Ce vezi în vise pare foarte real. Biblia spune însă că un somn greu a căzut asupra lui Adam şi nicăieri nu se face referire la trezirea lui. Lumea nu a avut încă experienţa unei redeşteptări sau renaşteri globale. O asemenea renaştere e imposibilă cât timp continui să proiectezi sau să creezi greşit. Şi totuşi, ai încă în tine capacitatea de-a extinde, cum Şi-a extins şi Dumnezeu la tine Spiritul. În realitate, e singura ta opţiune, căci liberul arbitru ţi s-a dat să te bucuri creând ce e perfect.

4. La urma urmei, toată frica se reduce la fundamentala percepţie greşită că ai capacitatea să uzurpi puterea lui Dumnezeu. Firește, nici nu poţi şi nici nu ai fost în stare să o faci. Iată baza reală pe care poţi reuşi să scapi de frică. E o reuşită prilejuită de faptul că accepţi Ispăşirea, care îţi permite să realizezi că greşelile tale nu s-au petrecut de fapt niciodată. Adam a putut avea coşmaruri abia după ce a căzut asupra lui somnul greu. Dacă se aprinde brusc lumina în timp ce cineva are un vis îngrozitor, el poate interpreta iniţial lumina însăşi ca parte a visului şi se poate îngrozi de ea. Când se trezeşte însă, lumina e percepută corect ca eliberatoare de vis, căruia nu îi mai acordă realitate. Eliberarea aceasta nu depinde de iluzii. Cunoaşterea ce luminează nu numai că te face liber, ci îţi şi arată clar că *eşti* liber.

5. Miracolului nu îi pasă ce minciuni poţi să crezi, căci le poate vindeca pe toate cu aceeaşi uşurinţă. El nu face distincţii între percepţiile greşite. Singura lui grijă e să distingă între adevăr, pe de o

parte, şi greşeală, pe de alta. Unele miracole pot să pară mai mari decât altele. Aminteşte-ţi însă primul principiu al acestui curs: miracolele nu au o ordine a dificultăţii. În realitate, eşti total neafectat de toate expresiile lipsei de iubire. Acestea pot veni din partea ta şi de la alţii, de la tine la alţii sau de la alţii la tine. Pacea e un atribut *în* tine. Nu o poţi găsi în afară. Boala e o formă de căutare exterioară. Sănătatea e pace interioară. Ea îţi permite să rămâi netulburat de lipsa iubirii din afară şi capabil, prin acceptarea miracolelor, să corectezi condiţiile ce decurg din lipsa iubirii în alţii.

II. Ispăşirea ca mecanism de apărare

1. Poţi face orice îţi cer. Ţi-am cerut să faci miracole şi ţi-am explicat că miracolele sunt fireşti, corective, tămăduitoare şi universale. Nu există ceva ce nu pot face, dar nu pot fi săvârşite în spiritul îndoielii sau al fricii. Când ţi-e frică de ceva, îi adevereşti puterea de a-ţi face rău. Aminteşte-ţi că, unde ţi-e inima, acolo îţi este şi comoara. Tu crezi în ce apreciezi ca valoros. Dacă ţi-e frică, apreciezi greşit. Şi atunci, înţelegerea ta va aprecia greşit în mod inevitabil şi, înzestrându-ţi toate gândurile cu putere egală, îţi va distruge pacea în mod inevitabil. Iată de ce se vorbeşte în Biblie de „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere". E o pace care nu poate fi tulburată de niciun fel de greşeli. Căci neagă capacitatea de-a te afecta oricărui lucru nedumnezeiesc. Iată cum trebuie folosită negarea. Nu e folosită să ascundă ceva, ci să corecteze greşeala. Aducând la lumină toată greşeala, ea o corectează automat, căci greşeala şi întunericul sunt acelaşi lucru.

2. Negarea adevărată e un puternic mecanism de protecţie. Poţi şi trebuie să negi orice convingere că greşeala îţi poate face vreun rău. Genul acesta de negare nu e o tăinuire, ci o corecţie. De ea depinde mintea ta corectă. Negarea greşelii e un puternic mecanism de apărare a adevărului, dar negarea adevărului duce la creaţie greşită - la proiecţiile eului. În slujba minţii corecte, negarea greşelii eliberează mintea şi restabileşte libertatea de voinţă. Când voinţa e liberă cu adevărat, nu poate crea greşit, căci recunoaşte numai adevărul.

3. Poţi apăra atât adevărul, cât şi greşeala. Mijloacele sunt mai uşor de înţeles odată ce-ai stabilit ferm valoarea obiectivului. Problema e să ştii la ce servesc. Fiecare îşi apără propria comoară, şi va face asta automat. Adevăratele întrebări sunt: din ce îţi faci o comoară şi cât de mult ţii la comoara ta? Odată ce înveţi să ţii cont de aceste întrebări şi să le incluzi în tot ce faci, vei întâmpina puţine dificultăţi la clarificarea mijloacelor. Mijloacele îţi stau la dispoziţie oricând le ceri. Poţi economisi timp însă dacă nu prelungeşti fără rost acest pas. O concentrare corectă îl va scurta incomensurabil.

4. Ispăşirea e singurul mecanism de apărare care nu poate fi folosit distructiv, pentru că nu e un mecanism făcut de tine. Principiul Ispăşirii a fost activ cu mult înainte de începutul Ispăşirii. Principiul era iubirea, iar Ispăşirea a fost un act de iubire. Actele nu au fost necesare înainte de separare, căci nu exista credinţa în spaţiu şi timp. Numai după separare s-a croit planul Ispăşirii şi al condiţiilor necesare împlinirii ei. A fost nevoie atunci de un mecanism de apărare atât de splendid, încât să nu poată fi folosit greşit, deşi putea fi refuzat. Refuzul însă nu îl poate preface într-o armă de atac, asta fiind caracteristica inerentă altor mecanisme de apărare. Ispăşirea devine astfel singurul mecanism de apărare care nu e o sabie cu două tăişuri. Ea poate numai vindeca.

5. Ispăşirea a fost încorporată în credinţa spaţio-temporală pentru a pune o limită tocmai la necesitatea acestei credinţe şi, în ultimă instanţă, pentru a săvârşi învăţarea. Ispăşirea e lecţia finală. Învăţarea însăşi, asemenea claselor în care are loc, e temporară. Capacitatea de-a învăţa nu are nicio valoare când schimbarea nu mai este necesară. Cei veşnic creatori nu au nimic de învăţat. Poţi învăţa să îţi îmbunătăţeşti percepţiile şi poţi deveni un student tot mai bun. Vei ajunge astfel în acord tot mai strâns cu Fiimea, dar Fiimea însăşi e o creaţie perfectă şi perfecţiunea nu cunoaşte grade. Învăţarea are

înţeles doar atâta timp cât există o credinţă în deosebiri.

6. Evoluţia e un proces în care pari să treci de la un grad la următorul. Păşind înainte, îţi corectezi paşii greşiţi anterior. De fapt, e un proces de neînţeles în termeni temporali, căci te întorci înapoi pe măsură ce avansezi. Ispăşirea e procedeul prin care te poţi elibera de trecut pe măsură ce înaintezi. Desfăcându-ţi greşelile trecute, ea te scuteşte de nevoia de-a reveni mereu asupra fiecărui pas fără să înaintezi spre punctul de întoarcere. În acest sens, Ispăşirea economiseşte timp, dar - ca miracolul în slujba căruia e pusă - ea nu îl desfiinţează. Cât e nevoie de Ispăşire, e nevoie şi de timp. Ispăşirea însă, ca plan încheiat, are o unică relaţie cu timpul. Până la încheierea Ispăşirii, diferitele ei faze se vor desfăşura în timp, dar Ispăşirea întreagă stă la capătul timpului. În acel punct s-a construit puntea de întoarcere.

7. Ispăşirea este un angajament total. Poate o mai asociezi cu pierderea, o greşeală pe care o fac, într-un fel sau altul, toţi Fiii separaţi ai lui Dumnezeu. Îţi vine greu să crezi că o apărare ce nu poate ataca e cea mai bună apărare. Iată ce înseamnă „cei blânzi vor moşteni pământul". Vor pune stăpânire pe el literalmente, datorită puterii lor. O apărare în două sensuri e slabă din fire tocmai pentru că are două tăişuri şi poate fi întoarsă, pe neaşteptate, împotriva ta. Această posibilitate nu poate fi controlată decât de miracole. Miracolul întoarce apărarea Ispăşirii spre protecţia ta reală, iar tu, devenind tot mai ocrotit, îţi asumi talentul firesc de a-i proteja pe alţii, cunoscându-te atât ca frate, cât şi ca Fiu.

III. Altarul lui Dumnezeu

1. Ispăşirea poate fi acceptată în tine numai prin degajarea luminii lăuntrice. Din momentul separării, mecanismele de apărare au fost folosite aproape exclusiv să apere *de* Ispăşire şi, de aceea, să menţină separarea. Asta se vede, în general, ca o nevoie de-a proteja trupul. Numeroasele fantezii trupeşti în care se angajează minţile iau naştere din convingerea distorsionată că trupul poate fi folosit ca mijloc de-a obţine „ispăşire". Perceperea trupului ca templu e numai primul pas în corectarea acestei distorsiuni, căci nu îi modifică decât o parte. Ea *recunoaşte* că Ispăşirea în termeni fizici e cu neputinţă. Dar următorul pas e realizarea că un templu nu e nicidecum o structură. Adevărata lui sfinţenie stă în altarul din interior, în jurul căruia s-a ridicat structura. Accentul pe structuri frumoase e un indiciu al fricii de Ispăşire şi al faptului că nu eşti dispus să ajungi până la altar. Adevărata frumuseţe a templului nu se poate vedea cu ochiul fizic. Vederea spirituală, pe de altă parte, nu poate vedea structura absolut deloc, fiind o viziune perfectă. Dar poate vedea altarul cu perfectă claritate.

2. Pentru deplină eficacitate, Ispăşirea îşi are locul în centrul altarului lăuntric, unde desface separarea şi reîntregeşte mintea. Înaintea separării, mintea era invulnerabilă la frică, pentru că frica nu exista. Atât separarea, cât şi frica sunt creaţii greşite ce trebuie desfăcute pentru a reface templul şi a deschide altarul să primească Ispăşirea. Asta vindecă separarea punând în tine singura apărare eficace de toate gândurile separării şi făcându-te perfect invulnerabil.

3. Acceptarea Ispăşirii de către fiecare e doar o chestiune de timp. Deşi asta poate părea să contrazică libertatea de voinţă datorită inevitabilităţii deciziei finale, nu o contrazice de fapt. Poţi amâna şi eşti în stare de procrastinări enorme, dar nu te poţi îndepărta cu totul de Creatorul tău. Care a fixat limitele capacităţii tale de-a crea greşit. O voinţă încătuşată generează o situaţie care, la limita extremă, devine de-a dreptul intolerabilă. Toleranţa la durere poate fi ridicată, dar nu şi fără limite. Până la urmă, fiecare începe să recunoască, oricât de vag, că *trebuie* să existe o cale mai bună. Pe măsură ce devine tot mai fermă, recunoaşterea acestui lucru devine un punct de cotitură. În cele din urmă, ea retrezeşte vederea spirituală, slăbind simultan ce s-a investit în văzul fizic. Investirea alternantă în cele două

niveluri de percepţie se resimte de regulă ca un conflict, care poate deveni foarte acut. Dar rezultatul e la fel de cert ca Dumnezeu.

4. Vederea spirituală pur şi simplu nu poate să vadă greşeli şi caută să vadă numai Ispăşire. Toate soluţiile pe care le caută ochiul fizic se dizolvă. Vederea spirituală se uită înăuntru şi recunoaşte imediat că altarul a fost profanat, că trebuie reparat şi ocrotit. Perfect conştientă de apărarea bună, ea trece peste toate celelalte şi priveşte, dincolo de greşeală, spre adevăr. Datorită tăriei viziunii ei, ea pune mintea în slujba ei. Asta restabileşte puterea minţii şi o face tot mai incapabilă să tolereze amânarea, realizând că nu face decât să acumuleze durere inutilă. Prin urmare, mintea devine tot mai sensibilă la ce ar fi considerat altădată neînsemnate atentate la propriul ei confort.

5. Copiii lui Dumnezeu au dreptul la confortul perfect care vine dintr-o încredere perfectă. Până nu o dobândesc pe aceasta, se irosesc şi îşi irosesc adevăratele puteri creatoare pe încercări inutile de a-şi spori confortul prin mijloace nepotrivite. Adevăratul mijloc însă s-a furnizat deja şi nu implică niciun efort din partea lor. Ispăşirea e singurul dar care merită închinat la altarul lui Dumnezeu, datorită valorii altarului în sine. A fost creat perfect şi merită pe deplin să primească perfecţiune. Dumnezeu şi creaţiile Lui sunt întru totul interdependenţi. El depinde de ele *pentru că* le-a creat perfecte. Le-a dat pacea Lui să nu fie tulburate şi amăgite. De câte ori te temi, *eşti* amăgit şi mintea ta nu poate servi Spiritului Sfânt. Iar asta te face să flămânzeşti refuzându-ţi pâinea cea de toate zilele. Dumnezeu Se simte singur fără Fiii Lui, iar ei se simt singuri fără El. Ei trebuie să înveţe să vadă lumea ca mijloc de vindecare a separării. Ispăşirea este garanţia că, în cele din urmă, vor reuşi.

IV. Vindecarea ca eliberare de toată frica

1. Ne îndreptăm acum atenţia asupra vindecării. Miracolul e mijlocul, Ispăşirea e principiul şi vindecarea este rezultatul. A vorbi de „un miracol de vindecare" înseamnă a combina necorespunzător două ordine ale realităţii. Vindecarea nu e un miracol. Ispăşirea - sau miracolul final - e un remediu şi orice tip de vindecare e un rezultat. Genul de greşeală la care se aplică Ispăşirea e irelevant. Toată vindecarea este, în esenţă, eliberare de toată frica. Pentru a o întreprinde, tu însuţi nu poţi fi cuprins de frică. Nu înţelegi vindecarea din cauza propriei tale frici.

2. Un pas major în planul Ispăşirii e desfacerea greşelii la toate nivelurile. Boala - sau „mintea ne-corectă" - e rezultatul confuziei de niveluri, căci presupune întotdeauna credinţa că un nivel poate fi afectat nefavorabil de ce nu merge la un altul. Am vorbit despre miracol ca despre un mijloc de a corecta confuzia de niveluri, căci toate erorile trebuie corectate la nivelul la care au loc. Numai mintea e capabilă de greşeală. Trupul poate acţiona greşit doar ca reacţie la o gândire greşită. Trupul nu poate crea, iar credinţa că poate - o greşeală fundamentală - produce toate simptomele fizice. Boala fizică reprezintă o credinţă în magie. Întreaga distorsiune care a făcut magia se sprijină pe credinţa că există o capacitate creatoare în materie pe care mintea nu o poate controla. Această greşeală poate lua două forme: poţi să crezi că mintea poate crea greşit în trup sau că trupul poate crea greşit în minte. Când se înţelege că mintea, singurul nivel de creaţie, nu poate crea dincolo de ea însăşi, nu mai e nevoie să aibă loc niciunul dintre cele două tipuri de confuzie.

3. Numai mintea poate crea căci spiritul a fost creat deja, iar trupul e un instrument de învăţare pentru minte. Instrumentele destinate învăţării nu sunt lecţii în sine. Scopul lor e doar acela de-a facilita învăţarea. Cel mai mare rău pe care îl poate face o întrebuinţare eronată a unui instrument de învăţare e acela de-a nu facilita învăţarea. El nu are, în sine, puterea de-a introduce greşeli de învăţare efective. Trupul, dacă e înţeles corect, împărtăşeşte invulnerabilitatea Ispăşirii la posibilitatea unei întrebuinţări cu două tăişuri. Nu pentru că trupul ar fi un miracol, ci pentru că nu se pretează, în

sine, la interpretări greşite. Trupul doar face parte din experienţa ta în lumea fizică. Aptitudinile lui pot fi, şi sunt frecvent, supraapreciate. Cu toate acestea, e aproape imposibil să i se nege existenţa în lumea aceasta. Cei ce o fac se angajează într-o formă de negare deosebit de nemerituoasă. Aici, cuvântul „nemerituos" nu sugerează decât că nu e necesar să protejezi mintea negând nementalul. Dacă negi acest aspect nefericit al puterii minţii, negi deopotrivă puterea însăşi.

4. Toate mijloacele materiale pe care le accepţi ca remedii la bolile trupeşti sunt reformulări ale principiilor magiei. Acesta este primul pas în credinţa că trupul îşi face propria boală. Al doilea pas greşit e încercarea de a-l vindeca prin agenţi necreatori. Dar nu rezultă de aici că folosirea unor astfel de agenţi în scopuri corective ar fi dăunătoare. Uneori, boala are destulă putere asupra minţii să facă individul respectiv temporar inaccesibil Ispăşirii. În acest caz, poate fi înţeleaptă folosirea unui procedeu de compromis pentru trup şi minte, în care un lucru din afară e înzestrat, temporar, cu credinţa că poate să vindece. Şi asta pentru că o intensificare a fricii e ultimul lucru care îi poate ajuta pe cei cu mintea necorectă, sau bolnavi. Ei sunt deja într-o stare slăbită de frică. Dacă sunt expuşi prematur la un miracol, poate să îi apuce panica. Asta riscă să se întâmple când percepţia răsturnată a stârnit credinţa că miracolele sunt înfricoşătoare.

5. Valoarea Ispăşirii nu stă în modul în care se exprimă. De fapt, dacă e folosită cum trebuie, ea se va exprima inevitabil în modul cel mai util celui ce o primeşte. Asta înseamnă că, pentru a-şi atinge deplina eficacitate, un miracol trebuie exprimat într-un limbaj pe care primitorul îl poate înţelege fără frică. Nu înseamnă neapărat că e cel mai înalt nivel de comunicare de care e în stare. Ci înseamnă că e cel mai înalt nivel de comunicare de care e în stare *acum.* Tocmai asta urmăreşte miracolul: să ridice nivelul comunicării, şi nu să îl coboare prin intensificarea fricii.

V. Funcţia făcătorului de miracole

1. Înainte ca făcătorii de miracole să fie pregătiţi să îşi întreprindă funcţia în această lume, e esenţial să înţeleagă pe deplin frica de eliberare. Altfel, fără să îşi dea seama, pot nutri convingerea că eliberarea e de fapt întemniţare, o convingere deja larg răspândită. Această percepţie greşită se naşte, la rândul ei, din convingerea că dauna se poate limita la trup. Asta se datorează fricii subiacente că mintea îşi poate face rău ei înseşi. Niciuna dintre aceste greşeli nu are înţeles, căci creaţiile greşite ale minţii nu există în realitate. Recunoaşterea acestui lucru e o protecţie mult mai bună decât orice formă de confuzie de niveluri, căci introduce corecţia la nivelul greşelii. E esenţial să îţi aminteşti că numai mintea poate să creeze, iar corecţia îşi are locul la nivelul gândirii. Pentru a amplifica o afirmaţie anterioară, spiritul e perfect deja şi, de aceea, nu are nevoie de corecţie. Trupul nu există decât ca instrument de învăţare pentru minte. Acest instrument de învăţare nu se supune greşelilor proprii, căci nu poate crea. E evident, atunci, că singura aplicaţie cu adevărat semnificativă a capacităţii creatoare e determinarea minţii să renunţe la creaţiile ei greşite.

2. Magia e utilizarea minţii într-un mod lipsit de minte sau greşit creator. Medicamentele fizice sunt forme de „farmece", dar - dacă ţi-e frică să foloseşti mintea ca să vindeci - ar fi bine să nu încerci. Însuşi faptul că ţi-e frică face mintea vulnerabilă la creaţii greşite. Se prea poate, atunci, să înţelegi greşit vindecarea care ar putea să aibă loc şi, din moment ce egocentrismul şi frica merg de regulă mână în mână, s-ar putea să nu poţi accepta adevărata Sursă a vindecării. În aceste condiţii, e mai bine să te bazezi temporar pe instrumente de vindecare fizice, căci nu le poţi percepe greşit ca propriile tale creaţii. Cât timp îţi persistă sentimentul vulnerabilităţii, să nu încerci să faci miracole.

3. Am spus deja că miracolele sunt expresii ale minţii dispuse la miracole, iar o minte dispusă la miracole înseamnă o minte corectă. Cei cu mintea corectă nici nu preamăresc, nici nu

subestimează mintea făcătorului sau a primitorului de miracole. Cu toate acestea, ca şi corecţie, miracolul nu are nevoie să aştepte mintea corectă a celui ce îl primeşte. De fapt, rostul miracolului e acela de a-l readuce *la* mintea corectă. Dar e esenţial ca făcătorul de miracole să fie în mintea lui corectă, chiar şi numai momentan, căci altfel nu va fi în stare să restabilească mintea corectă în altul.

4. Vindecătorul ce se bizuie pe propria lui stare de pregătire îşi periclitează înţelegerea. Eşti în perfectă siguranţă cât nu te preocupă starea ta de pregătire, dar îţi menţii constantă încrederea într-a mea. Dacă înclinaţiile tale de-a săvârşi miracole nu funcţionează cum trebuie înseamnă că s-a insinuat frica în mintea ta corectă şi a răsturnat-o cu capul în jos. Toate formele de minte necorectă sunt rezultatul refuzului de-a accepta Ispăşirea pentru tine. Dacă o accepţi însă, eşti în măsură să recunoşti că cei ce au nevoie de vindecare sunt doar cei ce nu au realizat că mintea corectă *este* vindecare.

5. *Unica răspundere a făcătorului de miracole e să accepte Ispăşirea pentru el.* Asta înseamnă că recunoşti că mintea e singurul nivel creator şi că erorile ei se vindecă prin Ispăşire. Odată ce accepţi asta, mintea ta poate numai să vindece. Negându-i minţii tale orice potenţial distructiv şi restituindu-i puterile pur constructive, te pui în postura de-a desface confuzia de niveluri a altora. Mesajul pe care îl dai atunci acestora e adevărul că minţile lor sunt la fel de constructive, iar creaţiile lor greşite nu le pot dăuna. Afirmând acest lucru, eliberezi mintea de supraaprecierea propriului ei instrument de învăţare şi o readuci la adevărata ei postură de student.

6. Trebuie subliniat din nou că trupul nu învaţă, după cum nici nu creează. Ca instrument de învăţare, nu face decât să îl urmeze pe cel ce învaţă, dar - dacă e înzestrat fals cu iniţiativă proprie - devine un obstacol serios în calea învăţării pe care ar trebui să o faciliteze. Numai mintea e capabilă de luminare. Spiritul e luminat deja, iar trupul în sine e prea dens. Mintea însă îi poate aduce trupului propria ei luminare dacă recunoaşte că nu el e cel ce învaţă şi că este, de aceea, refractar la învăţare. Trupul însă poate fi aliniat cu uşurinţă la o minte care a învăţat să privească dincolo de el, spre lumină.

7. Învăţarea corectivă începe întotdeauna cu trezirea spiritului şi retragerea credinţei în văzul fizic. Asta stârneşte frică deseori, căci te temi de ce o să îţi arate văzul spiritual. Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt nu poate să vadă greşeli şi e capabil numai să privească dincolo de ele, spre apărarea Ispăşirii. Nu încape nicio îndoială că asta poate produce disconfort, dar disconfortul nu e rezultatul final al percepţiei. Când I se permite Spiritului Sfânt să vadă profanarea altarului, El priveşte imediat şi spre Ispăşire. Nimic din ce percepe El nu poate să stârnească frică. Tot ce rezultă din conştienţa spirituală e pur şi simplu canalizat în direcţia corecţiei. Starea de disconfort se stârneşte doar pentru a te face să conştientizezi nevoia de corecţie.

8. Frica de vindecare ia naştere, în final, din cauză că nu eşti dispus să accepţi fără echivoc că vindecarea este necesară. Ce vede ochiul fizic nu corectează, şi nici greşeala nu poate fi corectată de un instrument ce poate fi văzut fizic. Cât crezi în ce îţi spune văzul fizic, încercările tale de-a corecta vor fi dirijate greşit. Adevărata viziune e obscurată, căci nu poţi suporta să îţi vezi profanat propriul altar. Dar, de vreme ce altarul a fost profanat, starea ta devine dublu de periculoasă dacă *nu* o percepi.

9. Vindecarea e o aptitudine care s-a dezvoltat după separare, înainte de care nu era necesară. Ca toate aspectele credinţei în spaţiu şi timp, ea este temporară. Cât persistă timpul însă, vindecarea e necesară ca mijloc de protecţie. Căci vindecarea se sprijină pe milă, iar mila e un mod de a percepe perfecţiunea altuia, chiar dacă nu o poţi percepe în tine. Majoritatea conceptelor mai elevate de care eşti în stare acum sunt dependente de timp. Mila e de fapt o reflecţie mai slabă a unei mult mai puternice iubiri, care cuprinde totul şi întrece cu mult orice formă de milă pe care o poţi concepe în acest moment. Mila este esenţială pentru mintea corectă în sensul limitat în care poate fi atinsă acum.

10. Mila e un mod de a-l privi pe altul de parcă şi-ar fi depăşit deja cu mult efectivele realizări în timp. Din moment ce are o gândire eronată, nu poate să vadă Ispăşirea pentru el, căci altfel

nu ar avea nevoie de milă. Mila ce i se acordă e atât o adeverire a faptului că are nevoie de ajutor, cât şi o recunoaştere a faptului că îl va accepta. Aceste două percepţii implică foarte clar dependenţa lor de timp, ceea ce arată că mila se situează încă în limitele acestei lumi. Am spus mai înainte că numai revelaţia transcende timpul. Miracolul - ca expresie a milei - îl poate doar scurta. Trebuie să înţelegi însă că, de câte ori oferi un miracol cuiva, scurtezi suferinţa pentru voi amândoi. Asta e ceva ce corectează deopotrivă retroactiv şi progresiv.

A. Principiile speciale ale făcătorilor de miracole

11. (1) Miracolul desfiinţează nevoia preocupărilor de ordin inferior. Fiind un interval de timp în afara tiparului, consideraţiile obişnuite de timp şi spaţiu nu se aplică. Când săvârşeşti un miracol, voi aranja ca atât timpul, cât şi spaţiul să se adapteze la el.

12. (2) E esenţial să faci o distincţie clară între ce e creat şi ce e făcut. Toate formele de vindecare se bazează pe această corecţie fundamentală în percepţia nivelurilor.

13. (3) Să nu confunzi niciodată mintea corectă cu mintea incorectă. O expresie a acestei confuzii e tendinţa de-a reacţiona la orice formă de greşeală altfel decât prin dorinţa de a vindeca.

14. (4) Miracolul e întotdeauna o negare a acestei greşeli şi o afirmare a adevărului. Doar mintea corectă poate corecta într-un mod ce are efecte reale. Pragmatic vorbind, ce nu are efecte reale nu are existenţă reală. Efectul lui, atunci, e golul. Fiind fără conţinut substanţial, se pretează la proiecţie.

15. (5) Miracolul are o putere de reglare a nivelurilor care induce percepţia corectă pentru vindecare. Până nu are loc aceasta, vindecarea nu poate fi înţeleasă. Iertarea e un gest gol de nu aduce şi corecţie. Fără corecţie, e doar un act de judecată, şi nu de vindecare.

16. (6) Iertarea unei minţi dispuse la miracole e *numai* corecţie. Căci nu conţine niciun element de judecată. Afirmaţia „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac" nu apreciază în niciun fel *ce* fac aceştia. E un apel la Dumnezeu să le vindece minţile. Nu se fac referiri la rezultatul greşelii. Acesta nu contează.

17. (7) Imperativul „Fiţi uniţi în cuget" e afirmaţia de-a fi gata pentru revelaţie. Cerinţa mea „Aceasta să faceţi spre pomenirea mea" e apelul la cooperare din partea făcătorilor de miracole. Cele două afirmaţii nu sunt în acelaşi ordin al realităţii. Doar cea de-a doua presupune conştienţa timpului, căci a pomeni înseamnă a rechema trecutul în prezent. Timpul e sub îndrumarea mea, dar veşnicia îi aparţine lui Dumnezeu. În timp, existăm unul pentru şi cu altul. În veşnicie, coexistăm cu Dumnezeu.

18. (8) Poţi face mult pentru vindecarea ta şi a altora dacă, într-o situaţie în care e nevoie de ajutor, te gândeşti la ea în felul următor:

Sunt aici doar ca să fiu de un real folos.

Sunt aici să Îl reprezint pe Cel Ce m-a trimis.

Nu trebuie să mă îngrijesc ce să spun sau ce să fac, căci Cel Ce m-a trimis mă va îndruma.

Sunt mulţumit să fiu oriunde mă vrea El, ştiind că El vine cu mine.

Mă voi vindeca lăsându-L pe El să mă înveţe să vindec.

VI. Frică şi conflict

1. Frica pare a fi ceva involuntar, ceva incontrolabil. Şi totuşi, am spus deja că numai actele

constructive ar trebui să fie involuntare. Controlul meu poate prelua tot ce nu contează, în timp ce călăuzirea mea poate îndruma tot ce contează, dacă asta este opţiunea ta. Frica nu poate fi controlată de mine, dar poate fi autocontrolată. Frica mă împiedică să îţi dau capacitatea mea de control. Prezenţa fricii arată că ai ridicat gândurile trupeşti la nivelul minţii. Asta le ia de sub controlul meu şi te face să te simţi personal răspunzător de ele. Asta e o evidentă confuzie de niveluri.

2. Eu nu încurajez confuzia de niveluri, dar tu trebuie să optezi să o corectezi. Nu ţi-ai scuza purtarea dementă pe motiv că nu ai ce-i face. De ce ai trece cu vederea gândirea dementă? Există aici o confuzie la care ai face bine să te uiţi cât poţi de clar. Poate te crezi responsabil de ce faci, dar nu şi de ce gândeşti. Adevărul e că eşti responsabil de ce gândeşti, căci numai la acest nivel iţi poţi exercita opţiunea. Ce faci vine din ce gândeşti. Nu te poţi separa de adevăr „dând" autonomie purtării. Pe aceasta o controlez automat de îndată ce pui ce gândeşti sub îndrumarea mea. De câte ori ţi-e frică, e un indiciu sigur că ţi-ai lăsat mintea să creeze greşit şi nu m-ai lăsat pe mine să o călăuzesc.

3. Nu are rost să crezi că atenta controlare a rezultatului unei gândiri greşite poate duce la vindecare. Când ţi-e frică, ai optat greşit. Iată de ce te simţi răspunzător de ea. Trebuie să îţi schimbi mintea, nu purtarea, iar asta e o chestiune de disponibilitate. Nu ai nevoie de călăuzire decât la nivelul minţii. Corecţia ţine numai de nivelul la care e posibilă schimbarea. Schimbarea nu înseamnă nimic la nivelul simptomelor, unde nu poate funcţiona.

4. Corectarea fricii e răspunderea ta. Când ceri să te eliberezi de frică, dai de înţeles că nu e aşa. Ar trebui să ceri, în schimb, ajutor în condiţiile ce au adus frica. Aceste condiţii atrag întotdeauna după ele o disponibilitate de-a fi separat. La acel nivel, *poţi* face ceva. Eşti mult prea tolerant la hoinărelile minţii şi suporţi pasiv creaţiile greşite ale minţii. Rezultatul particular nu contează, dar greşeala de bază contează. Corecţia e mereu aceeaşi. Înainte de-a opta să faci ceva, întreabă-mă dacă opţiunea ta e de acord cu a mea. Dacă eşti sigur că este, nu va exista nicio frică.

5. Frica e întotdeauna un semn de încordare, apărând de câte ori ce vrei e în conflict cu ce faci. Această situaţie apare în două feluri: în primul rând, poţi opta să faci lucruri conflictuale, fie simultan, fie succesiv. Asta produce o purtare conflictuală, pe care o găseşti intolerabilă pentru că partea minţii care vrea să facă altceva e revoltată. În al doilea rând, poţi să te porţi cum crezi că ar trebui, dar fără să prea vrei. Asta produce o purtare consecventă, dar stârneşte mare încordare. În ambele cazuri, mintea şi purtarea nu concordă, de unde reiese o situaţie în care faci ce nu prea vrei să faci. Asta dă naştere la un sentiment de constrângere care de regulă produce furie, urmată foarte probabil de proiecţie. De câte ori ţi-e frică, o faci din cauză că nu ai luat o hotărâre. De aceea, mintea ta e împărţită şi purtarea ta devine eratică, inevitabil. Corecţia la nivel comportamental poate muta greşeala de la primul tip la cel de-al doilea, dar nu va anihila frica.

6. E posibil să atingi o stare în care îţi aduci mintea sub îndrumarea mea fără efort conştient, dar asta presupune o disponibilitate pe care nu ţi-ai dezvoltat-o încă. Spiritul Sfânt nu poate cere mai mult decât eşti dispus să faci. Puterea de-a face vine din decizia ta neîmpărţită. A face Voia lui Dumnezeu nu implică nicio încordare de îndată ce îţi dai seama că este şi a ta. Lecţia e foarte simplă aici, dar e deosebit de uşor să îţi scape. Aşa că o voi repeta, îndemnându-te să asculţi. Numai mintea ta poate produce frică. O face de câte ori are un conflict de dorinţe, producând inevitabilă încordare datorită dezacordului dintre a vrea şi a face. Acesta poate fi corectat doar acceptând un obiectiv unificat.

7. Primul pas corectiv în desfacerea greşelii e să ştii, mai întâi, că fiecare conflict e o expresie a fricii. Spune-ţi că, într-un fel sau altul, trebuie să fi ales să nu iubeşti, căci altfel frica nu ar fi putut să apară. Şi atunci, întregul proces de corecţie devine doar o serie de paşi pragmatici într-un proces mai amplu de acceptare a Ispăşirii ca remediu. Aceşti paşi pot fi rezumaţi în felul următor:

Ştii, mai întâi, că ai de-a face cu o expresie a fricii.

Frica apare din lipsa iubirii.

Singurul remediu la lipsa iubirii e iubirea desăvârşită.

Iubirea desăvârşită este Ispăşirea.

8. Am subliniat că miracolul - sau expresia Ispăşirii - e întotdeauna un semn de respect *de la* valoros *la* valoros. Recunoaşterea acestei valori se restabileşte prin Ispăşire. E clar atunci că, de fiecare dată când ţi-e frică, te-ai pus într-o postură în care ai nevoie de Ispăşire. Ai făcut ceva fără iubire, odată ce ai ales fără iubire. Iată tocmai situaţia pentru care s-a oferit Ispăşirea. Nevoia de remediu i-a inspirat constituirea. Cât recunoşti numai nevoia de remediu, vei rămâne cu frica. Dar, de îndată ce accepţi remediul, ai desfiinţat frica. Iată cum are loc adevărata vindecare.

9. Toţi trec prin frică. E nevoie însă de foarte puţină gândire corectă să îşi dea seama de ce apare frica. Puţini apreciază adevărata putere a minţii şi nimeni nu rămâne complet conştient de ea tot timpul. Dar, dacă speri să te scuteşti de frică, există anumite lucruri de care trebuie să îţi dai seama, pe deplin. Mintea e foarte puternică şi nu îşi pierde niciodată forţa creatoare. Nu doarme niciodată. Şi creează în fiecare clipă. E greu să recunoşti că ce crezi şi ce gândeşti se combină într-o undă de putere capabilă literalmente să mute munţi. La prima vedere, pare arogant să crezi că ai o asemenea putere, dar nu de asta nu o crezi. Preferi să crezi că gândurile tale nu pot exercita o adevărată influenţă pentru că de fapt te temi de ele. Aşa îţi poţi potoli conştienţa vinovăţiei, dar numai cu preţul perceperii minţii ca neputincioasă. De crezi că ce gândeşti e fără de efect, poţi înceta să te mai temi de ea, dar e puţin probabil să o respecţi. Nu *există* gânduri deşarte. Toată gândirea produce formă la un anumit nivel.

VII. Cauză şi efect

1. Deşi încă te plângi de existenţa fricii, continui totuşi să ţi-o stârneşti. Am pomenit deja că nu îmi poţi cere să te eliberez de frică. Eu ştiu că nu există, dar tu nu ştii. Dacă aş interveni între gândurile tale şi rezultatele lor, aş întina o lege fundamentală: cea despre cauză şi efect, cea mai fundamentală lege care există. Nu te-aş ajuta deloc dacă aş deprecia puterea gândurilor tale. Căci ar veni în contradicţie directă cu scopul cursului acesta. E mult mai util să îţi reamintesc că nu îţi păzeşti gândurile destul de atent. Poate simţi că, în acest moment, ar fi nevoie de un miracol să îţi permită să faci asta, ceea ce e foarte adevărat. Nu eşti obişnuit cu felul de-a gândi al minţii dispuse la miracole, dar poţi fi instruit să gândeşti astfel. Toţi făcătorii de miracole au nevoie de acest tip de instruire.

2. Nu pot îngădui să îţi laşi mintea nepăzită, căci altfel nu mă vei putea ajuta. Săvârşirea miracolelor implică recunoaşterea deplină a puterii gândirii pentru a evita creaţia greşită. Altfel, va fi nevoie de un miracol să rectifice mintea însăşi, un proces circular ce nu ar favoriza compresia timpului pentru care a fost menit miracolul. Făcătorul de miracole trebuie să aibă un respect sincer pentru ce e cu adevărat cauză şi efect - o condiţie necesară ca miracolul să aibă loc.

3. Atât miracolul, cât şi frica vin din gânduri. Dacă nu eşti liber să alegi una, nu ai fi liber să alegi nici alta. Alegând miracolul, ai *respins* frica, chiar şi numai temporar. Ţi-a fost frică de toţi şi de toate. Ţi-e frică de Dumnezeu, de mine şi de tine însuţi. Ne-ai perceput greşit sau Ne-ai creat greşit, şi crezi în ce ai făurit. Nu ai fi făcut-o dacă nu ţi-ar fi fost frică de propriile tale gânduri. Fricoşii *trebuie* să creeze greşit, căci percep creaţia în mod greşit. Când creezi greşit, suferi. Principiul cauzei şi efectului devine acum un adevărat accelerator, deşi numai temporar. De fapt, „Cauza" e un termen ce îi aparţine de drept lui Dumnezeu, iar Fiul Lui este „Efectul" Lui. Asta implică o serie de relaţii de Cauză şi Efect total diferite de cele pe care le introduci în creaţia greşită. Prin urmare, conflictul fundamental din lumea aceasta e între creaţie şi creaţie greşită. Toată frica e implicită în cea de-a doua; toată iubirea e

implicită în cea dintâi. Conflictul este, aşadar, între iubire şi frică.

4. După cum am spus deja, crezi că nu îţi poţi controla frica pentru că tu însuţi ai făcut-o, şi credinţa ta în ea pare să ţi-o scoată de sub control. Dar orice încercare de-a rezolva greşeala încercând să stăpâneşti frica e inutilă. De fapt, ea afirmă puterea fricii prin însăşi presupunerea că trebuie stăpânită. Adevărata soluţie revine întru totul stăpânirii prin iubire. Între timp însă, sentimentul de conflict este inevitabil pentru că te-ai pus într-o postură în care crezi în puterea a ceva ce nu există.

5. Nimicul şi totul nu pot coexista. Să crezi într-unul înseamnă să îl negi pe celălalt. Frica nu e nimic de fapt, iar iubirea este totul. De câte ori intră lumina în întuneric, întunericul e desfiinţat. Ce crezi e pentru tine adevărat. În sensul acesta, separarea *chiar* s-a întâmplat şi să o negi înseamnă pur şi simplu să foloseşti negarea cum nu trebuie. Dar să te concentrezi asupra greşelii nu e decât o greşeală în plus. Demersul corectiv iniţial este să recunoşti, temporar, că există o problemă, dar numai ca indiciu că e nevoie de corecţie imediată. Se stabileşte astfel o stare mentală în care Ispăşirea poate fi acceptată fără amânare. Trebuie subliniat însă că, în final, niciun compromis nu e posibil între totul şi nimic. Timpul este, în esenţă, un instrument prin care se poate renunţa la tot compromisul în această privinţă. El numai pare a fi desfiinţat treptat, căci timpul însuşi implică intervale ce nu există. Creaţia greşită l-a făcut necesar ca instrument corectiv. Afirmaţia „Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât a dat singurul Său Fiu ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" necesită doar o uşoară corecţie pentru a avea sens în acest context: „a dat-o singurului Său Fiu".

6. Trebuie notat în special că Dumnezeu are un *singur* Fiu. Dacă toate creaţiile Lui sunt Fiii Lui, fiecare trebuie să facă parte integrantă din întreaga Fiime. Fiimea, în Unitatea ei, transcende suma părţilor sale. Asta însă e ceva obscur cât lipseşte oricare dintre părţi. Iată de ce, în final, conflictul nu poate fi rezolvat până nu se întorc toate părţile Fiimii. Numai atunci poate fi înţeleasă semnificaţia întregimii, în adevăratul sens. Orice parte a Fiimii poate să creadă în greşeală sau în nedesăvârşire dacă vrea. Dar, dacă o face, crede în existenţa nimicului. Corecţia acestei greşeli este Ispăşirea.

7. Am menţionat deja starea de pregătire, dar ne-ar putea ajuta aici câteva observaţii în plus. Starea de pregătire e doar premisa înfăptuirii. Cele două nu trebuie confundate. De îndată ce are loc o stare de pregătire, există de regulă o oarecare dorinţă de-a înfăptui, dar nu e nicidecum o dorinţă neapărat neîmpărţită. Starea nu implică decât potenţialul unei schimbări mentale. Încrederea de sine nu se poate dezvolta pe deplin până nu ajungi să stăpâneşti. Am încercat deja să corectăm greşeala fundamentală că frica poate fi stăpânită şi am subliniat că singura stăpânire adevărată este prin iubire. Starea de pregătire e doar începutul încrederii de sine. Poate crezi că e nevoie de enorm de mult timp între pregătire şi stăpânire, dar lasă-mă să îţi amintesc că timpul şi spaţiul sunt sub controlul meu.

VIII. Semnificaţia Judecăţii de apoi

1. O modalitate de-a corecta confuzia dintre magie şi miracol este să îţi aminteşti că nu te-ai creat tu. Eşti în stare să uiţi acest lucru când devii egocentric, uitarea punându-te astfel într-o postură în care credinţa în magie e efectiv inevitabilă. Voinţa ta de a crea ţi-a fost dată de Creatorul tău, Care a exprimat aceeaşi Voinţă în creaţia Sa. Deoarece capacitatea creatoare îşi are locul în minte, tot ce creezi este neapărat o chestiune de voinţă. Rezultă, totodată, că tot ce făureşti de unul singur e real în ochii tăi, deşi nu şi în Mintea lui Dumnezeu. Această distincţie fundamentală duce direct la adevărata semnificaţie a judecăţii de apoi.

2. Judecata de apoi este una dintre cele mai ameninţătoare idei din gândirea ta. Pentru că nu o înţelegi. Judecata nu e un atribut dumnezeiesc. I s-a dat viaţă doar după separare, când a devenit unul dintre multele instrumente de învăţare din componenţa planului general. *Aşa* cum separarea a

avut loc de-a lungul a milioane de ani, tot aşa şi Judecata de apoi se va întinde pe o perioadă la fel de lungă, poate chiar mai lungă. Cu toate acestea, lungimea ei poate fi scurtată mult de miracole, instrumentul de scurtare, dar nu şi de desfiinţare a timpului. Dacă un număr suficient de persoane devin clar dispuse mental la miracole, acest proces de scurtare poate deveni efectiv incomensurabil. E esenţial însă să te eliberezi rapid de frică, pentru că trebuie să ieşi din conflict dacă e să aduci pace altor minţi.

3. În general, Judecata de apoi e considerată o operaţie întreprinsă de Dumnezeu. De fapt, va fi întreprinsă de fraţii mei, cu ajutorul meu. E o ultimă vindecare, şi nu o împărţire a pedepsei, oricât de binemeritată ai crede că este pedeapsa. Pedeapsa e o noţiune total opusă minţii corecte, iar scopul Judecăţii de apoi e să îţi redea mintea corectă. Judecata de apoi ar putea fi numită un proces de evaluare corectă. Asta înseamnă pur şi simplu că toţi vor ajunge să înţeleagă, în final, ce are valoare şi ce nu. După asta, aptitudinea de-a alege poate fi dirijată în mod raţional. Până nu se face această distincţie însă, pendulările între voinţa liberă şi cea încătuşată nu vor putea să nu continue.

4. Primul pas spre libertate implică o triere a falsului de adevărat. E un proces de separare în sens constructiv şi reflectă adevăratul înţeles al Apocalipsei. În cele din urmă, fiecare îşi va privi creaţiile şi va alege să păstreze numai ce e bun, aşa cum Dumnezeu Însuşi S-a uitat la toate câte a creat şi a cunoscut că erau bune. În acest moment, mintea poate începe să se uite cu iubire la propriile ei creaţii, datorită valorii lor. În acelaşi timp, mintea îşi va dezmoşteni inevitabil creaţiile greşite, care - nemaifiind crezute - nu vor mai exista.

5. Expresia „Judecata de apoi" e înfricoşătoare nu numai pentru că a fost proiectată asupra lui Dumnezeu, ci şi datorită asocierii cuvintelor „de apoi" cu moartea. Iată un exemplu remarcabil de percepţie răsturnată. Dacă examinezi obiectiv semnificaţia Judecăţii de apoi, îţi devine foarte clar că e de fapt poarta către viaţă. Cei ce trăiesc în frică nu trăiesc de fapt. Propria ta judecată de apoi nu poate fi îndreptată spre tine, căci nu eşti propria ta creaţie. Poţi însă să o aplici cu noimă, oricând, la tot ce ai făurit, păstrându-ţi în memorie doar ce e creator şi bun. E ceva ce mintea ta corectă nu poate să nu îţi dicteze. Rostul timpului e doar acela de-a-ţi „da timp" să dobândeşti această judecată. E propria ta judecată perfectă a propriilor tale creaţii perfecte. Când tot ce păstrezi e vrednic de iubire, frica nu mai are de ce să te însoţească. Iată rolul pe care îl ai în Ispăşire.

Capitolul 3
PERCEPŢIA INOCENTĂ

I. Ispăşire fără sacrificiu

1. Înainte de-a dispărea şi ultima rămăşiţă de frică asociată cu miracolele, trebuie lămurită o altă chestiune. Nu răstignirea a stabilit Ispăşirea, ci învierea. Mulţi creştini sinceri au înţeles greşit. Cei liberi de credinţa în carenţă nu ar face o asemenea greşeală. Dacă vezi răstignirea dintr-un punct de vedere răsturnat, *pare* că Dumnezeu l-a lăsat - şi chiar încurajat - pe unul dintre Fiii Lui să sufere pentru că acesta era bun. Această interpretare deosebit de nefericită, ivită din proiecţie, i-a condus pe mulţi la o cruntă frică de Dumnezeu. Asemenea concepte antireligioase pătrund în multe religii. Dar un creştin adevărat ar trebui să se oprească şi să se întrebe: „Cum se poate?" Chiar să fie Dumnezeu în stare de-un gen de gândire despre care Propriile-I cuvinte au spus clar că e nedemn de Fiul Său?

2. Ca întotdeauna, cea mai bună apărare e să nu ataci poziţia altuia, ci să protejezi în

schimb adevărul. Nu e înţelept să accepţi un concept dacă trebuie să răstorni un întreg cadru de referinţă ca să îl justifici. E un procedură dureroasă în aplicaţiile ei minore, dar extrem de tragică pe scară mai mare. Persecuţia are deseori ca rezultat o încercare de-a „justifica" teribila percepţie greşită că Dumnezeu Însuşi Şi-a persecutat Fiul în folosul mântuirii. Până şi cuvintele sunt lipsite de înţeles. A fost o greşeală deosebit de greu de învins pentru că, deşi greşeala în sine nu e mai greu de corectat decât oricare alta, mulţi nu au fost dispuşi să renunţe la ea, datorită valorii ei proeminente ca mecanism de apărare. Într-o formă mai atenuată, un părinte spune: „Mă doare mai tare decât pe tine" şi se simte disculpat că şi-a bătut copilul. Poţi să crezi că Tatăl nostru chiar gândeşte aşa? E atât de esenţial ca toată gândirea de acest fel să fie înlăturată, încât trebuie să ne asigurăm că nu mai rămâne nimic de genul acesta în mintea ta. Nu am fost „pedepsit" pentru că *tu* ai fost rău. Lecţia total blajină pe care o predă Ispăşirea se pierde dacă e întinată, sub orice formă, de acest gen de distorsiuni.

3. Afirmaţia „A mea este răzbunarea, zice Domnul" e o percepţie greşită prin care cineva îşi atribuie „relele" din trecut lui Dumnezeu. „Relele" lui din trecut nu au nimic de-a face cu Dumnezeu. Nu El le-a creat şi nu El le menţine. Dumnezeu nu crede în răsplată. Nu aşa creează Mintea Lui. El nu îţi pune la socoteală faptele „rele". E posibil oare să mi le pună la socoteală mie? Fii foarte sigur că recunoşti cât de imposibilă e această supoziţie şi cât de total rezultă din proiecţie. Acest gen de greşeală se face răspunzător de o mulţime de greşeli aferente, inclusiv de convingerea că Dumnezeu l-a izgonit pe Adam şi l-a scos cu forţa din Grădina Edenului. Şi tot de aceea poţi să crezi, din când în când, că te îndrum greşit. Am depus toate eforturile să folosesc cuvinte aproape imposibil de denaturat, dar e mereu posibil să suceşti nişte simboluri dacă vrei.

4. Sacrificiul e o noţiune total necunoscută lui Dumnezeu. Ea provine numai din frică, iar cei cărora le e frică pot fi cruzi. Sacrificiul de orice fel e o încălcare a imperativului meu să fiţi milostivi după cum e de milostiv şi Tatăl vostru din Cer. Le-a fost greu multor creştini să îşi dea seama că li se adresează lor. Profesorii buni nu îşi terorizează studenţii. Să terorizezi înseamnă să ataci, iar asta duce la respingerea celor oferite de profesor. Rezultatul e eşecul învăţării.

5. Mi s-a spus - corect - „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii", dar cei ce reprezintă mielul ca pătat de sânge nu înţeleg ce înseamnă acest simbol. Înţeles corect, e un simbol foarte simplu care vorbeşte de inocenţa mea. Lupul şi mielul şezând împreună simbolizează faptul că puterea şi inocenţa nu sunt în conflict, ci trăiesc firesc în pace. „Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu" e un alt fel de-a spune acelaşi lucru. O minte pură cunoaşte adevărul şi asta e puterea ei. Ea nu confundă distrugerea cu inocenţa pentru că asociază inocenţa cu puterea, nu cu slăbiciunea.

6. Inocenţa e incapabilă să sacrifice ceva, pentru că mintea inocentă are totul şi face tot posibilul să îşi ocrotească întregimea. Ea nu poate proiecta. Poate doar să cinstească alte minţi, căci cinstea e salutul firesc pe care îl dau cei cu adevărat iubiţi celor care sunt ca ei. Mielul „ridică păcatele lumii" în sensul că starea de inocenţă - sau de graţie - este o stare în care înţelesul Ispăşirii e cât se poate de evident. Ispăşirea nu o câtuşi de puţin ambiguă. E cât se poate de clară pentru că există în lumină. Doar încercările de-a o învălui în întuneric au făcut-o inaccesibilă celor care nu aleg să vadă.

7. Ispăşirea însăşi nu emană decât adevăr. Ea este, de aceea, chintesenţa inofensivităţii şi revarsă numai binecuvântare. Nu ar putea-o face dacă nu s-ar naşte exclusiv din perfectă inocenţă. Inocenţa e înţelepciune pentru că e inconştientă de rău, iar răul nu există. Dar e cât se poate de conştientă de tot ce e adevărat. Învierea a demonstrat că nimic nu poate distruge adevărul. Binele poate rezista la orice formă de rău, după cum şi lumina spulberă orice formă de întuneric. Prin urmare. Ispăşirea e lecţia perfectă. E demonstraţia finală că toate celelalte lecţii pe care le-am predat sunt adevărate. Dacă poţi accepta acum această singură generalizare, nu va mai trebui să înveţi din multe lecţii mai mici. Dacă o crezi pe aceasta, eşti eliberat de toate greşelile.

8. Inocenţa lui Dumnezeu e adevărata stare a minţii Fiului Său. În această stare, mintea ta Îl cunoaşte pe Dumnezeu, căci Dumnezeu nu e simbolic: El este Fapt. Cunoscându-I Fiul aşa cum este, realizezi că Ispăşirea, nu sacrificiul, e singurul dar cuvenit altarului lui Dumnezeu, unde nu îşi are locul decât perfecţiunea. Ce înţeleg cei inocenţi e adevărul. Iată de ce altarele lor sunt de-a dreptul radioase.

II. Miracolele ca percepţie adevărată

1. Am afirmat că noţiunile de bază la care se fac referiri în acest curs nu cunosc grade. Anumite noţiuni fundamentale nu pot fi înţelese în termeni de opuşi. E imposibil să concepi lumina şi întunericul sau totul şi nimicul ca posibilităţi conjugate. Sunt total adevărate sau total false. E esenţial să realizezi că vei avea o gândire eratică până nu iei un angajament ferm faţă de unul sau altul. Un angajament ferm faţă de întuneric sau nimic e imposibil însă. Nu s-a mai pomenit cineva care să nu fi perceput *un strop* de lumină sau *un strop* de ceva. Nimeni nu e, atunci, în măsură să nege total adevărul, chiar dacă îşi închipuie că poate.

2. Inocenţa nu e un atribut parţial. Ea nu e reală *până* nu e totală. Cei parţial inocenţi pot fi tare nesăbuiţi uneori. Inocenţa lor devine înţelepciune doar când devine un punct de vedere cu aplicaţie universală. Percepţia inocentă sau adevărată înseamnă că nu percepi fals niciodată şi vezi adevărat întotdeauna. Mai simplu, înseamnă că nu vezi niciodată ce nu există şi vezi întotdeauna ce există.

3. Când îţi lipseşte încrederea în ce va face cineva, îţi arăţi convingerea că nu e în mintea corectă. Acesta nu e nicidecum un cadru de referinţă bazat pe miracol. Şi are, pe deasupra, efectul dezastruos de-a nega puterea miracolului. Miracolul percepe totul aşa cum este. Dacă nu există decât adevărul, vederea bazată pe mintea corectă nu poate vedea decât perfecţiune. Am spus că numai ce creează Dumnezeu sau ce creezi tu cu aceeaşi Voie are existenţă reală. Iată, atunci, tot ce pot vedea cei inocenţi. Ei nu suferă de percepţie distorsionată.

4. Ţi-e frică de Voia lui Dumnezeu pentru că ţi-ai folosit mintea, pe care El a creat-o după chipul şi asemănarea Minţii Sale, ca să creezi greşit. Mintea poate crea greşit numai când nu se crede liberă. O minte „încătuşată" nu e liberă pentru că e posedată - sau reţinută - de ea însăşi. De aceea, e limitată şi voinţa nu e liberă să se afirme. A fi una înseamnă a fi de o minte sau voinţă. Când Voia Fiimii şi a Tatălui sunt una, acordul lor deplin este Cerul.

5. Nimic nu poate birui un Fiu de-al lui Dumnezeu care îşi încredinţează spiritul în Mâinile Tatălui său. Făcând asta, mintea se deşteaptă din somn şi îşi aduce aminte de Creatorul ei. Tot sentimentul separării dispare. Fiul lui Dumnezeu face parte din Sfânta Treime, dar Treimea însăşi e una singură. Nu există nicio confuzie între Nivelurile Ei căci sunt de o Minte şi de o Voinţă. Acest scop singular creează o integrare perfectă şi stabileşte pacea lui Dumnezeu. Viziunea aceasta însă nu poate fi percepută decât de cei cu adevărat inocenţi. Având inima curată, inocenţii apără percepţia adevărată în loc să se apere pe ei de ea. Înţelegând lecţia Ispăşirii, sunt lipsiţi de dorinţa de-a ataca şi, de aceea, văd adevărat. Iată ce vrea să spună Biblia prin: „Când Se va arăta El (sau când va fi perceput), noi vom fi asemenea Lui, fiindcă îl vom vedea cum este".

6. Distorsiunile se corectează retrăgându-ţi credinţa în ele şi investind-o doar în ce e adevărat. Nu poţi face adevărat neadevărul. Dacă eşti dispus să accepţi ce e adevărat în tot ce percepi, îl laşi să fie adevărat pentru tine. Adevărul înfrânge toată greşeala, iar cei ce trăiesc în greşeală şi în gol nu îşi pot găsi niciodată o mângâiere de durată. Dacă percepi adevărat, anulezi simultan percepţiile false din tine şi din alţii. Deoarece îi vezi aşa cum sunt, le oferi acceptarea adevărului lor, ca să îl poată accepta şi ei. Iată vindecarea pe care o induce miracolul.

III. Percepţie versus cunoaştere

1. Am insistat, până acum, pe percepţie şi am vorbit foarte puţin despre cunoaştere. Motivul e acela că, înainte de-a putea cunoaşte ceva, trebuie redresată percepţia. Să cunoşti înseamnă să ai certitudine. Incertitudinea înseamnă că nu cunoşti. Cunoaşterea e putere, fiind certă, iar certitudinea e forţă. Percepţia e temporară. Ca atribut al credinţei în spaţiu şi timp, ea se supune fie fricii, fie iubirii. Percepţiile false provoacă frică, percepţiile adevărate stârnesc iubire, dar niciuna dintre ele nu aduce certitudine pentru că întreaga percepţie variază. Iată de ce nu e cunoaştere. Percepţia adevărată stă la baza cunoaşterii, dar cunoaşterea e afirmarea adevărului şi depăşeşte toate percepţiile.

2. Toate dificultăţile tale vin din faptul că nu te recunoşti, nu îţi recunoşti fratele, nici Dumnezeul. A recunoaşte înseamnă „a cunoaşte din nou", sugerând că ai cunoscut înainte. Poţi să vezi în multe feluri pentru că percepţia presupune interpretare, ceea ce înseamnă că nu e deplină sau consecventă. Miracolul, fiind un fel de a percepe, nu e cunoaştere. Ci răspunsul corect la o întrebare, deşi când cunoşti nu pui întrebări. Punerea iluziilor sub semnul întrebării e primul pas în desfacerea lor. Miracolul - sau răspunsul corect - le corectează. Deoarece percepţiile se schimbă, dependenţa lor de timp e evidentă. Felul în care percepi la un moment dat determină ce faci, iar faptele trebuie să se petreacă în timp. Cunoaşterea e veşnică, certitudinea neputând fi pusă sub semnul întrebării. Cunoşti când ai încetat să mai pui întrebări.

3. Mintea care pune întrebări se percepe în timp şi caută, de aceea, răspunsuri viitoare. Mintea închisă crede că viitorul şi prezentul vor fi la fel. Se stabileşte astfel o stare aparent stabilă care e, de obicei, o încercare de-a contracara frica subiacentă că viitorul va fi mai rău decât prezentul. Această frică inhibă orice tendinţă de-a pune întrebări.

4. Viziunea adevărată e percepţia firească a vederii spirituale, dar e tot o corecţie, şi nu un fapt. Vederea spirituală e simbolică şi, de aceea, nu e un instrument de cunoaştere. Ea este însă un mijloc de percepţie corectă, ceea ce o aduce în domeniul propriu miracolului. O „viziune a lui Dumnezeu" ar fi mai degrabă un miracol decât o revelaţie. Faptul că e implicată percepţia scoate experienţa din domeniul cunoaşterii. Iată de ce viziunile, oricât de sfinte, nu durează.

5. Biblia îţi spune să te cunoşti sau să ai certitudine. Certitudinea ţine întotdeauna de Dumnezeu. Când iubeşti pe cineva, îl percepi aşa cum este, iar asta îţi permite să îl cunoşti. Până nu îl percepi aşa cum este, nu îl poţi cunoaşte. Cât pui întrebări despre el, dai de înţeles că nu Îl cunoşti pe Dumnezeu. Certitudinea nu cere acţiune. Când spui că acţionezi pe baza cunoaşterii, confunzi de fapt cunoaşterea cu percepţia. Cunoaşterea asigură forţa pentru a gândi creator, dar nu pentru a acţiona corect. Percepţia, miracolele şi acţiunea sunt strâns corelate. Cunoaşterea e rezultatul revelaţiei şi induce numai gândire. Percepţia implică trupul chiar şi în forma ei cea mai spiritualizată. Cunoaşterea vine de la altarul lăuntric şi e veşnică pentru că e certă. A percepe adevărul nu e totuna cu a-l cunoaşte.

6. Percepţia corectă e necesară înainte ca Dumnezeu să poată comunica direct cu altarele Lui, pe care le-a stabilit în Fiii Lui. Acolo El poate să Îşi comunice certitudinea, iar cunoaşterea Lui va aduce pace fără niciun semn de întrebare. Dumnezeu nu le e străin Fiilor Lui, iar Fiii Lui nu îşi sunt străini unul altuia. Cunoaşterea a precedat atât percepţia, cât şi timpul, pe care le va înlocui în cele din urmă. Iată adevăratul înţeles al afirmaţiilor „Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul" şi „Mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt". Percepţia poate şi trebuie să devină stabilă, dar cunoaşterea este stabilă. „Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui" devine „Cunoaşte-L pe Dumnezeu şi acceptă-I certitudinea".

7. Dacă ataci greşeala în altul, îţi vei face ţie rău. Nu îţi poţi cunoaşte fratele când îl ataci.

Atacul e îndreptat întotdeauna asupra unui străin. ÎI faci străin prin percepţiile tale greşite şi, de aceea, nu îl poţi cunoaşte. Ţi-e frică de el din cauză că l-ai făcut un străin. Percepe-l corect ca să îl poţi cunoaşte. Nu există străini în creaţia lui Dumnezeu. Pentru a crea cum te-a creat El, poţi crea numai ce cunoşti şi deci ce accepţi că îţi aparţine. Dumnezeu Îşi cunoaşte copiii cu perfectă certitudine. I-a creat cunoscându-i. Îi recunoaşte perfect. Când ei nu se recunosc unul pe altul, nu Îl recunosc pe El.

IV. Greşeala şi eul

1. Aptitudinile pe care le ai acum sunt doar umbre ale adevăratei tale capacităţi. Toate funcţiile tale din prezent sunt împărţite, putând fi puse sub semnul întrebării şi al îndoielii. Căci nu eşti sigur cum să le foloseşti şi eşti, de aceea, incapabil de cunoaştere. În plus, eşti incapabil de cunoaştere şi din cauză că poţi încă să percepi într-un mod neiubitor. Percepţia nu a existat până nu au fost introduse, prin separare, conceptele de grade, aspecte şi intervale. Spiritul nu are niveluri, iar toate conflictele se nasc din conceptul de niveluri. Numai Nivelurile Treimii sunt capabile de unitate. Nivelurile create prin separare nu pot decât să fie în conflict. Căci nu înseamnă nimic unele pentru altele.

2. Conştiinţa - nivelul percepţiei - a fost prima sciziune introdusă în minte după separare, făcând din minte un perceptor, şi nu un creator. Conştiinţa e identificată corect ca domeniul eului. Eul este o încercare a minţii greşite de-a te percepe cum vrei să fii, şi nu cum eşti. Te poţi cunoaşte însă doar aşa cum eşti, fiind singurul lucru de care poţi fi sigur. Restul *este* pus sub semnul întrebării.

3. Eul e aspectul întrebător al sinelui de după separare, care a fost făcut, şi nu creat. E capabil să pună întrebări, dar nu să perceapă răspunsuri semnificative, căci acestea ar presupune cunoaştere şi nu pot fi percepute. Mintea e confuză, de aceea, pentru că numai starea Unei Minţi poate fi fără confuzie. O minte separată sau împărţită *trebuie* să fie confuză. E inevitabil să fie nesigură de ce este ea. Şi trebuie să fie în conflict pentru că nu concordă cu ea însăşi. Aspectele ei devin astfel străine unele de altele, asta fiind esenţa condiţiei propice fricii, în care atacul e mereu posibil. Ai toate motivele să te temi în felul în care te percepi. Iată de ce nu poţi scăpa de frică până nu realizezi că nu te-ai creat şi nici nu te-ai putea crea tu. Nu vei putea face niciodată adevărate percepţiile tale false, iar creaţia ta e ferită de propria ta greşeală. Iată de ce va trebui să alegi, până la urmă, să vindeci separarea.

4. Mintea corectă nu trebuie confundată cu mintea cunoscătoare, căci se aplică doar percepţiei corecte. Poţi fi în mintea corectă sau în mintea greşită, până şi asta fiind o chestiune de grade, arătând clar că nu e vorba de cunoaştere. Folosită cum trebuie, expresia „minte corectă" se referă la corecţia adusă „minţii greşite" şi se aplică stării mentale ce induce percepţie acurată. E o minte dispusă la miracole pentru că vindecă percepţia greşită - un adevărat miracol, dat fiind felul în care te percepi.

5. Percepţia implică întotdeauna o întrebuinţare greşită a minţii, pentru că duce mintea în zone de incertitudine. Mintea e foarte activă. Când alege să fie separată, alege să perceapă. Până atunci, voieşte numai să cunoască. După aceea, poate numai să aleagă ambiguu, singura ieşire din ambiguitate fiind percepţia clară. Mintea revine la funcţia ei proprie numai când voieşte să cunoască. Se pune astfel în slujba spiritului, unde percepţia e schimbată. Când alege să îşi facă propriile niveluri, mintea alege să se împartă. Dar nu se poate separa total de spirit, căci din spirit îşi derivă întreaga putere de-a face sau de a crea. Mintea îşi afirmă Sursa chiar şi atunci când creează greşit, căci altfel şi-ar înceta pur şi simplu existenţa. Aşa ceva e imposibil, căci mintea aparţine spiritului pe care l-a creat Dumnezeu şi care este, de aceea, veşnic.

6. Capacitatea de-a percepe a făcut posibil trupul, pentru că trebuie să percepi *ceva* şi *cu* ceva. Iată de ce percepţia presupune un schimb sau o traducere, de care cunoaşterea nu are nevoie.

Funcţia interpretativă a percepţiei - o formă distorsionată de creaţie - îţi permite, atunci, să interpretezi trupul ca fiind tu însuţi, într-o încercare de-a scăpa de conflictul pe care l-ai stârnit. Spiritul, care cunoaşte, nu poate fi împăcat cu această pierdere de putere, căci e incapabil de întuneric. Spiritul devine astfel aproape inaccesibil minţii şi total inaccesibil trupului. De aici înainte, spiritul e perceput ca o ameninţare, căci lumina desfiinţează întunericul arătându-ţi, pur şi simplu, că e inexistent. Adevărul va birui mereu greşeala în acest fel. Nu poate fi vorba de un proces activ de corecţie pentru că, aşa cum am subliniat deja, cunoaşterea nu face nimic. Poate fi percepută ca agresor, dar nu poate ataca. Ceea ce percepi a fi atacul ei e propria ta recunoaştere vagă că e posibil să îţi reaminteşti cunoaşterea, căci nu a fost distrusă niciodată.

7. Dumnezeu şi creaţiile Lui rămân în certitudine, cunoscând de aceea că nu poate exista nicio creaţie greşită. Adevărul nu se poate ocupa de greşelile pe care le vrei. Eu am fost un om care şi-a amintit spiritul şi cunoaşterea acestuia. Ca om, nu am încercat să contracarez greşeala prin cunoaştere, ci să corectez greşeala de jos în sus. Am demonstrat atât neputinţa trupului, cât şi putinţa minţii. Unindu-mi voia cu a Creatorului meu, mi-am amintit firesc spiritul şi adevăratul lui scop. Deşi nu pot uni în locul tău voia ta cu a lui Dumnezeu, îţi pot şterge din minte toate percepţiile greşite dacă vrei să o pui sub îndrumarea mea. Numai percepţiile tale greşite îţi stau în cale. Fără ele, opţiunea ta e certă. O percepţie sănătoasă induce o alegere sănătoasă. Nu pot alege în locul tău, dar te pot ajuta să îţi efectuezi propria alegere corectă. „Mulţi sunt chemaţi, dar puţini aleşi" ar trebui să fie „Toţi sunt chemaţi, dar puţini aleg să asculte". De aceea, ei nu aleg corect. „Cei aleşi" sunt doar cei ce aleg corect mai devreme. Minţile corecte o pot face acum, găsindu-şi astfel odihna sufletelor. Dumnezeu te cunoaşte numai în pace, şi asta *e* realitatea ta.

V. Dincolo de percepţie

1. Am spus că aptitudinile pe care le ai acum sunt doar umbre ale adevăratei tale capacităţi şi că percepţia, care judecă din fire, a fost introdusă numai după separare. De atunci, nimeni nu a mai fost sigur de nimic. Am mai lămurit că învierea a fost mijlocul de revenire la cunoaştere, care s-a înfăptuit prin unirea voii mele cu a Tatălui. Putem acum să facem o distincţie care va lămuri câteva dintre afirmaţiile care vor urma.

2. De la separare, cuvintele „a crea" şi „a face" au început să se confunde. Când faci ceva, o faci dintr-o anumită senzaţie de lipsă sau nevoie. Orice lucru făcut cu un anume scop nu are o adevărată putere de generalizare. Când faci ceva să satisfaci o lipsă percepută, îţi afirmi tacit credinţa în separare. Eul a inventat, în acest scop, multe sisteme de gândire ingenioase. Niciunul dintre ele nu e creator. Inventivitatea e un efort irosit chiar şi în forma ei cea mai ingenioasă. Caracterul extrem de concret al invenţiei nu e demn de creativitatea abstractă a creaţiilor lui Dumnezeu.

3. Aşa cum am observat deja, cunoaşterea nu duce la acţiune. Confuzia dintre adevărata ta creaţie şi ce ai făcut tu din tine e atât de profundă, încât ţi-a devenit literalmente imposibil să cunoşti ceva. Cunoaşterea e mereu stabilă şi e destul de evident că tu nu eşti. Cu toate acestea, eşti perfect stabil aşa cum te-a creat Dumnezeu. În sensul acesta, când comportamentul tău e instabil, eşti în dezacord cu ideea dumnezeiască a creaţiei tale. Poţi să nu fii de acord dacă vrei, dar nu ai vrea să o faci dacă ai fi în mintea corectă.

4. Întrebarea fundamentală pe care ţi-o pui încontinuu nu îţi poate fi adresată corect ţie. Te tot întrebi ce eşti. Asta dă de înţeles că răspunsul nu e numai unul pe care îl cunoşti, ci şi unul pe care *tu* hotărăşti să îl furnizezi. Tu însă nu poţi să te percepi corect. Nu ai chip de perceput. Cuvântul „chip" - sau „imagine" - e legat întotdeauna de percepţie şi nu face parte din cunoaştere. Imaginile sunt

simbolice şi reprezintă altceva. Ideea de-a-ţi „schimba imaginea" recunoaşte puterea percepţiei, dar dă de înţeles şi că nu e nimic stabil de cunoscut.

5. Cunoaşterea nu e pasibilă de interpretare. Poţi încerca să „interpretezi" înţelesul, dar e o încercare mereu pasibilă de eroare pentru că se referă la *percepţia* înţelesului. Asemenea incongruităţi sunt rezultatul încercărilor de-a te vedea separat şi neseparat în acelaşi timp. E imposibil să faci o confuzie atât de fundamentală fără să îţi sporeşti şi mai mult confuzia generală. Mintea ta se poate să fi devenit foarte ingenioasă, dar - cum se întâmplă întotdeauna când metoda şi conţinutul sunt separate - e folosită într-o încercare zadarnică de-a ieşi dintr-un impas fără ieşire. Ingenuitatea e ruptă total de cunoaştere, căci cunoaşterea nu cere ingenuitate. Gândirea ingenioasă *nu* e adevărul care te va face liber, dar eşti liber de nevoia de-a te lansa în aşa ceva în momentul în care eşti dispus să îi dai drumul.

6. Rugăciunea e un mod de-a cere ceva. E mijlocul de propagare al miracolelor. Dar singura rugăciune cu înţeles e rugăciunea de iertare, căci cei ce au fost iertaţi au totul. Odată ce s-a acceptat iertarea, rugăciunea - în sens obişnuit - nu mai are niciun înţeles. Rugăciunea de iertare nu e decât rugămintea de-a putea recunoaşte ce ai deja. Alegând percepţia în loc de cunoaştere, te-ai pus într-o postură în care te-ai putea asemăna Tatălui tău numai percepând miraculos. Ai pierdut cunoaşterea că tu însuţi eşti un miracol dumnezeiesc. Creaţia e Sursa ta şi singura ta funcţie adevărată.

7. Afirmaţia „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea Lui" se cere reinterpretată. Prin „chip" putem înţelege „gândire", iar „asemănarea" poate fi înţeleasă ca „de o calitate asemănătoare". Dumnezeu a creat într-adevăr spiritul după Propria Lui Gândire şi de o calitate asemănătoare cu a Lui. Altceva *nu* există. Percepţia, pe de altă parte, e imposibilă fără credinţa în „mai mult" şi „mai puţin". La fiecare nivel ea presupune selectivitate. Percepţia e un proces continuu de acceptare şi respingere, de organizare şi reorganizare, de strămutare şi schimbare. Evaluarea e o parte esenţială a percepţiei, căci judecăţile sunt necesare pentru a selecta.

8. Ce se întâmplă cu percepţiile dacă nu există judecăţi, ci numai perfectă egalitate? Percepţia devine imposibilă. Adevărul poate numai să fie cunoscut. E la fel de adevărat în întregime, iar cunoaşterea unei părţi din el înseamnă a-l cunoaşte în întregime. Numai percepţia implică o conştienţă parţială. Cunoaşterea transcende legile ce guvernează percepţia, căci o cunoaştere parţială este cu neputinţă. E toată una şi nu are părţi separate. Tu, care eşti una cu ea, nu trebuie decât să te cunoşti pe tine, şi cunoaşterea ta e completă. A cunoaşte miracolul lui Dumnezeu înseamnă a-L cunoaşte pe El.

9. Iertarea e vindecarea percepţiei separării. Perceperea corectă a fratelui tău e necesară din cauză că minţile au ales să se vadă separate. Spiritul îl cunoaşte pe Dumnezeu pe deplin. Iată puterea lui miraculoasă. Faptul că această putere e împărtăşită pe deplin de fiecare e o situaţie total străină de gândirea lumii. Lumea crede că, dacă cineva are totul, nu a mai rămas nimic. Dar miracolele lui Dumnezeu sunt la fel de totale ca Gândurile Lui, pentru că *sunt* Gândurile Lui.

10. Cât durează percepţia, rugăciunea are un rost. Deoarece percepţia se sprijină pe lipsă, cei ce percep nu au acceptat total Ispăşirea şi nu s-au deferit adevărului. Percepţia se bazează pe o stare separată, aşa că oricine percepe chiar şi câtuşi de puţin are nevoie de vindecare. Comuniunea, nu rugăciunea, e starea firească a celor ce cunosc. Dumnezeu şi miracolul Lui sunt inseparabili. Ce frumoase sunt Gândurile lui Dumnezeu care trăiesc în lumina Lui! Valoarea ta e mai presus de percepţie pentru că e mai presus de îndoială. Nu te percepe în lumini diferite. Cunoaşte-te în Singura Lumină în care miracolul care eşti tu e cât se poate de clar.

VI. Judecata şi complexul autorităţii

1. Am vorbit deja despre Judecata de apoi, dar nu destul de amănunţit. După Judecata de

apoi, nu va mai fi niciuna. Judecata e simbolică pentru că - dincolo de percepţie - nu există judecată. Când spune Biblia „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi", asta înseamnă că, dacă judeci realitatea altora, nu vei putea să nu o judeci pe a ta.

2. Decizia de-a judeca în loc de a cunoaşte e cauza pierderii păcii. Judecata e procesul pe care se bazează percepţia, nu cunoaşterea. Am mai discutat asta în termenii selectivităţii percepţiei şi am arătat că evaluarea e premisa ei necesară şi evidentă. Judecata implică respingere întotdeauna. Ea nu evidenţiază niciodată numai aspectele pozitive ale lucrului judecat, fie în tine, fie în alţii. Ce ai perceput şi respins - sau judecat şi declarat deficient - rămâne în mintea ta pentru că l-ai perceput. Una dintre iluziile de care suferi e convingerea că ce ai judecat defavorabil nu are niciun efect. Aşa ceva nu poate fi adevărat decât dacă mai crezi şi că ce ai judecat defavorabil nu există. E clar că nu crezi aşa ceva, căci altfel nu l-ai fi judecat defavorabil. În definitiv, nu contează dacă judecata ta e corectă sau greşită. În ambele cazuri, decizi să crezi în ireal. E ceva inevitabil în orice tip de judecată, căci a judeca înseamnă a crede că poţi să selectezi *din* realitate ce preferi.

3. Nu ai idee ce uşurare imensă şi ce pace profundă rezultă din întâmpinarea ta şi a fraţilor tăi fără nicio judecată. Când vei recunoaşte ce eşti şi ce sunt fraţii tăi, vei realiza că judecarea lor în orice fel nu are niciun înţeles. De fapt, le pierzi înţelesul *tocmai* pentru că îi judeci. Toată incertitudinea vine din convingerea că eşti constrâns de judecată. Nu ai nevoie de judecată să îţi organizezi viaţa şi precis nu ai nevoie de ea să te organizezi. În prezenţa cunoaşterii, toată judecata se suspendă automat, tocmai acest proces făcând posibilă înlocuirea percepţiei cu recunoaşterea.

4. Ţi-e foarte frică de tot ce ai perceput dar ai refuzat să accepţi. Crezi că, din cauză că ai refuzat să accepţi un lucru, l-ai scăpat de sub control. Iată de ce îl vezi în coşmaruri, sau în deghizări plăcute în visele ce îţi par mai fericite. Nimic din ce ai refuzat să accepţi nu poţi să conştientizezi. Nu că ar fi periculos în sine, dar l-ai făcut să îţi pară periculos.

5. Când te simţi obosit, precis te-ai judecat capabil de oboseală. Când râzi de cineva, precis l-ai judecat lipsit de valoare. Când râzi de tine, precis râzi şi de alţii, fie şi numai pentru că nu poţi tolera ideea că eşti mai lipsit de valoare decât ei. Asta te face să te simţi obosit pentru că e cât se poate de descurajant. Nu eşti de fapt capabil să fii obosit, dar eşti foarte capabil să te istoveşti singur. Efortul judecăţii constante e practic insuportabil. E curios că o aptitudine atât de debilitantă se bucură de atâta preţuire. Dar, dacă vrei să fii autorul realităţii, vei insista să te cramponezi de judecată. Şi vei privi cu frică judecata, crezând că, într-o bună zi, se va folosi împotriva ta. Poţi crede asta numai în măsura în care crezi în eficacitatea judecăţii ca armă de apărare a propriei tale autorităţi.

6. Dumnezeu oferă numai milostivire. Cuvintele tale trebuie să reflecte numai milostivire, căci asta ai primit şi asta trebuie să dai. Dreptatea e un expedient temporar, sau o încercare de-a te învăţa înţelesul milostivirii. Ea judecă numai din cauză că eşti capabil de nedreptate.

7. Am vorbit de diferite simptome, la acest nivel existând o varietate aproape infinită. Există însă o singură cauză pentru toate: complexul autorităţii. Asta e „rădăcina tuturor relelor". Fiecare simptom făcut de eu implică o contradicţie în termeni, căci mintea e împărţită între eu şi Spiritul Sfânt, aşa că orice face eul e incomplet şi contradictoriu. Această postură de nesusţinut e rezultatul complexului autorităţii, care - acceptând ca premisă singurul gând de neconceput - poate produce numai idei de neconceput.

8. Problema autorităţii e de fapt o chestiune de *autoritate*. De câte ori ai o problemă de autoritate, o ai din cauză că te crezi propriul tău autor şi îţi proiectezi delirul asupra altora. Percepi apoi situaţia ca una în care alţii se luptă cu tine literalmente pentru poziţia ta de autor. Asta e greşeala fundamentală a tuturor celor ce cred că au uzurpat puterea lui Dumnezeu. Credinţa aceasta îi înspăimântă pe ei, dar pe Dumnezeu nu îl tulbură cu nimic. E însă dornic să o desfacă, nu pentru a-Şi

pedepsi copiii, ci doar pentru că ştie că îi face nefericiţi. Creaţiilor lui Dumnezeu le e dat adevăratul lor Autor, dar tu preferi să fii anonim când alegi să te separi de Autorul tău. Fiind nesigur de apartenenţa ta la creaţia adevăratului tău Autor, crezi că propria ta creaţie a fost anonimă. Te pui astfel într-o postură în care îţi pare rezonabil să crezi că te-ai creat tu. Disputa în privinţa apartenenţei la un autor a lăsat o asemenea nesiguranţă în mintea ta, încât se poate îndoi chiar de faptul că exişti.

9. Numai cei ce renunţă la toată dorinţa de-a respinge pot cunoaşte că e imposibil să fie respinşi. Nu ai uzurpat puterea lui Dumnezeu, dar *ai* pierdut-o. Din fericire, a pierde ceva nu înseamnă că a şi dispărut. Înseamnă doar că nu îţi aduci aminte unde este. Existenţa lucrului pierdut nu depinde de capacitatea ta de a-l identifica sau chiar de a-l localiza. E posibil să priveşti realitatea fără judecată şi să cunoşti, pur şi simplu, că este.

10. Pacea e o moştenire firească a spiritului. E liber fiecare să refuze să îşi accepte moştenirea, dar nu e liber să stabilească ce anume a moştenit. Problema pe care trebuie să o decidă fiecare e fundamentala chestiune a apartenenţei la un autor. La urma urmei, toată frica provine - uneori pe căi foarte întortocheate - din negarea Autorităţii. Ofensa nu I se aduce niciodată lui Dumnezeu, ci numai celor ce îl neagă. A-I nega Autoritatea înseamnă a-ţi nega motivul pentru pacea ta, aşa că te vezi numai în segmente. Această percepţie ciudată *e* complexul autorităţii.

11. Nu există om care să nu se simtă întemniţat într-un fel sau altul. Dacă e rezultatul propriei lui libertăţi de voinţă, precis îşi consideră voinţa neliberă, căci altfel raţionamentul circular în această situaţie i-ar fi foarte limpede. Libertatea de voinţă trebuie să ducă la libertate. Judecata întemniţează întotdeauna pentru că separă segmente din realitate cu metrul instabil al dorinţei. Dorinţa nu e fapt. A dori dă de înţeles că nu e de ajuns să voieşti. Însă cei în mintea corectă nu cred că lucrul dorit e la fel de real ca lucrul voit. În loc de „Căutaţi mai întâi Împărăţia Cerurilor", spune „*Voiţi* mai întâi Împărăţia Cerurilor", şi ai spus „Ştiu ce sunt şi accept propria mea moştenire".

VII. Crearea versus imaginea de sine

1. Fiecare sistem de gândire trebuie să aibă un punct de pornire, începe fie cu o facere, fie cu o creare, o distincţie pe care am discutat-o deja. Asemănarea dintre ele stă în puterea lor ca temelii. Diferenţa dintre ele stă în ce se sprijină pe ele. Amândouă sunt pietre unghiulare pentru sistemele de convingeri pe baza cărora trăim. E o greşeală să crezi că un sistem de gândire bazat pe minciuni ar fi slab. Niciun lucru făcut de un copil de-al lui Dumnezeu nu e lipsit de putere. E foarte esenţial să îţi dai seama de asta, căci altfel nu vei fi în stare să scapi din închisoarea pe care ai făcut-o.

2. Nu poţi rezolva problema autorităţii depreciind puterea minţii tale. Să faci aşa ceva ar însemna să te amăgeşti, iar asta îţi va dăuna pentru că înţelegi de fapt puterea minţii. De asemenea, îţi dai seama că nu o poţi slăbi, aşa cum nu îl poţi slăbi nici pe Dumnezeu. „Diavolul" e un concept înfricoşător pentru că pare extrem de puternic şi extrem de activ. E perceput ca o forţă în luptă cu Dumnezeu, confruntându-L pentru posesia creaţiilor Sale. Diavolul amăgeşte cu minciuni şi clădeşte Împărăţii în care totul e în directă opoziţie cu Dumnezeu. Şi totuşi, el atrage oamenii în loc să le repugne, ei fiind dispuşi să îi „vândă" sufletele lor în schimbul unor daruri lipsite de orice valoare reală. Asta nu are absolut niciun sens.

3. Am mai discutat despre cădere sau separare, dar trebuie înţeles bine ce înseamnă. Separarea e un sistem de gândire suficient de real în timp, dar nu în veşnicie. Toate convingerile sunt reale pentru cel ce crede în ele. Rodul unui singur pom a fost „interzis" în simbolica grădină. Dar nu se poate să îl fi interzis Dumnezeu, căci altfel nu s-ar *fi* muşcat din el. Dacă Dumnezeu Îşi cunoaşte copiii, şi te asigur că îi cunoaşte, i-ar fi pus El oare într-o postură în care a fost posibilă propria lor distrugere?

„Pomul interzis" a fost numit „pomul cunoaşterii". Dar Dumnezeu a creat cunoaşterea şi a dat-o de bunăvoie creaţiilor Sale. Acest simbolism a primit multe interpretări, dar poţi fi sigur că orice interpretare ce Îi vede în stare, fie pe Dumnezeu, fie creaţiile Sale, să Îşi distrugă scopul va fi eronată.

4. Muşcarea din rodul pomului cunoaşterii e o expresie simbolică pentru uzurparea capacităţii de autocreare. E singurul sens în care Dumnezeu şi creaţiile Sale nu sunt cocreatori. Convingerea că sunt e implicită în „conceptul de sine", sau în tendinţa sinelui de a-şi face un chip, sau o imagine, de sine. Imaginile se percep, nu se cunosc. Cunoaşterea nu poate amăgi, dar percepţia poate. Te poţi percepe autocreator, dar nu poţi face mai mult decât să o crezi. Nu poţi face să fie şi adevărat. Şi, după cum am mai spus, când vei percepe corect, în cele din urmă, te vei bucura că nu poţi. Până atunci însă, convingerea că poţi e piatra de temelie a sistemului tău de gândire, şi toate mecanismele tale de apărare sunt folosite să atace ideile care ar putea să o scoată la lumină. Te mai crezi încă un chip făcut de tine. Mintea ta nu concordă cu Spiritul Sfânt în această privinţă, şi nu există soluţie cât crezi unicul lucru literalmente de neconceput. Iată de ce nu poţi crea şi eşti plin de frică referitor la ce ai făurit.

5. Mintea poate face credinţa în separare foarte reală şi foarte înfricoşătoare, iar „diavolul" e *tocmai* această credinţă. E puternic, activ, distructiv şi în opoziţie clară cu Dumnezeu, căci Îi neagă literalmente Paternitatea. Priveşte-ţi viaţa şi vezi ce a făurit diavolul. Dă-ţi seama însă că făurirea aceasta se va dizolva precis în lumina adevărului, căci temelia ci e o minciună. Crearea ta de către Dumnezeu e singura Temelie de nezdruncinat, căci în ea stă lumina. Punctul tău de plecare e adevărul şi trebuie să revii la începutul tău. S-au văzut multe de atunci, dar nimic nu s-a întâmplat de fapt. Sinele tău mai e în pace, deşi mintea ta e în conflict. Nu te-ai întors încă suficient de mult şi de aceea ţi-e acum atât de frică. Pe măsură ce te apropii de început, simţi asupra ta frica distrugerii sistemului tău de gândire de parcă ar fi frica de moarte. Nu există moarte, dar *există* o credinţă în moarte.

6. Mlădiţa care nu aduce rod va fi tăiată şi se va usca. Bucură-te! Lumina se va răsfrânge din adevărata Temelie a vieţii şi sistemul tău de gândire va fi corectat. Căci nu va putea să stea în picioare altfel. Tu, care te temi de mântuire, alegi moartea. Viaţa şi moartea, lumina şi întunericul, cunoaşterea şi percepţia sunt ireconciliabile. Să crezi că pot fi reconciliate înseamnă să crezi că Dumnezeu şi Fiul Său *nu* pot. Numai unitatea cunoaşterii e lipsită de conflict. Împărăţia ta nu e din lumea aceasta pentru că ţi s-a dat de dincolo de această lume. Numai în lumea aceasta are înţeles ideea unui complex al autorităţii. Lumea nu se părăseşte prin moarte, ci prin adevăr, iar adevărul poate fi cunoscut de toţi cei pentru care a fost creată Împărăţia şi pe care îi aşteaptă.

Capitolul 4
ILUZIILE EULUI

Introducere

1. Biblia spune să mergi cu un frate de două ori mai departe decât cere. Nu sugerează nicidecum să îl opreşti din drum. Devotamentul faţă de un frate nu te poate opri nici pe tine. Poate duce numai la progres reciproc. Rezultatul devotamentului sincer e inspiraţia, un cuvânt care, înţeles corect, e opusul extenuării. A fi extenuat înseamnă a fi dez-inspirat, dar a fi inspirat înseamnă a fi în spirit. A fi preocupat numai de sine înseamnă a fi dez-inspirat, dar a fi preocupat numai de Sine, în sens corect, înseamnă a fi inspirat sau în spirit. Cei cu adevărat inspiraţi sunt luminaţi şi nu pot trăi în întuneric.

2. Poţi vorbi din spirit sau din eu, după cum alegi. Dacă vorbeşti din spirit, ai ales să „te opreşti şi să cunoşti că eu sunt Dumnezeu". Cuvintele acestea sunt inspirate pentru că reflectă cunoaştere. Dacă vorbeşti din eu, renegi cunoaşterea în loc să o afirmi, dez-inspirându-te astfel. Nu efectua călătorii inutile, căci chiar sunt în zadar. Deşi eul le doreşte, spiritul nu le poate efectua, fiind veşnic nedispus să îşi părăsească Temelia.

3. Drumul crucii trebuie să fie şi ultima „călătorie inutilă". Nu stărui asupra ei, ci alungă-i gândul ca unui lucru gata săvârşit. Dacă o poţi accepta ca ultima ta călătorie inutilă, eşti liber să te alături şi învierii mele. Până nu o faci însă, chiar că îţi iroseşti viaţa. Căci nu face decât să repună în scenă separarea, pierderea puterii, zadarnicele încercări compensatorii ale eului şi, în cele din urmă, răstignirea trupului, sau moartea. Aceste reiterări sunt interminabile până nu renunţi la ele voluntar. Nu fă greşeala patetică de-a te „agăţa de bătrâna cruce". Singurul mesaj al răstignirii e acela că poţi birui crucea. Până atunci, eşti liber să te răstigneşti de câte ori vrei. Nu asta e evanghelia pe care am avut de gând să ţi-o ofer. Avem de întreprins o altă călătorie, şi lecţiile acestea te vor ajuta să te pregăteşti pentru ea, dacă le citeşti atent.

I. Predare corectă şi învăţare corectă

1. Un profesor bun îşi limpezeşte propriile idei şi le întăreşte predându-le. Profesorul şi studentul sunt aidoma în procesul de învăţare. Sunt de acelaşi ordin al învăţării şi, dacă nu îşi împărtăşesc lecţiile, le va lipsi convingerea. Un profesor bun trebuie să creadă în ideile pe care le predă, dar trebuie să satisfacă şi o altă condiţie: trebuie să creadă în studenţii cărora le oferă ideile.

2. Mulţi sunt cei ce stau de pază la propriile idei, căci vor să îşi protejeze sistemele de gândire aşa cum sunt, iar învăţarea înseamnă schimbare. Schimbarea îi înspăimântă întotdeauna pe cei separaţi, căci nu o pot concepe ca un pas în direcţia vindecării separării. Ci o percep întotdeauna ca un pas spre şi mai multă separare, căci separarea a fost prima lor experienţă în care au avut de-a face cu o schimbare. Crezi că, dacă nu laşi să pătrundă nicio schimbare în eul tău, îţi vei găsi pacea. Această confuzie profundă e cu putinţă numai dacă susţii că acelaşi sistem de gândire poate sta pe două temelii. Nimic nu poate ajunge la spirit dinspre eu şi nimic nu poate ajunge la eu dinspre spirit. Spiritul nu poate nici să întărească eul, nici să diminueze conflictul din el. Eul *e* o contradicţie. Sinele tău şi Sinele lui Dumnezeu *sunt* în opoziţie. Sunt opuse ca sursă, direcţie şi rezultat. Sunt fundamental ireconciliabile, căci spiritul nu poate percepe, iar eul nu poate cunoaşte. De aceea, nu comunică între ele şi nu pot să comunice niciodată. Cu toate acestea, eul poate învăţa, chiar dacă cel ce l-a făcut poate fi prost îndrumat. Şi totuşi, el nu poate face ceva total lipsit de viaţă din ce a fost înzestrat cu viaţă.

3. Spiritului nu e nevoie să i se predea, dar eului chiar trebuie. La urma urmei, învăţarea e considerată un lucru înfricoşător pentru că duce la abandonarea eului, şi nu la distrugerea lui, în seama luminii spiritului. Iată schimbarea de care trebuie să se teamă eul, pentru că nu îmi împărtăşeşte mila. Lecţia mea a fost ca a ta şi, pentru că am învăţat-o, o pot preda. Nu îţi voi ataca eul niciodată, dar încerc să te învăţ cum s-a născut sistemul lui de gândire. Când îţi aduc aminte de adevărata ta creaţie, eul tău nu poate riposta decât cu frică.

4. Predarea şi învăţarea sunt cele mai mari atuuri pe care le ai acum, pentru că îţi permit să îţi schimbi mintea şi să îi ajuţi şi pe alţii să şi-o schimbe pe a lor. Refuzul de-a-ţi schimba mintea nu va dovedi că separarea nu a avut loc. Visătorul care se îndoieşte de realitatea visului pe care îl are în timp ce mai visează nu îşi vindecă de fapt mintea scindată. Visezi un eu separat şi crezi într-o lume care se întemeiază pe acesta. Pentru tine, e ceva foarte real. Nu îl poţi desface fără să îţi schimbi modul de-a gândi în ce îl priveşte. Dacă eşti dispus să renunţi la rolul de paznic al sistemului tău de gândire şi să

mi-l faci accesibil mie, îl voi corecta cu multă blândeţe şi te voi conduce înapoi la Dumnezeu.

5. Orice profesor bun speră să le dea studenţilor atât de mult din ce a învăţat, încât să nu mai aibă nevoie de el într-o bună zi. Iată singurul obiectiv adevărat al profesorului. E imposibil să convingi eul de acest lucru, pentru că îi contrazice toate legile. Aminteşte-ţi însă că legile sunt întocmite pentru a proteja continuitatea sistemului în care crede cel ce le face. E firesc ca eul să încerce să se protejeze odată ce l-ai făcut, dar nu e firesc să vrei să te supui legilor lui dacă *tu* nu crezi în ele. Eul nu poate lua această hotărâre datorită naturii originii sale. Tu poţi, datorită naturii originii tale.

6. Eurile se pot ciocni în orice situaţie, dar spiritul nu poate. Dacă îţi percepi profesorul doar ca pe „un eu mai mare", te vei teme, pentru că a mări un eu ar fi totuna cu a spori anxietatea în privinţa separării. Voi preda cu tine şi voi trăi cu tine dacă vei gândi cu mine, dar obiectivul meu va fi mereu acela de-a te absolvi, în final, de nevoia oricărui profesor. E tocmai opusul obiectivului vizat de un profesor anume interesat de eu. Căci pe el îl preocupă efectul eului său asupra altor euri şi, de aceea, interpretează interacţiunea dintre ele ca mijloc de conservare a eului. Nu m-aş putea dedica predării dacă aş crede acest lucru, iar tu nu vei fi un profesor devotat cât îl crezi. Sunt perceput mereu ca profesor ce trebuie fie slăvit, fie respins, dar nu accept să mă percep în niciunul dintre aceste moduri.

7. Valoarea ta nu se stabileşte predând sau învăţând. Valoarea ta e stabilită de Dumnezeu. Cât timp conteşti acest lucru, tot ce faci va fi înfricoşător, mai ales orice situaţie care se pretează la credinţa în superioritate şi inferioritate. Profesorii trebuie să aibă răbdare şi să îşi prezinte lecţiile de atâtea ori până se învaţă. Eu sunt dispus să o fac, căci nu am niciun drept să pun limite capacităţii tale de-a învăţa. Din nou, nimic din ce faci, gândeşti, doreşti sau făureşti nu e necesar la stabilirea valorii tale. Punctul acesta nu e discutabil decât în deliruri. Eul tău nu e în joc niciodată pentru că nu a fost creat de Dumnezeu. Spiritul tău nu e în joc niciodată pentru că a fost creat de El. Orice confuzie asupra acestui punct e delirantă şi, cât durează acest delir, nicio formă de devotament nu e posibilă.

8. Eul încearcă să sucească toate situaţiile în forme de laudă de sine pentru a-şi înfrânge îndoielile. Va rămâne plin de îndoială cât crezi în existenţa lui. Tu, care l-ai făcut, nu poţi avea încredere în el căci, în mintea ta corectă, îţi dai seama că nu e real. Singura soluţie nedementă nu e aceea de-a încerca să schimbi realitatea - o încercare de-a dreptul înfricoşătoare -, ci aceea de-a o accepta aşa cum este. Tu faci parte din realitate, care rămâne neschimbată şi inaccesibilă eului, dar uşor accesibilă spiritului. Când ţi-e frică, opreşte-te şi cunoaşte că Dumnezeu e real, iar tu eşti Fiul Lui preaiubit în care îşi găseşte plăcerea. Nu îţi lăsa eul să dispute acest fapt, căci eul nu poate cunoaşte ceva ce i-e atât de inaccesibil ca tine.

9. Dumnezeu nu e autorul fricii. Tu eşti. Tu ai ales să creezi diferit de El şi ţi-ai făcut, de aceea, frica. Nu ai pace pentru că nu îţi îndeplineşti funcţia. Dumnezeu ţi-a dat o funcţie foarte aleasă, pe care nu ţi-o îndeplineşti. Eul tău a ales să îi fie frică în loc să o îndeplinească. Când te vei trezi, nu vei putea înţelege acest lucru, căci e literalmente incredibil. Să *nu crezi incredibilul acum.* Orice încercare de a-i spori credibilitatea e doar o încercare de-a amâna inevitabilul. Cuvântul „inevitabil" e înfricoşător pentru eu, dar îmbucurător pentru spirit. Dumnezeu este inevitabil şi nu îl poţi evita, după cum nici El nu te poate evita pe tine.

10. Eul se teme de bucuria spiritului pentru că, odată ce ai trăit-o, îi vei retrage eului toată protecţia şi vei ajunge să nu investeşti absolut nimic în frică. Investeşti mult acum pentru că frica e o mărturie a separării, iar eul tău se bucură când stai mărturie pentru ea. Lasă-l în urmă! Nu îl asculta şi nu îl păstra. Ascultă-L numai pe Dumnezeu, Care - asemenea spiritului pe care l-a creat - nu poate amăgi. Eliberează-te şi eliberează-i şi pe alţii. Nu prezenta altora o imagine de sine falsă şi nedemnă, şi nu accepta nici tu de la ei o astfel de imagine a lor.

11. Eul ţi-a construit o casă şubredă şi neadăpostitoare, pentru că nu poate construi altfel. Nu încerca să ţii în picioare această casă năruită. Slăbiciunea ei este puterea ta. Numai Dumnezeu a putut face o casă demnă de creaţiile Lui, care au ales să o lase goală prin propria lor deposedare. Dar casa Lui va sta în picioare o veşnicie şi e gata pentru tine când alegi să intri în ea. De asta poţi fi întru totul sigur. Dumnezeu e tot atât de incapabil să creeze ce e perisabil pe cât e eul să facă ce e veşnic.

12. De la propriul tău eu, nu poţi face nimic să te mântuieşti sau să îi mântuieşti pe alţii, dar - de la spiritul tău - poţi face totul pentru mântuirea tuturor. Umilinţa e o lecţie pentru eu, nu pentru spirit. Spiritul e mai presus de umilinţă, căci îşi recunoaşte strălucirea şi îşi revarsă lumina, cu bucurie, peste tot. Cei blânzi vor moşteni pământul pentru că eurile lor sunt umile, iar asta le dă o percepţie mai adevărată. Împărăţia Cerului e dreptul spiritului, ale cărui frumuseţe şi demnitate sunt cu mult mai presus de îndoială, mai presus de percepţie, rămânând veşnic semnul Iubirii lui Dumnezeu faţă de creaţiile Lui, care sunt întru totul demne de El şi numai de El. Nimic altceva nu e destul de demn ca dar pentru o creaţie a lui Dumnezeu.

13. Îţi voi substitui eul dacă doreşti, dar spiritul - niciodată. Un tată îşi poate lăsa liniştit un copil cu un frate mai mare care s-a dovedit responsabil, dar asta nu presupune nicio confuzie în privinţa originii copilului. Fratele poate ocroti trupul şi eul copilului, dar nu se confundă cu tatăl din cauză că face acest lucru. Pot să mi se încredinţeze trupul şi eul tău numai pentru că asta îţi permite să nu te preocupi de ele, lăsându-mă pe mine să te învăţ lipsa lor de importanţă. Nu aş putea să înţeleg importanţa pe care o au pentru tine dacă nu aş fi fost ispitit cândva să cred eu însumi în ele. Hai să ne angajăm să învăţăm această lecţie împreună, ca să ne putem elibera de ele împreună. Am nevoie de profesori devotaţi, care să îmi împărtăşească obiectivul vindecării minţii. Spiritul depăşeşte cu mult nevoia de-a fi ocrotit de tine sau de mine. Ţine minte următorul lucru:

În lumea aceasta, nu e nevoie să suferi tribulaţii pentru că eu am biruit lumea.

Iată de ce trebuie să fii plin de voioşie.

II. Eul şi falsa autonomie

1. E logic să te întrebi cum de-a putut mintea să facă eul. De fapt, e cea mai bună întrebare pe care o poţi pune. Nu are rost însă să ţi se răspundă în termenii trecutului, pentru că trecutul nu contează, iar istoria nu ar exista dacă nu s-ar repeta aceleaşi greşeli în prezent. Gândirea abstractă se aplică la cunoaştere, cunoaşterea fiind total impersonală şi exemplele fiind irelevante pentru înţelegerea ei. Percepţia însă e specifică întotdeauna şi, de aceea, cât se poate de concretă.

2. Fiecare îşi face un eu sau un sine, care e supus unei variaţii enorme datorită instabilităţii sale. De asemenea, fiecare face un eu pentru toţi ceilalţi pe care îi percepe, care e la fel de variabil. Interacţiunea lor e un proces care le alterează pe amândouă, căci nu au fost făcute *de* sau *cu* Cel Nealterabil. E important să îţi dai seama că această alterare poate să apară - şi chiar apare - la fel de bine când interacţiunea are loc în minte, cât şi atunci când implică o proximitate fizică. Gândurile îndreptate spre un alt eu pot schimba percepţia relativă la fel de eficient ca interacţiunea fizică. Nu s-ar putea găsi un exemplu mai bun care să arate că eul e doar idee, şi nu fapt.

3. Starea ta mentală ilustrează foarte bine cum a fost făcut eul. Când ai aruncat cunoaşterea e ca şi cum nu ai avut-o niciodată. Acesta e un lucru atât de evident, încât e suficient să îţi dai seama de el ca să vezi că se întâmplă. Dacă se petrece în prezent, de ce e chiar atât de surprinzător că s-a petrecut în trecut? Surpriza e o reacţie logică la nefamiliar, dar nu şi la ceva ce se petrece cu atâta persistenţă. Nu uita însă că mintea nu trebuie să lucreze aşa, chiar dacă o face acum.

4. Gândeşte-te la iubirea animalelor faţă de puii lor şi la nevoia pe care o simt să îi

ocrotească. Căci îi consideră parte din ele. Nimeni nu respinge ce consideră parte din el. Tu reacţionezi la eul tău efectiv cum reacţionează Dumnezeu la creaţiile Lui: cu iubire, protecţie şi milă. Reacţiile tale la sinele pe care l-ai făcut nu sunt surprinzătoare. De fapt, se aseamănă în multe privinţe cu felul în care vei reacţiona, într-o bună zi, la adevăratele tale creaţii, la fel de veşnice ca tine. Întrebarea nu e cum reacţionezi la eu, ci ce crezi că eşti. A crede e o funcţie a eului şi, cât timp originea ta e lăsată în voia a ce crezi, o vei privi din punctul de vedere al eului. Când predarea nu va mai fi necesară, pur şi simplu Îl vei cunoaşte pe Dumnezeu. Credinţa că există un alt mod de-a percepe e cea mai nobilă idee de care e capabilă gândirea eului. Căci face aluzie la recunoaşterea că eul nu e Sinele.

5. Subminarea sistemului de gândire al eului trebuie să fie percepută ca un lucru dureros, deşi nu e deloc adevărat. Copilaşii ţipă cu furie dacă le iei cuţitul sau foarfeca din mână, deşi s-ar putea lovi dacă nu o faci. În acest sens, mai eşti un copilaş. Nu ai un adevărat simţ al conservării şi eşti în stare să decizi că ai nevoie de ce ţi-ar dăuna mai mult. Totuşi, fie că realizezi, fie că nu realizezi acum, ai fost de acord să cooperezi la efortul de-a deveni atât inofensiv, cât şi util, atribute ce trebuie să meargă mână în mână. Atitudinile pe care le ai chiar şi în această privinţă se ciocnesc inevitabil, căci toate atitudinile sunt bazate pe eu. Asta nu va dura. Ai răbdare un pic şi aminteşte-ţi că rezultatul e la fel de sigur ca Dumnezeu.

6. Numai cei ce au un adevărat şi durabil simţ al abundenţei pot fi cu adevărat milostivi. E un lucru evident când te gândeşti ce implică. Pentru eu, a da ceva înseamnă că va trebui să rămâi fără. Când asociezi datul cu sacrificiul, dai numai la gândul că primeşti cumva ceva mai bun şi că poţi, de aceea, să rămâi fără ce dai. „Dă ca să capeţi" e o lege ineluctabilă a eului, care se evaluează întotdeauna în funcţie de alte euri. De aceea, e mereu preocupat de credinţa în carenţă care i-a dat naştere. Faptul că percepe realitatea altor euri e doar o încercare de-a se convinge că *el* e real. „Stima de sine", în termenii eului, nu înseamnă decât că eul s-a amăgit să îşi accepte realitatea şi este, de aceea, mai puţin prădalnic momentan. Această „stimă de sine" e întotdeauna vulnerabilă la stres, un termen care se referă la orice ameninţare percepută la adresa existenţei eului.

7. Eul trăieşte literalmente din comparaţii. Egalitatea îi depăşeşte capacitatea de pricepere, iar mila devine imposibilă. Eul nu dă niciodată dintr-un simţ al abundenţei, căci a fost făcut să o înlocuiască. Iată de ce a apărut conceptul de „a căpăta" în sistemul de gândire al eului. Poftele sunt mecanisme de „căpătare", reprezentând nevoia de autoconfirmare a eului. Asta e la fel de adevărat în privinţa poftelor trupeşti, cât şi în a aşa-numitelor „nevoi superioare ale eului". Poftele trupeşti nu sunt fizice la origine. Eul consideră trupul propria lui casă şi încearcă să se satisfacă prin trup. Dar ideea că aşa ceva este posibil o decizie a minţii, care a devenit complet derutată referitor la ce e *chiar* posibil.

8. Eul se crede complet autonom - un alt mod de a descrie cum crede că şi-a aflat originea. Asta e o stare atât de înfricoşătoare, încât eul nu poate decât să recurgă la alte euri şi să încerce fie să se unească cu ele, într-o debilă tentativă de identificare, fie să le atace, într-o demonstraţie de putere la fel de debilă. Eul nu e liber însă să pună premisa sub semnul întrebării, pentru că premisa este temelia lui. Eul e convingerea minţii că e complet autonomă. Neîncetatele tentative ale eului de-a dobândi recunoaşterea spiritului şi de a-şi stabili astfel propria existenţă sunt inutile. Spiritul, în cunoaşterea lui, nu e conştient de eu. Nu îl atacă, ci nu poate să îl conceapă. Deşi eul e la fel de inconştient de spirit, se percepe respins de ceva mai grozav decât el. Iată de ce stima de sine în termenii eului trebuie să fie o idee delirantă. Creaţiile lui Dumnezeu nu creează mituri, deşi efortul creator poate fi îndreptat spre mitologie. O poate face însă cu o singură condiţie: ce face nu mai e apoi creator. Miturile sunt total perceptuale, având o formă atât de ambiguă şi un caracter axat atât de tipic pe bine şi rău, încât şi celui mai binefăcător dintre ele nu îi lipsesc conotaţiile înfricoşătoare.

9. Miturile şi magia sunt strâns corelate, de vreme ce miturile sunt legate, de obicei, de originile eului, iar magia e legată de puterile pe care şi le atribuie eul. Sistemele mitologice includ, în

general, o descriere a „creaţiei", pe care o asociază cu forma lor particulară de magie. Aşa-numita „luptă pentru supravieţuire" nu e decât lupta eului de-a se conserva şi felul în care îşi interpretează originea. Această origine e asociată cu naşterea fizică, de obicei, căci e greu de susţinut că eul a existat înainte de acel moment în timp. Adepţii mai „evlavioşi" ai eului pot crede că sufletul a existat înainte şi va continua să existe după o cădere temporară în viaţa eului. Unii chiar cred că sufletul va fi pedepsit pentru această cădere. Mântuirea însă nu se aplică spiritului, care nu e în pericol şi nu are nevoie să fie salvat.

10. Mântuirea nu e decât „starea minţii corecte", care nu e starea Unei Minţi a Spiritului Sfânt, dar la care trebuie să se ajungă înainte de-a se restabili starea Unei Minţi. Starea minţii corecte duce automat la următorul pas, căci percepţia corectă e uniform lipsită de atac şi, de aceea, starea minţii incorecte e anulată. Eul nu poate supravieţui fără judecată şi este, prin urmare, lepădat. Mintea are atunci o singură direcţie în care să se mişte. Direcţia ei e întotdeauna automată, căci nu poate fi dictată decât de sistemul de gândire la care aderă.

11. Nu pot sublinia destul de des că procesul de corecţie a percepţiei e doar un expedient temporar. E necesar numai din cauză că percepţia greşită e un obstacol în calea cunoaşterii, în timp ce percepţia acurată e un mijloc ce te ajută să o atingi. Valoarea percepţiei corecte constă tocmai în inevitabila înţelegere că *toată* percepţia e de prisos. Aceasta înlătură obstacolul cu totul. Te întrebi, poate, cum se poate aşa ceva cât pari să trăieşti în lumea aceasta. E o întrebare logică. Trebuie să fii atent însă să o înţelegi cu adevărat. Cine e acest „tu" care trăieşte în lumea aceasta? Spiritul e nemuritor, iar nemurirea e o stare constantă. E la fel de adevărată acum pe cât a fost dintotdeauna sau pe cât va fi vreodată, pentru că nu implică absolut nicio schimbare. Nu e un continuu, nici nu se poate înţelege prin comparaţie cu un opus. Cunoaşterea nu implică niciodată comparaţii. Iată principala diferenţă dintre ea şi toate celelalte lucruri pe care le poate pricepe mintea.

III. Iubire fără conflict

1. E greu de înţeles ce înseamnă de fapt „Împărăţia Cerurilor este în voi". Căci e un lucru de neînţeles pentru eu, care îl interpretează ca şi cum ceva din afară e înăuntru, o interpretare fără niciun înţeles. Cuvântul „în" nu este necesar. Împărăţia Cerurilor *sunteţi* voi. Ce altceva să fi creat Creatorul, dacă nu v-a creat pe *voi;* şi ce altceva să fie Împărăţia Lui, decât *voi* ? Iată întregul mesaj al Ispăşirii, un mesaj care - în totalitatea lui - transcende suma părţilor sale. Şi tu ai o Împărăţie pe care a creat-o spiritul tău. El nu a încetat să creeze, în ciuda iluziilor eului. Creaţiile tale nu sunt mai orfane de tată decât tine. Eul tău şi spiritul tău nu vor fi cocreatori nicicând, dar spiritul tău şi Creatorul tău vor fi întotdeauna. Ai încredere că propriile tale creaţii sunt la fel de ocrotite ca tine.

Împărăţia e cât se poate de unită şi de ocrotită, şi eul nu o va birui. Amin.

2. Asta s-a scris sub forma unei rugăciuni pentru că ajută în momentele de tentaţie. E o declaraţie de independenţă. O vei găsi foarte utilă dacă o înţelegi pe deplin. Motivul pentru care ai nevoie de ajutorul meu e acela că ţi-ai negat propria Călăuză şi, de aceea, ai nevoie de călăuzire. Rolul meu e să separ adevăratul de fals, ca adevărul să poată străpunge barierele ridicate de eu şi să se reverse în mintea ta. În contra forţelor noastre unite eul nu poate birui.

3. Trebuie să fie evident deja de ce eul consideră spiritul un „duşman". Eul a luat naştere din separare şi neîncetarea existenţei lui depinde de neîncetarea credinţei tale în separare. Eul trebuie să îţi ofere un fel de recompensă pentru menţinerea acestei credinţe. Tot ce îţi poate oferi e un sentiment al existenţei temporare, care începe cu propriul lui început şi sfârşeşte cu propriul lui sfârşit. Îţi spune că viaţa aceasta e existenţa ta pentru că e a lui. Prin contrast cu acest sentiment al existenţei

temporare, spiritul îţi oferă cunoaşterea permanenţei şi a fiinţei neclintite. Cei ce au trecut prin această revelaţie nu mai pot crede întru totul în eu. Cum poate micul lui prinos să biruie slăvitul dar dumnezeiesc?

4. Tu, care te identifici cu eul tău, nu poţi să crezi că Dumnezeu te iubeşte. Nu iubeşti ce ai făcut şi ce ai făcut nu te iubeşte. Făcut din negarea Tatălui, eul nu are nicio loialitate faţă de cel ce l-a făcut. Nu poţi concepe adevărata relaţie care există între Dumnezeu şi creaţiile Lui, datorită urii tale faţă de sinele pe care l-ai făcut. Tu proiectezi asupra eului decizia de-a te separa, iar asta intră în conflict cu iubirea pe care o simţi faţă de eu, datorită faptului că l-ai făcut. În lumea aceasta nu există iubire fără această ambivalenţă şi, de vreme ce niciun eu nu a cunoscut experienţa iubirii fără ambivalenţă, conceptul îi depăşeşte capacitatea de înţelegere. Iubirea va pătrunde imediat în orice minte care o doreşte sincer, dar trebuie să o dorească sincer. Asta înseamnă că o doreşte fără ambivalenţă şi că acest tip de dorinţă e lipsit total de „goana după căpătat" a eului.

5. Există un gen de experienţă atât de diferit de tot ce îţi poate oferi eul, încât nu vei mai vrea să o acoperi sau să o tăinuieşti. Trebuie să repet că motivul pentru care lumina nu poate să intre e credinţa ta în întuneric şi în tăinuire. Biblia face multe referiri la darurile incomensurabile care sunt pentru tine, dar pe care trebuie să le ceri. Nu e o condiţie de genul celor puse de eu. E condiţia slăvită a ce eşti.

6. În afară de voia ta, nicio forţă nu e suficient de puternică sau de demnă să te călăuzească. În acest sens, eşti ca Dumnezeu de liber şi trebuie să rămâi aşa pentru totdeauna. Să Îl rugăm pe Tatăl, în numele meu, să te ţină conştient de Iubirea Lui faţă de tine şi de-a ta faţă de El. El nu a pregetat nicicând să răspundă la această rugăminte, căci nu cere decât ce a voit deja. Celor ce cer cu adevărat li se răspunde întotdeauna. Să nu ai alţi dumnezei în afara Lui pentru că alţii nici nu *sunt.*

7. Nu ţi-a trecut prin minte niciodată să renunţi la fiecare idee pe care ai avut-o vreodată în contradicţie cu cunoaşterea. Păstrezi mii de fărâme de teamă care Îl împiedică pe Cel Sfânt să intre. Lumina nu poate străpunge zidurile pe care le făureşti să o blochezi şi e veşnic nedispusă să distrugă ce ai făurit. Nimeni nu poate să vadă printr-un zid, dar eu îl pot ocoli. Păzeşte-ţi mintea de fărâmele de teamă, căci altfel nu mă vei putea ruga să o fac. Te pot ajuta numai aşa cum ne-a creat Tatăl nostru. Te voi iubi, te voi cinsti şi voi continua să respect întru totul ce ai făurit, dar nu voi susţine nimic dacă nu e adevărat. Nu te voi părăsi niciodată, după cum nici Dumnezeu nu te va părăsi, dar trebuie să aştept câtă vreme alegi să te părăseşti singur. Deoarece aştept cu iubire, şi nu cu nerăbdare, precis mă vei ruga cu adevărat. Voi veni ca răspuns la o singură chemare fără echivoc.

8. Urmăreşte atent şi vezi ce anume ceri. Fii foarte cinstit cu tine când o faci, căci nu trebuie să ne ascundem nimic unul altuia. Dacă vrei cu adevărat să încerci, vei face primul pas în direcţia pregătirii minţii tale pentru intrarea Celui Sfânt. Ne vom pregăti pentru asta împreună căci, odată ce soseşte El, vei fi gata să mă ajuţi să fac şi alte minţi gata pentru El. Cât timp Îi vei refuza Împărăţia?

9. În mintea ta, deşi negată de eu, stă declaraţia eliberării tale. *Dumnezeu ţi-a dat totul.* Acest singur fapt înseamnă că eul nu există şi asta îl umple de o frică profundă. În limbajul eului, „a avea" şi „a fi" sunt diferite, dar sunt identice pentru Spiritul Sfânt. Spiritul Sfânt ştie că *ai* totul şi *eşti* totul, totodată. Orice distincţie în această privinţă are sens doar odată ce s-a acceptat deja ideea de „a căpăta", care presupune o lipsă. Iată de ce nu facem nicio distincţie între *a avea* Împărăţia lui Dumnezeu şi *a fi* Împărăţia lui Dumnezeu.

10. Fiinţa calmă care aparţine Împărăţiei lui Dumnezeu şi care, în starea ta de sănătate mintală, e perfect conştientă, e izgonită fără milă din partea minţii dominate de eu. Eul e disperat căci se opune unei forţe literalmente de neînvins, indiferent dacă dormi sau eşti treaz. Gândeşte-te câtă

vigilenţă ai fost dispus să exerciţi să îţi ocroteşti eul şi cât de puţină, să îţi ocroteşti mintea corectă. Cine, dacă nu doar demenţii, s-ar angaja să creadă neadevărul şi ar ocroti apoi credinţa aceasta cu preţul adevărului?

IV. Nu trebuie să fie aşa

1. Dacă nu poţi să auzi Vocea pentru Dumnezeu înseamnă că nu ai ales să asculţi. Faptul că *asculţi* în schimb vocea eului tău e demonstrat de atitudinile, sentimentele şi faptele tale. Dar asta e tot ce vrei. E tot ce lupţi să păstrezi şi tot ce veghezi să salvezi. Mintea ţi-e plină de scheme să scoţi eul cu faţa curată, şi nu cauţi faţa lui Cristos. Oglinda în care caută să îşi vadă faţa eul e chiar întunecoasă. Cum şi-ar putea susţine trucul existenţei decât cu oglinzi? Dar *tu* decizi unde te uiţi să te găseşti.

2. Am spus că nu îţi poţi schimba mintea schimbându-ţi comportamentul, dar am mai spus, de nenumărate ori, că îţi *poţi* schimba mintea. Atunci când starea sufletească îţi spune că ai ales greşit, iar asta se întâmplă de câte ori nu eşti vesel, *să ştii că nu trebuie să fie aşa.* În fiecare caz, te-ai gândit greşit la un frate creat de Dumnezeu şi percepi chipuri pe care ţi le face eul într-o oglindă întunecoasă. Gândeşte-te cinstit ce ai gândit din ce nu ar fi gândit Dumnezeu şi ce nu ai gândit din ce vrea Dumnezeu să gândeşti. Caută sincer ce ai făcut şi ce ai lăsat nefăcut prin urmare, şi schimbă-ţi apoi mintea ca să gândeşti cu a lui Dumnezeu. S-ar putea să ţi se pară un lucru greu de făcut, dar e mult mai uşor decât să încerci să gândeşti contrar acesteia. Mintea ta e una cu a lui Dumnezeu. Faptul că ai negat asta şi ai gândit altfel ţi-a ţinut eul laolaltă, dar ţi-a scindat literalmente mintea. Ca frate iubitor, mă preocupă profund mintea ta şi te îndemn să îmi urmezi exemplul când te uiţi la tine şi la fratele tău, şi să vezi în amândoi creaţiile slăvite ale unui Tată slăvit.

3. Când eşti trist, *să ştii că nu trebuie să fie aşa.* Depresia vine din senzaţia că eşti lipsit de ceva ce vrei şi nu ai. Aminteşte-ţi că nu eşti lipsit decât de propriile tale decizii şi decide apoi altfel.

4. Când eşti neliniştit, să îţi dai seama că neliniştea vine din capriciozitatea eului şi *să ştii că nu trebuie să fie aşa.* Poţi fi la fel de vigilent împotriva dictatelor eului, pe cât eşti de vigilent pentru ele.

5. Când te simţi vinovat, aminteşte-ţi că eul chiar a încălcat legile lui Dumnezeu, dar *tu* nu le-ai încălcat. Lasă „păcatele" eului în seama mea. Iată ce rost are Ispăşirea. Dar, până nu îţi schimbi mintea în privinţa celor pe care i-a rănit eul tău, Ispăşirea nu te poate elibera. Cât te simţi vinovat, eul tău e la conducere, pentru că numai eul se poate simţi vinovat. *Nu trebuie să fie aşa.*

6. Păzeşte-ţi mintea de tentaţiile eului şi să nu fii amăgit de el. Nu îţi oferă nimic. Când vei renunţa la această dezinspirare voită, vei vedea cum mintea ta poate să se concentreze, să se ridice deasupra oboselii şi să se vindece. Dar nu eşti destul de vigilent împotriva pretenţiilor eului ca să te poţi desprinde. *Nu trebuie să fie aşa.*

7. Obişnuinţa de-a te prinde cu Dumnezeu şi cu creaţiile Lui se face uşor dacă refuzi activ să îţi laşi mintea să zboare. Nu e o problemă de concentrare, ci de credinţă: credinţa că nimeni nu merită un efort consecvent, nici măcar tu. Fii consecvent de partea mea, împotriva acestei amăgiri, şi nu îngădui acestei credinţe meschine să te tragă înapoi. Cei descurajaţi nu sunt de niciun folos nici lor înşişi, nici mie, dar numai eul poate *fi* descurajat.

8. Te-ai gândit vreodată câte prilejuri ai avut să te bucuri şi câte dintre ele ai refuzat? Puterea unui Fiu de-al lui Dumnezeu este nelimitată, dar îşi poate limita expresia puterii cât de mult vrea. Mintea ta şi a mea se pot uni să îţi spulbere eul, degajând puterea lui Dumnezeu în tot ce gândeşti şi faci. Nu te mulţumi cu nimic mai puţin de atât şi refuză să accepţi ca obiectiv orice altceva. Păzeşte-ţi mintea de orice credinţe care îi împiedică săvârşirea şi îndepărtează-te de ele. Judecă dacă ai făcut-o bine după cum te simţi, căci asta e singura întrebuinţare corectă a judecăţii. Judecata, ca orice

altă apărare, poate fi folosită pentru a ataca sau a proteja, pentru a răni sau a vindeca. Eul *trebuie* adus la judecată şi declarat acolo deficient. Fără propria ta loialitate, protecţie şi iubire, eul nu poate exista. Lasă-l să fie judecat cu adevărat şi retrage-i neapărat loialitatea, protecţia şi iubirea.

9. Eşti o oglindă a adevărului, în care Dumnezeu Însuşi străluceşte în perfectă lumină. Oglinzii întunecoase a eului trebuie să îi spui doar atât: *„Nu te voi privi căci ştiu că aceste chipuri nu sunt adevărate"*. Lasă-L apoi pe Cel Sfânt să Se reverse în pace asupra ta, ştiind că trebuie să fie aşa şi numai aşa. Mintea Lui s-a revărsat asupra ta la crearea ta şi a dat naştere minţii tale. Mintea Lui continuă să se reverse asupra ta şi trebuie să se reverse prin tine. Eul tău nu Îl poate împiedica să Se reverse asupra ta, dar te poate împiedica pe tine să Îl laşi să Se reverse prin tine.

10. Prima Venire a lui Cristos e doar o altă denumire pentru creaţie, căci Cristos e Fiul lui Dumnezeu. A Doua Venire a lui Cristos nu înseamnă decât sfârşitul dominaţiei eului şi vindecarea minţii. Am fost creat ca tine în Prima şi te-am chemat să te uneşti cu mine în a Doua. Eu răspund de-a Doua Venire, şi judecata mea, folosită numai pentru protecţie, nu poate fi greşită pentru că nu atacă niciodată. A ta poate fi atât de distorsionată, încât crezi că am greşit alegându-te pe tine. Te asigur că asta e o greşeală a eului tău. Nu o confunda cu umilinţa. Eul tău încearcă să te convingă că el e real şi eu nu sunt, pentru că, dacă sunt real, nu sunt mai real decât tine. Această cunoaştere - şi te asigur că *e* cunoaştere - înseamnă că în mintea ta a intrat Cristos şi a vindecat-o.

11. Eu nu îţi atac eul. Lucrez într-adevăr cu mintea ta superioară, casa Spiritului Sfânt, indiferent dacă dormi sau eşti treaz, după cum face şi eul cu mintea ta inferioară, care este casa lui. Sunt vigilenţa ta în această privinţă, pentru că eşti prea derutat să îţi recunoşti propria speranţă. Eu nu greşesc. Mintea ta va opta să se unească cu a mea şi, împreună, suntem de neînvins. Tu şi fratele tău chiar vă veţi aduna în numele meu, şi sănătatea mintală vă va fi redată. Eu am înviat morţii ştiind că viaţa e un atribut veşnic pentru tot ce a creat Dumnezeu Cel viu. De ce crezi că mi-e mai greu să îi inspir pe dezinspiraţi sau să îi stabilizez pe instabili? Eu nu cred că miracolele au o ordine a dificultăţii; tu crezi. Am chemat şi vei răspunde. Înţeleg că miracolele sunt fireşti, căci sunt expresii de iubire. Faptul că te chem e la fel de firesc ca răspunsul tău şi la fel de inevitabil.

V. Iluzia eu-trup

1. Toate lucrurile conlucrează spre bine. Nu există excepţii decât în judecata eului. Eul exercită o vigilenţă maximă în legătură cu ce îţi permite să conştientizezi, dar nu aşa îşi păstrează coeziunea o minte echilibrată! Eul se dezechilibrează şi mai tare pentru că nu te lasă să îi conştientizezi motivaţia primară şi acordă preponderenţă controlului, în defavoarea sănătăţii mintale. Eul are toate motivele să o facă, potrivit sistemului de gândire care l-a generat şi căruia îi serveşte. Judecata unei minţi sănătoase ar respinge eul negreşit, şi atunci eul trebuie să o desfiinţeze în interesul conservării lui.

2. O sursă principală a stării dezechilibrate a eului e lipsa lui de discriminare între trup şi Gândurile lui Dumnezeu. Gândurile lui Dumnezeu sunt inacceptabile pentru eu, pentru că arată clar inexistenţa eului însuşi. De aceea, eul fie le distorsionează, fie refuză să le accepte. Dar nu le poate face să îşi înceteze existenţa. El încearcă, de aceea, să disimuleze nu numai impulsurile trupeşti „inacceptabile", dar şi Gândurile lui Dumnezeu, căci ambele reprezintă o ameninţare pentru el. Fiind preocupat în primul rând de propria lui conservare în faţa ameninţării, eul le percepe ca fiind acelaşi lucru. Percepându-le acelaşi lucru, eul încearcă să se salveze de la nimicire, ceea ce i s-ar întâmpla cu siguranţă în prezenţa cunoaşterii.

3. Orice sistem de gândire care îl confundă pe Dumnezeu cu trupul trebuie să fie dement. Dar confuzia aceasta e esenţială pentru eu, care judecă numai prin prisma ameninţării sau

neameninţării la adresa lui. Într-un sens, frica de Dumnezeu a eului e măcar logică, de vreme ce ideea de Dumnezeu spulberă eul. Dar frica de trup, cu care eul se identifică atât de îndeaproape, nu are absolut niciun sens.

4. Trupul e casa eului prin propria lui opţiune. E singura identificare cu care eul se simte în siguranţă, pentru că vulnerabilitatea trupului e cel mai bun argument pe care îl are să îţi arate că nu poţi fi ceva dumnezeiesc. Iată convingerea pe care eul o susţine cu fervoare. În acelaşi timp însă, eul urăşte trupul, pentru că nu îl consideră suficient de bun să îi servească drept casă. Iată punctul la care mintea se buimăceşte total. După ce i-a spus minţii că face parte din trup şi că trupul e protectorul ei, eul îi mai spune că trupul nu o poate proteja. Mintea întreabă atunci: „De unde să îmi obţin protecţia?", la care eul răspunde: „De la mine". Mintea atunci, pe bună dreptate, îi aminteşte eului insistenţa cu care şi-a afirmat el însuşi identificarea cu trupul, aşa că nu are niciun rost să apeleze la protecţia *lui.* La asta, eul nu are niciun răspuns real pentru că nu există niciunul, dar are o soluţie tipică. El şterge întrebarea din conştienta minţii. Odată ce nu mai este conştientizată, întrebarea poate provoca nelinişte - şi chiar o provoacă -, dar nu îşi află răspuns pentru că nu poate fi pusă.

5. Iată întrebarea care *trebuie* pusă: „De unde să îmi obţin protecţia?" „Caută şi vei afla" nu înseamnă că trebuie să cauţi orbeşte şi cu disperare ceva ce nu ai putea recunoaşte. O căutare semnificativă e întreprinsă conştient, organizată conştient şi dirijată conştient. Obiectivul trebuie formulat clar şi nu trebuie scăpat din minte. A învăţa şi a dori să înveţi sunt inseparabile. Înveţi cel mai bine când crezi că ce încerci să înveţi are valoare pentru tine. Cu toate acestea, nu tot ce ţi-ai dori să înveţi are valoare durabilă. De fapt, multe din lucrurile pe care vrei să le înveţi pot fi alese *tocmai* pentru că valoarea lor nu va dura.

6. Eul crede că e în avantajul lui să nu se angajeze la nimic din ce e veşnic, pentru că veşnicul trebuie să vină de la Dumnezeu. Veşnicia e singura funcţie pe care eul a încercat să şi-o dezvolte, dar a eşuat sistematic. Eul rezolvă chestiunea veşnicului printr-un compromis, după cum face cu alte chestiuni ce ating în orice fel adevărata întrebare. Făcându-se preocupat de chestiuni tangenţiale, el speră să ascundă adevărata întrebare şi să o ţină în afara minţii. Trebăluiala cu lucruri neesenţiale, caracteristică eului, are exact acest scop. Preocupările cu probleme anume formulate să fie de nesoluţionat sunt tertipurile preferate ale eului pentru a împiedica progresul învăţării. În toate aceste tactici diversioniste însă, singura întrebare pe care nu o pun niciodată cei ce le iniţiază este: *„Cu ce scop?"* Iată întrebarea pe care *tu* trebuie să înveţi să o pui vizavi de toate. *Care e scopul?* Oricare ar fi, îţi va dirija eforturile automat. Când ai decis scopul, atunci, ţi-ai decis eforturile viitoare; iar decizia aceasta va rămâne valabilă dacă nu te răzgândeşti.

VI. Recompensele lui Dumnezeu

1. Eul nu recunoaşte adevărata sursă a „ameninţării" şi, dacă te asociezi cu eul, nu înţelegi situaţia aşa cum este. Numai loialitatea pe care i-o arăţi îi dă putere eului asupra ta. Am vorbit despre eu ca şi cum ar fi un lucru separat, acţionând pe cont propriu. A fost un lucru necesar să te conving că nu îl poţi alunga uşor şi că trebuie să îţi dai seama cât de mult îţi dirijează din gândire. Dar nu putem lăsa situaţia aşa cum este, pentru că rişti să te vezi în conflict cât timp eşti aici, sau cât timp crezi că eşti aici. Eul nu e decât o parte din ce crezi despre tine. Cealaltă viaţă a ta a continuat fără întrerupere, şi a fost şi va fi întotdeauna total neafectată de încercările tale de-a o disocia.

2. Când înveţi cum să scapi de iluzii, nu trebuie să uiţi niciodată datoria pe care o ai faţă de fratele tău. E aceeaşi datorie pe care o ai faţă de mine. De câte ori te porţi egoist cu altul, te lepezi de bunătatea îndatoririi tale şi de percepţia sfântă pe care ar produce-o. Termenul „sfânt" poate fi folosit

aici deoarece - când înveţi cât eşti de îndatorat întregii Fiimi, care mă include şi pe mine - te apropii de cunoaştere atât de mult cât te poate duce percepţia. Distanţa rămasă e atunci atât de mică, încât cunoaşterea poate curge uşor peste ea, anulând-o pentru totdeauna.

3. Ai foarte puţină încredere în mine deocamdată, dar va creşte dacă recurgi tot mai des la călăuzirea mea, şi nu la a eului. Rezultatele te vor convinge tot mai mult că e singurul lucru sănătos pentru care poţi opta. Toţi cei ce învaţă din experienţă că o anumită opţiune aduce pace şi bucurie, în timp ce alta aduce haos şi dezastru, nu au nevoie de alte lămuriri. Învăţarea prin recompense e mai eficace decât învăţarea prin durere, pentru că durerea e o iluzie a eului, care nu poate produce decât un efect temporar. Recompensele lui Dumnezeu însă, recunoşti imediat că sunt veşnice. Deoarece tu eşti autorul acestei recunoaşteri, şi nu eul, recunoaşterea însăşi stabileşte că tu şi eul tău nu puteţi fi identici. Poate crezi că ai acceptat deja această diferenţă, dar nu eşti convins deocamdată. O demonstrează credinţa ta că trebuie să scapi de eu; dar nu poţi scăpa de eu umilindu-l, stăpânindu-l sau pedepsindu-l.

4. Eul şi spiritul nu se cunosc reciproc. Mintea separată nu poate menţine separarea decât disociind. Odată ce a făcut-o, ea neagă toate impulsurile cu adevărat fireşti, nu pentru că eul ar fi un lucru separat, ci pentru că vrei să crezi că *tu* eşti. Eul e un mecanism de menţinere a acestei credinţe, dar ceea ce îi dă posibilitatea să dăinuie e tot numai decizia ta de-a folosi acest mecanism.

5. Cum poţi să înveţi pe cineva valoarea unui lucru pe care l-a aruncat dinadins? Precis l-a aruncat neconsiderându-l de valoare. Nu poţi decât să îi arăţi cât de nefericit a rămas fără el şi să îl aduci, încet-încet, tot mai aproape, să înveţe cum îi scade nefericirea la apropierea de lucrul respectiv. Aşa învaţă să îşi asocieze nefericirea cu absenţa lucrului şi opusul nefericirii cu prezenţa lui. Treptat, acesta devine tot mai dezirabil, pe măsură ce respectivul cineva se răzgândeşte în privinţa valorii lui. Eu te învăţ să asociezi nefericirea cu eul şi bucuria cu spiritul. Tu te-ai învăţat exact opusul. Eşti liber să alegi în continuare, dar chiar poţi dori recompensele eului în prezenţa recompenselor lui Dumnezeu?

6. Deocamdată, încrederea mea în tine e mai mare decât a ta în mine, dar nu va fi mereu aşa. Misiunea ta e foarte simplă. Ţi se cere să trăieşti aşa încât să demonstrezi că nu eşti un eu şi că nu aleg greşit canalele lui Dumnezeu. Cel Sfânt îmi împărtăşeşte încrederea şi îmi acceptă deciziile de Ispăşire, căci voia mea nu e niciodată în dezacord cu a Lui. Am spus mai înainte că eu răspund de Ispăşire. O fac numai pentru că mi-am împlinit rolul în ea ca om şi îl pot împlini acum prin alţii. Canalele pe care le-am ales nu pot da greş, căci le voi conferi puterea mea cât a lor e insuficientă.

7. Voi merge cu tine la Cel Sfânt şi, prin percepţia mea, El va întinde o punte să acopere mica distanţă. Recunoştinţa ta faţă de fratele tău e singurul dar pe care îl vreau. Îl voi duce la Dumnezeu pentru tine, ştiind că a-ţi cunoaşte fratele e a-L cunoaşte pe Dumnezeu. Dacă îi eşti recunoscător fratelui tău, îi eşti recunoscător lui Dumnezeu pentru ce a creat. Prin recunoştinţa ta, ajungi să îţi cunoşti fratele, un singur moment de recunoaştere reală făcându-i pe toţi fraţii tăi, căci fiecare dintre ei e al Tatălui tău. Iubirea nu le biruie pe toate, dar le rânduieşte pe toate. Deoarece eşti Împărăţia lui Dumnezeu, te pot duce înapoi la creaţiile tale. Tu nu le recunoşti acum, dar ce ai disociat există încă.

8. Când vii mai aproape de un frate, te apropii de mine şi, când pleci de lângă el, te îndepărtezi de mine. Mântuirea e o iniţiativă întreprinsă în cooperare. Nu poate fi întreprinsă cu succes de cei ce se desprind de Fiime, căci se desprind de mine. Dumnezeu va veni la tine numai când îl vei da fraţilor tăi. Învaţă mai întâi despre ei, şi vei fi gata să Îl auzi pe Dumnezeu. Căci funcţia iubirii e una singură.

VII Creaţie şi comunicare

1. E clar că, deşi conţinutul oricărei iluzii anume dintre toate câte îşi face eul nu are importanţă, corecţia ei e mai utilă într-un context concret. Iluziile eului sunt foarte concrete, deşi mintea e abstractă din fire. O parte a minţii devine însă concretă când se divide. Partea concretă crede în eu, căci eul depinde de concret. Eul e partea minţii care crede că existenţa ta se defineşte prin separare.

2. Tot ce percepe eul e un întreg separat, fără relaţiile ce indică fiinţa. Eul se opune astfel comunicării, cu excepţia situaţiilor în care e folosită să stabilească separarea, şi nu să o desfiinţeze. Ca tot ce dictează eul, sistemul lui de comunicare se bazează pe propriul lui sistem de gândire. Comunicarea eului e dirijată de nevoia lui de-a se proteja şi va fi întreruptă când se simte ameninţat. Această întrerupere e o reacţie la una sau mai multe persoane în particular. Caracterul particularizant al gândirii eului duce deci la o falsă generalizare, care chiar nu e deloc abstractă. Nu face decât să răspundă în anumite moduri concrete la tot ce percepe a fi corelat.

3. Prin contrast, spiritul reacţionează în acelaşi fel la tot ce cunoaşte a fi adevărat şi nu răspunde deloc la altceva. Şi nu face nicio încercare de-a stabili ce e adevărat. El ştie că ce e adevărat e tot ce a creat Dumnezeu. Se află într-o comunicare deplină şi directă cu fiecare aspect al creaţiei, fiind într-o comunicare deplină şi directă cu Creatorul lui. Această comunicare e Voia lui Dumnezeu. Creaţia şi comunicarea sunt sinonime. Dumnezeu a creat fiecare minte comunicându-i fiecăreia Mintea Lui, făcând astfel din fiecare un canal de recepţie a Minţii şi Voii Lui. Deoarece numai fiinţele de ordin similar pot să comunice cu adevărat, creaţiile Lui comunică firesc cu El şi ca El. Această comunicare e cât se poate de abstractă, deoarece calitatea ei are aplicabilitate universală şi nu e expusă la judecăţi, excepţii sau modificări. Dumnezeu te-a creat prin ea şi pentru ea. Mintea îşi poate distorsiona funcţia, dar nu se poate înzestra cu funcţii care nu i-au fost date. Iată de ce mintea nu îşi poate pierde total capacitatea de comunicare, chiar dacă poate refuza să o utilizeze în folosul fiinţei.

4. Atât existenţa, cât şi fiinţa se bazează pe comunicare. Existenţa însă e concretă în felul în care judecă cum, ce şi cu cine merită întreprinsă comunicarea. Fiinţa e total lipsită de aceste distincţii. E o stare în care mintea e în comunicare cu tot ce e real. În măsura în care permiţi limitarea acestei stări, îţi limitezi sentimentul propriei tale realităţi, care devine total numai prin recunoaşterea întregii realităţi, în contextul slăvit al adevăratei sale relaţii cu tine. Asta e realitatea ta. Nu o profana şi nu te retrage din faţa ei. E adevărata ta casă, adevăratul tău templu şi adevăratul tău Sine.

5. Dumnezeu, Care cuprinde toată fiinţa, a creat fiinţe care au totul, individual, dar care vor să îl împărtăşească spre a-şi spori bucuria. Realul nu poate fi sporit decât prin împărtăşire. Iată de ce te-a creat Dumnezeu. Abstracţiunea Divină Se bucură când împărtăşeşte. Iată ce înseamnă creaţia. „Cum", „ce" şi „cui" nu sunt relevante, pentru că adevărata creaţie dă totul, din moment ce poate crea numai după asemănarea ei. Aminteşte-ţi că în Împărăţie nu există nicio diferenţă între *a avea* şi *a fi,* după cum e cazul în existenţă. În starea fiinţei, mintea dă totul mereu.

6. Biblia afirmă în repetate rânduri că trebuie să Îl lauzi pe Dumnezeu. Nu înseamnă că trebuie să îi spui cât de minunat este. El nu are eu cu care să accepte astfel de laude, nici percepţie cu care să le judece. Dar, dacă nu îţi preiei locul în creaţie, bucuria Lui nu e deplină pentru că nici a ta nu este. De lucrul acesta ştie. Îl ştie în Propria Lui Fiinţă şi în propria ei experienţă a experienţei Fiului Său. Şuvoiul constant de Iubire dumnezeiască e blocat când Îi sunt închise canalele, iar El e singur când minţile pe care le-a creat nu comunică pe deplin cu El.

7. Dumnezeu ţi-a păstrat Împărăţia, dar nu Îşi poate împărtăşi bucuria cu tine până nu o cunoşti cu mintea întreagă. Revelaţia nu e de ajuns, pentru că nu e decât o comunicare *dinspre* Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie să I se înapoieze revelaţia, un lucru clar imposibil, dar o vrea dusă

altora. Lucrul acesta nu se poate face cu revelaţia propriu-zisă; conţinutul ei nu poate fi exprimat, căci priveşte în mod extrem de personal mintea care o primeşte. Ea poate fi retransmisă însă de mintea respectivă altor minţi, prin atitudinile aduse de cunoaşterea venită din revelaţie.

8. Dumnezeu e lăudat de fiecare dată când o minte învaţă să fie complet utilă. E un lucru imposibil de atins fără a fi complet inofensiv, căci cele două convingeri trebuie să coexiste. Cei cu adevărat utili sunt invulnerabili, pentru că nu îşi protejează eurile şi, de aceea, nimic nu le poate face rău. Utilitatea lor e lauda pe care I-o aduc lui Dumnezeu, iar El le va înapoia lauda pe care I-au adus-o, căci ei sunt ca El şi se pot bucura împreună. Dumnezeu Se revarsă la ei şi prin ei, şi e multă bucurie în toată Împărăţia. Fiecare minte schimbată sporeşte această bucurie cu propria ei disponibilitate individuală de-a o împărtăşi. Cei cu adevărat utili sunt făcătorii de miracole ai lui Dumnezeu, pe care îi îndrum până ne vom uni cu toţii în bucuria Împărăţiei. Te voi îndruma oriunde poţi fi într-adevăr util şi la oricine îmi poate urma călăuzirea prin tine.

Capitolul 5
VINDECARE ŞI ÎNTREGIME

Introducere

1. Să vindeci înseamnă să faci fericit. Ti-am spus să te gândeşti câte ocazii ai avut să te înveseleşti şi câte ai refuzat. Altfel spus, ai refuzat să te vindeci. Lumina care îţi aparţine ţie e lumina bucuriei. Radiosul nu e asociat cu mâhnirea. Bucuria provoacă o disponibilitate integrantă de-a o împărtăşi şi stârneşte impulsul firesc al minţii de-a reacţiona ca tot unitar. Cei ce încearcă să vindece fără să fie ei înşişi pe deplin bucuroşi stârnesc diferite tipuri de reacţii în acelaşi timp, lipsindu-i astfel pe ceilalţi de bucuria unei reacţii din toată inima.

2. Ca să faci ceva din toată inima, trebuie să fii fericit. Dacă frica şi iubirea nu pot coexista, şi dacă e cu neputinţă să fii pe deplin înfricoşat şi să scapi cu viaţă, atunci singura stare deplină cu putinţă e cea de iubire. Nu există diferenţă între iubire şi bucurie. De aceea, singura stare deplină cu putinţă e cea de bucurie deplină. A vindeca sau a face bucuros e, aşadar, acelaşi lucru cu a integra şi a face una. Iată de ce nu contează cărei părţi sau de către care parte a Fiimii se oferă vindecarea. Fiecare parte beneficiază, beneficiind în mod egal.

3. Eşti binecuvântat de fiecare gând benefic din partea oricăruia dintre fraţii tăi, de oriunde. Ar trebui să vrei să îi binecuvântezi la rândul tău, în semn de recunoştinţă. Nu e nevoie să îi cunoşti personal sau să te cunoască ei pe tine. Lumina e atât de puternică, încât se răsfrânge prin toată Fiimea, aducând mulţumiri Tatălui pentru că Şi-a răsfrânt bucuria asupra ei. Numai sfinţii copii ai lui Dumnezeu sunt canale demne de bucuria Lui frumoasă, căci numai ei sunt destul de frumoşi să o aibă împărtăşind-o. Unui copil de-al lui Dumnezeu îi e cu neputinţă să îşi iubească aproapele altfel decât ca el însuşi. Iată de ce rugăciunea celui ce vindecă este:

Să cunosc fratele acesta cum mă cunosc pe mine însumi.

I. Invitaţia făcută Spiritului Sfânt

1. Vindecarea e un gând prin care două minţi percep că sunt una şi se înveselesc. Această veselie cheamă fiecare parte a Fiimii să se bucure împreună cu ele, şi Îl lasă pe Dumnezeu să pătrundă

în ele şi prin ele. Numai mintea vindecată poate trăi experienţa revelaţiei cu un efect de durată, căci revelaţia e o trăire de pură bucurie. Dacă nu alegi să fii pe deplin bucuros, mintea ta nu poate avea ce nu alege să fie. Aminteşte-ţi că spiritul nu cunoaşte nicio deosebire între *a avea* şi *a fi.* Mintea superioară gândeşte conform legilor la care se supune spiritul şi respectă, prin urmare, numai legile lui Dumnezeu. Pentru spirit, a căpăta e ceva lipsit de înţeles şi a da este totul. Având totul, spiritul deţine totul dându-l, creând deci aşa cum a creat Tatăl. Deşi acest gen de gândire nu are nicio legătură cu deţinerea de lucruri, până şi mintea inferioară îl poate înţelege când e vorba de idei. Dacă împarţi cu cineva un bun material, împarţi dreptul de proprietate asupra acestuia. Dacă împărtăşeşti o idee însă, nu o împuţinezi. Ea este încă toată a ta, deşi ai dat-o toată. În plus, dacă cel căruia i-o dai o acceptă ca a sa, o întăreşte în mintea ta şi o sporeşte astfel. Dacă poţi accepta conceptul că lumea e o lume de idei, dispare toată credinţa în asociaţia falsă pe care o face eul între a da şi a pierde.

2. Să ne începem procesul de redeşteptare cu câteva concepte simple:

Gândurile sporesc dându-le.

Cu cât cred mai mulţi în ele, cu atât devin mai puternice.

Totul e o idee.

Atunci, cum se pot asocia a da şi a pierde?

3. Aceasta e invitaţia făcută Spiritului Sfânt. Am spus deja că pot să mă întind la Spiritul Sfânt şi să ţi-l aduc jos, dar pot să ţi-l aduc doar la invitaţia ta. Spiritul Sfânt e în mintea ta corectă, după cum a fost şi într-a mea. Biblia spune: „Să aveţi în voi mintea care a fost în Cristos Isus" şi foloseşte asta ca o binecuvântare. E binecuvântarea minţii dispuse la miracole. Ea îţi cere să gândeşti cum am gândit eu, unindu-te cu mine în gândirea lui Cristos.

4. Spiritul Sfânt e singura parte a Sfintei Treimi care are o funcţie simbolică. La El se referă denumirile de Vindecător, Mângâietor si Călăuză. Tot El e descris ca „separat", independent de Tată şi de Fiu. Eu însumi am spus: „Dacă mă duc, vă voi trimite un alt Mângâietor, iar el va rămâne cu voi". Funcţia simbolică a Spiritului Sfânt Îl face greu de înţeles, căci simbolismul poate da loc la diverse interpretări. Ca om şi ca una din creaţiile lui Dumnezeu, gândirea corectă care mi-a venit de la Spiritul Sfânt - sau Inspiraţia Universală - m-a învăţat, mai întâi de toate, ca această Inspiraţie e pentru toţi. Nu aş fi putut să O am fără să cunosc acest lucru. Cuvântul „cunosc" e potrivit în acest context, căci Spiritul Sfânt e atât de aproape de cunoaştere, încât o cheamă să vină sau, mai bine spus, o lasă să vină. Am pomenit mai înainte percepţia superioară sau „adevărată", care e atât de aproape de adevăr, încât Dumnezeu Însuşi poate curge peste mica fisură dintre ele. Cunoaşterea e întotdeauna gata să curgă peste tot, dar nu poate opune rezistenţă. De aceea, o poţi bloca, deşi nu o poţi pierde niciodată.

5. Spiritul Sfânt e Mintea lui Cristos, conştientă de cunoaşterea de dincolo de percepţie. El a luat fiinţă, ca protecţie, odată cu separarea, inspirând principiul Ispăşirii totodată. Înainte de asta, nu era nevoie de vindecare, căci nimeni nu era lipsit de mângâiere. Vocea Spiritului Sfânt e Chemarea la Ispăşire, sau la restabilirea integrităţii minţii. Odată Ispăşirea încheiată şi Fiimea întreagă vindecată, nu va mai fi nicio Chemare de-a veni înapoi. Dar ce creează Dumnezeu e veşnic. Spiritul Sfânt va rămâne cu Fiii lui Dumnezeu, să le binecuvânteze creaţiile şi să le ţină în lumina bucuriei.

6. Dumnezeu a onorat până şi creaţiile greşite ale copiilor Săi pentru că ei le-au făcut. Dar Şi-a binecuvântat copiii şi cu un mod de gândire care le poate ridica percepţiile atât de sus, încât să poată ajunge aproape înapoi la El. Spiritul Sfânt e Mintea Ispăşirii. El reprezintă o stare mentală suficient de aproape de starea Unei Minţi să fie posibil, în sfârşit, transferul la aceasta. Percepţia nu e cunoaştere, dar poate fi transferată la cunoaştere, sau poate trece în cunoaştere. Poate e mai util să folosim aici transferat în sensul literal de „trans-portat", de vreme ce ultimul pas e făcut de Dumnezeu.

7. Spiritul Sfânt, Inspiraţia împărtăşită a întregii Fiimi, induce un gen de percepţie în care

multe elemente sunt asemănătoare celor din Împărăţia Cerului:

Mai întâi, universalitatea ei e cât se poate de clară şi niciunul dintre cei ce o ating nu poate crede, nici măcar o clipă, că împărtăşirea ei implică altceva decât câştig.

În al doilea rând, e incapabilă să atace şi este, de aceea, deschisă cu adevărat. Asta înseamnă că, deşi nu generează cunoaştere, nu o blochează în niciun fel.

În fine, ea arată pe unde trebuie să se meargă, dincolo de vindecarea pe care o aduce, şi conduce mintea, dincolo de întregirea ei, înspre făgaşurile creaţiei. Acesta e punctul la care se petrece o schimbare cantitativă suficient de mare să producă un adevărat salt calitativ.

II. Vocea pentru Dumnezeu

1. A vindeca nu este a crea, ci a repara. Spiritul Sfânt stârneşte vindecare privind, dincolo de ea, la ce erau copiii lui Dumnezeu înainte de-a fi avut nevoie de vindecare şi la ce vor fi când vor fi vindecaţi. Această modificare a succesiunii temporale trebuie să îţi fie destul de familiară, căci este foarte similară saltului iniţiat de miracol în percepţia timpului. Spiritul Sfânt e motivaţia de-a fi dispus la miracole; decizia de-a vindeca separarea renunţând la ea. Voia ta mai e în tine căci Dumnezeu ţi-a pus-o în minte şi, deşi o poţi ţine adormită, nu o poţi distruge. Dumnezeu Însuşi îţi ţine voia vie transmiţând-o de la Mintea Lui la a ta cât există timpul. Miracolul însuşi e o reflecţie a acestei îngemănări de Voinţă între Tată şi Fiu.

2. Spiritul Sfânt e spiritul bucuriei. El e Chemarea de-a veni înapoi cu care a binecuvântat Dumnezeu minţile Fiilor Lui separaţi. Asta e vocaţia minţii. Până la separare, mintea nu a avut nicio chemare pentru că, înainte de asta, avea numai fiinţă şi nu ar fi înţeles Chemarea la gândire corectă. Spiritul Sfânt e Răspunsul lui Dumnezeu la separare; mijlocul de-a vindeca al Ispăşirii până revine la creare mintea întreagă.

3. Principiul Ispăşirii şi separarea au început în acelaşi timp. Când a fost făcut eul, Dumnezeu a pus în minte Chemarea la bucurie. Chemarea aceasta e atât de puternică, încât eul se dizolvă întotdeauna la auzul Ei. Iată de ce trebuie să alegi să îţi auzi una dintre cele două voci lăuntrice. Pe una ai făcut-o tu şi aceea nu e a lui Dumnezeu. Dar pe cealaltă ţi-a dat-o Dumnezeu, Care te roagă doar să o asculţi. Spiritul Sfânt este în tine într-un sens foarte literal. A Lui e Vocea ce te cheamă înapoi unde ai fost şi unde vei mai fi. E posibil chiar şi în lumea aceasta să nu auzi decât această Voce. Cere efort şi mare dorinţă să înveţi. E ultima lecţie pe care am învăţat-o eu, iar Fiii lui Dumnezeu sunt la fel de egali ca studenţi cum sunt ca Fii.

4. Tu *eşti* Împărăţia Cerului, dar ai lăsat să îţi pătrundă în minte credinţa în întuneric, aşa că ai nevoie de o lumină nouă. Spiritul Sfânt e strălucirea pe care trebuie să o laşi să alunge ideea de întuneric. A Lui e slava în faţa căreia disociaţia se năruie şi Împărăţia Cerului răzbate în ce e al ei. Înainte de separare, nu ai avut nevoie de călăuzire. Ai cunoscut după cum vei mai cunoaşte, dar după cum nu cunoşti acum.

5. Dumnezeu nu călăuzeşte, pentru că nu poate împărtăşi decât cunoaştere perfectă. A călăuzi înseamnă a evalua, căci presupune că există, deopotrivă, o cale corectă şi o cale greşită, una de ales şi alta de evitat. Alegând una, renunţi la cealaltă. Optând pentru Spiritul Sfânt, optezi pentru Dumnezeu. Dumnezeu nu e în tine în sens propriu, ci tu faci parte din El. Când ai ales să Îl părăseşti, ţi-a dat o Voce care să vorbească pentru El, căci nu Şi-a mai putut împărtăşi nestingherit cunoaşterea cu tine. Comunicarea directă a fost întreruptă pentru că făcuseşi o altă voce.

6. Spiritul Sfânt te cheamă atât să îţi aminteşti, cât şi să uiţi. Ai ales să fii într-o stare de

opoziţie în care opuşii sunt posibili. Prin urmare, te aşteaptă nişte opţiuni. În starea de sfinţenie, voia e liberă, aşa că puterea ei creatoare e nelimitată şi alegerea nu are înţeles. Libertatea de-a alege e aceeaşi putere ca libertatea de-a crea, dar aplicarea ei e diferită. Alegerea depinde de o minte scindată. Spiritul Sfânt e una dintre opţiuni. Dumnezeu nu Şi-a lăsat copiii fără mângâiere, chiar dacă au ales să Îl părăsească. Vocea ce şi-au pus-o ei în minte nu a fost Vocea pentru Voia Lui, pentru care vorbeşte Spiritul Sfânt.

7. Vocea Spiritului Sfânt nu comandă, căci nu e capabilă de aroganţă. Nu impune, căci nu caută să domine. Nu înfrânge, căci nu atacă. Ea doar aminteşte. E irezistibilă doar datorită *lucrului* de care îţi aminteşte. Ea îţi aduce aminte de cealaltă cale, rămânând domoală chiar şi în toiul tărăboiului pe care poţi să îl faci. Vocea pentru Dumnezeu e mereu domoală, căci vorbeşte despre pace. Pacea e mai puternică decât războiul pentru că vindecă. Războiul e diviziune, nu sporire. Nimeni nu câştigă de pe urma vrajbei. Ce îi va folosi omului de câştigă lumea întreagă, dar îşi pierde sufletul? Dacă asculţi vocea greşită, *chiar* că ţi-ai pierdut din vedere sufletul. Nu îl poţi pierde, dar poţi să nu îl cunoşti. De aceea, ţi-e „pierdut" până nu alegi corect.

8. Spiritul Sfânt e Călăuza care te îndrumă cum să alegi. El e în partea minţii tale ce vorbeşte întotdeauna în favoarea alegerii corecte, căci vorbeşte pentru Dumnezeu. El e singura comunicare ce ţi-a mai rămas cu Dumnezeu, pe care o poţi întrerupe, dar nu o poţi distruge. Spiritul Sfânt e modul în care Voia lui Dumnezeu se face pe pământ precum în Cer. Atât Cerul, cât şi pământul sunt în tine, căci chemarea ambelor este în mintea ta. Vocea pentru Dumnezeu vine de la propriile tale altare închinate Lui. Aceste altare nu sunt lucruri, ci devoţiuni. Dar ai alte devoţiuni acum. Devoţiunea ta împărţită ţi-a dat cele două voci şi trebuie să alegi la care altar vrei să slujeşti. Chemarea la care răspunzi acum este o evaluare pentru că este o decizie. Decizia e foarte simplă. Se face alegând care chemare are mai multă valoare pentru tine.

9. Mintea mea va fi mereu ca a ta, căci am fost creaţi egali. Numai decizia mea mi-a dat toată puterea în Cer şi pe pământ. Singurul dar pe care ţi-l fac e să te ajut să iei şi tu aceeaşi decizie. Decizia e aceea de-a alege să o împărtăşeşti, căci decizia însăşi *e* aceea de-a împărtăşi. Decizia se ia dând, fiind astfel unica opţiune aidoma adevăratei creaţii. Eu sunt modelul tău de decizie. Decizând să Îl aleg pe Dumnezeu, ţi-am arătat că decizia aceasta poate fi luată şi că o poţi lua.

10. Te-am asigurat că Mintea care a decis pentru mine este şi în tine, şi că o poţi lăsa să te schimbe aşa cum m-a schimbat pe mine. Mintea aceasta e fără echivoc, căci aude o singură Voce şi răspunde într-un singur fel. Tu eşti lumina lumii cu mine. Odihna nu vine din somn, ci din trezire. Spiritul Sfânt e Chemarea să te trezeşti şi să fii bucuros. Lumea e foarte obosită, căci e ideea de istovire. Avem sarcina voioasă de-a o trezi la Chemarea pentru Dumnezeu. Toţi vor răspunde la Chemarea Spiritului Sfânt, căci altfel Fiimea nu poate fi una. Ce vocaţie mai bună ar putea să existe pentru o parte a Împărăţiei decât cea de-a o reda desăvârşitei întregiri ce o poate face întreagă? Auzi doar asta prin Spiritul Sfânt din tine şi învaţă-ţi fraţii să asculte cum te învăţ şi eu.

11. Când eşti tentat de vocea greşită, fă apel la mine să îţi amintesc cum să vindeci împărtăşind decizia mea şi întărind-o. Împărtăşind acest obiectiv, îi sporim puterea de-a atrage întreaga Fiime şi de-a o readuce la unitatea în care a fost creată. Ţine minte că „jug" înseamnă „a uni", iar „povara cea uşoară" e „lumina". Să reformulăm „Jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară" în felul următor: „Să ne unim, căci vă aduc lumina".

12. V-am poruncit să vă purtaţi cum m-am purtat eu, dar pentru asta trebuie să reacţionăm la aceeaşi Minte. Această Minte e Spiritul Sfânt, a Cărui Voie e pentru Dumnezeu întotdeauna. El te învaţă cum să mă ţii ca model de gândire şi cum să te porţi ca mine, prin urmare. Puterea motivaţiei noastre îngemănate e greu de crezut, dar nu şi de realizat. Ce putem realiza împreună nu are limite,

căci Chemarea pentru Dumnezeu este Chemarea la nelimitat. Pruncul lui Dumnezeu, mesajul meu e pentru tine, să îl auzi şi să îl dai ca răspuns Spiritului Sfânt din tine.

III. Călăuza spre mântuire

1. Îţi recunoşti fratele recunoscând Spiritul Sfânt din el. Am spus deja că Spiritul Sfânt e Puntea pentru transferul percepţiei la cunoaştere, aşa că putem folosi termenii ca şi cum ar fi corelaţi, căci sunt corelaţi în Mintea Lui. Această relaţie trebuie să fie în Mintea Lui căci, dacă nu ar fi, divorţul dintre cele două moduri de gândire nu ar fi pasibil de vindecare. El face parte din Sfânta Treime, căci Mintea Lui e parţial a ta şi, totodată, parţial a lui Dumnezeu. Asta cere lămuriri, nu prin vorbe, prin experienţă.

2. Spiritul Sfânt e ideea de vindecare. Gând fiind, ideea sporeşte pe măsură ce e împărtăşită. Fiind Chemarea *pentru* Dumnezeu, ea este şi ideea *de* Dumnezeu. Din moment ce faci parte din Dumnezeu, ea este şi ideea de tine, precum şi de toate creaţiile Lui. Ideea de Spirit Sfânt împărtăşeşte proprietatea altor idei pentru că urmează legile universului din care face parte. Dând-o, se întăreşte. Ea sporeşte în tine când o dai fratelui tău. Fratele tău nu trebuie să fie conştient de Spiritul Sfânt din el sau din tine ca să aibă loc acest miracol. Se poate să fi disociat şi el Chemarea pentru Dumnezeu, ca tine. Această disociere se vindecă în amândoi pe măsură ce devii conştient de Chemarea pentru Dumnezeu din el şi Îi adevereşti astfel prezenţa.

3. Există două moduri diametral opuse de-a-ţi vedea fratele. Trebuie să fie amândouă în mintea ta, căci tu eşti cel care percepe. Şi trebuie să fie şi în mintea lui, căci îl percepi pe el. Vezi-l prin Spiritul Sfânt din mintea lui, şi îl vei recunoaşte într-a ta. Ce adevereşti în fratele tău, adevereşti în tine însuţi; şi, ce împărtăşeşti, consolidezi.

4. Vocea Spiritului Sfânt e slabă în tine. Iată de ce trebuie să O împărtăşeşti. Trebuie întărită înainte de-a O putea auzi. Cât timp e atât de slabă în mintea ta, ţi-e imposibil să O auzi în tine. Ea nu e slabă din fire, dar o limitează faptul că nu eşti dispus să O auzi. Dacă faci greşeala de-a-L căuta pe Spiritul Sfânt numai în tine, gândurile tale te vor înspăimânta căci, adoptând punctul de vedere al eului, întreprinzi o călătorie străină de eu, cu eul pe post de călăuză. Aşa ceva nu poate să nu producă frică.

5. Amânarea ţine de eu, căci timpul e conceptul lui. Atât timpul, cât şi amânarea nu au înţeles în veşnicie. Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt e Răspunsul lui Dumnezeu la eu. Tot ce îţi aminteşte Spiritul Sfânt e în opoziţie directă cu noţiunile eului, căci percepţiile adevărate şi cele false sunt şi ele opuse. Spiritul Sfânt are sarcina de-a desface ce a făcut eul. El desface totul la acelaşi nivel la care operează eul, căci altfel mintea nu ar fi în stare să înţeleagă schimbarea care se petrece.

6. Am subliniat în repetate rânduri că un nivel al minţii nu poate fi înţeles de către altul. La fel stau lucrurile cu eul şi Spiritul Sfânt, cu timpul şi veşnicia. Veşnicia e o idee dumnezeiască, aşa că Spiritul Sfânt o înţelege perfect. Timpul e o convingere a eului, aşa că mintea inferioară - care e domeniul eului - îl acceptă fără rezerve. Singurul aspect al timpului care e veşnic e *acum.*

7. Spiritul Sfânt are rolul de Mijlocitor între interpretările eului şi cunoaşterea spiritului. Faptul că poate opera cu simboluri Îi dă posibilitatea să lucreze cu convingerile eului pe limba acestuia. Faptul că poate privi, dincolo de simboluri, în veşnicie Îi dă posibilitatea să înţeleagă legile lui Dumnezeu, pentru care vorbeşte. El poate, aşadar, să îndeplinească funcţia de reinterpretare a celor făcute de eu, nu prin distrugere, ci prin înţelegere. Înţelegerea e lumină, iar lumina duce la cunoaştere. Spiritul Sfânt e în lumină căci este în tine, care eşti lumină, dar tu însuţi nu ştii asta. De aceea, sarcina Spiritului Sfânt e aceea de-a te reinterpreta pentru Dumnezeu.

8. Nu te poţi înţelege singur. Căci nu ai niciun înţeles despărţit de locul ce ţi se cuvine în Fiime, iar locul cuvenit Fiimii este Dumnezeu. Iată-ţi viaţa, veşnicia şi Sinele. Iată ce îţi aminteşte Spiritul Sfânt. Iată ce vede Spiritul Sfânt. Această viziune înspăimântă eul căci e atât de calmă. Pacea e cel mai mare duşman al eului căci, în felul în care interpretează el realitatea, războiul e garanţia supravieţuirii lui. Eul se căleşte prin vrajbă. De vei crede că e vrajbă, vei reacţiona cu răutate, căci ţi-a pătruns ideea de primejdie în minte. Ideea însăşi este un apel la eu. Spiritul Sfânt e la fel de vigilent ca eul la chemarea unei primejdii, opunându-i toată forţa Lui tot aşa cum eul o primeşte cu braţele deschise. Pentru a contracara primirea aceasta, Spiritul Sfânt primeşte pacea cu braţele deschise. Veşnicia şi pacea sunt corelate la fel de strâns ca timpul şi războiul.

9. Percepţia îşi derivă înţelesul din relaţii. Cele pe care le accepţi sunt temeliile convingerilor tale. Separarea e doar o altă denumire pentru o minte scindată. Eul e simbolul separării, tot aşa cum Spiritul Sfânt e simbolul păcii. Ce percepi în alţii, consolidezi în tine. Poţi să îţi laşi mintea să perceapă greşit, dar Spiritul Sfânt îţi lasă mintea să îşi reinterpreteze percepţiile greşite.

10. Spiritul Sfânt e Profesorul desăvârşit. El foloseşte numai lucruri deja înţelese de mintea ta, să te înveţe că nu le înţelegi. Spiritul Sfânt poate lucra cu un student recalcitrant fără să îi contrazică mintea, căci o parte a ei e încă pentru Dumnezeu. În ciuda încercărilor eului de-a o ascunde, această parte e încă mult mai tare decât eul, deşi eul nu o recunoaşte. Spiritul Sfânt o recunoaşte perfect căci e Propria Lui reşedinţă; locul din minte unde El este acasă. Şi tu eşti acasă în acelaşi loc, căci e un loc al păcii, iar pacea este a lui Dumnezeu. Tu, care faci parte din Dumnezeu, nu eşti acasă decât în pacea Lui. Dacă pacea e veşnică, eşti acasă numai în veşnicie.

11. Eul a făcut lumea aşa cum o percepe, dar Spiritul Sfânt, Cel Ce reinterpretează tot ce a făcut eul, vede lumea ca un instrument didactic de-a te aduce acasă. Spiritul Sfânt trebuie să perceapă timpul şi să îl reinterpreteze în ce e veşnic. El trebuie să lucreze prin opuşi, căci trebuie să lucreze cu şi pentru o minte în opoziţie. Corectează şi învaţă, şi fii deschis să înveţi. Nu tu ai făcut adevărul, dar adevărul poate încă să te facă liber. Priveşte cum priveşte Spiritul Sfânt şi înţelege cum înţelege El. Înţelegerea Lui Îl evocă pe Dumnezeu spre amintirea mea. El e mereu în comuniune cu Dumnezeu şi face parte din tine. E Călăuza ta spre mântuire, căci păstrează amintirea lucrurilor trecute şi a celor care vor veni, şi le aduce în prezent. El îţi păstrează blând în minte această voioşie, cerându-ţi doar să o sporeşti în Numele Lui, împărtăşind-o să sporească bucuria Lui în tine.

IV. Predare şi vindecare

1. Ce a ascuns frica mai face parte din tine. Iar de frică scapi luând parte la Ispăşire. Spiritul Sfânt te va ajuta să reinterpretezi tot ce consideri înfricoşător şi te va învăţa că numai ce e iubitor e adevărat. Nu ai capacitatea să distrugi adevărul, dar ai toată capacitatea să îl accepţi. El îţi aparţine deoarece, ca extensie a lui Dumnezeu, l-ai creat împreună cu El. E al tău pentru că face parte din tine, aşa cum faci şi tu parte din Dumnezeu pentru că te-a creat. Nimic din ce e bun nu se poate pierde pentru că vine de la Spiritul Sfânt, Vocea pentru creaţie. Nimic din ce nu e bun nu a fost creat vreodată şi, de aceea, nu poate fi protejat. Ispăşirea e garanţia siguranţei Împărăţiei, iar uniunea Fiimii e protecţia ei. Eul nu poate birui Împărăţia pentru că Fiimea e unită. În prezenţa celor ce aud Chemarea la unire a Spiritului Sfânt, eul păleşte şi e desfăcut.

2. Eul ţine pentru el tot ce face şi, de aceea, lucrul făcut de el e fără vlagă. Existenţa lui e neîmpărtăşită. Nu moare, ci nici nu s-a născut. Naşterea fizică nu e un început, ci o continuare. Tot ce continuă s-a născut deja. Şi va spori în măsura în care eşti dispus să restitui partea nevindecată a minţii tale părţii superioare, redând-o neîmpărţită creaţiei. Am venit să îţi dau temelia, ca propriile tale

gânduri să te poată face liber cu adevărat. Ai purtat povara ideilor neîmpărtăşite, care sunt prea slabe pentru a spori, dar, odată ce le-ai făcut, nu ţi-ai dat seama cum să le desfaci. Nu îţi poţi anula de unul singur greşelile trecute. Ele nu vor dispărea din mintea ta fără Ispăşire, un remediu pe care nu l-ai făcut tu. Ispăşirea trebuie înţeleasă ca pur act de împărtăşire. Iată ce am vrut să spun când am afirmat că e posibil chiar şi în lumea aceasta să asculţi o singură Voce. Dacă faci parte din Dumnezeu şi Fiimea este una, nu poţi fi limitat la sinele pe care îl vede eul.

3. Fiecare gând de iubire deţinut în orice parte a Fiimii aparţine fiecărei părţi. E împărtăşit *fiind* un gând de iubire. Împărtăşirea e modul de-a crea al lui Dumnezeu, şi totodată al tău. Eul te poate ţine în exil, departe de Împărăţie, dar *în* Împărăţie el nu are putere. Ideile ce ţin de spirit nu părăsesc mintea care le gândeşte, şi nici nu pot fi în conflict unele cu altele. Dar ideile ce ţin de eu pot fi în conflict pentru că au loc la diferite niveluri şi includ, totodată, gânduri opuse la acelaşi nivel. *E imposibil să împărtăşeşti gânduri care se contrazic reciproc.* Poţi împărtăşi doar gândurile care ţin de Dumnezeu şi pe care El le ţine pentru tine. Din ele e alcătuită Împărăţia Cerului. Celelalte rămân cu tine până le reinterpretează Spiritul Sfânt în lumina Împărăţiei, făcându-le şi pe ele demne de-a fi împărtăşite. Când sunt destul de purificate. El te lasă să le dai. Decizia de-a le împărtăşi *e* purificarea lor.

4. Eu am auzit o singură Voce pentru că am înţeles că nu pot ispăşi numai pentru mine. Ascultarea unei singure Voci implică decizia de-a O împărtăşi ca să O poţi auzi tu însuţi. Mintea care era în mine e încă irezistibil de atrasă de fiecare minte creată de Dumnezeu, pentru că întregimea lui Dumnezeu e întregimea Fiului Său. Nu ţi se poate face niciun rău şi nu vrei să îi arăţi fratelui tău decât întregimea ta. Arată-i că nu îţi poate face rău şi nu îi pune nimic la socoteală, căci altfel ţi-o pui la socoteală ţie însuţi. Iată semnificaţia cuvintelor „întoarce şi celălalt obraz".

5. Predarea se face în multe feluri, dar mai ales prin exemplu. Predarea trebuie să vindece, căci e împărtăşirea de idei şi recunoaşterea că a împărtăşi idei e totuna cu a le întări. Nu îmi pot uita nevoia de-a preda ce-am învăţat, care s-a stârnit în mine *din cauză că* am învăţat. Te chem să predai ce ai învăţat, căci numai aşa poţi conta pe această învăţătură. Fă-o să se poată conta pe ea în numele meu, pentru că numele meu e Numele Fiului lui Dumnezeu. Ce am învăţat îţi dau de bunăvoie, iar Mintea care era în mine se bucură când alegi să o auzi.

6. Spiritul Sfânt ispăşeşte în noi toţi desfăcând, ridicând astfel povara pe care ţi-ai pus-o în minte. Urmându-L pe El, eşti condus înapoi la Dumnezeu, unde ţi-e locul; şi cum ţi-ai putea găsi calea, dacă nu luându-l cu tine pe fratele tău? Rolul meu în Ispăşire nu e împlinit până nu iei parte la ea şi nu o dai. Cum predai, aşa vei învăţa. Nu te voi părăsi, nici nu mă voi lepăda de tine, căci să mă lepăd de tine ar însemna să mă lepăd de mine şi de Dumnezeu Care m-a creat. Tu te lepezi de tine şi de Dumnezeu dacă te lepezi de oricare dintre fraţii tăi. Trebuie să înveţi să îi vezi aşa cum sunt şi să înţelegi că Îi aparţin lui Dumnezeu, ca tine. Oare cum te-ai putea purta mai bine cu fratele tău, decât dându-I lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu?

7. Ispăşirea îţi dă puterea unei minţi vindecate, dar puterea de-a crea ţine de Dumnezeu. De aceea, cei ce au fost iertaţi trebuie să se dedice în primul rând vindecării pentru că, odată ce au primit ideea de vindecare, trebuie să o dea ca să o aibă. Puterea deplină a creaţiei nu se poate exprima cât timp e exclusă din Împărăţie oricare dintre ideile lui Dumnezeu. Voia îngemănată a Fiimii e singurul creator care poate crea ca Tatăl, căci numai cei compleţi pot gândi complet, iar gândirii lui Dumnezeu nu îi lipseşte nimic. În tot ce gândeşti altfel decât prin Spiritul Sfânt *există* o lipsă.

8. Cum poţi să suferi tu, cel atât de sfânt? Tot trecutul tău, cu excepţia frumuseţii sale, a dispărut şi nu a mai rămas decât o binecuvântare. Ţi-am păstrat toate gesturile de bunătate şi fiecare gând de iubire pe care le-ai avut vreodată. Le-am purificat de greşelile ce ascundeau lumina lor şi le-am păstrat pentru tine în deplina lor strălucire. Sunt ferite de distrugere şi de vinovăţie. Au venit de la

Spiritul Sfânt din tine, şi ştim că tot ce creează Dumnezeu e veşnic. Chiar poţi să pleci în pace căci te-am iubit ca pe mine însumi. Pleci cu binecuvântarea mea şi pentru binecuvântarea mea. Păstreaz-o şi împărtăşeşte-o, să fie mereu a noastră. Aşez pacea lui Dumnezeu în inima ta şi în mâinile tale, să o ţii şi să o împărtăşeşti. Inima e pură să o ţină şi mâinile, puternice să o dea. Nu putem pierde. Judecata mea e ca înţelepciunea lui Dumnezeu de puternică, în a Cărui Inimă şi în ale Cărui Mâini ne avem fiinţa. Copiii Lui liniştiţi sunt Fiii Lui binecuvântaţi. Gândurile lui Dumnezeu sunt cu tine.

V. Cum foloseşte eul vinovăţia

1. Poate că unele dintre conceptele noastre vor deveni mai clare şi mai semnificative la nivel personal dacă lămurim cum foloseşte eul vinovăţia. Eul are un scop, exact ca Spiritul Sfânt. Scopul eului e frica, pentru că numai cei cuprinşi de frică pot fi egoişti. Logica eului e la fel de impecabilă ca logica Spiritului Sfânt, căci mintea ta are la dispoziţie mijloacele necesare sa fie de partea Cerului sau a pământului, după preferinţă. Dar, încă o dată, aminteşte-ţi că amândouă sunt în tine.

2. În Cer nu există vinovăţie, căci Împărăţia se atinge prin Ispăşire, care te eliberează să creezi. „Creezi" e un cuvânt potrivit aici pentru că, odată ce Spiritul Sfânt desface ce ai făcut, reziduul binecuvântat se reface şi continuă, aşadar, să creeze. Ce e binecuvântat cu adevărat nu poate stârni vinovăţie şi trebuie să stârnească bucurie. Asta îl face invulnerabil la eu pentru că este de o pace inatacabilă. E invulnerabil la perturbări pentru că e întreg. Vinovăţia e întotdeauna perturbantă. Tot ce dă naştere la frică duce la divizare pentru că se supune legii diviziunii. Dacă eul e simbolul separării, e totodată şi simbolul vinovăţiei. Vinovăţia nu e numai ceva nedumnezeiesc. E simbolul atacului asupra lui Dumnezeu. Acesta e un concept total lipsit de înţeles, deşi nu pentru eu, dar să nu subestimăm puterea credinţei eului în acesta. Tocmai din această credinţă vine de fapt toată vinovăţia.

3. Eul e partea minţii care crede în diviziune. Oare cum ar putea să se desprindă o parte din Dumnezeu fără să creadă că ÎI atacă? Am vorbit mai înainte despre complexul autorităţii şi am spus că se bazează pe conceptul uzurpării puterii lui Dumnezeu. Eul crede că asta ai făcut tu, căci se crede a fi tu. Dacă te identifici cu eul, nu poţi să nu te percepi vinovat. De câte ori reacţionezi la eu, te vei simţi vinovat şi te vei teme de pedeapsă. Eul e literalmente un gând înspăimântător. Oricât de ridicolă i s-ar părea unei minţi sănătoase ideea atacării lui Dumnezeu, nu uita că eul nu e sănătos la minte. El reprezintă un sistem delirant, pentru care şi vorbeşte. Să asculţi vocea eului înseamnă să crezi că e posibil să Îl ataci pe Dumnezeu şi că o parte din El a fost smulsă de tine. Urmează apoi frica de o ripostă venită din afară, căci severitatea vinovăţiei e atât de acută, încât trebuie să fie proiectată.

4. Ce accepţi în mintea ta are realitate pentru tine. Tocmai acceptarea ta îi conferă realitate. Dacă îţi întronezi eul în minte, faptul că îl laşi să intre îl face realitatea ta. Căci mintea e în stare să creeze realitate sau să facă iluzii. Am spus mai înainte că trebuie să înveţi să gândeşti cu Dumnezeu. A gândi cu El înseamnă a gândi ca El. Asta dă naştere la bucurie, şi nu la vinovăţie, pentru că e ceva firesc. Vinovăţia e un semn sigur că felul în care gândeşti e nefiresc. Gândirea nefirească va fi însoţită întotdeauna de vinovăţie, pentru că e credinţa în păcat. Eul nu percepe păcatul ca o lipsă de iubire, ci ca un adevărat act de agresiune. Asta e o necesitate pentru supravieţuirea eului pentru că, de îndată ce consideri păcatul o lipsă, vei încerca automat să îndrepţi situaţia. Şi vei reuşi. Eul o vede ca fatalitate, dar tu trebuie să înveţi să o vezi ca libertate.

5. Mintea lipsită de vinovăţie nu poate suferi. Sănătoasă fiind, mintea vindecă trupul pentru că a fost vindecată ea. Mintea sănătoasă nu poate concepe boala pentru că nu poate concepe să atace pe nimeni şi nimic. Am spus mai înainte că boala e o formă de magie. Mai bine spus, e o formă de soluţie magică. Eul crede că, pedepsindu-se pe el, va atenua pedeapsa lui Dumnezeu. Dar chiar şi în

asta este arogant. Căci îi atribuie lui Dumnezeu o intenţie punitivă şi apoi preia intenţia aceasta ca propriul lui prerogativ. El încearcă să uzurpe toate funcţiile lui Dumnezeu, după cum le percepe el, căci recunoaşte că se poate încrede numai într-o supunere totală.

6. Eul nu se poate opune legilor lui Dumnezeu, după cum nici tu nu poţi, dar le poate interpreta în funcţie de ce vrea, după cum poţi şi tu. Iată de ce trebuie să se răspundă la întrebarea: „Ce vrei?" Răspunzi la ea în fiece minut şi secundă, şi fiecare moment de decizie e o judecată care numai ineficace nu este. Efectele ei vor urma automat până la schimbarea deciziei. Aminteşte-ţi însă că alternativele înseşi sunt nealterabile. Spiritul Sfânt, ca eul, e o decizie. Şi, împreună, acoperă toate opţiunile pe care mintea le poate accepta şi asculta. Spiritul Sfânt şi eul sunt singurele opţiuni care ţi se oferă. Dumnezeu a creat-o pe una dintre ele şi, de aceea, nu o poţi eradica. Tu ai făcut-o pe cealaltă şi, de aceea, o poţi eradica. Numai ce creează Dumnezeu este ireversibil şi neschimbător. Ce ai făcut tu poate fi schimbat pentru că, atunci când nu gândeşti ca Dumnezeu, nu gândeşti deloc de fapt. Ideile delirante nu sunt adevărate gânduri, deşi poţi crede în ele. Dar greşeşti. Funcţia gândirii vine de la Dumnezeu şi e în Dumnezeu. Ca parte a Gândirii Sale, tu nu poţi gândi separat de El.

7. O gândire iraţională e o gândire dezordonată. Dumnezeu Însuşi îţi ordonează gândirea pentru că gândirea ta a fost creată de El. Sentimentele de vinovăţie sunt întotdeauna un semn că nu ştii acest lucru. Ele demonstrează, totodată, şi credinţa ta că poţi să gândeşti separat de Dumnezeu şi că vrei să gândeşti în felul acesta. Fiecare gând dezordonat e însoţit de vinovăţie la începuturile lui şi se menţine prin vinovăţie pe toată durata lui. Vinovăţia e inevitabilă pentru cei ce cred că îşi ordonează propriile gânduri, şi trebuie, de aceea, să se supună dictatelor acestora. Asta îi face să se simtă responsabili de greşelile lor, fără a recunoaşte că, acceptând această responsabilitate, reacţionează în mod iresponsabil. Dacă unica responsabilitate a făcătorului de miracole e aceea de-a accepta Ispăşirea pentru el - şi te asigur că asta şi este -, atunci responsabilitatea pentru ce se ispăşeşte nu poate să îţi revină ţie. Dilema nu poate fi rezolvată decât acceptând soluţia desfacerii. Ai fi responsabil de toate efectele gândirii tale greşite dacă nu s-ar putea desface. Rostul Ispăşirii e acela de-a păstra trecutul doar într-o formă purificată. Dacă accepţi remediul la gândirea dezordonată, un remediu a cărei eficacitate e mai presus de îndoială, cum pot să îi persiste simptomele?

8. Neîncetarea deciziei de-a rămâne separat e singurul motiv posibil pentru neîncetarea sentimentelor de vinovăţie. Am mai spus asta înainte, dar nu am subliniat rezultatele distructive ale deciziei. Orice decizie a minţii va afecta atât comportamentul, cât şi experienţa. La ce vrei, te şi aştepţi. Nu e o idee delirantă. Mintea ta chiar îţi face viitorul şi îl va reda creaţiei depline în orice moment dacă acceptă Ispăşirea mai întâi. Ea însăşi va reveni la creaţie deplină în clipa în care a făcut-o. Odată ce a renunţat la gândirea ei dezordonată, ordonarea corectă a gândirii devine foarte evidentă.

VI. Timp şi veşnicie

1. Dumnezeu, în cunoaşterea Lui, nu aşteaptă, dar Împărăţia Lui e văduvită cât timp aştepţi *tu.* Toţi Fiii lui Dumnezeu îţi aşteaptă întoarcerea, după cum o aştepţi şi tu pe a lor. Amânarea nu contează în veşnicie, dar e tragică în timp. Ai ales să fii în timp, nu în veşnicie, şi crezi, de aceea, că *eşti* în timp. Dar alegerea ta e liberă şi modificabilă, deopotrivă. Locul tău nu e în timp. Locul tău e doar în veşnicie, unde Dumnezeu Însuşi te-a pus pentru totdeauna.

2. Sentimentele de vinovăţie sunt păstrătoarele timpului. Ele provoacă frica de ripostă sau de abandon, asigurându-te astfel că viitorul va fi ca trecutul. Asta e continuitatea eului. Ea îi dă eului un fals sentiment de siguranţă făcându-l să creadă că nu poţi scăpa de el. Dar poţi şi trebuie. Dumnezeu îţi oferă, în schimb, continuitatea veşniciei. Când alegi să faci acest schimb, vei înlocui simultan vinovăţia

cu bucuria, răutatea cu iubirea şi durerea cu pacea. Rolul meu e doar acela de-a-ţi descătuşa voinţa şi de-a te pune în libertate. Eul tău nu poate accepta această libertate şi i se va opune în toate clipele posibile şi în toate felurile posibile. Şi, ca zămislitor al lui, recunoşti ce poate face pentru că tu i-ai dat puterea să o facă.

3. Aminteşte-ţi mereu Împărăţia şi aminteşte-ţi că tu, care faci parte din Împărăţie, nu poţi fi pierdut. Mintea care era în mine este în tine, căci Dumnezeu creează cu desăvârşită nepărtinire. Lasă Spiritul Sfânt să îţi aducă mereu aminte de nepărtinirea Lui şi lasă-mă să te învăţ cum să o împărtăşeşti cu fraţii tăi. Oare cum altfel ţi se poate da şansa să ţi-o revendici? Cele două voci vorbesc simultan pentru două interpretări diferite ale aceluiaşi lucru; sau aproape simultan, căci eul vorbeşte întotdeauna primul. Alte interpretări nu au fost necesare până nu s-a făcut cea dintâi.

4. Eul pronunţă sentinţe, iar Spiritul Sfânt îi revocă decizia, aşa cum o instanţă superioară are puterea să revoce deciziile unei instanţe inferioare în această lume. Deciziile eului sunt mereu greşite, pentru că au la bază greşeala pe care au fost făcute să o susţină. Nimic din ce percepe eul nu e interpretat corect. Eul nu numai că citează Scriptura pentru a servi propriilor lui scopuri, ci chiar interpretează Scriptura pentru a-i servi drept mărturie. Biblia e un lucru înfricoşător după judecata eului. Percepând-o înspăimântătoare, o interpretează cu teamă. Temându-te, nu faci apel la Instanţa Superioară, crezând că şi judecata ei ar fi în defavoarea ta.

5. Există multe exemple care arată cât de amăgitoare sunt interpretările eului, dar câteva vor fi de-ajuns să îţi arate cum le poate reinterpreta Spiritul Sfânt în Propria Lui lumină.

6. „Ce vei semăna, aceea vei şi secera", în reinterpretarea Lui, înseamnă că vei cultiva în tine ce consideri că merită să cultivi. Faptul că judeci că merită face să merite în ochii tăi.

7. „A Mea este răzbunarea, zice Domnul" e uşor de reinterpretat dacă îţi aminteşti că ideile sporesc numai prin împărtăşire. Afirmaţia subliniază că răzbunarea nu poate fi împărtăşită. Dă-o deci Spiritului Sfânt, Care o va desface în tine căci nu îşi are locul în mintea ta, ce face parte din Dumnezeu.

8. „Voi pedepsi păcatele părinţilor până la al treilea şi al patrulea neam", în interpretarea eului, e o afirmaţie deosebit de crudă. Ea devine o simplă încercare de-a garanta supravieţuirea eului însuşi. Pentru Spiritul Sfânt, afirmaţia înseamnă că, şi în generaţiile următoare, El va putea să reinterpreteze ce au înţeles greşit generaţiile anterioare, eliberând astfel gândurile de capacitatea de-a produce frică.

9. „Cei răi vor pieri" devine o afirmare a Ispăşirii, dacă prin „vor pieri" se înţelege „vor fi desfăcuţi". Fiecare gând lipsit de iubire trebuie desfăcut, un cuvânt pe care eul nici măcar nu îl poate înţelege. Pentru eu, să fii desfăcut înseamnă să fii distrus. Eul nu va fi distrus pentru că face parte din gândirea ta, dar - lipsit fiind de capacitatea de-a crea, deci de-a împărtăşi - va fi reinterpretat pentru a te elibera de frică. Partea minţii tale pe care ai dat-o eului se va întoarce pur şi simplu în Împărăţie, unde îşi are locul mintea ta întreagă. Poţi amâna întregirea Împărăţiei, dar nu poţi introduce în ea conceptul de frică.

10. Nu trebuie să te temi că Instanţa Superioară te va condamna. Ea va respinge pur şi simplu acuzaţiile ce ţi se aduc. Unui copil de-al lui Dumnezeu nu i se pot aduce niciun fel de acuzaţii, şi fiecare mărturie la existenţa vinovăţiei în creaţiile lui Dumnezeu mărturiseşte strâmb împotriva lui Dumnezeu Însuşi. Deferă bucuros tot ce crezi Instanţei Superioare a lui Dumnezeu, căci vorbeşte pentru El şi vorbeşte, de aceea, adevărat. Ea va respinge acuzaţiile ce ţi se aduc, indiferent cu câtă grijă le-ai fi construit. Deşi par incontestabile, nu ţin în faţa lui Dumnezeu. Spiritul Sfânt nu le va da ascultare, căci nu poate mărturisi decât adevărat. Verdictul Lui va fi mereu „A Ta e Împărăţia", căci El ţi-a fost dat să îţi aminteşti ce eşti.

11. Când am spus „Eu, Lumină am venit în lume", am vrut să spun că am venit să

împărtăşesc lumina cu tine. Aminteşte-ţi referirea pe care am făcut-o la oglinda întunecoasă a eului şi mai aminteşte-ţi că am spus: „Să nu priveşti în ea". Mai e adevărat că de tine depinde unde te uiţi să te găseşti. Răbdarea pe care i-o arăţi fratelui tău este răbdarea pe care ţi-o arăţi ţie. Nu merită răbdare un copil de-a lui Dumnezeu? Am avut nesfârşită răbdare cu tine pentru că voia mea e cea a Tatălui nostru, de la Care am învăţat nesfârşită răbdare. Vocea Lui a fost în mine după cum este în tine, îndemnând la răbdare faţă de Fiime, în Numele Creatorului ei.

12. Trebuie să înveţi acum că numai o răbdare nesfârşită produce efecte imediate. Iată cum se schimbă timpul cu veşnicia. O răbdare nesfârşită face apel la o iubire nesfârşită şi, producând rezultate *acum,* face timpul să nu fie necesar. Am spus în repetate rânduri că timpul e un instrument didactic care va fi desfiinţat când nu va mai fi util. Spiritul Sfânt, Care vorbeşte pentru Dumnezeu în timp, ştie şi El că timpul e lipsit de înţeles. Îţi aduce aminte de acest lucru în fiecare clipă ce se scurge în timp, căci funcţia Lui specială e aceea de-a te readuce în veşnicie şi de-a rămâne pentru a-ţi binecuvânta creaţiile acolo. El e singura binecuvântare pe care o poţi da cu adevărat, căci e binecuvântat cu adevărat. Deoarece Dumnezeu ţi L-a dat de bunăvoie, trebuie să Îl dai cum L-ai primit.

VII. Decizia de a-L alege pe Dumnezeu

1. Chiar crezi că poţi face o voce care să o înăbuşe pe a lui Dumnezeu? Chiar crezi că poţi inventa un sistem de gândire care să te separe de El? Chiar crezi că îţi poţi croi siguranţa şi bucuria mai bine decât o poate face El? Nu trebuie să fii nici precaut, nici neprecaut; nu trebuie decât să Îi laşi Lui toate grijile tale, căci El are grijă de tine. Tu eşti grija Lui pentru că te iubeşte. Vocea Lui îţi aminteşte mereu că toată speranţa e a ta datorită grijii Lui. Nu poţi alege să fugi de grija ce ţi-o poartă căci asta nu e Voia Lui, dar poţi alege să Îi accepţi grija şi să foloseşti puterea nesfârşită a grijii Lui faţă de toţi pe care i-a creat prin intermediul ei.

2. Au fost mulţi vindecători care nu s-au vindecat pe ei înşişi. Nu au mutat munţii prin credinţa lor, de vreme ce credinţa lor nu a fost întreagă. Unii dintre ei i-au vindecat pe bolnavi uneori, dar nu i-au înviat pe morţi. Dacă nu se vindecă pe el, vindecătorul nu poate crede că miracolele nu au o ordine a dificultăţii. El nu a învăţat că fiecare minte creată de Dumnezeu merită la fel de mult să fie vindecată *pentru că* Dumnezeu a creat-o întreagă. Ţi se cere pur şi simplu să Îi restitui lui Dumnezeu mintea pe care a creat-o. Te roagă să Îi dai doar ce ţi-a dat, ştiind că asta te va vindeca. Sănătatea minţii este întregime, iar sănătatea minţii fraţilor tăi este a ta.

3. De ce ai da ascultare nesfârşitelor chemări demente care crezi că ţi se adresează, când poţi să ştii că Vocea pentru Dumnezeu e în tine? Dumnezeu ţi-a încredinţat Spiritul Său şi te roagă să I-l încredinţezi şi tu pe al tău. Vrea să îl ţină în desăvârşită pace, căci eşti de o minte şi de un spirit cu El. Excluderea ta din Ispăşire e ultima încercare disperată a eului de a-şi apăra propria existenţă. Ea reflectă atât nevoia eului de-a separa, cât şi dorinţa ta de-a fi de partea separării sale. Această dorinţă înseamnă că nu vrei să fii vindecat.

4. Dar a venit momentul. Nu ţi s-a cerut să întocmeşti tu însuţi planul mântuirii căci, după cum am mai spus, remediul nu poate fi făcut de tine. Dumnezeu Însuşi ţi-a dat Corecţia desăvârşită pentru tot ce ai făcut în dezacord cu Voia Lui preasfântă. Eu îţi fac planul Lui cât se poate de explicit, şi îţi voi spune ce rol ai în cadrul lui şi cât de imperios este să îl duci la îndeplinire. Dumnezeu plânge la „sacrificiul" copiilor Lui care I se cred pierduţi.

5. De câte ori nu eşti pe deplin voios, ai reacţionat cu lipsă de iubire la una dintre creaţiile lui Dumnezeu. Percepând asta ca „păcat", devii defensiv pentru că te aştepţi la atac. Decizia de-a reacţiona în acest fel îţi aparţine şi poate, de aceea, să fie desfăcută. Nu poate fi desfăcută prin pocăinţă

în sens obişnuit, căci asta implică vinovăţie. Dacă îţi îngădui să te simţi vinovat, vei consolida greşeala în loc să o laşi să îţi fie desfăcută.

6. Decizia nu poate să fie dificilă. E un lucru evident dacă îţi dai seama că trebuie să fi decis deja să nu fii pe deplin voios de vreme ce te simţi astfel. De aceea, primul pas în desfacere e acela de-a recunoaşte că ai decis greşit în mod activ, dar că poţi decide altfel, la fel de activ. Fii foarte ferm cu tine şi menţine-te pe deplin conştient de faptul că procesul de desfacere, care nu vine de la tine, e cu toate acestea în tine căci l-a pus acolo Dumnezeu. Rolul tău e doar acela de a-ţi readuce gândirea la punctul în care s-a făcut greşeala şi de-a o deferi în pace Ispăşirii. Spune-ţi cât poţi de sincer, amintindu-ţi că Spiritul Sfânt va răspunde pe deplin la cea mai mică invitaţie din partea ta:

Din moment ce nu am pace, precis am luat o decizie greşită.

Eu am luat decizia şi tot eu pot să decid altfel.

Vreau să decid altfel, pentru că vreau pace.

Nu mă simt vinovat, pentru că Spiritul Sfânt va desface toate consecinţele deciziei mele greşite dacă Îl las.

Aleg să Îl las îngăduindu-I să Îl aleagă pe Dumnezeu pentru mine.

Capitolul 6
LECŢIILE IUBIRII

Introducere

1. Legătura dintre mânie şi atac e evidentă, dar legătura dintre mânie şi frică nu e întotdeauna atât de clară. Mânia implică întotdeauna proiectarea separării, care trebuie acceptată - în ultimă instanţă - ca proprie răspundere, şi nu ceva de care sunt învinuiţi alţii. Mânia nu poate apărea decât în cazul în care crezi că ai fost atacat, că atacul tău e justificat ca ripostă şi că nu eşti nicidecum răspunzător pentru el. Date aceste trei premise total iraţionale, trebuie să urmeze concluzia la fel de iraţională că un frate merită atac, şi nu iubire. Ce altceva te poţi aştepta să decurgă din nişte premise demente decât o concluzie dementă? O concluzie dementă se desface examinând soliditatea premiselor pe care se bazează. *Nu* poţi fi atacat, atacul *nu* are justificare şi *eşti* răspunzător pentru ce crezi.

2. Ţi s-a cerut să mă iei ca model de învăţare, pentru că un exemplu extrem e un instrument didactic deosebit de util. Toţi predăm, şi predăm tot timpul. E o răspundere pe care ţi-o asumi inevitabil în momentul în care accepţi orice fel de premisă, şi nimeni nu îşi poate organiza viaţa fără să aibă un sistem de gândire. Odată ce ţi-ai construit un oarecare sistem de gândire, trăieşti potrivit acestuia şi îl predai. Deşi capacitatea ta de statornicie faţă de un sistem de gândire poate fi prost plasată, e tot o formă de credinţă şi poate fi redirecţionată.

I. Mesajul răstignirii

1. În scopul învăţării, să mai examinăm o dată răstignirea. Nu am stăruit înainte asupra ei din cauza conotaţiilor înfricoşătoare pe cere i le poţi asocia. Singurul lucru pe care am insistat până acum a fost acela că nu a reprezentat o formă de pedeapsă. Nimic însă nu poate fi explicat exclusiv în termeni negativi. Există o interpretare pozitivă a răstignirii, din care lipseşte cu desăvârşire orice frică şi

care predă, de aceea, o învăţătură total blajină, dacă e înţeleasă corect.

2. Răstignirea nu e decât un exemplu extrem. Valoarea ei, ca a oricărui instrument didactic, stă numai în tipul de învăţare pe care îl facilitează. Ea poate fi, şi a fost, greşit înţeleasă. Şi asta numai din cauză că fricoşii sunt predispuşi să perceapă fricos. Ţi-am spus deja că poţi să recurgi oricând la mine să îmi împărtăşeşti decizia şi, împărtăşind-o, să o întăreşti. Ţi-am mai spus că răstignirea a fost ultima călătorie inutilă pe care trebuie să o întreprindă Fiimea şi că ea reprezintă eliberarea de frică pentru oricine o înţelege. Deşi am insistat înainte numai pe înviere, nu am clarificat atunci scopul răstignirii şi modul în care a dus de fapt la înviere. Cu toate acestea, ea are de adus o contribuţie categorică la viaţa ta şi, dacă o vei examina fără frică, te va ajuta să îţi înţelegi propriul rol de profesor.

3. Reacţionezi probabil de ani de zile ca şi cum ai fi într-o continuă răstignire. E o tendinţă vizibilă a celor separaţi, care mereu refuză să vadă ce şi-au făcut cu mâna lor. Proiecţia înseamnă mânie, mânia provoacă agresiune, iar agresiunea stârneşte frică. Adevăratul înţeles al răstignirii stă în intensitatea *aparentă* a agresiunii unora dintre Fiii lui Dumnezeu asupra altuia. Desigur, e un lucru imposibil şi trebuie înţeles pe deplin *ca* lucru imposibil. Altfel, nu pot servi ca model de învăţare.

4. În ultimă instanţă, agresiunea poate fi săvârşită numai asupra trupului. Nu încape îndoială că un trup poate agresa un altul, putând chiar să îl distrugă. Dar, dacă distrugerea însăşi e imposibilă, ce e destructibil nu poate fi real. De aceea, distrugerea lui nu justifică mânia. În măsura în care crezi că o justifică, accepţi premise false şi le predai altora. Mesajul pe care a fost menită să îl predea răstignirea a fost acela că nu e necesar să percepi o formă de agresiune în persecuţie, căci *nu* poţi fi persecutat. Dacă reacţionezi cu mânie, te identifici cu destructibilul şi te apreciezi, de aceea, în mod dement.

5. Am explicat cât se poate de clar că sunt ca tine şi eşti ca mine, dar egalitatea noastră fundamentală poate fi demonstrată numai printr-o decizie comună. Eşti liber să te percepi persecutat dacă vrei. Când alegi însă să reacţionezi în felul acesta, ai putea să îţi aminteşti că eu am fost persecutat, după cum judecă lumea, şi nu am împărtăşit această evaluare. Şi, din cauză că nu am împărtăşit-o, nici nu am întărit-o. Am oferit, aşadar, o interpretare diferită a atacului, pe care vreau să o împărtăşesc cu tine. Dacă o vei crede, mă vei ajuta să o predau.

6. Aşa cum am mai spus: „Cum predai, aşa vei învăţa". Dacă reacţionezi de parcă eşti persecutat, predai persecuţie. Nu e o lecţie pe care ar trebui să vrea să o predea un Fiu de-al lui Dumnezeu dacă e să îşi dea seama de propria lui mântuire. Predă, în schimb, desăvârşita ta imunitate, care e adevărul din tine, şi dă-ţi seama că *nu* poate fi agresată. Nu încerca să o protejezi tu însuţi, căci crezi că poate fi agresată. Nu ţi se cere să fii răstignit, un lucru ce a făcut parte din propria mea contribuţie didactică. Ţi se cere doar să îmi urmezi exemplul - în faţa unor tentaţii mult mai puţin extreme de-a percepe greşit - şi să nu le accepţi ca false justificări pentru mânie. Nu pot exista justificări pentru nejustificabil. Nu crede că există şi nu preda că există. Aminteşte-ţi mereu că ceea ce crezi vei şi preda. Crede cu mine, şi vom deveni egali ca profesori.

7. Învierea ta este redeşteptarea ta. Eu sunt modelul de renaştere, dar renaşterea însăşi e doar mijirea în mintea ta a lucrului ce e deja în ea. Dumnezeu Însuşi l-a pus acolo şi, de aceea, e adevărat pentru totdeauna. Eu am crezut în el şi l-am acceptat, de aceea, ca adevărat pentru mine. Ajută-mă să îl predau fraţilor noştri în numele Împărăţiei lui Dumnezeu, dar crede mai întâi că e adevărat pentru tine, căci altfel vei preda greşit. Fraţii mei au dormit în timpul aşa-zisei „agonii din grădină", dar nu m-am putut supăra pe ei căci am ştiut că *nu* pot fi abandonat.

8. Îmi pare rău când fraţii mei nu îmi împărtăşesc decizia de-a auzi o singură Voce, căci asta îi slăbeşte ca profesori şi ca studenţi. Dar ştiu că nu se pot trăda cu adevărat nici pe ei, nici pe mine, şi că tot pe ei trebuie să îmi zidesc biserica. Nu am de ales în această privinţă, căci numai voi

puteţi fi temelia bisericii lui Dumnezeu. O biserică este acolo unde e altarul, şi prezenţa altarului e ceea ce face biserica să fie sfântă. Dacă o biserică nu inspiră iubire, are un altar ascuns care nu serveşte scopului pentru care l-a menit Dumnezeu. Trebuie să Îi întemeiez biserica pe voi, căci cei ce mă acceptă ca model sunt discipolii mei, literalmente. Discipolii sunt urmaşi şi, dacă modelul pe care îl urmează a ales să îi mântuiască de durere în toate privinţele, ar fi neînţelepţi să nu îl urmeze.

9. Am ales, de dragul tău şi al meu, să demonstrez că agresiunea cea mai atroce, după judecata eului, este irelevantă. După cum judecă lumea aceste lucruri, dar nu după cum le cunoaşte Dumnezeu, am fost trădat, abandonat, bătut, sfâşiat şi, în final, ucis. Era clar că toate acestea s-au datorat doar proiecţiei altora asupra mea, de vreme ce nu făcusem niciun rău la nimeni şi îi vindecasem pe mulţi.

10. Mai suntem egali ca studenţi, deşi nu e nevoie să trecem prin experienţe egale. Spiritul Sfânt Se bucură când poţi învăţa dintr-ale mele şi poţi fi redeşteptat de ele. Acesta e singurul lor rost şi singurul mod în care pot fi perceput ca fiind calea, adevărul şi viaţa. Când auzi o singură Voce, nu ţi se cere niciodată sacrificiu. Dimpotrivă, fiind în stare să auzi Spiritul Sfânt din alţii, poţi învăţa din experienţele lor şi poţi beneficia de pe urma lor, fără să le trăieşti direct tu însuţi. Căci Spiritul Sfânt e unul, şi oricine ascultă ajunge inevitabil să demonstreze calea Lui pentru toţi.

11. Nu eşti persecutat, şi nici eu nu am fost. Nu ţi se cere să repeţi experienţele mele pentru că Spiritul Sfânt, pe Care Îl împărtăşim, face să nu fie necesar. Dar, ca să îmi foloseşti experienţele în mod constructiv, trebuie să urmezi tot exemplul meu şi să le percepi cum le percep eu. Fraţii mei şi ai tăi sunt angajaţi continuu în justificarea nejustificabilului. Singura mea lecţie, pe care trebuie să o predau cum am învăţat-o, este aceea că nicio percepţie în dezacord cu judecata Spiritului Sfânt nu poate fi justificată. M-am angajat să arăt adevărul acestui lucru într-un caz extrem, pur şi simplu pentru că urma să fie un bun instrument didactic pentru cei a căror tentaţie de-a ceda în faţa mâniei şi a agresiunii nu era atât de extremă. Voiesc, cu Dumnezeu, ca niciunul dintre Fiii Lui să nu sufere.

12. Răstignirea nu poate fi împărtăşită pentru că e simbolul proiecţiei, dar învierea e simbolul împărtăşirii pentru că redeşteptarea fiecărui Fiu de-al lui Dumnezeu e necesară pentru a da Fiimii posibilitatea să îşi cunoască Întregimea. Doar asta e cunoaştere.

13. Mesajul răstignirii e cât se poate de clar:

Predă numai iubire, căci asta şi eşti.

14. Dacă interpretezi răstignirea în orice alt fel, o foloseşti ca armă de atac, şi nu ca apelul la pace pentru care a fost menită. Apostolii au înţeles-o greşit deseori, din acelaşi motiv pentru care o înţelege greşit oricine. Propria lor iubire imperfectă i-a făcut vulnerabili la proiecţie şi, din propria lor frică, au vorbit de „urgia lui Dumnezeu" ca de arma Lui punitivă. Nici de răstignire nu au putut vorbi total fără mânie, căci propriul lor sentiment de vinovăţie îi făcuse mânioşi.

15. Iată câteva exemple de gândire răsturnată din Noul Testament, deşi evanghelia lui nu e de fapt decât mesajul iubirii. Dacă Apostolii nu s-ar fi simţit vinovaţi, nu mi-ar fi putut atribui cuvintele: „N-am venit să aduc pace, ci sabie". E clar opusul a tot ce am predat. Nici reacţiile mele la Iuda nu s-ar fi putut descrie în felul în care le-au descris, dacă m-ar fi înţeles cu adevărat. Nu aş fi putut să spun „Prin sărutare-L vinzi tu pe Fiul omului?" decât dacă aş fi crezut în trădare. Întregul mesaj al răstignirii a fost tocmai acela că nu cred. „Pedeapsa" despre care s-a spus că aş fi atras-o asupra lui Iuda a fost o greşeală similară. Iuda era fratele meu şi un Fiu de-al lui Dumnezeu, o parte din Fiime la fel de mult ca mine. S-ar fi putut oare să îl condamn când eram gata să demonstrez imposibilitatea condamnării?

16. Când citeşti învăţăturile Apostolilor, aminteşte-ţi că le-am spus eu însumi că erau multe pe care urmau să le înţeleagă mai târziu, căci nu erau chiar gata să mă urmeze la vremea respectivă. Nu vreau să laşi să pătrundă nicio frică în sistemul de gândire spre care te îndrum. Nu cer martiri, ci

profesori. Nimeni nu e pedepsit pentru păcate, iar Fiii lui Dumnezeu nu sunt păcătoşi. Orice noţiune de pedeapsă implică proiecţia învinuirii şi întăreşte ideea că învinuirea e justificată. Ce rezultă de aici e o lecţie de învinuire, căci tot comportamentul predă convingerile care îl motivează. Răstignirea a fost rezultatul unor sisteme de gândire clar opuse; simbolul perfect al „conflictului" dintre eu şi Fiul lui Dumnezeu. Acest conflict pare la fel de real acum, iar lecţiile lui trebuie învăţate acum ca şi atunci.

17. Eu nu am nevoie de recunoştinţă, dar tu ai nevoie să îţi dezvolţi capacitatea slăbită de-a fi recunoscător, căci altfel nu Îl poţi aprecia pe Dumnezeu. El nu are nevoie de aprecierea ta, dar *tu* ai nevoie. Nu poţi iubi ce nu apreciezi, căci frica face aprecierea imposibilă. Când ţi-e frică de ce eşti, nu apreciezi - şi vei respinge, aşadar - ceea ce eşti. Prin urmare, vei preda respingere.

18. Puterea Fiilor lui Dumnezeu e prezentă tot timpul, pentru că au fost creaţi creatori. Influenţa pe care o au, reciproc, unii asupra altora este nelimitată şi trebuie folosită pentru mântuirea lor comună. Fiecare trebuie să înveţe să predea că toate formele de respingere sunt lipsite de înţeles. Separarea e noţiunea de respingere. Cât o predai o vei crede. Nu aşa gândeşte Dumnezeu, iar tu trebuie să gândeşti ca El dacă vrei să Îl cunoşti din nou.

19. Adu-ţi aminte că Spiritul Sfânt e Legătura care asigură comunicarea dintre Dumnezeu Tatăl şi Fiii Lui separaţi. Dacă Îi vei asculta Vocea, vei şti că nu poţi să răneşti sau să fii rănit, şi că mulţi au nevoie de binecuvântarea ta să îi ajute să audă şi ei asta. Când vei percepe în ei doar această nevoie, şi nu vei reacţiona la nicicare alta, va însemna că ai învăţat de la mine şi vei fi la fel de dornic ca mine să împărtăşeşti ce-ai învăţat.

II. Alternativa la proiecţie

1. Orice scindare a minţii trebuie să implice o respingere a unei părţi din ea, şi asta *e* credinţa în separare. Întregimea lui Dumnezeu, care este pacea Sa, nu poate fi apreciată decât de o minte întreagă care recunoaşte Întregimea creaţiei lui Dumnezeu. Prin această recunoaştere, ea îşi cunoaşte Creatorul. Excluderea şi separarea sunt sinonime, la fel ca separarea şi disocierea. Am spus mai înainte că separarea a fost şi este o disociere şi că, odată ce are loc, proiecţia devine principala ei apărare, sau procedeul prin care îşi asigură continuitatea. Motivul însă poate să nu fie atât de evident pe cât crezi.

2. Ce proiectezi, renegi, şi nu crezi, aşadar, că îţi aparţine. Tu te excluzi prin chiar judecata că eşti diferit de cel asupra căruia proiectezi. De vreme ce ai judecat şi ai respins ce ai proiectat, continui să îl ataci pentru că îl ţii în continuare separat. Făcând-o inconştient, încerci să nu conştientizezi că te-ai atacat pe tine însuţi, şi îţi închipui astfel că ţi-ai luat toate măsurile de precauţie.

3. Proiecţia însă te va răni întotdeauna. Ea îţi întăreşte credinţa în mintea ta scindată, singurul ei scop fiind acela de-a perpetua separarea. E exclusiv un procedeu de-al eului de-a te face să te simţi diferit de fraţii tăi şi separaţi de aceştia. Eul îl justifică motivând că te face să pari „mai bun" decât ei, făcându-ţi astfel şi mai obscură egalitatea cu aceştia. Proiecţia şi atacul sunt corelate în mod inevitabil, proiecţia fiind întotdeauna un mijloc de-a justifica atacul. Mânia fără proiecţie e imposibilă. Eul foloseşte proiecţia doar ca să îţi distrugă percepţia ta şi a fraţilor tăi. Procesul începe cu excluderea unui lucru ce există în tine, dar pe care nu îl vrei, şi duce direct la excluderea ta din mijlocul fraţilor tăi.

4. Am învăţat însă că *există o* alternativă la proiecţie. Fiecare aptitudine a eului are o întrebuinţare mai bună, căci aptitudinile lui sunt dirijate de minte, care are o Voce mai bună. Spiritul Sfânt extinde, iar eul proiectează. Aşa cum obiectivele lor sunt opuse, tot aşa este şi rezultatul.

5. Spiritul Sfânt începe cu perceperea ta ca lucru perfect. Ştiind că această perfecţiune e împărtăşită, El o recunoaşte în alţii, întărind-o astfel şi în tine, şi în ei. În loc de mânie, asta trezeşte

iubire de ambele părţi, pentru că stabileşte includere. Percepând egalitate, Spiritul Sfânt percepe nevoi egale. Automat, asta invită Ispăşirea, căci Ispăşirea e singura nevoie universală din lumea aceasta. Singurul mod de-a-ţi afla fericirea în lume e acela de-a te percepe astfel. Căci aşa adevereşti că nu eşti în lumea aceasta, pentru că lumea *e* un loc nefericit.

6. Oare cum îţi poţi afla bucuria într-un loc lipsit de bucurie altfel decât realizând că nu eşti în locul respectiv? Nu poţi fi unde nu te-a pus Dumnezeu, iar Dumnezeu te-a creat parte din El. Iată atât unde eşti, cât şi ce eşti. E ceva complet inalterabil. E includere totală. Nu îl poţi schimba acum şi niciodată. Căci e în vecii vecilor adevărat. Nu e o convingere, ci un Fapt. Ce a creat Dumnezeu e ca El de adevărat. Adevărul său stă numai în desăvârşita sa includere în Singurul desăvârşit. A nega asta înseamnă a te nega pe tine şi pe El, din moment ce este imposibil să accepţi una fără alta.

7. Desăvârşita egalitate a percepţiei Spiritului Sfânt e doar reflecţia desăvârşitei egalităţi a cunoaşterii lui Dumnezeu. Percepţia eului nu are echivalent în Dumnezeu, dar Spiritul Sfânt rămâne Puntea dintre percepţie şi cunoaştere. Dându-ţi posibilitatea să foloseşti percepţia într-un mod ce reflectă cunoaştere, ţi-o vei aminti în cele din urmă. Eul ar prefera să creadă că această reamintire e cu neputinţă, dar percepţia *ta* e cea îndrumată de Spiritul Sfânt. Percepţia ta va înceta unde a şi început. Toate converg în Dumnezeu, pentru că toate au fost create de El şi în El.

8. Dumnezeu Şi-a creat Fiii extinzându-Şi Gândul şi reţinând extensiile Gândului Său în Mintea Sa. Toate Gândurile Sale sunt, aşadar, cât se poate de unite în ele şi între ele. Spiritul Sfânt îţi dă posibilitatea să percepi această întregime *acum.* Dumnezeu te-a creat să creezi. Nu Îi poţi extinde Împărăţia până nu Îi cunoşti întregimea.

9. Gândurile încep în mintea celui care le gândeşte, de unde se extind în afară. Asta e la fel de adevărat în ce priveşte Gândirea lui Dumnezeu, cât şi în ce o priveşte pe a ta. Deoarece mintea ta e scindată, poţi atât să percepi, cât şi să gândeşti. Percepţia însă nu poate scăpa de legile fundamentale ale minţii. Percepi din minte şi îţi proiectezi percepţiile în afară. Deşi percepţia de orice fel nu e reală, ai făcut-o şi Spiritul Sfânt o poate folosi deci foarte bine. El poate inspira percepţia şi o poate conduce spre Dumnezeu. Această convergenţă pare să fie într-un viitor îndepărtat numai din cauză că mintea ta nu e perfect aliniată cu ideea şi, prin urmare, nu o vrea acum.

10. Spiritul Sfânt foloseşte timpul, dar nu crede în el. Venind de la Dumnezeu, El foloseşte totul spre bine, dar nu crede în ce nu e adevărat. De vreme ce Spiritul Sfânt e în mintea ta, mintea ta poate crede şi ea numai ce e adevărat. Spiritul Sfânt poate vorbi numai pentru asta, căci El vorbeşte pentru Dumnezeu. Îţi spune să Îi înapoiezi lui Dumnezeu mintea ta întreagă, pentru că nu L-a părăsit nicicând. Dacă nu L-a părăsit nicicând, nu trebuie decât să o percepi aşa cum este ca să Îi fie înapoiată. Conştientizarea deplină a Ispăşirii e, aşadar, recunoaşterea că *separarea nu s-a produs niciodată.* Eul nu poate să o înfrângă pentru că e o afirmare explicită a faptului că eul nu s-a produs nicicând.

11. Eul poate accepta ideea că înapoierea este necesară pentru că poate atât de uşor să facă ideea să pară dificilă. Spiritul Sfânt îţi spune însă că nici măcar înapoierea nu e necesară, căci ce nu s-a întâmplat nicicând nu poate să fie dificil. Cu toate acestea, tu poţi să faci ideea înapoierii atât necesară, cât şi dificilă. Şi totuşi, e cât se poate de clar că perfecţii nu au nevoie de nimic şi că nu poţi să resimţi perfecţiunea ca o realizare dificilă, pentru că asta e ceea ce eşti. Iată cum trebuie să percepi creaţiile lui Dumnezeu, aducându-ţi toate percepţiile pe singura linie pe care o vede Spiritul Sfânt. Această linie e linia directă de comunicare cu Dumnezeu, şi îţi lasă mintea să conveargă cu a Lui. Nu există conflict niciunde în această percepţie, căci înseamnă că toată percepţia e călăuzită de Spiritul Sfânt, a Cărui Minte e fixată asupra lui Dumnezeu. Numai Spiritul Sfânt poate rezolva conflictul, pentru că numai Spiritul Sfânt e lipsit de conflict. El percepe doar ce e adevărat în mintea ta şi Se extinde în afară doar la ce e adevărat în alte minţi.

12. Diferenţa dintre proiecţia eului şi extinderea Spiritului Sfânt e foarte simplă. Eul proiectează pentru a exclude şi deci pentru a amăgi. Spiritul Sfânt extinde recunoscându-Se pe El în fiecare minte şi percepându-le astfel ca tot unitar. Nimic nu este în conflict în percepţia aceasta, căci ce percepe Spiritul Sfânt e totuna. Oriunde Se uită, Se vede pe El şi, pentru că El e unit, oferă întotdeauna Împărăţia întreagă. Acesta e singurul mesaj pe care I l-a dat Dumnezeu şi pentru care trebuie să vorbească, căci tocmai asta este El. Pacea lui Dumnezeu stă în acel mesaj, aşa că pacea lui Dumnezeu stă în tine. Măreaţa pace a Împărăţiei se răsfrânge de-a pururi în mintea ta, dar trebuie să se răsfrângă în afară pentru a te face conştient de ea.

13. Spiritul Sfânt ţi-a fost dat cu desăvârşită imparţialitate şi Îl poţi recunoaşte doar recunoscându-L în mod imparţial. Eul e legiune, dar Spiritul Sfânt e unul. Niciun pic de întuneric nu rămâne nicăieri în Împărăţie, dar rolul tău e doar să nu laşi să rămână niciun pic de întuneric în mintea ta. Această aliniere cu lumina e nelimitată, căci e aliniată cu lumina lumii. Fiecare dintre noi e lumina lumii şi, unindu-ne minţile în lumina aceasta, proclamăm Împărăţia lui Dumnezeu împreună şi ca tot unitar.

III. Renunţarea la atac

1. După cum am subliniat deja, fiecare idee începe în mintea celui care o gândeşte. De aceea, ceea ce se extinde din minte rămâne în ea şi se cunoaşte pe sine din *ceea* ce extinde. Cuvântul „cunoaşte" e corect aici, pentru că Spiritul Sfânt continuă să ţină cunoaşterea la adăpost în mintea ta, prin percepţia Lui imparţială. Neatacând nimic, El nu prezintă niciun obstacol în calea comunicării lui Dumnezeu. De aceea, Fiinţa nu e ameninţată niciodată. Mintea ta dumnezeiască nu poate fi pângărită niciodată. Eul nu a făcut şi nu va face parte din ea niciodată, dar prin eu poţi să auzi, să predai şi să înveţi ce nu este adevărat. Te-ai învăţat să crezi că nu eşti ce eşti. Nu poţi preda ce nu ai învăţat, şi ce predai consolidezi în tine prin împărtăşire. Fiecare lecţie pe care o predai o înveţi.

2. Iată de ce trebuie să predai o singură lecţie. Dacă e să scapi de conflict, trebuie să înveţi numai de la Spiritul Sfânt şi să predai numai prin El. Eşti numai iubire, dar - când negi acest fapt - faci din ce eşti ceva ce trebuie să înveţi să-ţi aminteşti. Am spus mai înainte că mesajul răstignirii a fost: „Predă numai iubire, căci asta şi eşti". E unica lecţie perfect unificată, fiind unica lecţie care e una singură. Numai predând-o o poţi învăţa. „Cum predai, aşa vei învăţa". Dacă asta e adevărat, şi chiar este, nu uita că ce predai îţi predă ţie. Şi ce proiectezi sau extinzi vei şi crede.

3. Unica siguranţă stă în extinderea Spiritului Sfânt, pentru că - văzându-I blândeţea în alţii - propria ta minte se percepe total inofensivă. Odată ce poate accepta acest lucru pe deplin, nu mai vede nicio nevoie să se protejeze. Şi atunci mijeşte în ea protecţia lui Dumnezeu, asigurând-o că e de-a pururi în perfectă siguranţă. Cei ce sunt în perfectă siguranţă sunt cu totul blajini. Ştiind că sunt binecuvântaţi, ei binecuvântează. Fără nelinişte, mintea e total binevoitoare şi, extinzând binefacere, e binefăcătoare. Siguranţa e deplina renunţare la atac. Niciun compromis nu e posibil în această privinţă. Predând atacul sub orice formă, l-ai învăţat şi te va răni. Această învăţătură însă nu e nemuritoare şi o poţi dezvăţa nepredând-o.

4. Din moment ce nu poţi să *nu* predai, mântuirea ta stă în a preda opusul exact la tot ce crede eul. Aşa vei învăţa adevărul care te va face liber şi te va ţine liber cât alţii îl învaţă de la tine. Singurul mod de-a avea pace este să o predai. Predând pacea, trebuie să o înveţi şi tu, căci nu poţi preda ceva ce mai disociezi. Numai aşa poţi recâştiga cunoaşterea pe care ai lepădat-o. O idee pe care o împărtăşeşti trebuie să o şi ai. Ea ţi se deşteaptă în minte prin convingerea predării ei. Tot ce predai înveţi. Predă numai iubire, şi învaţă că iubirea e a ta şi că eşti iubire.

IV. Singurul Răspuns

1. Adu-ţi aminte că Spiritul Sfânt e Răspunsul, nu întrebarea. Eul vorbeşte întotdeauna primul. E capricios şi nu vrea binele celui care l-a făcut. E convins - pe bună dreptate - că făcătorul lui îi poate retrage sprijinul în orice moment. Dacă ţi-ar dori binele, s-ar bucura, după cum Se va bucura Spiritul Sfânt când te va fi dus acasă şi nu vei mai avea nevoie de călăuzirea Lui. Eul nu se consideră parte din tine. Într-asta stă principala lui greşeală, temelia întregului său sistem de gândire.

2. Când te-a creat Dumnezeu, te-a făcut parte din El. Iată de ce atacul în interiorul Împărăţiei este imposibil. Tu ai făcut eul fără iubire, aşa că el nu te iubeşte. Nu ai putut rămâne în interiorul Împărăţiei fără iubire şi, de vreme ce Împărăţia *e* iubire, te crezi fără de ea. Asta îi permite eului să se considere separat şi în afara celui care l-a făcut, vorbind astfel pentru partea minţii tale care crede că *tu* eşti separat şi în afara Minţii lui Dumnezeu. Eul a ridicat, atunci, prima întrebare care s-a pus vreodată, dar la care nu poate răspunde niciodată. Întrebarea aceea, „Ce eşti?", a fost începutul îndoielii. De atunci încoace, eul nu a răspuns la nicio întrebare, deşi a pus o mulţime. Cele mai inventive activităţi ale eului nu au reuşit decât să facă obscură întrebarea, pentru că ai răspunsul şi *eul se teme de tine.*

3. Nu poţi să înţelegi conflictul până nu înţelegi pe deplin faptul fundamental că eul nu poate să ştie nimic. Spiritul Sfânt nu vorbeşte primul, *dar răspunde întotdeauna.* Fiecare L-a chemat într-ajutor într-un moment sau altul, într-un fel sau altul, şi i s-a răspuns. Deoarece Spiritul Sfânt răspunde cu adevărat, El răspunde pentru totdeauna, ceea ce înseamnă că fiecare are răspunsul *acum.*

4. Eul nu poate să audă Spiritul Sfânt, dar crede că partea minţii care l-a făcut e împotriva lui. El interpretează asta ca o justificare a atacului său la adresa celui care l-a făcut. El crede că atacul e cea mai bună apărare şi vrea să o crezi şi *tu.* Dacă nu o crezi, nu vei fi de partea lui, iar eul are mare nevoie de aliaţi, dar nu şi de fraţi. Percepând ceva străin de el în mintea ta, eul recurge la trup ca la un aliat, căci trupul *nu* e parte din tine. Asta face trupul prietenul eului. E o alianţă bazată franc pe separare. Dacă treci de partea acestei alianţe, te vei teme, pentru că treci de partea unei alianţe a fricii.

5. Eul foloseşte trupul să conspire împotriva minţii tale şi, din cauză că eul îşi dă seama că „duşmanul" lui le poate pune capăt la amândoi prin simpla recunoaştere că nu fac parte din tine, ei se unesc într-un atac comun. E poate cea mai ciudată percepţie dintre toate, dacă te gândeşti ce implică de fapt. Eul, care nu e real, încearcă să convingă mintea, care *e* reală, că ea e instrumentul de învăţare al eului; şi, în plus, că trupul e mai real decât mintea. Nicio minte sănătoasă nu ar putea să creadă aşa ceva şi, pe drept cuvânt, nicio minte sănătoasă nu crede aşa ceva.

6. Ascultă, atunci, unicul răspuns al Spiritului Sfânt la toate întrebările puse de eu: eşti un copil al lui Dumnezeu, o parte nepreţuită a Împărăţiei Sale, pe care a creat-o ca parte din El. Nimic altceva nu există şi numai asta e real. Ai ales un somn în care ai visat urât, dar somnul nu este real şi Dumnezeu te cheamă să te trezeşti. Când Îl vei auzi, nu va mai rămâne nimic din visul tău, pentru că te vei trezi. Visele tale conţin multe dintre simbolurile eului şi te-au derutat. Dar numai din cauză că ai dormit şi nu ai cunoscut. Când te vei trezi, vei vedea adevărul în jurul tău şi în tine, şi nu vei mai crede în vise pentru că nu vor mai avea realitate pentru tine. Dar Împărăţia şi tot ce ai creat în ea vor avea o mare realitate pentru tine, pentru că sunt frumoase şi adevărate.

7. În Împărăţie, unde eşti şi ce eşti e întru totul cert. Nu încape îndoială, căci prima întrebare nu s-a pus niciodată. Primindu-şi, în sfârşit, răspunsul deplin, *nu a fost niciodată.* Doar *fiinţa* sălăşluieşte în Împărăţie, unde toate sălăşluiesc în Dumnezeu fără niciun semn de întrebare. Timpul petrecut întrebând în vis a cedat locul creaţiei şi veşniciei sale. Ai tot atâta certitudine cât Dumnezeu

căci eşti la fel de adevărat ca El, dar ce a fost odată cert în mintea ta a devenit doar o aptitudine pentru certitudine.

8. Introducerea aptitudinilor în fiinţă a marcat începutul incertitudinii, pentru că aptitudinile sunt potenţialuri, nu realizări. Aptitudinile tale sunt inutile în prezenţa realizărilor lui Dumnezeu şi, totodată, ale tale. Realizările sunt rezultate ce au fost dobândite. Când sunt perfecte, aptitudinile nu au niciun înţeles. E curios că perfectul trebuie acum perfectat. De fapt, e imposibil. Aminteşte-ţi însă că, atunci când te pui într-o situaţie imposibilă, crezi că imposibilul *este* posibil.

9. Aptitudinile trebuie dezvoltate înainte de-a le putea folosi. Deşi asta nu e adevărat referitor la nimic din ce a creat Dumnezeu, e cea mai blândă soluţie posibilă la ce ai făurit tu. Într-o situaţie imposibilă, îţi poţi dezvolta aptitudinile până la punctul în care pot să te scoată din ea. Ai o Călăuză care să îţi arate cum să le dezvolţi, dar nu ai alt comandant decât tine. Împărăţia e lăsată astfel în seama ta, cu o Călăuză ca să o găseşti şi un mijloc de-a o păstra. Ai un model de urmat care îţi va întări comanda şi nu o va diminua în niciun fel. Îţi reţii astfel poziţia centrală în înrobirea ta imaginară, ceea ce demonstrează de la sine că nu eşti înrobit.

10. Te afli într-o situaţie imposibilă numai din cauză că socoteşti posibil să te afli în aşa ceva. *Chiar* te-ai afla într-o situaţie imposibilă dacă Dumnezeu ţi-ar arăta perfecţiunea ta şi ţi-ar dovedi că ai greşit. Asta ar demonstra că perfecţii sunt inadecvaţi să ajungă singuri la conştientizarea propriei lor perfecţiuni, şi ar sprijini astfel credinţa că cei ce au totul au nevoie de ajutor, fiind deci neajutoraţi. Iată tipul de „raţionament" în care se lansează eul. Dumnezeu, Care cunoaşte perfecţiunea creaţiilor Lui, nu le aduce un afront. Ar fi ceva la fel de imposibil ca noţiunea eului că I-a adus Lui un afront.

11. Iată de ce Spiritul Sfânt nu comandă niciodată. Comanda presupune inegalitate, iar Spiritul Sfânt demonstrează că aşa ceva nu există. Fidelitatea faţă de premise este o lege a minţii, şi tot ce a creat Dumnezeu e fidel legilor Sale. E posibilă însă şi fidelitatea faţă de alte legi, nu pentru că ar fi adevărate, ci pentru că le-ai făcut tu. Ce ar fi de câştigat dacă Dumnezeu ţi-ar dovedi că ai gândit dement? Poate oare Dumnezeu să Îşi piardă certitudinea? Am spus deseori că eşti ce predai. Oare vrei să te înveţe Dumnezeu că ai păcătuit? Dacă ar confrunta sinele pe care l-ai făcut cu adevărul pe care ţi l-a creat El, cum ai putea să fii, decât cuprins de frică? Te-ai îndoi de mintea ta corectă, singurul loc în care poţi găsi sănătatea mintală pe care ţi-a dat-o El.

12. Dumnezeu nu predă. Predarea presupune existenţa unei lipse, iar Dumnezeu ştie că aşa ceva nu există. Dumnezeu nu este în conflict. Predarea urmăreşte să schimbe, dar Dumnezeu a creat doar ce e de neschimbat. Separarea nu a fost o pierdere a perfecţiunii, ci un rateu în comunicare. S-a ivit atunci o formă dură şi stridentă de comunicare: vocea eului. Ea nu a putut zdruncina pacea lui Dumnezeu, dar a putut-o zdruncina pe *a ta.* Dumnezeu nu a înăbuşit-o, pentru că a o eradica ar însemna să o ataci. Pus sub semnul întrebării, El nu a pus sub semnul întrebării. Ci doar a dat Răspunsul. Răspunsul Lui este Profesorul tău.

V. Lecţiile Spiritului Sfânt

1. Ca orice bun profesor, Spiritul Sfânt ştie mai mult decât ştii tu acum, dar predă doar ca să te facă egal cu El. Tu te-ai învăţat deja greşit, odată ce ai crezut neadevărul. Nu ai crezut în propria ta perfecţiune. Te-ar învăţa Dumnezeu că ai făcut o minte scindată, când îţi ştie mintea doar ca întreg? Tot ce ştie Dumnezeu e că nu Îi sunt deschise canalele de comunicare, aşa că nu poate să Îşi confere bucuria şi să ştie că bucuria copiilor Lui este deplină. Acordarea bucuriei Lui e un proces continuu, nu în timp, ci în veşnicie. Extinderea lui Dumnezeu în afară, dar nu şi deplinătatea Lui, e blocată când Fiimea nu comunică cu El ca un tot unitar. Aşa că S-a gândit: „Copiii mei dorm şi trebuie treziţi".

2. Cum poţi să trezeşti mai delicat nişte copii decât cu o Voce blândă care nu îi va speria, ci doar le va aminti că noaptea s-a încheiat şi s-a făcut lumină? Nu îi anunţi că visele de coşmar care i-au speriat atât de rău nu sunt reale, căci copiii cred în magie. Pur şi simplu îi reasiguri că sunt în siguranţă *acum.* Apoi îi antrenezi să recunoască diferenţa dintre somn şi trezie, ca să înţeleagă că nu trebuie să le fie frică de vise. Şi atunci, când vin visele rele, ei singuri vor apela la lumină pentru a le spulbera.

3. Un profesor înţelept predă prin abordare, nu prin evitare. El nu scoate în evidenţă ce trebuie să eviţi ca să te fereşti de rău, ci ce trebuie să înveţi ca să ai parte de bucurie. Gândeşte-te la frica şi deruta prin care ar trece un copil dacă i s-ar spune: „Să nu faci asta, că o să îţi facă rău şi o să te pună în primejdie; dar, dacă faci asta în schimb, o să scapi de rău şi o să fii în siguranţă, şi nu o să îţi mai fie frică". Sigur e mai bine să foloseşti doar trei cuvinte: „Fă numai asta!" Această simplă afirmaţie e întru totul clară, uşor de înţeles şi foarte uşor de reţinut.

4. Spiritul Sfânt nu înşiră greşelile niciodată pentru că nu e sperietoare de copii, iar cei cărora le lipseşte înţelepciunea sunt *chiar* nişte copii. Dar El răspunde întotdeauna la chemarea lor, iar faptul că se pot bizui pe El le dă mai multă certitudine. Copiii *chiar* confundă fantezia cu realitatea şi se sperie pentru că nu recunosc diferenţa dintre ele. Spiritul Sfânt nu face nicio distincţie între vise. Ci le spulberă, pur şi simplu, cu lumina Lui. Lumina Lui e întotdeauna Chemarea să te trezeşti, indiferent ce ai visat. Nu e nimic durabil în vise, iar Spiritul Sfânt, strălucind de lumina ce vine de la Dumnezeu, vorbeşte numai pentru ce durează o veşnicie.

A. Să ai, dă totul tuturor

1. Când îţi vor dispărea trupul, eul şi visele, vei şti că o să durezi o veşnicie. Poate crezi că asta se realizează prin moarte, dar nimic nu se realizează prin moarte, căci moartea nu e nimic. Totul se realizează prin viaţă, iar viaţa ţine de minte şi este în minte. Trupul nici nu trăieşte, nici nu moare, căci nu te poate conţine pe tine, care eşti viaţă. Dacă împărtăşim aceeaşi minte, poţi birui moartea pentru că eu am biruit-o. Moartea e o încercare de-a rezolva conflictul prin neluarea niciunei decizii. Ca orice altă soluţie imposibilă încercată de eu, *aceasta nu va funcţiona.*

2. Dumnezeu nu a făcut trupul, căci acesta poate fi distrus şi, de aceea, nu ţine de Împărăţie. Trupul simbolizează ce crezi că eşti. E clar că e un instrument de separare şi, de aceea, nu există. Ca întotdeauna, Spiritul Sfânt ia ce ai făcut tu şi îl traduce într-un instrument didactic. Şi, tot ca întotdeauna, El ia ce foloseşte eul ca argument în favoarea separării şi îl reinterpretează într-o demonstraţie în defavoarea acesteia. Dacă mintea poate vindeca trupul, dar trupul nu poate vindeca mintea, mintea trebuie să fie atunci mai tare decât trupul. Fiecare miracol demonstrează acest lucru.

3. Am spus că Spiritul Sfânt e motivaţia pentru miracole. El îţi spune întotdeauna că numai mintea e reală, căci numai mintea poate fi împărtăşită. Trupul e separat şi, de aceea, nu poate fi parte din tine. A fi de o minte are înţeles, dar a fi de un trup nu are niciunul. Potrivit legilor minţii deci, trupul nu are niciun înţeles.

4. Pentru Spiritul Sfânt, miracolele nu au o ordine a dificultăţii. Lucrul acesta ţi-e destul de familiar deja, dar nu a devenit credibil încă. De aceea, nu îl înţelegi şi nu îl poţi folosi. Avem prea multe de realizat în numele Împărăţiei ca să lăsăm să ne scape acest concept crucial. E o adevărată piatră de temelie a sistemului de gândire pe care îl predau şi pe care vreau să îl predai şi tu. Nu poţi săvârşi miracole fără să îl crezi, căci e o credinţă în desăvârşită egalitate. Doar un singur dar egal poate fi oferit Fiilor egali ai lui Dumnezeu: apreciere deplină. Nici mai mult, nici mai puţin. Fără un ambitus, ordinea dificultăţilor e lipsită de înţeles, iar ce îi oferi fratelui tău trebuie să nu aibă ambitus.

5. Spiritul Sfânt, Care duce la Dumnezeu, traduce comunicarea în fiinţă, tot aşa cum

traduce, în final, percepţia în cunoaştere. Nu pierzi ce comunici. Eul foloseşte trupul pentru atac, plăcere şi mândrie. Demenţa acestei percepţii o face de-a dreptul înfricoşătoare. Spiritul Sfânt vede trupul doar ca un mijloc de comunicare; şi, deoarece comunicarea e împărtăşire, ea devine comuniune. Poate crezi că atât iubirea, cât şi frica pot fi comunicate, şi deci împărtăşite. Dar asta nu e atât de real pe cât poate să pară. Cei ce comunică frică stârnesc atac, iar atacul sistează comunicarea întotdeauna, făcând-o imposibilă. Eurile se unesc într-adevăr într-o loialitate temporară, dar numai pentru ce poate să capete fiecare *separat.* Spiritul Sfânt comunică doar ce poate să dea fiecare tuturor. El nu ia nimic înapoi niciodată, pentru că vrea să ţii totul. De aceea, învăţătura Lui începe cu lecţia:

Să ai, dă totul tuturor.

6. Acesta e un pas foarte preliminar şi singurul pe care trebuie să îl faci tu însuţi. Nu e necesar nici măcar să îl duci la bun sfârşit tu însuţi, dar este necesar să te întorci în direcţia aceasta. Odată ce ai ales să apuci această cale, te pui la cârma călătoriei, unde tu şi numai tu trebuie să rămâi. S-ar putea să ţi se pară un pas ce accentuează conflictul în loc să îl rezolve, căci este primul pas în inversarea percepţiei tale şi în întoarcerea ei cu partea care trebuie în sus. Aceasta este în conflict cu percepţia răsturnată pe care nu ai abandonat-o încă, ori schimbarea de direcţie nu ar fi fost necesară. Unii rămân mult timp la acest pas, trecând prin conflicte foarte acute. În acest moment, pot încerca să accepte conflictul, în loc să facă pasul următor spre rezolvarea acestuia. Din moment ce au făcut primul pas însă, vor fi ajutaţi. Odată ce au ales ce nu pot duce la bun sfârşit de unii singuri, nu mai sunt singuri.

B. Să ai pace, predă pace ca să o înveţi

1. Toţi cei ce cred în separare au o frică fundamentală de ripostă şi abandon. Crezând în atac şi respingere, *asta* percep, predau şi învaţă. Aceste idei demente sunt rezultatul clar al disocierii şi proiecţiei. Eşti ce predai, dar este evident că poţi preda greşit şi deci că îţi poţi preda ce e greşit. Mulţi au crezut că îi atac, deşi era limpede că nu îi atacam. Un student dement învaţă lecţii ciudate. *Ce* trebuie să recunoşti e că, atunci când nu împărtăşeşti un sistem de gândire, îl slăbeşti. De aceea, cei ce cred în el percep asta ca un atac la adresa lor. Căci fiecare se identifică cu propriul sistem de gândire şi fiecare sistem de gândire se axează pe ce crezi că eşti. Dacă centrul sistemului de gândire e adevărat, din el se extinde numai adevăr. Dar, dacă la centrul lui e o minciună, din el emană numai amăgire.

2. Toţi profesorii buni îşi dau seama că numai o schimbare fundamentală va dura, dar nu încep la acest nivel. Întărirea motivaţiei pentru schimbare e întâiul şi primul lor obiectiv. Şi, tot acesta, obiectivul lor ultim şi final. Tot ce trebuie să facă un profesor ca să garanteze o schimbare e să sporească motivaţia studentului pentru schimbare. O schimbare de motivaţie e o schimbare a minţii, iar asta va produce inevitabil o schimbare fundamentală pentru că mintea *e* fundamentală.

3. Primul pas în procesul de inversare sau desfacere e desfacerea noţiunii de a căpăta. Aşadar, prima lecţie a Spiritului Sfânt a fost: „Să ai, dă totul tuturor". Am spus că acesta poate spori conflictul pentru o vreme, iar acum putem lămuri asta şi mai bine. În acest moment, egalitatea dintre *a avea* şi *a fi* nu se percepe încă. Până se percepe, *a avea* pare a fi opusul lui *a da.* De aceea, prima lecţie pare să conţină o contradicţie, din moment ce o învaţă o minte în conflict. Iar asta înseamnă o motivaţie în conflict, lecţia - prin urmare - neputând fi învăţată încă în mod consecvent. În plus, mintea studentului proiectează propriul ei conflict, aşa că nu percepe nicio consecvenţă în minţile altora, făcându-l să le suspecteze motivaţiile. Iată adevăratul motiv pentru care, în multe privinţe, prima lecţie e cel mai greu de învăţat. În ciuda faptului că eşti încă puternic conştient de eul din tine şi reacţionezi, cu precădere, la eul din alţii, ţi se predă să reacţionezi la amândouă ca şi cum ce crezi nu ar fi adevărat.

4. Cu capul în jos ca întotdeauna, eul consideră prima lecţie dementă. De fapt, asta e singura lui alternativă, din moment ce cealaltă posibilitate - mult mai inacceptabilă pentru el - ar fi, desigur, aceea că *el* este dement. Judecata eului, aici ca întotdeauna, e predeterminată de ce este el. Schimbarea fundamentală se va petrece totuşi odată cu schimbarea minţii celui ce gândeşte. Între timp, claritatea sporită a Vocii Spiritului Sfânt face imposibil ca studentul să nu asculte. O vreme, primeşte deci mesaje contradictorii şi le acceptă pe amândouă.

5. Ca să ieşi din conflictul existent între două sisteme de gândire opuse, e clar că trebuie să alegi unul şi să renunţi la celălalt. Dacă te identifici cu propriul sistem de gândire - un lucru fără ieşire - şi dacă accepţi două sisteme de gândire în complet dezacord, pacea minţii e cu neputinţă. Dacă le predai pe amândouă - un lucru pe care precis îl vei face cât timp le accepţi pe amândouă -, predai şi înveţi conflict. De vrut însă vrei pace, căci nu ai fi chemat într-ajutor Vocea pentru pace. Lecţia Ei nu e dementă; dement este conflictul.

6. Nu poate exista conflict între sănătatea şi demenţa minţii. Numai una e adevărată, aşa că numai una e reală. Eul încearcă să te convingă că tu hotărăşti care dintre voci e adevărată, dar Spiritul Sfânt te învaţă că adevărul a fost creat de Dumnezeu şi că hotărârea ta nu poate să îl schimbe. Când începi să realizezi puterea tihnită a Vocii Spiritului Sfânt şi consecvenţa Ei desăvârşită, mintea ta va începe să realizeze că încerci să desfaci o hotărâre deja luată irevocabil pentru tine. Iată de ce ţi-am sugerat mai înainte să nu uiţi să Îi îngădui Spiritului Sfânt să Îl aleagă El pe Dumnezeu pentru tine.

7. Nu ţi se cere să iei hotărâri demente, deşi poţi să crezi că ţi se cere aşa ceva. Dar să crezi că tu hotărăşti ce sunt creaţiile lui Dumnezeu trebuie să fie o dovadă de demenţă. Spiritul Sfânt percepe conflictul exact aşa cum este. De aceea, a doua Lui lecţie este:

Să ai pace, predă pace ca să o înveţi.

8. E tot un pas preliminar, de vreme ce *a avea* şi *a fi* nu sunt puse încă pe picior de egalitate. Dar e un pas mai avansat decât primul, care e de fapt doar începutul inversării gândirii. În al doilea pas, afirmi explicit ce vrei. E, aşadar, un pas în direcţia ieşirii din conflict, de vreme ce înseamnă că ai cântărit alternativele şi ai ales-o pe cea care îţi pare mai dezirabilă. Cu toate acestea, expresia „mai dezirabilă" continuă să dea de înţeles că dezirabilul are grade. De aceea, deşi e un pas esenţial în direcţia deciziei ultime, e clar că nu e pasul final, încă nu s-a acceptat faptul că miracolele nu au o ordine a dificultăţii, căci ce e dorit *pe deplin* nu este dificil. A dori pe deplin înseamnă a crea, iar crearea nu poate fi dificilă dacă Dumnezeu Însuşi te-a creat creator.

9. Al doilea pas, atunci, e tot perceptual, deşi e un pas uriaş în direcţia percepţiei unificate ce reflectă modul de-a cunoaşte al lui Dumnezeu. Făcând acest pas şi ţinând-o în direcţia aceasta, vei înainta spre centrul sistemului tău de gândire, unde se va petrece schimbarea fundamentală. În al doilea pas, progresul e intermitent, dar al doilea pas e mai uşor decât primul pentru că urmează. Realizarea că *trebuie* să urmeze demonstrează conştientizarea crescândă a faptului că Spiritul Sfânt te va conduce.

C. Veghează numai pentru Dumnezeu şi Împărăţia Sa

1. Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt este, şi trebuie să fie, evaluator. El separă adevăratul de fals în mintea ta şi te învaţă să judeci fiecare gând pe care îl laşi să pătrundă în ea în lumina a ce-a pus Dumnezeu acolo. Ce concordă cu această lumină, Spiritul Sfânt reţine, să întărească Împărăţia din tine. Ce concordă cu ea parţial, Spiritul Sfânt acceptă şi purifică. Ce e însă în dezacord total, Spiritul Sfânt respinge judecând defavorabil. În felul acesta, El ţine Împărăţia întru totul consecventă şi unificată. Aminteşte-ţi însă că, ce Spiritul Sfânt respinge, eul acceptă. Căci sunt în

dezacord fundamental referitor la toate, fiind în dezacord fundamental referitor la ce eşti tu. Convingerile eului referitor la această chestiune crucială variază şi, de aceea, el provoacă diferite dispoziţii. Spiritul Sfânt nu variază niciodată în această chestiune, aşa că singura dispoziţie pe care o provoacă El e bucuria. Şi o ocroteşte respingând tot ce nu stârneşte bucurie, aşa că El e singurul care te poate ţine întru totul bucuros.

2. Spiritul Sfânt nu te învaţă să îi judeci pe alţii, pentru că nu vrea să predai eroare şi să o înveţi. Nu ar fi consecvent dacă ţi-ar permite să întăreşti tocmai ce trebuie să înveţi să eviţi. În mintea celui ce gândeşte deci, El judecă *într-adevăr,* dar numai ca să unifice mintea, să poată percepe fără judecată. Mintea are astfel posibilitatea să predea fără judecată şi să înveţe, prin urmare, să *fie* fără judecată. Desfacerea e necesară doar în mintea ta, ca să nu proiectezi, în loc să extinzi. Dumnezeu Însuşi a stabilit ce poţi extinde în deplină siguranţă. De aceea, a treia lecţie a Spiritului Sfânt este:

Veghează numai pentru Dumnezeu şi Împărăţia Sa.

3. E un pas major în direcţia unei schimbări fundamentale. Dar tot mai are un aspect de inversare a gândirii, de vreme ce dă de înţeles că există ceva *împotriva* căruia să veghezi. S-a avansat mult atât de la prima lecţie, care e doar începutul inversării gândirii, cât şi de la a doua, care identifică, în esenţă, ce e mai dezirabil. Pasul acesta, ce rezultă dintr-al doilea cum rezultă şi al doilea din primul, pune accentul pe dicotomia dintre dezirabil şi nedezirabil. Şi face astfel inevitabilă opţiunea ultimă.

4. În timp ce primul pas pare să intensifice conflictul şi cel de-al doilea mai poate atrage oarecare conflict, pasul acesta cere o vigilenţă constantă împotriva lui. Ţi-am spus deja că poţi fi la fel de vigilent împotriva eului, cât şi pentru eu. Această lecţie te învaţă nu numai că poţi, dar că *trebuie.* Ea nu se ocupă de ordinea dificultăţii, ci de prioritatea răspicată pe care o acordă vigilenţei. E o lecţie neechivocă, în sensul că te învaţă să nu existe excepţii, deşi nu neagă că o să apară tentaţia de-a le face. Aici se apelează deci la consecvenţa ta în ciuda haosului. Dar haosul şi consecvenţa nu pot coexista mult timp, de vreme ce se exclud reciproc. Cât trebuie să fii vigilent împotriva vreunui lucru însă, nu recunoşti această excludere reciprocă şi continui să crezi că poţi alege fie una, fie alta. Învăţându-te *ce* să alegi, Spiritul Sfânt te va învăţa, în ultimă instanţă, că nu e nevoie să alegi deloc. Aşa, mintea ta va fi eliberată în sfârşit de nevoia de-a alege şi va fi îndrumată spre creaţie în Împărăţie.

5. Alegerea efectuată prin Spiritul Sfânt te va duce în Împărăţie. Tu creezi prin adevărata ta fiinţă, dar ce eşti trebuie să înveţi să îţi aminteşti. Modul de-a-ţi aminti e inclus în al treilea pas, care adună laolaltă lecţiile implicate în ceilalţi şi trece de ele spre o reală integrare. Dacă îţi permiţi să ai în minte numai ce a pus Dumnezeu în ea, îţi adevereşti mintea aşa cum a creat-o Dumnezeu. Prin urmare, o accepţi aşa cum este. De vreme ce e întreagă, predai pace *deoarece* crezi în ea. Pasul final ţi-l va face tot Dumnezeu, dar - până la al treilea pas - Spiritul Sfânt te va pregăti pentru Dumnezeu. Te pregăteşte pentru traducerea lui *a avea* în *a fi* prin însăşi natura paşilor pe care trebuie să îi faci cu El.

6. Înveţi, mai întâi, că la baza lui *a avea* e a da, şi nu a căpăta. Înveţi apoi că înveţi ce predai şi că vrei să înveţi pace. Asta e condiţia identificării cu Împărăţia, fiind condiţia Împărăţiei. Ai crezut că eşti în afara Împărăţiei şi te-ai exclus, aşadar, din ea în convingerea ta. E esenţial, de aceea, să ţi se predea că trebuie să fii inclus şi că singurul lucru pe care trebuie să îl excluzi e convingerea că nu eşti.

7. Al treilea pas e, aşadar, unul de protejare a minţii tale, permiţându-ţi să te identifici numai cu centrul, unde Dumnezeu a pus altarul închinat Lui Însuşi. Altarele sunt convingeri, dar Dumnezeu şi creaţiile Lui sunt mai presus de convingere, fiind mai presus de îndoială. Vocea pentru Dumnezeu vorbeşte numai pentru o convingere mai presus de îndoială, care e pregătirea pentru *a fi* fără îndoială. Cât timp credinţa în Dumnezeu şi în Împărăţia Lui e asaltată de orice îndoieli în mintea ta, nu îţi este evidentă desăvârşita Lui realizare. Iată de ce trebuie să fii vigilent pentru Dumnezeu. Eul îşi

ridică vocea împotriva creaţiei Lui, stârnind astfel îndoială. Nu poţi depăşi credinţa până nu crezi pe deplin.

8. Predând întregii Fiimi fără excepţie, demonstrezi că îi percepi întregimea şi ai învăţat că e un tot unitar. Acum trebuie să fii vigilent să îi ţii în minte unitatea, căci - dacă laşi să intre îndoiala - vei pierde conştienţa întregimii ei şi nu vei fi în stare să o predai. Întregimea Împărăţiei nu depinde de percepţia ta, dar conştienţa întregimii ei depinde. Doar conştienţa ta are nevoie de protecţie, de vreme ce fiinţa nu poate fi asaltată. Cu toate acestea, nu poţi dobândi un adevărat sentiment al fiinţei cât timp te îndoieşti de ce eşti. Iată de ce este esenţială vigilenţa. Îndoielile în privinţa fiinţei nu trebuie să îţi pătrundă în minte, căci nu vei putea cunoaşte ce eşti cu certitudine. Certitudinea e de la Dumnezeu pentru tine. Vigilenţa nu este necesară pentru adevăr, dar este necesară împotriva iluziilor.

9. Adevărul e fără iluzii, şi deci în interiorul Împărăţiei. Tot ce este în afara Împărăţiei e iluzie. Când ai aruncat adevărul, te-ai văzut ca şi cum ai fi fără el. Făcând o altă Împărăţie pe care ai pus preţ, nu ai ţinut în minte *doar* Împărăţia lui Dumnezeu şi ţi-ai plasat o parte a minţii în afara ei. Ce ai făurit ţi-a încătuşat voinţa şi ţi-a dat o minte bolnavă care trebuie însănătoşită. Şi de însănătoşit se însănătoşeşte prin vigilenţa ta împotriva acestei boli. Odată însănătoşită, mintea ta emană sănătate şi, prin asta, predă însănătoşire. Devii astfel un profesor ce predă ca mine. Mi s-a cerut la fel de multă vigilenţă ca şi ţie, iar cei ce au decis să predea acelaşi lucru trebuie să fie de acord referitor la ce cred.

10. Al treilea pas afirmă, aşadar, ce vrei să crezi şi dă de înţeles că eşti dispus să renunţi la orice altceva. Spiritul Sfânt îţi va da posibilitatea să faci pasul acesta, dacă Îl urmezi. Vigilenţa ta e semnul că *vrei* să te călăuzească El. Vigilenţa cere într-adevăr efort, dar numai până înveţi că efortul însuşi nu e necesar. Ai depus mari eforturi să păzeşti ce ai făurit din cauză că nu a fost adevărat. De aceea, trebuie să îţi îndrepţi acum efortul împotriva lui. Doar asta poate anula nevoia de efort şi poate face apel la fiinţa care o *ai* şi *eşti,* deopotrivă. Recunoaşterea aceasta e total lipsită de efort, fiind deja adevărată şi neavând nevoie de protecţie. E în desăvârşita siguranţă a lui Dumnezeu. De aceea, includerea e totală şi creaţia e fără limită.

Capitolul 7
DARURILE ÎMPĂRĂŢIEI

I. Ultimul pas

1. Puterea creatoare a lui Dumnezeu şi a creaţiilor Sale e nelimitată, dar nu sunt într-o relaţie de reciprocitate. Tu comunici pe deplin cu Dumnezeu, ca El cu tine. E un proces continuu la care participi şi, participând la el, eşti inspirat să creezi ca Dumnezeu. În creaţie însă nu eşti într-o relaţie de reciprocitate cu Dumnezeu, pentru că El te-a creat pe tine, dar tu nu L-ai creat pe El. Ţi-am spus deja că numai acest aspect deosebeşte puterea ta creatoare de a Lui. Există o paralelă chiar şi în această lume. Părinţii dau naştere copiilor, dar copiii nu dau naştere părinţilor. Ei dau însă naştere copiilor lor, dând naştere, aşadar, ca părinţii lor.

2. Dacă L-ai crea pe Dumnezeu şi El te-ar crea pe tine, Împărăţia nu ar putea spori prin propria ei gândire creatoare. Creaţia ar fi limitată deci şi nu ai fi cocreator cu Dumnezeu. Aşa cum Gândirea creatoare a lui Dumnezeu merge de la El la tine, tot aşa şi gândirea ta creatoare trebuie să meargă de la tine la creaţiile tale. Numai aşa se poate extinde în afară toată puterea creatoare. Realizările lui Dumnezeu nu sunt ale tale, dar ale tale sunt ca ale Lui. El a creat Fiimea, iar tu o sporeşti.

Ai puterea să contribui la sporul Împărăţiei, însă nu la al Creatorului Împărăţiei. Îţi revendici această putere când devii vigilent numai pentru Dumnezeu şi Împărăţia Sa. Acceptând această putere ca a ta, ai învăţat să îţi aminteşti ce eşti.

3. Locul creaţiilor tale e în tine, aşa cum locul tău e în Dumnezeu. Eşti parte din Dumnezeu, aşa cum fiii tăi sunt parte din Fiii Săi. A crea e a iubi. Iubirea se extinde în afară pur şi simplu pentru că nu poate fi îngrădită. Fiind nelimitată, nu se opreşte. Ea creează veşnic, dar nu în timp. Creaţiile lui Dumnezeu au existat mereu, pentru că El a existat mereu. Creaţiile tale au existat mereu, pentru că poţi crea doar cum creează Dumnezeu. A ta e veşnicia, pentru că El te-a creat veşnic.

4. Eul, pe de altă parte, cere mereu drepturi reciproce, pentru că e plin de rivalitate, şi nu de iubire. Vrea mereu să se târguiască, dar nu poate înţelege că a fi ca altul înseamnă că nu e posibilă nicio târguială. Ca să obţii, trebuie să dai, nu să te târguieşti. A te târgui înseamnă a-ţi limita darul, iar asta nu e Voia lui Dumnezeu. A voi cu Dumnezeu înseamnă a crea ca El. Dumnezeu nu Îşi limitează darurile în niciun fel. Voi *sunteţi* darurile Lui, aşa că darurile voastre trebuie să fie ca ale Lui. Darurile pe care le faci Împărăţiei trebuie să fie ca darurile pe care ţi le face El.

5. Eu am dat numai iubire Împărăţiei pentru că am crezut că asta sunt. Ce crezi că eşti determină ce dăruieşti şi, dacă Dumnezeu te-a creat extinzându-Se şi devenind tu, te poţi extinde doar cum a făcut-o El. Numai bucuria sporeşte veşnic, de vreme ce bucuria şi veşnicia sunt inseparabile. Dumnezeu Se extinde în afară, dincolo de limite şi dincolo de timp, iar tu - care eşti cocreator cu El - Îi extinzi Împărăţia veşnic şi dincolo de orice limită. Veşnicia e însemnul de neşters al creaţiei. Cei veşnici sunt veşnic cuprinşi de pace şi de bucurie.

6. Să gândeşti ca Dumnezeu înseamnă să Îi împărtăşeşti certitudinea în legătură cu ce eşti, iar să creezi ca El înseamnă să împărtăşeşti Iubirea desăvârşită pe care o împărtăşeşte cu tine. Iată la ce te conduce Spiritul Sfânt, să îţi poată fi deplină bucuria că Împărăţia lui Dumnezeu e întreagă. Am spus că ultimul pas în redeşteptarea cunoaşterii îl face Dumnezeu. Acesta e adevărul, dar e greu de explicat în cuvinte deoarece cuvintele sunt simboluri, iar ce e adevărat nu necesită explicaţii. Şi totuşi, Spiritul Sfânt are sarcina de-a traduce inutilul în util, nesemnificativul în semnificativ şi temporarul în atemporal. El poate deci să îţi spună ceva despre acest ultim pas.

7. Dumnezeu nu face paşi, deoarece realizările Lui nu sunt treptate. El nu predă, deoarece creaţiile Lui sunt neschimbătoare. El nu face nimic în ultimul rând, deoarece a creat în primul rând şi pentru totdeauna. Trebuie înţeles că „primul", aplicat la El, nu e o noţiune temporală. El e primul în sensul că e Primul în Sfânta Treime. E întâiul Creator, fiindcă Şi-a creat cocreatorii. Şi, din acest motiv, timpul nu se aplică nici Lui, nici celor create de El. „Ultimul pas" pe care îl va face Dumnezeu a fost, aşadar, adevărat la început, e adevărat acum şi va fi adevărat în vecii vecilor. Ce e atemporal există mereu, pentru că fiinţa sa e veşnic neschimbată. Nu se schimbă sporind, pentru că a fost creată să sporească veşnic. Dacă percepi că nu sporeşte, nu ştii ce este. Şi nu ştii Cine a creat-o. Dumnezeu nu ţi-o revelează pentru că nu ţi s-a ascuns niciodată. Lumina Lui nu ţi s-a făcut obscură niciodată, pentru că e Voia Lui să o împărtăşească. Cum e posibil oare să ţi se refuze ce e pe deplin împărtăşit, ca să ţi se reveleze mai apoi?

II. Legea Împărăţiei

1. Vindecarea e singurul mod de gândire din lumea aceasta asemănător Gândirii lui Dumnezeu, şi - datorită elementelor pe care le au în comun - se poate transfera uşor în aceasta. Când un frate se percepe bolnav, se percepe neîntreg şi deci lipsit. Dacă îl vezi şi tu aşa, îl vezi ca şi cum ar fi absent din Împărăţie sau separat de ea, făcându-vă obscură Împărăţia însăşi la amândoi. Boala şi

separarea nu ţin de Dumnezeu, dar Împărăţia ţine. Dacă faci Împărăţia obscură, percepi ce nu ţine de Dumnezeu.

2. A vindeca, atunci, înseamnă a corecta percepţia în fratele tău şi în tine împărtăşind cu el Spiritul Sfânt. Aşa sunteţi puşi amândoi în Împărăţie, a cărei întregime se reface astfel în mintea ta. Asta reflectă creaţia, pentru că unifică sporind şi întregeşte extinzând. Ce proiectezi sau extinzi are realitate pentru tine. Asta e o lege imuabilă a minţii atât în lumea aceasta, cât şi în Împărăţie. Conţinutul însă diferă în lumea aceasta, căci gândurile pe care le guvernează sunt foarte diferite de Gândurile din Împărăţie. Pentru a întreţine ordinea, legile trebuie adaptate la împrejurări. Trăsătura distinctivă a legilor minţii, după cum operează în lumea aceasta, este aceea că, respectându-le - şi te asigur că trebuie să le respecţi -, poţi ajunge la rezultate diametral opuse. Căci legile au fost adaptate la împrejurările acestei lumi, în care rezultate diametral opuse par posibile din cauză că reacţionezi la două voci contradictorii.

3. În afara Împărăţiei, legea care domneşte înăuntru e adaptată pentru a deveni „Ce proiectezi, crezi". Asta e forma ei didactică, pentru că - în afara Împărăţiei - învăţarea e esenţială. Această formă înseamnă că vei învăţa ce eşti din ce ai proiectat asupra altora şi, prin urmare, din ce crezi că sunt ei. În Împărăţie nu există predare sau învăţare, pentru că nu există convingeri. Există numai certitudine. Dumnezeu şi Fiii Săi, în certitudinea fiinţei, ştiu că ce extinzi eşti. Această formă a legii nu e deloc adaptată, aceasta fiind legea creaţiei. Dumnezeu Însuşi a creat legea creând *prin* ea. Iar Fiii Săi, care creează ca El, o urmează bucuros, ştiind că de ea depinde sporul Împărăţiei, după cum a depins şi propria lor creaţie.

4. Pentru a fi utile, legile trebuie comunicate. În fond, ele trebuie traduse pentru cei ce vorbesc limbi diferite. Cu toate acestea, un bun traducător nu schimbă niciodată înţelesul, deşi trebuie să modifice forma celor traduse. De fapt, tot ce urmăreşte e să schimbe forma în aşa fel încât să păstreze înţelesul originar. Spiritul Sfânt este Traducătorul legilor lui Dumnezeu pentru cei ce nu le înţeleg. Tu nu ai putea să o faci, pentru că o minte aflată în conflict nu poate rămâne fidelă unui singur înţeles şi îl va schimba ca să păstreze forma.

5. Spiritul Sfânt urmăreşte exact opusul când traduce. El traduce doar ca să păstreze înţelesul originar în toate privinţele şi în toate limbile. De aceea, El Se opune ideii că diferenţele de formă ar fi semnificative, subliniind mereu că *aceste diferenţe nu contează.* Înţelesul mesajului Său este mereu acelaşi: doar înţelesul contează. Legea dumnezeiască a creaţiei nu implică folosirea adevărului pentru a-i convinge pe Fiii Lui de adevăr. La baza extinderii adevărului, care *este* legea Împărăţiei, stă doar cunoaşterea a ce este adevărul. Asta e moştenirea ta şi nu necesită învăţare, dar - când te-ai dezmoştenit - ai fost nevoit să înveţi.

6. Nimeni nu se îndoieşte de legătura dintre învăţare şi memorie. Învăţarea e imposibilă fără memorie căci trebuie să fie consecventă pentru a se putea rememora. De aceea, ce predă Spiritul Sfânt e o lecţie de rememorare, sau reamintire. Am spus mai înainte că El predă reamintirea şi uitarea, dar uitarea e numai pentru a face consecventă reamintirea. Uiţi ca să îţi aminteşti mai bine. Nu îi vei înţelege traducerile cât asculţi două moduri de-a le interpreta. De aceea, trebuie să uiţi sau să renunţi la unul ca să îl înţelegi pe celălalt. Numai aşa poţi învăţa consecvenţa, ca să poţi *fi* consecvent în final.

7. Oare ce poate să însemne desăvârşita consecvenţă a Împărăţiei pentru cei ce sunt confuzi? Confuzia - e limpede - perturbă înţelesul, nepermiţând studentului să îl aprecieze. Nu există confuzie în Împărăţie, pentru că există doar un singur înţeles. Acest înţeles vine de la Dumnezeu şi *este* Dumnezeu. Fiind totodată şi tu, e împărtăşit şi extins de tine după cum a făcut şi Creatorul tău. Nu are nevoie de traducere pentru că e înţeles perfect, dar are nevoie de extindere pentru că *înseamnă* extindere. Comunicarea e cât se poate de directă şi de unită. E întru totul liberă, pentru că nu se

infiltrează nimic discordant. Iată de ce e Împărăţia lui Dumnezeu. Îi aparţine Lui şi este, aşadar, ca El. Asta e realitatea ei şi nimic nu poate atenta la ea.

III. Realitatea Împărăţiei

1. Spiritul Sfânt predă o singură lecţie şi o aplică la toţi, în toate situaţiile. Fiind fără conflict, El măreşte la maximum toate eforturile şi toate rezultatele. Predându-ţi puterea Împărăţiei lui Dumnezeu, El te învaţă că toată puterea e a ta. Nu contează cum o aplici. E maximă întotdeauna. Faptul că eşti vigilent nu o face să fie a ta, dar îţi permite să o foloseşti în toate împrejurările şi în toate felurile. Când am spus „Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului", am vrut să se înţeleagă literalmente. Nu îi lipsesc nimănui în nicio situaţie. Pentru că sunt mereu cu tine, *tu* eşti calea, adevărul şi viaţa. Nu tu ai făcut această putere, după cum nu am făcut-o nici eu. A fost creată să fie împărtăşită şi, de aceea, nu poate fi percepută - cu înţeles - ca aparţinând unuia pe socoteala altuia. O asemenea percepţie ar lipsi-o de înţeles eliminând sau omiţând adevăratul şi unicul ei înţeles.

2. Înţelesul lui Dumnezeu aşteaptă în Împărăţie, pentru că acolo l-a pus El. Nu aşteaptă în timp. Ci stă pur şi simplu în Împărăţie pentru că acolo îşi are locul, ca tine. Oare cum ai putea să te percepi absent din el tocmai tu, care eşti înţelesul lui Dumnezeu? Te poţi vedea desprins de înţelesul tău doar dacă te percepi a nu fi real. Iată de ce e dement eul: te învaţă că nu eşti ce eşti. Acesta e un lucru atât de contradictoriu, încât e clar un lucru imposibil. Şi este, de aceea, o lecţie pe care nu o poţi învăţa cu adevărat, aşa că nu o poţi preda cu adevărat. Şi totuşi, predai încontinuu. Prin urmare, precis predai altceva, chiar dacă eul nu ştie ce anume. Eul se află, atunci, într-o desfacere continuă şi îţi suspectează motivele. Mintea ta nu poate fi unificată într-o loialitate faţă de eu, pentru că mintea nu îi aparţine lui. Dar ce e „neleal" faţă de eu e credincios păcii. „Duşmanul" eului e, aşadar, prietenul tău.

3. Am spus mai înainte că prietenul eului nu face parte din tine, pentru că eul se percepe într-o stare de război şi crede, de aceea, că are nevoie de aliaţi. Tu, care nu eşti într-o stare de război, trebuie să îţi cauţi fraţi şi să îi recunoşti ca fraţi pe toţi cei pe care îi vezi, căci numai cei egali sunt într-o stare de pace. Deoarece Fiii egali ai lui Dumnezeu au totul, ei nu se pot lua la întrecere. Dar, dacă îşi percep unul dintre fraţi altfel decât ca egalul lor perfect, le-a pătruns în minte ideea de întrecere. Nu îţi subaprecia nevoia de-a veghea *împotriva* acestei idei, pentru că toate conflictele tale vin din ea. Ea e credinţa că pot exista interese conflictuale şi, de aceea, că ai acceptat imposibilul ca adevărat. Oare nu e totuna cu a spune că te percepi a nu fi real?

4. Să fii în Împărăţie înseamnă doar să îţi concentrezi toată atenţia asupra ei. Cât crezi că te poţi ocupa de neadevărat, accepţi conflictul ca opţiunea ta. Oare chiar e o opţiune? Pare a fi, dar aparenţa şi realitatea nu sunt nicidecum acelaşi lucru. Tu, care *eşti* Împărăţia, nu eşti preocupat de aparent. Realitatea e a ta pentru că tu eşti realitatea. Iată cum se reconciliază în final *a avea* şi *a fi,* nu în Împărăţie, ci în mintea ta. Altarul din ea e singura realitate. Altarul e perfect de clar în gândire, fiind o reflectare a Gândirii perfecte. Mintea ta corectă vede numai fraţi, căci vede doar în propria ei lumină.

5. Dumnezeu ţi-a luminat El Însuşi mintea şi ţi-o ţine luminată de lumina Sa pentru că lumina Sa e chiar ce este mintea ta. Lucrul acesta e mai presus de orice îndoială şi, când îl pui sub semnul întrebării, ţi se răspunde. Iar Răspunsul desface îndoiala stabilind că a pune realitatea sub semnul îndoielii înseamnă a te îndoi fără noimă. Iată de ce Spiritul Sfânt nu pune sub semnul îndoielii niciodată. Singura Lui funcţie e să desfacă îndoielnicul şi să ducă astfel la certitudine. Cei siguri sunt întru totul calmi, pentru că nu se îndoiesc. Nu pun sub semnul îndoielii, pentru că nu le trec prin minte lucruri îndoielnice. Şi rămân astfel într-o seninătate deplină, căci asta şi împărtăşesc, ştiind ce sunt.

IV. Vindecarea ca recunoaştere a adevărului

1. Adevărul nu poate *fi* decât recunoscut şi nu *trebuie* decât recunoscut. Inspiraţia ţine de Spiritul Sfânt şi certitudinea ţine de Dumnezeu, potrivit legilor Sale. Prin urmare, ambele provin din aceeaşi Sursă, deoarece inspiraţia vine de la Vocea pentru Dumnezeu şi certitudinea vine din legile lui Dumnezeu. Vindecarea nu vine direct de la Dumnezeu, Care Îşi cunoaşte creaţiile ca perfect întregi. Dar vindecarea ţine tot de Dumnezeu, pornind din Vocea Sa şi din legile Sale. Ea e rezultatul lor, într-o stare mentală care nu Îl cunoaşte. Fiind o stare necunoscută Lui, ea nu există, dar cei ce dorm sunt în necunoştinţă de cauză. Deoarece sunt în necunoştinţă de cauză, nu cunosc.

2. Spiritul Sfânt trebuie să lucreze *prin* tine ca să te înveţe că El e *în* tine. Acesta e un pas intermediar spre cunoaşterea că eşti în Dumnezeu pentru că faci parte din El. Miracolele pe care le inspiră Spiritul Sfânt nu pot avea o ordine a dificultăţii, căci toate părţile creaţiei sunt de acelaşi ordin. Asta e Voia lui Dumnezeu şi a ta. O stabilesc legile lui Dumnezeu, iar Spiritul Sfânt ţi-o aminteşte. Când vindeci, îţi aminteşti legile lui Dumnezeu şi uiţi legile eului. Am spus mai înainte că uitarea e doar un mod de-a-ţi aminti mai bine. De aceea, când e percepută cum trebuie, nu e opusul reamintirii. Nepercepută cum trebuie, ea stârneşte percepţia unui conflict cu altceva, după cum face toată percepţia incorectă. Percepută cum trebuie, poate fi folosită ca o cale de ieşire din conflict, după cum poate fi toată percepţia corectă.

3. Eul nu vrea să predea la toată lumea tot ce a învăţat, căci ar zădărnici ce urmăreşte. De aceea, el nu învaţă absolut deloc. Spiritul Sfânt te învaţă să foloseşti ce a făurit eul, ca să predai opusul celor „învăţate" de eu. Genul de învăţare e la fel de irelevant ca aptitudinea aplicată învăţării. Trebuie doar să faci efortul de-a învăţa, căci Spiritul Sfânt are un obiectiv unificat pentru acest efort. Dacă aplici diferite aptitudini suficient de îndelung unui singur obiectiv, aptitudinile înseşi devin unificate. Căci sunt canalizate într-o singură direcţie sau într-un singur fel. În cele din urmă, aşadar, toate contribuie la un singur rezultat şi, făcând-o, îşi scot în evidenţă asemănarea, nu diferenţele.

4. Toate aptitudinile trebuie lăsate, aşadar, în seama Spiritului Sfânt, Care înţelege cum să le folosească cum trebuie. El le foloseşte numai pentru vindecare, ştiindu-te doar ca întreg. Vindecând, înveţi ce este întregimea şi, învăţând ce este întregimea, înveţi să îţi aduci aminte de Dumnezeu. L-ai uitat, dar Spiritul Sfânt înţelege că uitarea ta trebuie tradusă într-un mod de-a-ţi aminti.

5. Obiectivul eului e la fel de unificat ca al Spiritului Sfânt şi, tocmai datorită acestui lucru, obiectivele lor nu pot fi reconciliate niciodată, în niciun fel şi în nicio măsură. Eul urmăreşte întotdeauna să dividă şi să separe. Spiritul Sfânt urmăreşte întotdeauna să unifice şi să vindece. Vindecând, eşti vindecat, pentru că Spiritul Sfânt nu vede o ordine a dificultăţii în vindecare. Vindecarea e modul de-a desface credinţa în diferenţe, fiind singurul mod de-a percepe Fiimea ca tot unitar. Această percepţie concordă, aşadar, cu legile lui Dumnezeu, chiar şi într-o stare mentală care nu concordă cu a Lui. Puterea percepţiei corecte e atât de mare, încât pune mintea de acord cu a Lui, căci este în slujba Vocii Lui, care este în voi toţi.

6. Gândul că te poţi opune Voii lui Dumnezeu e o idee de-a dreptul delirantă. Eul crede că poate să o facă şi că îţi poate da propria lui „voie" în dar. *Nu o* vrei. Nu e un dar. Nu este absolut nimic. Dumnezeu ţi-a dat un dar pe care îl *ai* şi *eşti,* deopotrivă. Când nu îl foloseşti, uiţi că îl ai. Neaducându-ţi aminte de el, nu ştii ce eşti. Vindecarea, aşadar, e un mod de-a te apropia de cunoaştere gândind în concordanţă cu legile lui Dumnezeu şi recunoscându-le universalitatea. Fără această recunoaştere, ai făcut legile să fie lipsite de înţeles pentru tine. Dar legile nu sunt lipsite de înţeles, de vreme ce tot înţelesul e cuprins de ele şi în ele.

7. Caută mai întâi Împărăţia Cerului, pentru că acolo operează cu adevărat legile lui

Dumnezeu, şi nu pot opera decât cu adevărat pentru că sunt legile adevărului. Dar caut-o numai pe aceasta, pentru că nu poţi găsi altceva. *Nu* există altceva. Dumnezeu e Totul întru toate într-un sens foarte literal. Toată fiinţa e în Cel Ce e toată Fiinţa. Tu eşti în El, aşadar, de vreme ce fiinţa ta e a Lui. Vindecarea e un mod de-a uita sentimentul de pericol pe care l-a stârnit în tine eul, nerecunoscându-i existenţa în fratele tău. Asta întăreşte Spiritul Sfânt din amândoi, căci este un refuz de-a adeveri frica. Iubirea are nevoie doar de această invitaţie. Ea vine de bunăvoie la toată Fiimea, fiind tocmai ce este Fiimea. Prin redeşteptarea ta la ea, nu faci decât să uiţi ce nu eşti. Asta îţi permite să îţi aminteşti ce eşti.

V. Vindecarea şi caracterul neschimbător al minţii

1. Trupul nu e decât un suport pentru dezvoltarea aptitudinilor, complet independent de scopul în care sunt folosite ele. *Asta* e o decizie. Efectele deciziei eului în această privinţă sunt atât de evidente, încât nu e nevoie să intrăm în amănunte, dar decizia Spiritului Sfânt de-a folosi trupul doar pentru comunicare are o legătură atât de directă cu vindecarea, încât trebuie clarificată. E evident că vindecătorul nevindecat nu îşi înţelege propria vocaţie.

2. Numai minţile comunică. Deoarece eul nu poate distruge impulsul de-a comunica, acesta fiind totodată impulsul de-a crea, nu te poate învăţa decât că trupul poate atât să comunice, cât şi să creeze, neavând nevoie, aşadar, de minte. Eul încearcă astfel să te înveţe că trupul se poate purta exact ca mintea, fiind deci autonom. Am învăţat însă că purtarea nu e nici nivelul predării, nici al învăţării, de vreme ce te poţi purta în concordanţă cu ceea ce nu crezi. O asemenea purtare însă te va slăbi ca profesor şi student, pentru că - după cum s-a subliniat în repetate rânduri - predai *ceea ce* crezi. O lecţie inconsecventă va fi predată slab şi învăţată slab. Dacă predai, deopotrivă, boala *şi* vindecarea, eşti un profesor slab şi un student slab.

3. Vindecarea e singura aptitudine pe care şi-o poate dezvolta fiecare şi pe care trebuie să şi-o dezvolte fiecare pentru a fi vindecat. Vindecarea e forma de comunicare a Spiritului Sfânt în lumea aceasta, şi singura pe care o acceptă. El nu recunoaşte alta, pentru că nu acceptă confuzia eului între minte şi trup. Minţile pot comunica, dar nu pot leza. Trupul, în slujba eului, poate leza alte trupuri, dar nu o poate face decât dacă l-ai confundat deja cu mintea. Această situaţie poate fi folosită şi ea fie pentru vindecare, fie pentru magie, dar trebuie să ţii minte că magia implică întotdeauna credinţa că vindecarea e dăunătoare. Credinţa aceasta e premisa ei total dementă, şi purcede în consecinţă.

4. Vindecarea nu face decât să întărească. Magia încearcă întotdeauna să slăbească. Vindecarea nu percepe în vindecător ceva ce nu împărtăşesc cu el toţi ceilalţi. Magia vede mereu ceva „special" în vindecător, pe care acesta crede că îl poate dărui cuiva care nu îl are. Poate crede că darul îi vine de la Dumnezeu, dar e clar că nu Îl înţelege pe Dumnezeu de crede că i-a dat ceva ce altora le lipseşte.

5. Spiritul Sfânt nu lucrează întâmplător, iar vindecarea ce vine de la El reuşeşte *întotdeauna.* Dacă vindecătorul nu vindecă prin El de fiecare dată, rezultatele vor varia. Dar vindecarea însăşi este consecventă, din moment ce numai consecvenţa e lipsită de conflict şi numai cei lipsiţi de conflict sunt întregi. Acceptând excepţiile şi recunoscând că uneori poate să vindece şi alteori nu poate, vindecătorul acceptă - evident - inconsecvenţa. Prin urmare, e în conflict şi predă conflict. Poate oare ceva dumnezeiesc să nu fie pentru toţi şi pentru totdeauna? Iubirea e incapabilă de excepţii. Ideea de excepţii pare să aibă înţeles numai dacă există frică. Excepţiile sunt înfricoşătoare pentru că le face tocmai frica. Expresia „vindecător înfricoşat" e o contradicţie în termeni şi este, aşadar, o noţiune al cărei înţeles l-ar putea percepe numai o minte în conflict.

6. Frica nu înveseleşte. Vindecarea - da. Frica face întotdeauna excepţii. Vindecarea - niciodată. Frica produce disociere, pentru că provoacă separare. Vindecarea produce întotdeauna armonie, pentru că decurge din întregire. E predictibilă pentru că se poate conta pe ea. Se poate conta pe tot ce e dumnezeiesc, pentru că tot ce e dumnezeiesc e întru totul real. Pe vindecare se poate conta pentru că e inspirată de Vocea Sa şi concordă cu legile Sale. Dar, dacă vindecarea este consecventă, nu poate fi înţeleasă inconsecvent. Înţelegerea înseamnă consecvenţă pentru că Dumnezeu înseamnă consecvenţă. Acesta fiind înţelesul Său, e totodată şi al tău. Înţelesul tău nu poate să nu concorde cu al Său, pentru că tot înţelesul tău - şi singurul tău înţeles - provine dintr-al Său şi este ca al Său. Dumnezeu nu poate să nu concorde cu El Însuşi, iar tu nu poţi să nu concorzi cu El. Nu îţi poţi separa Sinele de Creatorul tău, Care te-a creat împărtăşindu-Şi Fiinţa cu tine.

7. Vindecătorul nevindecat vrea recunoştinţă de la fraţii lui, dar nu le este recunoscător la rândul lui. Căci crede că le dă ceva şi nu primeşte, în schimb, ceva la fel de dezirabil. Predarea lui e limitată căci învaţă atât de puţin. Lecţia lui de vindecare e limitată de propria lui nerecunoştinţă, care e o lecţie de boală. Adevărata învăţare e constantă şi de o putere de schimbare atât de vitală, încât un Fiu de-al lui Dumnezeu poate să îşi recunoască puterea într-o clipită şi să schimbe lumea în clipa următoare. Căci, schimbându-şi mintea, a schimbat cel mai puternic instrument de schimbare ce i s-a dat vreodată. Asta nu contrazice nicidecum caracterul neschimbător al minţii, după cum a creat-o Dumnezeu, dar tu crezi că ai schimbat-o cât timp înveţi prin eu. Ajungi astfel într-o situaţie în care e nevoie să înveţi o lecţie aparent contradictorie: trebuie să înveţi să îţi schimbi mintea în privinţa minţii tale. Numai aşa poţi să înveţi că *e* neschimbătoare.

8. Când vindeci, exact *asta* înveţi. Recunoşti mintea neschimbătoare în fratele tău realizând că nu se poate să îşi fi schimbat mintea. Iată cum percepi Spiritul Sfânt din el. Doar Spiritul Sfânt din el nu Îşi schimbă Mintea niciodată. Fratele însuşi crede că poate să o facă, căci altfel nu s-ar percepe bolnav. De aceea, nu ştie ce e Sinele lui. Dacă vezi doar ce e neschimbător în el, nu l-ai schimbat în realitate. Schimbându-ţi mintea în legătură cu a lui *în locul* lui, îl ajuţi să desfacă schimbarea pe care crede eul lui că a făcut-o în el.

9. Aşa cum poţi să auzi două voci, tot aşa poţi să vezi în două feluri. Unul dintre ele îţi arată un chip, sau un idol, pe care îl poţi venera de frică, dar nu îl vei iubi. Celălalt îţi arată numai adevărul, pe care îl vei iubi pentru că îl vei înţelege. Înţelegerea e apreciere, căci cu cele înţelese poţi să te identifici şi, făcându-le parte din tine, le-ai acceptat cu iubire. Iată cum te-a creat Dumnezeu: înţelegându-te, apreciindu-te şi iubindu-te. Eul e total incapabil să înţeleagă aşa ceva, pentru că nu înţelege, nu apreciază şi nu iubeşte ce făureşte. El încorporează ca să ia. El crede literalmente că sporeşte de fiecare dată când lipseşte pe cineva de ceva. Am vorbit deseori de sporul Împărăţiei prin creaţiile tale, care pot fi create numai cum ai fost creat tu. Toată slava şi bucuria deplină care *este* Împărăţia se află în tine ca să o dai. Oare nu vrei să o dai?

10. Nu îţi poţi uita Tatăl căci eu sunt cu tine şi nu ÎI pot uita. A mă uita pe mine înseamnă a te uita pe tine şi pe Cel Ce te-a creat. Fraţii noştri sunt uituci. Iată de ce au nevoie de la tine de amintirea mea şi a Celui Care m-a creat. Prin această amintire, le poţi schimba mintea în privinţa lor, după cum ţi-o pot schimba şi eu pe a ta. Mintea ta e o lumină atât de puternică, încât te poţi uita într-ale lor şi le poţi lumina, după cum ţi-o pot lumina şi eu pe a ta. Nu vreau să îmi împărtăşesc trupul în comuniune pentru că ar însemna să nu împărtăşesc nimic. Oare aş încerca să împărtăşesc o iluzie cu copiii preasfinţi ai unui Tată preasfânt? Mintea însă vreau să mi-o împărtăşesc cu tine pentru că suntem de o Minte şi Mintea aceea e a noastră. Vezi doar Mintea aceasta pretutindeni, căci numai ea e pretutindeni şi în toate. E totul pentru că înglobează toate lucrurile în ea. Fericiţi voi, cei ce nu percepeţi decât asta, căci nu percepeţi decât ce e adevărat.

11. Vino, aşadar, la mine şi învaţă adevărul din tine. Mintea pe care o împărtăşim e

împărtăşită de toţi fraţii noştri şi, când îi vom vedea cu adevărat, vor fi vindecaţi. Lasă-ţi mintea să se răsfrângă cu a mea asupra minţilor lor şi, prin recunoştinţa pe care le-o arătăm, să îi facem conştienţi de lumina din ei. Lumina aceasta se va răsfrânge înapoi asupra ta şi asupra întregii Fiimi, căci acesta e darul cuvenit pe care I-l oferi lui Dumnezeu. El îl va accepta şi îl va da Fiimii, căci e acceptabil Lui, şi Fiilor Lui prin urmare. Iată adevărata comuniune cu Spiritul Sfânt, Care vede altarul lui Dumnezeu în fiecare şi, aducându-ţi-l spre apreciere, te invită să Îl iubeşti pe Dumnezeu şi să Îi iubeşti creaţia. Poţi aprecia Fiimea doar ca tot unitar. Asta face parte din legea creaţiei şi guvernează, de aceea, toată gândirea.

VI. De la vigilenţă la pace

1. Deşi poţi iubi Fiimea doar ca tot unitar, o poţi percepe fragmentată. E imposibil însă să vezi ceva într-o parte a ei pe care să nu i-l atribui în totalitate. Iată de ce atacul nu e niciodată răzleţ şi trebuie să renunţi la el în întregime. Dacă nu renunţi la el în întregime, nu renunţi la el deloc. Frica şi iubirea fac sau creează, în funcţie de cine le dă naştere sau le inspiră - eul sau Spiritul Sfânt -, dar *precis* se vor întoarce în mintea celui care le gândeşte şi îi vor afecta percepţia totală. Asta include noţiunea lui de Dumnezeu, de creaţii ale Lui şi ale sale. Nu Le va aprecia pe nicicare dacă Le priveşte cu frică. Şi Le va aprecia pe toate dacă Le priveşte cu iubire.

2. Mintea care acceptă atacul nu poate iubi. Căci crede că poate distruge iubirea, neînţelegând ce e iubirea aşadar. Dacă nu înţelege ce e iubirea, nu se poate percepe pe ea ca iubitoare. Aşa se pierde conştienţa fiinţei, se nasc sentimente de irealitate şi rezultatul e o confuzie totală. Gândirea ta a făcut toate acestea datorită puterii sale, dar tot gândirea ta te poate mântui de toate acestea pentru că nu tu i-ai făcut puterea. Capacitatea ta de-a-ţi dirija gândirea după cum doreşti e parte din puterea ei. Dacă nu crezi că o poţi face, îţi negi puterea gândirii şi o faci neputincioasă în credinţa ta.

3. Ingeniozitatea spiritului de conservare de care dă dovadă eul e enormă, dar provine tocmai din puterea minţii pe care o neagă. Asta înseamnă că eul atacă tocmai ce îl conservă, rezultatul trebuind să fie o nelinişte extremă. Iată de ce eul nu recunoaşte niciodată ce face. E cât se poate de logic, dar e clar dement. Eul îşi derivă existenţa *tocmai* din singura sursă total ostilă propriei lui existenţe. Temându-se să perceapă puterea acestei surse, e constrâns să o deprecieze. Şi îşi ameninţă astfel propria existenţă, o stare pe care o consideră intolerabilă. Rămânând logic, dar tot dement, eul rezolvă această dilemă total dementă într-un mod total dement. Proiectând ameninţarea asupra *ta* şi percepând că fiinţa ta este inexistentă, el nu percepe că existenţa *lui* e ameninţată. Aşa îşi asigură continuitatea dacă treci de partea lui, garantând că nu îţi vei cunoaşte propria siguranţă.

4. Eul nu îşi poate permite să cunoască ceva. Cunoaşterea e totală, iar eul nu crede în totalitate. Această necredinţă e obârşia lui şi, deşi eul nu te iubeşte pe tine, le rămâne credincios propriilor săi antecesori, zămislind după cum a fost zămislit. Mintea reproduce întotdeauna după cum a fost produsă. Produs prin frică, eul reproduce frică. Asta e loialitatea lui, şi această loialitate îl face neleal faţă de iubire pentru că tu *eşti* iubire. Iubirea e puterea ta, ceea ce eul trebuie să nege. De asemenea, trebuie să nege tot ce îţi dă această putere *pentru că* ea îţi dă totul. Niciunul dintre cei ce au totul nu doreşte eul. Propriul lui zămislitor, atunci, nu îl doreşte. Respingerea e, aşadar, singura decizie de care s-ar putea lovi eul, dacă mintea care l-a făcut s-ar cunoaşte pe ea însăşi. Şi, dacă ar recunoaşte orice parte din Fiime, *s-ar* cunoaşte.

5. Eul se opune, aşadar, întregii aprecieri, întregii recunoaşteri, întregii percepţii sănătoase şi întregii cunoaşteri. El percepe ameninţarea lor ca totală, pentru că simte că toate angajamentele pe

care şi le asumă mintea sunt totale. Constrâns, aşadar, să se desprindă de tine, e dispus să se prindă de altceva. Dar altceva *nu* există. Mintea poate însă să inventeze iluzii şi, dacă le inventează, va crede în ele, căci aşa le-a şi făcut.

6. Spiritul Sfânt desface iluziile fără să le atace, căci nu le poate percepe absolut deloc. Prin urmare, pentru El nici nu există. El rezolvă conflictul aparent generat de ele percepând conflictul ca lipsit de înţeles. Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt percepe conflictul exact aşa cum e, şi *e* lipsit de înţeles. Spiritul Sfânt nu vrea să înţelegi conflictul, ci vrea să îţi dai seama că, de vreme ce conflictul e lipsit de înţeles, nu *e* de înţeles. După cum am mai spus, înţelegerea aduce apreciere, iar aprecierea aduce iubire. Nimic altceva nu poate fi înţeles, căci nimic altceva nu e real şi, de aceea, nu are înţeles.

7. Dacă vrei să ţii minte ce îţi oferă Spiritul Sfânt, nu poţi fi vigilent *decât* pentru Dumnezeu şi Împărăţia Sa. Singurul motiv pentru care ţi se poate părea un lucru greu de acceptat este acela că mai eşti convins că există altceva. Convingerea nu cere vigilenţă dacă nu este în conflict. Dar, dacă este, există componente contradictorii în ea care au dus la o stare de război, făcând vigilenţa să devină esenţială. Vigilenţa nu are loc într-o stare de pace. Ea este necesară împotriva convingerilor neadevărate, iar Spiritul Sfânt nu ar fi recurs nicicând la ea dacă nu ai fi crezut neadevărul. Când crezi un lucru, îl faci adevărat în ce te priveşte. Când crezi ceva ce Dumnezeu nu cunoaşte, gândirea ta pare să O contrazică pe a Sa, făcând să pară că Îl ataci.

8. Am subliniat de nenumărate ori că eul chiar crede că Îl poate ataca pe Dumnezeu şi că încearcă să te convingă că ai făcut-o. Dacă mintea nu poate ataca, eul conclude, foarte logic, că trebuie să fii trup. Nevăzându-te cum eşti, se poate vedea pe el cum vrea să fie. Conştient de propria lui slăbiciune, eul îţi vrea loialitatea, dar nu cum eşti de fapt. El vrea, de aceea, să îţi angreneze mintea în propriul lui sistem delirant, căci altfel lumina înţelegerii tale l-ar spulbera. Nu vrea nicio parte din adevăr, pentru că eul însuşi nu e adevărat. Dacă adevărul e total, neadevărul nu poate să existe. Angajamentul faţă de fiecare în parte trebuie să fie total; ele nu pot coexista în mintea ta fără să o scindeze. Dacă ele nu pot coexista în pace şi dacă tu vrei pace, trebuie să renunţi la ideea de conflict cu totul şi pentru totdeauna. Asta cere vigilenţă doar cât nu recunoşti ce e adevărat. Cât crezi că adevărul se împarte între două sisteme de gândire total contradictorii, nevoia ta de vigilenţă e evidentă.

9. Mintea ta îşi împarte loialitatea între două Împărăţii, şi nu te angajezi total la nicicare. Identificarea ta cu Împărăţia e în afară de orice îndoială pentru oricine, cu excepţia ta, când gândeşti dement. Nu percepţia ta stabileşte ce eşti, ea neinfluenţând deloc ceea ce eşti. Problemele de identificare percepute la orice nivel nu sunt probleme de fapt. Ci probleme de înţelegere, din moment ce prezenţa lor presupune credinţa că de tine depinde să decizi ce eşti. Eul o crede întru totul, fiind angajat la ea total. Nu e adevărată. Eul, aşadar, e angajat total la neadevăr, percepând în contradicţie totală cu Spiritul Sfânt şi cu cunoaşterea lui Dumnezeu.

10. Numai Spiritul Sfânt te poate percepe cu înţeles, pentru că fiinţa ta *e* cunoaşterea lui Dumnezeu. În afara acestui lucru, orice altceva ai accepta să crezi îţi va face obscură Vocea lui Dumnezeu din tine şi ţi-L va face obscur, aşadar, pe Dumnezeu. Dacă nu Îi percepi creaţia cu adevărat, nu Îl poţi cunoaşte pe Creator, din moment ce Dumnezeu şi creaţia Lui nu sunt separaţi. Unitatea Creatorului şi a creaţiei e întregimea ta, sănătatea ta mintală şi puterea ta nelimitată. Această putere nelimitată e darul pe care ţi-l face Dumnezeu, ea fiind ceea ce eşti. Dacă îţi disociezi mintea de ea, percepi cea mai puternică forţă din univers ca şi cum ar fi slabă, pentru că nu crezi că faci parte din ea.

11. Percepută fără partea ta din ea, creaţia lui Dumnezeu se vede slabă, iar cei ce se văd slăbiţi vor ataca. Atacul însă trebuie să fie orb pentru că nu e nimic de atacat. De aceea, ei născocesc chipuri, le percep lipsite de valoare şi le atacă din cauza acestei lipse. Iată tot ce este lumea eului. Nimic. Nu are niciun înţeles. Şi nu există. Nu încerca să o înţelegi pentru că, dacă încerci, crezi că poate

fi înţeleasă, deci apreciată şi iubită. Şi asta i-ar justifica existenţa, care nu poate fi justificată. Nu poţi da înţeles deneînţelesului. Nu ar fi decât o încercare dementă.

12. Dacă laşi să îţi intre dementa în minte înseamnă că nu ai judecat sănătatea mintală pe deplin dezirabilă. Dacă vrei altceva, vei face altceva, dar - din cauză că este altceva - îţi va ataca sistemul de gândire şi îţi va diviza loialitatea. Nu poţi crea în această stare divizată, şi trebuie să veghezi împotriva acestei stări divizate pentru că numai pacea se poate extinde. Mintea ta divizată blochează extinderea Împărăţiei, iar extinderea acesteia e propria ta bucurie. Dacă nu extinzi Împărăţia, nu gândeşti cu Creatorul tău şi nu creezi aşa cum a creat El.

13. În această stare deprimantă, Spiritul Sfânt îţi reaminteşte cu blândeţe că eşti trist din cauză că nu îţi îndeplineşti funcţia de cocreator cu Dumnezeu şi că te lipseşti astfel de bucurie. Asta nu e opţiunea lui Dumnezeu, ci a ta. Dacă mintea ta ar putea să nu concorde cu a lui Dumnezeu, ai voi fără înţeles. Dar, din cauză că Voia lui Dumnezeu este neschimbătoare, nu e posibil niciun conflict de voinţă. Iată ce predă Spiritul Sfânt cu covârşitoare consecvenţă. Creaţia, nu separarea, este voia ta *pentru că* este a lui Dumnezeu, şi nimic nu are înţeles dacă se opune acesteia. Fiind o realizare desăvârşită, Fiimea poate realiza numai în mod desăvârşit, extinzând bucuria în care a fost creată şi identificându-se atât cu Creatorul ei, cât şi cu creaţiile ei, ştiind că Ei sunt Una.

VII. **Totalitatea Împărăţiei**

1. De câte ori negi o binecuvântare unui frate, *tu* te vei simţi văduvit, pentru că negarea e la fel de totală ca iubirea. E la fel de imposibil să negi o parte din Fiime pe cât e de imposibil să o iubeşti parţial. Şi nu e posibil nici să o iubeşti total din când în când. Nu poţi fi angajat total doar uneori. Negarea nu are putere în sine, dar îi poţi da puterea minţii tale, a cărei putere e nelimitată. Dacă o foloseşti să negi realitatea, realitatea dispare pentru tine. *Realitatea nu poate fi apreciată parţial.* Iată de ce negarea unei părţi din ea înseamnă că ai pierdut conştienţa ei în totalitate. Negarea însă e un mecanism de apărare şi poate fi folosită la fel de bine pozitiv, cât şi negativ. Folosită negativ, va fi distructivă, căci va fi folosită pentru atac. Dar, în slujba Spiritului Sfânt, ea te poate ajuta să recunoşti o parte din realitate şi să o apreciezi astfel în totalitate. Mintea e prea puternică să fie supusă excluderii. Nu te vei putea exclude niciodată din gândurile tale.

2. Când un frate se comportă dement, îţi oferă un prilej să îl binecuvântezi. Nevoia lui este a ta. Tu ai nevoie de binecuvântarea pe care i-o oferi. Nu o poţi avea decât dând-o. Asta e legea lui Dumnezeu şi nu are excepţii. Ce negi îţi lipseşte, nu pentru că ar lipsi, ci pentru că l-ai negat în altul, aşa că nu eşti conştient de el în tine. Fiecare reacţie pe care o ai e determinată de ce crezi că eşti şi ce vrei să fii *este* ce crezi că eşti. Ce vrei să fii trebuie să determine, atunci, fiecare reacţie pe care o ai.

3. De binecuvântarea lui Dumnezeu nu ai nevoie pentru că o ai de-a pururi, dar de-a ta ai într-adevăr nevoie. Chipul pe care ţi l-a zugrăvit eul e văduvit, neiubitor şi vulnerabil. Nu poţi iubi aşa ceva. Dar poţi scăpa foarte uşor de acest portret dacă îl laşi în urmă. Nu eşti în el şi cel din el nu eşti tu. Să nu vezi acest chip în nimeni, căci vei accepta altminteri că *eşti* tu. Toate iluziile despre Fiime sunt spulberate laolaltă, după cum laolaltă au fost făcute. Nu învăţa pe nimeni că e ce nu ai vrea să fii tu. Fratele tău este oglinda în care îţi vezi propriul chip cât durează percepţia. Iar percepţia va dura până când Fiimea se va cunoaşte ca întreg. Tu ai făcut percepţia şi trebuie să dureze cât o doreşti.

4. Iluziile sunt investiţii. Vor dura cât le consideri valoroase. Valorile sunt relative, dar sunt puternice pentru că sunt judecăţi mentale. Singurul mod de-a spulbera iluziile e acela de-a retrage tot ce ai investit în ele, după care nu vor mai avea viaţă pentru tine căci ţi le vei fi scos din minte. Cât timp le incluzi în ea, le dai viaţă. Atâta doar că nu e nimic acolo care să îţi primească darul.

5. Darul vieţii e al tău şi poţi să îl dai, căci ţi-a fost dat. Nu eşti conştient de darul pe care îl ai pentru că nu îl dai. Nu poţi însufleţi nimicul, de vreme ce nimicul nu poate fi însufleţit. De aceea, nu extinzi darul pe care îl *ai* şi *eşti,* deopotrivă, aşa că nu îţi cunoşti fiinţa. Toată confuzia vine din neextinderea vieţii, asta nefiind Voia Creatorului tău. Nu poţi face nimic separat de El şi *chiar* nu faci nimic separat de El. Ţine-I calea, să îţi aduci aminte de tine, şi predă-I calea, să nu te uiţi. Dă numai cinste Fiilor Dumnezeului Cel viu şi numără-te bucuros printre aceştia.

6. Numai cinstea e un dar potrivit pentru cei pe care Dumnezeu Însuşi i-a creat demni de cinste şi pe care îi cinsteşte El. Dă-le aprecierea pe care le-O acordă Dumnezeu mereu, căci sunt Fiii Lui iubiţi întru care binevoieşte. Nu poţi fi separat de ei pentru că nu eşti separat de El. Odihneşte în Iubirea Lui şi protejează-ţi odihna iubind. Iubeşte însă tot ce a creat El, un tot din care faci parte, căci nu Îi poţi învăţa altfel pacea şi nu Îi poţi accepta darul pe care îl ai şi eşti. Nu îţi poţi cunoaşte desăvârşirea până nu îi cinsteşti pe toţi cei creaţi ca tine.

7. Un singur copil de-al lui Dumnezeu e singurul profesor destul de valoros să îl înveţe pe altul. Un singur Profesor e în toate minţile şi le predă aceeaşi lecţie la toate. El te învaţă întotdeauna valoarea inestimabilă a fiecărui Fiu de-al lui Dumnezeu, predând-o cu o răbdare infinită, născută din Iubirea infinită în numele căreia vorbeşte El. Fiecare atac e un apel la răbdarea Lui, de vreme ce răbdarea Lui poate traduce atacul în binecuvântare. Cei ce atacă nu ştiu că sunt binecuvântaţi. Atacă pentru că se cred văduviţi. Dă, aşadar, din abundenţa ta şi învaţă-ţi fraţii abundenţa lor. Nu le împărtăşi iluziile carenţei, căci te vei percepe lipsit tu însuţi.

8. Atacul nu ar putea stârni atac dacă nu l-ai percepe ca mijloc de-a te văduvi de ceva ce vrei să ai. Dar nu poţi să pierzi nimic decât dacă nu îi acorzi valoare, deci nu vrei să îl ai. Asta te face să te simţi văduvit de el şi, proiectându-ţi propria respingere, crezi apoi că ţi-l iau alţii. Trebuie să te temi de crezi că fratele te atacă să îţi smulgă Împărăţia Cerului. Iată temeiul ultim al tuturor proiecţiilor eului.

9. Fiind partea minţii tale care nu se crede responsabilă de sine şi neavând nicio loialitate faţă de Dumnezeu, eul e incapabil de încredere. Proiectându-şi convingerea dementă că ţi-ai trădat Creatorul, el crede că fraţii tăi, ca tine de incapabili de aşa ceva, urmăresc să ţi-L ia pe Dumnezeu. Iată ce crede un frate de câte ori îl atacă pe altul. Proiecţia îţi vede mereu dorinţele în alţii. Dacă alegi să te separi de Dumnezeu, iată ce vei crede că îţi fac alţii.

10. Tu *eşti* Voia lui Dumnezeu. Nu accepta altceva ca voie a ta, căci vei nega ce eşti. Neagă asta, şi precis vei ataca, crezând că ai fost atacat. Dar vezi Iubirea lui Dumnezeu în tine, şi o vei vedea pretutindeni pentru că *este* pretutindeni. Vezi abundenţa Lui în toţi, şi vei şti că eşti în El cu ei. Ei fac parte din tine, după cum tu faci parte din Dumnezeu. Eşti la fel de singur fără înţelegerea acestui lucru pe cât e de singur Dumnezeu când Fiii Lui nu Îl cunosc. Pacea lui Dumnezeu e înţelegerea acestui lucru. Există o singură ieşire din gândirea lumii, după cum a existat o singură intrare. Înţelege total înţelegând totalitatea.

11. Percepe orice parte din sistemul de gândire al eului ca total dementă, total delirantă şi total de nedorit, şi îl vei evalua corect în totalitate. Această corecţie îţi permite să percepi orice parte din creaţie ca total reală, total desăvârşită şi total dezirabilă. Dorind numai asta, vei *avea* numai asta şi, dând numai asta, vei *fi* numai asta. Darurile pe care le oferi eului se resimt mereu ca sacrificii, dar darurile pe care le oferi Împărăţiei sunt daruri oferite ţie. Dumnezeu le va păstra cu sfinţenie mereu căci aparţin Fiilor Săi iubiţi, care Îi aparţin Lui. A ta e puterea şi slava pentru că Împărăţia e a Lui.

VIII. Credinţa de necrezut

1. Am spus că, fără proiecţie, nu poate exista mânie, dar e la fel de adevărat că, fără extensie, nu poate exista iubire. Se reflectă aici o lege fundamentală a minţii, una care operează deci mereu. E legea prin care creezi şi ai fost creat. E legea ce unifică Împărăţia şi o ţine în Mintea lui Dumnezeu. Pentru eu, legea e percepută ca mijloc de-a se debarasa de ceva nedorit. Pentru Spiritul Sfânt, e legea fundamentală a împărtăşirii, prin care dai lucrul preţuit ca să îl păstrezi în minte. Pentru Spiritul Sfânt, e legea extensiei. Pentru eu, e legea văduvirii. Ea produce abundenţă sau carenţă, de aceea, după cum alegi să o aplici. Alegerea e la latitudinea ta, dar decizia de-a folosi sau nu legea nu e la latitudinea ta. Fiecare minte trebuie să proiecteze sau să extindă, căci numai aşa trăieşte, iar fiecare minte este viaţă.

2. Înainte de-a se putea desface, în final, asocierea inevitabilă dintre proiecţie şi mânie, trebuie să se înţeleagă pe deplin cum foloseşte eul proiecţia. Eul încearcă mereu să păstreze conflictul. E foarte ingenios când e vorba să născocească modalităţi ce par să diminueze conflictul, pentru că nu vrea să consideri conflictul atât de intolerabil, încât să insişti să renunţi la el. Eul încearcă, aşadar, să te convingă că *el* te poate elibera de conflict, ca nu cumva să renunţi la eu şi să te eliberezi. Folosind versiunea lui deformată a legilor lui Dumnezeu, eul foloseşte puterea minţii doar ca să zădărnicească adevăratul scop al minţii. El proiectează conflictul din mintea ta la alte minţi, într-o încercare de-a te convinge că ai scăpat de problemă.

3. Această încercare comportă două greşeli majore. Mai întâi, la strict vorbind, conflictul nu poate fi proiectat pentru că nu poate fi împărtăşit. Orice încercare de-a păstra o parte din el şi de-a scăpa de-o altă parte nu înseamnă de fapt nimic. Aminteşte-ţi că un profesor în conflict e un profesor slab şi un student slab. Lecţiile lui sunt confuze, iar valoarea lor de transfer e limitată de confuzia lui. A doua greşeală e ideea că poţi scăpa de ceva nedorit dându-l pur şi simplu. Dându-l însă îl *păstrezi.* Convingerea că, văzându-l în afară, l-ai exclus din interior e o completă distorsiune a puterii extinderii. Iată de ce, cei ce proiectează veghează la propria lor siguranţă. Se tem că proiecţiile lor se vor întoarce şi le vor face numai rău. Crezând că şi-au şters proiecţiile din minte, mai cred şi că proiecţiile încearcă să li se furişeze înapoi în minte. De vreme ce proiecţiile nu au plecat din mintea lor, sunt nevoiţi să desfăşoare o activitate constantă pentru a nu recunoaşte acest lucru.

4. Nu poţi perpetua o iluzie la adresa altuia fără să o perpetuezi la adresa ta. E ceva fără ieşire, căci e imposibil să fragmentezi mintea. A fragmenta înseamnă a rupe în bucăţi, iar mintea nu poate nici să atace, nici să fie atacată. Credinţa că poate, o greşeală pe care eul o face tot mereu, stă la baza întregului mod în care foloseşte proiecţia. El nu înţelege ce e mintea, şi deci nu înţelege ce eşti *tu.* Dar existenţa lui depinde de mintea ta, căci eul e o credinţă a ta. Eul e o confuzie de identificare. Din cauză că nu a avut niciodată un model consecvent, nu s-a dezvoltat consecvent niciodată. E produsul aplicării greşite a legilor lui Dumnezeu de nişte minţi distorsionate care îşi folosesc greşit puterea.

5. *Nu te teme de eu.* El depinde de mintea ta şi, aşa cum l-ai făcut crezând în el, tot aşa îl poţi şi spulbera retrăgându-i credinţa. Nu proiecta asupra altcuiva răspunderea credinţei tale în el, căci îţi vei păstra credinţa. Când vei fi dispus să îţi accepţi răspunderea exclusivă pentru existenţa eului, vei fi lăsat deoparte toată mânia şi tot atacul, căci vin dintr-o încercare de-a proiecta răspunderea propriilor tale greşeli. Dar, odată ce ai acceptat că greşelile îţi aparţin, nu le păstra. Predă-le repede Spiritului Sfânt să le desfacă total, ca toate efectele lor să dispară din mintea ta şi din Fiime în ansamblu.

6. Spiritul Sfânt te va învăţa să percepi dincolo de ce crezi, căci adevărul e mai presus de credinţă şi percepţia Lui e adevărată. Eul poate fi uitat complet în orice clipă, fiind o credinţă total incredibilă, şi nimeni nu poate păstra o credinţă pe care a judecat-o de necrezut. Cu cât înveţi mai mult despre eu, cu atât îţi vei da mai bine seama că nu poate fi crezut. Incredibilul nu poate fi înţeles pentru că e de necrezut. Lipsa de înţeles a unei percepţii bazate pe incredibil e evidentă, dar se poate să nu recunoşti că e mai presus de credinţă, pentru că a fost făcută *prin* credinţă.

7. Acest curs urmăreşte să te înveţe că eul e de necrezut şi va fi de necrezut pe vecie. Tu, care ai făcut eul crezând ceva de necrezut, nu poţi face această judecată singur. Acceptând Ispăşirea pentru tine, decizi în defavoarea credinţei că poţi fi singur, spulberând astfel ideea separării şi afirmându-ţi adevărata identificare cu întreaga Împărăţie ca parte din tine, literalmente. Această identificare e mai presus atât de îndoială, cât şi de credinţă. Întregimea ta nu are limite pentru că fiinţa este infinitul.

IX. Extinderea Împărăţiei

1. Numai tu îţi poţi limita puterea creatoare, dar Dumnezeu voieşte să o degajeze. El nu voieşte să te lipseşti de creaţiile tale, după cum nici El nu voieşte să Se lipsească de ale Sale. Nu îţi reţine darurile către Fiime, căci te vei reţine pe tine de la Dumnezeu! Preocuparea de sine ţine de eu, dar Plinătatea de Sine ţine de spirit pentru că aşa l-a creat Dumnezeu. Spiritul Sfânt e în partea minţii ce se află între eu şi spirit, mijlocind între ele mereu în favoarea spiritului. Pentru eu, e părtinire, şi răspunde ca şi cum i s-ar împotrivi ceva. Pentru spirit, este adevărul, căci îşi cunoaşte plinătatea şi nu poate concepe nicio parte din care să fie exclus.

2. Spiritul ştie că în propria lui conştienţă e inclusă conştienţa tuturor fraţilor lui, după cum şi aceasta e inclusă în Dumnezeu. Puterea întregii Fiimi şi a Creatorului ei e, aşadar, plinătatea spiritului, făcându-i creaţiile egal de întregi şi egal de perfecte. Eul nu poate birui o totalitate care Îl include pe Dumnezeu, şi orice totalitate *trebuie* să Îl includă pe Dumnezeu. La tot ce a creat El i s-a dat toată puterea Lui, căci face parte din El şi Îi împărtăşeşte Fiinţa. Crearea e opusul pierderii, după cum şi binecuvântarea e opusul sacrificiului. Fiinţa *trebuie* extinsă. Aşa îşi păstrează cunoaşterea de sine. Spiritul tânjeşte să îşi împărtăşească fiinţa, după cum a făcut şi Creatorul lui. Creat prin împărtăşire, voia lui e să creeze. Nu doreşte să Îl reţină pe Dumnezeu, ci voieşte să Îi extindă Fiinţa.

3. Extinderea Fiinţei lui Dumnezeu e singura funcţie a spiritului. Plinătatea sa nu poate fi reţinută, după cum nu poate fi reţinută nici plinătatea Creatorului său. Plinătatea e extindere. Întregul sistem de gândire al eului blochează extinderea, blocându-ţi singura funcţie. Îţi blochează astfel bucuria, aşa că te percepi neîmplinit. Dacă nu creezi, *eşti* neîmplinit, dar Dumnezeu nu cunoaşte neîmplinirea şi, de aceea, trebuie să creezi. Se prea poate să nu iţi cunoşti creaţiile, dar asta nu le poate perturba realitatea, după cum nici faptul că nu eşti conştient de spiritul tău nu îi poate perturba fiinţa.

4. Împărăţia se extinde veşnic pentru că este în Mintea lui Dumnezeu. Tu nu îţi cunoşti bucuria pentru că nu îţi cunoşti Plinătatea de Sine. Exclude din tine orice parte a Împărăţiei, şi nu vei fi întreg. O minte scindată nu îşi poate percepe plinătatea şi miracolul întregimii ei trebuie să mijească în ea, să o vindece. El retrezeşte în ea întregimea şi o redă Împărăţiei căci şi-a acceptat întregimea. Deplina apreciere a Plinătăţii de Sine a minţii face preocuparea de sine imposibilă şi extinderea inevitabilă. Iată de ce e perfectă pace în Împărăţie. Spiritul îşi împlineşte funcţia, şi numai deplina împlinire este pace.

5. Creaţiile tale îţi sunt protejate pentru că Spiritul Sfânt, Care e în mintea ta, ştie de ele şi te poate face să le conştientizezi oricând vrei să Îl laşi. Ele sunt acolo ca parte din fiinţa ta, pentru că împlinirea ta le include şi pe ele. Creaţiile fiecărui Fiu de-al lui Dumnezeu sunt ale tale, de vreme ce fiecare creaţie aparţine tuturor, fiind creată pentru Fiime în ansamblu.

6. Nu ai putut să nu sporeşti moştenirea Fiilor lui Dumnezeu, aşa că nu ai putut să nu ţi-o asiguri. Deoarece a fost Voia lui Dumnezeu să ţi-o dea, El ţi-a dat-o pe vecie. Deoarece a fost Voia Lui să o ai pe vecie, El ţi-a dat mijloacele să o păstrezi. *Şi le-ai păstrat.* Neascultarea Voii lui Dumnezeu are înţeles numai pentru cei dementi. În adevăr, e imposibilă. Plinătatea ta de Sine e la fel de nemărginită

ca a lui Dumnezeu. Ca a Lui, Ea Se extinde pe vecie şi în perfectă pace. Strălucirea Ei e atât de intensă, încât creează cu perfectă bucurie, şi numai cei întregi se pot naşte din întregimea Ei.

7. Ai încredere că nu ţi-ai pierdut niciodată Identitatea şi extensiile ce O menţin în întregime şi în pace. Miracolele sunt o expresie a acestei încrederi. Sunt reflecţii atât ale corectei tale identificări cu fraţii tăi, cât şi ale conştientizării că identificarea ta se menţine prin extindere. Miracolul e o lecţie de percepere totală. Incluzând orice parte a totalităţii în lecţie, ai inclus întregul.

X. Confuzia dintre durere şi bucurie

1. Împărăţia e rezultatul unor premise, după cum e şi lumea aceasta. Ai dus poate raţionamentul eului la concluzia lui logică: confuzie totală despre toate. Dacă ai vedea cu adevărat acest rezultat, nu l-ai putea dori. Singurul motiv pentru care ai putea dori o parte din el e acela că nu îl vezi în totalitate. Eşti dispus să priveşti premisele eului, dar nu şi consecinţa lor logică. Nu e posibil oare să fi făcut acelaşi lucru cu premisele lui Dumnezeu? Creaţiile tale sunt consecinţa logică a premiselor Lui. Gândirea Lui le-a stabilit pentru tine. Sunt exact unde le e locul. Şi îşi au locul în mintea ta, ca parte a identificării tale cu a Lui, dar starea minţii tale şi recunoaşterea a ce e în ea depind de ce crezi despre mintea ta. Oricare ar fi credinţele acestea, ele sunt premisele ce vor determina ce accepţi în mintea ta.

2. E fără îndoială clar că poţi atât să accepţi în mintea ta ce nu este în ea, cât şi să negi ce este. Deşi poţi nega funcţia pe care a dat-o minţii tale Dumnezeu Însuşi printr-a Sa, nu o poţi împiedica. E consecinţa logică a ce eşti. Capacitatea de-a vedea o consecinţă logică depinde de cât eşti de dispus să o vezi, dar adevărul ei nu are nimic de-a face cu disponibilitatea ta. Adevărul e Voia lui Dumnezeu. Împărtăşeşte Voia Lui, şi împărtăşeşti ce cunoaşte El. Neagă că Voia Lui este a ta, şi negi Împărăţia Lui şi a ta.

3. Spiritul Sfânt te va îndruma doar pentru a evita durerea. Sigur, nimeni nu s-ar opune acestui obiectiv dacă l-ar recunoaşte. Problema nu este dacă e adevărat ce spune Spiritul Sfânt, ci dacă vrei să asculţi ce spune. Nu recunoşti ce aduce durere, cum nu cunoşti nici ce aduce bucurie, şi eşti de fapt foarte apt să le confuzi. Funcţia principală a Spiritului Sfânt e să te înveţe cum să le distingi. Ce e o bucurie pentru tine e durere pentru eu şi, cât ai îndoieli despre ce eşti, vei fi confuz despre bucurie şi durere. Confuzia aceasta e cauza întregii idei de sacrificiu. Ascultă de Spiritul Sfânt, şi vei renunţa la eu. Dar nu vei sacrifica nimic. Dimpotrivă, vei câştiga totul. De ai crede asta, nu ar exista conflict.

4. Iată de ce trebuie să îţi demonstrezi evidentul. Pentru tine, nu e evident. Crezi că a face opusul Voii lui Dumnezeu poate fi mai bine pentru tine. Şi crezi că e posibil să *faci* opusul Voii lui Dumnezeu. De aceea, crezi că ţi se oferă o opţiune imposibilă, o opţiune înfricoşătoare şi dezirabilă, deopotrivă. Dar Dumnezeu voieşte. Nu doreşte. Voia ta e la fel de tare ca a Lui pentru că *e* a Lui. Dorinţele eului nu înseamnă nimic, pentru că eul doreşte imposibilul. Poţi dori şi tu imposibilul, dar poţi voi numai cu Dumnezeu. Iată slăbiciunea eului şi puterea ta.

5. Spiritul Sfânt Se alătură întotdeauna ţie şi puterii tale. Cât timp Îi eviţi călăuzirea în orice fel, vrei să fii slab. Dar slăbiciunea e înspăimântătoare. Şi atunci, ce poate să însemne decizia aceasta decât că vrei să fii înspăimântat? Spiritul Sfânt nu cere sacrificiu niciodată, dar eul cere întotdeauna. Toată confuzia ta în privinţa acestei distincţii la nivel de motivaţie se datorează numai proiecţiei. Proiecţia e o confuzie de motivaţie şi, dată această confuzie, încrederea devine imposibilă. Nimeni nu ascultă bucuros de o călăuză în care nu se încrede, dar asta nu înseamnă că nu se poate avea încredere în călăuza respectivă. În acest caz, înseamnă întotdeauna că nu se poate avea încredere în cel ce o urmează. Şi totuşi, şi asta e doar o chestiune de credinţă din partea lui. Crezând că poate trăda, crede că totul îl poate trăda pe el. Dar numai pentru că a optat să urmeze o călăuzire falsă. Incapabil să o

urmeze fără frică, el asociază frica cu călăuzirea şi refuză să urmeze orice călăuzire. Nu e deloc surprinzător dacă rezultatul acestei decizii e confuzia.

6. Spiritul Sfânt e demn de toată încrederea, ca tine. Dumnezeu Însuşi are încredere în tine şi, de aceea, faptul că eşti demn de încredere e mai presus de orice îndoială. Şi va rămâne mereu mai presus de îndoială, oricât de mult te-ai îndoi de el. Am spus mai înainte că eşti Voia lui Dumnezeu. Voia Lui nu e o dorinţă deşartă, iar identificarea ta cu Voia Lui nu e opţională, de vreme ce este chiar ce eşti. Împărtăşirea Voii Lui cu mine nu e de fapt o chestiune unde ai de ales, deşi poate părea să fie. Toată separarea stă în această greşeală. Singura ieşire din greşeală e să decizi că nu trebuie să decizi nimic. Ţi s-a dat totul prin decizia lui Dumnezeu. Asta este Voia Lui şi nu o poţi desface.

7. Chiar şi renunţarea la falsa ta prerogativă de-a lua decizii, pe care eul o păzeşte cu atâta gelozie, nu e îndeplinită de dorinţa ta. A fost îndeplinită pentru tine de Voia lui Dumnezeu, Care nu te-a lăsat nemângâiat. Vocea Lui te va învăţa cum să distingi durerea de bucurie şi te va scoate din confuzia pe care ai făcut-o. Nu există confuzie în mintea unui Fiu de-al lui Dumnezeu, a cărui voie trebuie să fie Voia Tatălui, căci Voia Tatălui *e* Fiul Lui.

8. Miracolele concordă cu Voia lui Dumnezeu, a Cărui Voie nu o cunoşti pentru că eşti confuz în legătură cu ce voieşti. Înseamnă că eşti confuz în legătură cu ce eşti. Dacă eşti Voia lui Dumnezeu şi nu Îi accepţi Voia, negi bucuria. Miracolul, atunci, e o lecţie despre ce e bucuria. Fiind o lecţie de împărtăşire, e o lecţie de iubire, care *este* bucurie. Fiecare miracol, aşadar, e o lecţie de adevăr şi, oferind adevărul, înveţi diferenţa dintre durere şi bucurie.

XI. Starea de graţie

1. Spiritul Sfânt te va călăuzi cu adevărat întotdeauna, pentru că bucuria ta este a Lui. Asta e Voia Lui pentru toţi pentru că El vorbeşte pentru Împărăţia lui Dumnezeu, care *este* bucurie. A-L urma este, atunci, cel mai uşor lucru din lume şi singurul lucru uşor, pentru că nu ţine de lume. Prin urmare, e un lucru firesc. Lumea merge împotriva firii tale, căci nu concordă cu legile lui Dumnezeu. Lumea percepe ordini ale dificultăţii în toate. Căci eul nu percepe nimic pe de-a-ntregul dezirabil. Demonstrându-ţi că miracolele nu au o ordine a dificultăţii, te vei convinge că, în starea ta firească, nu există nicio dificultate *pentru că e o* stare de graţie.

2. Graţia e starea firească a fiecărui Fiu de-al lui Dumnezeu. Când nu e intr-o stare de graţie, el e în afara mediului său firesc şi nu funcţionează bine. Tot ce face devine un efort, pentru că nu a fost creat pentru mediul pe care l-a făcut. De aceea, nu se poate adapta la acesta şi nici nu îl poate adapta la el. Nu merită încercat. Un Fiu de-al lui Dumnezeu e fericit numai când ştie că e cu Dumnezeu. Iată singurul mediu în care nu va simţi niciun efort, pentru că aici îşi are locul. Şi e şi singurul mediu de o valoare demnă de el, pentru că propria lui valoare întrece orice poate fi făcut de el.

3. Gândeşte-te la împărăţia pe care ai făcut-o şi judecă-i corect valoarea. Merită să fie casa unui copil de-al lui Dumnezeu? Îi ocroteşte pacea şi răsfrânge doar iubire asupra lui? Îi ţine inima neatinsă de frică şi îi îngăduie să dea mereu, fără nicio senzaţie că pierde? Îl învaţă că această dăruire e bucuria lui şi că Dumnezeu Însuşi îi mulţumeşte pentru această dăruire? Acesta e singurul mediu în care poţi fi fericit. Şi nu îl poţi face tu, după cum nu te poţi face nici pe tine. A fost creat pentru tine, după cum ai fost creat şi tu pentru el. Dumnezeu Îşi ocroteşte copiii şi nu le refuză nimic. Dar, când Îl neagă ei pe El, ei nu ştiu asta, pentru că îşi refuză totul. Tu, care ai putea da Iubirea lui Dumnezeu la tot ce vezi şi atingi şi îţi aminteşti, îţi refuzi literalmente Cerul.

4. Îţi cer să îţi aminteşti că te-am ales să predai Împărăţiei Împărăţia. Nu există excepţii la această lecţie, căci lecţia e *chiar* lipsa excepţiilor. Fiecare Fiu ce se întoarce în Împărăţie cu această

lecţie în inimă a vindecat Fiimea şi a adus mulţumiri lui Dumnezeu. Cel ce învaţă această lecţie a devenit profesorul desăvârşit, pentru că a învăţat-o de la Sfântul Spirit.

5. Când are numai lumină, o minte cunoaşte numai lumină. Propria ei strălucire se răsfrânge în jurul ei şi se extinde în întunericul altor minţi, transformându-le în maiestate. Iar Maiestatea lui Dumnezeu există ca să o recunoşti şi să o apreciezi şi să o cunoşti. Recunoaşterea Maiestăţii lui Dumnezeu ca frate al tău înseamnă să îţi accepţi propria moştenire. Dumnezeu nu dă decât în mod egal. Dacă Îi recunoşti darul în altcineva, ai adeverit ce ţi-a dat El. Nimic nu e atât de uşor de recunoscut ca adevărul. E o recunoaştere imediată, clară şi firească. Te-ai antrenat să nu îl recunoşti, şi asta ţi-a fost foarte dificil.

6. În afara mediului tău firesc, te poţi întreba, pe bună dreptate, „Ce este adevărul?", de vreme ce adevărul e mediul prin care şi pentru care ai fost creat. Nu te cunoşti, pentru că nu îţi cunoşti Creatorul. Nu îţi cunoşti creaţiile pentru că nu îţi cunoşti fraţii, care le-au creat cu tine. Am spus deja că numai întreaga Fiime merită să fie cocreatoare cu Dumnezeu, căci numai întreaga Fiime poate crea ca El. Când vindeci un frate recunoscându-i valoarea, adevereşti puterea lui de a crea şi a ta. El nu poate să fi pierdut ce recunoşti tu, iar tu trebuie să ai slava pe care o vezi în el. El e cocreator cu Dumnezeu cu tine. Neagă-i puterea creatoare, şi o vei nega pe a ta şi pe a Dumnezeului Care te-a creat.

7. Nu poţi nega o parte din adevăr. Nu îţi cunoşti creaţiile pentru că nu le cunoşti creatorul. Nu te cunoşti pe tine pentru că nu îl cunoşti pe al tău. Creaţiile tale nu îţi pot stabili realitatea, după cum nici tu nu o poţi stabili pe a lui Dumnezeu. Dar le poţi *cunoaşte* pe amândouă. Fiinţa se cunoaşte împărtăşind. Deoarece Dumnezeu Şi-a împărtăşit Fiinţa cu tine, Îl poţi cunoaşte. Dar trebuie să îi cunoşti şi pe toţi pe care i-a creat, ca să cunoşti ce au împărtăşit aceştia. Fără Tatăl tău, nu îţi vei cunoaşte paternitatea. Împărăţia lui Dumnezeu îi include pe toţi Fiii Lui şi pe copiii lor, care sunt la fel de mult ca Fiii cum sunt şi ei ca Tatăl. Cunoaşte-i, atunci, pe Fiii lui Dumnezeu, şi vei cunoaşte creaţia toată.

Capitolul 8
CĂLĂTORIA ÎNAPOI

I. Direcţia programei

1. Motivaţia învăţării acestui curs nu e cunoaşterea. Ci pacea. Aceasta e condiţia preliminară cunoaşterii pentru simplul motiv că cei aflaţi în conflict nu sunt într-o stare de pace, iar pacea e condiţia cunoaşterii pentru că e condiţia Împărăţiei. Cunoaşterea poate fi restabilită doar când îi satisfaci condiţiile. Nu e vorba de un târg încheiat de Dumnezeu, Care nu Se târguieşte. Ci doar de rezultatul întrebuinţării greşite a legilor Lui în folosul unei voi închipuite care nu este a Lui. Cunoaşterea *e* Voia Lui. Dacă te opui Voii Lui, cum poţi să ai cunoaştere? Ţi-am spus ce îţi oferă cunoaşterea, dar poate nu îl consideri încă un lucru întru totul dezirabil. Dacă l-ai considera, nu ai fi atât de gata să îl arunci de îndată ce îţi cere eul să i te supui.

2. Deşi distragerile eului par să îţi conturbe învăţarea, eul nu are puterea să te distragă dacă nu îi dai tu puterea să o facă. Vocea eului e o halucinaţie. Nu te poţi aştepta să îţi spună: „Nu sunt real". Nu ţi se cere însă să îţi spulberi halucinaţiile de unul singur. Ţi se cere doar să le evaluezi în funcţie de rezultatele pe care le au pentru tine. Dacă nu le vrei pe motivul pierderii păcii, îţi vor fi înlăturate din minte.

3. Fiecare reacţie la eu e o chemare la război, iar războiul chiar că te văduveşte de pace. Numai că în acest război nu există adversar. Iată cum trebuie să reinterpretezi realitatea ca să îţi asiguri pacea - singura reinterpretare pe care trebuie să o efectuezi vreodată. Cei pe care îi percepi ca adversari fac parte din pacea ta, la care renunţi când îi ataci. Cum poţi să ai lucrul la care renunţi? Îl împărtăşeşti ca să îl ai, dar nu renunţi la el tu însuţi. Când renunţi la pace, te excluzi din ea. Asta e o condiţie atât de străină de Împărăţie, încât nu poţi înţelege starea care domneşte în interiorul ei.

4. Învăţătura ta de până acum trebuie să te fi învăţat greşit, pur şi simplu pentru că nu te-a făcut fericit. Chiar şi numai pe această bază i-ar trebui contestată valoarea. Dacă învăţarea urmăreşte producerea unei schimbări, acesta fiind scopul pe care îl urmăreşte întotdeauna, eşti mulţumit oare de schimbările pe care ţi le-a adus ce-ai învăţat? Nemulţumirea de rezultatele învăţării e un indiciu că învăţarea a eşuat, de vreme ce înseamnă că nu ai dobândit ce ai vrut.

5. Programa Ispăşirii este opusul programei pe care ţi-ai stabilit-o tu, dar şi rezultatul ei e tot aşa. Dacă rezultatul programei tale te-a făcut nefericit şi vrei altul, e evident că se impune o schimbare de programă. Prima schimbare ce trebuie introdusă e o schimbare de direcţie. O programă care are sens nu poate fi inconsecventă. Dacă e concepută de doi profesori care cred în idei diametral opuse, nu poate fi integrată. Dacă e implementată simultan de aceşti doi profesori, ei nu vor reuşi decât să se conturbe. Se va ajunge astfel la fluctuaţie, dar nu şi la schimbare. Nestatornicii nu au direcţie. Nu pot să aleagă una pentru că nu pot să renunţe la cealaltă, chiar dacă aceasta nu există. Programa lor contradictorie îi învaţă că *toate* direcţiile există, dar nu le dă nicio bază raţională pe care să aleagă.

6. Înainte de-a deveni posibilă o adevărată schimbare de direcţie, trebuie recunoscută pe deplin totala lipsă de sens a unei asemenea programe. Nu poţi să înveţi simultan de la doi profesori care nu concordă absolut deloc, în nicio privinţă. Programa lor reunită propune o materie imposibil de învăţat. Ei îţi predau lucruri total diferite în moduri total diferite, care ar fi posibile dacă nu te-ar învăţa amândoi tocmai despre tine. Nicicare dintre ei nu îţi afectează realitatea, dar - dacă îi asculţi pe amândoi - mintea îţi va fi împărţită în ce priveşte realitatea ta.

II. Diferenţa dintre întemniţare şi libertate

1. *Există* o bază raţională pe care să alegi. Doar un singur Profesor cunoaşte care e realitatea ta. Dacă scopul programei e să te înveţe cum să înlături obstacolele din calea acestei cunoaşteri, trebuie să înveţi asta de la El. Eul nu cunoaşte ce încearcă să predea. Încearcă să te înveţe ce eşti fără a şti ce eşti. E expert doar în derută. Nu înţelege altceva. Ca profesor, aşadar, eul e total derutat şi total derutant. Chiar dacă ai putea ignora Spiritul Sfânt cu totul - ceea ce e cu neputinţă, tot nu ai putea să înveţi ceva de la eu, pentru că eul nu ştie nimic.

2. Ce motiv ai putea avea să îţi alegi un asemenea profesor? Nu are oare sens să ignori total ce îţi predă? Acesta să fie oare profesorul la care trebuie să recurgă un Fiu de-al lui Dumnezeu ca să se găsească? Eul nu ţi-a dat niciodată un răspuns cu noimă la ceva. Rezumându-te la propria ta experienţă cu felul în care predă, nu ar trebui să ţi-l descalifice oare din rolul de viitor profesor chiar numai aceasta? Însă daunele pe care le-a adus eul învăţării tale nu se rezumă la atât. Învăţarea e o bucurie dacă te conduce pe făgaşul tău firesc şi te ajută să dezvolţi ce ai. Când ţi se predă însă împotriva firii tale, vei pierde învăţând pentru că ce înveţi te va întemniţa. Voia ta este *în* firea ta şi, de aceea, nu poate merge împotriva acesteia.

3. Eul nu te poate învăţa ceva cât timp voia ta e liberă, pentru că nu îl vei asculta. Nu e voia ta să fii întemniţat pentru că voia ta e liberă. Iată de ce eul e negarea libertăţii de voinţă. Nu Dumnezeu e Cel Ce te constrânge, căci împărtăşeşte Voia Lui cu tine. Vocea Lui predă doar în acord cu Voia Lui,

dar asta nu e lecţia Spiritului Sfânt pentru că asta *eşti.* Lecţia spune că voia ta şi cea dumnezeiască nu pot să nu concorde pentru că sunt acelaşi lucru. Asta desface tot ce încearcă să te înveţe eul. Prin urmare, nu numai direcţia programei trebuie să fie lipsită de orice contradicţie, ci şi conţinutul.

4. Eul încearcă să te înveţe că vrei să te opui Voii lui Dumnezeu. Această lecţie nefirească nu poate fi învăţată, iar încercarea de-a o învăţa e o încălcare a propriei tale libertăţi, făcându-te să te temi de voia ta *din cauză că* e liberă. Spiritul Sfânt Se opune oricărei întemniţări a voii vreunui Fiu de-al lui Dumnezeu, cunoscând prea bine că Voia Fiului e cea a Tatălui. Spiritul Sfânt te duce constant pe făgaşul libertăţii, învăţându-te cum să ignori sau să priveşti dincolo de tot ce te-ar reţine.

5. Am spus că Spiritul Sfânt te învaţă diferenţa dintre durere şi bucurie. Cu alte cuvinte, te învaţă diferenţa dintre întemniţare şi libertate. Nu poţi face distincţia aceasta fără El pentru că te-ai învăţat că întemniţarea este libertate. Crezând că sunt acelaşi lucru, cum poţi să le distingi? Poţi oare să îi ceri să te înveţe cum se deosebesc părţii minţii care te-a învăţat să crezi că sunt acelaşi lucru?

6. Predarea Spiritului Sfânt o apucă într-o *singură* direcţie şi are un *singur* obiectiv. Direcţia Lui e libertatea şi obiectivul Lui e Dumnezeu. Dar nu Îl poate concepe pe Dumnezeu fără tine, pentru că nu e Voia lui Dumnezeu să *fie* fără tine. Când vei învăţa că voia ta e cea dumnezeiască, nu vei mai putea voi să fii fără de El, după cum nici El nu ar putea voi să fie fără tine. Iată libertatea; iată bucuria. Refuză-ţi asta, şi Îi refuzi lui Dumnezeu Împărăţia Lui, căci tocmai pentru asta te-a creat.

7. Când am spus: „A ta este toată puterea şi slava, pentru că Împărăţia este a Sa", iată ce am vrut să spun: Voia lui Dumnezeu nu are limite, şi toată puterea şi slava se află în ea. E nemărginită ca putere şi iubire şi pace. Nu are graniţe pentru că extinderea ei e nelimitată, şi cuprinde toate lucrurile pentru că le-a creat pe toate. Creând toate lucrurile, le-a făcut parte din ea. Tu eşti Voia lui Dumnezeu pentru că aşa ai fost creat. Deoarece Creatorul tău creează numai după asemănarea Lui, eşti ca El. Eşti parte din Cel Care e toată puterea şi slava, şi eşti, de aceea, la fel de nelimitat ca El.

8. La ce altceva poate face apel Spiritul Sfânt pentru a restabili Împărăţia lui Dumnezeu, dacă nu la toată puterea şi slava? De aceea, El face apel doar la ce e Împărăţia, pentru propria ei adeverire a ceea ce e. Când adevereşti acest lucru, le aduci automat această adeverire tuturor, pentru că i-*ai* adeverit pe toţi. Prin recunoaşterea ta o trezeşti pe a lor şi, printr-a lor, a ta se extinde. Trezirea străbate Împărăţia cu uşurinţă şi cu voioşie, ca răspuns la Chemarea pentru Dumnezeu. Asta e reacţia firească a fiecărui Fiu de-al lui Dumnezeu la Vocea pentru Creatorul lui, fiind Vocea pentru creaţiile lui şi pentru propria lui extindere.

III. Sfânta întâlnire

1. Slavă lui Dumnezeu de sus, şi ţie pentru că aşa a voit El. Cere şi ţi se va da, pentru că s-a *dat* deja. Cere lumină şi învaţă că *eşti* lumină. Dacă vrei înţelegere şi luminare, le vei învăţa, pentru că decizia ta de-a le învăţa e decizia de-a-L asculta pe Profesorul Care cunoaşte ce e lumina şi, de aceea, ţi-o poate preda. Nu există limite la învăţarea ta pentru că nu există limite la mintea ta. Nu există limite la predarea Lui pentru că El a fost creat să predea. Înţelegându-Şi funcţia la perfecţie, El Şi-o îndeplineşte la perfecţie, pentru că asta e bucuria Lui şi a ta.

2. Îndeplinirea perfectă a Voii lui Dumnezeu e singura pace şi singura bucurie ce pot fi cunoscute pe deplin, fiind singura funcţie a cărei experienţă poate fi trăită pe deplin. Prin urmare, când se realizează aceasta, nu mai există altă experienţă. Şi totuşi, dorinţa unei alte experienţe îi va împiedica realizarea, căci Voia lui Dumnezeu nu îţi poate fi impusă, fiind experienţa unei disponibilităţi totale. Spiritul Sfânt înţelege cum să o predea, dar tu nu înţelegi. Iată de ce ai nevoie de El şi de ce ţi L-a dat Dumnezeu. Numai predarea Lui îţi va descătuşa voia la cea dumnezeiască, unind-o cu puterea şi

slava Lui, şi stabilindu-le ale tale. Tu le împărtăşeşti aşa cum le împărtăşeşte Dumnezeu, asta fiind consecinţa firească a fiinţei lor.

3. Voia Tatălui şi cea a Fiului Una sunt, prin extinderea Lor. Extinderea Lor e rezultatul Unităţii Lor, ţinându-Le laolaltă prin extinderea Voii Lor îngemănate. Iată desăvârşita creaţie înfăptuită de cei desăvârşit creaţi, în uniune cu desăvârşitul Creator. Tatăl trebuie să îi dea paternitate Fiului Său, pentru că Propria Lui Paternitate trebuie extinsă în afară. Tu, al cărui loc este în Dumnezeu, ai sfânta funcţie de a-I extinde Paternitatea neimpunându-i limite. Lasă Spiritul Sfânt să te înveţe cum să o faci, căci poţi cunoaşte ce înseamnă asta numai de la Dumnezeu.

4. Când te întâlneşti cu cineva, aminteşte-ţi că e o sfântă întâlnire. Cum îl vei vedea pe el, aşa te vei vedea pe tine. Cum te vei purta cu el, aşa te vei purta cu tine. Ce gândeşti despre el, vei gândi despre tine. Nu uita asta niciodată, căci în el te vei găsi sau te vei pierde. De câte ori se întâlnesc doi Fii de-ai lui Dumnezeu, li se dă o altă ocazie de mântuire. Nu te despărţi de nimeni fără să îi dai mântuire şi fără să o primeşti. Căci sunt veşnic alături de tine, întru amintirea *ta.*

5. Obiectivul programei, indiferent ce profesor alegi, este: „Cunoaşte-te pe tine însuţi". Altceva nu e de căutat. Fiecare se caută pe sine, precum şi puterea şi slava pe care crede că le-a pierdut. De câte ori eşti cu cineva, ai un alt prilej să le găseşti. Puterea şi slava ta sunt în el pentru că sunt ale tale. Eul încearcă să le găsească numai în tine, pentru că nu ştie unde să se uite. Spiritul Sfânt te învaţă că, dacă te uiţi numai la tine, nu te poţi găsi, pentru că nu asta eşti. De câte ori eşti cu un frate, înveţi ce eşti pentru că predai ce eşti. El va reacţiona cu durere sau cu bucurie, în funcţie de profesorul pe care îl urmezi. Va fi întemniţat sau eliberat potrivit deciziei tale, şi tu - la fel ca el. Să nu îţi uiţi niciodată răspunderea faţă de el, căci e răspunderea ta faţă de tine. Dă-i fratelui tău locul pe care îl are în Împărăţie, şi îl vei avea şi tu pe al tău.

6. Împărăţia nu poate fi găsită de unul singur, iar tu - care eşti Împărăţia - nu te poţi găsi de unul singur. Prin urmare, pentru a înfăptui obiectivul programei, nu poţi da ascultare eului, al cărui scop e să îşi zădărnicească propriul obiectiv. Eul nu ştie asta, căci nu ştie nimic. Dar tu poţi să o cunoşti şi o vei cunoaşte dacă eşti dispus să vezi ce vrea să facă eul din tine. Asta e răspunderea ta, pentru că - odată ce-ai văzut-o cu adevărat - *vei* accepta Ispăşirea pentru tine. Ce altceva ai putea să alegi? Odată ce ai făcut alegerea aceasta, vei înţelege de ce, când te-ai întâlnit cu altcineva, ai crezut că *e* altcineva. Şi fiecare sfântă întâlnire în care intri pe deplin te va învăţa că nu e aşa.

7. Te poţi întâlni doar cu o parte din tine pentru că eşti o parte din Dumnezeu, Care este totul. Puterea şi slava Lui sunt pretutindeni, şi nu poţi fi exclus din ele. Eul te învaţă că forţa ta e doar în tine. Spiritul Sfânt te învaţă că toată forţa e în Dumnezeu şi *deci* în tine. Dumnezeu nu vrea să sufere nimeni. Nu vrea să sufere nimeni din cauza unei decizii greşite, inclusiv tu. Iată de ce ţi-a dat mijloacele să o desfaci. Prin puterea şi slava Lui, toate deciziile tale greşite se desfac complet, eliberându-vă pe tine şi pe fratele tău de fiecare gând întemniţător pe care îl are orice parte a Fiimii. Deciziile greşite nu au putere, pentru că nu sunt adevărate. Întemniţarea pe care par să o producă nu e mai adevărată decât ele.

8. Puterea şi slava Îi aparţin doar lui Dumnezeu. La fel şi tu. El dă *ce* Îi aparţine pentru că dă de la El şi toate Îi aparţin. Funcţia pe care ţi-a dat-o e să dai de la tine. Perfecta ei îndeplinire îţi va permite să îţi aminteşti ce *ai* de la El, şi prin asta îţi vei aminti şi ce *eşti* în El. Nu poţi să nu ai puterea să o faci, pentru că tocmai asta e puterea ta. Slava e darul pe care ţi-l dă Dumnezeu, pentru că El tocmai asta şi este. Vezi această slavă pretutindeni, să îţi aminteşti ce eşti.

IV. Darul libertăţii

1. Din moment ce Voia lui Dumnezeu e să ai bucurie şi pace deplină, dacă nu eşti cuprins numai de aşa ceva înseamnă că refuzi să Îi adevereşti Voia. Voia Lui nu fluctuează, fiind de-a pururi neschimbătoare. Când nu eşti cuprins de pace, motivul poate fi doar faptul că nu te crezi în El. Dar El e Totul întru toate. Pacea Lui este deplină, iar tu trebuie să fii inclus în ea. Legile Lui te guvernează pentru că ele guvernează totul. Nu te poţi scuti de legile Lui, deşi poţi să nu le respecţi. Dacă o faci însă, şi numai dacă o faci, te vei simţi singur şi neputincios, pentru că îţi refuzi totul.

2. Eu am venit ca o lumină într-o lume care îşi refuză totul. O face pur şi simplu disociindu-se de absolut totul. Ea este, de aceea, o iluzie a izolării, menţinută prin frica aceleiaşi singurătăţi care *e* iluzia ei. Am spus că sunt veşnic cu tine, chiar până la capătul lumii. Iată de ce sunt lumina lumii. Dacă sunt cu tine în singurătatea lumii, singurătatea dispare. Nu poţi menţine iluzia singurătăţii dacă nu eşti singur. Scopul meu, atunci, e mereu acela de-a birui lumea. Nu o atac, dar lumina mea precis o risipeşte, fiind ceea ce e. Lumina nu atacă întunericul, ci îl spulberă. Dacă lumina mea vine cu tine pretutindeni, tu îl spulberi cu mine. Lumina devine a noastră, şi locul tău nu poate fi în întuneric, după cum nici întunericul nu îşi poate avea locul oriunde mergi. Amintirea mea e amintirea ta şi a Celui Care m-a trimis la tine.

3. Ai fost în întuneric până s-a înfăptuit complet Voia lui Dumnezeu de către orice parte a Fiimii. Când s-a înfăptuit, s-a realizat în mod desăvârşit de către toţi. Cum altfel s-ar putea realiza în mod desăvârşit? Misiunea mea a fost pur şi simplu aceea de-a uni voia Fiimii cu Voia Tatălui fiind eu însumi conştient de Voia Tatălui. Iată conştienţa pe care am venit să ţi-o dau, iar problema pe care o ai cu acceptarea ei este problema acestei lumi. Mântuirea e spulberarea ei; şi, în acest sens, eu *sunt* mântuirea lumii. Lumea trebuie, aşadar, să mă dispreţuiască şi să mă respingă, căci lumea *e* credinţa că iubirea e imposibilă. Dacă vrei să accepţi faptul că sunt cu tine, negi lumea şi Îl accepţi pe Dumnezeu. Voia mea este a Lui, iar decizia ta să mă auzi e decizia de a-I auzi Vocea şi de-a-ţi găsi sălaşul în Voia Lui. Aşa cum Dumnezeu m-a trimis la tine, tot aşa te voi trimite şi eu la alţii. Şi voi merge la ei cu tine, să îi învăţăm pacea şi unirea.

4. Nu crezi că lumea are nevoie de pace tot atât cât ai şi tu? Nu vrei să i-o dai lumii tot atât cât vrei să o primeşti şi tu? Căci, de nu, nu o vei primi. Dacă vrei să o primeşti de la mine, trebuie să o dai. Vindecarea nu vine de la altcineva. Trebuie să accepţi călăuzirea din interior. Călăuzirea trebuie să fie ce vrei, căci altfel nu va avea înţeles pentru tine. Iată de ce vindecarea e o iniţiativă întreprinsă în cooperare. Îţi pot spune ce să faci, dar trebuie să cooperezi crezând că ştiu ce să faci. Numai atunci va alege să mă urmeze mintea ta. Fără această alegere, nu vei putea fi vindecat pentru că vei fi decis în defavoarea vindecării, şi această respingere a deciziei mele pentru tine face vindecarea imposibilă.

5. Vindecarea reflectă voia noastră îngemănată. E un lucru evident când te gândeşti la ce serveşte vindecarea. Vindecarea e modul în care se înfrânge separarea. Separarea se înfrânge prin unire. Nu poate fi înfrântă prin separare. Decizia unirii trebuie să fie neechivocă, pentru că altfel mintea însăşi e împărţită şi neîntreagă. Mintea ta e mijlocul prin care iţi determini propria condiţie, căci mintea e mecanismul de decizie. E puterea prin care separi sau uneşti, resimţind durere sau bucurie, în consecinţă. Decizia mea nu o poate înfrânge pe a ta, căci a ta e ca a mea de tare. Dacă nu ar fi aşa, Fiii lui Dumnezeu ar fi inegali. Toate lucrurile sunt posibile prin decizia noastră comună, dar a mea singură nu te poate ajuta. Voia ta e ca a mea de liberă, şi Dumnezeu Însuşi nu ar merge împotriva ei. Nu pot voi ce nu voieşte Dumnezeu. Îmi pot oferi puterea să o fac pe a ta de neînvins, dar nu mă pot opune deciziei tale fără să mă întrec cu ea şi fără să încalc, prin urmare, Voia lui Dumnezeu în ce te priveşte.

6. Nimic din ce a creat Dumnezeu nu se poate opune deciziei tale, după cum nimic din ce a creat Dumnezeu nu se poate opune Voii Sale. Dumnezeu a dat voii tale puterea pe care o are şi pe care nu pot decât să o adeveresc în cinstea alei Sale. Dacă vrei să fii ca mine, te voi ajuta, ştiind că suntem aidoma. Dacă vrei să fii diferit, voi aştepta până te răzgândeşti. Te pot învăţa, dar numai tu poţi să alegi

să asculţi ce predau. Cum ar putea să fie altfel, dacă Împărăţia lui Dumnezeu e libertatea? Libertatea nu poate fi învăţată prin niciun fel de tiranie, iar egalitatea desăvârşită a tuturor Fiilor lui Dumnezeu nu poate fi recunoscută prin dominarea unei minţi de către alta. Fiii lui Dumnezeu sunt egali ca voinţă, fiind cu toţii Voia Tatălui lor. Asta e singura lecţie pe care am venit să o predau.

7. Dacă voia ta nu ar fi a mea, nu ar fi nici a Tatălui nostru. Ar însemna că ai întemniţat-o pe a ta şi nu ai lăsat-o liberă. De la tine nu poţi să faci nimic, pentru că - de la tine - nu *eşti* nimic. Eu nu sunt nimic fără Tatăl şi tu nu eşti nimic fără mine, pentru că, negându-ţi Tatăl, te negi pe tine. Mereu îmi voi aduce aminte de tine, şi în amintirea ta de către mine stă amintirea ta de către tine. În amintirea noastră reciprocă ne stă amintirea lui Dumnezeu. Şi în această amintire stă libertatea ta, pentru că libertatea ta este în El. Vino, atunci, să Îl lăudăm şi să te lăudăm pe tine, cel creat de El. Acesta e darul de recunoştinţă pe care I-l aducem şi pe care îl va împărtăşi cu toate creaţiile Lui, cărora le dă, în egală măsură, orice Îi este acceptabil Lui. Fiindu-I acceptabil Lui, e darul libertăţii, care e Voia Lui pentru toţi Fiii Lui. Oferind libertate, vei fi liber.

8. Libertatea e singurul dar pe care îl poţi oferi Fiilor lui Dumnezeu, fiind o adeverire a ce sunt ei şi a ce este El. Libertatea e creaţie, pentru că e iubire. Pe cei pe care cauţi să îi întemniţezi nu îi iubeşti. De aceea, când urmăreşti să întemniţezi pe cineva, inclusiv pe tine, nu îl iubeşti şi nu poţi să te identifici cu el. Când te întemniţezi pe tine, pierzi din vedere adevărata ta identificare cu mine şi cu Tatăl. Identificarea ta este cu Tatăl *şi* cu Fiul. Nu poate fi cu Unul, dar nu cu Celălalt. Dacă faci parte dintr-Unul, trebuie să faci parte din Celălalt, pentru că Ei sunt Una. Sfânta Treime e sfântă *pentru că* e Una. Dacă te excluzi din această uniune, percepi Sfânta Treime separată. Trebuie să fii inclus în Ea, căci Ea e totul. Dacă nu îţi preiei locul în Ea şi nu îţi îndeplineşti funcţia ca parte a Ei, Sfânta Treime e la fel de văduvită ca tine. Nicio parte a Ei nu poate fi întemniţată dacă e să I se cunoască adevărul.

V. Voia neîmpărţită a Fiimii

1. Poţi oare să fii separat de identificarea ta şi să fii într-o stare de pace? Disocierea nu e o soluţie, ci o idee delirantă. Deliranţii cred că adevărul îi va asalta, şi nu îl recunosc pentru că preferă delirul. Considerând adevărul ceva ce nu vor să aibă, ei îşi percep iluziile care blochează cunoaşterea. Ajută-i oferindu-le mintea ta unificată în numele lor, după cum ţi-o ofer şi eu pe a mea în numele alei tale. Singuri, nu putem face nimic, dar minţile noastre îngemănate se contopesc într-un tot a cărui putere depăşeşte cu mult puterea părţilor lui separate. Nefiind separată, Mintea lui Dumnezeu e stabilită într-a noastră şi ca a noastră. Această Minte e de neînvins pentru că este neîmpărţită.

2. Voia neîmpărţită a Fiimii e desăvârşitul creator, fiind întru totul după asemănarea lui Dumnezeu, a Cărui Voie este. Nu poţi fi scutit de ea dacă vrei să înţelegi ce este şi ce eşti. Prin credinţa că voia ta e separată de a mea, te scuteşti de Voia lui Dumnezeu care e totuna cu tine. A vindeca însă e tot a întregi. De aceea, a vindeca înseamnă a te uni cu cei ce sunt ca tine, pentru că perceperea acestei asemănări înseamnă să îţi recunoşti Tatăl. Dacă desăvârşirea ta este în El şi numai în El, cum poţi să o cunoşti fără să Îl recunoşti pe El? Să Îl recunoşti pe Dumnezeu înseamnă să te recunoşti pe tine. Nu există separare între Dumnezeu şi creaţia Lui. Îţi vei da seama de asta când înţelegi că nu există separare între voia ta şi a mea. Lasă Iubirea lui Dumnezeu să se răsfrângă asupra ta prin acceptarea mea de către tine. Realitatea mea este a ta şi a Lui. Unindu-ţi mintea cu a mea, arăţi că eşti conştient de faptul că Voia lui Dumnezeu e Una singură.

3. Unitatea lui Dumnezeu şi a noastră nu sunt separate, pentru că Unitatea Lui o cuprinde pe a noastră. A te uni cu mine înseamnă a restabili în tine puterea Lui pentru că o împărtăşim. Îţi ofer doar recunoaşterea puterii Lui în tine, dar în asta stă tot adevărul. Unindu-ne, ne unim cu El. Slavă

uniunii lui Dumnezeu şi a sfinţilor Lui Fii! În Ei e toată slava *pentru că* sunt uniţi. Miracolele pe care le facem mărturisesc Voia Tatălui pentru Fiul Lui şi bucuria noastră de-a ne uni cu Voia Lui pentru noi.

4. Când te uneşti cu mine, te uneşti fără eu, pentru că am renunţat la eu în mine şi, de aceea, nu mă pot uni cu al tău. Uniunea noastră este, aşadar, modul de-a renunţa la eu în tine. Adevărul din noi doi e mai presus de eu. Succesul de-a transcende eul ne este garantat de Dumnezeu, iar eu împărtăşesc această încredere pentru noi doi şi noi toţi. Eu readuc pacea lui Dumnezeu tuturor copiilor Lui pentru că am primit-o de la El pentru noi toţi. Nimic nu poate birui voile noastre unite pentru că nimic nu o poate birui pe a lui Dumnezeu.

5. Vrei să cunoşti Voia lui Dumnezeu în ce te priveşte? Întreabă-mă pe mine, care o cunosc pentru tine, şi o vei găsi. Nu îţi voi refuza nimic, după cum nici Dumnezeu nu îmi refuză nimic. Călătoria noastră e, pur şi simplu, călătoria înapoi la Dumnezeu, Care este casa noastră. De câte ori se insinuează frica în orice punct al călătoriei către pace, de vină este eul, care a încercat să vină şi el cu noi şi nu poate. Simţindu-se înfrânt şi furios din cauza aceasta, eul se consideră respins şi devine răzbunător. Eşti invulnerabil la răzbunarea lui pentru că sunt cu tine. În această călătorie, m-ai ales pe mine tovarăş de drum *în locul* eului. Nu încerca să ţii de amândoi, căci vei încerca să mergi în direcţii diferite şi vei rătăci drumul.

6. Drumul eului nu e al meu, dar nici al tău nu este. Spiritul Sfânt are o singură direcţie pentru toate minţile, iar cea pe care mi-a predat-o mie e a ta. Să nu Îi pierdem din vedere direcţia prin iluzii, căci numai iluziile unei alte direcţii o pot ascunde pe cea pentru care vorbeşte în noi toţi Vocea lui Dumnezeu. Niciodată să nu îi acorzi eului puterea să împiedice călătoria. Nu are aşa ceva, căci călătoria e drumul spre ce e adevărat. Lasă toate iluziile în urmă şi treci de toate încercările eului de-a te reţine. Eu merg înaintea ta pentru că am depăşit eul. Ia-mă, aşadar, de mână, pentru că vrei să depăşeşti eul. Puterea mea nu va lipsi niciodată şi, dacă alegi să o împărtăşeşti, o vei face. O dau de bunăvoie şi cu voioşie, pentru că am nevoie de tine tot atât cât ai şi tu de mine.

VI. Comoara lui Dumnezeu

1. Suntem voia îngemănată a Fiimii, a cărei Întregime este pentru toţi. Ne începem călătoria înapoi pornind împreună şi adunându-ne fraţii pe măsură ce înaintăm împreună. Fiecare câştig de putere pe care îl dobândim li se oferă tuturor, să îşi poată lepăda şi ei slăbiciunea şi să ne sporească puterea, adăugând-o pe a lor. Întâmpinarea lui Dumnezeu ne aşteaptă pe toţi, iar El ne va întâmpina aşa cum te întâmpin eu. Nu uita Împărăţia lui Dumnezeu pentru nimic din ce are lumea de oferit.

2. Lumea nu poate spori cu nimic puterea şi slava lui Dumnezeu, şi a sfinţilor Săi Fii, dar îi poate face orbi pe Fii faţă de Tată dacă îşi opresc privirile asupra ei. Nu poţi să vezi lumea, şi să Îl cunoşti pe Dumnezeu. Numai unul e adevărat. Am venit să îţi spun că nu de tine depinde care e adevărat. Dacă ar depinde, te-ai fi distrus. Dumnezeu însă nu a voit distrugerea creaţiilor Sale, din moment ce le-a creat pe vecie. Voia Lui te-a mântuit, nu de tine, ci de iluzia ta de sine. El te-a mântuit *pentru* tine.

3. Să Îl slăvim pe Cel pe Care Îl neagă lumea, căci lumea nu are putere asupra Împărăţiei Lui. Cei creaţi de Dumnezeu nu îşi pot găsi bucuria decât în cele veşnice; nu pentru că ar fi văduviţi de altceva, ci pentru că nimic altceva nu e demn de ei. Ce creează Dumnezeu şi Fiii Lui e veşnic, iar bucuria Lor stă numai şi numai în acest fapt.

4. Ascultă povestea fiului risipitor şi învaţă care e comoara lui Dumnezeu şi a ta: Fiul unui tată iubitor a plecat de acasă şi a crezut că a risipit totul pe lucruri lipsite de valoare, deşi nu le-a înţeles lipsa de valoare la momentul respectiv. I-a fost ruşine să se întoarcă la tatăl său, gândindu-se că îl

rănise tare. Dar, când a venit acasă, tatăl l-a întâmpinat cu bucurie, pentru că fiul însuşi *era* comoara tatălui său. Nu îşi dorea nimic altceva.

5. Dumnezeu îşi doreşte numai Fiul pentru că Fiul Lui e singura Lui comoară. Tu îţi doreşti creaţiile, aşa cum Şi le doreşte şi El pe ale Lui. Creaţiile tale sunt darul pe care îl faci Sfintei Treimi, creat drept recunoştinţă pentru crearea ta. Ele nu te părăsesc, aşa cum nici tu nu ţi-ai părăsit Creatorul, dar ele îţi extind creaţia, aşa cum S-a extins la tine Dumnezeu. Pot oare creaţiile lui Dumnezeu Însuşi să găsească bucurie în ce nu este real? Şi ce e real oare, dacă nu creaţiile lui Dumnezeu şi cele create ca ale Lui? Creaţiile tale te iubesc, aşa cum îţi iubeşti şi tu Tatăl pentru darul creaţiei. Nu există alt dar care să fie veşnic şi, de aceea, nu există alt dar care să fie adevărat. Cum poţi, atunci, să accepţi altceva sau să dai altceva, şi să te aştepţi la bucurie în schimb? Şi ce altceva ţi-ai putea dori decât bucurie? Nu te-ai făcut nici pe tine, nici funcţia ta. Ai luat doar decizia să fii nedemn de ambele lucruri. Dar nu te poţi face nedemn pentru că eşti comoara lui Dumnezeu şi pe ce pune El valoare este valoros. Nu poate încăpea îndoială de valoarea sa, pentru că valoarea sa stă în faptul că Îl împărtăşeşte cu Dumnezeu pe Dumnezeu Însuşi şi că Dumnezeu Însuşi îi stabileşte valoarea pentru totdeauna.

6. Funcţia ta este să sporeşti comoara lui Dumnezeu creând-o pe a ta. Voia Lui *către* tine e Voia Lui *pentru* tine. El nu îţi refuză creaţia pentru că bucuria Lui e în ea. Nu îţi poţi găsi bucuria decât aşa cum Şi-o găseşte Dumnezeu. Bucuria Lui a stat în crearea ta, iar El Îşi extinde Paternitatea la tine ca să ţi-o poţi extinde şi tu pe a ta cum Şi-a extins-o El. Nu înţelegi acest lucru pentru că nu Îl înţelegi pe El. Nimeni nu îşi poate înţelege funcţia dacă nu şi-o acceptă, şi nimeni nu îşi poate accepta funcţia dacă nu ştie ce e *el.* Creaţia e Voia lui Dumnezeu. Voia Lui te-a creat să creezi. Voia ta nu a fost creată separat de-a Lui şi, de aceea, trebuie să voieşti cum voieşte El.

7. Expresia „voinţă ne-voitoare" nu are niciun înţeles, fiind o contradicţie în termeni care, de fapt, nu înseamnă nimic. Când gândeşti că nu voieşti să voieşti cu Dumnezeu, nu gândeşti. Voia lui Dumnezeu *este* Gândire. Nu poate fi contrazisă *prin* gândire. Dumnezeu nu Se contrazice, iar Fiii Lui, care sunt ca El, nu se pot contrazice nici pe ei, nici pe El. Gândirea lor însă e atât de puternică, încât ei pot chiar să întemniţeze mintea Fiului lui Dumnezeu, dacă se hotărăsc să o facă. Această hotărâre îi face funcţie necunoscută Fiului, dar niciodată Creatorului său. Şi din moment ce nu Îi e necunoscută Creatorului său, îi poate fi cunoscută lui de-a pururi.

8. Nu există decât o întrebare pe care ar trebui să ţi-o pui vreodată: „Vreau să cunosc Voia Tatălui meu în ce mă priveşte?" El nu ţi-o va ascunde. Mi-a revelat-o mie pentru că I-am cerut-o şi am învăţat despre ce deja dăduse. Funcţia noastră e să lucrăm împreună, pentru că nu putem funcţiona deloc separaţi unul de altul. Întreaga putere a Fiului lui Dumnezeu stă în noi toţi, şi nu într-unui singur. Dumnezeu nu vrea să fim singuri pentru că *El* nu vrea să fie singur. Iată de ce l-a creat pe Fiul Lui şi i-a dat puterea de-a crea cu El. Creaţiile noastre sunt ca noi de sfinte, iar noi suntem Fiii lui Dumnezeu, ca El de sfinţi. Prin creaţiile noastre ne extindem iubirea şi sporim astfel bucuria Sfintei Treimi. Tu nu înţelegi acest lucru, pentru că tu, care eşti comoara lui Dumnezeu, nu te consideri valoros. Crezând acest lucru, nu poţi înţelege nimic.

9. Eu împărtăşesc cu Dumnezeu cunoaşterea valorii pe care ţi-o atribuie. Dăruirea mea faţă de tine e a Lui, născută din faptul că mă cunosc şi Îl cunosc. Nu putem fi despărţiţi. Ce a unit Dumnezeu nu poate fi despărţit, iar Dumnezeu Şi-a unit cu Sine toţi Fiii. Poţi oare să fii despărţit de viaţa ta şi de fiinţa ta? Călătoria până la Dumnezeu e doar redeşteptarea capacităţii de-a cunoaşte unde eşti mereu şi ce eşti de-a pururi. E o călătorie fără distanţă spre un obiectiv veşnic neschimbat. Adevărul poate fi cunoscut doar prin experienţă. Nu poate fi descris, nici explicat. Te pot face conştient de condiţiile adevărului, dar experienţa ţine de Dumnezeu. Împreună îi putem satisface condiţiile, dar adevărul va miji în mintea ta el singur.

10. Ce a voit Dumnezeu pentru tine *e* al tău. El Şi-a dat Voia comorii Sale, a cărei comoară este. Inima ta, ca a Lui, e unde îţi este şi comoara. Tu, cel iubit de Dumnezeu, eşti întru totul binecuvântat. Învaţă asta de la mine şi eliberează voia sfântă a tuturor celor ce sunt la fel de binecuvântaţi ca tine.

VII. Trupul ca mijloc de comunicare

1. Atacul e întotdeauna fizic. Când îţi trece prin minte orice formă de atac, te echivalezi cu un trup, din moment ce asta e interpretarea pe care o dă eul trupului. Nu trebuie să ataci fizic pentru a accepta această interpretare. O accepţi pur şi simplu prin credinţa că atacul îţi poate obţine ceva ce îţi doreşti. Dacă nu ai crede acest lucru, ideea de atac nu te-ar atrage absolut deloc. Când te echivalezi cu un trup, te vei simţi întotdeauna deprimat. Când un copil de-al lui Dumnezeu gândeşte despre el în felul acesta, se minimalizează singur şi îşi vede fraţii la fel de minimalizaţi. Din moment ce nu se poate găsi pe el decât în ei, s-a rupt singur de mântuire.

2. Aminteşte-ţi că, în interpretarea Spiritului Sfânt, trupul nu e decât un mijloc de comunicare. Fiind Legătura care asigură comunicarea dintre Dumnezeu şi Fiii Lui separaţi, Spiritul Sfânt interpretează tot ce ai făurit în lumina a ce e El. Eul separă prin trup. Spiritul Sfânt ajunge prin el la alţii. Tu nu îţi percepi fraţii cum îi percepe Spiritul Sfânt, pentru că nu consideri trupurile doar un mijloc de împreunare a minţilor şi de unire a lor cu a ta şi a mea. Această interpretare a trupului te va face să te răzgândeşti total în privinţa valorii lui. De la el, nu are niciuna.

3. Dacă foloseşti trupul ca să ataci, ţi-e dăunător ţie. Dacă îl foloseşti doar ca să ajungi la minţile celor ce cred că sunt trupuri şi să îi înveţi *prin* trup că nu e aşa, vei înţelege puterea minţii care e în tine. Dacă foloseşti trupul numai şi numai în acest scop, nu îl poţi folosi ca să ataci. În slujba unirii, el devine o frumoasă lecţie de comuniune, care are valoare până *va fi* comuniune. Iată cum face Dumnezeu ceva nelimitat din ce ai limitat tu. Spiritul Sfânt nu vede trupul ca tine, ştiind că singura realitate a oricărui lucru e serviciul pe care I-l face lui Dumnezeu în numele funcţiei pe care i-o dă El.

4. Comunicarea pune capăt separării. Atacul o promovează. Trupul e frumos sau urât, liniştit sau înverşunat, folositor sau dăunător, în funcţie de folosul care i se dă. Şi, în trupul altuia, vei vedea folosul pe care l-ai dat trupului tău. Dacă trupul devine un mijloc pe care I-l dai Spiritului Sfânt să îl întrebuinţeze în folosul unirii Fiimii, nu vei vedea ceva fizic decât drept ce este. Foloseşte-l pentru adevăr, şi îl vei vedea în mod adevărat. Foloseşte-l greşit, şi îl vei înţelege greşit, pentru că ai făcut-o deja *prin* folosirea lui greşită. Interpretează orice independent de Spiritul Sfânt, şi nu vei avea încredere în el. Aşa vei ajunge la ură şi la atac şi la pierderea păcii.

5. Şi totuşi, toată pierderea vine doar din propria ta neînţelegere. Orice fel de pierdere e cu neputinţă. Dar, când îţi vezi fratele ca entitate fizică, puterea şi slava lui se „pierd" în ochii tăi, laolaltă cu ale tale. L-ai atacat, dar trebuie să te fi atacat mai întâi pe tine. De dragul propriei tale mântuiri, care trebuie să i-o aducă şi lui pe a lui, să nu îl vezi aşa. Nu îl lăsa să se minimalizeze în mintea ta, ci dă-i dezlegarea de credinţa lui în micime şi scapă şi tu aşa de a ta. Ca parte din tine, el este sfânt. Ca parte din mine, tu eşti aşa. Să comunici cu o parte din Dumnezeu Însuşi înseamnă să ajungi dincolo de Împărăţie, la Creatorul ei, prin Vocea Lui pe care a stabilit-o parte din tine.

6. Bucură-te, atunci, că nu poţi face nimic de la tine. Nu eşti *de la* tine. Cel de la Care eşti ţi-a voit puterea şi slava, cu care poţi înfăptui în mod desăvârşit sfânta Lui Voie în ce te priveşte, când o accepţi tu însuţi ca a ta. El nu Şi-a retras darurile de la tine, dar tu crezi că I le-ai retras. De dragul Numelui Său, nu lăsa să rămână ascuns niciun Fiu de-al lui Dumnezeu, pentru că Numele Lui e al tău.

7. Biblia spune: „Şi Cuvântul (sau gândul) trup s-a făcut". La drept vorbind, nu e un lucru

cu putinţă, de vreme ce pare să implice traducerea unui ordin al realităţii într-altul. Diferite ordine ale realităţii, exact ca diferite ordine ale miracolelor, nu există decât în aparenţă. Gândirea nu se poate face trup decât prin convingere, din moment ce gândirea nu este fizică. Gândirea însă e comunicare, pentru care trupul poate fi folosit. Iată singurul folos firesc care i se poate da. A folosi trupul în mod nefiresc înseamnă a pierde din vedere scopul Spiritului Sfânt şi a confunda, aşadar, obiectivul programei Sale.

8. Nu există lucru mai frustrant pentru un student decât o programă pe care nu poate să o înveţe. Simţul adecvării îi va avea de suferit şi se va deprima cu siguranţă. Confruntarea cu imposibilitatea de-a învăţa e cel mai deprimant lucru din lume. De fapt, iată de ce, în ultimă instanţă, lumea însăşi e un lucru deprimant. Programa Spiritului Sfânt nu deprimă niciodată, fiind o programă a bucuriei. De câte ori reacţionezi cu deprimare la învăţare, ai pierdut din vedere adevăratul obiectiv al programei.

9. În lumea aceasta, nici măcar trupul nu e perceput întreg. Rostul i se vede fragmentat în multe funcţii cu slabe legături sau fără legături între ele, aşa că pare stăpânit de haos. Îndrumat de eu, chiar *e.* Îndrumat de Spiritul Sfânt, nu e. Căci devine un mijloc prin care partea minţii pe care ai încercat să o separi *de* spirit îşi poate depăşi distorsiunile şi poate reveni *la* spirit. Templul eului devine astfel templul Spiritului Sfânt, unde devoţiunea faţă de El înlocuieşte devoţiunea faţă de eu. În acest sens, trupul chiar devine un templu închinat lui Dumnezeu; Vocea Lui stă în el dirijând folosul care i se dă.

10. Vindecarea e rezultatul folosirii trupului exclusiv pentru comunicare. Firesc fiind, acest lucru vindecă întregind, un lucru la fel de firesc. Toată mintea e întreagă, iar credinţa că o parte a ei e fizică, sau neminte, e o interpretare fragmentată sau bolnavă. Mintea nu poate fi prefăcută în fizic, dar poate fi făcută să se manifeste *prin* fizic dacă foloseşte trupul să se autodepăşească. Întinzându-se în afară, mintea se extinde. Nu se opreşte la trup, căci ar bloca tocmai ce urmăreşte să facă. O minte care a fost blocată şi-a îngăduit să fie vulnerabilă la atac, căci s-a întors împotriva ei înseşi.

11. Îndepărtarea blocajelor, atunci, e singurul mod de-a garanta ajutor şi vindecare. Ajutorul şi vindecarea sunt expresiile fireşti ale unei minţi ce lucrează prin trup, dar nu *în* trup. Dacă mintea crede că trupul e obiectivul ei, va distorsiona felul cum percepe trupul şi, blocându-şi extinderea dincolo de el, va induce boală prin provocarea separării. Perceperea trupului ca entitate separată nu poate să nu provoace boală, pentru că nu e adevărată. Un mijloc de comunicare îşi pierde utilitatea dacă e folosit pentru altceva. Folosirea unui mijloc de comunicare ca mijloc de atac e o evidentă confuzie de scop.

12. A comunica înseamnă a uni; a ataca înseamnă a separa. Cum poţi să le faci simultan pe amândouă cu acelaşi lucru, şi să nu suferi? Perceperea trupului poate fi unificată doar de un singur scop. Acesta eliberează mintea de tentaţia de-a vedea trupul în mai multe lumini şi îl cedează în întregime Singurei Lumini în care poate fi înţeles cu adevărat. Confundarea unui instrument didactic cu un obiectiv didactic e o confuzie fundamentală ce blochează înţelegerea amândurora. Învăţarea trebuie să ducă dincolo de trup, la restabilirea puterii minţii în el. Lucrul acesta poate fi realizat doar dacă mintea se extinde la alte minţi şi nu îşi sistează extinderea. Această sistare e cauza tuturor bolilor, căci numai extinderea e funcţia minţii.

13. Opusul bucuriei e depresia. Când învăţarea îţi provoacă depresie în loc de bucurie înseamnă că nu Îl asculţi pe bucurosul Profesor dumnezeiesc şi nu Îi înveţi lecţiile. Să vezi un trup altfel decât ca mijloc de comunicare înseamnă să îţi limitezi mintea şi să îţi faci rău. Sănătatea nu e, aşadar, decât un scop unit. Adus sub scopul minţii, trupul devine întreg pentru că scopul minţii e unul singur. Atacul nu poate fi decât un scop asumat al trupului, căci - independent de minte - trupul nu are niciun scop.

14. Tu nu eşti limitat de trup şi gândul nu se poate face carne. Dar mintea se poate

manifesta prin trup dacă trece de el şi nu îl interpretează ca limitare. De câte ori îl vezi pe altul limitat la trup sau de trup, îţi impui această limită ţie. Eşti dispus oare să o accepţi, când scopul învăţării tale ar trebui să fie acela de-a scăpa de limitări? Conceperea trupului ca mijloc de atac şi credinţa că rezultatul poate fi o stare de bucurie e un indiciu clar de student slab. Acesta a acceptat un obiectiv didactic în contradicţie evidentă cu scopul unificat al programei; un obiectiv care îi perturbă capacitatea de-a accepta scopul acesteia ca scop al său.

15. Bucuria e scop unificat, iar scopul unificat ţine doar de Dumnezeu. Când al tău e unificat, e al Său. Crede că poţi să Îi perturbi scopul, şi ai nevoie de mântuire. Te-ai condamnat, dar condamnarea nu ţine de Dumnezeu. De aceea, nu e adevărată. După cum nu sunt nici rezultatele ei aparente. Când îţi vezi fratele ca trup, îl condamni pentru că te-ai condamnat pe tine. Dar, dacă toată condamnarea nu este reală - şi trebuie să nu fie de vreme ce e o formă de atac -, atunci ea nu poate *să aibă* rezultate.

16. Nu îţi îngădui să suferi din cauza rezultatelor închipuite ale neadevărului. Eliberează-ţi mintea de credinţa că e posibil. În totala lui imposibilitate îţi stă singura speranţă de eliberare. Dar ce altă speranţă ţi-ai putea dori? Eliberarea de iluzii stă doar în a nu le crede. Nu există atac, dar *există* comunicare nelimitată, şi deci putere nelimitată şi întregime nelimitată. Puterea întregimii e extinderea. Nu îţi opri gândirea în această lume, şi îţi vei deschide mintea la creaţie în Dumnezeu.

VIII. Trupul ca mijloc sau ca scop

1. Atitudinile faţă de trup sunt atitudini faţă de atac. Definiţiile pe care le dă eul fiecărui lucru sunt puerile şi se bazează întotdeauna pe *rostul* pe care crede că îl are lucrul respectiv. Căci e incapabil să generalizeze cu adevărat şi echivalează ce vede cu funcţia pe care i-o atribuie. Nu echivalează lucrul respectiv cu ce *este.* Pentru eu, trupul e ceva *cu care* se poate ataca. Echivalându-te cu trupul, te învaţă că *tu* eşti ceva cu care se poate ataca. Trupul deci nu este sursa propriei lui sănătăţi. Condiţia trupului stă doar în felul în care îi interpretezi funcţia. Funcţiile fac parte din fiinţă de vreme ce decurg din ea, dar raportul nu e unul de reciprocitate. Întregul defineşte partea, dar partea nu defineşte întregul. A cunoaşte în parte însă înseamnă a cunoaşte în totalitate datorită diferenţei fundamentale dintre cunoaştere şi percepţie. În percepţie, întregul e alcătuit din părţi ce pot fi separate şi reasamblate în diferite constelaţii. Dar cunoaşterea nu se schimbă niciodată şi, de aceea, constelaţia ei e permanentă. Ideea relaţiilor dintre parte şi întreg are înţeles doar la nivelul percepţiei, unde schimbarea e posibilă. Altfel, nu există nicio diferenţă între parte şi întreg.

2. Trupul există într-o lume ce pare să conţină două voci încăierate pentru posesia lui. În această constelaţie percepută, trupul e considerat capabil să îşi transfere loialitatea de la una la cealaltă, dând înţeles ambelor noţiuni de sănătate şi boală. Ca întotdeauna, eul face o confuzie fundamentală între mijloc şi scop. Considerând trupul un scop, eul nu are ce întrebuinţare reală să îi dea pentru că *nu* e un scop. Precis ai observat o trăsătură distinctivă a fiecărui scop acceptat de eu ca scop al său. Când l-ai atins, *nu te-a satisfăcut.* Iată de ce eul e nevoit să sară necontenit de la un obiectiv la altul, ca tu să continui să speri că îţi mai poate oferi ceva.

3. Credinţa eului că trupul e un scop a fost deosebit de greu de depăşit, pentru că este sinonimă cu credinţa că atacul e un scop. Eul a investit profund în boală. Dacă eşti bolnav, cum poţi obiecta la ferma credinţă a eului că nu eşti invulnerabil? E un argument atrăgător din punctul de vedere al eului, căci ascunde atacul evident ce stă la baza bolii. Dacă ai recunoaşte acest lucru şi ai şi decide în defavoarea atacului, nu ai putea depune această mărturie falsă în favoarea eului.

4. E greu să percepi boala ca mărturie falsă, căci nu realizezi că nu se potriveşte nicidecum

cu ce vrei. Acest martor, aşadar, pare inocent şi demn de încredere pentru că nu l-ai supus unui serios contrainterogatoriu. Dacă ai fi făcut-o, nu ai considera boala un martor atât de puternic în favoarea opiniilor eului. O afirmaţie mai onestă ar fi aceea că cei ce vor eul sunt predispuşi să îl apere. Prin urmare, felul în care îşi aleg martorii trebuie să fie suspect de la bun început. Eul nu recurge la martori care i-ar prejudicia cauza, dar nici Spiritul Sfânt nu o face. Am spus că judecata e funcţia Spiritului Sfânt, o funcţie pe care e perfect dotat să o îndeplinească. Eul, pe post de judecător, nu emite nicio judecată imparţială. Când cheamă un martor, eul şi-a făcut deja un aliat din martorul respectiv.

5. Nu e mai puţin adevărat că trupul nu are funcţie de la sine, pentru că nu e un scop. Eul însă îl stabileşte ca scop pentru că poate ascunde astfel adevărata funcţie a acestuia. Iată ce scop are tot ce face eul. Unicul lui obiectiv este să piardă din vedere funcţia tuturor lucrurilor. Un trup bolnav nu are niciun sens. Nu ar putea să aibă sens pentru că boala nu e rostul trupului. Boala are înţeles doar dacă sunt adevărate două premise fundamentale care stau la baza interpretării pe care o dă eul trupului: că rostul trupului este atacul şi că tu eşti un trup. Fără aceste premise, boala este de neconceput.

6. Boala e un mod de-a demonstra că poţi să fii lezat. Este o mărturie a fragilităţii tale, a vulnerabilităţii tale şi a nevoii tale extreme de-a depinde de o călăuzire exterioară. Eul o foloseşte ca argument suprem pentru a arăta că ai nevoie de călăuzirea *lui.* El dictează reţete nesfârşite pentru evitarea consecinţelor catastrofale. Spiritul Sfânt, perfect conştient de aceeaşi situaţie, nu Se sinchiseşte să o analizeze. Dacă datele sunt lipsite de înţeles, nu are rost să le analizezi, funcţia adevărului e să adune informaţii care sunt adevărate. Indiferent *cum* tratezi greşeala, rezultatul e nul. Cu cât devin mai complicate rezultatele, cu atât poate fi mai dificil să le recunoşti nulitatea, dar nu e necesar să examinezi toate consecinţele posibile la care dau naştere premisele, ca să le judeci adevărat.

7. Un instrument didactic nu e un profesor. Nu îţi poate spune cum te simţi. Nu ştii cum te simţi pentru că ai acceptat confuzia eului şi crezi, prin urmare, că un instrument didactic îţi *poate* spune cum te simţi. Boala e doar un alt exemplu al insistenţei cu care ceri călăuzire de la un profesor care nu ştie răspunsul. Eul nu e în stare să ştie cum te simţi. Când am spus că eul nu ştie nimic, am spus singurul lucru despre eu care e total adevărat. Există însă şi un corolar: dacă numai cunoaşterea are fiinţă şi eul nu are cunoaştere, atunci eul nu are fiinţă.

8. Te poţi întreba, pe bună dreptate, cum poate fi atât de insistentă vocea a ceva inexistent. Te-ai gândit oare ce putere de distorsiune are un lucru dorit, chiar dacă e un lucru fără realitate? Există multe exemple din care poţi să vezi cum lucrul pe care îl doreşti distorsionează ce percepi. Nimeni nu se poate îndoi de dibăcia eului când e vorba să înjghebe argumente false. Şi nimeni nu se poate îndoi că eşti dispus să asculţi, până nu alegi să nu accepţi decât adevărul. Când te lepezi de eu, o să dispară. Vocea Spiritului Sfânt e tot atât de tare pe cât eşti de dispus să asculţi. Nu poate fi mai tare fără să îţi încalce libertatea opţiunii, pe care Spiritul Sfânt urmăreşte să o restabilească, şi nu să o submineze.

9. Spiritul Sfânt te învaţă să îţi foloseşti trupul doar pentru a ajunge la fraţii tăi, ca El să îşi poată preda mesajul prin tine. Asta îi va vindeca pe ei şi, de aceea, te va vindeca pe tine. Tot ce e folosit în concordanţă cu propria-i funcţie, după cum o vede Spiritul Sfânt, nu poate fi bolnav. Tot ce e folosit altfel, este. Nu lăsa trupul să fie o oglindă a unei minţi scindate. Nu îl lăsa să fie imaginea felului în care îţi percepi micimea. Nu îl lăsa să îţi reflecte decizia de-a ataca. Când laşi interpretarea în seama Spiritului Sfânt, Care nu percepe niciun atac asupra vreunui lucru, vezi că sănătatea e starea firească a tuturor lucrurilor. Sănătatea e rezultatul renunţării la toate încercările de-a folosi trupul într-un mod neiubitor. Sănătatea e începutul perspectivei corecte asupra vieţii, sub îndrumarea singurului Profesor Care ştie ce e viaţa, fiind chiar Vocea pentru Viaţă.

IX. Vindecarea ca percepţie corectată

1. Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt este Răspunsul. El e Răspunsul la toate, căci ştie care e răspunsul la toate. Eul nu ştie ce este o întrebare adevărată, deşi pune un număr nesfârşit de întrebări. Tu însă poţi să înveţi ce este, când înveţi să pui sub semnul întrebării valoarea eului şi să îţi stabileşti astfel capacitatea de a-i evalua întrebările. Când te ispiteşte eul la boală, nu Îi cere Spiritului Sfânt să îţi vindece trupul, căci ar însemna să accepţi credinţa eului că trupul e adevărata ţintă a vindecării. Cere-I, în schimb, să te înveţe *percepţia* corectă a trupului, căci numai percepţia poate fi distorsionată. Numai percepţia poate fi bolnavă, pentru că numai percepţia poate fi greşită.

2. Percepţia greşită este dorinţa ca lucrurile să fie cum nu sunt. Realitatea tuturor lucrurilor e total inofensivă, căci inofensivitatea totală e condiţia realităţii lor. Ea este, totodată, condiţia conştientizării realităţii lor. Nu trebuie să cauţi realitatea. Te va căuta chiar ea şi te va găsi când îi întruneşti condiţiile. Condiţiile ei fac parte integrală din ce este ea. Şi numai partea aceasta depinde de tine. Restul vine de la sine. Trebuie să faci atât de puţin pentru că mica ta parte e atât de puternică, încât îţi va aduce întregul. Acceptă, atunci, mica ta parte şi lasă întregul să fie al tău.

3. Întregimea vindecă pentru că ţine de minte. Toate formele de boală, chiar până la moarte, sunt expresii fizice ale fricii de-a te trezi. Sunt încercări de-a întări somnul de frica trezirii. E un mod jalnic de-a încerca să nu vezi văduvind facultăţile vederii de orice eficacitate. „Odihneşte-te în pace" este o binecuvântare pentru vii, nu pentru morţi, căci odihna vine din starea de trezie, nu din somn. Să dormi înseamnă să te retragi; să fii treaz înseamnă să te uneşti. Visele sunt iluzii de unire, pentru că reflectă noţiunile distorsionate ale eului despre ce este unirea. Dar şi Spiritul Sfânt are o întrebuinţare pentru somn şi poate folosi visele în scopul trezirii dacă Îl laşi.

4. Felul în care te trezeşti arată cum ai folosit somnul. Cui i l-ai dat? Sub ce profesor l-ai pus? De câte ori te trezeşti abătut, nu I l-ai dat Spiritului Sfânt. Doar când te trezeşti cu bucurie l-ai folosit potrivit scopului Său. Chiar poţi să fii „drogat" de somn, dacă îl foloseşti greşit în scopul bolii. Somnul nu e decât o formă de moarte, după cum şi moartea nu e decât o formă de inconştienţă. O inconştienţă totală e cu neputinţă. Te poţi odihni în pace numai pentru că eşti treaz.

5. Vindecarea este eliberarea de frica trezirii şi substituirea ei cu decizia de-a te trezi. Decizia de-a te trezi e reflectarea voinţei de-a iubi, din moment ce toată vindecarea implică înlocuirea fricii cu iubire. Spiritul Sfânt nu poate face distincţii între diferite grade de greşeală, căci - dacă ar preda că o formă de boală e mai gravă decât alta - ar preda că o greşeală poate fi mai reală decât alta. Funcţia Lui e să distingă doar între fals şi adevărat, înlocuind falsul cu adevăratul.

6. Eul, care vrea întotdeauna să slăbească mintea, încearcă să o separe de trup într-o încercare de-a o distruge. De fapt, eul crede că o protejează. Căci e convins că mintea e periculoasă şi că a văduvi de minte înseamnă a vindeca. Dar a văduvi de minte e cu neputinţă, din moment ce ar însemna să reduci la nimic ce a creat Dumnezeu. Eul dispreţuieşte slăbiciunea, deşi depune toate eforturile să o provoace. Eul vrea numai ce urăşte. Pentru eu, e un lucru cât se poate de raţional. Crezând în puterea atacului, eul vrea atac.

7. Biblia îţi porunceşte să fii desăvârşit, să vindeci toate greşelile, să nu te gândeşti la trup ca la un lucru separat şi să le înfăptuieşti pe toate în numele meu. Acesta nu e numai numele meu, căci identificarea noastră e împărtăşită. Numele Fiului lui Dumnezeu e unul singur, şi ţi se porunceşte să faci lucrările iubirii pentru că împărtăşim această Unitate. Minţile noastre sunt întregi pentru că sunt una. Dacă eşti bolnav înseamnă că te retragi de la mine. Dar nu te poţi retrage numai de la mine. Te poţi retrage numai de la tine *şi* de la mine.

8. Ai început să realizezi, precis, că ai de-a face cu un curs foarte practic, unul care spune exact ce vrea să spună. Nu ţi-aş cere să faci lucruri pe care nu le poţi face, şi e imposibil că aş putea să fac lucruri pe care nu le poţi face. Asta fiind dat - dat chiar literalmente -, nimic nu te poate împiedica să faci exact ce îţi cer şi toate pledează *pentru* ca să o faci. Nu îţi dau limite căci Dumnezeu nu îţi pune niciuna. Când te limitezi singur, nu suntem de o minte, iar asta este boală. Boala însă nu ţine de trup, ci de minte. Toate formele de boală sunt semne că mintea e scindată şi nu acceptă un scop unificat.

9. Unificarea scopului, atunci, e singurul mod în care vindecă Spiritul Sfânt. Căci e singurul nivel la care vindecarea înseamnă ceva. Restabilirea înţelesului într-un sistem de gândire haotic *este* modul de a-l vindeca. Sarcina ta e doar aceea de-a întruni condiţiile necesare înţelesului, din moment ce înţelesul însuşi ţine de Dumnezeu. Dar revenirea ta la înţeles e esenţială pentru al Lui, căci înţelesul tău face parte dintr-al Lui. Însănătoşirea ta, atunci, face parte din sănătatea Lui, din moment ce face parte din întregimea Lui. El nu o poate pierde, dar tu *poţi* să nu o cunoşti. Ea rămâne însă Voia Lui în ce te priveşte, iar Voia Lui trebuie să ţină în veci şi în toate.

Capitolul 9
ACCEPTAREA ISPĂŞIRII

I. Acceptarea realităţii

1. Frica de Voia lui Dumnezeu e una dintre cele mai ciudate credinţe făurite vreodată de mintea umană. Ea nu ar fi putut să apară dacă mintea nu ar fi fost deja profund scindată, făcându-i posibil să se teamă tocmai de ce este ea. Realitatea nu poate „ameninţa" decât iluziile, din moment ce realitatea poate susţine numai adevărul. Însuşi faptul că Voia lui Dumnezeu, care este ce eşti, e percepută înfricoşătoare demonstrează că te *temi* de ce eşti. Atunci, nu de Voia lui Dumnezeu te temi, ci de a ta.

2. Voia ta nu e cea a eului şi, din acest motiv, eul e împotriva ta. Ce pare a fi frica de Dumnezeu e de fapt frica de propria ta realitate. E imposibil să înveţi ceva cu consecvenţă într-o stare de panică. Dacă scopul acestui curs e să te ajute să îţi aminteşti ce eşti şi dacă crezi că eşti ceva înfricoşător, trebuie să rezulte că nu vei învăţa cursul acesta. Dar motivul pentru care există cursul e tocmai faptul că nu cunoşti ce eşti.

3. Dacă nu cunoşti care e realitatea ta, de ce eşti atât de sigur că e ceva înfricoşător? Asocierea adevărului cu frica - foarte artificială în cel mai bun caz - e deosebit de nepotrivită în minţile celor ce nu cunosc care e adevărul. Tot ce poate să însemne e că asociezi, arbitrar, ceva ce îţi întrece conştienţa cu ceva ce nu vrei. E evident, atunci, că judeci ceva de care eşti total inconştient. Ai aranjat această situaţie ciudată aşa încât să îţi fie imposibil să scapi din ea fără o Călăuză Ce *cunoaşte* care e realitatea ta. Rostul acestei Călăuze e doar acela de a-ţi aminti ce vrei. Nu caută să îţi impună o voie străină. Ci depune toate eforturile posibile, în limitele pe care I le impui, să îţi restabilească voia în conştienţă.

4. Ţi-ai întemniţat voia dincolo de conştienţă, unde şi rămâne, dar de unde nu te poate ajuta. Când am spus că funcţia Spiritului Sfânt e distingerea adevăratului de fals în mintea ta, am vrut să spun că El are puterea să pătrundă cu privirea ce ai ascuns şi să recunoască Voia lui Dumnezeu acolo. Faptul că recunoaşte această Voie îi poate conferi realitate pentru tine pentru că El e în mintea ta şi, de aceea, El e realitatea ta. Şi atunci, dacă felul în care îţi percepe mintea îţi aduce realitatea

acesteia, El *te ajută* de fapt să îţi aminteşti ce eşti. Singura sursă de frică în acest proces e ce crezi că vei pierde. Dar de avut nu poţi să ai decât ce vede Spiritul Sfânt.

5. Am subliniat de multe ori că Spiritul Sfânt nu îţi va cere niciodată niciun sacrificiu. Dar, dacă îţi ceri singur sacrificiul realităţii, Spiritul Sfânt trebuie să îţi aducă aminte că asta nu e Voia lui Dumnezeu pentru că nu e voia ta. Nu există nicio diferenţă între voia ta şi cea dumnezeiască. Dacă nu ai avea o minte scindată, ai recunoaşte că a voi e mântuire pentru că e comunicare.

6. E imposibil să comunici în limbi străine. Tu şi Creatorul tău puteţi comunica prin creaţie, pentru că asta, şi numai asta, e Voia Voastră îngemănată. O minte împărţită nu poate comunica, pentru că vorbeşte de lucruri diferite aceleiaşi minţi. Îşi pierde astfel capacitatea de-a comunica simplu, căci o comunicare confuză nu înseamnă nimic. Un mesaj nu poate fi comunicat decât dacă are sens. Cât sens pot să aibă mesajele tale, când ceri ce nu vrei? Dar, cât timp te temi de voia ta, tocmai asta ceri.

7. Deşi susţii cu tărie că Spiritul Sfânt nu îţi răspunde, ar fi mai înţelept, poate, să vezi ce fel de întrebări pui. Tu nu ceri numai ce vrei. Căci te temi că s-ar putea să primeşti lucrul dorit, şi chiar că l-ai primi. Iată de ce i-l ceri cu stăruinţă profesorului ce nu ţi-l poate da cu niciun chip. Faptul că nu vei putea învăţa nicicând de la el ce anume este îţi dă iluzia siguranţei. Dar nu îţi vei găsi niciodată siguranţa punându-te la adăpost *de* adevăr, ci numai *în* adevăr. Realitatea e unica siguranţă. Voia ta e mântuirea ta pentru că e aceeaşi cu cea dumnezeiască. Separarea nu e decât credinţa că este diferită.

8. Nicio minte corectă nu poate crede că voia ei e mai puternică decât cea dumnezeiască. De aceea, dacă o minte crede că voia ei e diferită de cea dumnezeiască, nu poate decât să decidă fie că nu există Dumnezeu, fie că Voia lui Dumnezeu e ceva înfricoşător. Prima îl explică pe ateu, iar cea de-a doua, pe martir, care crede că Dumnezeu cere sacrificii. Fiecare dintre aceste două decizii demente va stârni panică, pentru că ateul crede că e singur, iar martirul crede că Dumnezeu îl răstigneşte. Dar nimeni nu vrea cu adevărat nici abandon, nici ripostă, chiar dacă mulţi le caută pe amândouă. Poţi oare să Îi ceri Spiritului Sfânt astfel de „daruri" şi să te aştepţi cu adevărat să le primeşti? El nu îţi poate da ce nu vrei. Când Îi ceri Dătătorului Universal ceva ce nu vrei, ceri ceva ce nu poate fi dat pentru că nu a fost creat. Nu a fost creat niciodată, pentru că nu a fost niciodată voia ta pentru *tine.*

9. În cele din urmă, fiecare trebuie să îşi amintească Voia lui Dumnezeu pentru că, în cele din urmă, fiecare trebuie să se recunoască pe el însuşi. Recunoaşterea aceasta e recunoaşterea că voia lui şi cea dumnezeiască sunt una. În prezenţa adevărului, nu există nici increduli, nici sacrificii. În siguranţa realităţii, frica e total lipsită de înţeles. Să negi ce este nu poate decât să *pară* înfricoşător. Frica nu poate fi reală fără o cauză, iar Dumnezeu e singura Cauză. Dumnezeu este Iubire şi tu ÎI vrei cu adevărat. Asta *este* voia ta. Cere asta şi ţi se va răspunde, pentru că vei cere doar ce îţi aparţine.

10. Când îi ceri Spiritului Sfânt ceva ce ţi-ar dăuna, El nu poate răspunde pentru că nimic nu îţi poate dăuna, aşa că ceri exact nimica. Orice dorinţă pornită din eu e o dorinţă de-a primi nimica; să ceri aşa ceva nu e o rugăminte. Ci o negare sub forma unei rugăminţi. Spiritul Sfânt nu e preocupat de formă, fiind conştient numai de înţeles. Eul nu Îi poate cere Spiritului Sfânt nimic, căci există o totală absenţă de comunicare între ei. Dar *tu* Îi poţi cere totul Spiritului Sfânt, pentru că rugăminţile pe care I le adresezi sunt reale, venind din mintea ta corectă. Să nege oare Spiritul Sfânt Voia lui Dumnezeu? Şi poate oare să nu o recunoască în Fiul Lui?

11. Tu nu recunoşti enorma risipă de energie pe care o faci negând adevărul. Ce ai spune de cineva care ţine să încerce imposibilul, crezând că atingerea lui e egală cu reuşita? Credinţa că trebuie să ai imposibilul ca să fii fericit contrazice total principiul creaţiei. Dumnezeu nu a putut voi ca fericirea să depindă de ce nu poţi să ai niciodată. Faptul că Dumnezeu este Iubire nu cere crezare, ci acceptare. Faptele, *e* posibil să le negi, deşi e imposibil să le schimbi. Dacă îţi acoperi ochii cu mâinile, nu vei vedea pentru că încalci legile vederii. Dacă negi iubirea, nu o vei cunoaşte căci cooperarea ta e legea propriei

ei fiinţe. Nu poţi să schimbi legile pe care nu le-ai făcut tu, iar legile fericirii au fost create pentru tine, nu de tine.

12. Orice încercare de-a nega ce *este* trebuie să fie înfricoşătoare şi, dacă e o încercare puternică, va produce panică. Voitul în contra realităţii, deşi un lucru imposibil, poate fi transformat într-un obiectiv foarte stăruitor deşi nu îl vrei. Gândeşte-te însă la rezultatul acestei decizii ciudate. Îţi dedici mintea unui lucru nedorit. Cât de reală poate fi această dedicare? Dacă nu îl vrei, nici nu a fost creat. Dacă nu a fost creat, e nimic. Oare chiar poţi să te dedici nimicului?

13. Dumnezeu, în dedicarea Lui faţă de tine, te-a creat dedicat totului şi ţi-a dat cui te dedici. Altfel, nu ai fi fost creat perfect. Realitatea e totul şi ai totul pentru că eşti real. Nu poţi face irealul pentru că absenţa realităţii e înfricoşătoare, iar frica nu poate fi creată. Cât crezi că frica e posibilă, nu vei crea. Contraordinele realităţii fac realitatea să fie fără înţeles, iar realitatea *este* înţeles.

14. Aminteşte-ţi, aşadar, că Voia lui Dumnezeu e posibilă deja şi că, în afară de ea, nimic nu va mai fi. Iată simpla acceptare a realităţii, căci numai asta e real. Nu poţi să distorsionezi realitatea, şi să cunoşti ce este. Iar, dacă distorsionezi realitatea, vei fi cuprins de nelinişte, depresie şi panică, în final, pentru că încerci să faci din tine ceva ireal. Când simţi aceste lucruri, nu încerca să cauţi adevărul dincolo de tine, căci adevărul nu poate fi decât în tine. Spune-ţi, aşadar:

Cristos e în mine şi, unde este El, trebuie să fie Dumnezeu, căci Cristos face parte din El.

II. Răspunsul la rugăciune

1. Toţi cei ce au încercat vreodată să folosească rugăciunea pentru a cere ceva s-au confruntat cu un aparent insucces. Asta e adevărat când este vorba nu numai de lucruri concrete ce pot fi dăunătoare, ci şi de rugăminţi strict pe linia acestui curs. Acestea din urmă, mai ales, ar putea fi interpretate incorect ca „dovadă" că acest curs nu are intenţii serioase. Şi totuşi, trebuie să îţi aminteşti afirmaţiile cursului - făcute în repetate rânduri - că scopul pe care îl urmăreşte este debarasarea de frică.

2. Să presupunem, atunci, că lucrul pe care I-l ceri Spiritului Sfânt e chiar ce vrei, dar te temi încă de el. Dacă e aşa, obţinerea lui *nu* ar mai fi ce vrei. Iată de ce anumite forme concrete de vindecare nu se realizează nici când s-a realizat starea de vindecare. Cineva poate să ceară vindecare fizică pentru că se teme de vătămare corporală. În acelaşi timp, dacă s-ar vindeca fizic, ameninţarea la adresa sistemului lui de gândire ar putea să îi provoace mult mai multă frică decât expresia ei fizică. În acest caz, el nu cere de fapt eliberare de toată frica, ci îndepărtarea unui simptom selectat de el. Rugămintea aceasta, prin urmare, nu e deloc o cerere de vindecare.

3. Biblia subliniază că toate rugăciunile îşi primesc răspunsul, şi asta e adevărat. Însuşi faptul că I s-a cerut ceva Spiritului Sfânt asigură un răspuns. Dar e la fel de sigur că răspunsul dat de El nu va fi niciodată unul care să sporească frica. E posibil ca răspunsul Lui să nu fie auzit. Dar e imposibil să se piardă. Sunt multe răspunsuri pe care le-ai primit deja, dar încă nu le-ai auzit. Te asigur că ele te aşteaptă.

4. Dacă vrei să ştii că rugăciunile tale îşi primesc răspunsul, nu te îndoi niciodată de un Fiu de-al lui Dumnezeu. Nu îl pune la îndoială şi nu îl încurca, căci credinţa ta în el e credinţa ta în tine. Dacă vrei să Îl cunoşti pe Dumnezeu şi să Îi cunoşti Răspunsul, crede în mine, cel a cărui credinţă în tine nu poate fi zdruncinată. Poţi să Îi ceri Spiritului Sfânt cu adevărat, şi să te îndoieşti de fratele tău? Crede în adevărul cuvintelor lui datorită adevărului din el. Te vei uni cu adevărul din el şi cuvintele lui vor *fi* adevărate. Cum îl auzi pe el, mă vei auzi pe mine. Ascultarea adevărului e singurul mod în care îl poţi auzi acum şi cunoaşte în cele din urmă.

5. Mesajul pe care ţi-l dă fratele tău de tine depinde. Ce îţi spune el? Ce ai vrea să îţi spună? Decizia pe care o iei în privinţa lui determină mesajul pe care îl primeşti. Aminteşte-ţi că Spiritul Sfânt este în el şi că Vocea Lui îţi vorbeşte prin el. Ce poate să îţi spună un frate atât de sfânt decât adevărul? Dar îl asculţi? Fratele tău poate nu ştie cine este, dar există în mintea lui o lumină care ştie. Lumina aceasta se poate răsfrânge într-a ta, dând adevăr cuvintelor lui şi făcându-te în stare să le auzi. Cuvintele lui sunt răspunsul pe care ţi-l dă Spiritul Sfânt. Ţi-e destul de tare credinţa în el să te lase să auzi?

6. Nu te poţi ruga numai pentru tine, după cum nu poţi găsi nici bucurie numai pentru tine. Rugăciunea e o reafirmare a includerii, dirijată de Spiritul Sfânt potrivit legilor lui Dumnezeu. Mântuirea vine de la fratele tău. Spiritul Sfânt Se extinde din mintea ta la a lui şi îţi răspunde *ţie.* Nu poţi să auzi Vocea pentru Dumnezeu numai în tine, pentru că nu eşti singur. Iar răspunsul Lui e numai pentru ce eşti tu. Nu vei cunoaşte încrederea pe care o am în tine dacă nu o extinzi. Nu vei avea încredere în călăuzirea Spiritului Sfânt şi nu vei crede că este pentru tine dacă nu o auzi în alţii. Ea trebuie să fie pentru fratele tău *fiindcă* este pentru tine. Să fi creat Dumnezeu o Voce numai pentru tine? Poţi oare să Îi auzi răspunsul dacă nu le răspunde tuturor Fiilor lui Dumnezeu? Auzi de la fratele tău ce vrei să aud eu de la tine, căci nu vrei să fiu amăgit.

7. Te iubesc datorită adevărului din tine, după cum te iubeşte Dumnezeu. Amăgirile tale te pot amăgi pe tine, dar pe mine nu mă pot amăgi. Cunoscând ce eşti, nu mă pot îndoi de tine. Aud doar Spiritul Sfânt din tine, Care îmi vorbeşte prin tine. Dacă vrei să mă auzi, auzi-mi fraţii în care vorbeşte Vocea lui Dumnezeu. În ei stă răspunsul la toate rugăciunile. Ţi se va răspunde când auzi răspunsul în toţi. Nu asculta altceva, căci nu vei auzi cu adevărat.

8. Crede în fraţii tăi pentru că eu cred în tine, şi vei învăţa că credinţa mea în tine e justificată. Crede în mine *prin* credinţa ta în ei, de dragul a ce le-a dat Dumnezeu. Ei îţi vor răspunde dacă înveţi să le ceri numai adevărul. Nu le cere binecuvântări fără să îi binecuvântezi, căci numai aşa poţi să înveţi cât de binecuvântat eşti. Urmând această cale, cauţi adevărul din tine. Nu înseamnă să mergi dincolo de tine, ci înspre tine. Nu auzi decât Răspunsul lui Dumnezeu în Fiii Săi, şi ţi se va răspunde.

9. A nu crede înseamnă a te pune împotrivă, sau a ataca. A crede înseamnă a accepta, sau a te pune de aceeaşi parte. A crede nu înseamnă a fi credul, ci a accepta şi a aprecia. Ce nu crezi nu apreciezi, şi nu poţi fi recunoscător pentru ce nu consideri de valoare. Vei avea de plătit un preţ pentru judecată, pentru că judecata e fixarea unui preţ. Şi, cum îl vei fixa, aşa îl vei plăti.

10. Dacă a plăti e egalat cu a căpăta, vei fixa un preţ scăzut, dar vei cere un câştig ridicat. Vei fi uitat însă că a preţui înseamnă a acorda valoare, câştigul fiind deci proporţional cu valoarea acordată. Dacă a plăti este asociat cu a da, nu poate fi perceput ca pierdere, şi se va recunoaşte raportul de reciprocitate dintre a da şi a primi. Se va fixa atunci un preţ ridicat, datorită valorii câştigului. Deoarece preţul pentru a căpăta e pierderea din vedere a valorii, e inevitabil că nu vei acorda valoare lucrului primit. Considerându-l un lucru de mică valoare, nu îl vei aprecia şi nu îl vei dori.

11. Nu uita niciodată deci că tu stabileşti valoarea lucrului primit şi îi fixezi preţul prin ce dai. Să crezi că e posibil să capeţi mult pentru puţin înseamnă să crezi că te poţi târgui cu Dumnezeu. Legile lui Dumnezeu sunt întotdeauna drepte şi întru totul consecvente. Dând, primeşti. Dar a primi este a accepta, şi nu a căpăta. E imposibil să nu ai, dar e posibil să nu ştii că ai. Să recunoşti că ai înseamnă să fii dispus să dai, şi numai fiind dispus să dai poţi să recunoşti ce ai. Ce dai e, prin urmare, preţul pe care îl pui pe ce ai, corespunzând exact preţului pe care îl are în ochii tăi. Iar acesta, la rândul lui, corespunde intensităţii cu care îl doreşti.

12. Prin urmare, Îi poţi cere Spiritului Sfânt doar dându-I şi Îi poţi da doar unde Îl recunoşti.

Dacă Îl recunoşti în toţi, gândeşte-te ce mult Îi vei cere şi ce mult vei primi. El nu îţi va refuza nimic pentru că nu I-ai refuzat nimic şi, de aceea, poţi împărtăşi totul. În felul acesta, şi numai în felul acesta, Îi vei primi răspunsul, pentru că răspunsul Lui e tot ce poţi să ceri şi să doreşti. Spune-i deci la fiecare:

Pentru că vreau să mă cunosc, te văd Fiul lui Dumnezeu şi fratele meu.

III. Corectarea greşelii

1. Promptitudinea cu care reacţionează eul la greşelile altor euri nu e genul de vigilenţă pe care vrea Spiritul Sfânt să îl întreţii. Eurile sunt critice prin prisma genului de „sens" pe care îl reprezintă. Ele înţeleg acest gen de sens, pentru că are sens pentru ele. Pentru Spiritul Sfânt, nu are niciun sens.

2. Pentru eu, să atragi atenţia asupra greşelilor şi să le „corectezi" e un lucru blând, drept şi bun. Are noimă pentru eu, care nu îşi dă seama ce sunt greşelile şi ce este corectarea. Greşelile ţin de eu, iar corectarea greşelilor stă în renunţarea la eu. Când îţi corectezi un frate, îi spui că nu are dreptate. Poate că nu are noimă ce spune pe moment şi, dacă vorbeşte din eu, precis nu va avea noimă ce spune. Dar sarcina ta e să îi spui că are dreptate. Nu i-o spui verbal, dacă vorbeşte prosteşte. El are nevoie de corecţie la un alt nivel, căci greşeala lui e la un alt nivel. El are însă dreptate, pentru că e un Fiu de-al lui Dumnezeu. Eul lui nu are dreptate niciodată, indiferent ce spune sau ce face.

3. Dacă atragi atenţia asupra greşelilor ce ţin de eul fratelui tău, precis vezi printr-al tău, pentru că Spiritul Sfânt nu îi percepe greşelile. Lucrul acesta *trebuie* să fie adevărat, din moment ce nu există comunicare între eu şi Spiritul Sfânt. Eul nu are noimă, iar Spiritul Sfânt nu încearcă să înţeleagă cele ce provin din el. Deoarece nu le înţelege, nu le judecă, ştiind că ce face eul nu are niciun înţeles.

4. Când reacţionezi la greşeli în orice fel, nu dai ascultare Spiritului Sfânt. El pur şi simplu nu le-a luat în seamă şi, dacă eşti atent la ele, nu Îl auzi pe El. Dacă nu Îl auzi pe El, dai ascultare eului tău şi eşti la fel de greu de înţeles ca fratele ale cărui greşeli le percepi. Asta nu poate fi o corecţie. Dar e mai mult decât o simplă lipsă de corecţie pentru el. E o renunţare la corecţie în tine însuţi.

5. Când un frate se poartă dement, îl poţi vindeca doar percepând sănătatea mintală din el. Dacă îi percepi greşelile şi le accepţi, le accepţi pe ale tale. Dacă vrei să le laşi pe ale tale în seama Spiritului Sfânt, trebuie să faci acelaşi lucru cu ale lui. Dacă acesta nu devine singurul tău mod de-a trata toate greşelile, nu vei putea înţelege cum se desfac toate greşelile. Oare nu e acelaşi lucru cu a-ţi spune că ce predai şi înveţi? Fratele tău are tot atâta dreptate ca tine şi, de crezi că nu are, pe tine te condamni.

6. *Tu* nu te poţi corecta pe tine. Se poate oare să îl corectezi pe altul? Dar poţi să îl vezi cu adevărat, căci e posibil să te vezi cu adevărat. Nu e răspunderea ta să îţi schimbi fratele, ci doar să îl accepţi aşa cum e. Greşelile lui nu vin din adevărul din el, şi numai acest adevăr îţi revine. Greşelile lui nu pot schimba adevărul din el şi nu pot avea niciun efect asupra adevărului din tine. A percepe greşeli în cineva şi a reacţiona la ele ca şi cum ar fi reale e totuna cu a le da realitate pentru tine. Nu vei scăpa fără să plăteşti pentru asta, nu pentru că ai fi pedepsit, ci pentru că urmezi călăuza greşită, aşa că te vei rătăci.

7. Greşelile fratelui tău nu ţin de el, după cum nici ale tale nu ţin de tine. Acordă realitate greşelilor lui, şi te-ai atacat pe tine. Dacă vrei să îţi găseşti drumul şi să nu îl pierzi, vezi doar adevărul alături de tine, căci mergeţi împreună. Spiritul Sfânt din tine iartă toate lucrurile din tine şi din fratele tău. Greşelile lui sunt iertate odată cu ale tale. Ispăşirea nu e mai separată decât iubirea. Ispăşirea nu poate fi separată pentru că vine din iubire. A încerca să îţi corectezi un frate înseamnă a crede în posibilitatea corecţiei efectuate de tine, iar asta nu poate fi decât aroganţa eului. Corecţia ţine de

Dumnezeu, Care nu cunoaşte aroganţă.

8. Spiritul Sfânt iartă totul pentru că Dumnezeu a creat totul. Nu îţi asuma funcţia Lui, căci o vei uita pe-a ta. Acceptă doar funcţia vindecării în timp, căci acesta este rostul timpului. Dumnezeu ţi-a dat funcţia de-a crea în veşnicie. Nu trebuie să o înveţi, dar trebuie să înveţi să o doreşti. Iată la ce serveşte toată învăţătura. Iată utilitatea pe care o atribuie Spiritul Sfânt unei aptitudini de care nu ai nevoie, dar pe care ai făcut-o. Dă-I-o Lui! Tu nu înţelegi cum să o foloseşti. El te va învăţa cum să te vezi fără condamnare învăţând cum să vezi totul fără ea. Şi atunci, condamnarea nu va avea realitate pentru tine şi toate greşelile îţi vor fi iertate.

IV. Planul de iertare al Spiritului Sfânt

1. Ispăşirea este pentru toţi, fiind modul de-a desface credinţa că există ceva doar pentru tine. A ierta înseamnă a trece cu vederea. Priveşte, atunci, dincolo de greşeală şi nu îţi lăsa percepţia să se oprească asupra ei, căci vei crede ce conţine percepţia ta. Dacă vrei să te cunoşti, acceptă ca adevărat numai ce este fratele tău. Percepe ce nu este el, şi nu vei putea cunoaşte ce eşti tu, pentru că îl vezi în mod fals. Aminteşte-ţi mereu că Identitatea ta e împărtăşită şi că împărtăşirea Ei este realitatea Ei.

2. Ai de jucat un rol în Ispăşire, dar planul Ispăşirii te depăşeşte. Nu înţelegi cum să treci greşelile cu vederea, căci altfel nu le-ai face. Şi ar fi doar o greşeală în plus să crezi fie că nu le faci, fie că le poţi corecta fără o Călăuză care să îţi arate cum. Dacă nu urmezi această Călăuză, greşelile nu îţi vor fi corectate. Planul nu e al tău din cauza ideilor tale limitate despre ce eşti. Din acest sentiment de limitare provin toate greşelile. Aşa că modul de-a le desface nu e *de la* tine, ci *pentru* tine.

3. Ispăşirea e o lecţie de împărtăşire, care ţi se dă din cauză că *ai uitat cum să o faci.* Spiritul Sfânt îţi aduce doar aminte de utilitatea firească a aptitudinilor tale. Reinterpretând aptitudinea de-a ataca în aptitudinea de-a împărtăşi, El traduce ce ai făcut tu în ce a creat Dumnezeu. Dacă vrei să înfăptuieşti asta prin El, nu îţi poţi privi aptitudinile cu ochii eului, căci le vei judeca aşa cum le judecă *el.* Toată nocivitatea lor stă în judecata eului. Toată utilitatea lor stă în judecata Spiritului Sfânt.

4. Eul are şi el un plan de iertare pentru că ceri unul, deşi nu de la profesorul care trebuie. Desigur, planul eului nu are niciun sens şi nu va funcţiona. Urmând planul lui, te vei pune într-o situaţie imposibilă, la care eul te conduce întotdeauna. Planul eului e să te facă să vezi greşeala cu claritate mai întâi, ca să o treci cu vederea mai apoi. Dar cum poţi trece cu vederea ce ai făcut real? Văzându-l cu claritate, i-ai conferit realitate şi *nu* îl poţi trece cu vederea. Aici eul e nevoit să recurgă la „mistere", insistând că trebuie să accepţi ceva lipsit de înţeles pentru a te mântui. Mulţi au încercat să facă asta în numele meu, uitând că cuvintele mele au noimă pentru că vin de la Dumnezeu. Au la fel de multă noimă acum pe cât au avut vreodată, pentru că vorbesc de idei eterne.

5. Iertarea pe care o înveţi de la mine nu foloseşte frica pentru a desface frica. Şi nici nu face real irealul, ca să îl distrugă mai apoi. Iertarea prin Spiritul Sfânt stă, pur şi simplu, în neremarcarea greşelii de la bun început, ţinând-o astfel nereală în ochii tăi. Nu lăsa să îţi treacă prin minte credinţa că ar fi reală, căci vei crede totodată că trebuie să desfaci ce ai făcut pentru a fi iertat. Ce nu are efect nu există, iar - pentru Spiritul Sfânt - efectele greşelii sunt inexistente. Anulându-i constant şi consecvent toate efectele, de oriunde şi în toate privinţele, El predă că eul nu există şi o dovedeşte.

6. Urmează, atunci, ce predă Spiritul Sfânt despre iertare, pentru că iertarea e funcţia Lui şi ştie cum să o îndeplinească la perfecţie. Iată ce am vrut să spun când am afirmat că miracolele sunt fireşti şi că, atunci când nu au loc, ceva nu e în regulă. Miracolele sunt doar indiciul că eşti dispus să

urmezi planul de mântuire al Spiritului Sfânt, recunoscând că nu înţelegi care este. Munca Lui nu e funcţia ta şi, dacă nu accepţi acest lucru, nu poţi învăţa care e funcţia ta.

7. Confuzia funcţiilor e atât de specifică eului, încât trebuie să îţi fie deja destul de familiară. Eul crede că toate funcţiile îi aparţin, chiar dacă nu are idee care sunt. E mai mult decât o simplă confuzie. E o combinaţie deosebit de periculoasă de grandiozitate şi confuzie care face eul să atace pe oricine şi orice fără absolut niciun motiv. Eul tocmai asta face. Are reacţii imprevizibile, pentru că nu are idee ce percepe.

8. Dacă nu ai idee ce se întâmplă, cât de nimerit te poţi aştepta să reacţionezi? Te-ai putea întreba, indiferent cum ai motiva reacţia, dacă imprevizibilitatea eului îl pune într-o poziţie bună pentru a-ţi servi drept călăuză. Dă-mi voie să repet că aptitudinile de călăuză ale eului sunt deosebit de jalnice şi că alegerea lui ca profesor într-ale mântuirii e cât se poate de proastă. Cine îşi alege o călăuză total dementă trebuie să fie la fel de dement. Şi nu e adevărat că nu îţi dai seama de dementa călăuzei. Îţi dai seama de ea pentru că eu îmi dau seama, şi ai judecat-o după acelaşi criteriu folosit de mine.

9. Timpul din care trăieşte eul e literalmente timp împrumutat şi zilele îi sunt numărate. Nu te teme de Judecata de apoi, ci întâmpin-o cu bucurie şi nu mai aştepta, căci timpul eului e „împrumutat" din veşnicia ta. Asta e a Doua Venire, care a fost făcută pentru tine după cum a fost creată Cea Dintâi. A Doua Venire e doar revenirea sensului. Poţi să te temi de aşa ceva?

10. Ce poate fi de temut decât fantezia, şi cine recurge la fantezie dacă nu şi-a pierdut speranţa de-a găsi satisfacţie în realitate? E sigur însă că nu vei găsi niciodată satisfacţie în fantezie, aşa că singura ta speranţă e să te răzgândeşti în privinţa realităţii. Dumnezeu nu poate avea dreptate decât dacă e greşită decizia că realitatea este de temut. Şi te asigur că Dumnezeu *are* dreptate. Bucură-te, atunci, că ai greşit, dar numai pentru că nu ai ştiut cine eşti. Dacă ai fi ştiut, nu ai fi putut greşi după cum nici Dumnezeu nu poate.

11. Imposibilul poate avea loc numai în fantezie. Când cauţi realitatea în fantezii, nu o vei găsi. Simbolurile fanteziei ţin de eu şi din acestea vei găsi multe. Dar să nu cauţi înţeles în ele. Căci nu au mai mult înţeles decât fanteziile în care sunt ţesute. Poveştile pot fi agreabile sau înfricoşătoare, dar nimeni nu zice că sunt adevărate. Copiii le pot crede şi, de aceea, pentru o vreme, poveştile sunt adevărate pentru ei. Dar, când mijeşte realitatea, fanteziile dispar. Realitatea nu a dispărut între timp. A Doua Venire este conştientizarea realităţii, nu revenirea ei.

12. Uite, puiule, realitatea e aici! Ea Ne aparţine ţie şi mie şi lui Dumnezeu, şi Ne satisface perfect pe toţi. Numai conştienţa aceasta vindecă, pentru că e conştienţa adevărului.

V. Vindecătorul nevindecat

1. Planul de iertare al eului e mult mai folosit decât cel dumnezeiesc. Căci e întreprins de vindecători nevindecaţi şi ţine, de aceea, de eu. Să privim acum mai atent vindecătorul nevindecat. Prin definiţie, el încearcă să dea ce nu a primit. Dacă vindecătorul nevindecat e teolog, de pildă, el poate porni de la premisa: „Sunt un păcătos nenorocit, şi tu eşti ca mine". Dacă e psihoterapeut, va porni mai probabil de la credinţa - la fel de incredibilă - că atacul e real atât pentru el, cât şi pentru pacient, dar că nu are importanţă pentru nicicare dintre ei.

2. Am spus, în repetate rânduri, că ce crede eul nu poate fi împărtăşit, motiv pentru care credinţele lui nu sunt reale. Cum poate, atunci, „dezvăluirea" lor să le facă reale? Fiecare vindecător care caută adevărul în fantezii trebuie să fie nevindecat, pentru că nu ştie unde să caute adevărul şi, de aceea, nu are răspunsul la problema vindecării.

3. Conştientizarea coşmarurilor prezintă un singur avantaj: acela de-a preda că nu sunt reale şi că ceea ce conţin nu are înţeles. Vindecătorul nevindecat nu o poate face pentru că nu crede aşa ceva. Toţi vindecătorii nevindecaţi urmează planul de iertare al eului într-o formă sau alta. Dacă sunt teologi, mai mult ca sigur se condamnă pe ei înşişi, predau condamnare şi promovează o soluţie înfricoşătoare. Proiectând condamnarea asupra lui Dumnezeu, Îl fac să pară răzbunător şi se tem de pedeapsa Lui. Prin asta, nu au făcut decât să se identifice cu eul şi, percepând ce face *el,* să se condamne din cauza acestei confuzii. E uşor de înţeles că au existat revolte împotriva acestei idei, dar a te revolta împotriva ei înseamnă tot a crede în ea.

4. Unele forme mai noi ale planului eului sunt la fel de infructuoase ca formele mai vechi, căci forma nu are importanţă, iar conţinutul nu s-a schimbat. Într-una dintre formele mai noi, de pildă, un psihoterapeut poate să interpreteze simbolurile eului într-un coşmar şi să le folosească apoi pentru a dovedi realitatea coşmarului. Odată ce l-a făcut real, va încerca apoi să îi spulbere efectele depreciind importanţa celui ce l-a visat. Acesta ar fi un procedeu tămăduitor dacă şi visătorul ar fi identificat ca ireal. Dar, dacă visătorul e echivalat cu mintea, puterea corectivă a minţii prin Spiritul Sfânt e negată. Asta e o contradicţie chiar şi în termenii eului, una pe care o remarcă de obicei chiar şi confuz fiind.

5. Dacă pentru contracararea fricii trebuie redusă importanţa minţii, cum să se ajungă la întărirea eului? Asemenea incoerenţe evidente arată de ce nimeni nu a reuşit să explice ce se întâmplă în psihoterapie. Căci nu se întâmplă nimic. Nimic real nu i s-a întâmplat vindecătorului nevindecat, şi trebuie să înveţe din ce predă el însuşi. Eul lui va urmări mereu să obţină ceva din situaţie. Prin urmare, vindecătorul nevindecat nu ştie cum să dea şi nu poate împărtăşi. Nu poate corecta pentru că nu lucrează corectiv. El crede că e de datoria lui să îi predea pacientului ce e real, deşi el însuşi nu ştie.

6. Ce ar trebui, atunci, să se întâmple? Când Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!", *a fost* lumină. Oare poţi găsi lumină analizând întunericul, cum face psihoterapeutul, sau - ca teologul - adeverind prezenţa întunericului în tine şi căutând o lumină îndepărtată care să îl înlăture, în timp ce subliniezi mereu cât de departe e? Vindecarea nu e misterioasă. Nimic nu se va schimba dacă nu e înţeleasă, căci lumina *este* înţelegere. Un „păcătos nenorocit" nu poate fi vindecat fără magie, şi nicio „minte fără importanţă" nu se poate autoaprecia fără magie.

7. Aşadar, ambele forme în care abordează eul problema trebuie să ajungă într-un impas: caracteristica „situaţie imposibilă" la care eul duce veşnic. Poate îi va folosi cuiva să îi indici încotro se îndreaptă, dar nu are niciun rost dacă nu îl ajuţi să îşi schimbe şi direcţia. Vindecătorul nevindecat nu o poate face pentru el, de vreme ce nu o poate face pentru sine. Singura contribuţie semnificativă pe care şi-o poate aduce vindecătorul e aceea de-a prezenta un exemplu: exemplul unuia a cărui direcţie a fost schimbată *pentru* el şi care nu mai crede în niciun fel de coşmare. Lumina din mintea lui îi va răspunde astfel celui care întreabă şi care trebuie să decidă, cu Dumnezeu, că e lumină *pentru că* o vede. Şi, prin adeverirea lui, vindecătorul ştie că ea e acolo. Iată cum se traduce, în final, percepţia în cunoaştere. Făcătorul de miracole percepe mai întâi lumina, şi apoi îşi traduce percepţia în convingere fermă prin continua ei extindere şi prin acceptarea adeveririi ei. Efectele ei îl asigură că ea este acolo.

8. Un terapeut nu vindecă, ci *lasă vindecarea să aibă loc.* Poate să indice întunericul, dar nu poate aduce el însuşi lumina, căci lumina nu ţine de el. Dar, fiind *pentru* el, ea trebuie să fie şi pentru pacientul lui. Spiritul Sfânt e singurul Terapeut. El face vindecarea clară în orice situaţie în care El e Călăuza. Tu poţi doar să Îl laşi să îşi îndeplinească funcţia. Nu are nevoie de ajutor pentru a Şi-o îndeplini. Îţi va spune exact ce să faci să îi ajuţi pe cei pe care ţi-i trimite în căutarea unui ajutor şi le va vorbi prin tine dacă nu intri pe fir. Aminteşte-ţi că tu alegi călăuza care să ajute şi că alegerea greşită nu va ajuta. Dar aminteşte-ţi, totodată, că alegerea corectă va ajuta. Ai încredere în El, căci ajutorul e funcţia Lui, iar El ţine de Dumnezeu. Trezind alte minţi la Spiritul Sfânt prin El, şi nu prin tine, vei înţelege că nu te supui legilor acestei lumi. Dar legile cărora te supui funcţionează. „Ce e bun e ce

funcţionează" e o afirmaţie întemeiată, dar insuficientă. Numai ce e bun *poate* funcţiona. Nimic altceva nu funcţionează.

9. Cursul acesta îţi oferă o situaţie de învăţare foarte directă şi foarte simplă, furnizându-ţi totodată şi Călăuza Care îţi spune ce să faci. Dacă îl faci, vei vedea că funcţionează. Rezultatele lui sunt mai convingătoare decât cuvintele lui. Ele te vor convinge de adevărul cuvintelor. Urmând Călăuza corectă, vei învăţa cea mai simplă lecţie dintre toate:

După roadele lor îi vei cunoaşte şi se vor cunoaşte pe ei înşişi.

VI. Acceptarea fratelui tău

1. Cum poţi să devii tot mai conştient de Spiritul Sfânt din tine, dacă nu prin efectele Lui? Nu poţi să Îl vezi cu proprii-ţi ochi şi nu poţi să Îl auzi cu propriile-ţi urechi. Cum poţi, atunci, să Îl percepi? Dacă inspiri bucurie şi alţii reacţionează la tine cu bucurie, chiar dacă tu însuţi nu simţi bucurie, înseamnă că există în tine ceva ce are capacitatea să o producă. Dacă este în tine şi poate produce bucurie, şi dacă vezi că produce bucurie în alţii, înseamnă că e ceva ce disociezi în tine însuţi.

2. Ţi se pare că Spiritul Sfânt nu produce bucurie în tine cu consecvenţă numai pentru că tu nu stârneşti bucurie în alţii cu consecvenţă. Reacţiile lor la tine sunt modul în care evaluezi consecvenţa Lui. Când nu eşti consecvent, nu vei stârni mereu bucurie, aşa că nu Îi vei recunoaşte mereu consecvenţa. Ce îi oferi unui frate Îi oferi Lui, căci ce dă El nu poate întrece ce dai tu. Nu pentru că El ar limita ce dă, ci doar pentru că tu ai limitat ce primeşti. Decizia de-a primi este decizia de-a accepta.

3. Dacă fraţii tăi fac parte din tine, vrei să îi accepţi? Numai ei te pot învăţa ce eşti, căci ce înveţi rezultă din ce i-ai învăţat pe ei. Ce invoci în ei invoci în tine. Şi, invocând ceva în ei, acel ceva devine real pentru tine. Dumnezeu nu are decât un singur Fiu, cunoscându-i pe toţi ca unul singur. Numai Dumnezeu Însuşi e mai mult decât ei, dar ei nu sunt mai puţin decât El. Vrei să cunoşti ce înseamnă asta? Dacă ce îi faci unui frate îmi faci mie şi dacă faci totul pentru tine pentru că facem parte din tine, tot ce facem îţi aparţine şi ţie. Toţi cei creaţi de Dumnezeu fac parte din tine şi Îi împărtăşesc slava cu tine. Slava Lui Îi aparţine Lui, dar este deopotrivă şi a ta. Nu poţi, atunci, să fii mai puţin slăvit decât El.

4. Dumnezeu e mai mult decât tine doar pentru că El te-a creat, dar nu vrea să te priveze nici măcar de acest lucru. De aceea, poţi crea cum a creat El, iar disocierea ta nu va modifica acest lucru. Nici lumina lui Dumnezeu, nici a ta nu pălesc din cauză că nu vezi. Deoarece Fiimea trebuie să creeze toată deodată, îţi aminteşti creaţia de câte ori recunoşti o parte a creaţiei. Fiecare parte pe care ţi-o aminteşti se adaugă la întregimea ta pentru că fiecare parte *e* întreg. Întregimea e indivizibilă, dar nu îţi poţi învăţa întregimea până nu o vezi peste tot. Te poţi cunoaşte doar aşa cum Îşi cunoaşte Dumnezeu Fiul, căci cunoaşterea e împărtăşită cu Dumnezeu. Când te vei trezi în El, îţi vei cunoaşte magnitudinea acceptând pentru tine nelimitarea Lui. Dar, între timp, o vei judeca aşa cum o judeci pe a fratelui tău şi o vei accepta aşa cum o accepţi pe a lui.

5. Nu eşti încă treaz, dar poţi să înveţi cum să te trezeşti. Foarte simplu, Spiritul Sfânt te învaţă să îi trezeşti pe alţii. Văzând cum se trezesc ei, vei învăţa ce înseamnă trezirea şi, fiindcă ai ales să îi trezeşti, recunoştinţa lor şi felul cum apreciază ce le-ai dat te vor învăţa valoarea darului. Ei vor deveni martorii realităţii tale, după cum aţi fost creaţi şi voi martori la cea dumnezeiască. Iar, când Fiimea se va uni şi îşi va accepta Unitatea, va fi cunoscută de creaţiile ei, martore la realitatea ei ca Fiul la Tată.

6. Miracolele nu au niciun loc în veşnicie, pentru că sunt reparatoare. Dar, cât mai ai nevoie de vindecare, miracolele tale sunt singurele mărturii la realitatea ta pe care le poţi recunoaşte. Nu poţi săvârşi un miracol pentru tine, pentru că miracolele sunt un mod de-a dărui acceptare şi de-a o primi. În timp, dăruirea vine mai întâi, deşi dăruirea şi primirea sunt simultane în veşnicie, unde nu pot fi despărţite. Când vei învăţa că sunt acelaşi lucru, nevoia de timp se va sfârşi.

7. Veşnicia e un singur timp, a cărui singură dimensiune e „întotdeauna". Asta nu poate să însemne nimic pentru tine până nu îţi aduci aminte de Braţele deschise ale lui Dumnezeu şi până nu cunoşti, în sfârşit, Mintea Lui deschisă. Ca El, *tu* eşti „întotdeauna"; în Mintea Lui şi cu o minte ca a Lui. În mintea ta deschisă sunt creaţiile tale, în desăvârşită comunicare născută din înţelegere desăvârşită. Dacă ai putea să accepţi doar una dintre ele, nu ai mai vrea nimic din ce are lumea să îţi ofere. Orice altceva ar fi total lipsit de înţeles. Înţelesul lui Dumnezeu e incomplet fără tine, iar tu eşti incomplet fără creaţiile tale. Acceptă-ţi fratele în lumea aceasta şi nu accepta nimic altceva, căci în el vei găsi creaţiile tale pentru că le-a creat cu tine. Nu vei cunoaşte că eşti cocreator cu Dumnezeu până nu înveţi că fratele tău e cocreator cu tine.

VII. Cele două evaluări

1. Voia lui Dumnezeu e mântuirea ta. Să nu îţi fi dat mijloacele de-a o găsi? Dacă voieşte să o ai, precis ţi-a făcut posibilă şi uşoară obţinerea ei. Fraţii tăi sunt pretutindeni. Nu trebuie să îţi cauţi prea departe mântuirea. Fiece minut şi fiece secundă îţi dau o şansă să te mântuieşti. Nu pierde aceste şanse, nu pentru că nu vor reveni, ci pentru că amânarea bucuriei e de prisos. Voia lui Dumnezeu e să ai fericire desăvârşită acum. Se poate oare să nu fie şi voia ta? Şi se poate să nu fie şi voia fraţilor tăi?

2. Gândeşte-te, atunci, că, în această voie îngemănată - şi numai în aceasta -, sunteţi uniţi cu toţii. Pot să existe dezacorduri în orice altă privinţă, dar nu şi în aceasta. Aici, atunci, îşi are sălaşul pacea. Şi tu sălăşluieşti în pace când iei această hotărâre. Dar nu poţi sălăşlui în pace dacă nu accepţi Ispăşirea, pentru că Ispăşirea *este* calea către pace. Motivul este foarte simplu şi atât de evident, încât este trecut adesea cu vederea. Eul se teme de evident, din moment ce evidentul e trăsătura esenţială a realităţii. Dar *tu* nu îl poţi trece cu vederea decât dacă nu te uiţi.

3. Dacă Spiritul Sfânt Se uită cu iubire la tot ce percepe, e cât se poate de evident că Se uită cu iubire la tine. Modul în care te evaluează El se bazează pe ce cunoaşte El că eşti, aşa că te evaluează în mod adevărat. Şi această evaluare trebuie să fie în mintea ta, pentru că El este acolo. Eul e şi el în mintea ta, pentru că l-ai acceptat acolo. Modul în care te evaluează el însă e exact opusul evaluării Spiritului Sfânt, pentru că eul nu te iubeşte. Nu îşi dă seama ce eşti şi nu are nicio încredere în ce percepe, pentru că percepţiile lui sunt atât de schimbătoare. De aceea, eul e capabil de suspiciune în cel mai bun caz şi de cruzime, în cel mai rău. Iată întregul lui diapazon, pe care nu îl poate depăşi din cauza incertitudinii lui. Şi nu îl poate întrece niciodată pentru că nu poate *fi* sigur niciodată.

4. Ai în minte, prin urmare, două evaluări de sine care se bat cap în cap, şi nu pot fi adevărate amândouă. Nu îţi dai încă seama cât de diferite sunt aceste evaluări, pentru că nu înţelegi cât de sublim e felul în care te percepe Spiritul Sfânt. El nu e amăgit de ce faci, pentru că nu uită niciodată ce eşti. Eul e amăgit de tot ce faci, mai ales când reacţionezi la Spiritul Sfânt, pentru că îi sporeşte confuzia în asemenea momente. De aceea, eul e în stare să te atace mai ales când reacţionezi cu iubire, căci te-a evaluat lipsit de iubire şi îi contrazici judecata. Eul îţi va ataca motivele de îndată ce vin clar în dezacord cu felul în care te percepe. Atunci va trece brusc de la suspiciune la cruzime, fiindcă i-a sporit incertitudinea. Firește, nu are niciun rost să ataci la rândul tău. Ce altceva ar putea să însemne decât că eşti de acord cu felul în care te evaluează eul?

5. Dacă alegi să te vezi neiubitor, nu vei fi fericit. Te condamni şi, de aceea, precis te consideri inadecvat. Chiar eului vrei să îi ceri să te ajute să scapi de senzaţia inadecvării pe care el însuşi a produs-o şi pe care trebuie să o menţină pentru a supravieţui? Poţi oare să scapi de evaluarea lui folosind propriile lui metode de-a păstra intact acest tablou?

6. Nu poţi să evaluezi din interior un sistem de convingeri dement. Te împiedică propriul lui diapazon. Poţi doar să treci de el, să priveşti înapoi dintr-un punct unde există sănătate mintală şi *să vezi contrastul.* Doar prin acest contrast poate dementa să fie judecată dementă. Cu grandoarea lui Dumnezeu în tine, ai optat să fii mic şi să îţi lamentezi micimea. În cadrul sistemului ce a dictat această opţiune, lamentarea e inevitabilă. Acolo, micimea ta e consimţită ca lucru de la sine înţeles şi nu te întrebi: „Cine a consimţit-o?" Întrebarea e lipsită de înţeles în cadrul sistemului de gândire al eului, pentru că ar pune sub semnul întrebării întregul sistem de gândire.

7. Am spus că eul nu cunoaşte ce este o întrebare adevărată. Lipsa cunoaşterii de orice fel este asociată întotdeauna cu lipsa dorinţei de-a cunoaşte, iar asta produce o lipsă totală de cunoaştere deoarece cunoaşterea este totală. Să nu te îndoieşti de micimea ta înseamnă, aşadar, să negi toată cunoaşterea şi să păstrezi intact întregul sistem de gândire al eului. Nu poţi păstra o parte a unui sistem de gândire, pentru că poate fi pus sub semnul întrebării doar la temelia lui. Şi aceasta trebuie pusă sub semnul întrebării din afara lui, pentru că - în cadrul sistemului - temelia lui rămâne în picioare. Spiritul Sfânt judecă în defavoarea realităţii sistemului de gândire al eului deoarece cunoaşte că temelia lui nu e adevărată. De aceea, tot ce ia naştere din eu nu are niciun înţeles. El judecă fiecare credinţă pe care o deţii prin prisma provenienţei sale. Dacă vine de la Dumnezeu, El o cunoaşte ca adevărată. Dacă nu, o cunoaşte ca lipsită de înţeles.

8. De câte ori te îndoieşti de valoarea ta, spune:

Dumnezeu Însuşi e incomplet fără mine.

Aminteşte-ţi acest lucru când îţi vorbeşte eul, şi nu îl vei auzi. Adevărul despre tine e atât de sublim, încât tot ce e nedemn de Dumnezeu nu e demn de tine. Alege, atunci, ce vrei în aceşti termeni şi nu accepta nimic din ce nu I-ai oferi lui Dumnezeu ca dar total cuvenit Lui. Altceva nu vrei. Restituie-I partea ta, şi ţi Se va da şi El întreg în schimb că I-ai restituit ce Îi aparţine şi ce Îl face complet.

VIII. Grandoare versus grandiozitate

1. Grandoarea ţine de Dumnezeu şi numai de El. Prin urmare, ea e în tine. De câte ori devii conştient de ea, oricât de vag, abandonezi automat eul, pentru că - în prezenţa grandorii lui Dumnezeu - lipsa de înţeles a eului devine cât se poate de evidentă. În aceste situaţii, deşi nu le înţelege, eul crede că „duşmanul" lui a dat lovitura, şi încearcă să îţi ofere daruri să te convingă să revii la „protecţia" lui. Îngâmfarea de sine e singurul lucru pe care îl poate oferi. Grandiozitatea eului e alternativa lui la grandoarea lui Dumnezeu. Pe care o vei alege?

2. Grandiozitatea e întotdeauna un paravan menit să ascundă deznădejdea. Şi e fără speranţă pentru că nu este reală. E o încercare de a-ţi contracara micimea, bazată pe credinţa că micimea e reală. Fără această credinţă, grandiozitatea e lipsită de înţeles şi e cu neputinţă să o vrei. Esenţa grandiozităţii e rivalitatea, pentru că presupune întotdeauna atac. E o încercare delirantă de-a întrece, dar nu de a desface. Am spus mai înainte că eul pendulează între suspiciune şi cruzime. Rămâne suspicios cât nu mai speri în tine. Şi trece la cruzime când te hotărăşti să nu mai tolerezi umilirea de sine şi să îţi cauţi alinare. Atunci îţi oferă iluzia atacului ca „soluţie".

3. Eul nu înţelege diferenţa dintre grandoare şi grandiozitate, pentru că nu vede nicio diferenţă între impulsurile la miracole şi propriile lui credinţe străine de eu. Ţi-am spus că eul e

conştient de-o ameninţare la adresa existenţei sale, dar nu face distincţii între aceste două tipuri foarte diferite de ameninţare. Profunda lui senzaţie de vulnerabilitate îl face incapabil să judece altfel decât în termenii atacului. Când se simte ameninţat, singura lui decizie e între a ataca acum şi a se retrage pentru a ataca mai târziu. Dacă îi accepţi prinosul grandiozităţii, va ataca imediat. Dacă nu, va aştepta.

4. Eul e imobilizat în prezenţa grandorii lui Dumnezeu, pentru că grandoarea Lui stabileşte libertatea ta. Chiar şi cea mai vagă aluzie la realitatea ta îţi alungă literalmente eul din minte, pentru că vei renunţa la tot ce ai investit în el. Grandoarea e total fără iluzii şi, pentru că este reală, e irezistibil de convingătoare. Dar convingerea de realitate nu va rămâne cu tine decât dacă nu îi permiţi eului să o atace. Eul va depune toate eforturile să se refacă şi să îşi mobilizeze energia împotriva eliberării tale. Îţi va spune că eşti nebun şi va argumenta că grandoarea nu poate fi o parte reală din tine din cauza micimii în care crede el. Grandoarea ta însă nu e o idee delirantă pentru că nu a făcut-o el. Tu ai făcut grandiozitatea şi te temi de ea pentru că e o formă de atac, dar grandoarea ta ţine de Dumnezeu, Care a creat-o din Iubirea Lui.

5. Din grandoarea ta poţi doar binecuvânta, pentru că grandoarea ta e abundenţa ta. Binecuvântând, o păstrezi în minte, protejând-o de iluzii şi ţinându-te în Mintea lui Dumnezeu. Aminteşte-ţi mereu că nu poţi fi altundeva decât în Mintea lui Dumnezeu. Când uiţi acest lucru, *vei* deznădăjdui şi *vei* ataca.

6. Eul depinde doar de cât eşti de dispus să îl tolerezi. Dacă eşti dispus să îţi vezi grandoarea, nu poţi deznădăjdui şi, de aceea, nu poţi dori eul. Grandoarea ta e răspunsul lui Dumnezeu la eu, pentru că e adevărată. Micimea şi grandoarea nu pot coexista, şi nu e cu putinţă nici să alterneze. Micimea şi grandiozitatea pot şi trebuie să alterneze, din moment ce sunt neadevărate amândouă şi sunt, aşadar, la acelaşi nivel. Fiind nivelul schimbării, e perceput schimbător şi extremele sunt trăsătura lui esenţială.

7. Adevărul şi micimea se neagă reciproc pentru că grandoarea este adevăr. Adevărul nu poate oscila; el e adevărat întotdeauna. Când grandoarea îţi scapă, ai înlocuit-o cu ceva făcut de tine. Poate cu credinţa în micime; poate cu credinţa în grandiozitate. Precis e ceva dement pentru că nu e adevărat. Grandoarea ta nu te va amăgi niciodată, dar iluziile tale o vor face întotdeauna. Iluziile sunt amăgiri. Nu poţi triumfa, dar *eşti* exaltat. Şi, în starea ta de exaltare, cauţi alţii ca tine şi jubilezi cu ei.

8. E uşor să distingi grandoarea de grandiozitate, pentru că iubirii i se răspunde în acelaşi fel, iar mândriei, nu. Mândria nu va produce miracole şi, de aceea, te va văduvi de adevăratele mărturii la realitatea ta. Adevărul nu e obscur, nici tăinuit, dar caracterul vădit pe care îl are pentru tine stă în bucuria pe care o aduci martorilor lui, care ţi-l arată. Ei îţi atestă grandoarea, dar nu pot atesta mândria pentru că mândria nu e împărtăşită. Dumnezeu vrea să vezi ce a creat pentru că e bucuria Lui.

9. Poate oare grandoarea ta să fie arogantă când Dumnezeu Însuşi stă mărturie pentru ea? Şi ce poate fi real dacă e un lucru fără martori? Poate ieşi ceva bun din el? Şi, dacă nu iese nimic bun din el, Spiritul Sfânt nu îl poate folosi. Ce nu poate fi transformat de El în Voia lui Dumnezeu nu există deloc. Grandiozitatea e o idee delirantă din cauză că e folosită pentru a-ţi înlocui grandoarea. Dar ce a creat Dumnezeu nu poate fi înlocuit. Dumnezeu e incomplet fără tine pentru că grandoarea Lui e totală, iar tu nu poţi lipsi din ea.

10. Eşti absolut de neînlocuit în Mintea lui Dumnezeu. Nimeni altul nu poate ocupa locul pe care îl ai în ea şi, cât îl laşi gol, locul tău veşnic aşteaptă doar să te întorci. Dumnezeu, prin Vocea Lui, îţi aduce aminte de ea, şi Dumnezeu Însuşi îţi ţine extensiile la adăpost în ea. Dar tu nu le cunoşti până nu te întorci la ele. Nu poţi înlocui Împărăţia şi nu te poţi înlocui pe tine. Dumnezeu, Care îţi cunoaşte valoarea, nu vrea să fie aşa şi, de aceea, nu e aşa. Valoarea ta este în Mintea lui Dumnezeu şi, de aceea, nu e numai într-a ta. Să te accepţi cum te-a creat Dumnezeu nu poate fi o aroganţă, fiind

negarea aroganţei. Să îţi accepţi micimea *este* arogant, însemnând să crezi că evaluarea pe care ţi-o faci tu e mai adevărată decât cea dumnezeiască.

11. Dar, dacă adevărul e indivizibil, evaluarea pe care ţi-o faci tu trebuie să *fie* cea dumnezeiască. Nu tu ţi-ai stabilit valoarea, care nu are nevoie de apărare. Nimic nu o poate ataca, nici birui. Ea nu variază. Ci pur şi simplu *este.* Întreabă-L pe Spiritul Sfânt care e valoarea ta şi îţi va spune, dar nu te teme de răspunsul Lui, pentru că vine de la Dumnezeu. E un răspuns exaltat datorită Sursei lui, dar Sursa e adevărată şi răspunsul Său - tot aşa. Ascultă şi nu te îndoi de ce auzi, căci Dumnezeu nu amăgeşte. El vrea să înlocuieşti credinţa eului în micime cu Propriul Lui Răspuns exaltat la ce eşti, ca să nu te mai îndoieşti de el şi să îl cunoşti drept ce este.

Capitolul 10
IDOLII BOLII

Introducere

1. Nimic din afara ta nu te poate umple de frică sau de iubire, pentru că nimic nu *este* în afara ta. Timpul şi veşnicia sunt ambele în mintea ta, şi vor rămâne în conflict până vei percepe timpul doar ca mijloc de redobândire a veşniciei. Nu o poţi face cât crezi că orice ţi se întâmplă e cauzat de factori din afara ta. Trebuie să înveţi că timpul e exclusiv la dispoziţia ta şi că nimic în lume nu îţi poate răpi această răspundere. Poţi ştirbi legile lui Dumnezeu în închipuirea ta, dar nu poţi fugi de ele. Au fost stabilite pentru protecţia ta şi sunt la fel de neştirbite ca siguranţa ta.

2. Dumnezeu nu a creat nimic în afară de tine şi nu există nimic în afară de tine, căci faci parte din El. În afară de El, ce altceva poate să existe? Nimic în afara Lui nu poate să se întâmple, căci - cu excepţia Lui - nimic nu e real. Creaţiile tale Îl sporesc cum faci şi tu, dar nu adaugă nimic diferit pentru că toate au fost dintotdeauna. Ce altceva poate să te supere decât efemerul, dar cum să fie real efemerul dacă tu eşti singura creaţie dumnezeiască şi El te-a creat veşnic? Mintea ta cea sfântă stabileşte tot ce ţi se întâmplă. De tine depinde fiecare reacţie pe care o ai la fiecare lucru pe care îl percepi, pentru că mintea ta determină cum îl percepi.

3. Dumnezeu nu Se răzgândeşte în privinţa ta, căci nu e nesigur de El. Şi ce cunoaşte El poate fi cunoscut, căci nu cunoaşte numai pentru El. Te-a creat pentru El, dar ţi-a dat puterea să creezi pentru tine ca să fii ca El. Iată de ce e sfântă mintea ta. Poate ceva să depăşească Iubirea lui Dumnezeu? Poate ceva să depăşească, atunci, voia ta? Nimic nu poate ajunge la tine din afara ei pentru că, fiind în Dumnezeu, cuprinzi totul. Crede acest lucru, şi îţi vei da seama câte depind de tine. Când îţi simţi ameninţată pacea minţii, întreabă-te: *„S-a răzgândit Dumnezeu în privinţa mea?"* Acceptă-I atunci decizia, căci e într-adevăr constantă, şi refuză să te răzgândeşti în privinţa ta. Dumnezeu nu va decide niciodată în defavoarea ta, căci ar decide în defavoarea Sa.

I. Acasă în Dumnezeu

1. Nu îţi cunoşti creaţiile pur şi simplu pentru că decizi mereu în defavoarea lor cât timp mintea ţi-e scindată, şi ţi-e imposibil să ataci ce ai creat. Ţine minte însă că lui Dumnezeu *Îi e la fel de imposibil*. Legea creaţiei spune că îţi iubeşti creaţiile ca pe tine însuţi, pentru că fac parte din tine. Tot ce s-a creat e, aşadar, în perfectă siguranţă, fiind ocrotit de legile lui Dumnezeu prin Iubirea Sa. Orice

parte a minţii tale care nu cunoaşte acest lucru s-a izgonit singură din cunoaştere, pentru că nu i-a satisfăcut condiţiile. Cine să fi făcut-o, dacă nu tu? Recunoaşte-o bucuros, căci prin această recunoaştere îţi dai seama că izgonirea ta nu vine de la Dumnezeu şi, de aceea, nu există.

2. Eşti acasă în Dumnezeu, visând la exil, dar în măsură să te trezeşti la realitate. Iei decizia să o faci? Tu recunoşti, din proprie experienţă, că tot ce vezi în vise iei de bun în timp ce dormi. Dar, în clipa în care te trezeşti, realizezi că tot ce a părut să se întâmple în vis nu s-a întâmplat deloc. Nu ţi se pare ciudat, deşi - cât ai dormit - toate legile lumii la care te trezeşti au fost ştirbite. Nu e posibil oare să fi trecut doar dintr-un vis într-altul, fără să te trezeşti cu adevărat?

3. Te-ai obosi oare să reconciliezi cele întâmplate în două vise discordante, sau le-ai respinge pe amândouă deodată dacă ai descoperi că realitatea nu concordă cu nicicare dintre ele? Nu îţi aduci aminte să fi fost treaz. Când auzi Spiritul Sfânt, se poate să te simţi mai bine căci iubirea îţi pare posibilă atunci, dar încă nu îţi aminteşti că a fost aşa cândva. Şi tocmai reamintindu-ţi acest lucru vei şti că poate fi din nou aşa. Ce e posibil nu s-a înfăptuit încă. Dar ce a fost cândva e tot aşa acum, dacă e veşnic. Când îţi vei aminti, vei şti că ce îţi aminteşti e veşnic şi, de aceea, e acum.

4. Îţi vei aminti totul în clipa în care o doreşti pe deplin, căci - dacă a dori pe deplin e totuna cu a crea - voinţa ta va fi spulberat separarea, restituindu-ţi mintea, simultan, Creatorului tău şi creaţiilor tale. Cunoscându-Le, nu vei dori să dormi, ci doar să te trezeşti şi să fii bucuros. Visele vor fi imposibile pentru că vei vrea numai adevărul, iar acesta, fiind în sfârşit voia ta, va fi al tău.

II. Decizia de a uita

1. Nu poţi disocia ceva fără să cunoşti acel ceva mai întâi. Cunoaşterea trebuie să preceadă disocierea, aşa că disocierea nu e decât o decizie de-a uita. Ce s-a uitat pare înfricoşător atunci, dar numai din cauză că disociaţia e un atac asupra adevărului. Ţi-e frică *pentru că* ai uitat. Şi ţi-ai înlocuit cunoaşterea cu o conştienţă a viselor pentru că te temi de disociaţia făcută, şi nu de ce ai disociat. Când ce-ai disociat e acceptat, încetează să mai fie înfricoşător.

2. Renunţarea la disocierea realităţii aduce însă mai mult decât simpla lipsă a fricii. În decizia aceasta stă bucuria, şi pacea, şi slava creaţiei. Oferă-I Spiritului Sfânt doar bunăvoinţa de-a-ţi aminti, căci El îţi păstrează cunoaşterea de Dumnezeu şi de tine, în aşteptarea acceptării tale. Renunţă bucuros la tot ce ţi-ar sta în calea reamintirii, căci Dumnezeu e în memoria ta. Vocea Lui îţi va spune că faci parte din El când eşti dispus să ţi-L aminteşti şi să îţi cunoşti din nou realitatea. Nu lăsa nimic din această lume să îţi întârzie reamintirea Lui, căci în această reamintire stă cunoaşterea de tine.

3. A-ţi reaminti înseamnă pur şi simplu a reda minţii tale *ce e deja în ea.* Nu făureşti ce îţi aminteşti, ci doar accepţi din nou ce e deja acolo, dar s-a respins. Capacitatea de-a accepta adevărul în lumea aceasta este corespondentul perceptual al creării în Împărăţie. Dumnezeu Îşi va îndeplini rolul dacă ţi-l îndeplineşti şi tu pe al tău, şi ce îţi va da în schimb pentru al tău e schimbul percepţiei pe cunoaştere. Nimic nu întrece Voia Lui pentru tine. Declară-ţi însă voia de-a-ţi aduce aminte de El, şi iată! El îţi va da totul la cerere.

4. Când ataci, te negi. Te înveţi în mod concret că nu eşti ce eşti. Faptul că negi realitatea te împiedică să accepţi darul lui Dumnezeu, pentru că ai acceptat altceva în locul lui. Dacă înţelegi că acesta e întotdeauna un atac asupra adevărului, iar adevărul este Dumnezeu, îţi vei da seama de ce e înfricoşător întotdeauna. În plus, dacă recunoşti că faci parte din Dumnezeu, vei înţelege de ce te ataci întotdeauna mai întâi pe tine însuţi.

5. Tot atacul este un atac de Sine. Altceva nu poate fi. Provenit din decizia ta de-a nu fi ce eşti, e un atac asupra identificării tale. Aşadar, atacul este modul în care ţi se pierde identificarea, căci -

când ataci - sigur ai uitat ce eşti. Iar, dacă realitatea ta e a lui Dumnezeu, atunci când ataci nu îţi aduci aminte de El. Nu pentru că a dispărut, ci pentru că alegi în mod activ să nu îţi aduci aminte de El.

6. Nu ai putea lua o decizie atât de dementă dacă ţi-ai da seama că îţi distruge complet pacea minţii. O iei numai din cauză că mai eşti convins că îţi poate căpăta ceva ce vrei. Rezultă, atunci, că vrei altceva decât pacea minţii, dar nu te-ai gândit ce anume. Urmarea logică a deciziei tale e însă foarte clară, dacă vrei să o vezi. Decizând împotriva realităţii tale, te-ai făcut vigilent *împotriva* lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. Şi tocmai această vigilenţă te face să te temi de amintirea Lui.

III. Dumnezeul bolii

1. Nu L-ai atacat pe Dumnezeu şi Îl iubeşti cu adevărat. Îţi poţi schimba oare realitatea? Nimeni nu poate voi să se distrugă. Când crezi că te ataci, e un indiciu sigur că urăşti ce *crezi* că eşti. Şi asta, şi numai asta, poţi să ataci. Ce crezi că eşti poate fi foarte odios; şi ce te pune să faci acest chip ciudat poate fi foarte distructiv. Distrugerea însă nu e mai reală decât chipul, deşi cei ce fac idoli îi adoră cu adevărat. Idolii nu sunt nimic, dar cei ce îi adoră sunt Fiii lui Dumnezeu cuprinşi de boală. Dumnezeu îi vrea eliberaţi de boală şi restituiţi Minţii Lui. El nu îţi va limita puterea de a-i ajuta, din moment ce tocmai El ţi-a dat-o. Nu te teme de ea, pentru că e mântuirea ta.

2. Ce alt Mângâietor poate să existe pentru copiii lui Dumnezeu cuprinşi de boală decât puterea Lui prin tine? Aminteşte-ţi că nu contează unde anume în Fiime e acceptat. El e acceptat întotdeauna pentru toţi şi, când Îl primeşte mintea ta, amintirea Lui se trezeşte în toată Fiimea. Vindecă-ţi fraţii pur şi simplu acceptându-L pe Dumnezeu pentru ei. Minţile voastre nu sunt separate, şi Dumnezeu are un singur canal de vindecare pentru că are doar un Fiu. Singura Legătură care a mai rămas să asigure comunicarea dintre Dumnezeu şi copiii Lui îi uneşte pe toţi - şi pe toţi, cu El. Să fii conştient de asta e să îi vindeci, pentru că înseamnă să conştientizezi că nimeni nu e separat, aşa că nimeni nu este bolnav.

3. Să crezi că un Fiu de-al lui Dumnezeu poate fi bolnav înseamnă să crezi că parte din Dumnezeu poate să sufere. Iubirea nu poate suferi, pentru că nu poate ataca. De aceea, reamintirea iubirii aduce cu ea invulnerabilitate. Nu sta de partea bolii în prezenţa unui Fiu de-al lui Dumnezeu chiar dacă el însuşi crede în ea, căci faptul că Îl accepţi pe Dumnezeu în el adevereşte Iubirea lui Dumnezeu de care a uitat. Faptul că îl recunoşti ca parte din Dumnezeu îi aminteşte adevărul lui de sine, pe care îl neagă. Vrei să îi întăreşti negarea lui Dumnezeu, şi să te pierzi astfel din vedere chiar pe tine? Sau vrei să îi aduci aminte de întregimea lui, şi să îţi aduci aminte de Creatorul tău cu el?

4. Să crezi că un Fiu de-al lui Dumnezeu e bolnav înseamnă să te închini la acelaşi idol la care se închină el. Dumnezeu a creat iubire, nu idolatrie. Toate formele de idolatrie sunt caricaturi ale creaţiei, predate de minţi bolnave, prea divizate să ştie că creaţia împărtăşeşte puterea, şi nu o uzurpă niciodată. Boala e idolatrie, fiind credinţa că puterea ţi se poate lua. Dar asta e cu neputinţă, căci faci parte din Dumnezeu, Care e toată puterea. Un dumnezeu bolnav precis este un idol, făcut după chipul în care făcătorul lui crede că a fost făcut el însuşi. Iată ce percepe eul într-un Fiu de-al lui Dumnezeu: un dumnezeu bolnav, care s-a creat singur, de sine stătător, foarte crud şi foarte vulnerabil. La acest idol vrei să te închini? La mântuirea acestui chip vrei să veghezi? Chiar ţi-e frică să nu îl pierzi?

5. Priveşte calm concluzia logică a sistemului de gândire al eului şi judecă dacă ce îţi oferă e într-adevăr ce vrei, căci *asta* îţi oferă. Pentru a obţine asta, eşti dispus să ataci Divinitatea fraţilor tăi şi să o pierzi astfel din vedere pe a ta. Şi eşti dispus să o ţii ascunsă, să ocroteşti un idol care crezi că te va mântui de pericolele pe care le reprezintă, dar care nu există.

6. Nu există idolatri în Împărăţie, dar există o mare apreciere pentru tot ce a creat

Dumnezeu, datorită calmei cunoaşteri că fiecare face parte din El. Fiul lui Dumnezeu nu cunoaşte idoli, dar sigur îşi cunoaşte Tatăl. Sănătatea în lumea aceasta e corespondentul valorii în Cer. Nu meritul meu e contribuţia pe care ţi-o aduc, ci iubirea mea, căci nu te apreciezi la justa ta valoare. Când nu te apreciezi la justa valoare, devii bolnav, dar valoarea pe care ţi-o atribui eu te poate vindeca, pentru că valoarea Fiului lui Dumnezeu e una singură. Când am spus: „Pacea Mea v-o dau", am vorbit serios. Pacea vine de la Dumnezeu prin mine la tine. E pentru tine, deşi se prea poate să nu o ceri.

7. Când un frate e bolnav, e bolnav pentru că nu cere pace şi, de aceea, nu ştie că o are. Acceptarea păcii e negarea iluziei, iar boala *este* o iluzie. Fiecare Fiu de-al lui Dumnezeu are însă puterea să nege iluziile oriunde în Împărăţie, prin simpla lor negare completă în el însuşi. Te pot vindeca pentru că te cunosc. Îţi cunosc valoarea şi tocmai valoarea aceasta te face întreg. O minte întreagă nu e idolatră şi nu ştie de legi ce se bat cap în cap. Te voi vindeca pur şi simplu pentru că am un singur mesaj, care e adevărat. Credinţa ta în el te va face întreg când ai credinţă în mine.

8. Nu aduc mesajul lui Dumnezeu cu amăgire, şi vei învăţa asta învăţând că primeşti întotdeauna atât cât accepţi. Ai putea accepta acum pacea pentru toţi şi le-ai putea oferi desăvârşita libertate de toate iluziile, pentru că I-ai auzit Vocea. Dar să nu ai alţi dumnezei înaintea Lui, căci nu vei auzi. Nu Dumnezeu e gelos pe dumnezeii făcuţi de tine, ci tu. Vrei să îi mântuieşti şi să îi slujeşti, crezând că ei te-au făcut pe tine. Crezi că ei sunt tatăl tău, pentru că proiectezi asupra lor faptul înfricoşător că i-ai făcut să Îl înlocuieşti pe Dumnezeu. Dar, când par să îţi vorbească, aminteşte-ţi că nimic nu Îl poate înlocui pe Dumnezeu şi că înlocuirile pe care ai încercat să le faci sunt chiar nimica.

9. Aşadar, deşi crezi că te înspăimântă nimicul, de fapt te înspăimântă nimica. Şi, conştientizând acest lucru, eşti vindecat. Vei auzi dumnezeul pe care îl asculţi. Tu ai făcut dumnezeul bolii şi, făcându-l, te-ai făcut capabil să îl auzi. Şi totuşi, nu l-ai creat, el nefiind Voia Tatălui. De aceea, nu e veşnic şi îţi va fi desfăcut în clipa în care declari că eşti dispus să accepţi numai ce e veşnic.

10. Dacă Dumnezeu are un singur Fiu, există doar un singur Dumnezeu. Împărtăşeşti cu El realitatea, căci realitatea e neîmpărţită. Să accepţi alţi dumnezei înaintea Lui înseamnă să pui alte chipuri înaintea ta. Nu îţi dai seama ce mult asculţi de dumnezeii tăi şi ce vigilent eşti în numele lor. Dar ei există numai pentru că îi cinsteşti. Pune cinstea unde se cuvine, şi pacea va fi a ta. E moştenirea ta de la adevăratul tău Tată. Nu îţi poţi face Tatăl, iar tatăl pe care l-ai făcut nu te-a făcut pe tine. Iluziilor nu li se cuvine cinste, căci a le cinsti înseamnă a cinsti nimica. Dar nu li se cuvine nici spaimă, căci „nimica" nu poate înspăimânta. Ai ales spaima de iubire din cauza desăvârşitei ei inofensivităţi şi, din cauza acestei spaime, ai fost dispus să renunţi la desăvârşita ta capacitate de-a ajuta şi la desăvârşitul tău Ajutor.

11. Numai la altarul lui Dumnezeu vei găsi pace. Iar acest altar este în tine pentru că acolo l-a pus Dumnezeu. Vocea Lui te cheamă în continuare să revii, iar El va fi auzit când nu pui înaintea Lui alţi dumnezei. Poţi renunţa la dumnezeul bolii pentru fraţii tăi; de fapt, va trebui să o faci dacă renunţi la el pentru tine. Căci, dacă vezi dumnezeul bolii oriunde, l-ai acceptat. Şi, dacă îl accepţi, te vei pleca şi te vei închina în faţa lui, pentru că a fost făcut să Îl înlocuiască pe Dumnezeu. El e credinţa că poţi alege care dumnezeu este real. Deşi e clar că asta nu are nimic de-a face cu realitatea, e la fel de clar că are totul de-a face cu realitatea după cum o percepi tu.

IV. Sfârşitul bolii

1. Toată magia e o încercare de-a reconcilia ireconciliabilul. Toată religia e recunoaşterea că ireconciliabilul nu poate fi reconciliat. Boala şi perfecţiunea sunt ireconciliabile. Dacă Dumnezeu te-a creat perfect, *eşti* perfect. De crezi că poţi să fii bolnav, ai pus alţi dumnezei înaintea Lui. Nu Dumnezeu

Se războieşte cu dumnezeul bolii făcut de tine, ci tu. El e simbolul deciziei împotriva lui Dumnezeu, şi te temi de el din cauză că nu poate fi reconciliat cu Voia lui Dumnezeu. Dacă îl ataci, îi vei da realitate pentru tine. Dar, dacă refuzi să i te închini sub orice formă îţi apare şi oriunde crezi că îl vezi, o să dispară în nimicul din care a fost făcut.

2. Realitatea poate miji doar într-o minte neînnorată. Ea e mereu acolo, gata să fie acceptată, dar acceptarea ei depinde de cât eşti de dispus să o ai. A cunoaşte realitatea presupune neapărat că eşti dispus să judeci irealitatea ca fiind ce este. Să treci nimicul cu vederea înseamnă să îl judeci corect şi să îi dai drumul, datorită capacităţii tale de a-l evalua adevărat. Cunoaşterea nu poate miji într-o minte plină de iluzii, pentru că adevărul şi iluziile sunt ireconciliabile. Adevărul e întreg şi nu poate fi cunoscut de o parte a unei minţi.

3. Fiimea nu poate fi percepută parţial bolnavă, a o percepe aşa însemnând a nu o percepe. Dacă Fiimea este una, e una în toate privinţele. Unitatea nu poate fi divizată. Dacă percepi alţi dumnezei, mintea ţi-e scindată şi nu vei fi în stare să limitezi scindarea, căci arată că ţi-ai scos o parte a minţii de sub Voia lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că a scăpat de sub control. A fi fără control înseamnă a fi fără raţiune, mintea devenind atunci iraţională. Definind-o greşit, percepi că funcţionează greşit.

4. Legile lui Dumnezeu îţi vor ţine mintea într-o stare de pace pentru că pacea e Voia Lui, iar legile Lui au fost făcute să o susţină. Legile Lui sunt ale libertăţii, dar legile tale sunt ale robiei. Din moment ce libertatea şi robia sunt ireconciliabile, legile lor nu pot fi înţelese împreună. Legile lui Dumnezeu funcţionează numai spre binele tău, şi nu există alte legi pe lângă ale Lui. Restul, pur şi simplu, nu este legiuit şi este deci haotic. Dumnezeu însă a ocrotit tot ce a creat prin legile Lui. Tot ce nu se supune acestora nu există. Expresia „legile haosului" nu are înţeles. Creaţia e perfect legiuită, iar haoticul e fără înţeles, fiind fără Dumnezeu. Ţi-ai „dat" pacea dumnezeilor pe care i-ai făcut, dar nu are cine să ţi-o primească, pentru că ei nu există şi nu le-o poţi da.

5. Nu eşti liber să renunţi la libertate, ci doar să o negi. Nu poţi să faci ce Dumnezeu nu a menit, căci ce nu a menit nu se întâmplă. Dumnezeii tăi nu aduc haos; tu îi înzestrezi cu haos şi îl accepţi apoi de la ei. Toate acestea nu au fost nicicând. Nimic în afara legilor lui Dumnezeu nu a existat vreodată şi nimic în afara Voii Lui nu va exista vreodată. Ai fost creat de Voia Lui, prin legile Lui; şi felul în care ai fost creat te-a stabilit creator. Ce ai făcut tu e ceva atât de nedemn de tine, încât nu ai putea să îl doreşti, dacă ai fi dispus să îl vezi aşa cum este. Nu vei vedea absolut nimic. Şi vederea îţi va trece automat dincolo de acesta, la ce e în tine şi împrejurul tău. Realitatea nu poate străpunge obstacolele pe care le pui între ea şi tine, dar te va învălui complet când le vei da drumul.

6. După experienţa ocrotirii dumnezeieşti, facerea idolilor devine de neconceput. Nu mai sunt chipuri ciudate în Mintea lui Dumnezeu, şi ce nu e în Mintea Lui nu poate fi nici într-a ta, căci sunteţi de o minte şi mintea aceea Îi aparţine Lui. E a ta *pentru că* Îi aparţine Lui, căci - pentru El - proprietatea e împărtăşire. Şi, dacă e aşa pentru El, e aşa pentru tine. Definiţiile Lui *sunt* legile Lui, căci prin ele a stabilit universul drept ce este. Dumnezeii falşi pe care încerci să îi pui între tine şi realitatea ta nu au niciun efect asupra adevărului. Pacea e a ta pentru că te-a creat Dumnezeu. Şi nu a creat nimic altceva.

7. Miracolul e actul unui Fiu de-al lui Dumnezeu care s-a lepădat de toţi dumnezeii falşi şi îşi invită fraţii să facă acelaşi lucru. E un act de credinţă, fiind recunoaşterea că fratele lui poate face acelaşi lucru. E o invitaţie adresată Spiritului Sfânt din mintea lui, o chemare întărită prin unire. Deoarece a auzit Vocea lui Dumnezeu, făcătorul de miracole O întăreşte într-un frate bolnav slăbind credinţa acestuia în boală, pe care nu o împărtăşeşte. Puterea unei minţi se poate răsfrânge într-alta, pentru că toate lămpile lui Dumnezeu au fost aprinse de aceeaşi scânteie. E pretutindeni şi e veşnică.

8. În mulţi rămâne doar scânteia, căci Marile Raze sunt ascunse de nori. Dumnezeu însă a ţinut scânteia vie, ca Razele să nu poată fi complet uitate. De vei vedea mica scânteie, vei învăţa lumina mai mare, căci Razele sunt acolo, nevăzute. Perceperea scânteii va vindeca, dar cunoaşterea luminii va crea. La întoarcere însă, trebuie recunoscută mai întâi mica lumină, căci separarea a fost o coborâre din mărime în micime. Scânteia însă a rămas la fel de pură ca Marea Lumină, fiind ce a mai rămas din chemarea creaţiei. Pune-ţi toată credinţa în ea, şi Dumnezeu Însuşi o să îţi răspundă.

V. Negarea lui Dumnezeu

1. Ritualurile dumnezeului bolii sunt bizare şi foarte exigente. Bucuria nu e permisă niciodată, depresia fiind indiciul loialităţii la adresa lui. Depresia înseamnă că te-ai lepădat de Dumnezeu. Mulţi se tem de blasfemie, dar nu înţeleg ce înseamnă. Nu îşi dau seama că a-L nega pe Dumnezeu înseamnă a-ţi nega propria Identitate şi că, în acest sens, plata păcatului *e* moartea. E un sens foarte literal: negarea vieţii atrage după sine perceperea opusului ei, căci toate formele de negare înlocuiesc ce e cu ce nu e. Nimeni nu o poate face în realitate, dar e indiscutabil că poţi să crezi că poţi şi chiar crezi că ai reuşit să o faci.

2. Nu uita însă că negarea lui Dumnezeu va avea ca rezultat inevitabil proiecţia, şi vei crede că ţi-au făcut-o alţii, nu tu. Trebuie să primeşti mesajul pe care îl dai căci e mesajul pe care îl vrei. Deşi crezi că îţi judeci fraţii după mesajele pe care ţi le dau ei, i-ai judecat după mesajul pe care li-l dai tu. Nu le atribui lor faptul că negi bucuria, căci nu vei putea vedea scânteia din ei ce ţi-ar aduce bucurie. Tocmai negarea scânteii aduce depresie, căci - de câte ori îţi vezi fraţii fără ea - Îl negi pe Dumnezeu.

3. Supunerea faţă de negarea lui Dumnezeu e religia eului. Dumnezeul bolii cere - evident - negarea sănătăţii, pentru că sănătatea e în opoziţie directă cu propria lui supravieţuire. Gândeşte-te însă ce înseamnă asta pentru tine. Dacă nu eşti bolnav, nu poţi păstra dumnezeii pe care i-ai făcut, căci numai în boală ai putea să îi vrei. Blasfemia, atunci, e un suicid, şi nu un deicid. Înseamnă că, pentru a fi bolnav, eşti dispus să nu te cunoşti pe tine. Iată prinosul pe care îl cere dumnezeul tău, căci - zămislit fiind din dementa ta - el e o idee dementă. Are multe forme, dar - deşi poate să pară multe şi felurite lucruri - nu e decât o singură idee: negarea lui Dumnezeu.

4. Boala şi moartea au părut să intre în mintea Fiului lui Dumnezeu în ciuda Voii Sale. „Atacul asupra lui Dumnezeu" l-a făcut pe Fiul Său să creadă că nu are Tată şi, din depresia lui, a făcut dumnezeul depresiei. Asta a fost alternativa lui la bucurie, căci nu a vrut să accepte că, deşi era creator, fusese creat. Dar Fiul *este* neajutorat fără Tată, Care e singurul lui Ajutor.

5. Am spus mai înainte că de la tine nu poţi să faci nimic, dar tu nu eşti *de la* tine. Dacă ai fi, ce ai făurit ar fi adevărat şi nu ai putea să scapi niciodată. Tocmai pentru că nu te-ai făcut tu nu trebuie să te frământi pentru nimic. Dumnezeii tău nu sunt nimic, pentru că Tatăl tău nu i-a creat. Nu poţi face creatori diferiţi de Creatorul tău, după cum nici El nu a putut să creeze un Fiu diferit de El. Dacă creaţia e împărtăşire, ea nu poate crea ceva diferit de ea. Poate împărtăşi numai ce e ea. Depresia e izolare şi, de aceea, nu a putut fi creată.

6. Fiul lui Dumnezeu, nu ai păcătuit, dar te-ai înşelat mult şi bine. Greşeala ta însă poate fi corectată şi Dumnezeu te va ajuta, cunoscând că nu ai putea păcătui împotriva Lui. L-ai negat pentru că L-ai iubit, cunoscând că - dacă ţi-ai recunoaşte iubirea faţă de El - nu L-ai putea nega. Faptul că L-ai negat înseamnă, prin urmare, că Îl iubeşti şi cunoşti că te iubeşte. Aminteşte-ţi că tot ce negi trebuie să fi cunoscut cândva. Şi, dacă accepţi negarea, poţi să accepţi desfacerea ei.

7. Tatăl tău nu te-a negat. El nu ripostează, ci te cheamă să revii. Când crezi că nu a răspuns la chemarea ta, tu nu ai răspuns la a Lui. El te cheamă din fiecare parte a Fiimii, datorită Iubirii

Sale pentru Fiul Său. Dacă Îi auzi mesajul, ţi-a răspuns, şi vei învăţa de la El dacă auzi bine. Iubirea lui Dumnezeu e în tot ce a creat El, căci Fiul Lui e pretutindeni. Uită-te cu pace la fraţii tăi, şi Dumnezeu va năvăli în inima ta în semn de recunoştinţă pentru darul pe care I-l faci.

8. Nu apela la dumnezeul bolii să te vindeci, ci doar la Dumnezeul iubirii, căci vindecarea e adeverirea Lui. Când Îl vei adeveri, vei şti că nu a încetat nicicând să te adeverească şi că în adeverirea pe care ţi-o dă El stă fiinţa ta. Nu eşti bolnav şi nu poţi să mori. Dar te poţi confunda cu lucrurile care pot. Ţine minte însă că e o blasfemie să faci aşa ceva, căci înseamnă să te uiţi fără iubire la Dumnezeu şi la creaţia Sa, de care El nu poate să fie separat.

9. Doar cei veşnici pot fi iubiţi, căci iubirea nu moare. Ce e al lui Dumnezeu e al Lui pe vecie, iar tu eşti al lui Dumnezeu. S-ar lăsa El să sufere? Şi i-ar oferi oare Fiului Său ceva ce nu Îi este acceptabil Lui? Dacă te vei accepta aşa cum te-a creat Dumnezeu, vei fi incapabil de suferinţă. Dar, pentru a o face, trebuie să Îl adevereşti ca propriu-ţi Creator. Nu pentru că vei fi pedepsit altfel. Ci pentru că a-ţi adeveri Tatăl înseamnă să te adevereşti pe tine aşa cum eşti. Tatăl tău te-a creat total fără păcat, total fără durere şi total fără niciun fel de suferinţă. Dacă Îl negi, aduci păcatul, durerea şi suferinţa în propria ta minte, datorită puterii pe care i-a dat-o El. Mintea ta e în stare să creeze lumi, dar poate să şi nege ce creează, pentru că e liberă.

10. Nu îţi dai seama cât de mult te-ai negat şi cât de mult Dumnezeu, în Iubirea Sa, nu vrea aşa ceva. Dar nu vrea să intre peste tine, pentru că nu Şi-ar cunoaşte Fiul dacă acesta nu ar fi liber. Să intre peste tine ar însemna să Se atace pe El Însuşi, iar Dumnezeu nu e dement. Când Îl negi, *tu* eşti dement. Chiar vrei să îţi împărtăşească dementa? Dumnezeu nu va înceta niciodată să Îşi iubească Fiul, iar Fiul Său nu va înceta niciodată să Îl iubească pe El. Asta a fost condiţia creării Fiului Său, fixată pe vecie în Mintea lui Dumnezeu. Cunoaşterea acestui lucru e sănătate mintală. Negarea lui e dementă. Dumnezeu ţi S-a dat în crearea ta, iar darurile Lui sunt veşnice. Chiar vrei să I te refuzi?

11. Din darurile pe care I le dai, Împărăţia va fi redată Fiului Său. Fiul Său s-a înlăturat singur de la darul Său refuzând să accepte ce s-a creat pentru el şi ce a creat el însuşi în Numele Tatălui său. Cerul îi aşteaptă revenirea, căci a fost creat să fie sălaşul Fiului lui Dumnezeu. Nu eşti acasă nicăieri altundeva şi în nicio altă condiţie. Nu îţi refuza bucuria creată pentru tine, de dragul nefericirii pe care ţi-ai făcut-o singur. Dumnezeu ţi-a dat mijloacele de-a desface ce ai făcut. Ascultă şi vei învăţa cum să îţi aminteşti ce eşti.

12. Dacă Dumnezeu Îşi cunoaşte copiii complet nepăcătoşi, e o blasfemie să îi percepi vinovaţi. Dacă Dumnezeu Îşi cunoaşte copiii complet fără durere, e o blasfemie să percepi suferinţă oriunde. Dacă Dumnezeu Îşi cunoaşte copiii complet bucuroşi, e o blasfemie să te simţi deprimat. Toate aceste iluzii - şi multe alte forme pe care le poate lua blasfemia - sunt refuzuri de-a accepta creaţia aşa cum este. Dacă Dumnezeu Şi-a creat Fiul perfect, aşa trebuie să înveţi să îl vezi, ca să îi înveţi realitatea. Şi, ca parte a Fiimii, aşa trebuie să te vezi pe tine ca să o înveţi pe a ta.

13. Nu percepe ce nu a fost creat de Dumnezeu, căci Îl vei nega. Lui Îi aparţine singura Paternitate, care e a ta doar pentru că ţi-a dat-o El. Darurile pe care ţi le faci tu sunt lipsite de înţeles, dar darurile pe care le faci creaţiilor tale sunt ca ale Lui, pentru că sunt date în Numele Lui. Iată de ce creaţiile tale sunt la fel de reale ca ale Lui. Adevărata Paternitate însă trebuie adeverită dacă e să fie cunoscut adevăratul Fiu. Tu crezi că lucrurile bolnave pe care le-ai făcut sunt adevăratele tale creaţii, deoarece crezi că chipurile bolnave pe care le percepi sunt Fiii lui Dumnezeu. Numai dacă accepţi Paternitatea lui Dumnezeu vei avea ceva, pentru că Paternitatea Lui ţi-a dat totul. Iată de ce a-L nega pe El e totuna cu a te nega pe tine.

14. Aroganţa e negarea iubirii, căci iubirea împărtăşeşte, iar aroganţa refuză să dea. Cât îţi par de dorit amândouă, noţiunea de opţiune, care nu ţine de Dumnezeu, te va însoţi. Deşi nu e

adevărată în veşnicie, e adevărată în timp, aşa că - pe durata prezenţei timpului în mintea ta - vor exista şi opţiuni. Timpul în sine e opţiunea ta. Dacă vrei să îţi aminteşti veşnicia, trebuie să priveşti doar ce e veşnic. Dacă te laşi preocupat de temporal, trăieşti în timp. Ca întotdeauna, ce alegi e determinat de ceea ce preţuieşti. Timpul şi veşnicia nu pot fi ambele adevărate, pentru că se contrazic reciproc. Dacă vei accepta ca real numai ce e veşnic, vei începe să înţelegi veşnicia şi să ţi-o însuşeşti.

Capitolul 11
DUMNEZEU SAU EUL

Introducere

1. Fie Dumnezeu este dement, fie eul. Dacă vei examina cu nepărtinire probele de ambele părţi, îţi vei da seama că aşa şi trebuie să fie. Nici Dumnezeu, nici eul nu propun un sistem de gândire parţial. Fiecare în parte e logic în sine, dar sunt diametral opuse în toate privinţele, aşa că e imposibil să le fii loial doar parţial. Aminteşte-ţi, totodată, că rezultatele lor sunt la fel de diferite ca temeliile lor, iar naturile lor fundamental ireconciliabile nu pot fi reconciliate pendulând între ele. Nimic din ce e viu nu este fără Tată, căci viaţa e creaţie. De aceea, decizia ta e întotdeauna un răspuns la întrebarea: „Cine e tatăl meu?" Şi îi vei fi credincios tatălui pe care îl alegi.

2. Dar ce i-ai spune celui care crede că această întrebare implică un conflict? Dacă tu ai făcut eul, cum poate eul să te fi făcut pe tine? Problema autorităţii rămâne în continuare singura sursă de conflict, pentru că eul a fost făcut din dorinţa Fiului lui Dumnezeu de-a-L zămisli pe EL. Eul nu e, atunci, decât un sistem delirant în care ţi-ai făcut propriul tată. Nu te îndoi de asta. Sună dement când o afirmi cu deplină onestitate, dar eul nu se uită niciodată cu deplină onestitate la ce face. Asta însă e dementa lui premisă, ascunsă cu grijă în sumbra piatră unghiulară a sistemului său de gândire. Şi fie eul, pe care l-ai făcut tu, e într-adevăr tatăl tău, fie întregul lui sistem de gândire este nefondat.

3. Tu faci prin proiecţie, dar Dumnezeu creează prin extindere. Piatra unghiulară a creaţiei lui Dumnezeu eşti tu, căci sistemul Său de gândire e lumina. Adu-ţi aminte de Razele care stau acolo, nevăzute. Pe măsură ce te apropii de centrul sistemului Său de gândire, lumina devine tot mai clară. Pe măsură ce te apropii de temelia sistemului de gândire al eului, calea devine tot mai întunecată şi mai obscură. Dar chiar şi mica scânteie din mintea ta e de ajuns să o lumineze. Lumina aceasta, du-o cu tine fără frică şi ţine-o cu curaj la temelia sistemului de gândire al eului. Fii dispus să îl judeci cu deplină onestitate. Deschide sumbra piatră a groazei pe care se sprijină şi scoate-o la lumină. Acolo vei vedea că s-a sprijinit pe un nonsens şi că tot ce te-a umplut de frică nu a avut temei.

4. Frate, faci parte din Dumnezeu şi din mine. Când te vei uita în sfârşit la temelia eului fără să eziţi, te vei uita şi la a noastră. Vin la tine de la Tatăl nostru să îţi reofer totul. Nu îl refuza ca să ţii ascunsă o sumbră piatră unghiulară, căci ocrotirea ei nu te va mântui. Îţi dau lampa şi voi merge cu tine. Nu vei face această călătorie singur. Te voi conduce la adevăratul tău Tată, Care are nevoie de tine cum am şi eu. Nu vrei să răspunzi la chemarea iubirii cu bucurie?

I. Darurile Paternităţii

1. Ţi-ai învăţat nevoia de vindecare. Oare ai vrea să aduci Fiimii altceva, recunoscându-ţi nevoia de vindecare personală? Căci în asta stă începutul revenirii la cunoaştere; temelia pe care

Dumnezeu va ajuta să reclădeşti sistemul de gândire pe care îl împărtăşeşti cu El. Nicio piatră pe care o aşezi la temelia lui nu va rămâne fără binecuvântarea Sa, căci vei reface tocmai locul sfânt în care Îi sălăşluieşte Fiul, unde voieşte El să Îi fie Fiul şi unde Îi şi este. Indiferent în ce parte a minţii Fiului lui Dumnezeu refaci această realitate, ţi-o refaci ţie. Tu sălăşluieşti în Mintea lui Dumnezeu cu fratele tău, căci Dumnezeu Însuşi nu a voit să fie singur.

2. Să fii singur înseamnă să fii separat de infinit, dar cum e cu putinţă aşa ceva când infinitul nu are capăt? Nimeni nu poate fi dincolo de nelimitat, nelimitatul trebuind să fie pretutindeni. În Dumnezeu, al Cărui univers este El Însuşi, nu există începuturi şi sfârşituri. Te poţi exclude oare din univers - sau din Dumnezeu, Care *este* universul? Eu şi Tatăl meu una suntem cu tine, căci faci parte din Noi. Chiar crezi că lui Dumnezeu Îi poate lipsi - sau că Îşi poate pierde - o parte?

3. Dacă nu ai face parte din Dumnezeu, Voia Lui nu ar fi unificată. E de conceput aşa ceva? Poate oare o parte a Minţii Lui să nu conţină nimica? Dacă locul pe care îl ai în Mintea Lui nu poate fi ocupat decât de tine şi dacă ocuparea lui de tine a fost crearea ta, fără tine ar exista un loc gol în Mintea lui Dumnezeu. Extinderea nu poate fi blocată şi nu are spaţii goale. Ea merge întruna, oricât de mult ar fi negată. Faptul că îi negi realitatea o poate opri în timp, dar nu în veşnicie. Iată de ce creaţiile tale nu au încetat să fie extinse; şi iată de ce atât de multe lucruri îţi aşteaptă revenirea.

4. Aşteptarea e posibilă numai în timp, dar timpul nu are înţeles. Tu, care ai făcut amânarea, poţi lăsa timpul în urmă recunoscând pur şi simplu că nici începuturile, nici sfârşiturile nu au fost create de Cel Veşnic, Care nu a pus limite creaţiei Sale, nici celor ce creează ca El. Nu cunoşti acest lucru pur şi simplu pentru că ai încercat să limitezi ce a creat El şi crezi, de aceea, că toată creaţia e limitată. Cum să îţi cunoşti creaţiile, atunci, odată ce ai negat infinitul?

5. Legile universului nu permit contrazicere. Ce e valabil pentru Dumnezeu e valabil pentru tine. Crezând că eşti absent din Dumnezeu, crezi că El este absent din tine. Infinitul nu are înţeles fără tine, iar tu nu ai înţeles fără Dumnezeu. Dumnezeu şi Fiul Lui nu au capăt, căci noi *suntem* universul. Dumnezeu nu este incomplet şi nu e nici fără copii. Deoarece nu a voit să fie singur, Şi-a creat un Fiu aidoma Lui Însuşi. Nu Îi nega Fiul, căci - nefiind dispus să accepţi Paternitatea Lui - ţi-ai negat-o pe a ta. Vezi în creaţiile Lui pe Fiul Lui, căci ale tale au fost create în cinstea Lui. Universul iubirii nu se opreşte din cauză că nu îl vezi tu, şi nici ochii tăi închişi nu şi-au pierdut capacitatea de-a vedea. Priveşte slava creaţiei Lui, şi vei învăţa ce a păstrat Dumnezeu pentru tine.

6. Dumnezeu ţi-a dat un loc în Mintea Lui care e al tău pentru totdeauna. Îl poţi păstra însă numai dându-l, după cum ţi-a fost şi dat. E posibil să fii singur oare acolo, când ţi-a fost dat din cauză că Dumnezeu nu a voit să fie singur? Mintea lui Dumnezeu nu poate fi împuţinată. Poate fi numai sporită, căci tot ce creează El are funcţia de a crea. Iubirea nu limitează şi ce creează ea nu este limitat. Să dai nelimitat e Voia lui Dumnezeu pentru tine, căci numai asta îţi poate aduce bucuria care e a Lui şi pe care o voieşte împărtăşită cu tine. Iubirea ta e la fel de neţărmurită ca a Lui pentru că *este* a Lui.

7. E posibil oare ca o parte din Dumnezeu să fie fără de Iubirea Lui şi ca o parte a Iubirii Lui să fie conţinută? Dumnezeu e moştenirea ta, singurul Lui dar fiind El Însuşi. Cum poţi să dai altfel decât El de vrei să cunoşti darul ce ţi-l face? Dă, atunci, nelimitat şi nesfârşit, să înveţi ce mult ţi-a dat El. Capacitatea ta de-a-L accepta pe El depinde de cât eşti de dispus să dai ca El. Paternitatea ta şi Tatăl tău sunt una. Dumnezeu voieşte să creeze, şi voia ta este a Lui. Rezultă, atunci, că tu voieşti să creezi, din moment ce voia ta rezultă dintr-a Lui. Şi, fiind o extensie a Voii Lui, a ta trebuie să fie aceeaşi.

8. Voia ta însă nu o cunoşti. Nimic ciudat în asta când îţi dai seama că a nega este totuna cu „a nu cunoaşte". Voia lui Dumnezeu e aceea că eşti Fiul Lui. Negând-o pe aceasta, îţi negi propria ta voie şi, de aceea, nu cunoşti care e. Trebuie să întrebi care e Voia lui Dumnezeu în toate, căci e a ta. Tu nu cunoşti care e, dar Spiritul Sfânt Şi-o aduce aminte pentru tine. Întreabă-L deci care e Voia lui

Dumnezeu pentru tine, şi îţi va spune care e a ta. Nu ţi se poate repeta prea des că nu o cunoşti. De câte ori îţi pare coercitiv ce îţi spune Spiritul Sfânt, de vină e doar faptul că nu ţi-ai recunoscut voia.

9. Proiecţia eului face Voia lui Dumnezeu să pară în afara ta, deci nu a ta. În această interpretare, pare posibil ca Voia lui Dumnezeu şi a ta să fie în conflict. Şi atunci, poate să pară că Dumnezeu îţi cere ce nu vrei să dai, privându-te astfel de ce vrei. De aşa ceva să fie în stare Dumnezeu, Care vrea doar voia ta? Voia ta e viaţa Lui, pe care El ţi-a dat-o ţie. Chiar şi în timp nu poţi trăi separat de El. Somnul nu e moarte. Ce a creat El poate dormi, dar nu poate muri. Nemurirea este Voia Lui pentru Fiul Lui şi voia Fiului pentru el însuşi. Fiul lui Dumnezeu nu îşi poate voi moartea pentru că Tatăl lui e viaţă, iar Fiul Lui este ca El. Creaţia e voia ta *pentru că* e a Lui.

10. Nu poţi fi fericit dacă nu îţi faci cu adevărat voia, un lucru pe care nu îl poţi schimba pentru că este imuabil. E imuabil prin Voia lui Dumnezeu şi a ta, căci altfel Voia Lui nu s-ar extinde. Ţi-e frică să cunoşti Voia lui Dumnezeu, deoarece crezi că nu e a ta. Credinţa aceasta e toată boala ta şi toată frica ta. Fiecare simptom al bolii şi al fricii se naşte de aici, căci asta e credinţa ce te face să *vrei* să nu cunoşti. Crezând-o, te ascunzi în întuneric, negând că lumina e în tine.

11. Ţi se cere să ai încredere în Spiritul Sfânt numai pentru că vorbeşte pentru tine. El e Vocea pentru Dumnezeu, dar nu uita că Dumnezeu nu a voit să fie singur. El îşi împărtăşeşte Voia cu tine, nu ţi-o impune. Aminteşte-ţi mereu că, ce dă, El şi ţine, aşa că nimic din ce dă nu Îl poate contrazice. Tu, care Îi împărtăşeşti viaţa, trebuie să o împărtăşeşti ca să o cunoşti, căci a împărtăşi *este* a cunoaşte. Fericit eşti tu, care înveţi că a auzi Voia Tatălui tău este a ţi-o cunoaşte pe a ta. Căci e voia ta să fii ca El, a Cărui Voie e să fie astfel. Voia lui Dumnezeu este ca Fiul Lui să fie una, şi unit cu El în Unitatea Lui. Iată de ce vindecarea e începutul recunoaşterii că voia ta este a Lui.

II. Invitaţia la vindecare

1. Dacă boala este separare, decizia de-a vindeca şi de-a fi vindecat e primul pas spre a recunoaşte ce vrei cu adevărat. Fiecare atac o îndepărtează cu un pas şi fiecare gând tămăduitor o aduce mai aproape. Fiul lui Dumnezeu *are* atât Tată, cât şi *Fiu, fiind* atât Tată, cât şi Fiu. Să uneşti *a avea şi a fi* înseamnă să îţi uneşti voia cu a Lui, căci El ţi Se voieşte pe El Însuşi. Iar tu I te voieşti Lui căci, în înţelegerea perfectă pe care o ai despre El, ştii că există o singură Voie. Dar, când ataci o parte din Dumnezeu şi din Împărăţia Lui, înţelegerea ta nu e perfectă, aşa că ce vrei cu adevărat ţi-e pierdut.

2. Vindecarea devine, aşadar, o lecţie de-a dobândi înţelegere şi, cu cât o exersezi mai mult, cu atât devii mai bun ca student şi ca profesor. Dacă ai negat adevărul, ce martori mai buni poţi să ai la realitatea lui decât cei ce au fost vindecaţi de el? Fii atent însă să te numeri printre ei, căci vindecarea ta se înfăptuieşte fiind dispus să li te alături. Fiecare miracol pe care îl înfăptuieşti îţi vorbeşte de Paternitatea lui Dumnezeu. Fiecare gând tămăduitor pe care îl accepţi - de la fratele tău sau din propria ta minte - te învaţă că eşti Fiul lui Dumnezeu. În fiecare gând dăunător pe care îl deţii, oriunde l-ai percepe, stă negarea Paternităţii lui Dumnezeu şi a apartenenţei tale la Fiime.

3. Iar negarea e la fel de totală ca iubirea. Nu poţi nega o parte din tine, pentru că restul o să pară separat şi, de aceea, fără înţeles. Şi, fiind fără înţeles pentru tine, nu îl vei înţelege. A nega înţelesul înseamnă a nu reuşi să înţelegi. Te poţi vindeca numai pe tine, căci numai Fiul lui Dumnezeu are nevoie de vindecare. Tu ai nevoie de ea pentru că nu te înţelegi şi, de aceea, nu ştii ce faci. Din moment ce ţi-ai uitat voia, nu ştii ce vrei cu adevărat.

4. Vindecarea e un indiciu că vrei să întregeşti. Iar disponibilitatea aceasta îţi deschide urechile la Vocea Spiritului Sfânt, al Cărui mesaj e întregimea. El îţi va da posibilitatea să mergi mult mai departe de vindecarea pe care vrei să o întreprinzi, căci - lângă mica ta disponibilitate de-a întregi -

Îşi va aşeza Propria Lui Voie deplină şi o va întregi pe-a ta. Oare ce nu poate să înfăptuiască Fiul lui Dumnezeu cu Paternitatea lui Dumnezeu în el? Şi totuşi, invitaţia trebuie să vină de la tine, căci ai învăţat, cu siguranţă, că oaspetele pe care îl inviţi va sălăşlui cu tine.

5. Spiritul Sfânt nu poate vorbi unei gazde neprimitoare, pentru că nu va fi auzit. Oaspetele Veşnic rămâne, dar Vocea Lui păleşte în companie străină. El are nevoie de ocrotirea ta numai din cauză că grija ta e un indiciu că Îl vrei. Gândeşte ca El chiar câtuşi de puţin, şi mica scânteie devine o lumină aprinsă ce îţi umple mintea aşa încât El să devină singurul tău Oaspete. De câte ori pofteşti eul înăuntru, reduci primirea pe care I-o faci Lui. El va rămâne, dar te-ai aliat împotriva Lui. Indiferent ce călătorie alegi să întreprinzi, El va merge cu tine, aşteptând. Poţi să ai încredere deplină în răbdarea Lui, căci nu poate părăsi o parte a lui Dumnezeu. Dar tu ai nevoie de mult mai mult decât răbdare.

6. Nu îţi vei afla odihna până nu îţi cunoşti funcţia şi până nu ţi-o îndeplineşti, căci numai aşa voia ta şi cea a Tatălui tău se vor uni pe deplin. A-L avea înseamnă a fi ca El, iar El ţi S-a dat ţie. Tu, care Îl ai pe Dumnezeu, trebuie să fii ca Dumnezeu, căci funcţia Lui a devenit a ta odată cu darul Lui. Reinvită această cunoaştere în mintea ta şi nu lăsa să intre nimic din ce ar putea să o facă obscură. Oaspetele pe Care ţi L-a trimis Dumnezeu te va învăţa cum să o faci, dacă recunoşti mica scânteie şi eşti dispus să o laşi să crească. Disponibilitatea ta nu trebuie să fie perfectă, pentru că a Lui este. Dacă vrei să îi oferi doar un locşor, El ţi-l va lumina atât de tare, încât îl vei lăsa bucuros să crească. Şi, prin creşterea aceasta, vei începe să îţi aminteşti creaţia.

7. Vrei să fii ostaticul eului sau gazda lui Dumnezeu? Vei accepta doar pe cine inviţi. Eşti liber să determini cine va fi oaspetele tău şi cât va rămâne cu tine. Dar nu e o libertate reală, căci mai depinde de felul în care o vezi. Spiritul Sfânt e de faţă, deşi nu te poate ajuta fără să-L inviţi. Iar eul nu e nimic, fie că îl inviţi să intre, fie că nu îl inviţi. Libertatea reală depinde de găzduirea realităţii, şi - dintre oaspeţii tăi - numai Spiritul Sfânt e real. Află, atunci, Cine sălăşluieşte cu tine recunoscând ce e deja de faţă, şi nu te mulţumi cu mângâietori imaginari, căci Mângâietorul lui Dumnezeu este în tine.

III. Din întuneric la lumină

1. Când eşti epuizat, aminteşte-ţi că ţi-ai făcut rău. Mângâietorul tău te va odihni, dar tu nu o poţi face. Nu ştii cum, căci - dacă ai şti - nu te-ai fi putut epuiza. Dacă nu ţi-ai face rău singur, nu ai putea suferi nicicum niciodată, căci nu e Voia lui Dumnezeu pentru Fiul Său. Durerea nu ţine de El, căci El nu ştie de atac şi pacea Lui te împresoară în tăcere. Dumnezeu e foarte silenţios, căci nu e niciun conflict în El. Conflictul e rădăcina tuturor relelor, căci - orb fiind - nu vede pe cine atacă. Dar îl atacă întotdeauna pe Fiul lui Dumnezeu, iar Fiul lui Dumnezeu eşti tu.

2. Fiul lui Dumnezeu are într-adevăr nevoie de mângâiere, căci nu ştie ce face, din moment ce crede că voia lui nu e a lui. Împărăţia e a lui, şi totuşi rătăceşte fără casă. Acasă în Dumnezeu, se simte singur, şi fără prieteni printre toţi fraţii săi. Oare ar lăsa Dumnezeu să fie adevărat aşa ceva, când El Însuşi nu a voit să fie singur? Şi, dacă voia ta este a Lui, nu poate fi adevărat în ce te priveşte, pentru că nu e adevărat în privinţa Lui.

3. O, puiule, dacă ai şti ce îţi voieşte Dumnezeu, bucuria ta ar fi deplină! Iar ce voieşte El s-a întâmplat, căci a fost adevărat întotdeauna. Când va veni lumina şi vei spune: „Voia lui Dumnezeu este a mea", vei vedea o asemenea frumuseţe, încât vei şti că nu vine de la tine. Din bucuria ta vei crea frumuseţe în Numele Lui, căci bucuria ta nu va putea fi mai reţinută decât a Lui. Mica lume pustie va dispărea în neant, şi inima ţi se va umple de atâta bucurie, încât vei sări direct în Cer şi direct în Prezenţa lui Dumnezeu. Nu îţi pot spune cum va fi, căci inima nu ţi-e pregătită. Îţi pot spune însă - şi îţi reamintesc deseori - că Dumnezeu îţi voieşte ţie ce Îşi voieşte Lui, iar ce îţi voieşte El îţi aparţine.

4. Calea nu e grea, dar *este* foarte diferită. A ta este calea durerii, de care Dumnezeu nu ştie nimic. E într-adevăr o cale grea şi foarte solitară. Frica şi chinul sunt oaspeţii tăi, care merg cu tine şi stau cu tine tot drumul. Călătoria în întuneric însă nu e calea Fiului lui Dumnezeu. Păşeşte în lumină şi nu îţi vedea întunecaţii tovarăşi de drum, căci nu sunt tovarăşi demni de Fiul lui Dumnezeu, care a fost creat *din* lumină şi *în* lumină. Marea Lumină te înconjoară mereu şi emană din tine. Cum poţi să îţi vezi întunecaţii tovarăşi de drum într-o asemenea lumină? Dacă îi vezi e doar pentru că negi lumina. Dar neagă-i pe ei în schimb, căci lumina e aici şi limpede calea.

5. Dumnezeu nu Îi ascunde nimic Fiului Său, chiar dacă Fiul vrea să se ascundă. Fiul lui Dumnezeu însă nu Îşi poate ascunde slava, căci Dumnezeu îl voieşte slăvit şi i-a dat lumina care străluceşte în el. Nu îţi vei pierde drumul niciodată, căci te conduce Dumnezeu. Când rătăceşti, nu faci decât să întreprinzi o călătorie nereală. Întunecaţii tovarăşi de drum, calea întunecată - sunt toate nişte iluzii. Întoarce-te spre lumină, căci mica scânteie din tine e parte dintr-o lumină atât de mare, încât te poate scoate din tot întunericul pentru totdeauna. Căci Tatăl tău *este* Creatorul tău şi *eşti* ca El.

6. Copiii luminii nu pot sălăşlui în întuneric, căci întunericul nu este în ei. Nu te lăsa înşelat de mângâietorii întunecaţi şi nu îi lăsa niciodată să pătrundă în mintea Fiului lui Dumnezeu, căci nu au loc în templul Său. Când eşti tentat să Îl negi, adu-ţi aminte că nu *există* alţi dumnezei de pus înaintea Lui şi acceptă-I în pace Voia pe care ţi-o voieşte. Căci nu o poţi accepta altfel.

7. Numai Mângâietorul lui Dumnezeu te poate mângâia. În liniştea templului Său, El aşteaptă să îţi dea pacea care e a ta. Dă pacea Lui, ca să poţi intra în templu şi să o găseşti aşteptându-te. Dar să fii sfânt în Prezenţa lui Dumnezeu, căci nu vei cunoaşte altfel că eşti acolo. Căci ce nu e ca Dumnezeu nu poate pătrunde în Mintea Lui, pentru că nu a fost Gândul Lui şi, de aceea, nu Îi aparţine. Iar mintea ta trebuie să fie la fel de pură ca a Lui, dacă vrei să cunoşti ce îţi aparţine. Păzeşte-I templul cu grijă, căci El Însuşi stă acolo şi sălăşluieşte în pace. Nu poţi intra în Prezenţa lui Dumnezeu avându-i alături pe întunecaţii tovarăşi de drum, dar nu poţi intra nici singur. Toţi fraţii tăi trebuie să intre cu tine, căci - până nu îi vei accepta pe ei - nu poţi să intri *tu.* Căci nu poţi înţelege întregimea până nu eşti întreg, şi nicio parte din Fiu nu poate fi exclusă dacă Fiul ţine să ştie întregimea Tatălui său.

8. În mintea ta poţi să accepţi întreaga Fiime şi să o binecuvântezi cu lumina pe care i-a dat-o Tatăl tău. Atunci vei fi demn să locuieşti cu El în templu, pentru că e voia ta să nu fii singur. Dumnezeu Îşi binecuvântează Fiul de-a pururi. Dacă vrei să îl binecuvântezi în timp, vei fi în veşnicie. Timpul nu te poate separa de Dumnezeu dacă îl foloseşti în folosul celor veşnice.

IV. Moştenirea Fiului lui Dumnezeu

1. Nu uita niciodată că Fiimea e mântuirea ta, căci Fiimea e Sinele tău. Ca şi creaţie dumnezeiască, Sinele e al tău şi, aparţinându-ţi ţie, e al Său. Sinele tău nu are nevoie de mântuire, dar mintea ta are nevoie să înveţe ce este mântuirea. Nu eşti mântuit *de* ceva, ci eşti mântuit *pentru* slavă. Slava e moştenirea ta, dată ţie de Creatorul tău ca să o poţi extinde. Dar, dacă urăşti o parte a Sinelui tău, toată înţelegerea ta se pierde, pentru că te uiţi fără iubire la ce a creat Dumnezeu să fii tu. Şi, întrucât ce a creat El face parte din El, Îi negi locul în Propriul Lui altar.

2. Cum poţi să ştii că eşti acasă dacă încerci să Îl laşi fără casă pe Dumnezeu? Poate oare Fiul să îşi nege Tatăl fără să creadă că Tatăl l-a negat pe el? Legile lui Dumnezeu sunt făcute numai pentru a te proteja şi nu sunt niciodată în zadar. Prin ce treci când îţi negi Tatăl e tot pentru a te proteja, căci puterea voii tale nu poate fi împuţinată fără intervenţia contrară a lui Dumnezeu, şi orice limitare a puterii tale nu e Voia lui Dumnezeu. De aceea, ia aminte numai la puterea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu pentru a te mântui, amintindu-ţi că e a ta *pentru* că ea Lui, şi alătură-te fraţilor tăi în pacea

Lui.

3. Pacea ta stă în nelimitarea ei. Limitează pacea pe care o împărtăşeşti, şi Sinele tău va trebui să îţi fie necunoscut. Fiecare altar închinat lui Dumnezeu face parte din tine, căci lumina creată de El e una cu El. Chiar vrei să tai un frate de la lumina care e a ta? Nu ai face-o dacă ţi-ai da seama că poţi întuneca doar propria ta minte. Cum îl aduci înapoi pe el, aşa te vei întoarce tu. Asta e legea lui Dumnezeu, pentru protecţia întregimii Fiului Său.

4. *Numai tu te poţi văduvi de ceva.* Nu te opune acestei înţelegeri, căci e cu adevărat începutul mijirii luminii. Adu-ţi aminte, totodată, că negarea acestui simplu fapt ia multe forme, şi trebuie să înveţi să le recunoşti şi să li te opui cu fermitate, fără excepţie. Etapa aceasta e un pas hotărâtor în redeşteptare. Fazele iniţiale ale acestei schimbări totale sunt deseori destul de dureroase, căci - atunci când nu se mai aruncă vina în afară - există o puternică tendinţă de-a ţine vina în interior. E greu la început să îţi dai seama că e exact acelaşi lucru, căci nu e nicio deosebire între interior şi exterior.

5. Dacă fraţii tăi fac parte din tine şi îi învinuieşti de văduvirea ta, te învinuieşti pe tine. Şi nu te poţi învinui pe tine fără să îi învinuieşti pe ei. Iată de ce învinuirea trebuie desfăcută, şi nu văzută altundeva. Aruncă vina asupra ta, şi nu te vei putea cunoaşte, căci numai eul învinuieşte. Învinuirea de sine este, aşadar, o formă de identificare cu eul - şi tot un mecanism de apărare al eului, exact ca învinuirea altora. *Nu poţi intra în Prezenţa lui Dumnezeu dacă Îi ataci Fiul.* Când Fiul Său îşi înalţă vocea să îşi laude Creatorul, el va auzi Vocea pentru Tatăl său. Dar Creatorul nu poate fi lăudat fără Fiul Său, căci slava Lor e împărtăşită şi Ei sunt slăviţi împreună.

6. Cristos e la altarul lui Dumnezeu, aşteptând să Îi întâmpine Fiul. Dar vino întru totul fără condamnare, căci altfel o să crezi că uşa e zăvorâtă şi că nu poţi intra. Uşa nu e zăvorâtă şi e cu neputinţă să nu poţi intra unde te vrea Dumnezeu. Iubeşte-te însă cu Iubirea lui Cristos, căci aşa te iubeşte Tatăl tău. Poţi refuza să intri, dar nu poţi zăvorî uşa pe care o ţine deschisă Cristos. Vino la mine, cel ce ţi-o ţine deschisă, căci nu se poate închide cât trăiesc, şi de trăit trăiesc de-a pururea. Dumnezeu e viaţa mea şi a ta; şi, Fiului Său, Dumnezeu nimica nu îi refuză.

7. La altarul lui Dumnezeu, Cristos Îşi aşteaptă refacerea în tine. Dumnezeu Îşi cunoaşte Fiul total lipsit de vină cum e El, şi la El se ajunge apreciindu-I Fiul. Cristos aşteaptă să accepţi că El nu e altul decât tine şi că întregimea Lui nu e decât a ta. Căci Cristos e Fiul lui Dumnezeu, Care trăieşte în Creatorul Lui şi străluceşte de slava Sa. Cristos este extensia Iubirii şi a minunăţiei lui Dumnezeu, la fel de desăvârşit ca şi Creatorul Lui şi de împăcat cu El.

8. Binecuvântat e Fiul lui Dumnezeu, a cărui strălucire e a Tatălui său şi a cărui slavă voieşte să o împărtăşească după cum o împărtăşeşte şi Tatăl lui cu el. Nu există condamnare în Fiu, căci nu există condamnare în Tată. Împărtăşind desăvârşita Iubire a Tatălui, Fiul trebuie să împărtăşească ce Îi aparţine Lui, căci nu Îi va cunoaşte altminteri nici pe Tată, nici pe Fiu. Pace ţie, cel ce odihneşti în Dumnezeu şi în care odihneşte întreaga Fiime.

V. „Dinamica" eului

1. Nimeni nu poate scăpa de iluzii dacă nu le priveşte, căci neprivirea lor e modul în care sunt protejate. Nu e nevoie să fugi de iluzii, căci nu pot fi periculoase. Suntem gata să privim mai atent sistemul de gândire al eului, pentru că împreună avem lampa ce îl va spulbera şi, din moment ce îţi dai seama că nu îl vrei, trebuie să fii gata. Să o facem cu mult calm, căci nu facem decât să căutăm, onest, adevărul. „Dinamica" eului va fi lecţia noastră o vreme, căci trebuie să îl privim mai întâi pe acesta înainte de-a vedea dincolo de el, din moment ce l-ai făcut real. Vom desface greşeala aceasta împreună

cu mult calm şi ne vom îndrepta apoi privirea, dincolo de ea, spre adevăr.

2. Ce altceva e vindecarea decât îndepărtarea a tot ce stă în calea cunoaşterii? Şi cum altfel poţi spulbera iluziile decât uitându-te direct la ele, fără să le protejezi? Nu te teme deci, căci ce vei privi e tocmai sursa fricii, şi începi să înveţi că frica nu este reală. De asemenea, înveţi că efectele ei pot fi spulberate pur şi simplu negându-le realitatea. Pasul următor e, evident, acela de a recunoaşte că tot ce nu are efecte nu există. Legile nu operează în gol, şi ce duce la nimic nu s-a întâmplat. Dacă realitatea e recunoscută prin extinderea ei, ce duce la nimic nu poate fi real. Nu te teme, atunci, să priveşti frica, pentru că nu poate fi văzută. Claritatea desface confuzia prin definiţie, şi privirea întunericului prin lumină trebuie să îl spulbere.

3. Să începem această lecţie de „dinamică a eului" înţelegând că expresia însăşi nu înseamnă nimic. Căci conţine tocmai contradicţia în termeni care o face lipsită de înţeles. „Dinamica" implică puterea de-a face ceva, iar întreaga falsitate a separării stă în credinţa că eul *are* puterea de-a face orice. Eul ţi se pare înfricoşător din cauza acestei credinţe. Dar adevărul este foarte simplu:

Toată puterea ţine de Dumnezeu.

Ce nu ţine de El nu are puterea să facă nimic.

4. Când privim eul, atunci, nu vorbim de dinamică, ci de deliruri. Desigur, poţi să observi un sistem delirant fără frică, fiindcă - dacă sursa lui nu e reală - nu poate avea efecte. Frica apare nepotrivită într-un mod mai evident dacă recunoşti obiectivul eului, care e lipsit atât de clar de orice noimă, încât orice efort în direcţia lui e irosit inevitabil pe nimic. Foarte explicit, obiectivul eului e propria lui autonomie. Aşa că, de la bun început, scopul lui e separarea, suficienţa de sine şi independenţa de orice altă putere decât cea proprie. Iată de ce eul e simbolul separării.

5. Fiecare idee are un scop, iar scopul ei e întotdeauna consecinţa firească a ce este ea. Tot ce vine din eu e consecinţa firească a principalei lui credinţe, iar modul de a-i desface rezultatele e pur şi simplu acela de a recunoaşte că sursa lor nu e firească, nefiind în concordanţă cu firea ta adevărată. Am spus mai înainte că a voi contrar lui Dumnezeu înseamnă a dori în deşert, şi nu a voi în serios. Voia Lui e Una *pentru că* extensia acestei Voi nu poate fi diferită de ea însăşi. Conflictul real pe care îl resimţi, atunci, e între dorinţele deşarte ale eului şi Voia lui Dumnezeu, pe care o împărtăşeşti. Să fie oare un conflict real?

6. Îţi revine independenţa creaţiei, nu a autonomiei. Întreaga ta funcţie creatoare stă în deplina ta dependenţă de Dumnezeu, a Cărui funcţie Şi-o împărtăşeşte cu tine. Fiind dispus să o împărtăşească, El a devenit la fel de dependent de tine cum eşti şi tu de El. Nu Îi atribui aroganţa eului Celui Ce voieşte să nu fie independent de tine. El te-a inclus în Autonomia Lui. Poţi crede oare că autonomia are înţeles separat de El? Credinţa în autonomia eului te costă cunoaşterea dependenţei tale de Dumnezeu, în care stă libertatea ta. Eul vede în toată dependenţa o ameninţare şi ţi-a sucit până şi dorul de Dumnezeu într-un mijloc de-a se instala pe el. Dar nu te lăsa amăgit de interpretarea pe care o dă conflictului tău.

7. Eul atacă întotdeauna în folosul separării. Crezând că are puterea să o facă, el nu face altceva, căci obiectivul autonomiei sale *nu e* altceva. Eul e total derutat în privinţa realităţii, dar nu îşi pierde din vedere obiectivul. E mult mai vigilent decât tine, pentru că e cât se poate de sigur de scopul său. Tu eşti derutat pentru că nu ţi-l recunoşti pe al tău.

8. Trebuie să recunoşti că ultimul lucru de care ar vrea eul să îţi dai seama e faptul că ţi-e frică de el. Căci, dacă ţi-ar stârni frică, ţi-ar diminua independenţa şi ţi-ar slăbi puterea. Dar singurul mod în care îţi reclamă loialitatea e acela de-a pretinde că el îţi poate da putere. Fără credinţa aceasta, nu l-ai asculta deloc. Cum poate, atunci, să îşi continue existenţa dacă îţi dai seama că, acceptându-l, te miceşti şi te lipseşti de putere?

9. Eul îţi poate îngădui - şi chiar îţi îngăduie - să te consideri încrezut, incredul, „inimă uşoară", distant, lipsit de profunzime afectivă, dur, indiferent, chiar disperat, dar nu şi plin de frică. Minimalizarea fricii, şi nu desfacerea ei, e truda constantă a eului, fiind chiar o iscusinţă la care se pricepe foarte bine. Cum poate propovădui separarea fără să o susţină prin frică, şi l-ai asculta oare dacă ai recunoaşte că tocmai asta face?

10. Recunoaşterea că tot ce pare să te separe de Dumnezeu e numai frica - indiferent ce formă ia şi independent de cum vrea eul să o resimţi - este, aşadar, principala ameninţare la adresa eului. Conştientizarea acestui lucru îi zdruncină până în temelii visul autonomiei. Căci, deşi admiţi o falsă noţiune de independenţă, nu vei accepta preţul fricii dacă îl recunoşti. Ori acesta este preţul, şi eul nu îl poate minimaliza. Dacă scapi iubirea din vedere, te scapi pe tine, şi trebuie să îţi fie frică de irealitate *din cauză că* te-ai negat. Crezând că ai reuşit să ataci adevărul, crezi că atacul are putere. Aşa că ai ajuns, pur şi simplu, să te temi de tine însuţi. Şi nimeni nu vrea să găsească ce crede că l-ar distruge.

11. Dacă obiectivul autonomiei eului ar putea fi înfăptuit, scopul lui Dumnezeu ar putea fi zădărnicit, ceea ce este imposibil. Doar învăţând ce este frica poţi învăţa, la urma urmei, să distingi posibilul de imposibil şi falsul de adevărat. Potrivit învăţăturii eului, obiectivul *lui* poate fi înfăptuit şi scopul lui Dumnezeu, *nu* poate. Potrivit învăţăturii Spiritului Sfânt, *doar* scopul lui Dumnezeu poate fi înfăptuit, şi s-a înfăptuit deja.

12. Dumnezeu e tot atât de dependent de tine cât eşti şi tu de El, căci Autonomia Lui o cuprinde pe a ta şi este, de aceea, incompletă fără ea. Îţi poţi stabili autonomia doar identificându-te cu El şi îndeplinindu-ţi funcţia după cum există cu adevărat. Eul crede că fericirea e înfăptuirea obiectivului său. Dar ţie ţi-e dat să cunoşti că funcţia lui Dumnezeu este a ta şi că fericirea nu poate fi găsită independent de Voia Voastră îngemănată. Recunoaşte numai că obiectivul eului, pe care l-ai urmărit cu atâta sârguinţă, ţi-a adus doar frică, şi îţi va fi greu să susţii că frica este fericire. Susţinut de frică, tocmai asta vrea eul să te facă să crezi. Dar Fiul lui Dumnezeu nu e dement şi nu poate crede aşa un lucru. Lasă-l să îl recunoască numai, şi nu îl va accepta. Căci numai un dement ar alege frica în locul iubirii şi numai un dement ar crede că iubirea poate fi obţinută prin atac. Dar cine e sănătos la minte îşi dă seama că numai atacul poate produce frică, de care îl protejează complet Iubirea lui Dumnezeu.

13. Eul analizează; Spiritul Sfânt acceptă. Aprecierea întregimii vine numai prin acceptare, căci a analiza înseamnă a descompune sau a fragmenta. Încercarea de-a înţelege totalitatea prin descompunerea ei e clar modul tipic contradictoriu în care eul abordează totul. Eul crede că puterea, înţelegerea şi adevărul stau în separare şi că, pentru a statornici această credinţă, trebuie să atace. Inconştient că o asemenea credinţă nu poate fi statornicită şi obsedat de convingerea că separarea este mântuire, eul atacă tot ce percepe descompunând totul în părţi mici, decuplate, fără legături care să aibă un înţeles şi, de aceea, fără niciun înţeles. Eul va înlocui întotdeauna înţelesul cu haosul, căci - dacă separarea este mântuire - armonia e ameninţare.

14. Interpretările date de eu legilor percepţiei sunt - şi trebuie să fie - exact opusul celor date de Spiritul Sfânt. Eul se concentrează asupra greşelii şi trece cu vederea adevărul. El acordă realitate fiecărei erori pe care o percepe şi conchide - în urma unui sofism tipic - că, din cauza erorii, un adevăr consecvent precis e lipsit de înţeles. Pasul următor, atunci, e evident. Dacă un adevăr consecvent e lipsit de înţeles, inconsecvenţa trebuie să fie adevărată. Ţinând greşeala clar în minte şi protejând ce a făcut ca real, eul trece la următorul pas în sistemul lui de gândire: greşeala e reală şi adevărul e greşeală.

15. Eul nu face nicio încercare de-a înţelege acest lucru - şi e clar de neînţeles - dar face toate încercările posibile de a-l demonstra, şi face asta constant. Analizând ca să atace înţelesul, eul reuşeşte să îl scape din vedere şi rămâne cu o serie de percepţii fragmentate pe care le unifică în

favoarea lui. Acesta, atunci, devine universul pe care îl percepe. Şi tocmai acest univers, la rândul lui, devine felul în care îşi demonstrează propria realitate.

16. Nu subaprecia puterea de atracţie pe care o au demonstraţiile eului asupra celor ce vor să asculte. Percepţia selectivă îşi alege atent mărturiile, iar mărturiile ei sunt consecvente. Argumentele care susţin dementa sunt solide pentru dementi. Căci raţionamentul sfârşeşte la începutul lui, şi niciun sistem de gândire nu îşi transcende sursa. Dar un raţionament fără înţeles nu poate demonstra nimic, iar cei ce sunt convinşi de el precis delirează. Poate oare eul să predea cu adevărat, când trece cu vederea adevărul? Poate oare să perceapă ce a negat? Mărturiile lui dovedesc într-adevăr că a negat, dar nu şi ce-a negat. Eul se uită drept la Tată şi nu Îl vede, căci I-a negat Fiul.

17. *Tu* vrei să îţi reaminteşti Tatăl? Acceptă-I Fiul, şi ţi-L vei aminti. Nimic nu poate demonstra nevrednicia Fiului Său, căci nimic nu poate dovedi adevărul unei minciuni. Ce vezi din Fiul Lui prin ochii eului e o demonstraţie că Fiul Lui nu există, dar - unde este Fiul - trebuie să fie Tatăl. Acceptă un lucru pe care Dumnezeu nu îl neagă, şi lucrul respectiv îşi va demonstra adevărul. Martorii de partea lui Dumnezeu stau în lumina Lui şi văd ce a creat. Tăcerea lor este indiciul că l-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu şi, în Prezenţa lui Cristos, nu trebuie să demonstreze nimic, căci Cristos le vorbeşte de Sine şi de Tatăl Lui. Sunt tăcuţi pentru că le vorbeşte Cristos, şi cuvintele rostite de ei sunt ale Lui.

18. Fiecare frate pe care îl întâlneşti devine martor fie de partea lui Cristos, fie de partea eului, în funcţie de ce percepi în el. Fiecare te convinge de ce vrei să percepi şi de realitatea Împărăţiei la care ai ales să veghezi. Tot ce percepi e o mărturie la sistemul de gândire pe care îl vrei adevărat. Fiecare frate are puterea să te elibereze, dacă alegi să fii liber. Nu poţi accepta o mărturie falsă despre el decât dacă ai evocat mărturii false împotriva lui. Dacă nu îţi vorbeşte de Cristos, nu i-ai vorbit de Cristos nici tu. Nu îţi auzi decât propria voce şi, de vorbeşte prin tine Cristos, Îl vei auzi.

VI. Trezirea la izbăvire

1. E imposibil să nu crezi ce vezi, dar e la fel de imposibil să vezi ce nu crezi. Percepţiile se construiesc pe baza experienţei, iar experienţa duce la credinţe. Percepţiile nu se stabilizează până nu se fixează credinţele. Prin urmare, ce crezi chiar vezi. Iată ce am vrut să se înţeleagă prin: „Fericiţi cei ce nu au văzut şi au crezut", căci cei ce cred în înviere o vor vedea. Învierea e triumful deplin al lui Cristos asupra eului, nu prin atac, ci prin transcendenţă. Căci Cristos Se ridică într-adevăr deasupra eului şi a tuturor lucrărilor acestuia, şi Se suie la Tatăl şi la Împărăţia Sa.

2. Vrei să iei parte la înviere sau la răstignire? Vrei să îţi condamni fraţii sau să îi eliberezi? Vrei să îţi transcenzi închisoarea şi să te sui la Tatăl? Aceste întrebări sunt toate una şi aceeaşi, şi li se răspunde la toate deodată. A existat multă confuzie referitor la ce înseamnă percepţia, căci cuvântul e folosit atât pentru conştienţă, cât şi pentru interpretarea conştienţei. Dar nu poţi fi conştient fără interpretare, căci ce percepi *este* interpretarea ta.

3. Cursul acesta e cât se poate de clar. Dacă nu îl vezi cu claritate înseamnă că interpretezi în defavoarea lui şi, de aceea, nu îl crezi. Şi, din moment ce credinţa determină percepţia, nu percepi ce înseamnă şi, de aceea, nu îl accepţi. Experienţe diferite însă duc la credinţe diferite şi, odată cu ele, la percepţii diferite. Căci percepţiile se învaţă *odată cu* credinţele, şi experienţa chiar te învaţă. Eu te conduc spre un nou tip de experienţă, pe care vei deveni tot mai puţin dispus să o negi. E uşor să înveţi de la Cristos, căci perceperea cu El nu implică absolut nicio sforţare. Percepţiile Lui sunt conştienţa ta firească, şi nu te obosesc decât distorsiunile introduse de tine. Lasă Cristosul din tine să interpreteze pentru tine, şi nu încerca să limitezi ce vezi prin credinţe mici şi înguste, nedemne de Fiul lui Dumnezeu. Căci, până nu intră Cristos în ce I se cuvine, Fiul lui Dumnezeu se va vedea fără Tată.

4. Eu sunt învierea *ta* şi viaţa *ta.* Tu vieţuieşti în mine pentru că vieţuieşti în Dumnezeu. Şi toţi vieţuiesc în tine, după cum vieţuieşti şi tu în toţi. Oare poţi, atunci, să percepi nevrednicia într-un frate fără să o percepi în tine? Şi poţi să o percepi în tine fără să o percepi în Dumnezeu? Crede în înviere pentru că s-a înfăptuit, şi s-a înfăptuit în tine. Asta e la fel de adevărat acum pe cât va fi întotdeauna, căci învierea e Voia lui Dumnezeu, ce nu cunoaşte nici timp, nici excepţii. Dar să nu faci excepţii nici tu, căci nu vei percepe ce s-a înfăptuit pentru tine. Căci ne suim la Tatăl împreună, după cum a fost la început, este acum şi va fi în veci, că aşa e firea Fiului lui Dumnezeu după cum l-a creat Tatăl lui.

5. Nu subaprecia puterea devoţiunii Fiului lui Dumnezeu, nici puterea pe care o are asupra lui dumnezeul la care se închină. Căci se pune singur la altarul propriului dumnezeu, fie că e dumnezeul pe care l-a făcut, fie Dumnezeu Care l-a creat. Iată de ce înrobirea lui e la fel de totală ca libertatea lui, căci se va supune doar dumnezeului pe care îl acceptă. Dumnezeul răstignirii cere să răstignească, şi cei ce i se închină se supun. În numele lui se răstignesc, crezând că puterea Fiului lui Dumnezeu se naşte din sacrificiu şi durere. Iar Dumnezeul învierii nu cere nimic, căci nu e Voia Lui să ia. El nu cere ascultare, căci ascultarea implică supunere. Nu vrea decât să înveţi voia ta şi să o urmezi, nu în spiritul sacrificiului şi al supunerii, ci în voioşia libertăţii.

6. Învierea trebuie să îţi câştige loialitatea cu voioşie, căci e simbolul bucuriei. Toată puterea ei de-a captiva stă în faptul că reprezintă ce vrei să fii. Libertatea de-a lăsa în urmă tot ce te răneşte, te umileşte şi te înspăimântă nu ţi se poate impune, dar ţi se poate oferi prin graţia lui Dumnezeu. Şi o poţi accepta prin graţia Sa, căci Dumnezeu e plin de graţie cu Fiul Său, acceptându-l fără rezerve ca al Său. Cine, atunci, este al *tău*? Tatăl ţi-a dat tot ce e al Său, şi El Însuşi e al tău cu ei. Păzeşte-i în învierea lor, căci altfel nu te vei trezi în Dumnezeu, înconjurat în siguranţă de ce e al tău de-a pururi.

7. Nu îţi vei găsi pacea până nu scoţi cuiele din mâinile Fiului lui Dumnezeu şi nu îi iei şi ultimul spin de pe frunte. Iubirea lui Dumnezeu Îi împresoară Fiul pe care dumnezeul răstignirii îl condamnă. Nu preda că am murit în zadar. Predă în schimb că nu am murit, demonstrând că trăiesc în tine. Căci desfacerea răstignirii Fiului lui Dumnezeu e lucrarea izbăvirii, în care fiecare are un rol de o valoare egală. Dumnezeu nu Îşi judecă nevinovatul Fiu. De vreme ce i S-a dat lui, cum ar putea să fie altfel?

8. Te-ai ţintuit pe o cruce şi ţi-ai pus pe cap o cunună de spini. Dar nu îl poţi răstigni pe Fiul lui Dumnezeu, căci Voia lui Dumnezeu nu poate să moară. Fiul Lui a fost izbăvit de propria lui răstignire, şi nu îl poţi ceda morţii pe cel căruia Dumnezeu i-a dat viaţă veşnică. Visul răstignirii îţi şade încă greu pe pleoape, dar ce vezi în vise nu e realitate. Cât îl percepi răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, dormi. Şi, cât crezi că îl poţi răstigni, ai doar coşmaruri. Tu, care începi să te trezeşti, mai eşti conştient de vise şi nu le-ai uitat încă. Uitarea viselor şi conştienţa lui Cristos vin odată cu trezirea altora să îţi împărtăşească izbăvirea.

9. Te vei trezi la propria ta chemare, căci Chemarea de-a te trezi e înăuntrul tău. Dacă trăiesc în tine, eşti treaz. Dar trebuie să vezi lucrările pe care le fac prin tine, căci altfel nu vei percepe că ţi le-am făcut. Nu pune limite la ce crezi că pot face prin tine, căci altfel nu vei accepta ce pot face *pentru* tine. Dar s-a făcut deja şi, dacă nu dai tot ce ai primit, nu vei cunoaşte că izbăvitorul tău este viu şi că te-ai trezit cu el. Izbăvirea se recunoaşte doar împărtăşind-o.

10. Fiul lui Dumnezeu *e* mântuit. Adu-i Fiimii doar această conştienţă, şi vei avea un rol în izbăvire la fel de valoros ca al meu. Căci rolul tău trebuie să fie ca al meu dacă îl înveţi de la mine. De crezi că al tău e limitat, îl limitezi pe al meu. Miracolele nu au o ordine a dificultăţii pentru că toţi Fiii lui Dumnezeu sunt de-o valoare egală şi egalitatea lor e unitatea lor. Întreaga putere a lui Dumnezeu e în

fiecare parte a Sa, şi nimic din ce Îi contrazice Voia nu e nici mare, şi nici mic. Ce nu există nu are talie, şi nici măsură. Lui Dumnezeu toate Îi sunt cu putinţă. Iar lui Cristos Îi este dat să fie ca Tatăl.

VII. Condiţia realităţii

1. În felul în care o percepi, lumea nu poate să fi fost creată de Tatăl, căci lumea nu e cum o vezi tu. Dumnezeu a creat doar ce e veşnic, iar tot ce vezi tu e perisabil. De aceea, trebuie să existe o altă lume pe care nu o vezi. Biblia vorbeşte de un nou Cer şi de un nou pământ, dar nu poate fi adevărat literalmente, căci cele veşnice nu sunt re-create. A percepe din nou e doar a repercepe, implicând că înainte, sau între timp, nu ai perceput deloc. Ce e, atunci, lumea ce îţi aşteaptă percepţia când o vezi?

2. Fiecare gând iubitor pe care l-a avut vreodată Fiul lui Dumnezeu e veşnic. Gândurile iubitoare pe care le percepe mintea lui în lumea aceasta sunt singura realitate a lumii. Ele sunt tot percepţii, căci mai crede că este separat. Dar sunt veşnice pentru că sunt iubitoare. Şi, iubitoare fiind, ele sunt ca Tatăl şi, de aceea, nu pot muri. Lumea reală poate efectiv să fie percepută. Nu trebuie decât să fii dispus să nu percepi altceva. Căci, dacă percepi binele şi răul deopotrivă, accepţi falsul şi adevăratul deopotrivă, şi nu faci distincţie între ele.

3. Eul poate să vadă câtva bine, dar niciodată numai bine. Iată de ce percepţiile lui sunt atât de variabile. El nu respinge binele în întregime, căci nu ai putea să accepţi aşa ceva. Dar adaugă întotdeauna ceva nereal la real, încurcând astfel iluzia cu realitatea. Căci percepţiile nu pot fi parţial adevărate. De crezi în adevăr şi iluzie, nu poţi spune care e adevărat. Pentru a-ţi stabili propria autonomie, ai încercat să creezi diferit de Tatăl tău, crezând că ce ai făurit e în stare să fie diferit de El. Dar tot ce e adevărat *este* ca El. Perceperea exclusivă a lumii reale te va duce la Cerul real, pentru că te va face în stare să îl înţelegi.

4. Perceperea binelui nu e cunoaştere, dar negarea opusului binelui îţi permite să recunoşti o condiţie în care nu există opuşi. Iar asta *e* condiţia cunoaşterii. Fără această conştienţă, nu i-ai satisfăcut condiţiile şi, până nu o faci, nu vei cunoaşte că îţi aparţine deja. Ai făcut multe idei pe care le-ai pus între tine şi Creatorul tău, şi credinţele acestea sunt lumea aşa cum o percepi. Adevărul nu lipseşte de aici, dar e obscur. Nu cunoşti diferenţa dintre ce e făcut de tine şi ce e creat de Dumnezeu, aşa că nu cunoşti diferenţa dintre ce e făcut de tine şi ce e creat de *tine.* Să crezi că poţi percepe lumea reală înseamnă să crezi că te poţi cunoaşte. Pe Dumnezeu Îl poţi cunoaşte pentru că e Voia Lui să fie cunoscut. Lumea reală e tot ce ţi-a păstrat Spiritul Sfânt din ce-ai făcut, iar perceperea exclusivă a acesteia e mântuirea, fiind recunoaşterea că realitatea este numai ce e adevărat.

VIII. Problema şi răspunsul

1. Cursul acesta este foarte simplu. Poate nu simţi că ai nevoie de un curs care, la urma urmei, te învaţă că numai realitatea e adevărată. Dar oare crezi lucrul acesta? Când vei percepe lumea reală, vei recunoaşte că nu l-ai crezut. Însă repeziciunea cu care noua şi singura ta percepţie reală va fi tradusă în cunoaştere nu îţi va lăsa decât o clipă să realizezi că numai asta e adevărat. Şi atunci tot ce ai făurit va fi dat uitării: binele şi răul, falsul şi adevăratul. Căci, când Cerul se va face una cu pământul, până şi lumea reală o să dispară din privirea ta. Sfârşitul lumii nu e distrugerea ei, ci traducerea ei în Cer. Reinterpretarea lumii e transferul întregii percepţii la cunoaştere.

2. Biblia vă spune să deveniţi precum copilaşii. Copilaşii recunosc că nu înţeleg ce percep şi,

de aceea, întreabă ce înseamnă. Nu fă greşeala de a crede că înţelegi câte percepi, căci le pierzi înţelesul. Spiritul Sfânt însă ţi-a păstrat înţelesul lor şi, dacă Îl laşi să îl interpreteze, îţi va reda ce ai aruncat. Cât crezi însă că le cunoşti înţelesul, nu vei vedea ce nevoie ai să Îl întrebi.

3. Nu ştii ce înseamnă nimic din ce percepi. Nici unul dintre gândurile tale nu e pe deplin adevărat. Recunoaşterea acestui lucru e fermul tău început. Nu eşti îndrumat greşit, ci nu ai acceptat nicio îndrumare. Ai mare nevoie să fii instruit cum să percepi, căci nu înţelegi nimic. Recunoaşte acest lucru, dar nu îl accepta, căci înţelegerea e moştenirea ta. Percepţiile se învaţă şi nu eşti fără Profesor. Dar dorinţa ta de-a învăţa de la El depinde de dorinţa de-a pune sub semnul întrebării tot ce ai învăţat de la tine, căci tu - care ai învăţat greşit - nu ar trebui să îţi fii propriul profesor.

4. Nimeni nu îşi poate ascunde adevărul decât sieşi. Dar Dumnezeu nu îţi va refuza Răspunsul pe care l-a dat. Cere, atunci, ce e al tău, dar nu este făcut de tine, şi nu te apăra de adevăr. Tu ai făcut problema la care Dumnezeu a răspuns. Pune-ţi, aşadar, doar o simplă întrebare:

Vreau problema sau vreau răspunsul?

Hotărăşte că vrei răspunsul, şi îl vei avea, căci îl vei vedea aşa cum este, şi e al tău deja.

5. Te plângi, poate, că acest curs nu e destul de concret ca să îl înţelegi şi să îl foloseşti. Dar nu i-ai urmat, poate, recomandările concrete. Nu e un curs de jocuri de idei, ci de aplicaţii practice. Nimic nu poate fi mai concret decât să ţi se spună că, dacă ceri, ţi se va da. Spiritul Sfânt va răspunde la fiecare problemă concretă cât crezi că problemele sunt concrete. Răspunsul Lui e atât multiplu, cât şi unu, cât crezi că unu e multiplu. Poate că te temi de concreteţea Lui, temându-te de ce crezi că va pretinde de la tine. Dar numai cerând vei învăţa că tot ce ţine de Dumnezeu nu pretinde nimic de la tine. Dumnezeu dă, nu ia. Când refuzi să ceri, refuzi crezând că a cere este a lua, şi nu a împărtăşi.

6. Spiritul Sfânt îţi va da doar ce e al tău şi nu va lua nimic în schimb. Căci ce e al tău e totul şi îl împărtăşeşti cu Dumnezeu. Asta e realitatea sa. Spiritul Sfânt, Care voieşte numai să refacă, să fie oare în stare să interpreteze greşit întrebarea pe care trebuie să o pui ca să îi înveţi răspunsul? Ai *auzit* răspunsul, dar ai înţeles greşit întrebarea. Crezi că a cere îndrumarea Spiritului Sfânt e totuna cu a cere privaţiune.

7. Puiul lui Dumnezeu, nu îţi înţelegi Tatăl. Crezi într-o lume care ia, căci crezi că poţi căpăta luând. Şi, prin percepţia aceasta, ai pierdut din vedere lumea reală. Te temi de lume aşa cum o vezi tu, dar lumea reală e tot a ta, la cerere. Nu ţi-o refuza, căci nu poate decât să te elibereze. Ce ţine de Dumnezeu nu îi va înrobi Fiul, pe care l-a creat liber şi a cărui libertate e ocrotită de Fiinţa Sa. Fericit eşti tu, cel dispus să ceri adevărul de la Dumnezeu fără nicio frică, pentru că numai aşa poţi învăţa că răspunsul Lui e eliberarea de toată frica.

8. Frumos odor al lui Dumnezeu, ceri doar ce ţi-am promis. Crezi că te-aş înşela? Împărăţia Cerului *e* înăuntrul tău. Crede că adevărul e în mine, căci ştiu că e în tine. Fiii lui Dumnezeu nu au nimic ce să nu împărtăşească. Cere adevărul de la orice Fiu de-al lui Dumnezeu, şi l-ai cerut de la mine. Nu există unul printre noi care să nu aibă în el răspunsul, să îl dea oricui i-l cere.

9. Cere-i orice Fiului lui Dumnezeu, şi îţi va răspunde Tatăl lui, căci Cristos nu Se înşeală în privinţa Tatălui Său şi Tatăl Său nu Se înşeală în privinţa Lui. Nu te înşela, atunci, nici tu în privinţa fratelui tău şi vezi ca realitatea lui doar gândurile lui iubitoare, căci - negând că mintea lui este scindată - o vei vindeca pe-a ta. Acceptă-l aşa cum îl acceptă Tatăl lui şi vindecă-l întru Cristos, căci Cristos e vindecarea lui şi a ta. Cristos e Fiul lui Dumnezeu Care nu e nicidecum separat de Tatăl Său, al Cărui fiecare gând e la fel de iubitor ca Gândul Tatălui Său prin care a fost creat. Nu te înşela în privinţa Fiului lui Dumnezeu, căci trebuie să te înşeli astfel în privinţa ta. Şi, înşelându-te în privinţa ta, te înşeli în privinţa Tatălui tău, în Care nu e cu putinţă nicio înşelare.

10. În lumea reală nu există boală, căci nu e separare, nici diviziune. Numai gândurile

iubitoare sunt recunoscute şi, din moment ce nimeni nu e lipsit de ajutorul tău, Ajutorul lui Dumnezeu te însoţeşte pretutindeni. Când devii dispus să accepţi acest Ajutor cerându-L, Îl vei da pentru că Îl vrei. Nimic nu îţi va întrece puterea de vindecare, căci nimic nu se va refuza simplei tale rugăminţi. Ce probleme nu o să dispară în Prezenţa Răspunsului dumnezeiesc? Cere, atunci, să înveţi realitatea fratelui tău, pentru că tocmai asta vei percepe în el, şi îţi vei vedea frumuseţea reflectată într-a lui.

11. Nu accepta modul variabil în care se percepe fratele tău, căci mintea lui scindată e a ta şi nu îţi vei accepta vindecarea fără a lui. Căci împărtăşiţi lumea reală după cum împărtăşiţi şi Cerul, şi vindecarea lui e a ta. Să te iubeşti înseamnă să te vindeci, şi nu îţi poţi realiza obiectivul percepând bolnavă o parte a ta. Frate, ne vindecăm împreună după cum - tot împreună - trăim şi iubim. Nu te înşela în privinţa Fiului lui Dumnezeu, căci e una cu el însuşi şi una cu Tatăl său. Iubeşte-l pe preaiubitul Tatălui său, şi vei învăţa Iubirea Tatălui faţă de tine.

12. Dacă percepi vreo ofensă într-un frate, smulge ofensa din mintea ta, căci eşti ofensat de Cristos şi te înşeli în privinţa Lui. Vindecă întru Cristos şi nu fi ofensat de El, căci nu există nicio ofensă în El. Dacă te ofensează ce percepi, te-ai ofensat singur şi îl condamni pe Fiul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu nu îl condamnă. Lasă Spiritul Sfânt să înlăture toate ofensele Fiului lui Dumnezeu la propria-i adresă şi nu percepe alta decât prin îndrumarea Lui, căci El vrea să te mântuiască de toată condamnarea. Acceptă-I puterea de vindecare şi foloseşte-o pentru toţi cei pe care ţi-i trimite, căci voieşte să îl vindece pe Fiul lui Dumnezeu, în privinţa căruia nu Se înşeală.

13. Copiii percep stafii şi monştri şi balauri înspăimântători, şi sunt de-a dreptul îngroziţi. Dar, dacă întreabă pe cineva în care au încredere ce înseamnă lucrurile pe care le percep şi sunt dispuşi să îşi lepede propriile lor interpretări în favoarea realităţii, frica lor dispare odată cu ele. Când e ajutat să îşi traducă „stafia" într-o perdea, „monstrul" într-o umbră şi „balaurul" într-un vis, copilul nu mai e înspăimântat şi râde fericit de propria lui frică.

14. Tu, puiule, te temi de fraţii tăi şi de Tatăl tău şi de tine însuţi. Dar nu faci decât să te înşeli în privinţa lor. Întreabă-L ce sunt ei pe Profesorul realităţii şi, auzindu-I răspunsul, vei râde şi tu de spaimele tale şi ţi le vei înlocui cu pace. Căci frica nu stă în realitate, ci în minţile copiilor ce nu înţeleg realitatea. Numai lipsa lor de înţelegere îi înspăimântă şi, când învaţă să perceapă adevărat, nu se mai tem. Şi, datorită acestui lucru, vor cere din nou adevărul când sunt înspăimântaţi. Nu realitatea fraţilor tăi sau a Tatălui tău sau a ta te înspăimântă. Nu cunoşti ce sunt şi, de aceea, îi percepi ca stafii şi monştri şi balauri. Întreabă-L care e realitatea lor pe Cel Ce o cunoaşte, şi îţi va spune ce sunt ei. Căci nu îi înţelegi şi, deoarece eşti înşelat de ce vezi, ai nevoie de realitate să îţi spulbere spaimele.

15. Oare nu ţi-ai da spaimele în schimbul adevărului, dacă schimbul e al tău la cerere? Căci, dacă Dumnezeu nu Se înşeală în privinţa ta, tu te poţi înşela numai în privinţa ta. Dar poţi să înveţi adevărul despre tine de la Spiritul Sfânt, Care te va învăţa că în tine, ca parte a lui Dumnezeu, nicio înşelare nu e cu putinţă. Când te vei percepe fără să te înşeli, vei accepta lumea reală în locul celei false pe care ai făcut-o. Şi atunci Tatăl tău Se va pleca până la tine şi va face ultimul pas pentru tine ridicându-te la El.

Capitolul 12

PROGRAMA SPIRITULUI SFÂNT

I. Judecata Spiritului Sfânt

1. Ţi s-a spus să nu acorzi realitate greşelii, şi modul de-a o face este foarte simplu. Dacă vrei să crezi în greşeală, va trebui să îi acorzi realitate pentru că nu e adevărată. Dar adevărul e real de la sine şi, pentru a crede în adevăr, *nu trebuie să faci nimic.* Înţelege că nu reacţionezi la nimic în mod direct, ci doar la interpretarea pe care o dai fiecărui lucru. Interpretarea ta devine astfel justificarea reacţiei tale. Iată de ce analizarea motivelor altora e, pentru tine, un lucru hazardat. Dacă decizi că cineva chiar încearcă să te atace sau să te părăsească sau să te înrobească, vei reacţiona ca şi cum ar fi făcut-o efectiv, odată ce i-ai făcut greşeala reală pentru tine. A interpreta greşeala înseamnă a-i dai putere; şi, odată ce faci asta, vei nesocoti adevărul.

2. Analiza motivaţiei eului e foarte complicată, foarte derutantă şi nu se face niciodată fără implicarea propriului tău eu. Întregul proces reprezintă o încercare clară de-a-ţi demonstra capacitatea de a înţelege ce percepi. O dovedeşte faptul că reacţionezi la interpretările tale ca şi cum ar fi corecte. Îţi poţi controla apoi reacţiile comportamental, dar nu şi emoţional. Asta ar fi, evident, o scindare sau un atac la adresa integrităţii minţii tale, stârnind un nivel din cadrul ei împotriva altuia.

3. Există o singură interpretare cu noimă pe care o poţi da motivaţiei. Şi, din moment ce e judecata Spiritului Sfânt, nu necesită absolut niciun efort din partea ta. Fiecare gând iubitor e adevărat. Orice altceva e un apel la vindecare şi la ajutor, indiferent de forma pe care o ia. Oare poate fi îndreptăţit cineva să reacţioneze cu mânie la cererea de ajutor a unui frate? Cu excepţia disponibilităţii de-a i-l da, nicio reacţie nu poate fi potrivită, căci numai şi numai pe aceasta o cere. Oferă-i altceva, şi îţi arogi dreptul de a-i ataca realitatea interpretând-o după cum crezi tu nimerit. Poate că deocamdată nu îţi este întru totul evident pericolul pe care îl prezintă acest lucru pentru mintea ta. Dacă socoteşti că un apel la ajutor e altceva, vei reacţiona la altceva. Reacţia ta va fi, atunci, nepotrivită realităţii aşa cum e, dar nu şi felului în care o percepi.

4. Cu excepţia propriei tale nevoi închipuite de a ataca, nimic nu te împiedică să recunoşti toate strigătele de ajutor ca exact ceea ce sunt. Doar ea te face dispus să te angajezi în nesfârşite „lupte" cu realitatea, în care negi realitatea nevoii de vindecare făcând-o ireală. Nu ai face-o dacă nu ar fi nedisponibilitatea ta de-a accepta realitatea aşa cum este, şi pe care o ascunzi, aşadar, de tine însuţi.

5. Indicaţia să nu judeci ce nu înţelegi este, cu siguranţă, un sfat bun. Cei cu un interes personal nu sunt martori de încredere, căci adevărul a devenit pentru ei ce vor ei să fie. Dacă nu eşti dispus să percepi un apel la ajutor drept ce este înseamnă că nu eşti dispus să dai ajutor şi să îl primeşti. A nu recunoaşte un strigăt de ajutor înseamnă a refuza ajutor. Vrei să susţii că nu ai nevoie de el? Dar tocmai asta susţii când refuzi să recunoşti apelul unui frate, căci numai răspunzând la apelul lui *poţi* fi ajutat. Refuză-i ajutorul, şi nu vei recunoaşte Răspunsul pe care ţi-l dă Dumnezeu. Spiritul Sfânt nu are nevoie de ajutorul tău să interpreteze motivaţia, dar tu ai nevoie de al Lui.

6. Numai aprecierea e o reacţie potrivită la adresa fratelui tău. Recunoştinţa i se cuvine atât pentru gândurile lui iubitoare, cât şi pentru apelurile lui la ajutor, căci ambele te pot face să conştientizezi iubirea dacă le percepi adevărat. Şi toată senzaţia ta de încordare vine din încercările tale de-a nu face tocmai asta. Ce simplu e, atunci, planul de mântuire al lui Dumnezeu! Există doar o singură reacţie la realitate, căci realitatea nu evocă absolut niciun conflict. Există doar un singur Profesor de realitate, Care înţelege ce e. El nu Îşi schimbă Gândul în privinţa realităţii, pentru că realitatea nu se schimbă. Deşi interpretările pe care le dai tu realităţii sunt lipsite de înţeles în starea ta împărţită, cele date de El rămân consecvent adevărate. Ţi le dă ţie pentru că *ţie* îţi şi sunt destinate. Nu încerca să „ajuţi" un frate în felul tău, căci nu te poţi ajuta pe tine. Auzi-l însă cum strigă după Ajutorul lui Dumnezeu, şi îţi vei recunoaşte propria nevoie de Tată.

7. Interpretările pe care le dai nevoilor fratelui tău sunt interpretările pe care le dai alor tale. Dând ajutor, îl ceri şi, dacă percepi doar o singură nevoie în tine, vei fi vindecat. Căci vei

recunoaşte Răspunsul lui Dumnezeu după cum Îl vrei să fie şi, dacă ÎI vrei cu adevărat, va fi într-adevăr al tău. Fiecare apel la care răspunzi în Numele lui Cristos îţi aduce mai aproape de conştienţă amintirea Tatălui tău. De dragul nevoii tale, atunci, auzi fiecare strigăt de ajutor drept ce este, ca Dumnezeu să îţi poată răspunde *ţie.*

8. Aplicând cu tot mai multă consecvenţă interpretarea pe care o dă Spiritul Sfânt reacţiilor altora, vei conştientiza tot mai mult că propriile Lui criterii ţi se aplică deopotrivă ţie. Căci, pentru a scăpa de frică, nu e destul să o recunoşti, deşi recunoaşterea e necesară pentru a demonstra nevoia de-a scăpa de ea. Spiritul Sfânt mai trebuie să traducă frica în adevăr. Dacă ţi s-ar lăsa frica, odată ce ai recunoscut-o, te-ai îndepărta de realitate, în loc să păşeşti în direcţia ei. Am subliniat însă, în repetate rânduri, că nevoia de-a recunoaşte frica şi de-a o privi în faţă, fără disimulări, este un pas crucial în desfacerea eului. Gândeşte-te ce mult îţi va folosi atunci interpretarea dată de Spiritul Sfânt motivelor altora. Învăţându-te să accepţi numai gânduri iubitoare în alţii şi să vezi orice altceva ca un apel la ajutor, El te-a învăţat că frica însăşi e un apel la ajutor. Iată ce înseamnă a recunoaşte frica. Dacă nu o protejezi, El o va reinterpreta. Iată ce valoare are, în ultimă instanţă, deprinderea de-a percepe atacul ca strigăt după iubire. Am învăţat deja că frica şi atacul sunt asociate în mod inevitabil. Dacă numai atacul produce frică şi dacă vezi atacul ca strigătul după ajutor ce este, irealitatea fricii trebuie să îţi mijească în minte. Căci frica *e* un strigăt după iubire, ca recunoaştere inconştientă a lucrului negat.

9. Frica e un simptom al profundei tale senzaţii de pierdere. Dacă, atunci când o percepi în alţii, înveţi să suplineşti pierderea, cauza fundamentală a fricii e înlăturată. Aşa te înveţi că frica nu există în tine. Mijlocul de-a o înlătura este în tine, şi ai demonstrat asta dându-l. Frica şi iubirea sunt singurele sentimente de care eşti în stare. Unul e fals, căci a fost făcut din negare, iar negarea îşi derivă existenţa din credinţa în ce negi. Interpretând frica în mod corect, ca o afirmaţie pozitivă a credinţei subiacente pe care o maschează, îi subminezi utilitatea percepută făcând-o inutilă. O apărare care nu funcţionează nicidecum e înlăturată automat. Dacă acorzi o predominanţă clară şi neechivocă lucrului pe care îl ascunde frica, frica devine de neînţeles. I-ai negat puterea de-a ascunde iubirea, care era singurul ei rost. Vălul pe care l-ai tras peste faţa iubirii a dispărut.

10. Dacă vrei să vezi iubirea, care *e* realitatea lumii, cum ai putea să o faci mai bine decât recunoscând, în fiecare apărare care te-ar feri de ea, apelul subiacent *la* ea? Şi cum ai putea învăţa mai bine realitatea ei decât răspunzând apelului la ea prin gestul de-a o da? Interpretarea pe care o dă Spiritul Sfânt fricii o spulberă cu adevărat, căci conştienţa adevărului nu poate fi negată. Aşa înlocuieşte Spiritul Sfânt frica cu iubirea şi traduce greşeala în adevăr. Şi aşa vei învăţa de la El cum să îţi înlocuieşti visul separării cu faptul unităţii. Căci separarea nu e decât negarea uniunii; corect interpretată, ea îţi atestă cunoaşterea eternă că uniunea e adevărată.

II. Modul de a-ţi aduce aminte de Dumnezeu

1. Miracolele nu sunt decât traducerea negării în adevăr. Dacă a te iubi înseamnă a te vindeca pe tine însuţi, atunci bolnavii nu se iubesc pe ei. De aceea, ei cer iubirea ce i-ar vindeca, dar pe care şi-o refuză. Dacă ar cunoaşte adevărul despre ei înşişi, nu s-ar putea îmbolnăvi. Sarcina făcătorului de miracole devine, atunci, aceea de-a nega negarea adevărului. Bolnavii trebuie să se vindece singuri, căci adevărul e în ei. Dar, din moment ce l-au făcut obscur, lumina dintr-o altă minte trebuie să se răsfrângă într-a lor, pentru că lumina respectivă e a lor.

2. Lumina din ei străluceşte la fel de tare, indiferent cât de deasă e ceaţa ce o face obscură. Dacă nu îi dai tu puterea să facă lumina obscură, ceaţa nu o are. Căci are putere doar dacă îi dă putere Fiul lui Dumnezeu. El însuşi trebuie să îi retragă puterea aceasta, amintindu-şi că toată puterea vine de

la Dumnezeu. Îţi poţi aminti asta pentru toată Fiimea. Nu îi îngădui fratelui tău să nu îşi amintească, căci nereuşita lui de a-şi aminti este a ta. Dar reuşita ta de-a-ţi aminti este a lui, căci nu poţi să ţi-L aminteşti pe Dumnezeu de unul singur. Iată ce ai uitat. Modul de-a-ţi aduce aminte de Dumnezeu e, aşadar, acela de-a percepe însănătoşirea fratelui tău ca însănătoşirea ta. Căci ţi-ai uitat fraţii odată cu El, şi Răspunsul lui Dumnezeu la uitarea ta e modul de-a-ţi aduce aminte.

3. Percepe în boală doar un alt strigăt după iubire şi oferă-i fratelui tău ce crede că nu îşi poate oferi. Indiferent de boală, există un singur remediu. Vei fi întregit pe măsură ce întregeşti, căci a percepe în boală apelul la sănătate înseamnă a recunoaşte în ură strigătul după iubire. Şi a-i da unui frate lucrul pe care îl vrea cu adevărat înseamnă a ţi-l oferi ţie, căci Tatăl tău voieşte să îţi cunoşti fratele ca tine însuţi. Răspunde la strigătul lui după iubire, şi al tău a găsit răspuns. Vindecarea e Iubirea lui Cristos faţă de Tatăl Lui şi faţă de El Însuşi.

4. Adu-ţi aminte ce am spus despre înfricoşătoarele percepţii ale copilaşilor, care îi înspăimântă pentru că nu le înţeleg. Dacă cer edificare şi o acceptă, spaimele lor dispar. Dar, dacă îşi ascund coşmarele, le vor menţine. E uşor să ajuţi un copil nesigur, căci recunoaşte că nu înţelege ce înseamnă percepţiile lui. Dar tu crezi că le înţelegi pe ale tale. Puiule, îţi ascunzi capul sub păturile groase cu care te-ai acoperit. Îţi ascunzi coşmarele în întunericul falsei tale certitudini, şi refuzi să îţi deschizi ochii şi să le priveşti.

5. Să nu mântuim coşmarele, căci nu sunt prinosuri demne de Cristos şi nu sunt, de aceea, daruri demne de tine. Dă păturile la o parte şi priveşte ce te înspăimântă. Doar anticiparea te va înspăimânta, căci realitatea nimicului nu poate fi înfricoşătoare. Să nu amânăm, căci visul de ură nu te va părăsi fără ajutor, şi Ajutorul e aici. Învaţă să îţi păstrezi liniştea în toiul zarvei, căci liniştea e încetarea luptei şi asta e călătoria către pace. Priveşte în faţă fiecare imagine ce apare ca să te facă să întârzii, căci ţelul e inevitabil din moment ce este veşnic. Ţelul iubirii e doar dreptul tău şi îţi aparţine în ciuda viselor tale.

6. Mai vrei ce voieşte Dumnezeu, şi niciun coşmar nu poate zădărnici scopul unui copil de-al lui Dumnezeu. Căci scopul tău ţi-a fost dat de Dumnezeu, şi trebuie să ţi-l atingi pentru că e Voia Lui. Trezeşte-te şi aminteşte-ţi scopul, căci e voia ta să faci asta. Ce s-a realizat pentru tine trebuie să fie al tău. Nu îţi lăsa ura să stea în calea iubirii, căci nimic nu poate ţine piept Iubirii lui Cristos faţă de Tatăl Său sau Iubirii Tatălui Său faţă de El.

7. Încă puţin şi o să mă vezi, căci nu stau ascuns doar pentru că te ascunzi *tu.* Te voi trezi la fel de sigur cum m-am trezit şi pe mine, căci m-am trezit pentru tine. În învierea mea stă eliberarea ta. Misiunea noastră e aceea de-a scăpa de răstignire, nu de izbăvire. Ai încredere în ajutorul meu, căci nu am mers singur, şi te voi însoţi după cum m-a însoţit şi pe mine Tatăl nostru. Oare nu ştii că am mers cu El în pace? Şi asta nu înseamnă oare că pacea merge cu *noi* în călătoria aceasta?

8. În iubirea desăvârşită nu este frică. Nu vom face decât să desăvârşim pentru tine ce e deja desăvârşit în tine. Nu de necunoscut te temi, ci de cunoscut. Misiunea ta nu va da greş pentru că a mea nu a dat greş. Acordă-mi puţintică încredere în numele deplinei încrederi pe care o am în tine, şi împreună vom realiza uşor obiectivul desăvârşirii. Căci desăvârşirea *este,* şi nu poate fi negată. Negarea negării desăvârşirii nu e atât de dificilă ca negarea adevărului, şi ce putem realiza împreună va fi crezut când îl vei vedea realizat.

9. Tu, care ai încercat să alungi iubirea, nu ai reuşit, dar tu, care alegi să alungi frica, vei reuşi negreşit. Domnul e cu tine, dar nu o ştii. Izbăvitorul tău însă e viu şi sălăşluieşte în tine, în pacea din care a fost creat. Nu vrei să dai conştienţa fricii pe această conştienţă? Când vom birui frica - nu ascunzând-o, nu minimalizând-o, şi nici negând în niciun fel însemnătatea ei deplină -, iată ce vei vedea cu adevărat. Nu poţi da la o parte obstacolele puse în calea adevăratei viziuni fără să le priveşti, căci a

da la o parte ceva înseamnă a judeca în defavoarea acelui lucru. Dacă vei privi, Spiritul Sfânt va judeca, şi o să judece adevărat. Dar nu poate spulbera lucrul pe care îl ţii ascuns, căci nu I l-ai oferit şi nu îl poate lua de la tine.

10. Începem, aşadar, un program organizat, bine structurat şi atent conceput, ce urmăreşte să înveţi cum să Îi oferi Spiritului Sfânt tot ce nu vrei. El ştie ce are de făcut cu ce Îi oferi. Tu nu înţelegi cum să foloseşti ce ştie. Toate câte Îi dai şi nu ţin de Dumnezeu dispar. Dar trebuie să fii cât se poate de dispus să le priveşti tu însuţi, căci altfel cunoaşterea Lui îţi rămâne inutilă. Sigur, El nu va pregeta să te ajute, din moment ce ajutorul e singurul Lui rost. Nu eşti oare mai îndreptăţit să te temi de lume, aşa cum o percepi, decât să priveşti cauza fricii şi să o laşi pentru totdeauna?

III. Investiţia în realitate

1. Te-am rugat cândva să îţi vinzi averile, să le dai săracilor şi să mă urmezi. Iată ce am vrut să spun: dacă nu investeşti în nimic din lumea aceasta, poţi să îi înveţi pe săraci unde le este comoara. Săracii sunt doar cei ce au investit greşit, şi chiar că sunt săraci! Deoarece sunt într-o stare de nevoie, ţi-e dat să îi ajuţi, din moment ce te afli printre ei. Gândeşte-te ce perfect ţi s-ar învăţa lecţia dacă nu ai fi dispus să le împărtăşeşti sărăcia. Căci sărăcia e lipsă, şi există doar o singură lipsă, din moment ce există doar o singură nevoie.

2. Să presupunem că un frate insistă să faci ceva ce crezi că nu vrei să faci. Însăşi insistenţa lui ar trebui să îţi dea de înţeles că e convins că în săvârşirea acestui lucru stă mântuirea lui. Dacă insişti să îl refuzi şi ai rapid o reacţie de împotrivire, eşti convins că mântuirea ta stă în nesăvârşirea lui. Prin urmare, faci aceeaşi greşeală ca el şi acorzi realitate greşelii lui pentru amândoi. Insistenţa înseamnă investiţie, iar lucrul în care investeşti e legat întotdeauna de modul în care concepi mântuirea. Întrebarea e întotdeauna dublă: în primul rând, *ce* e de mântuit? Şi, în al doilea, *cum* poate fi mântuit?

3. Când te superi pe un frate, indiferent din ce motiv, crezi că de mântuit este eul şi că e de mântuit prin atac. Dacă fratele tău e cel ce atacă, eşti de acord cu această credinţă; dacă tu eşti cel ce atacă, o întăreşti. *Ţine minte că cei ce atacă sunt săraci.* Sărăcia lor cere daruri, nu sărăcire suplimentară. Tu, care i-ai putea ajuta, te porţi distructiv, cu siguranţă, dacă accepţi sărăcia lor drept a ta. Dacă nu ai fi investit ca ei, nu ţi-ar trece prin minte niciodată să nesocoteşti nevoia lor.

4. *Recunoaşte ce contează* şi, dacă fraţii tăi îţi cer ceva „şocant", fă-o *pentru că* nu contează. Refuză, şi împotrivirea ta va demonstra că contează pentru tine. Prin urmare, tu singur ai făcut şocantă rugămintea, şi fiecare rugăminte a unui frate este pentru tine. De ce ai insista să îl refuzi? Căci a-l refuza pe el înseamnă a te refuza pe tine şi a vă sărăci pe amândoi. El cere mântuire, ca şi tine. Sărăcia ţine de eu, şi nu de Dumnezeu. Nicio rugăminte „şocantă" nu îi poate fi adresată celui care recunoaşte ce e valoros şi care nu vrea să accepte altceva.

5. Mântuirea vizează mintea şi se obţine prin pace. Iată singurul lucru ce poate fi mântuit şi singurul mod de a-l mântui. Orice alte reacţii decât cele de iubire provin dintr-o confuzie referitoare la „ce" şi „cum" se mântuieşte, şi acesta e singurul răspuns. Să nu pierzi din vedere acest lucru şi să nu îţi îngădui să crezi, nici măcar o clipă, că există un alt răspuns. Căci precis te vei plasa printre săraci, care nu înţeleg că trăiesc în abundenţă şi că mântuirea a sosit.

6. Să te identifici cu eul înseamnă să te ataci şi să te sărăceşti. Iată de ce cel ce a ales să se identifice cu eul se simte văduvit. Şi ce simte atunci e depresie sau mânie, pentru că a dat iubirea de Sine pe ura de sine şi a ajuns să îi fie frică de el însuşi. El nu îşi dă seama de asta. Chiar dacă îşi conştientizează neliniştea pe deplin, nu îi percepe sursa în propria lui identificare cu eul şi încearcă

mereu să şi-o stăpânească printr-un soi de „aranjament" dement cu lumea. El percepe lumea aceasta mereu în afara lui, căci e un lucru crucial pentru adaptarea lui. Nu îşi dă seama că el face lumea aceasta, căci nu există lume în afara lui.

7. Dacă numai gândurile iubitoare ale Fiului lui Dumnezeu sunt realitatea lumii, lumea reală trebuie să fie în mintea lui. Gândurile lui demente trebuie să fie şi ele în mintea lui, dar el nu poate tolera un conflict intern de o asemenea amploare. O minte scindată e în pericol, iar recunoaşterea faptului că are în ea gânduri complet opuse e de-a dreptul intolerabilă. De aceea, mintea proiectează scindarea, nu realitatea. Tot ce percepi a fi lumea exterioară e doar încercarea ta de-a-ţi menţine identificarea cu eul, căci fiecare crede că identificarea e totuna cu mântuirea. Gândeşte-te însă ce s-a întâmplat, căci gândurile chiar au consecinţe pentru cel ce le gândeşte. Ai ajuns în dezacord cu lumea, aşa cum o percepi tu, căci ţi-o socoteşti potrivnică. E o consecinţă necesară a ceea ce-ai făcut. Ai proiectat în afară ce e potrivnic la ce e în interior şi, de aceea, trebuie să îl percepi astfel. Iată de ce trebuie să îţi dai seama că ura ta este în mintea ta, şi nu în afara ei, înainte de-a putea scăpa de ea; şi, tot de aceea, trebuie să te scapi de ea înainte de-a putea percepe lumea aşa cum este cu adevărat.

8. Am spus mai înainte că Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât a dat-o singurului Său Fiu. Dumnezeu iubeşte într-adevăr lumea reală, iar cei ce îi percep realitatea nu pot să vadă lumea morţii. Căci moartea nu ţine de lumea reală, în care totul reflectă ce e veşnic. Dumnezeu ţi-a dat lumea reală în schimbul celei făcute de tine din mintea ta scindată, o lume care e simbolul morţii. Căci, dacă ai putea să te separi cu adevărat de Mintea lui Dumnezeu, ai muri.

9. Lumea pe care o percepi e o lume a separării. Poate eşti dispus să accepţi până şi moartea ca să îţi negi Tatăl. Dar El nu vrea să fie aşa şi, de aceea, nu e aşa. Rămâne, în continuare, adevărat că nu poţi să voieşti în contra Lui; şi, de aceea, nu ai control asupra lumii pe care ai făcut-o. Nu e o lume a voinţei căci e guvernată de dorinţa de-a fi diferit de Dumnezeu, iar dorinţa aceasta nu este voinţă. De aceea, lumea pe care ai făcut-o e total haotică, guvernată de „legi" arbitrare şi nonsensice, fără niciun fel de înţeles. Căci e făcută din ce nu vrei, din lucruri proiectate din mintea ta pentru că te temi de ele. Lumea aceasta însă e doar în mintea celui ce o face, laolaltă cu adevărata lui mântuire. Să nu crezi că este în afara ta, căci - numai recunoscând unde este - vei dobândi control asupra ei. Căci *ai* control asupra minţii tale, din moment ce mintea e mecanismul de decizie.

10. Dacă ai vrea să recunoşti că tot atacul pe care îl percepi e în propria ta minte, şi nu în altă parte, i-ai localiza în sfârşit sursa, iar unde începe trebuie să sfârşească. Căci în acelaşi loc stă şi mântuirea. Altarul lui Dumnezeu unde sălăşluieşte Cristos e acolo. Tu ai pângărit altarul, nu şi lumea. Cristos însă a pus pentru tine Ispăşirea pe altar. Adu-ţi percepţiile asupra lumii la acest altar, căci e altarul închinat adevărului. Acolo îţi vei vedea schimbat modul de a privi; acolo vei învăţa să vezi cu adevărat. Din acest loc, în care Dumnezeu şi Fiul Său sălăşluiesc în pace şi în care eşti bine-venit, vei privi în pace şi vei vedea lumea cu adevărat. Dar, ca să găseşti acest loc, trebuie să renunţi la investiţia pe care ai făcut-o în lume, aşa cum o proiectezi tu, şi să Îi îngădui Spiritului Sfânt să extindă lumea reală de la altarul lui Dumnezeu până la tine.

IV. A căuta şi a găsi

1. Eul e sigur că iubirea e periculoasă, şi asta e mereu principala lui doctrină. Dar nu o exprimă niciodată astfel; dimpotrivă, toţi cei care cred ca eul este mântuire par extrem de angrenaţi în căutarea iubirii. Eul însă, deşi încurajează căutarea iubirii foarte activ, pune o clauză: să nu o găseşti. Poruncile lui se pot rezuma, atunci, foarte simplu la: „ Caută şi *nu* găsi". E singura făgăduinţă pe care ţi-o face eul şi singura făgăduinţă pe care şi-o va ţine. Căci eul îşi urmăreşte obiectivul cu o insistenţă

fanatică, şi judecata lui, deşi grav deteriorată, e întru totul consecventă.

2. Căutarea pe care o întreprinde eul e sortită, aşadar, înfrângerii. Şi, din moment ce eul te învaţă şi că el e identificarea ta, călăuzirea lui te îndrumă spre o călătorie ce nu va putea să nu sfârşească cu o percepută înfrângere. Căci eul nu poate iubi şi, în goana lui frenetică după iubire, caută tocmai ce i-e frică să găsească. Căutarea e inevitabilă pentru că eul face parte din mintea ta şi, datorită sursei sale, nu e separat total, căci nu i s-ar da deloc crezare. Căci mintea ta crede în el şi îi dă existenţă. Şi tot mintea ta are puterea să nege existenţa eului, un lucru pe care îl vei face, precis, când îţi dai seama exact în ce călătorie te trimite eul.

3. Sigur e un lucru evident că nimeni nu vrea să găsească ceva ce l-ar înfrânge cu desăvârşire. Incapabil să iubească, eul ar fi total inadecvat în prezenţa iubirii, căci nu ar putea reacţiona deloc. Şi atunci ai fi nevoit să abandonezi călăuzirea eului, căci ar fi evident că nu te-a învăţat reacţia de care ai nevoie. De aceea, eul va distorsiona iubirea şi te va învăţa că iubirea trezeşte de fapt reacţiile pe care le *poate* preda eul. Urmează-i, atunci, învăţătura, şi vei căuta iubirea, dar nu o vei recunoaşte.

4. Îţi dai seama oare că eul trebuie să te trimită într-o călătorie care nu poate duce decât la un sentiment de zădărnicie şi depresie? A căuta şi a nu găsi nu e deloc o bucurie. Asta să fie oare făgăduinţa pe care vrei să ţi-o ţii? Spiritul Sfânt îţi oferă o altă făgăduinţă, una care te va duce la bucurie. Căci făgăduinţa Lui dintotdeauna este „Caută şi vei găsi"; şi, sub îndrumarea Lui, nu poţi fi înfrânt. Călătoria Lui duce la împlinire, iar obiectivul pe care ţi-l pune dinainte El îţi va fi dat tot de către El. Căci nu îl va înşela niciodată pe Fiul lui Dumnezeu, pe care îl iubeşte cu Iubirea Tatălui.

5. O călătorie *tot* vei întreprinde, pentru că nu eşti acasă în lumea aceasta. Şi casa *tot* ţi-o vei căuta, indiferent dacă realizezi sau nu unde este. De crezi că e în afara ta, o vei căuta degeaba, căci o vei căuta unde nu este. Nu îţi aminteşti cum să te uiţi înăuntru, căci nu crezi că tocmai acolo e casa ta. Spiritul Sfânt Îşi aminteşte însă pentru tine şi te va călăuzi spre casă, pentru că asta e misiunea Lui. În timp ce Îşi îndeplineşte misiunea, El ţi-o va preda pe a ta, căci misiunea ta este aceeaşi cu a Lui. Călăuzindu-ţi fraţii spre casă, nu faci decât să Îl urmezi pe El.

6. Priveşte Călăuza pe care ţi-a dat-O Tatăl tău, să înveţi că ai viaţă veşnică. Căci moartea nu e Voia Tatălui tău, nici a ta, şi orice e adevărat e Voia Tatălui. Nu plăteşti niciun preţ pentru viaţă, căci ţi-a fost dată, dar plăteşti un preţ pentru moarte, şi încă unul foarte piperat. Dacă moartea e comoara ta, vei vinde totul ca să o cumperi. Şi vei crede că ai cumpărat-o, pentru că ai vândut totul. Dar Împărăţia Cerului nu o poţi vinde. Moştenirea ta nu se poate nici cumpăra, nici vinde. Nu pot exista părţi dezmoştenite ale Fiimii, căci Dumnezeu este întreg şi toate extensiile Lui sunt ca El.

7. Ispăşirea nu e preţul întregimii tale, dar *este* preţul conştientizării întregimii tale. Căci ce ai ales să „vinzi" ţi-a trebuit păstrat, de vreme ce nu l-ai putut „răscumpăra". Trebuie însă să investeşti în el, nu bani, ci spirit. Căci spiritul e voinţă, iar voinţa e „preţul" Împărăţiei. Moştenirea ta îţi aşteaptă doar recunoaşterea că ai fost izbăvit. Spiritul Sfânt te călăuzeşte într-o viaţă veşnică, dar trebuie să renunţi la investiţia făcută în moarte, căci altfel nu vei vedea viaţa, deşi e peste tot în jurul tău.

V. Programa sănătoasă

1. Numai iubirea e puternică, fiind neîmpărţită. Cei puternici nu atacă pentru că nu văd ce nevoie au să o facă. Înainte de-a fi putut să îţi intre în minte ideea de atac, precis te-ai perceput slab. Din cauză că te-ai atacat şi ai crezut că atacul a fost efectiv, te vezi slăbit. Nemaipercepându-te egal cu fraţii tăi şi considerându-te mai slab, încerci să „egalizezi" situaţia pe care ai făcut-o. Foloseşti, în acest scop, atacul fiindcă eşti convins că atacul a reuşit să te slăbească.

2. Iată de ce recunoaşterea propriei tale invulnerabilităţi este atât de importantă pentru

refacerea sănătăţii tale mintale. Căci, dacă îţi accepţi invulnerabilitatea, recunoşti că atacul nu are efect. Deşi te-ai atacat, vei demonstra că nu s-a întâmplat nimic de fapt. Atacând, aşadar, nu ai făcut nimic. Odată ce îţi dai seama de acest lucru, nu vei mai vedea niciun rost în atac, căci e limpede că nu funcţionează şi că nu te poate proteja. Dar recunoaşterea invulnerabilităţii tale nu are numai o valoare negativă. Dacă atacurile tale asupra ta nu au reuşit să te slăbească înseamnă că mai eşti puternic. Şi nu e nevoie, aşadar, să „egalizezi" situaţia ca să îţi stabileşti puterea.

3. Nu îţi vei da seama de completa inutilitate a atacului decât recunoscând că atacul tău asupra ta nu are efecte. Căci alţii reacţionează la atac dacă îl percep şi, dacă încerci să îi ataci, nu vei putea să nu interpretezi asta ca întărire. Singurul loc în care poţi anula toate întăririle este în tine. Căci eşti întotdeauna prima ţintă a atacului tău şi, dacă acesta nu a fost niciodată, nu are consecinţe.

4. Iubirea Spiritului Sfânt este puterea ta, căci a ta e împărţită şi nu este, de aceea, nicidecum reală. Nu te poţi încrede în propria ta iubire atunci când o ataci. Nu poţi învăţa ce e iubirea desăvârşită cu o minte scindată, căci o minte scindată s-a prefăcut singură într-un student slab. Ai încercat să faci din separare un lucru veşnic, pentru că ai vrut să reţii caracteristicile creaţiei, dar cu propriul tău conţinut. Creaţia însă nu ţine de tine, iar studenţilor slabi trebuie să li se predea într-un mod special.

5. Ai literalmente nişte handicapuri care te împiedică să înveţi. Priceperea ta de-a învăţa e atât de deteriorată pe alocuri, încât nu poţi progresa decât sub îndrumarea constantă şi răspicată a unui Profesor Care poate transcende resursele tale limitate. El devine Resursa ta pentru că de la tine nu poţi învăţa. Situaţia de învăţare în care te-ai pus e de-a dreptul imposibilă şi, în situaţia aceasta, e clar că ai nevoie de un Profesor special şi o programă specială. Studenţii slabi nu sunt buni de ales ca profesori, nici pentru ei, nici pentru altcineva. Nu le-ai cere tocmai lor să întocmească programa prin care îşi vor putea depăşi limitele. Dacă ar înţelege ce e dincolo de ele, nu ar fi handicapaţi.

6. Nu cunoşti semnificaţia iubirii, şi acesta este handicapul tău. Nu căuta să te înveţi ce nu înţelegi şi nu încerca să fixezi obiective curriculare unde ale tale e clar că au eşuat. Obiectivul încercării tale de-a învăţa a fost acela de-a *nu* învăţa, iar asta nu poate duce la reuşita învăţării. Nu poţi transfera ce nu ai învăţat, iar deteriorarea capacităţii de-a generaliza e un crucial eşec în procesul de învăţare. I-ai întreba oare pe cei ce nu au reuşit să înveţe la ce folosesc mijloacele de învăţare? Habar nu au. Dacă ar putea interpreta corect mijloacele respective, ar fi reuşit să înveţe de la ele.

7. Am spus că regula eului este „Caută şi nu găsi". Tradusă în termeni curriculari, înseamnă: „încearcă să înveţi, dar să nu reuşeşti". Rezultatul acestui obiectiv curricular e evident. Fiecare mijloc autentic de predare, fiecare veritabilă îndrumare şi fiecare ghid raţional ce îţi poate arăta cum să înveţi vor fi greşit interpretate, din moment ce servesc cu toate la facilitarea învăţării la care se opune această programă ciudată. Dacă încerci să înveţi cum să nu înveţi şi ţelul predării tale e propria lui zădărnicire, la ce altceva poţi să te aştepţi decât la confuzie? O asemenea programă nu are nicio noimă. Această încercare de-a „învăţa" ţi-a slăbit atât de mult mintea, încât nu poţi iubi, căci programa pe care ai ales-o e împotriva iubirii şi e egală practic cu un curs despre cum să te ataci. Un obiectiv suplimentar al acestei programe este să înveţi cum să *nu* depăşeşti scindarea ce îi face credibil ţelul primar. Şi nu vei depăşi scindarea în această programă, căci tot ce o să înveţi va fi în folosul ei. Mintea ta însă vorbeşte împotriva învăţării tale, după cum şi învăţarea ta vorbeşte împotriva minţii tale, aşa că lupţi împotriva întregii învăţări, şi izbuteşti, căci asta vrei. Dar poate nu îţi dai seama, nici acum, că există un lucru pe care vrei să îl înveţi şi că îl poţi învăţa, pentru că *ai* ales să îl înveţi.

8. Tu, care ai încercat să înveţi ce nu vrei, ar trebui să prinzi curaj, căci - deşi programa pe care ţi-ai stabilit-o singur e de-a dreptul deprimantă - dacă o priveşti, e ridicolă doar. Modul de-a realiza un ţel să fie oare cel de-a nu-l atinge? Demisionează acum din rolul de profesor propriu. Nu e o demisie

ce duce la depresie. E doar rezultatul unei sincere evaluări a tot ce te-ai învăţat până acum şi a consecinţelor ce au decurs în urma învăţării. În condiţii de învăţare potrivite - pe care nu le poţi nici furniza, nici înţelege -, vei deveni un excelent student şi un excelent profesor. Dar nu ai devenit încă, şi nu vei deveni până ce întreaga situaţie de învăţare nu devine exact opusul celei pe care ai stabilit-o.

9. Înţeles corect, potenţialul tău de-a învăţa este nelimitat pentru că te va duce la Dumnezeu. Poţi preda calea ce duce la El şi o poţi învăţa, dacă urmezi Profesorul Care o cunoaşte şi Care înţelege programa Lui de-a o învăţa. Programa e întru totul neambiguă, pentru că obiectivul nu este împărţit, iar mijloacele şi scopul concordă pe deplin. Trebuie să oferi doar atenţie deplină. Restul ţi se va da. Căci vrei într-adevăr să înveţi cum trebuie şi nimic nu se poate împotrivi deciziei Fiului lui Dumnezeu. Învăţarea lui este la fel de nelimitată ca el.

VI. Viziunea lui Cristos

1. Eul încearcă să te înveţe cum să câştigi lumea întreagă şi să îţi pierzi sufletul. Spiritul Sfânt te învaţă că nu îţi poţi pierde sufletul şi că nu există câştig în lume, căci de la sine nu aduce profit. A investi fără profit înseamnă a te sărăci cu siguranţă, iar costurile sunt mari. Nu numai că nu e profit în această investiţie, dar te şi costă enorm de mult. Căci, negând realitatea ta, investiţia aceasta te costă realitatea lumii şi nu îţi dă nimic în schimb. Nu îţi poţi vinde sufletul, dar îţi poţi vinde conştienţa lui. Nu îţi poţi percepe sufletul, dar nu îl vei cunoaşte cât timp percepi altceva ca fiind mai valoros.

2. Spiritul Sfânt e puterea ta pentru că nu te cunoaşte decât ca spirit. E cât se poate de conştient de faptul că nu te cunoşti şi de felul în care te poate învăţa să îţi aminteşti ce eşti. Fiindcă te iubeşte, va fi bucuros să te înveţe ce iubeşte El, căci e un lucru pe care vrea să îl împărtăşească. Aducându-Şi mereu aminte de tine, El nu te poate lăsa să îţi uiţi valoarea. Căci Tatăl nu încetează niciodată să Îi aducă aminte de Fiul Său, iar El nu conteneşte niciodată să îi aducă aminte Fiului Său de Tată. Dumnezeu e în memoria ta datorită Lui. Tu ai ales să îţi uiţi Tatăl, dar nu vrei să o faci cu adevărat şi, de aceea, poţi decide altfel. Aşa cum a fost decizia mea, tot aşa e şi a ta.

3. Nu vrei lumea. Singurul lucru de valoare din ea e acea parte din ea pe care o priveşti cu iubire. Ea îi dă singura realitate pe care o va avea vreodată. Valoarea ei nu e în ea, dar a ta este în tine. Aşa cum valoarea de sine decurge din extinderea de sine, tot aşa percepţia valorii de sine decurge din extinderea gândurilor iubitoare în afară. Fă lumea să îţi fie reală, căci lumea reală e darul Spiritului Sfânt, aşa că îţi aparţine.

4. Corecţia e pentru toţi cei ce nu pot să vadă. A deschide ochii celor orbi e misiunea Spiritului Sfânt, căci ştie că nu şi-au pierdut vederea, ci doar dorm. El îi va trezi din somnul uitării la reamintirea lui Dumnezeu. Ochii lui Cristos sunt deschişi; El va privi ce vezi cu iubire dacă accepţi ca viziunea Lui să fie a ta. Spiritul Sfânt păstrează viziunea lui Cristos pentru fiecare Fiu de-al lui Dumnezeu care doarme. În ochii Lui, Fiul lui Dumnezeu este desăvârşit, şi I-e dor să Îşi împărtăşească viziunea cu tine. El îţi va arăta lumea reală pentru că Dumnezeu ţi-a dat Cerul. Prin El, Tatăl tău Îşi cheamă Fiul să îşi aducă aminte. Trezirea Fiului Său începe cu investiţia lui în lumea reală, şi prin asta va învăţa să reinvestească în el însuşi. Căci realitatea e una cu Tatăl şi Fiul, iar Spiritul Sfânt binecuvântează lumea reală în Numele Lor.

5. Odată ce vei vedea lumea reală - şi o vei vedea, cu siguranţă -, îţi vei aduce aminte de Noi. Dar trebuie să înveţi cât te costă somnul şi să refuzi să plăteşti acest cost. Numai atunci vei hotărî să te trezeşti. Şi atunci, lumea reală îţi va sări în ochi, căci pe Cristos nu L-a luat niciodată somnul. El aşteaptă să fie văzut, căci nu te-a pierdut din vedere niciodată. El priveşte liniştit lumea reală, pe care vrea să o împărtăşească cu tine, căci ştie Iubirea Tatălui faţă de El. Şi, ştiind-o, vrea să îţi dea ce e al

tău. În pace desăvârşită, El te aşteaptă la altarul Tatălui Său, întinzându-ţi Iubirea Tatălui în lumina liniştită a binecuvântării Spiritului Sfânt. Căci Spiritul Sfânt îl va conduce pe fiecare acasă la Tatăl său, unde Cristos aşteaptă ca Sine al fiecăruia.

6. Fiecare copil de-al lui Dumnezeu e una în Cristos, căci fiinţa lui e în Cristos, după cum a lui Cristos e în Dumnezeu. Iubirea lui Cristos faţă de tine e Iubirea Lui faţă de Tatăl Lui, pe care o ştie căci ştie Iubirea Tatălui Său faţă de El. Când Spiritul Sfânt te va conduce în final la Cristos, la altarul închinat Tatălui Său, percepţia va fuziona în cunoaştere din cauză că percepţia va deveni atât de sfântă, încât transferul ei în sfinţenie va fi doar extensia ei firească. Iubirea se transferă în iubire fără nicio perturbare, căci amândouă una sunt. Pe măsură ce percepi tot mai multe elemente comune în toate situaţiile, transferul antrenamentului sub îndrumarea Spiritului Sfânt sporeşte şi se generalizează. Treptat, înveţi să îl aplici la toţi şi toate, căci are aplicabilitate universală. Odată ce ai realizat asta, percepţia şi cunoaşterea devin atât de similare, încât împărtăşesc unificarea legilor lui Dumnezeu.

7. Ce e una nu poate fi perceput ca separat, iar negarea separării e restabilirea cunoaşterii. La altarul lui Dumnezeu, sfânta percepţie a Fiului lui Dumnezeu devine atât de luminată, încât lumina se revarsă în ea şuvoaie, iar spiritul Fiului lui Dumnezeu se răsfrânge în Mintea Tatălui şi devine una cu ea. Cu multă blândeţe, Dumnezeu Se răsfrânge asupra Lui Însuşi, iubindu-Şi extensia care e Fiul Său. Lumea nu are scop când se amestecă cu scopul lui Dumnezeu şi se dizolvă în el. Căci lumea reală s-a strecurat încet în Cer, unde tot ce e veşnic a fost în ea dintotdeauna. Acolo, Izbăvitorul şi izbăvitul se unesc într-o iubire desăvârşită faţă de Dumnezeu şi unul faţă de altul. Cerul e casa ta şi, în Dumnezeu fiind, el trebuie să fie şi în tine.

VII. Privirea lăuntrică

1. Miracolele demonstrează că învăţarea a avut loc sub corecta îndrumare, căci învăţarea e invizibilă şi ce s-a învăţat se poate recunoaşte numai după rezultate. Generalizarea ei e demonstrată pe măsură ce o foloseşti în tot mai multe situaţii. Vei recunoaşte că ai învăţat că miracolele nu au o ordine a dificultăţii când le aplici la toate situaţiile. Nu există situaţie la care miracolele să nu se aplice şi, aplicându-le la toate situaţiile, vei dobândi lumea reală. Căci în această percepţie sfântă vei fi întregit, iar Ispăşirea se va răsfrânge, din acceptarea ei pentru tine însuţi, la toţi cei pe care ţi-i trimite Spiritul Sfânt să îi binecuvântezi. În fiece copil de-al lui Dumnezeu stă binecuvântarea Sa şi, în binecuvântarea pe care o dai copiilor lui Dumnezeu, stă binecuvântarea pe care ţi-o dă El.

2. Toţi cei ce sunt în lume trebuie să îşi joace propriul rol în izbăvirea ei, pentru a recunoaşte că lumea a fost izbăvită. Nu poţi să vezi ce este invizibil. Dar, dacă îi vezi efectele, ştii că trebuie să existe. Percepând ce face, îi recunoşti existenţa. Şi, prin ce face, înveţi ce este. Nu îţi poţi vedea capacităţile, dar capeţi încredere în existenţa lor pe măsură ce acestea îţi permit să acţionezi. Iar rezultatele acţiunilor tale *poţi* să le vezi.

3. Spiritul Sfânt e invizibil, dar poţi vedea rezultatele Prezenţei Lui şi, prin ele, vei învăţa că El există. Ce îţi permite El să faci e clar că nu e din lumea aceasta, căci miracolele încalcă fiecare lege a realităţii, după cum o judecă lumea aceasta. Fiecare lege a timpului şi spaţiului, a masei şi mărimii ajunge să fie întrecută, căci ce îţi permite El să faci e clar mai presus de fiecare dintre ele. Percepând rezultatele Lui, vei înţelege unde trebuie să fie El şi, în cele din urmă, vei ştii ce este El.

4. Nu poţi să vezi Spiritul Sfânt, dar Îi poţi vedea manifestările. Şi, dacă nu le vezi, nu îţi vei da seama că El există. Miracolele sunt mărturiile Lui şi vorbesc pentru Prezenţa Lui. Ce nu poţi să vezi îţi devine real numai prin mărturiile ce vorbesc pentru lucrul respectiv. Căci poţi fi conştient de ceva ce nu poţi să vezi şi îţi poate deveni convingător de real pe măsură ce prezenţa lui devine manifestă prin tine.

Fă lucrarea Spiritului Sfânt, căci Îi împărtăşeşti funcţia. Precum în Cer funcţia ta e să creezi, aşa şi pe pământ funcţia ta este să vindeci. Dumnezeu Îşi împărtăşeşte funcţia cu tine în Cer, iar Spiritul Sfânt Şi-o împărtăşeşte cu tine pe pământ. Cât crezi că ai alte funcţii, vei avea nevoie de corecţie. Căci credinţa aceasta este distrugerea păcii, un obiectiv direct opus scopului Spiritului Sfânt.

5. Tu vezi ce te aştepţi să vezi şi te aştepţi la ce inviţi. Percepţia ta e rezultatul invitaţiei tale, parvenindu-ţi după cum ai şi chemat-o. Manifestările cui vrei să le vezi? De a cui prezenţă vrei să fii convins? Căci vei crede în ce manifeşti şi, cum priveşti în afară, aşa vei vedea înăuntru. În mintea ta există două moduri de-a privi lumea, iar percepţia ta va reflecta călăuzirea pe care ai ales-o.

6. Eu sunt manifestarea Spiritului Sfânt şi, când mă vei vedea, o vei face pentru că L-ai invitat pe El. Căci El îţi va trimite mărturiile Lui dacă vrei să le priveşti. Adu-ţi aminte întotdeauna că vezi ce cauţi, căci ce cauţi vei găsi. Eul găseşte ce caută, şi atât. Nu găseşte iubire, căci nu e ce caută. Dar căutarea şi găsirea sunt acelaşi lucru şi, de vei căuta două obiective, le vei găsi, dar nu vei recunoaşte niciunul. Vei crede că sunt acelaşi lucru pentru că le vrei pe amândouă. Mintea tinde mereu spre integrare şi, dacă e scindată şi vrea să ţină scindarea, va continua să creadă că are un singur obiectiv făcându-l să pară unul singur.

7. Am spus mai înainte că de tine depinde ce proiectezi sau extinzi, dar trebuie să faci una sau alta, căci e o lege a minţii, şi trebuie să te uiţi înăuntru înainte de-a te uita în afară. Uitându-te înăuntru, alegi călăuza care să îţi îndrume vederea. Şi apoi te uiţi în afară şi îi vezi mărturiile. Iată de ce găseşti ce cauţi. Ce vrei în tine vei face manifest şi vei accepta de la lume pentru că tu l-ai pus acolo vrându-l. Când crezi că proiectezi ce nu vrei, o faci tot pentru că îl *vrei.* Asta duce direct la disociere, căci reprezintă acceptarea a două obiective, percepute fiecare într-un loc diferit; separate unul de altul pentru că le-ai făcut diferite. Mintea vede atunci o lume împărţită în afara ei, dar nu şi înăuntru. Asta îi dă iluzia integrităţii şi îi permite să creadă că urmăreşte un singur obiectiv. Dar, cât timp percepi lumea ca împărţită, nu eşti vindecat. Căci a fi vindecat înseamnă a urmări un singur obiectiv, pentru că ai acceptat doar unul şi vrei numai unul.

8. Când vei vrea numai iubire, nu vei vedea altceva. Natura contradictorie a mărturiilor pe care le percepi e doar reflecţia conflictualelor tale invitaţii. Ţi-ai privit mintea şi ai acceptat opoziţia în ea, odată ce ai căutat-o în ea. Dar să nu crezi atunci că mărturiile opoziţiei sunt adevărate, căci sunt doar o dovadă a deciziei tale despre realitate, returnându-ţi mesajele date chiar de tine. Iubirea se recunoaşte şi ea prin mesagerii ei. Dacă faci iubirea manifestă, mesagerii ei vor veni la tine pentru că i-ai invitat.

9. Puterea de decizie e singura libertate ce ţi-a mai rămas ca prizonier al lumii acestea. Poţi decide să o vezi corect. Ce ai făcut din ea nu e realitatea ei, căci realitatea ei e numai ce îi dai tu. Nu poţi să dai decât iubire la ceva sau cineva, şi nici nu poţi primi decât iubire de la ei. De socoteşti că ai primit altceva, precis te-ai uitat înăuntru şi ai crezut că vezi în tine puterea de-a da altceva. Doar decizia aceasta a determinat ce ai găsit, căci a fost decizia pentru ce ai căutat.

10. Te temi de mine pentru că te-ai uitat înăuntru şi te temi de ce ai văzut. Dar nu se poate să fi văzut realitatea, căci realitatea minţii tale e cea mai minunată dintre creaţiile lui Dumnezeu. Venind numai de la Dumnezeu, puterea şi grandoarea ei ţi-ar putea aduce numai pace *dacă ai vedea-o cu adevărat.* Dacă te temi, precis ai văzut ceva ce nu e acolo. Dar, în acelaşi loc, ai fi putut să mă vezi pe mine şi pe toţi fraţii tăi, în siguranţa desăvârşită a Minţii care ne-a creat. Căci suntem acolo în pacea Tatălui, Care voieşte să Îşi extindă pacea prin tine.

11. Când îţi vei accepta misiunea de-a extinde pace, vei găsi pace, căci - făcând-o manifestă - o vei vedea. Sfintele ei mărturii te vor înconjura pentru că le-ai chemat, şi vor veni la tine. Ţi-am auzit chemarea şi am răspuns la ea, dar nu vrei să te uiţi la mine, nici să auzi răspunsul pe care l-ai căutat.

Căci nu vrei încă *numai* asta. Dar, pe măsură ce îţi devin tot mai real, vei învăţa că vrei numai asta. Şi mă vei vedea când te uiţi înăuntru şi vom privi lumea reală împreună. Prin ochii lui Cristos, numai lumea reală există şi numai lumea reală poate fi văzută. După cum decizi, aşa vei şi vedea. Şi tot ce vezi stă mărturie doar pentru decizia ta.

12. Când te vei uita înăuntru şi mă vei vedea, va fi pentru că ai decis să manifeşti adevărul. Şi, manifestându-l, îl vei vedea atât în afară, cât şi înăuntru. Îl vei vedea în afară *pentru că* l-ai văzut mai întâi înăuntru. Tot ce vezi în afară e o judecată a ce ai văzut înăuntru. Dacă e judecata ta, va fi greşită, căci judecata nu e funcţia ta. Dacă e judecata Spiritului Sfânt, va fi corectă, căci judecata *e* funcţia Lui. Îi împărtăşeşti funcţia doar judecând ca El, nerezervând nicio judecată pentru tine însuţi. Tu vei judeca împotriva ta, dar El va judeca *pentru* tine.

13. Aminteşte-ţi, atunci, că, de câte ori te uiţi în afară şi reacţionezi nefavorabil la ce vezi, te-ai judecat nevrednic şi te-ai condamnat la moarte. Pedeapsa cu moartea e obiectivul ultim pe care îl are eul, căci te crede un criminal ce merită să moară la fel de mult cât ştie Dumnezeu că meriţi să trăieşti. Pedeapsa cu moartea nu îi iese eului din minte niciodată, căci asta îţi rezervă întotdeauna în final. Vrând să te ucidă ca expresie finală a sentimentelor lui la adresa ta, te lasă să trăieşti doar ca să aştepţi moartea. Te va chinui cât trăieşti, dar ura lui nu va fi satisfăcută până nu mori. Căci distrugerea ta e singura finalitate la care lucrează şi singurul final cu care va fi satisfăcut.

14. Eul nu e trădător faţă de Dumnezeu, pe Care a-L trăda e cu neputinţă. Dar este trădător faţă de tine, cel ce crezi că ţi-ai trădat Tatăl. Iată de ce desfacerea vinovăţiei este o parte esenţială a programei Spiritului Sfânt. Căci, cât te simţi vinovat, asculţi vocea eului, care îţi spune că L-ai trădat pe Dumnezeu şi că meriţi, de aceea, moarte. Vei crede că moartea vine de la Dumnezeu, şi nu de la eu, deoarece, confundându-te cu eul, crezi că tu vrei moarte. Iar, de ce vrei, Dumnezeu nu te mântuieşte.

15. Când eşti tentat să cedezi dorinţei de moarte, *aminteşte-ţi că eu nu am murit.* Îţi vei da seama că e adevărat când te vei uita înăuntru şi mă vei *vedea.* Oare să fi biruit moartea numai pentru mine? Şi oare mi-ar fi dat Tatăl viaţă veşnică dacă nu ţi-ar fi dat-o şi ţie? Când vei învăţa să mă faci manifest, nu vei vedea moarte niciodată. Căci ai privit ce e fără de moarte în tine şi vei vedea numai ce e veşnic când îţi vei arunca privirile în afară, asupra unei lumi ce nu poate să moară.

VIII. Atracţia iubirii pentru iubire

1. Chiar crezi că îl poţi ucide pe Fiul lui Dumnezeu? Tatăl Şi-a ascuns Fiul la loc sigur în Sinea Lui şi l-a ţinut departe de gândurile tale distructive, dar nu cunoşti - din cauza lor - nici Tatăl, nici Fiul. Ataci lumea reală în fiecare zi şi în fiecare ceas şi în fiece minut, şi totuşi, eşti surprins că nu o poţi vedea. De cauţi iubirea ca să o ataci, nu o vei găsi niciodată. Căci, dacă iubirea e împărtăşire, cum poţi să o găseşti altfel decât prin ea însăşi? Ofer-o şi va veni la tine, pentru că e atrasă de ea însăşi. Oferă însă atac, şi iubirea va rămâne ascunsă, căci nu poate trăi decât în pace.

2. Fiul lui Dumnezeu e la fel de ocrotit ca Tatăl său, căci Fiul cunoaşte protecţia Tatălui său şi nu poate să se teamă. Iubirea Tatălui său îl ţine în desăvârşită pace şi, neavând nevoie de nimic, el nu cere nimic. Dar el e departe de tine, al cărui Sine este, căci ai ales să îl ataci şi a dispărut din ochii tăi în Tatăl său. Nu el s-a schimbat, ci tu. Căci o minte scindată şi toate lucrările ei nu au fost create de Tatăl şi nu ar putea trăi în cunoaştere de El.

3. Când ai făcut vizibil ce nu e adevărat, ce *este* adevărat ţi-a devenit invizibil. Dar nu poate fi invizibil din fire, căci Spiritul Sfânt îl vede cu desăvârşită claritate. Îţi este invizibil pentru că te uiţi la altceva. Dar nu de tine depinde să decizi ce e vizibil şi ce e invizibil, după cum nu depinde nici să decizi ce e realitatea. Ce se poate vedea este ce vede Spiritul Sfânt. Definiţia realităţii e a lui Dumnezeu, şi nu

a ta. El a creat-o şi ştie ce este. Tu, care ai ştiut, ai uitat, şi - dacă nu ţi-ar fi dat El un mod de-a-ţi aduce aminte - te-ai fi condamnat la uitare.

4. Datorită Iubirii Tatălui tău, nu Îl poţi uita niciodată, căci nimeni nu poate uita ce i-a pus în memorie chiar Dumnezeu. O poţi nega, dar nu o poţi pierde. O Voce va răspunde la fiecare întrebare pe care o pui şi o viziune va corecta percepţia a tot ce vezi. Căci ce ai făcut invizibil e singurul adevăr şi ce nu ai auzit e singurul Răspuns. Dumnezeu vrea să te unească din nou cu tine însuţi şi nu te-a abandonat la necaz. Îl aştepţi doar pe El şi habar nu ai de acest lucru. Dar amintirea Lui străluceşte în mintea ta şi nu poate fi ştearsă. Nu e nici trecută, nici viitoare, fiind eternă pentru totdeauna.

5. Nu trebuie decât să ceri această amintire şi îţi vei aminti. Dar amintirea lui Dumnezeu nu poate străluci într-o minte care a şters-o şi vrea să o ţină ştearsă. Căci amintirea lui Dumnezeu poate miji doar într-o minte care alege să îşi amintească şi care a renunţat la dorinţa dementă de-a controla realitatea. Tu, care nu te poţi controla nici măcar pe tine, nu ar trebui să aspiri la controlul universului. Priveşte însă ce ai făcut din el şi bucură-te că nu e aşa.

6. Fiul lui Dumnezeu, nu te mulţumi cu nimicul! Ce nu e real nu poate fi văzut şi nu are valoare. Dumnezeu nu i-ar putea oferi Fiului Său ceva fără valoare, şi nici Fiul Său nu ar putea primi aşa ceva. Ai fost izbăvit în clipa în care ai crezut că L-ai părăsit. Tot ce ai plăsmuit nu a fost nicicând şi este invizibil pentru că Spiritul Sfânt nu îl vede. Dar ce vede El e al tău să îl vezi şi, prin viziunea Lui, percepţia ţi-e vindecată. Ai făcut invizibil singurul adevăr pe care îl deţine lumea aceasta. Preţuind nimicul, ai căutat nimicul. Făcându-ţi-l real, l-ai şi văzut. *Dar el nu există.* Iar Cristos ţi-e invizibil din cauza a ce ţi-ai făcut vizibil.

7. Nu contează însă câtă distanţă ai încercat să pui între conştienţa ta şi adevăr. Fiul lui Dumnezeu poate fi văzut pentru că vederea lui e împărtăşită. Spiritul Sfânt îl priveşte şi nu vede altceva în tine. Ce ţi-e invizibil ţie e desăvârşit în viziunea Lui şi o cuprinde toată. El Şi-a adus aminte de tine pentru că nu Şi-a uitat Tatăl. Tu ai privit irealul şi ai găsit deznădejde. Dar ce altceva ai putea găsi când cauţi irealul? Lumea ireală *este* un lucru deznădăjduit, căci nu poate să fie niciodată. Iar tu, care împărtăşeşti cu Dumnezeu Fiinţa Sa, nu ai putea fi mulţumit nicicând fără realitate. Ce nu ţi-a dat Dumnezeu nu are putere asupra ta, iar atracţia iubirii pentru iubire rămâne irezistibilă. Căci e funcţia iubirii să le unească în sânul ei pe toate şi să le ţină laolaltă pe toate prin extinderea întregimii ei.

8. Lumea reală ţi-a fost dată de Dumnezeu în schimb iubitor pentru lumea pe care ai făcut-o şi pentru cea pe care o vezi. Ia-o dar din mâna lui Cristos şi uită-te la ea. Realitatea ei va face invizibil restul, căci vederea ei e o percepţie totală. Şi, privind-o, îţi vei aminti că a fost aşa dintotdeauna. Nimicul va deveni invizibil, căci ai văzut cu adevărat, în sfârşit. Percepţia izbăvită e tradusă uşor în cunoaştere, căci numai percepţia e capabilă de greşeală, iar percepţia nu a fost nicicând. Corectată fiind, ea cedează locul cunoaşterii, care e de-a pururi singura realitate. Ispăşirea nu e decât calea de întoarcere la ce nu ai pierdut niciodată. Tatăl tău nu a putut înceta să Îşi iubească Fiul.

Capitolul 13
LUMEA LIPSITĂ DE VINOVĂŢIE

Introducere

1. Dacă nu te-ai simţi vinovat, nu ai putea să ataci, căci condamnarea e rădăcina atacului. E judecarea unei minţi de către alta ca nedemnă de iubire şi vrednică de pedeapsă. Aici însă apare

scindarea. Căci mintea care judecă se percepe separată de mintea judecată, crezând că, pedepsind-o pe alta, va scăpa ea de pedeapsă. Dar nu e decât încercarea delirantă a minţii de-a se nega pe ea şi de-a eluda penalitatea negării. Nu e o încercare de-a renunţa la negare, ci de-a te crampona de ea. Căci vinovăţia e cea care ţi-a făcut obscur Tatăl şi, tot ea, cea care te-a înnebunit.

2. Acceptarea vinovăţiei în mintea Fiului lui Dumnezeu a fost începutul separării, după cum acceptarea Ispăşirii e sfârşitul ei. Lumea pe care o vezi e sistemul delirant al celor înnebuniţi de vinovăţie. Uită-te atent la lumea aceasta şi îţi vei da seama că e chiar aşa. Căci lumea aceasta e simbolul pedepsei, şi toate legile ce par să o guverneze sunt legile morţii. Copiii se nasc în ea prin durere şi în durere. Creşterea le e însoţită de suferinţă; iar, de învăţat, învaţă ce sunt tristeţea, separarea şi moartea. Minţile lor par blocate în creier, iar puterile lui par să slăbească dacă li se face vreun rău trupurilor lor. Par să iubească, dar părăsesc şi sunt părăsiţi. Par să piardă ce iubesc, poate cea mai dementă credinţă dintre toate. Iar trupurile lor se ofilesc şi îşi dau duhul şi sunt puse în pământ, şi nu mai sunt. Nu e unul printre ei care să nu creadă că Dumnezeu e crud.

3. Dacă asta ar fi lumea reală, Dumnezeu *chiar* că ar fi crud. Căci niciun Tată *iubitor* nu Şi-ar putea supune la aşa ceva copiii, ca preţ al mântuirii lor. *Iubirea nu ucide ca să mântuiască.* Dacă ar face-o, atacul ar fi mântuire, dar asta e interpretarea eului, nu a lui Dumnezeu. Numai lumea vinovăţiei ar putea să ceară aşa ceva, căci numai cei ce se simt vinovaţi ar putea să o conceapă. „Păcatul" lui Adam nu s-ar fi putut atinge de nimeni dacă el nu ar fi crezut că Tatăl a fost Cel Ce l-a izgonit din Rai. Căci, prin credinţa aceasta, şi-a pierdut cunoaşterea Tatălui, din moment ce numai cei ce nu Îl înţeleg pot crede aşa ceva.

4. Lumea asta *e* un tablou al răstignirii Fiului lui Dumnezeu. Şi, până nu îţi dai seama că Fiul lui Dumnezeu nu poate fi răstignit, asta e lumea pe care o vei vedea. Dar nu îţi vei da seama de asta până nu accepţi faptul etern că Fiul lui Dumnezeu nu este vinovat. El merită numai iubire pentru că a dat numai iubire. Nu poate fi condamnat pentru că nu a condamnat nicicând. Ispăşirea e lecţia finală pe care trebuie să o înveţe, căci îl învaţă că nu are nevoie de mântuire, din moment ce nu a păcătuit nicicând.

I. Nevinovăţie şi invulnerabilitate

1. Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt împărtăşeşte obiectivul tuturor profesorilor buni, al căror ţel ultim e acela de-a se face pe ei înşişi de prisos predându-le elevilor lor tot ce ştiu. Spiritul Sfânt vrea numai asta, căci - împărtăşind Iubirea Tatălui faţă de Fiul Său - El urmăreşte să elimine toată vinovăţia din mintea lui, ca să îşi poată aduce aminte de Tatăl lui în pace. Pacea şi vinovăţia sunt antitetice, iar Tatăl poate fi reamintit numai în pace. Iubirea şi vinovăţia nu pot coexista, să o accepţi pe una însemnând să o negi pe cealaltă. Vinovăţia îţi ascunde vederea lui Cristos, căci e negarea neprihănirii Fiului lui Dumnezeu.

2. În lumea ciudată pe care ai făcut-o. Fiul lui Dumnezeu *chiar* a păcătuit. Cum ai putea, atunci, să îl vezi? Făcându-l invizibil, lumea sancţiunii s-a ridicat în norul negru al vinovăţiei pe care ai acceptat-o şi la care ţii atât de mult. Căci neprihănirea lui Cristos e dovada că eul nu a fost nicicând şi nu poate fi niciodată. Fără vinovăţie, eul nu are viaţă, iar Fiul lui Dumnezeu *e* fără vinovăţie.

3. Privindu-te şi judecând onest ce faci, poţi fi tentat să te întrebi cum poţi să fii nevinovat. Gândeşte-te însă la următorul lucru: nu eşti nevinovat în timp, ci în veşnicie. Ai „păcătuit" în trecut, dar trecutul nu există. Întotdeauna nu are direcţie. Timpul pare să meargă într-o direcţie, dar - când ajungi la capătul lui - se va rula ca un lung covor întins de-a lungul trecutului din urma ta şi va dispărea. Cât crezi că Fiul lui Dumnezeu e vinovat, vei merge pe acest covor, crezând că duce la moarte. Şi călătoria

o să îţi pară lungă şi crudă şi fără noimă, pentru că aşa şi este.

4. Călătoria pe care şi-a propus-o Fiul lui Dumnezeu e chiar inutilă, dar călătoria în care îl trimite Tatăl lui e una de eliberare şi de bucurie. Tatăl nu e crud, iar Fiul Lui nu îşi poate face niciun rău. Răzbunarea de care se teme şi pe care o vede nu îl va atinge niciodată, căci - deşi el crede în ea - Spiritul Sfânt ştie că nu e adevărată. Spiritul Sfânt stă la capătul timpului, unde trebuie să fii şi tu, pentru că El este cu tine. El a desfăcut deja tot ce e nedemn de Fiul lui Dumnezeu, căci asta a fost misiunea pe care I-a dat-o Dumnezeu. Iar ce dă Dumnezeu a fost dintotdeauna.

5. Mă vei vedea pe măsură ce înveţi că Fiul lui Dumnezeu e nevinovat. El şi-a căutat mereu nevinovăţia, şi a găsit-o. Căci toată lumea caută să scape din închisoarea pe care şi-a făcut-o, şi nu i se refuză calea prin care să găsească o scăpare. Fiind în el, a găsit-o. *Când* o găseşte e doar o chestiune de timp, iar timpul nu e decât o iluzie. Căci Fiul lui Dumnezeu e nevinovat acum, şi splendoarea purităţii lui străluceşte de-a pururi intactă în Mintea lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu va fi mereu cum a fost creat. Neagă-ţi lumea şi nu îl judeca, pentru că eterna lui nevinovăţie e în Mintea Tatălui său şi îl ocroteşte pe vecie.

6. Când vei accepta Ispăşirea pentru tine însuţi, îţi vei da seama că nu există vinovăţie în Fiul lui Dumnezeu. Şi numai când îl vezi lipsit de vinovăţie vei putea să îi înţelegi unitatea. Căci ideea de vinovăţie aduce cu ea credinţa în condamnarea unuia de către altul, proiectând separare în locul unităţii. Te poţi condamna doar pe tine şi, făcând-o, nu poţi cunoaşte că eşti Fiul lui Dumnezeu. Ai negat condiţia fiinţei sale, care e desăvârşita lui neprihănire. Din iubire a fost creat şi în iubire sălăşluieşte. Bunătatea şi mila l-au urmat întotdeauna, căci a extins întotdeauna Iubirea Tatălui său.

7. Percepând sfinţii tovarăşi de drum care călătoresc cu tine, îţi vei da seama că nu e o călătorie, ci numai o trezire. Fiul lui Dumnezeu, care nu doarme, ţi-a păstrat credinţa faţă de Tatăl său. Nu există drumuri pe care să călătoreşti, nici timp prin care să călătoreşti. Căci Dumnezeu nu Îşi aşteaptă Fiul în timp, fiind de-a pururi nedispus să fie fără el. Aşa a fost dintotdeauna. Lasă sfinţenia Fiului lui Dumnezeu să spulbere norul vinovăţiei ce îţi întunecă mintea şi, acceptându-i puritatea ca a ta, învaţă de la el că *e* a ta.

8. Eşti invulnerabil din cauză că eşti nevinovat. Poţi să te cramponezi de trecut numai prin vinovăţie. Căci vinovăţia stabileşte că vei fi pedepsit pentru ce ai făcut, şi depinde astfel de timpul unidimensional, care se scurge de la trecut la viitor. Niciunul dintre cei ce cred asta nu poate înţelege ce înseamnă „mereu" şi, de aceea, vinovăţia trebuie să te lipsească de aprecierea veşniciei. Eşti nemuritor pentru că eşti veşnic, iar „mereu" trebuie să fie acum. Vinovăţia, aşadar, e un mod de-a ţine în minte trecutul şi viitorul pentru a asigura continuitatea eului. Căci, dacă ce a fost îşi va primi pedeapsa, continuitatea eului e garantată. Dar garanţia continuităţii tale ţine de Dumnezeu, şi nu de eu. Iar nemurirea e opusul timpului, căci timpul trece, pe când nemurirea e constantă.

9. Acceptarea Ispăşirii te învaţă ce e nemurirea, căci - acceptându-ţi nevinovăţia - înveţi că trecutul nu a fost nicicând şi, prin urmare, că viitorul nu e necesar şi nu o să existe. Viitorul, în timp, e mereu asociat cu expierea, şi numai vinovăţia ar putea stârni o senzaţie a nevoii de expiere. Acceptarea nevinovăţiei Fiului lui Dumnezeu ca propria ta nevinovăţie e, de aceea, modul în care îţi aduce aminte Dumnezeu de Fiul Său, şi ce este el cu adevărat. Căci Dumnezeu nu Şi-a condamnat niciodată Fiul, care - nevinovat fiind - e veşnic.

10. Nu poţi spulbera vinovăţia acordându-i realitate şi apoi ispăşind-o. Acesta e planul eului, pe care ţi-l oferă în loc să o spulbere. Eul crede în ispăşire prin atac, fiind total angajat în susţinerea noţiunii demente că atacul este mântuire. Iar tu, care ţii la vinovăţie, precis crezi şi tu asta, căci cum ai putea să îndrăgeşti ce nu vrei altfel decât identificându-te cu eul?

11. Eul te învaţă să te ataci pentru că eşti vinovat, un lucru care precis sporeşte vinovăţia,

căci vinovăţia e rezultatul atacului. Potrivit învăţăturii eului, aşadar, nu există nicio cale de-a scăpa de vinovăţie. Căci atacul acordă realitate vinovăţiei, iar - dacă e reală - atunci nu *există* nicio modalitate de-a o birui. Spiritul Sfânt o spulberă pur şi simplu recunoscând calm că ea nu a existat niciodată. Privind nevinovatul Fiu al lui Dumnezeu, El ştie că asta e adevărat. Şi, fiind adevărat în ce te priveşte, nu te poţi ataca, pentru că - fără vinovăţie - atacul este imposibil. Eşti mântuit, atunci, pentru că Fiul lui Dumnezeu e nevinovat. Şi, fiind întru totul pur, eşti invulnerabil.

II. Fiul nevinovat al lui Dumnezeu

1. Scopul ultim al proiecţiei e întotdeauna acela de-a scăpa de vinovăţie. În mod caracteristic însă, eul încearcă să scape de vinovăţie doar din punctul lui de vedere, căci - indiferent cât de mult ar vrea el să reţină vinovăţia - *tu* o consideri intolerabilă, din moment ce vinovăţia te împiedică să ţi-L aminteşti pe Dumnezeu, a Cărui atracţie este atât de puternică, încât nu îi poţi rezista. La acest subiect apare, aşadar, cea mai profundă scindare dintre toate, căci - dacă trebuie să păstrezi vinovăţia, după cum insistă eul - *tu nu poţi fi tu.* Eul ar putea să te facă să proiectezi vinovăţia şi să o păstrezi astfel în minte doar convingându-te că eşti el.

2. Gândeşte-te însă ce soluţie bizară îţi propune eul. Proiectezi vinovăţia ca să scapi de ea, dar nu faci decât să o ascunzi. Şi, deşi simţi vinovăţia, nu ai habar de ce. Dimpotrivă, o asociezi cu un amestec bizar de „idealuri ale eului", pe care eul pretinde că nu le-ai împlinit, înşelându-i aşteptările. Nu ai idee însă că, văzându-l vinovat pe Fiul lui Dumnezeu, înşeli aşteptările acestuia. Şi, crezând că tu nu mai eşti tu, nu îţi dai seama că îţi înşeli de fapt propriile aşteptări.

3. Cea mai întunecată dintre tăinuitele tale pietre unghiulare te împiedică să îţi conştientizezi credinţa în vinovăţie. Căci în locul acela tainic şi întunecat stă realizarea că l-ai trădat pe Fiul lui Dumnezeu prin condamnarea lui la moarte. Nici nu bănuieşti măcar că acolo se ascunde această idee ucigaşă, dar dementă, căci impulsul distructiv al eului e atâta de intens, încât nu îl poate satisface, la urma urmei, nimic mai puţin decât răstignirea Fiului lui Dumnezeu. Nu ştie cine e Fiul lui Dumnezeu pentru că e orb. Dar, lasă-l să perceapă undeva un strop de nevinovăţie, şi va încerca să o distrugă pentru că se teme.

4. O bună parte a comportamentului bizar de care dă dovadă eul poate fi pusă direct pe seama felului în care defineşte vinovăţia. Pentru eu, *nevinovaţii sunt vinovaţi.* Cei care nu atacă sunt „duşmanii" lui, pentru că - neacordând valoare interpretării pe care o dă el mântuirii - sunt într-o situaţie excelentă să se desprindă de ea. S-au apropiat de cea mai întunecată şi mai adâncă piatră unghiulară din temelia eului, iar eul, care poate face faţă îndoielilor tale în privinţa oricărui alt lucru, păzeşte *acest* secret cu preţul vieţii sale, căci existenţa lui depinde de păstrarea acestui secret. Aşa că trebuie să examinăm acest secret, căci eul nu te poate feri de adevăr şi, în prezenţa lui, eul e spulberat.

5. În lumina calmă a adevărului, să îţi recunoaştem convingerea că l-ai răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Nu ai admis până acum acest secret „îngrozitor" pentru că, dacă l-ai putea găsi, ai dori să îl răstigneşti din nou. Dorinţa însă l-a ascuns de tine pentru că e foarte înfricoşătoare şi te temi, de aceea, să îl găseşti. Acestei dorinţe de-a te ucide i-ai făcut faţă în primul rând neştiind cine eşti şi apoi identificându-te cu altceva. Ai proiectat vinovăţia orbeşte şi la întâmplare, dar nu i-ai dezvăluit sursa. Căci eul chiar vrea să te ucidă şi, dacă te identifici cu el, trebuie să crezi că obiectivul lui este al tău.

6. Am spus că răstignirea e simbolul eului. Confruntat cu adevărata nevinovăţie a Fiului lui Dumnezeu, eul a încercat să îl ucidă, pe motiv că nevinovăţia Îl huleşte pe Dumnezeu. Pentru eu, *eul* este Dumnezeu, iar nevinovăţia trebuie interpretată ca vinovăţia ultimă care justifică total omorul. Încă nu înţelegi că orice frică pe care o simţi în legătură cu acest curs decurge, în fond, din această

interpretare, dar - dacă îţi urmăreşti reacţiile la adresa lui - vei fi tot mai convins că aşa este.

7. Cursul acesta a afirmat cât se poate de răspicat că obiectivul pe care îl urmăreşte e fericirea şi pacea ta. Şi totuşi, te temi de el. Ţi s-a spus mereu că te va elibera, dar reacţionezi uneori de parcă încearcă să te încarcereze. Deseori îl respingi mai rapid decât respingi sistemul de gândire al eului. Într-o oarecare măsură, trebuie să crezi atunci că, neînvăţând cursul, te protejezi. Şi nu îţi dai seama că numai nevinovăţia ta te *poate* proteja.

8. Ispăşirea a fost interpretată întotdeauna ca eliberarea de vinovăţie - o afirmaţie corectă, dacă este înţeleasă. Dar, chiar şi când ţi-o interpretez eu, o respingi şi nu o accepţi pentru tine însuţi. Poate că ai recunoscut zădărnicia eului şi a lucrurilor pe care ţi le oferă el, dar - deşi nu le vrei - încă nu vezi bucuros alternativa. În caz extrem, ţi-e frică de izbăvire şi crezi că te va omorî. Nu te înşela asupra profunzimii acestei frici. Căci crezi că, în prezenţa adevărului, te-ai năpusti asupra ta şi te-ai distruge.

9. Puiule, nu e aşa. „Secretul vinovat" pe care îl tăinuieşti nu e nimica, şi - de vrei să îl aduci la lumină - lumina îl va spulbera. Şi atunci nu va mai rămâne niciun nor întunecat între tine şi reamintirea Tatălui tău, căci îţi vei aduce aminte de Fiul Lui nevinovat, care nu a murit căci e nemuritor. Şi vei vedea că ai fost izbăvit cu el odată şi că nu ai fost separat nicicând de el. În această înţelegere stă reamintirea ta, căci e recunoaşterea iubirii fără frică. Va fi mare bucurie în Cer la venirea ta acasă şi bucuria va fi a ta. Căci fiul izbăvit al omului e Fiul nevinovat al lui Dumnezeu, iar recunoaşterea lui *e* izbăvirea ta.

III. Frica de izbăvire

1. Te întrebi, poate, de ce e atât de crucial să îţi priveşti ura şi să îţi dai seama de adevăratele ei proporţii. Şi crezi, poate, că I-ar fi destul de uşor Spiritului Sfânt să ţi-o arate şi să o spulbere fără să mai trebuiască să o conştientizezi. Există însă încă un obstacol pe care l-ai pus între tine şi Ispăşire. Am spus că nimeni nu va tolera frica dacă o recunoaşte. Dar, în starea dezordonată a minţii tale, nu te temi de frică. Nu îţi place de ea, dar nu dorinţa ta de-a ataca te înspăimântă. Nu te deranjează prea tare ostilitatea ta. O ţii ascunsă pentru că te temi mai mult de ce acoperă ea. Te-ai putea uita fără frică până şi la cea mai tenebroasă piatră unghiulară a eului dacă nu ai crede că, fără eu, ai găsi în tine ceva de care te temi şi mai tare. Nu te temi de fapt de răstignire. Adevărata ta groază e groaza de izbăvire.

2. Sub tenebroasa temelie a eului stă amintirea lui Dumnezeu: de ea te temi de fapt. Căci această amintire ţi-ar reda numaidecât locul ce ţi se cuvine, tocmai locul pe care ai urmărit să îl părăseşti. Frica ta de atac nu e nimic în comparaţie cu frica ta de iubire. Ai fi dispus să îţi priveşti chiar şi dorinţa cumplită de a-l ucide pe Fiul lui Dumnezeu, dacă nu ai crede că ea te fereşte de iubire. Căci această dorinţă a provocat separarea, şi o protejezi pentru că nu vrei vindecarea separării. Îţi dai seama că, îndepărtând norul negru care o ţine ascunsă, iubirea ta faţă de Tatăl tău te-ar face să răspunzi Chemării Sale şi să sari în Cer. Crezi că atacul e mântuire pentru că te-ar împiedica să faci aşa ceva. Căci, şi mai adâncă decât temelia eului, şi mult mai puternică decât va fi el vreodată, e iubirea ta intensă şi fierbinte faţă de Dumnezeu, şi a Lui faţă de tine. Iată de fapt ce vrei să ascunzi.

3. Sincer vorbind, nu e mai greu să spui „iubesc" decât „urăsc"? Tu asociezi iubirea cu slăbiciunea şi ura cu puterea, iar adevărata ta putere îţi pare adevărata ta slăbiciune. Căci nu ţi-ai putea controla reacţia voioasă la chemarea iubirii dacă ai auzi-o, şi lumea întreagă pe care ai crezut că ai făcut-o ar dispărea. Spiritul Sfânt pare, aşadar, să îţi atace fortăreaţa, căci vrei să Îl închizi pe Dumnezeu pe dinafară, iar El nu voieşte a fi exclus.

4. Ţi-ai construit întregul sistem dement de credinţe pentru că socoteşti că ai fi neputincios

în Prezenţa lui Dumnezeu, şi vrei să te mântuieşti de Iubirea Lui pentru că socoteşti că te-ar face praf. Te temi că te-ar smulge din tine şi te-ar face mic, căci crezi că magnitudinea stă în sfidare şi că atacul e grandoare. Tu crezi că ai făcut o lume pe care Dumnezeu ar vrea să o distrugă şi că, iubindu-L pe El - ceea ce şi faci - ai arunca această lume - ceea ce ai şi *face.* De aceea, ai folosit lumea să îţi acoperi iubirea şi, cu cât te afunzi mai tare în întunecimea temeliei eului, cu atât te apropii mai tare de Iubirea care se ascunde acolo. *Iată ce te înspăimântă.*

5. Poţi accepta dementa pentru că ai făcut-o tu, dar nu poţi accepta iubirea pentru că nu ai făcut-o tu. Preferi să fii un rob al răstignirii decât un Fiu al lui Dumnezeu în curs de izbăvire. Moartea ta individuală pare mai preţioasă decât unitatea ta cea vie, căci ce ţi-e dat nu ţi-e la fel de drag ca tot ce e făcut de tine. Te temi mai mult de Dumnezeu decât de eu, şi iubirea nu poate intra unde nu e bine-venită. Dar ura poate, căci intră din proprie voinţă şi nu îi pasă de a ta.

6. Trebuie să îţi priveşti iluziile şi să nu le ţii ascunse, pentru că nu se sprijină pe propria lor temelie. Ascunse, ele par să se sprijine şi par, de aceea, să se susţină de la sine. Asta e iluzia fundamentală pe care se sprijină celelalte. Căci, sub ele, şi tăinuite cât timp sunt ascunse, stă mintea iubitoare ce a socotit că le-a făcut la mânie. Şi durerea din această minte e atât de evidentă, când e dezvăluită, încât nu i se poate tăgădui nevoia de vindecare. Nu o pot vindeca toate trucurile şi jocurile pe care i le oferi, căci aici se află adevărata răstignire a Fiului lui Dumnezeu.

7. Şi totuşi, el nu e răstignit. Aici se află durerea şi vindecarea lui, căci viziunea Spiritului Sfânt e plină de milostivire şi remediul Lui este rapid. Să nu ascunzi suferinţa de privirea Lui, ci adu-o bucuros la El. Pune înaintea eternei Lui sănătăţi mintale tot ce te doare şi lasă-L să te vindece. Nu lăsa să se ascundă de lumina Lui nicio fărâmă de durere şi caută-ţi cu grijă în minte orice gânduri pe care te temi să le dezvălui, poate. Căci El va vindeca şi cel mai mic gând pe care l-ai ţinut să îţi facă rău şi îl va curăţa de toată micimea, readucându-l la magnitudinea lui Dumnezeu.

8. Sub toată grandiozitatea pe care o îndrăgeşti atât de mult stă adevăratul tău strigăt după ajutor. Căci strigi după iubirea Tatălui tău exact aşa cum te strigă şi Tatăl tău la El. În acel loc pe care l-ai ascuns, voieşti doar să te uneşti cu Tatăl, în iubitoarea Lui amintire. Vei găsi acest loc al adevărului văzându-l în fraţii tăi, căci - deşi se pot amăgi - tânjesc şi ei ca tine după grandoarea care este în ei. Şi, percepând-o, o vei primi cu bucurie şi ea va fi a ta. Căci grandoarea e dreptul Fiului lui Dumnezeu, nicio iluzie neputându-l satisface sau mântui de ce e el. Numai iubirea lui este reală şi numai realitatea lui îl va mulţumi.

9. Mântuieşte-l de iluziile lui ca să poţi accepta magnitudinea Tatălui tău cu pace şi cu bucurie. Dar nu scuti pe nimeni de iubirea ta, căci vei ascunde în mintea ta un loc întunecat în care Spiritul Sfânt nu e bine-venit. Şi te vei scuti astfel pe tine de puterea Lui de vindecare, căci - neoferind iubire totală - nu vei fi vindecat complet. Vindecarea trebuie să fie ca frica de completă, căci iubirea nu poate să pătrundă unde există şi un strop de frică, să strice primirea bucuroasă care i se face.

10. Tu, care preferi separarea în locul sănătăţii mintale, nu o poţi obţine în mintea ta corectă. Ai avut parte de pace până ai cerut un favor special. Iar Dumnezeu nu ţi l-a acordat, căci cerinţa I-a fost străină şi nu Îi poţi cere aşa ceva unui Tată Care într-adevăr Îşi iubeşte Fiul. De aceea, ai făcut din El un tată neiubitor, cerându-I ce ţi-ar da doar un asemenea tată. Şi pacea Fiului lui Dumnezeu a fost sfărâmată, căci nu şi-a mai înţeles Tatăl. S-a temut de ce a făurit, dar s-a temut şi mai tare de adevăratul lui Tată, odată ce şi-a atacat propria egalitate strălucită cu El.

11. În pace, nu a avut nevoie de nimic şi nu a cerut nimic. În război, a pretins totul şi nu a găsit nimic. Căci, cum ar putea blândeţea iubirii să răspundă la cerinţele lui altfel decât slobozindu-se în pace şi ducându-se înapoi la Tatăl? Dacă Fiul nu a dorit să rămână în pace, el nu a putut rămâne deloc. Căci o minte întunecată nu poate trăi în lumină, şi trebuie să caute un loc întunecat în care să poată

crede că e unde nu e. Dumnezeu nu a lăsat să se întâmple asta. Dar tu ai cerut să se întâmple şi, de aceea, ai crezut că s-a şi întâmplat.

12. „A singulariza" înseamnă „a face să fie singur", deci a însingura. Dumnezeu nu ţi-a făcut asta. Ar fi putut El să te separe, ştiind că pacea ta stă în Unitatea Sa? El nu ţi-a refuzat decât rugămintea să ai parte de durere, căci suferinţa nu ţine de creaţia Sa. Odată ce ţi-a dat creaţia, El nu a putut să ţi-o ia înapoi. Ci a putut doar să răspundă dementei tale rugăminţi cu un răspuns nedement, care să stea cu tine în demenţa ta. Iată ce a şi făcut. Cei ce Îi aud răspunsul nu pot să nu renunţe la demenţă. Căci răspunsul Său e punctul de referinţă de dincolo de iluzii, din care le poţi privi pe toate şi le poţi vedea demente. Caută acest loc şi îl vei găsi, căci Iubirea e în tine şi te va conduce acolo.

IV. Funcţia timpului

1. Şi acum, motivul pentru care te temi de acest curs trebuie să îţi fie evident. Căci e un curs despre iubire, căci vorbeşte despre tine. Ţi s-a spus că funcţia ta în lumea aceasta e să vindeci şi că funcţia ta în Cer e să creezi. Eul te învaţă că funcţia ta pe pământ e să distrugi şi că nu ai absolut nicio funcţie în Cer. El vrea, aşadar, să te distrugă aici şi, tot aici, să te îngroape, nelăsându-ţi altă moştenire decât praful din care crede că ai fost făcut. Cât timp e destul de satisfăcut cu tine, după modul lui de-a judeca, îţi oferă uitare. Când devine crud în mod făţiş, îţi oferă iad.

2. Dar nici uitarea, nici iadul nu sunt la fel de inacceptabile pentru tine cum este Cerul. Definiţia pe care o dai Cerului *e* iad şi uitare, iar adevăratul Cer e cea mai mare ameninţare prin care crezi că ai putea să treci. Căci iadul şi uitarea sunt idei inventate de tine, şi eşti hotărât să le demonstrezi realitatea ca să ţi-o stabileşti pe a ta. Dacă realitatea lor e pusă sub semnul întrebării, crezi că e pusă şi a ta. Căci eşti convins că atacul e realitatea ta şi că distrugerea ta este dovada ultimă că ai avut dreptate.

3. În aceste împrejurări, nu ar fi mai de dorit să fi greşit, chiar independent de faptul că ai greşit? Deşi s-ar putea argumenta că moartea sugerează că *a existat* viaţă, nimeni nu ar pretinde că ea mai dovedeşte că *există* viaţă. Până şi viaţa trecută pe care ar indica-o moartea nu a putut fi decât în van dacă trebuie să ajungă aici şi are nevoie de asta pentru a dovedi că a existat efectiv. Te îndoieşti de Cer, dar nu şi de asta. Şi totuşi, ai putea să vindeci şi să fii vindecat dacă te-ai îndoi. Şi, deşi nu cunoşti Cerul, nu crezi că ar fi mai de dorit decât moartea? Ai fost la fel de selectiv în îndoirile tale pe cât ai fost de selectiv în percepţia ta. O minte deschisă dă dovadă de mai multă onestitate.

4. Eul are o bizară noţiune despre timp, şi ai putea să te îndoieşti, pentru început, tocmai de această noţiune. Eul investeşte masiv în trecut şi, în final, crede că trecutul e singurul aspect al timpului care este semnificativ. Ţine minte că accentul pe care îl pune pe vinovăţie îi permite să îşi asigure continuitatea făcând viitorul ca trecutul şi evitând astfel prezentul. Prin noţiunea de plată pentru trecut în viitor, trecutul devine determinantul viitorului, făcându-le continue, fără un prezent care să survină între ele. Căci eul consideră prezentul doar o scurtă tranziţie spre viitor, în care duce trecutul la viitor interpretând prezentul în termenii trecutului.

5. „Acum" nu are înţeles pentru eu. Prezentul îi aminteşte doar de durerile trecutului, şi reacţionează la prezent ca şi cum *ar fi* trecut. Eul nu poate tolera eliberarea de trecut şi, deşi trecutul s-a sfârşit, eul încearcă să îi păstreze imaginea reacţionând ca şi cum ar fi prezent. El îţi dictează reacţiile faţă de cei pe care îi întâlneşti în prezent dintr-un punct de referinţă trecut, făcându-le obscură realitatea prezentă. De fapt, dacă urmezi dictatele eului, vei reacţiona la fratele tău de parcă ar fi altcineva, iar asta precis te va împiedica să îl recunoşti aşa cum e. Şi vei primi mesaje de la el din propriul tău trecut pentru că, făcând trecutul real în prezent, îţi interzici să îi dai drumul. Şi aşa îţi refuzi

mesajul de eliberare pe care ţi-l oferă fiecare frate *acum.*

6. Fantasmele din trecut sunt tocmai cele de care trebuie să scapi. Nu sunt reale şi nu au putere asupra ta dacă nu le porţi cu tine. Ele duc fărâmele de durere în mintea ta, ordonându-ţi să ataci în prezent ca ripostă pentru un trecut ce nu mai este. Iar decizia aceasta promite durere viitoare. Dacă nu înveţi că durerea trecutului e o iluzie, alegi un viitor de iluzii şi pierzi multele prilejuri pe care le-ai putea găsi de eliberare în prezent. Eul vrea să îţi păstreze coşmarurile şi să te împiedice să te trezeşti şi să înţelegi că sunt trecute. Ai recunoaşte oare o sfântă întâlnire dacă ai percepe-o doar ca pe o întâlnire cu propriul tău trecut? Căci nu te-ai întâlni cu nimeni, iar împărtăşirea mântuirii, care face întâlnirea sfântă, ar fi exclusă din vederea ta. Spiritul Sfânt te învaţă că te întâlneşti întotdeauna pe tine şi că întâlnirea e sfântă pentru că tu eşti. Eul te învaţă că te întâlneşti întotdeauna cu trecutul tău şi, din cauză că visele nu ţi-au fost sfinte, viitorul nu poate fi nici el, iar prezentul e fără înţeles.

7. E evident că modul în care percepe timpul Spiritul Sfânt e exact opusul modului în care îl percepe eul. Motivul e la fel de clar, căci ei percep obiectivul timpului ca diametral opus. În interpretarea Spiritului Sfânt, rostul timpului este să facă de prisos nevoia de timp. El consideră că funcţia timpului e temporară, servind doar funcţiei Lui didactice, care e temporară prin definiţie. El scoate în evidenţă, aşadar, singurul aspect al timpului care se poate extinde la infinit, căci *acum* e cea mai fidelă aproximare a veşniciei pe care o oferă această lume. Tocmai în realitatea lui „acum", fără trecut sau viitor, stă începutul aprecierii veşniciei. Căci numai „acum" este aici, şi numai „acum" oferă prilejurile de sfinte întâlniri în care poate fi găsită mântuirea.

8. Eul, pe de altă parte, consideră că funcţia timpului e să îl extindă pe el în locul veşniciei, căci - asemenea Spiritului Sfânt - eul interpretează obiectivul timpului ca al său. Continuitatea trecutului şi viitorului, sub conducerea lui, e singurul rost al timpului pe care îl percepe eul; iar el se închide peste prezent, ca să nu poată apărea nicio fisură în propria lui continuitate. Continuitatea lui te-ar ţine deci în timp, pe când Spiritul Sfânt te-ar elibera de acesta. Dacă vrei să Îi împărtăşeşti obiectivul mântuirii pentru tine, trebuie să înveţi să accepţi modul Lui de-a interpreta mijloacele mântuirii.

9. Şi tu vei interpreta funcţia timpului după cum o interpretezi pe a ta. Dacă accepţi că funcţia ta în lumea timpului e să vindeci, vei scoate în evidenţă doar aspectul timpului în care poate avea loc vindecarea. Vindecarea nu poate fi înfăptuită în trecut. Ea trebuie înfăptuită în prezent pentru a elibera viitorul. Această interpretare leagă viitorul de prezent şi, în loc să extindă trecutul, extinde prezentul. Dar, dacă îţi interpretezi funcţia ca distrugere, vei pierde prezentul din vedere şi te vei agăţa de trecut ca să îţi asiguri un viitor distructiv. Iar timpul va fi aşa cum îl interpretezi, căci nu e nimic de la sine.

V. Cele două sentimente

1. Am spus că ai doar două sentimente: iubirea şi frica. Unul e neschimbător, dar oferit în schimb continuu de la etern la etern. În acest schimb el se extinde, căci sporeşte fiind dat. Celălalt are multe forme, căci conţinutul iluziilor individuale diferă foarte mult. Au însă un lucru în comun: sunt toate demente. Au fost făcute din imagini care nu se văd şi din sunete ce nu se aud. Ele alcătuiesc o lume privată care nu poate fi împărtăşită. Căci au înţeles doar pentru cel care le face, aşa că nu au niciun înţeles. În lumea aceasta, cel care le face se mişcă de unul singur, căci numai el le percepe.

2. Fiecare îşi populează lumea cu figuri din propriul trecut individual şi, tocmai din acest motiv, lumile lor private diferă. Dar figurile pe care le vede fiecare nu au fost reale niciodată, căci sunt făcute numai din reacţiile lui la fraţii lui şi nu includ reacţiile lor la el. De aceea, nu vede că le-a făcut el şi că nu sunt întregi. Căci aceste figuri nu au martori, fiind percepute doar într-o singură minte

separată.

3. Tocmai prin aceste fantasme bizare se raportează cei dementţi la lumea lor dementă. Căci îi văd doar pe cei ce le aduc aminte de imaginile acestea, şi tocmai la ei se raportează. Aşa comunică cu cei ce nici nu sunt, şi tocmai ei le şi răspund. Şi nimeni nu le aude răspunsul în afara celui ce i-a chemat, şi numai el crede că i-au răspuns. Proiecţia face percepţia, şi dincolo de ea nu poţi să vezi. Ţi-ai atacat fratele tot mereu, pentru că ai văzut în el o fantasmă în lumea ta privată. Şi de aceea trebuie să te ataci pe tine mai întâi, căci ce ataci nu e în alţii. Singura sa realitate e în mintea ta şi, atacându-i pe alţii, ataci literalmente ce nici nu este.

4. Deliranţii pot fi foarte distructivi, căci nu recunosc că s-au condamnat pe ei. Ei nu doresc să moară, dar nu vor să lase condamnarea. Aşa că se separă în lumile lor private, unde totul e dezordonat şi unde ce e înăuntru pare să fie în afară. Dar ce e înăuntru ei nu văd, căci nu pot recunoaşte realitatea fraţilor lor.

5. Nu ai decât două sentimente, dar - în lumea ta privată - reacţionezi la fiecare dintre ele de parcă ar fi celălalt. Căci iubirea nu poate sălăşlui într-o lume separată, unde nu e recunoscută când vine. Dacă îţi vezi propria ură ca fiind fratele tău, nici nu îl vezi. Fiecare se apropie de ce iubeşte şi se fereşte de ce îl umple de frică. Tu reacţionezi cu frică la iubire şi te îndepărtezi de ea. Dar frica te atrage şi, crezând că e iubire, o chemi la tine. Lumea ta privată e plină de fantasme ale fricii pe care le-ai poftit în ea, şi nu vezi toată iubirea pe care ţi-o oferă fraţii tăi.

6. Privindu-ţi lumea cu ochi deschişi, trebuie să îţi dai seama că te-ai retras în dementă. Vezi ce nu e şi auzi ce nu scoate niciun sunet. Modul în care îţi manifeşti sentimentele e opusul sentimentelor respective. Nu comunici cu nimeni şi eşti atât de izolat de realitate, de parcă ai fi singur în tot universul. În nebunia ta, nesocoteşti complet realitatea şi, oriunde te uiţi, nu îţi vezi decât propria minte scindată. Dumnezeu te cheamă şi nu auzi, căci eşti preocupat de propria ta voce. Şi viziunea lui Cristos nu este în privirea ta, căci te priveşti numai pe tine.

7. Puiule, asta vrei să Îi oferi Tatălui tău? Căci, dacă ţi-o oferi ţie, I-o oferi de fapt *Lui.* Iar El nu ţi-o va înapoia, căci e ceva nedemn de tine, fiind ceva nedemn de El. El vrea însă să te scape din această închisoare şi să te facă liber. Iar nedementul Lui Răspuns îţi spune că ce ţi-ai oferit tu nu e adevărat, dar ce îţi oferă El nu s-a schimbat niciodată. Tu, care nu ştii ce faci, poţi învăţa ce e dementa şi poţi privi dincolo de ea. Ţi-e dat să înveţi cum să negi dementa şi cum să ieşi în pace din lumea ta privată. Vei vedea tot ce ai negat în fraţii tăi, căci ce ai negat în ei ai negat în tine. Căci îi vei iubi şi, apropiindu-te de ei, îi vei trage la tine, percepându-i ca martori ai realităţii pe care o împărtăşeşti cu Dumnezeu. Eu sunt cu ei aşa cum sunt cu tine, şi îi vom scoate din lumile lor private, căci aşa cum suntem uniţi noi, tot aşa vrem să ne unim cu ei. Tatăl ne primeşte pe toţi cu bucurie, şi bucurie ar trebui să Îi oferim şi noi. Căci ţie, cui Dumnezeu S-a dat pe El, ţi-e dat fiecare Fiu al lui Dumnezeu. Şi Dumnezeu e Ceea Ce trebuie să le oferi, ca să recunoşti darul pe care ţi l-a făcut El.

8. Viziunea depinde de lumină. Nu poţi să vezi în întuneric. În întuneric însă, în lumea privată a somnului, vezi în vise deşi ochii îţi sunt închişi. Şi aici, ce vezi e făurit de tine. Dar lasă întunericul să treacă, şi tot ce ai făurit nu o să mai vezi, căci vederea acestor lucruri depinde de negarea viziunii. Din negarea viziunii însă nu rezultă că nu poţi să vezi. Dar *asta* face negarea, căci prin ea accepţi dementa, crezând că poţi să îţi făureşti o lume privată şi să îţi cârmuieşti propria percepţie. Pentru asta însă, lumina trebuie exclusă. Visele dispar când a venit lumina şi poţi să vezi.

9. Nu căuta viziune prin ochii tăi, căci ţi-ai făurit modul de a vedea ca să vezi în întuneric, şi în asta eşti amăgit. Dincolo de întunericul acesta - şi totuşi, tot în tine - e viziunea lui Cristos, Care priveşte totul în lumină. „Viziunea" ta vine din frică, ca a Lui din iubire. Şi El vede pentru tine, ca propriul tău martor al lumii reale. El e manifestarea Spiritului Sfânt, privind mereu lumea reală,

invocându-i martorii şi atrăgându-i la tine. El iubeşte, şi vrea să extindă, ce vede în tine. Şi nu Se va duce înapoi la Tatăl până nu îţi extinde percepţia chiar până la El. Şi acolo, percepţia nu mai este, căci El te-a readus la Tatăl cu El.

10. Ai doar două sentimente: unul l-ai făcut şi unul ţi s-a dat. Fiecare dintre ele e un mod de a vedea, şi lumi diferite se nasc din vederile lor diferite. Vezi prin viziunea care ţi s-a dat, căci prin viziunea lui Cristos El Se vede pe Sine. Şi, văzând ce este, Îşi cunoaşte Tatăl. Dincolo de cele mai întunecate vise ale tale, El vede în tine Fiul nevinovat al lui Dumnezeu, iradiind de o desăvârşită strălucire, neumbrită de visele tale. Iată ce vei vedea *tu* când vei privi cu El, căci viziunea Lui e darul de iubire pe care ţi-l face El şi pe care I l-a dat Tatăl pentru tine.

11. Spiritul Sfânt e lumina în care Se revelează Cristos. Şi toţi cei ce vor să Îl privească Îl pot vedea, căci au cerut lumină. Şi nu Îl vor vedea singur, căci nu e mai singur decât ei. Deoarece au văzut Fiul, s-au înălţat în El la Tatăl. Şi vor înţelege totul, căci s-au uitat înăuntru şi au văzut, dincolo de întuneric, Cristosul din ei, şi L-au recunoscut. În sănătatea mintală a viziunii Lui, s-au privit pe ei înşişi cu iubire şi s-au văzut cum îi vede Spiritul Sfânt. Şi, cu această viziune a adevărului în ei, toată frumuseţea lumii a venit să se răsfrângă asupra lor.

VI. Găsirea prezentului

1. Să percepi cu adevărat înseamnă să fii conştient de toată realitatea prin conştienţa propriei tale realităţi. Dar, pentru asta, nicio iluzie nu se poate ridica să îţi întâlnească privirea, căci realitatea nu lasă loc pentru nicio greşeală. Asta înseamnă că îţi percepi fratele doar aşa cum îl vezi *acum.* Trecutul lui nu are realitate în prezent, aşa că nu îl poţi vedea. Reacţiile tale trecute faţă de el nu mai sunt nici ele; şi, dacă reacţionezi tocmai la ele, vezi doar un chip al lui făcut de tine, la care ţii în locul lui. Când pui iluziile sub semnul întrebării, întreabă-te dacă e chiar normal să percepi „fostul" ca „acum". Dacă îţi aminteşti trecutul când îţi priveşti fratele, nu vei fi în stare să percepi realitatea care este acum.

2. Ţi se pare „firesc" să îţi foloseşti experienţa din trecut ca punct de referinţă din care să judeci prezentul. Dar este *nefiresc* pentru că este un delir. Când vei învăţa să îi vezi pe toţi fără nicio referire la trecut, al lor sau al tău după cum îl percepi, vei putea să înveţi din ce vezi *acum.* Căci trecutul nu îşi poate arunca umbra să întunece prezentul *decât dacă te temi de lumină.* Şi numai dacă te temi ai alege să porţi întunericul cu tine şi, ţinându-l în minte, să îl vezi ca pe un nor întunecat care îţi învăluie fraţii şi le ascunde realitatea de privirea ta.

3. *Întunericul acesta e în tine.* Cristos, aşa cum ţi-e revelat acum, nu are trecut, căci este imuabil, şi în imuabilitatea Lui stă eliberarea ta. Căci, dacă este cum a fost creat, nu există nicio vinovăţie în El. Niciun nor de vinovăţie nu s-a ridicat să Îl umbrească, aşa că Se dezvăluie în toţi cei pe care îi întâlneşti, pentru că Îl vezi prin El Însuşi. A renaşte înseamnă a te desprinde de trecut şi a privi prezentul fără condamnare. Norul care ţi-l umbreşte pe Fiul lui Dumnezeu *este* trecutul, un nor pe care, dacă îl vrei trecut şi dus, trebuie să nu îl vezi acum. Dacă îl vezi acum în iluziile tale, nu s-a dus de la tine, deşi nu este.

4. Timpul poate atât elibera, cât şi încarcera, în funcţie de-a cui interpretare o foloseşti. Trecutul, prezentul şi viitorul nu sunt un şir continuu decât dacă vâri continuitatea pe ele. Le poţi percepe continue şi le poţi face aşa pentru tine. Dar să nu te amăgeşti şi să crezi apoi că aşa şi este. Căci *este* delirant să crezi că realitatea e ce vrei să fie, potrivit folosului pe care i-l acorzi. Vrei să distrugi continuitatea timpului împărţindu-l în trecut, prezent şi viitor în propriile tale scopuri. Vrei să anticipezi viitorul pe baza experienţei tale din trecut şi să ţi-l croieşti în consecinţă. Făcând-o însă,

aliniezi trecutul cu viitorul şi nu laşi miracolul, ce ar putea surveni între ele, să îţi dea drumul să renaşti.

5. Miracolul îţi permite să îţi vezi fratele fără trecutul lui şi să îl percepi astfel renăscut. Greşelile lui au trecut toate şi, percepându-l fără ele, îl eliberezi. Şi, pentru că trecutul lui este al tău, te bucuri şi tu de această eliberare. Nu lăsa să ţi-l umbrească vreun nor întunecat din trecutul tău, căci adevărul se găseşte numai în prezent şi îl vei găsi dacă îl cauţi acolo. L-ai căutat unde nu este şi, de aceea, nu l-ai găsit. Învaţă deci să îl cauţi unde e, şi li se va dezvălui ochilor ce văd. Trecutul tău a fost făcut la mânie şi, dacă îl foloseşti să ataci prezentul, nu vei vedea libertatea pe care o deţine prezentul.

6. Judecata şi condamnarea sunt lăsate în urmă şi, dacă nu le porţi cu tine, vei vedea că ai scăpat de ele. Uită-te cu iubire la prezent, căci deţine singurele lucruri de-a pururi adevărate. Toată vindecarea stă în el căci continuitatea lui este reală. Se extinde în acelaşi timp la toate aspectele Fiimii, permiţându-le să ajungă unele la altele. Prezentul este de dinainte de-a fi fost timpul, şi va fi când timpul nu mai este. În el sunt toate lucrurile veşnice, iar ele sunt un singur lucru. Continuitatea lor este atemporală şi comunicarea lor e neîntreruptă, căci nu le separă trecutul. Numai trecutul poate separa, şi el nu este nicăieri.

7. Prezentul ţi-i oferă pe fraţii tăi în lumina care te-ar uni cu ei şi te-ar elibera de trecut. Vrei, atunci, să le pui la socoteală trecutul? Căci, dacă o faci, alegi să rămâi în întunericul care nu e şi refuzi să accepţi lumina care ţi se oferă. Căci lumina desăvârşitei viziuni se dă la fel de liber cum se şi primeşte, şi poate fi acceptată numai fără limite. În această unică dimensiune a timpului - o constantă care nu se schimbă şi în care nu se vede ce ai fost - Îl vezi pe Cristos şi Îi chemi martorii să se răsfrângă asupra ta *pentru că i-ai chemat.* Şi nu vor nega adevărul din tine, pentru că l-ai căutat în ei şi l-ai găsit acolo.

8. Acum e timpul mântuirii, căci acum e eliberarea de timp. Întinde-ţi mâna să îţi atingi toţi fraţii şi atinge-i cu atingerea lui Cristos. În veşnica ta uniune cu ei stă continuitatea ta, neîntreruptă pentru că e împărtăşită pe deplin. Fiul nevinovat al lui Dumnezeu e numai lumină. Nu există întuneric niciunde în el, căci e întreg. Cheamă-ţi toţi fraţii să îi ateste întregimea, după cum te chem şi eu să mi te alături. Fiecare voce are rolul ei în cântecul izbăvirii, imnul bucuriei şi al recunoştinţei pentru lumină, închinat Creatorului luminii. Lumina sfântă ce emană din Fiul lui Dumnezeu e mărturia că lumina lui e a Tatălui său.

9. Răsfrânge-ţi lumina asupra fraţilor tăi în amintirea Creatorului tău, căci ţi-L vei aminti chemând mărturiile la creaţia Lui. Cei pe care îi vindeci depun mărturie pentru vindecarea ta, căci în întregimea lor o vei vedea pe a ta. Şi, în timp ce imnurile tale de laudă şi bucurie se înalţă la Creatorul tău, El îţi va înapoia mulţumirile în clarul Lui Răspuns la chemarea ta. Căci nu se poate să Îl cheme Fiul, şi să nu îi răspundă. Iar Chemarea pe care ţi-o adresează El e doar chemarea pe care I-o adresezi tu. Şi în El îţi răspunde pacea Lui.

10. Copil al Luminii, nu ştii că lumina e în tine. Dar o vei găsi prin martorii ei, căci - odată ce le-ai dat lumina - ţi-o vor înapoia. Cei pe care îi vezi în lumină îţi aduc tot mai aproape momentul în care vei conştientiza lumina ta. Iubirea duce întotdeauna la iubire. Bolnavii, care cer iubire, sunt recunoscători pentru ea şi, în bucuria lor, lucesc de sfântă gratitudine. Iată ce îţi oferă ţie, cel ce le-a dat bucurie. Ei sunt călăuzele care te duc la bucurie, căci - primind-o de la tine - o vor păstra. Tu i-ai ales călăuze către pace, căci ai făcut-o manifestă în ei. Şi, văzând-o, frumuseţea ei te cheamă acasă.

11. Există o lumină pe care lumea aceasta nu o poate da. Dar tu poţi să o dai, după cum ţi s-a şi dat. Iar, când o dai, ea se răsfrânge să te cheme să ieşi din lume şi să o urmezi. Căci lumina aceasta te va atrage cum nu te poate atrage nimic din lumea aceasta. Şi te vei lepăda de lume şi îţi vei găsi alta. Această altă lume străluceşte de iubirea pe care i-ai dat-o tu. Şi aici totul îţi va aduce aminte de Tatăl tău şi de sfântul Lui Fiu. Lumina e nelimitată şi se împrăştie în toată lumea aceasta cu o tihnită

bucurie. Toţi cei pe care i-ai adus cu tine îşi vor răsfrânge lumina asupra ta, şi tu îţi vei răsfrânge lumina asupra lor cu recunoştinţă, pentru că te-au adus aici. Lumina ta se va uni cu a lor într-o putere atât de irezistibilă, încât îi va scoate pe ceilalţi din întuneric când privirea ta se va opri asupra lor.

12. A te trezi la Cristos înseamnă a urma legile iubirii din proprie voinţă şi din tihnita recunoaştere a adevărului din ele. Atracţia luminii trebuie să te atragă de bunăvoie, iar bunăvoinţa e semnalată dând. Cei ce acceptă iubire de la tine devin martori benevoli la iubirea ce le-ai dat-o tu, şi ei sunt cei ce ţi-o oferă. În somn, eşti singur şi conştienţa ţi-e limitată doar la tine. De aceea vin coşmarurile. Visezi izolare din cauză că ochii îţi sunt închişi. Nu îţi vezi fraţii, şi în întuneric nu poţi să vezi lumina pe care le-ai dat-o.

13. Şi totuşi, legile iubirii nu sunt suspendate din cauză că dormi. Le-ai urmat prin toate coşmarurile tale şi ai dat cu fidelitate, căci nu ai fost singur. Chiar şi în somn te-a ocrotit Cristos, asigurându-ţi lumea reală pentru când te vei trezi. În numele tău, El a dat pentru tine şi ţi-a dat darurile date de El. Fiul lui Dumnezeu e în continuare la fel de iubitor ca Tatăl lui. Continuu cu Tatăl lui, el nu are trecut separat de El. Aşa că nu a încetat să fie martorul Tatălui său şi propriul său martor. Deşi a dormit, viziunea lui Cristos nu l-a părăsit. Aşa se face că poate chema la el martorii care îl învaţă că nu a dormit niciodată.

VII. Atingerea lumii reale

1. Şezi liniştit, priveşte lumea pe care o vezi şi spune-ţi: „Lumea reală nu este aşa. Nu are clădiri şi nu sunt străzi pe care oamenii merg separaţi şi singuri. Nu există magazine în care oamenii cumpără liste interminabile de lucruri de care nu au nevoie. Nu e luminată de o lumină artificială şi nu se lasă noaptea peste ea. Nu sunt zile de care să se lumineze sau întunece. Nimic nu se pierde. Nu e nimic în ea care să nu strălucească, strălucind de-a pururea."

2. Lumea pe care o vezi tu trebuie negată, căci vederea ei te costă un alt tip de viziune. *Nu poţi să vezi ambele lumi,* căci fiecare dintre ele implică un alt mod de a vedea, în funcţie de ce preţuieşti. Vederea uneia e cu putinţă pentru că ai negat-o pe cealaltă. Nu sunt adevărate amândouă, dar fiecare în parte îţi va părea reală în aceeaşi măsură în care o îndrăgeşti. Şi totuşi, puterea lor nu e aceeaşi, pentru că adevărata atracţie pe care o au pentru tine este inegală.

3. Nu vrei cu adevărat lumea pe care o vezi, căci te-a dezamăgit de când a început timpul. Casele pe care le-ai clădit nu te-au adăpostit niciodată. Drumurile pe care le-ai făcut nu te-au dus nicăieri, şi niciun oraş din câte ai construit nu a făcut faţă asaltului năruitor al timpului. Nu e nimic din câte ai făurit care să nu poarte marca morţii. Nu ţine la ea, căci e veche şi obosită şi gata să se întoarcă în pământ chiar de cum ai făcut-o. Această lume suferindă nu are nicidecum puterea să atingă lumea vie. Nu ai putut să îi dai aşa ceva, aşa că, deşi te desparţi de ea cu tristeţe, nu poţi găsi în ea drumul ce duce de la ea la altă lume.

4. Lumea reală însă are puterea să te atingă chiar şi aici, pentru că o iubeşti. Şi ce chemi cu iubire va veni la tine. Iubirea răspunde întotdeauna, nefiind în stare să refuze un strigăt de ajutor sau să nu audă strigătele de durere care se ridică până la ea din fiecare parte a acestei lumi ciudate pe care ai făcut-o, dar nu o vrei. Tot ce îţi trebuie ca să dai bucuros lumea aceasta în schimbul celei pe care nu ai făcut-o e disponibilitatea să înveţi că cea pe care ai făcut-o este falsă.

5. Te-ai înşelat în privinţa lumii pentru că te-ai judecat greşit. Dintr-un punct de referinţă atât de sucit, ce ai putea să vezi? Toată vederea porneşte de la perceptor, care judecă ce e adevărat şi ce e fals. Şi, ce judecă a fi fals, nu vede. Tu, care vrei să judeci realitatea, nu poţi să o vezi, căci - de fiecare dată când apare judecata - realitatea a dispărut. Ochii ce se dau uitării *chiar* că nu se văd, căci

ce e negat e prezent, dar nu este recunoscut. Cristos e tot aici, deşi nu Îl cunoşti. Prezenţa Lui nu depinde de recunoaşterea ta. El trăieşte în tine, în liniştea prezentului, şi aşteaptă să laşi trecutul în urma ta şi să intri în lumea pe care ţi-o oferă cu iubire.

6. Nu există cineva în lumea aceasta distrată care să nu fi văzut câteva străfulgerări ale celeilalte lumi în jurul lui. Dar, cât continuă să ţină la a lui, va nega viziunea celeilalte, susţinând că iubeşte ce nu iubeşte şi neurmând drumul pe care i-l indică iubirea. Iubirea conduce cu atâta bucurie! Urmându-L, te vei bucura că I-ai găsit tovărăşia şi că ai învăţat de la El voiosul drum spre casă. Aştepţi doar după tine. Să renunţi la această lume tristă şi să îţi dai greşelile pe pacea lui Dumnezeu e doar voia *ta.* Iar Cristos îţi va oferi mereu Voia lui Dumnezeu, ca recunoaştere a faptului că o împărtăşeşti cu El.

7. E Voia lui Dumnezeu ca, în afară de El, nimic să nu îi atingă Fiul şi să nu se apropie de el. E la fel de ferit de durere cum este Dumnezeu, Care îl păzeşte în toate. Lumea din jurul lui sclipeşte de iubire căci Dumnezeu l-a pus chiar în El, unde nu este durere şi unde îl învăluie iubirea fără încetare sau cusur. Nicio tulburare a păcii lui nu poate fi. În deplină sănătate mintală, el priveşte iubirea, căci e peste tot în jurul lui şi în el. În clipa în care se percepe în braţele iubirii, trebuie să nege lumea durerii. Şi, din acest punct de siguranţă, se uită liniştit în jurul lui şi recunoaşte că lumea e una cu el.

8. Pacea lui Dumnezeu îţi covârşeşte înţelegerea doar în trecut. Dar *e* aici şi poţi să o înţelegi *acum.* Dumnezeu Îşi iubeşte Fiul de-a pururi şi, tot de-a pururi, Fiul înapoiază Tatălui Iubirea. Lumea reală e calea ce duce la amintirea singurului lucru pe deplin adevărat şi pe deplin al tău. Căci pe toate celelalte ţi le-ai împrumutat în timp şi se vor stinge. Dar acesta singur e mereu al tău, fiind darul lui Dumnezeu Fiului Său. Unica ta realitate ţi-a fost dată şi, prin ea, Dumnezeu te-a creat una cu El.

9. Mai întâi vei visa pacea, şi apoi te vei trezi la ea. Primul tău gest de-a da ce ai făurit pe ce vrei este acela de-a da coşmarele pe fericitele vise de iubire. În ele stau adevăratele tale percepţii, căci Spiritul Sfânt corectează lumea viselor, unde e toată percepţia. Cunoaşterea nu are nevoie de corecţie. Dar visele de iubire duc la cunoaştere. În ele nu vezi nimic înfricoşător şi, din cauza aceasta, ele sunt primirea bucuroasă pe care o faci cunoaşterii. Iubirea aşteaptă primire bucuroasă, şi nu timp, iar lumea reală nu e decât primirea bucuroasă pe care o faci lucrurilor care au fost mereu. De aceea, chemarea bucuriei e în ea, iar voiosul tău răspuns e deşteptarea ta la ce nu ai pierdut.

10. Laudă, atunci, Tatăl pentru desăvârşita sănătate mintală a preasfântului Său Fiu. Tatăl tău ştie că nu ai nevoie de nimic. În Cer aşa şi este, căci ce nevoi ai putea să ai în veşnicie? În lumea ta ai nevoie de lucruri. E o lume a carenţei în care te găseşti *pentru că* ai lipsuri. Dar poţi să te găseşti oare într-o astfel de lume? Fără Spiritul Sfânt, răspunsul ar fi nu. Dar, datorită Lui, răspunsul e un *da* bucuros! Ca Mijlocitor între cele două lumi, El ştie de ce ai nevoie şi ce nu îţi va dăuna. Proprietatea e un concept periculos dacă e lăsat în seama ta. Eul vrea să aibă lucruri pentru mântuire, căci posesiunea este legea lui. Posesiunea de dragul posesiunii e crezul fundamental al eului, o principală piatră unghiulară în bisericile pe care şi le clădeşte. Şi, la altarul lui, îţi cere să depui toate lucrurile pe care te pune să le capeţi, nelăsându-ţi nicio bucurie în ele.

11. Toate lucrurile de care îţi spune eul că ai nevoie îţi vor dăuna. Căci, deşi eul te îndeamnă să capeţi tot mereu, nu te lasă cu nimic, căci îţi va cere lucrul căpătat. Şi îl va smulge chiar din mâna ce l-a apucat şi îl va azvârli direct în praf. Căci, unde vede mântuire, eul vede separare, aşa că pierzi orice ai căpătat în numele lui. De aceea, nu te întreba pe tine ce nevoi ai, căci nu ştii, iar sfatul pe care ţi-l vei da îţi va dăuna. Căci lucrurile de care crezi că ai nevoie vor servi doar la etanşarea lumii tale împotriva luminii, şi te vor face nedispus să pui sub semnul întrebării valoarea pe care o poate avea lumea aceasta pentru tine.

12. Numai Spiritul Sfânt ştie ce nevoi ai. Căci îţi va da toate lucrurile care nu blochează calea

spre lumină. De ce altceva ai putea avea nevoie? în timp, El îţi dă toate lucrurile de care ai nevoie şi le va reînnoi cât timp vei avea nevoie de ele. Nu îţi va lua nimic cât timp vei avea nevoie de lucrul respectiv. Şi totuşi, El ştie că toate lucrurile de care ai nevoie sunt temporare şi vor dura doar până te desprinzi de toate nevoile tale şi până îţi dai seama că toate au fost satisfăcute. De aceea, El nu investeşte în lucrurile pe care le furnizează decât pentru a Se asigura că nu le vei folosi pentru a zăbovi în timp. Ştie că nu eşti acasă acolo şi nu voieşte să ţi se întârzie sosirea bucuroasă acasă.

13. Lasă-I Lui, atunci, nevoile tale. El le va satisface fără să le scoată în evidenţă. Ce vine de la El la tine vine cu bine, căci El Se va încredinţa că nimic nu va deveni un punct întunecat, ascuns în mintea ta şi ţinut să te rănească. Sub îndrumarea Lui vei călători uşor şi pe cărări uşoare, căci privirea Lui e veşnic pironită pe finele călătoriei, care este ţelul Lui. Fiul lui Dumnezeu nu e un călător prin lumi exterioare. Oricât de sfântă ar deveni percepţia lui, nicio lume din afara lui nu îi deţine moştenirea. În sinea lui nu are nevoi, căci lumina nu are nevoie de nimic să strălucească în pace, şi din ea să lase razele să se extindă, în linişte, la infinit.

14. Când eşti tentat să întreprinzi o călătorie inutilă ce te-ar îndepărta de lumină, aminteşte-ţi ce anume vrei şi spune:

Spiritul Sfânt mă conduce la Cristos; oare vreau să merg altundeva? Ce nevoie am decât să mă trezesc în El?

15. Urmează-L apoi cu bucurie, cu credinţa că te va conduce cu bine, prin toate pericolele la pacea minţii tale pe care lumea aceasta ţi le poate pune în cale. Nu îngenunchea la altarele închinate sacrificiului şi nu căuta ce vei pierde sigur. Mulţumeşte-te cu ce vei păstra la fel de sigur, şi nu te agita, căci întreprinzi o călătorie liniştită spre pacea lui Dumnezeu, unde El te vrea în linişte.

16. În mine ai biruit deja fiece ispită care te-ar reţine. Străbatem împreună calea spre linişte care e darul lui Dumnezeu. Ţine la mine, căci poţi să ai nevoie de altceva decât de fraţii tăi? Îţi vom reda pacea minţii pe care trebuie să o găsim împreună. Spiritul Sfânt te va învăţa să te trezeşti la noi şi la tine însuţi. Iată singura nevoie reală de satisfăcut în timp. Mântuirea de lume stă numai aici. Îţi dau pacea mea. Ia-o în schimb bucuros pentru tot ce ţi-a oferit lumea doar ca să îţi ia înapoi. Şi o vom întinde ca un văl de lumină pe faţa tristă a lumii, în care ne ascundem fraţii de lume şi lumea de ei.

17. Nu putem cânta imnul izbăvirii singuri. Sarcina mea nu e îndeplinită până nu înalţ fiecare voce odată cu a mea. Şi totuşi, nu e a mea, căci e darul pe care ţi-l fac eu, şi a fost darul pe care mi l-a făcut Tatăl mie, prin Spiritul Său. Sunetul ei va alunga mâhnirea din mintea preasfântului Fiu al lui Dumnezeu, unde nu poate sta. E nevoie de vindecare în timp, căci bucuria nu îşi poate stabili veşnica stăpânire unde mâhnirea îşi are locul. Locul tău nu e aici, ci în veşnicie. Tu călătoreşti doar în vise, în timp ce stai în siguranţă acasă. Adu mulţumiri fiecărei părţi din tine pe care ai învăţat-o cum să îşi aducă aminte de tine. Aşa aduce mulţumiri Fiul lui Dumnezeu Tatălui său pentru puritatea lui.

VIII. De la percepţie la cunoaştere

1. Toată vindecarea e eliberare de trecut. Iată de ce Spiritul Sfânt e singurul Vindecător. El te învaţă că trecutul nu există, un fapt care ţine de sfera cunoaşterii şi care, de aceea, nu poate fi cunoscut în lume de nimeni. Ar fi chiar imposibil să fii în lume cu această cunoştinţă. Căci mintea care cunoaşte acest fapt cunoaşte, fără echivoc, şi faptul că locul ei e în veşnicie, şi nu foloseşte percepţia deloc. De aceea, ea nu ia în seamă unde se află, căci noţiunea de „unde" nu înseamnă nimic pentru ea. Ştie că este pretutindeni, după cum are şi de toate, pentru totdeauna.

2. Diferenţa foarte reală dintre percepţie şi cunoaştere devine foarte evidentă când te gândeşti la următorul lucru: nu e nimic parţial în cunoaştere. Fiecare aspect e întreg şi, de aceea, niciun

aspect nu e separat. Tu eşti un aspect al cunoaşterii, fiind în Mintea lui Dumnezeu, Care te cunoaşte. Toată cunoaşterea trebuie să fie a ta, căci în tine e toată cunoaşterea. Percepţia, până şi în cel mai elevat aspect, nu e completă niciodată. Chiar şi percepţia Spiritului Sfânt, cea mai desăvârşită percepţie cu putinţă, nu are niciun înţeles în Cer. Percepţia poate ajunge pretutindeni sub îndrumarea Lui, căci viziunea lui Cristos vede totul în lumină. Dar nicio percepţie, oricât de sfântă, nu va dura la nesfârşit.

3. Percepţia desăvârşită deci are multe elemente în comun cu cunoaşterea, făcând posibil transferul la aceasta. Dar ultimul pas trebuie întreprins de Dumnezeu, căci ultimul pas în izbăvirea ta, care pare a fi în viitor, a fost realizat de Dumnezeu la crearea ta. Separarea nu a întrerupt-o. Creaţia nu poate fi întreruptă. Separarea e doar o formulare greşită a realităţii, fără absolut niciun efect. Miracolul, fără funcţie în Cer, e necesar aici. Aspecte ale realităţii pot fi văzute încă şi vor înlocui aspecte ale irealităţii. Aspecte ale realităţii pot fi văzute în toate şi peste tot. Dar numai Dumnezeu le poate reuni încununându-le pe toate laolaltă cu darul final al veşniciei.

4. Aparte de Tată şi de Fiu, Spiritul Sfânt nu are funcţie. El nu e separat nici de Unul, nici de Altul, fiind în Mintea Amândurora şi cunoscând că Mintea este Una. El e un Gând al lui Dumnezeu, şi Dumnezeu ţi L-a dat pentru că nu are Gânduri pe care nu le împărtăşeşte. Mesajul Lui vorbeşte de veşnicie în timp şi, de aceea, viziunea lui Cristos priveşte totul cu iubire. Dar până şi viziunea lui Cristos nu e realitatea Lui. Aspectele aurii ale realităţii, ce scapără în lumină sub ochii Lui plini de iubire, lasă să se întrevadă Cerul de dincolo de ele.

5. Iată miracolul creaţiei: faptul *că e una pe vecie.* Fiecare miracol pe care i-l oferi Fiului lui Dumnezeu e doar percepţia adevărată a unui aspect al întregului. Deşi fiecare aspect *este* întregul, nu poţi să ştii asta până nu vezi că fiecare aspect este acelaşi lucru, perceput în aceeaşi lumină şi, de aceea, unul. Fiecare făptură pe care o vezi fără trecut te apropie astfel de finalul timpul, aducând în întuneric vederea vindecată şi vindecătoare, dând lumii putinţa de-a vedea. Căci lumina trebuie să intre în lumea întunecată să facă posibilă viziunea lui Cristos chiar şi aici. Ajută-L să dăruiască lumină tuturor celor ce cred că rătăcesc în întuneric şi lasă-L să îi reunească în privirea Lui tihnită care îi face pe toţi una.

6. Toţi sunt identici: frumoşi şi egali ca sfinţenie cu toţii. Iar El îi va oferi Tatălui Său, după cum i-au fost oferiţi şi Lui. Există un singur miracol, după cum există şi o singură realitate. Şi fiecare miracol pe care îl faci le conţine pe toate, după cum şi fiecare aspect al realităţii pe care îl vezi se amestecă liniştit cu singura realitate a lui Dumnezeu şi se dizolvă în ea. Singurul miracol care a fost vreodată e preasfântul Fiu al lui Dumnezeu, creat în singura realitate care este Tatăl lui. Viziunea lui Cristos e darul pe care ţi-l face El. Fiinţa Lui e darul pe care i-l face Tatăl Lui.

7. Mulţumeşte-te cu vindecarea, căci darul lui Cristos poţi să îl acorzi şi darul Tatălui tău nu poţi să îl pierzi. Oferă darul lui Cristos tuturor şi pretutindeni, căci miracolele, oferite Fiului lui Dumnezeu prin Sfântul Spirit, te acordă cu realitatea. Spiritul Sfânt îţi cunoaşte rolul în izbăvire, şi ştie cine sunt cei ce te caută şi unde să îi găseşti. Cunoaşterea întrece cu mult ce te priveşte individual. Tu, care eşti parte a ei şi ea toată, nu trebuie să îţi dai seama decât că ea ţine de Tatăl, nu de tine. Rolul tău în izbăvire te duce la ea prin restabilirea unităţii ei în mintea ta.

8. Când îţi vei vedea fraţii ca tine însuţi, vei fi cedat cunoaşterii, căci vei fi învăţat să te eliberezi prin Cel Ce cunoaşte ce este libertatea. Uneşte-te cu mine sub sfânta flamură a învăţăturii Lui şi, pe măsură ce ne întărim, puterea Fiului lui Dumnezeu se va pune în mişcare în noi, şi nu vom lăsa pe nimeni neatins şi pe nimeni singur. Şi, deodată, timpul se va termina şi ne vom uni cu toţii în veşnicia lui Dumnezeu Tatăl. Lumina sfântă pe care ai văzut-o în afara ta, în fiece miracol pe care l-ai oferit fraţilor tăi, ţi se va înapoia. Şi, ştiind că lumina e în tine, creaţiile tale vor fi şi ele acolo cu tine, după cum eşti şi tu în Tatăl tău.

9. Aşa cum miracolele în lumea aceasta te unesc cu fraţii tăi, tot aşa şi creaţiile tale îţi stabilesc paternitatea în Cer. Eşti martorul Paternităţii lui Dumnezeu şi El ţi-a dat puterea să creezi martori la a ta, care este ca a Sa. Renegă-ţi aici un frate, şi renegi martorii la paternitatea ta în Cer. Miracolul pe care l-a creat Dumnezeu e desăvârşit, după cum sunt şi miracolele pe care le-ai stabilit în Numele Lui. Ele nu au nevoie de vindecare, şi nici tu, când le accepţi.

10. În lumea aceasta însă, desăvârşirea ta e nemărturisită. Dumnezeu o cunoaşte, dar tu nu o cunoşti şi, de aceea, nu Îi împărtăşeşti mărturia la aceasta. Şi nu Îl mărturiseşti nici pe El, căci realitatea e mărturisită toată la un loc. Dumnezeu aşteaptă să stai mărturie pentru Fiul Lui şi pentru El Însuşi. Miracolele pe care le faci pe pământ sunt înălţate la Cer şi la El. Ele stau mărturie pentru ce nu cunoşti; şi, când vor ajunge la porţile Cerului, Dumnezeu le va deschide. Căci nu vrea să îşi lase preaiubitul Fiu pe dinafară, nici dincolo de El.

IX. Norul vinovăţiei

1. Vinovăţia rămâne singurul lucru care ascunde Tatăl, căci vinovăţia e atacul asupra Fiului Său. Cei ce se simt vinovaţi condamnă întotdeauna şi, odată ce au condamnat, vor condamna în continuare, legând viitorul de trecut, după cum e legea eului. Fidelitatea faţă de această lege nu lasă să pătrundă niciun pic de lumină, căci cere fidelitate faţă de întuneric şi interzice trezirea. Legile eului sunt stricte şi încălcările lor sunt pedepsite cu severitate. De aceea, nu da ascultare legilor lui, căci sunt legile pedepsei. Iar cei ce le dau urmare se cred vinovaţi, aşa că trebuie să condamne. Între viitor şi trecut trebuie să intervină legile lui Dumnezeu, dacă vrei să te eliberezi. Ispăşirea stă între ele, ca o lampă strălucind atât de tare, încât lanţul de întuneric în care te-ai legat va dispărea.

2. Eliberarea de vinovăţie e desfacerea completă a eului. *Nu fă pe nimeni să se teamă,* căci vinovăţia lui este a ta şi, supunându-te poruncilor aspre ale eului, îţi aduci ţie condamnarea lui şi nu vei scăpa de pedeapsa pe care le-o oferă celor ce i se supun. Eul răsplăteşte fidelitatea faţă de el prin durere, căci credinţa în el *e* durere. Iar credinţa poate fi răsplătită doar în termenii convingerii în care a fost pusă credinţa. Credinţa face puterea convingerii, iar locul unde este investită îi determină răsplata. Căci credinţa îţi este întotdeauna unde îţi este şi comoara şi ţi se va înapoia exact ce e comoara ta.

3. Lumea îţi poate da doar ce i-ai dat, căci - nefiind decât propria ta proiecţie - nu are înţeles independent de valoarea pe care ai găsit-o tu în ea şi în care ţi-ai pus credinţa. Fii credincios întunericului, şi nu vei vedea, căci credinţa îţi va fi răsplătită după cum ai dat-o. Îţi *vei* accepta comoara şi, dacă îţi pui credinţa în trecut, viitorul va fi ca trecutul. Orice preţuieşti crezi că e al tău. Puterea preţuirii îl va face aşa.

4. Ispăşirea aduce o reevaluare a tot ce îndrăgeşti, căci este mijlocul prin care Spiritul Sfânt poate separa falsul de adevărat, pe care le-ai acceptat în mintea ta fără nicio distincţie. De aceea, nu le poţi aprecia unul fără altul, iar vinovăţia a devenit la fel de adevărată pentru tine ca inocenţa. Nu crezi că Fiul lui Dumnezeu este nevinovat pentru că vezi trecutul şi pe el nu îl vezi. Când îţi condamni un frate, spui: „Eu, care am fost vinovat, aleg să rămân aşa". I-ai negat libertatea şi, negându-i-o, ţi-ai negat martorul la a ta. Ai fi putut la fel de bine să îl eliberezi de trecut şi să îi ridici din minte norul vinovăţiei care îţi leagă fratele de acesta. Şi, în libertatea lui, s-ar fi aflat a ta.

5. Nu pune vinovăţia lui asupra lui, căci vinovăţia lui stă în gândul lui secret că asta ţi-a făcut el ţie. Vrei să îl înveţi, atunci, că delirul lui este corect? Ideea că Fiul nevinovat al lui Dumnezeu poate să se atace şi să se facă vinovat este dementă. Sub nicio formă, în nimeni, *să nu crezi aşa ceva.* Căci păcatul şi condamnarea sunt acelaşi lucru, să crezi într-unul însemnând să crezi în celălalt şi să ceri pedeapsă în loc de iubire. Nimic nu poate justifica dementa, iar a cere să fii pedepsit trebuie să fie un

act de dementă.

6. Să nu vezi vinovat, atunci, pe nimeni, şi îţi vei afirma ţie însuţi adevărul nevinovăţiei. În fiecare condamnare pe care o oferi Fiului lui Dumnezeu stă convingerea propriei tale vinovăţii. Dacă vrei ca Spiritul Sfânt să te elibereze de ea, acceptă-I prinosul Ispăşirii pentru toţi fraţii tăi. Căci aşa înveţi că e adevărată pentru tine. Aminteşte-ţi mereu că e imposibil să îl condamni pe Fiul lui Dumnezeu în parte. Cei pe care îi vezi vinovaţi devin martorii vinovăţiei din tine, şi o vei vedea acolo, căci *e* acolo până nu e desfăcută. Vinovăţia e mereu în mintea ta, care s-a condamnat singură. Nu o proiecta, căci - cât o faci - nu poate fi desfăcută. La fiecare frate pe care îl eliberezi de vinovăţie, mare este bucuria în Cer, unde martorii paternităţii tale jubilează.

7. Vinovăţia te face orb, căci - câtă vreme vezi un singur strop de vinovăţie în tine - nu vei vedea lumina. Iar, când o proiectezi, lumea pare întunecată şi învăluită în vinovăţia ta. Arunci un văl de întuneric peste ea şi nu o vezi, pentru că nu te poţi uita înăuntru. Te temi de ce ai vedea acolo, dar nu e acolo. *Lucrul de care te temi a dispărut.* Dacă te-ai uita înăuntru, ai vedea doar Ispăşirea, strălucind în linişte şi pace pe altarul închinat Tatălui tău.

8. Nu te teme să te uiţi înăuntru. Eul îţi spune că totul e negru de vinovăţie în tine şi te îndeamnă să nu te uiţi. În schimb, te îndeamnă să îţi priveşti fraţii şi să vezi vinovăţia în ei. Dar nu o poţi face fără să rămâi orb. Căci cei ce îşi văd fraţii în întuneric, vinovaţi în întunericul în care îi învăluiesc, se tem prea tare să privească lumina dinăuntru. În tine nu e ce crezi că este şi ce ţi-a captivat credinţa, în tine e semnul sfânt al credinţei desăvârşite pe care o are în tine Tatăl tău. El nu te preţuieşte cum te preţuieşti tu. El Se cunoaşte şi cunoaşte adevărul din tine. Ştie că nu există nicio diferenţă, căci El nu cunoaşte diferenţe. Poţi oare să vezi vinovăţie unde Dumnezeu cunoaşte că e desăvârşită inocenţă? Îi poţi nega cunoaşterea, dar nu o poţi schimba. Priveşte, atunci, lumina pe care a pus-o El în tine şi învaţă că tot ce te-ai temut că e acolo a fost înlocuit cu iubire.

X. Eliberarea de vinovăţie

1. Eşti deprins cu noţiunea că mintea poate vedea sursa durerii unde nu e. Utilitatea îndoielnică a unei dislocări de felul acesta e aceea de-a ascunde adevărata sursă a vinovăţiei şi de-a te împiedica să conştientizezi pe deplin că e dementă. Dislocarea e susţinută întotdeauna de iluzia că sursa vinovăţiei, de la care se distrage atenţia, trebuie să fie adevărată; şi trebuie să fie înfricoşătoare, pentru că altfel nu ai fi dislocat vinovăţia pe ceva ce ai crezut a fi mai puţin înfricoşător. Eşti dispus, aşadar, să vezi tot felul de „surse", cu condiţia să nu fie sursa mai profundă cu care nu au absolut nicio relaţie reală.

2. Ideile demente nu au relaţii reale, căci de aceea sunt demente. Nicio relaţie reală nu se poate baza pe vinovăţie, şi nu poate conţine nici măcar o pată de vinovăţie care să îi întineze puritatea. Căci toate relaţiile pe care le-a atins vinovăţia sunt folosite doar pentru a evita persoana *şi* vinovăţia. Ce relaţii ciudate ai făcut în acest scop ciudat! Şi ai uitat că relaţiile reale sunt sfinte şi că nu pot fi folosite de tine absolut deloc. Sunt folosite doar de Spiritul Sfânt, şi tocmai asta le face pure. Dacă îţi disloci vinovăţia asupra lor, Spiritul Sfânt nu le poate folosi. Căci, dacă ocupi tu dinainte, în propriile tale scopuri, lucrul pe care ar fi trebuit să I-l dai Lui, El nu îl poate folosi pentru eliberarea ta. Cel ce vrea să se unească în orice fel cu cineva pentru propria lui mântuire nu o va găsi în acea relaţie ciudată. Ea nu e împărtăşită, aşa că nu este reală.

3. În orice uniune cu un frate prin care urmăreşti să îţi proiectezi vinovăţia asupra lui, sau să o împărtăşeşti cu el, sau să o percepi a lui, *tu* te vei simţi vinovat. Nu vei găsi nici satisfacţie, nici pace cu el, căci uniunea ta cu el nu e reală. Vei vedea vinovăţie în relaţia aceasta pentru că tu ai pus-o

acolo. E inevitabil ca cei ce resimt vinovăţia să nu încerce să o disloce, căci cred într-adevăr în ea. Dar, deşi suferă, nu se vor uita înăuntru şi nu se vor desprinde de ea. Ei nu pot şti că iubesc şi nu pot înţelege ce înseamnă să iubeşti. Principala lor preocupare este să perceapă sursa vinovăţiei în afara lor, în afara propriului lor control.

4. Când susţii că eşti vinovat, dar că sursa vinovăţiei tale se află în trecut, nu te uiţi înăuntru. Trecutul nu e *în* tine. Bizarele asociaţii pe care le faci între tine şi el nu au înţeles în prezent. Dar le laşi să stea între tine şi fraţii tăi, cu care nu găseşti nicio relaţie reală. Poţi să te aştepţi oare să îţi foloseşti fraţii ca mijloc prin care să îţi „rezolvi" trecutul, şi să îi vezi chiar aşa cum sunt? Mântuirea nu o află cei ce îşi folosesc fraţii să rezolve probleme ce nu sunt. Tu nu ai vrut mântuire în trecut. Vrei să îţi impui dorinţele deşarte asupra prezentului, şi să speri să afli mântuire acum?

5. Hotărăşte, atunci, să nu fii cum ai fost. Nu folosi nicio relaţie ca să te ţii legat de trecut, ci cu fiecare, în fiecare zi, să renaşti. Un minut, chiar mai puţin, va fi de-ajuns pentru a te elibera de trecut şi a-ţi preda mintea, în pace, Ispăşirii. Când fiecare îţi va fi bine-venit aşa cum vrei să Îi fii şi tu Tatălui tău, nu vei vedea nicio vinovăţie în tine. Căci vei fi acceptat Ispăşirea, care a strălucit în tine tot timpul cât ai visat la vinovăţie, şi nu ai vrut să te uiţi înăuntru şi să o vezi.

6. Cât crezi că vinovăţia se justifică în orice fel, în oricine, orice ar face, nu te vei uita înăuntru, unde ai găsi întotdeauna Ispăşirea. Sfârşitul vinovăţiei nu va veni cât crezi că există o raţiune la baza ei. Căci trebuie să înveţi că vinovăţia e total dementă întotdeauna şi nu are nicio raţiune. Spiritul Sfânt nu urmăreşte să spulbere realitatea. Dacă vinovăţia ar fi reală, Ispăşirea nu ar fi. Rostul Ispăşirii e să spulbere iluziile, nu să le dea realitate şi să le ierte mai apoi.

7. Spiritul Sfânt nu ţine iluziile în mintea ta să te înspăimânte şi nu ţi le arată înfricoşător să îţi demonstreze de ce te-a mântuit. De ce te-a mântuit a dispărut. Să nu dai nicio realitate vinovăţiei şi să nu vezi nicio raţiune la baza ei. Spiritul Sfânt face - şi a făcut dintotdeauna - ce vrea Dumnezeu de la El. A văzut separarea, dar ştie ce e uniunea. Predă vindecarea, dar ştie şi ce e creaţia. Vrea să vezi şi să predai ca El şi prin El. Ce ştie El însă, tu nu ştii, deşi e al tău.

8. *Acum* ţi-e dat să vindeci şi să predai, să faci ce va fi *acum.* Deocamdată, nu e acum. Fiul lui Dumnezeu crede că s-a pierdut în vinovăţie, că e singur într-o lume întunecată în care durerea presează peste tot asupra lui din afară. Când se va uita înăuntru şi va vedea strălucirea de acolo, îşi va aduce aminte cât de mult îl iubeşte Tatăl lui. Şi îi va părea incredibil că a putut cândva să creadă că Tatăl lui nu îl iubeşte şi că îl vede condamnat. În momentul în care îţi vei da seama că vinovăţia e dementă, pe deplin nejustificată şi pe deplin fără raţiune, nu te vei teme să vezi Ispăşirea şi să o accepţi pe deplin.

9. Tu, care ai fost nemilos cu tine însuţi, nu îţi aminteşti Iubirea Tatălui tău. Şi, privindu-ţi fără milă fraţii, nu îţi aminteşti cât de mult Îl iubeşti. Dar e de-a pururea adevărat. În pacea strălucitoare din tine stă desăvârşita puritate în care ai fost creat. Nu te teme să vezi minunatul adevăr din tine. Străpunge cu privirea norul vinovăţiei ce îţi tulbură vederea şi priveşte, dincolo de întuneric, spre locul sfânt în care vei vedea lumina. Altarul închinat Tatălui tău e pur aidoma Cui Şi l-a ridicat. Nimic nu te poate împiedica să vezi ce ar vrea Cristos să vezi. Voia Lui e ca a Tatălui Său, iar El Îşi oferă mila fiecărui copil de-al lui Dumnezeu, cum vrea să faci şi tu.

10. Eliberează de vinovăţie după cum ai vrea să fii eliberat. Nu există alt mod de-a te uita înăuntru şi de-a vedea lumina iubirii, strălucind cu aceeaşi constanţă şi cu aceeaşi certitudine cu care Dumnezeu Şi-a iubit întotdeauna Fiul. *Şi cu care Fiul Îl iubeşte pe El.* Nu există frică în iubire, căci iubirea e lipsită de vinovăţie. Tu, care ţi-ai iubit întotdeauna Tatăl, nu te poţi teme, din nicio raţiune, să te uiţi înăuntru şi să îţi vezi sfinţenia. Nu poţi fi cum ai crezut că eşti. Vinovăţia ta e fără raţiune pentru că nu e în Mintea lui Dumnezeu, unde eşti tu. Iar asta *este* raţiune, pe care Spiritul Sfânt vrea să ţi-o

redea. El vrea să înlăture numai iluziile. Restul, ar vrea să vezi. Şi, în viziunea lui Cristos, vrea să îţi arate desăvârşita puritate care e de-a pururi în Fiul lui Dumnezeu.

11. Nu poţi întreţine relaţii reale cu niciunul dintre Fiii lui Dumnezeu dacă nu îi iubeşti pe toţi şi în mod egal. Iubirea nu e specială. Dacă singularizezi o parte a Fiimii pentru a-i arăta iubire, impui vinovăţie tuturor relaţiilor tale şi le faci ireale. Poţi iubi numai cum iubeşte Dumnezeu. Nu urmări să iubeşti altfel decât El, căci nu există iubire separat de-a Lui. Până nu recunoşti că asta e adevărat, nu vei avea idee cum e iubirea. Cel ce îşi condamnă un frate nu poate să se vadă nevinovat şi în pacea lui Dumnezeu. Dacă e nevinovat şi în pace şi nu o vede, delirează şi nu s-a văzut pe el. Acestuia îi spun:

Priveşte-l pe Fiul lui Dumnezeu, vezi-i puritatea şi opreşte-te.

Priveşte-i, în linişte, sfinţenia şi adu mulţumiri Tatălui său pentru că nu l-a atins niciodată nicio vinovăţie.

12. Niciuna dintre iluziile pe care i le-ai reproşat vreodată nu i-a atins inocenţa în niciun fel. Puritatea lui, total neatinsă de vinovăţie şi total iubitoare, străluceşte cu putere în tine. Să îl privim împreună şi să îl iubim. Căci în iubirea faţă de el stă nevinovăţia ta. Priveşte-te însă pe tine, şi bucuria şi aprecierea faţă de ce vezi va alunga vinovăţia pentru totdeauna. Îţi mulţumesc, Tată, pentru puritatea preasfântului Tău Fiu, pe care l-ai creat nevinovat de-a pururi.

13. Ca tine, şi eu îmi concentrez credinţa şi crezul asupra lucrului pe care îl preţuiesc. Diferenţa este aceea că eu iubesc *doar* ce iubeşte Dumnezeu cu mine şi, datorită acestui lucru, te preţuiesc mai presus de valoarea pe care ţi-ai stabilit-o tu, chiar până la valoarea pe care ţi-o atribuie Dumnezeu. Iubesc toate cele create de El, şi le ofer toată credinţa şi tot crezul meu. Credinţa mea în tine e la fel de fermă ca toată iubirea pe care o dau Tatălui meu. Încrederea mea în tine e fără limită şi fără teama că nu mă vei auzi. Îi mulţumesc Tatălui pentru minunăţia ta şi pentru multele daruri pe care mă vei lăsa să le ofer Împărăţiei, în cinstea întregimii ei dumnezeieşti.

14. Laudă ţie, ce faci Tatăl una cu Propriul Lui Fiu. Singuri, suntem neînsemnaţi cu toţii; dar, împreună, ne bucurăm de o strălucire atât de intensă, încât niciunul dintre noi, de unul singur, nu şi-o poate imagina vreodată. În faţa glorioasei străluminări a Împărăţiei, vinovăţia se topeşte şi, transformată în bunătate, nu va mai fi nicicând ce a fost. Fiecare reacţie pe care o ai va fi atât de purificată, încât s-ar potrivi ca imn de laudă Tatălui tău. Vezi numai laude la adresa Lui în ce a creat, căci El nu Îşi va înceta niciodată laudele la adresa ta. Uniţi în acest imn de laudă, stăm în faţa porţii Cerului prin care vom intra cu siguranţă în nepăcătoşenia noastră. Dumnezeu te iubeşte. Şi, atunci, pot oare eu să nu am încredere în tine, şi să Îl iubesc totuşi cu o iubire fără de cusur?

XI. Pacea Cerului

1. Uitarea şi somnul şi chiar moartea devin cele mai bune sfaturi al eului când ai de-a face cu perceputa şi aspra insinuare a vinovăţiei asupra păcii. Dar nimeni nu se vede în conflict şi devastat de un război chinuitor dacă nu crede că ambii adversari în acest război sunt reali. Crezând asta, trebuie să scape, căci un asemenea război precis i-ar nimici liniştea şi pacea, şi l-ar distruge. Dar, dacă şi-ar putea da seama că acest război se dă între o putere reală şi una ireală, ar putea să se privească şi să îşi vadă libertatea. Nimeni nu se pomeneşte devastat şi sfâşiat în lupte nesfârşite dacă el însuşi le percepe a fi fără niciun înţeles.

2. Dumnezeu nu Îşi vrea Fiul încurcat în bătălii, aşa că închipuitul lui „duşman" e cu totul ireal. Pur şi simplu încerci să scapi dintr-un război înverşunat din care *ai* scăpat. Războiul a dispărut. Căci ai auzit imnul libertăţii înălţându-se până la Cer. Bucuria şi veselia Îi revin lui Dumnezeu pentru eliberarea ta, căci nu ai făcut-o tu. Dar, cum nu ai făcut libertatea, nu ai făcut niciun război care să îţi

poată periclita libertatea. Nimic distructiv nu a existat vreodată, şi nici nu va exista. Războiul, vinovăţia, trecutul au dispărut toate laolaltă în irealitatea din care au venit.

3. Când vom fi uniţi cu toţii în Cer, nu vei preţui nimic din ce preţuieşti aici. Căci nimic din ce preţuieşti aici nu preţuieşti întru totul, aşa că nu îl preţuieşti deloc. Valoarea este unde a pus-o Dumnezeu, iar valoarea pe care o are ce apreciază Dumnezeu nu poate fi judecată, fiind ceva stabilit. Şi e întru totul de valoare. Nu poate fi decât apreciat sau neapreciat. A-l preţui doar parţial înseamnă a nu-i cunoaşte valoarea. În Cer e tot ce preţuieşte Dumnezeu, şi atât. Cerul e întru totul neambiguu. Totul e luminos şi clar, şi stârneşte o singură reacţie. Nu există întuneric, nici contrast. Nu există variaţii. Nici întreruperi. Există un sentiment de pace atât de profund, încât visele din lumea aceasta nu l-au aproximat nici câtuşi de puţin.

4. Nimic din lumea aceasta nu poate da această pace, căci nimic din lumea aceasta nu e împărtăşit pe deplin. Percepţia desăvârşită poate doar să îţi arate ce anume poate fi împărtăşit pe deplin. Îţi poate arăta şi rezultatele împărtăşirii, cât îţi mai aminteşti rezultatele neîmpărtăşirii. Spiritul Sfânt indică încetişor contrastul, ştiind că Îl vei lăsa, în cele din urmă, să judece El diferenţa dintre ele, îngăduindu-I să demonstreze care dintre ele trebuie să fie adevărată. El are încredere desăvârşită în judecata ta de pe urmă, pentru că ştie că ţi-o va efectua El. Să te îndoieşti de acest lucru ar însemna să te îndoieşti că misiunea Lui va fi îndeplinită. Cum e posibil, când misiunea Lui e a lui Dumnezeu?

5. Tu, cel cu mintea întunecată de îndoială şi vinovăţie, ţine minte un lucru: Dumnezeu ţi-a dat Spiritul Sfânt, şi I-a dat misiunea să înlăture toată îndoiala şi toate urmele de vinovăţie pe care şi le-a luat asupra lui dragul Lui Fiu. E imposibil ca misiunea aceasta să nu reuşească. Nimic nu poate opri de la înfăptuire ce vrea Dumnezeu să se înfăptuiască. Indiferent de reacţiile tale la Vocea Spiritului Sfânt, indiferent ce voce alegi să asculţi, indiferent ce gânduri ciudate îţi pot trece prin minte, Voia lui Dumnezeu *s-a* făcut. Vei găsi pacea în care te-a întemeiat El, căci El nu Se răzgândeşte. E invariabil ca pacea în care stai şi de care îţi aduce aminte Spiritul Sfânt.

6. Nu îţi vei aduce aminte de schimbare şi de transformare în Cer. Nu ai nevoie de contrast decât aici. Contrastul şi deosebirile sunt necesare mijloace didactice, căci prin ele înveţi ce să eviţi şi ce să cauţi. Când vei învăţa asta, vei găsi răspunsul care face să dispară nevoia oricăror deosebiri. Adevărul vine de bunăvoie la ce e al său. Când vei învăţa că aparţii adevărului, el va curge uşurel peste tine fără niciun fel de deosebire. Căci nu vei avea nevoie de contrast să te ajute să îţi dai seama că asta vrei, şi numai asta. Să nu te temi că Spiritul Sfânt nu va reuşi să facă ce I-a dat Tatăl tău de făcut. Voia lui Dumnezeu nu poate să nu reuşească.

7. Ai credinţă într-un singur lucru şi va fi de ajuns: Dumnezeu te voieşte în Cer, aşa că nimic nu te poate ţine pe tine departe de Cer, nici Cerul departe de tine. Cele mai fanteziste percepţii, cele mai bizare închipuiri, cele mai negre coşmaruri pe care le-ai avut vreodată nu înseamnă nimic. Nu vor birui pacea pe care ţi-o voieşte Dumnezeu. Spiritul Sfânt îţi va reda sănătatea mintală pentru că demenţa nu e Voia lui Dumnezeu. Dacă Lui I-e de ajuns, e de ajuns şi pentru tine. Nu vei ţine ce vrea Dumnezeu înlăturat, căci opreşte comunicarea cu tine, cel cu care vrea să comunice El. Vocea Lui *va fi* auzită.

8. Legătura pe care Dumnezeu Însuşi a pus-o în tine pentru a comunica, unindu-ţi mintea cu a Sa, nu poate fi oprită. Poţi crede că vrei să fie oprită, o credinţă ce tulbură într-adevăr pacea profundă în care e cunoscută dulcea şi constanta comunicare pe care Dumnezeu vrea să o aibă cu tine. Dar canalele Lui de extindere nu pot fi complet închise şi separate de El. Pacea va fi a ta pentru că pacea Lui continuă să curgă spre tine de la Cel a Cărui Voie este pacea. O ai acum. Spiritul Sfânt te va învăţa cum să o foloseşti şi, extinzând-o, să înveţi că este în tine. Dumnezeu ţi-a voit Cerul şi nu îţi va voi niciodată altceva. Spiritul Sfânt nu ştie decât de Voia Lui. Nu e nicio şansă Cerul să nu fie al tău, căci

Dumnezeu e sigur şi ce voieşte El e la fel de sigur cum e El.

9. Vei învăţa mântuirea pentru că vei învăţa cum să mântuieşti. Nu va fi posibil să te scuteşti de ce vrea să te înveţe Spiritul Sfânt. Mântuirea e la fel de certă ca Dumnezeu. Certitudinea Lui e de ajuns. Învaţă că, până şi cel mai negru coşmar ce tulbură mintea Fiului Său cufundat în somn nu are nicio putere asupra lui. Va învăţa lecţia trezirii. Dumnezeu veghează asupra lui şi lumina îl învăluie.

10. Poate oare Fiul lui Dumnezeu să se piardă în vise, când Dumnezeu a pus în el Chemarea voioasă de-a se deştepta şi de-a se bucura? El nu se poate separa de ce e în el. Somnul lui nu va rezista la Chemarea de-a se deştepta. Misiunea izbăvirii va fi îndeplinită cu aceeaşi certitudine cu care creaţia va rămâne neschimbată de-a lungul veşniciei. Nu trebuie să ştii că Cerul e al tău ca să îl faci al tău. E al tău. Dar, ca să ştii asta, Voia lui Dumnezeu trebuie acceptată ca voia ta.

11. Spiritul Sfânt va desface pentru tine tot ce-ai învăţat cum că neadevărul trebuie reconciliat cu adevărul. Iată cu ce reconciliere vrea eul să înlocuiască reconcilierea ta cu sănătatea mintală şi cu pacea. Spiritul Sfânt are în Minte pentru tine un alt tip de reconciliere, una pe care o va efectua cu aceeaşi certitudine cu care eul nu va efectua ce încearcă să facă. Nereuşita ţine de eu, nu de Dumnezeu. De El nu te poţi îndepărta, şi e cu neputinţă ca planul oferit de Spiritul Sfânt tuturor, pentru mântuirea tuturor, să nu se realizeze în mod desăvârşit. Vei fi eliberat şi nu îţi vei aminti nimic din ce ai făurit ce nu a fost creat pentru tine şi de tine în schimb. Căci cum poţi să îţi aminteşti ce nu a fost adevărat nicicând, sau să nu îţi aminteşti ce a fost aşa întotdeauna? Tocmai în această reconciliere cu adevărul, şi numai cu adevărul, stă pacea Cerului.

Capitolul 14
A PREDA PENTRU ADEVĂR

Introducere

1. Da, eşti binecuvântat. În lumea aceasta însă lucrul acesta nu îl cunoşti. Dar ai mijloacele să îl înveţi şi să îl vezi cu claritate. Spiritul Sfânt foloseşte logica la fel de uşor şi de bine ca eul, atâta doar că Propriile Lui concluzii nu sunt demente. Ele o apucă tocmai în direcţia opusă, indicând Cerul cu aceeaşi claritate cu care eul indică întunericul şi moartea. Am urmărit o mare parte din logica eului şi i-am văzut concluziile logice. Văzându-le, ne-am dat seama că nu pot fi văzute decât în iluzii, căci numai acolo pare să se vadă clar aparenta lor claritate. Să le lăsăm acum şi să urmărim logica simplă cu care predă Spiritul Sfânt simplele concluzii ce vorbesc pentru adevăr, şi numai pentru adevăr.

I. Condiţiile învăţării

1. Dacă eşti binecuvântat şi nu o cunoşti, ai nevoie să înveţi că precis trebuie să fii. Cunoaşterea nu se predă, dar condiţiile ei trebuie dobândite, căci tocmai ele au fost abandonate. Poţi învăţa să binecuvântezi şi nu poţi da ce nu ai. Atunci, dacă oferi binecuvântare, precis ţi s-a oferit ţie mai întâi. Şi precis ai acceptat-o ca a ta, căci cum ai putea să o dai altfel? Iată de ce miracolele îţi oferă *ţie* dovada că eşti binecuvântat. Dacă tot ce oferi e iertare deplină înseamnă că te-ai desprins de vinovăţie, acceptând Ispăşirea pentru tine şi învăţând că eşti nevinovat. Cum ai putea să înveţi ce s-a făcut pentru tine, fără ştirea ta, altfel decât făcând ce ar trebui să faci în cazul în care *chiar* că s-a făcut pentru tine?

2. Într-o lume făcută din negare şi fără direcţie, e nevoie de o dovadă indirectă a adevărului. Vei percepe nevoia acestui lucru dacă îţi dai seama că negarea este decizia de-a nu cunoaşte. Logica lumii trebuie, de aceea, să ducă la nimic, căci obiectivul ei este nimicul. Dacă te hotărăşti să ai şi să dai şi să nu fii decât un vis, precis îţi îndrepţi gândurile spre uitare. Iar, dacă ai şi dai şi eşti totul, şi toate acestea au fost negate, sistemul tău de gândire e închis şi separat total de adevăr. Lumea aceasta e dementă; nu subaprecia proporţiile dementţei ei. Nu e sferă a percepţiei tale care să nu fi fost atinsă de ea, iar visul tău îţi este sacru. Iată de ce Dumnezeu a pus Spiritul Sfânt în tine, unde tu ai pus visul.

3. Vederea e îndreptată întotdeauna în afară. Dacă gândurile tale ar fi întru totul de la tine, sistemul de gândire pe care l-ai făcut ar fi de-a pururea întunecat. Gândurile pe care le proiectează sau le extinde mintea Fiului lui Dumnezeu au toată puterea pe care le-o dă el. Gândurile pe care le împărtăşeşte cu Dumnezeu depăşesc convingerile lui, dar cele pe care le-a făcut el *sunt* convingerile lui. Şi tocmai pe acestea, nu adevărul, a ales să le apere şi să le iubească. Ele nu se vor lua de la el. Dar pot fi abandonate *de* el, căci Sursa desfacerii lor este în el. În lumea aceasta, nimic nu îl poate învăţa că logica lumii e total dementă şi nu duce la nimic. Dar, în cel ce a făcut această logică dementă, există Unul Ce cunoaşte că ea nu duce la nimic, pentru că El cunoaşte totul.

4. Orice direcţie ce te-ar conduce unde nu te conduce Spiritul Sfânt nu duce nicăieri. Orice lucru pe care îl cunoaşte El ca adevărat şi tu îl negi, ţi l-ai negat ţie, El trebuind atunci să te înveţe să nu îl negi. Desfacerea *e* indirectă, exact ca facerea. Ai fost creat doar să creezi, nici să faci, şi nici să vezi. Ele sunt doar expresii indirecte ale voinţei de-a trăi, blocată de capriciosul şi nesfântul moft al morţii şi al omorului, pe care Tatăl tău nu îl împărtăşeşte cu tine. Ţi-ai dat sarcina de-a împărtăşi ce nu poate fi împărtăşit. Şi, cât crezi că e posibil să înveţi să faci aşa ceva, nu crezi tot ce *e* posibil să înveţi să faci.

5. De aceea, Spiritul Sfânt trebuie să îşi înceapă predarea arătându-ţi ce niciodată n-ai putea să înveţi. Mesajul Lui nu este indirect, dar El trebuie să introducă simplul adevăr într-un sistem de gândire devenit atât de sucit şi de complex, încât nu poţi să vezi că nu înseamnă nimic. El priveşte pur şi simplu temelia lui şi o respinge. Dar tu, care nu poţi să desfaci lucrul pe care l-ai făcut, nici să scapi de povara grea a opacităţii sale ce apasă asupra minţii tale, nu poţi să vezi prin el. Te amăgeşte, pentru că ai ales să te amăgeşti. Cei ce aleg să fie amăgiţi vor ataca abordările directe, pentru că ele par să ameninţe amăgirea şi să îi dea o lovitură.

II. Studentul fericit

1. Spiritul Sfânt are nevoie de un student fericit, în care misiunea Lui să se poată realiza în mod fericit. Tu, care te-ai dedicat cu fermitate nefericirii, trebuie să recunoşti mai întâi că eşti nefericit, nu fericit. Spiritul Sfânt nu te poate învăţa fără acest contrast, căci eşti convins că nefericirea este fericire. Convingerea aceasta te-a derutat atât de mult, încât ai încercat să înveţi să faci ce nu poţi face niciodată, crezând că, dacă nu înveţi asta, nu vei fi fericit. Nu îţi dai seama că temelia care stă la baza acestui preabizar obiectiv al învăţării tale nu înseamnă absolut nimic. Şi totuşi, pentru tine, poate, încă are sens. Ai credinţă în nimic, şi vei găsi „comoara" pe care o cauţi. Dar vei adăuga încă o povară la mintea ta deja împovărată. Vei crede că nimicul e ceva de preţ şi îl vei preţui. Un ciob de sticlă, un fir de praf, un trup sau un război - e totuna pentru tine. Căci, dacă preţuieşti un singur lucru făcut din nimic, vei crede că nimicul poate fi preţios şi că poţi să înveţi cum să faci adevărat neadevărul.

2. Spiritul Sfânt, văzând unde eşti, dar cunoscând că eşti altundeva, îşi începe lecţia de simplitate cu învăţătura fundamentală că adevărul e adevărat. E cea mai grea lecţie pe care o vei învăţa vreodată, fiind, la urma urmei, singura. Simplitatea e foarte dificilă pentru nişte minţi sucite. Gândeşte-

te la toate distorsiunile pe care le-ai făcut din nimic; la toate formele şi sentimentele, acţiunile şi reacţiunile ciudate pe care le-ai ţesut din el. Nimic nu ţi-e atât de străin ca simplul adevăr şi nimic nu eşti mai puţin dispus să asculţi. Contrastul dintre ce e adevărat şi ce nu este e cât se poate de evident, dar nu îl vezi. Simplul şi evidentul nu le sunt clare celor care vor să îşi facă palate şi straie împărăteşti din nimic, crezându-se împăraţi cu coroane de aur din cauza acestora.

3. Spiritul Sfânt vede toate aceste lucruri şi te învaţă, pur şi simplu, că nu sunt adevărate. Studenţilor nefericiţi care vor să îşi predea nimicul şi să se amăgească apoi că nu este nimic, Spiritul Sfânt le spune, liniştit şi ferm:

> *Adevărul e adevărat. Nimic altceva nu contează, nimic altceva nu e real, nimic altceva nu există. Lasă-Mă să fac Eu singura distincţie pe care nu o poţi face, dar pe care ai nevoie să o înveţi. Credinţa ta în nimic le amăgeşte. Oferă-Mi Mie credinţa ta şi o voi pune blând în sfântul loc al ei. Acolo nu vei găsi amăgire, ci numai simplul adevăr. Şi pe acesta îl vei iubi, pentru că îl vei înţelege.*

4. Ca tine, Spiritul Sfânt nu a făcut adevărul. Ca Dumnezeu, El ştie că adevărul e adevărat. El aduce lumina adevărului în întuneric şi o lasă să se răsfrângă asupra ta. Iar fraţii tăi o văd cum se răsfrânge şi, dându-si seama că nu tu ai făcut această lumină, văd în tine mai mult decât vezi tu. Ei vor fi studenţi fericiţi ai lecţiei pe care le-o aduce această lumină, pentru că îi învaţă eliberarea de nimic şi de toate lucrările nimicului. Până nu le aduci lumina, nu vor considera ca nimic lanţurile grele ce par să îi lege de deznădejde. Şi atunci vor vedea că lanţurile au dispărut şi că nu au putut fi decât nimic. Iar tu vei vedea asta odată cu ei. Deoarece i-ai învăţat bucuria şi eliberarea, vor deveni profesorii tăi de eliberare şi de bucurie.

5. Când înveţi pe cineva că adevărul e adevărat, o înveţi şi tu odată cu el. Şi înveţi aşa că tocmai ce a părut cel mai greu a fost cel mai uşor. Învaţă să fii un student fericit. Nu vei învăţa niciodată cum să faci totul din nimic. Realizează însă că acesta a fost obiectivul tău şi recunoaşte cât de stupid a fost. Bucură-te că a fost desfăcut, căci - atunci când îl priveşti cu simplă onestitate - este desfăcut. Am spus mai înainte „Să nu te mulţumeşti cu nimic", căci ai crezut că nimicul te poate mulţumi. Nu e aşa.

6. Dacă vrei să fii un student fericit, trebuie să îi dai Spiritului Sfânt toate câte ai învăţat, să le dezveţe pentru tine. Şi apoi poţi să începi să înveţi lecţiile voioase care vor veni rapid pe temelia fermă că adevărul e adevărat. Căci ce se clădeşte pe ea e adevărat, clădit pe adevăr. Universul învăţării se va deschide înaintea ta în toată simplitatea lui plină de graţie. Cu adevărul înainte, nu te vei uita înapoi.

7. Studentul fericit întruneşte condiţiile învăţării în lumea aceasta, după cum întruneşte condiţiile cunoaşterii în Împărăţie. Toate acestea sunt în planul Spiritului Sfânt de-a te elibera de trecut şi de-a-ţi deschide drumul libertăţii. Căci adevărul e adevărat. Poate fi - sau poate să fi fost vreodată - altceva? Această simplă lecţie deţine cheia întunecatei uşi pe care o crezi zăvorâtă pentru totdeauna. Tu ai făcut uşa aceasta din nimic şi, dincolo de ea, nu e nimic. Cheia nu e decât lumina, care spulberă figurile şi formele şi fricile de nimic. Acceptă această cheie a libertăţii din mâinile lui Cristos, Care ţi-o dă să I te poţi alătura la împlinirea sfintei sarcini de-a aduce lumină. Căci, asemenea fraţilor tăi, nu îţi dai seama că lumina a sosit şi te-a eliberat de somnul întunericului.

8. Priveşte-ţi fraţii în libertatea lor şi învaţă de la ei cum să scapi de întuneric. Lumina din tine îi va trezi, şi nu te vor lăsa nici ei cuprins de somn. Viziunea lui Cristos se dă în chiar clipa în care o percepi pe aceasta. Unde totul e clar, totul e sfânt. Liniştea simplităţii sale e atât de irezistibilă, încât îţi vei da seama că e imposibil să negi simplul adevăr. Căci altceva nu există. Dumnezeu e pretutindeni şi Fiul Lui e cu toate în El. Poate el să cânte bocetul de jale când lucrul acesta e adevărat?

III. Decizia în favoarea nevinovăţiei

1. Studentul fericit nu poate să se simtă vinovat în privinţa învăţării. Asta e ceva atât de esenţial pentru învăţare, încât nu trebuie uitat niciodată. Studentul lipsit de vinovăţie învaţă uşor pentru că gândurile lui sunt libere. Dar asta presupune recunoaştere că vinovăţia conturbă, nu mântuieşte, şi că nu are absolut nicio funcţie utilă.

2. Poate că eşti obişnuit să foloseşti nevinovăţia doar ca să compensezi durerea vinovăţiei, şi nu o consideri ceva cu valoare în sine. Tu crezi că vinovăţia şi nevinovăţia sunt valoroase amândouă, fiecare în parte reprezentând un mod de a scăpa de ceea ce nu îţi oferă cealaltă. Nu o vrei pe nicicare fără cealaltă, căci - fără să le ai pe amândouă - nu te consideri întreg şi, de aceea, nu te consideri fericit. Dar eşti întreg numai în starea de nevinovăţie, şi numai în starea de nevinovăţie poţi fi fericit. Nu există niciun conflict aici. Dorinţa de vinovăţie - în orice fel, sub orice formă - te va face să pierzi aprecierea valorii nevinovăţiei tale şi o va face să piară din ochii tăi.

3. Nu există compromis pe care să îl poţi face cu vinovăţia, şi să scapi de durerea pe care o potoleşte numai nevinovăţia. A învăţa e totuna cu a trăi aici, după cum a crea este totuna cu a fi în Cer. De câte ori pare să te atragă durerea vinovăţiei, ţine minte că, dacă îi cedezi, decizi în defavoarea fericirii tale şi nu vei învăţa cum să fii fericit. Spune-ţi, de aceea, cu blândeţe, dar şi cu convingerea născută din Iubirea lui Dumnezeu şi a Fiului Său:

Ce resimt voi şi face manifest.

Dacă sunt nevinovat, nu am de ce să mă tem.

Aleg să îmi declar acceptarea Ispăşirii, nu respingerea ei.

Vreau să îmi accept nevinovăţia făcând-o manifestă şi împărtăşind-o.

Să aduc Fiului lui Dumnezeu pacea care vine de la Tatăl său.

4. În fiecare zi, ceas şi minut, chiar şi în fiece secundă, decizi între răstignire şi înviere, între eu şi Spiritul Sfânt. Eul e decizia de-a alege vinovăţia; Spiritul Sfânt e decizia de-a alege nevinovăţia. Puterea de decizie e tot ce ai. Opţiunile între care poţi să te decizi sunt fixe, pentru că nu există alte opţiuni în afară de iluzie şi adevăr. Iar ele nu se suprapun, pentru că sunt opuşi ireconciliabili, care nu pot fi adevăraţi amândoi. Eşti vinovat sau nevinovat, încătuşat sau liber, nefericit sau fericit.

5. Miracolul te învaţă că ai ales nevinovăţia, libertatea şi bucuria. Nu e o cauză, ci un efect. E rezultatul firesc al alegerii corecte, demonstrând fericirea ta care decurge în urma opţiunii de-a fi liber de vinovăţie. Toţi cei cărora le oferi vindecare ţi-o oferă la rândul lor. Toţi cei pe care îi ataci ţin la ei atacul şi îl cultivă făcându-ţi din el o vină. Dacă o face sau nu o face nu va conta; vei crede că o face. E imposibil să oferi ce nu vrei fără această penalizare. Costul datului e primitul. Fie e o penalizare de pe urma căreia suferi, fie procurarea fericită a unei comori la care ţii.

6. Penalizări nu i se impută niciodată Fiului lui Dumnezeu decât de el însuşi şi lui însuşi. Fiecare şansă care i se dă să vindece e încă un prilej de-a înlocui întunericul cu lumina şi frica cu iubirea. Dacă o refuză, se leagă de întuneric, pentru că nu a ales să îşi elibereze fratele şi să intre în lumină cu el. Înzestrând nimicul cu putere, el iroseşte veselul prilej de-a învăţa că nimicul nu are putere. Şi, nerisipind întunericul, a ajuns să se teamă de întuneric şi de lumină. Bucuria de-a învăţa că întunericul nu are nicio putere asupra Fiului lui Dumnezeu e lecţia fericită pe care o predă Spiritul Sfânt şi pe care ar vrea să o predai cu El. E bucuria Lui să o predea, după cum va fi şi a ta.

7. Această simplă lecţie se predă în felul următor: nevinovăţia e invulnerabilitate. Aşadar, fă-ţi invulnerabilitatea manifestă tuturor. Învaţă-l pe fiecare că, orice ar încerca să îţi facă, deplina ta

libertate de credinţa că ţi se poate face vreun rău îi arată că e nevinovat. El nu îţi poate face niciun rău, iar tu, refuzând să îl laşi să creadă că îţi poate, îl înveţi că Ispăşirea, pe care ai acceptat-o pentru tine însuţi, e şi a lui. Nu e nimica de iertat. Nimeni nu îi poate face rău Fiului lui Dumnezeu. Vinovăţia lui e întru totul fără cauză şi, fără cauză fiind, nu poate exista.

8. Dumnezeu e singura Cauză, şi vinovăţia nu ţine de El. Nu învăţa pe nimeni că ţi-a făcut vreun rău, căci, dacă îl înveţi pe altul, te înveţi pe tine însuţi că un lucru ce nu ţine de Dumnezeu are putere asupra ta. *Lucrurile fără cauză nu pot exista.* Nu le demonstra şi nu încuraja credinţa în ele în nicio minte. Aminteşte-ţi mereu că mintea e una, iar cauza e una şi ea. Vei învăţa comunicarea cu această unitate numai când vei învăţa să negi ce e lipsit de cauză şi să accepţi Cauza lui Dumnezeu ca fiind a ta. Puterea pe care a dat-o Dumnezeu Fiului *este* a lui, şi Fiul Lui nu poate să vadă sau să aleagă să vadă altceva fără să îşi impună penalizarea vinovăţiei, în locul întregii învăţături fericite pe care i-ar oferi-o bucuros Spiritul Sfânt.

9. De câte ori alegi să iei decizii de unul singur, gândeşti distructiv şi decizia va fi greşită. Îţi va dăuna datorită noţiunii de decizie ce a dus la ea. Nu e adevărat că poţi lua decizii de unul singur sau numai pentru tine. Niciun gând al Fiului lui Dumnezeu nu poate avea efecte separate sau izolate. Fiece decizie se ia pentru întreaga Fiime, e îndreptată înăuntru şi în afară, şi influenţează o constelaţie mai mare decât orice ţi-ai imaginat vreodată.

10. Cei ce acceptă Ispăşirea *sunt* invulnerabili. Dar cei ce cred că sunt vinovaţi vor reacţiona la vinovăţie, crezând-o mântuire, şi nu vor refuza să o vadă şi să devină părtaşi la ea. Ei cred că a spori vinovăţia înseamnă a se proteja. Şi nu vor izbuti să înţeleagă simplul fapt că ce nu vor trebuie să le dăuneze. Căci nu cred că ce vor este bun. Dar voia li s-a dat pentru că e sfântă şi le va aduce tot ce le trebuie, venind la fel de firesc ca pacea ce nu cunoaşte limite. Nu există lucruri de valoare cu care voia lor să nu îi poată înzestra. Dar, din cauză că nu îşi înţeleg voia, Spiritul Sfânt o înţelege pentru ei şi le dă ce vor - fără efort, fără încordare şi fără imposibila povară de-a decide singuri ce vor şi ce le trebuie.

11. Nu va trebui niciodată să iei decizii de unul singur. Nu eşti lipsit de ajutor, un Ajutor care cunoaşte răspunsul. Oare vrei să te mulţumeşti cu puţinul - tot ce îţi poţi oferi singur -, când Cel Care îţi dă totul ţi-l va oferi pur şi simplu? El nu te va întreba niciodată ce ai făcut să meriţi darul lui Dumnezeu. Nu îţi pune, aşadar, nici tu această întrebare. Acceptă-I răspunsul, în schimb, căci ştie că meriţi tot ce îţi voieşte Dumnezeu. Nu încerca să scapi de darul dumnezeiesc pe care ţi-l oferă atât de liber şi de bucuros. Nu îţi oferă decât ce I-a dat Dumnezeu pentru tine. Nu trebuie să decizi dacă îl meriţi sau nu. Dumnezeu ştie că îl meriţi.

12. Chiar vrei să negi adevărul deciziei lui Dumnezeu şi să înlocuieşti valoarea calmă şi neclintită pe care o acordă Fiului Său cu jalnica ta apreciere de sine? Nimic nu poate zdruncina convingerea lui Dumnezeu de puritatea desăvârşită a creaţiei Sale, căci *este* de o puritate totală. Nu decide în defavoarea ei, căci, fiind un lucru ce ţine de El, trebuie să fie adevărată. Pacea sălăşluieşte în fiecare minte care acceptă liniştită planul stabilit de Dumnezeu pentru Ispăşirea ei, renunţând la propriu-i plan. Nu cunoşti ce este mântuirea, căci nu o înţelegi. Nu lua nicio decizie privind ce e şi unde e, ci întreabă-L totul pe Spiritul Sfânt şi lasă toate deciziile pe seama blândelor Lui sfaturi.

13. Cel Ce cunoaşte planul dumnezeiesc pe care vrea Dumnezeu să îl urmezi te poate învăţa care e acesta. Numai înţelepciunea Lui este în stare să te îndrume cum să îl urmezi. Fiece decizie pe care o întreprinzi de unul singur e doar un indiciu că vrei să defineşti *ce* este mântuirea şi de *ce* anume vrei să fii mântuit. Spiritul Sfânt ştie că toată mântuirea e debarasare de vinovăţie. Nu ai alt „duşman" şi, împotriva acestei distorsiuni ciudate a purităţii Fiului lui Dumnezeu, Spiritul Sfânt e singurul tău Prieten. El e puternicul protector al inocenţei ce te face liber. Şi e decizia Lui să desfacă tot ce îţi ascunde inocenţa de mintea ta înseninată.

14. Lasă-L, aşadar, să fie singura Călăuză pe care o vei urma spre mântuire. El ştie drumul şi te conduce bucuros de-a lungul lui. Cu El, nu vei putea să nu înveţi că tot ce îţi voieşte Dumnezeu *e* voia ta. Fără călăuzirea Lui, vei crede că îl ştii singur şi vei decide în defavoarea păcii tale cu aceeaşi certitudine cu care ai decis că mântuirea se găseşte doar în tine. Mântuirea ţine de Cel Căruia Dumnezeu I-a dat-o pentru tine. El nu a uitat-o. Nu Îl uita, şi El va lua fiecare decizie pentru tine, pentru mântuirea ta şi pentru pacea lui Dumnezeu din tine.

15. Nu căuta să estimezi valoarea Fiului lui Dumnezeu, pe care El l-a creat sfânt, căci a încerca aşa ceva înseamnă a-i evalua Tatăl şi a judeca în defavoarea Lui. Şi *chiar* că o să te simţi vinovat pentru această nelegiuire închipuită, pe care nimeni din lumea aceasta sau din Cer nu ar putea să o comită. Spiritul Sfânt te învaţă, pur şi simplu, că „păcatul" substituirii de sine pe tronul lui Dumnezeu nu e o sursă de vinovăţie. Ce nu se poate întâmpla nu poate avea efecte de care să te temi. Fii liniştit în credinţa pusă în Cel Ce te iubeşte şi vrea să te scoată din nebunie. Dementa poate să fie opţiunea ta, dar nu este realitatea ta. Nu uita niciodată Iubirea lui Dumnezeu, Care te-a ţinut minte. Căci e de-a dreptul imposibil să Îşi poată lăsa vreodată Fiul să cadă din Mintea iubitoare în care a fost creat şi în care i s-a stabilit locaşul de-a pururi în pace deplină.

16. Spune-I Spiritului Sfânt: „Decide Tu în locul meu", şi s-a făcut. Căci deciziile Lui reflectă ce cunoaşte despre tine Dumnezeu; şi, în această lumină, greşeala de orice fel devine cu neputinţă. De ce te-ai zbate atât de frenetic să anticipezi tot ce nu cunoşti, când toată cunoaşterea se află în spatele fiecărei decizii pe care o ia Spiritul Sfânt pentru tine? Învaţă ce sunt înţelepciunea şi Iubirea Lui, şi predă răspunsul Lui tuturor celor ce se zbat în întuneric. Căci decizi pentru ei şi pentru tine.

17. Cât de cuviincios e să decizi totul prin Cel a Cărui Iubire egală li se dă egal tuturor! El nu îţi lasă pe nimeni pe dinafara ta. Şi îţi dă astfel ce e al tău, pentru că Tatăl tău vrea să împărtăşeşti ce e al tău cu El. În toate să fii condus de El şi să nu reconsideri. Ai încredere că va răspunde repede, sigur şi cu Iubire pentru toţi cei ce vor fi atinşi de decizie în orice fel. Şi vor fi atinşi cu toţii. Chiar vrei să îţi asumi singur răspunderea pentru încercarea de-a decide ce anume poate să le aducă numai bine tuturor? Ştii tu aşa ceva?

18. Te-ai învăţat cel mai nefiresc lucru - să nu comunici cu Creatorul tău. Dar rămâi în strânsă comunicare cu El şi cu tot ce e în El, după cum e şi în tine. Dezvaţă-te de izolare cu ajutorul iubitoarei Lui călăuziri şi învaţă ce e comunicarea fericită pe care ai aruncat-o, dar pe care nu ai putut-o pierde.

19. De câte ori nu eşti sigur ce să faci, gândeşte-te la Prezenţa Lui în tine şi spune-ţi doar aşa:

El mă conduce şi cunoaşte drumul, pe care eu nu îl cunosc.

El niciodată nu mă va opri de la ce vrea să învăţ.

Am încredere, de aceea, că îmi va comunica tot ce cunoaşte pentru mine.

Lasă-L apoi să te înveţe liniştit cum să îţi percepi nevinovăţia, care e deja acolo.

IV. Funcţia pe care o ai în cadrul Ispăşirii

1. Când accepţi nevinovăţia unui frate, vei vedea Ispăşirea în el. Căci, proclamând-o în el, ţi-o însuşeşti şi vei vedea ce ai căutat. Nu vei vedea în fratele tău simbolul strălucitor al nevinovăţiei sale cât timp continui să crezi că nu este în el. Nevinovăţia lui e Ispăşirea *ta.* Acordă-i-o, şi vei vedea adevărul lucrului pe care l-ai recunoscut. Dar, pentru a fi primit, adevărul trebuie în primul rând să fie oferit, chiar aşa cum Dumnezeu l-a dat în primul rând Fiului Său. Primul nu înseamnă nimic în timp, dar

Primul în veşnicie e Dumnezeu Tatăl, Care e Primul şi Unul, totodată. Dincolo de Primul nu mai e niciunul, căci nu există o ordine, nici al doilea sau al treilea, şi nimic în afară de Primul.

2. Tu, care ţii de Prima Cauză, creat de El după asemănarea Lui şi parte a Lui, eşti mai mult decât nevinovat. Starea de nevinovăţie e singura condiţie în care ce nu este a fost înlăturat din mintea dezordonată care a crezut că este. Iată starea - singura - pe care trebuie să o atingi, cu Dumnezeu alături. Căci, până nu o atingi, vei continua să crezi că eşti separat de El. Poate că Îi poţi simţi Prezenţa alături, dar nu poţi să cunoşti că eşti una cu EL. Asta nu e ceva ce poate fi predat. Învăţarea se aplică numai condiţiei în care asta vine de la sine.

3. Când vei lăsa să îţi fie desfăcut tot ce te-a făcut să nu vezi adevărul în preasfânta-ţi minte, şi vei sta astfel în toată graţia înaintea Tatălui tău, El ţi Se va da după cum a făcut întotdeauna. Să Se dea e tot ce cunoaşte, şi toată cunoaşterea deci. Căci ce nu cunoaşte El nu poate fi şi, de aceea, nu poate fi dat. Nu cere să fii iertat, căci asta s-a realizat deja. Cere, mai degrabă, să înveţi cum să ierţi şi să redai ce-a fost dintotdeauna neiertătoarei tale minţi. Ispăşirea devine reală şi vizibilă pentru cei ce o folosesc. Pe pământ, asta e singura funcţie pe care o ai, şi trebuie să înveţi că este tot ce vrei să înveţi. Te vei simţi vinovat până nu o înveţi. Căci, în final, indiferent ce formă ia, vinovăţia ta apare din neîndeplinirea funcţiei pe care o ai în Mintea lui Dumnezeu cu toţi ai tăi. Poţi oare să scapi de vinovăţia aceasta neîndeplinind funcţia pe care o ai aici?

4. Nu e nevoie să înţelegi creaţia ca să faci ce este de făcut înainte ca cunoaşterea aceea să capete înţeles pentru tine. Dumnezeu nu dărâmă bariere, şi nici nu este cel ce le-a făcut. Când te desprinzi de ele, barierele dispar. Dumnezeu nu va rata, şi nici nu a ratat vreodată, în vreo privinţă. Decide că Dumnezeu are, dar tu nu ai dreptate în privinţa ta. El te-a creat din El, dar tot în El. Ştie ce eşti. Tine minte că nu există un al doilea în raport cu El. De aceea, nu poate să existe cineva fără Sfinţenia Lui, nici cineva nedemn de desăvârşita Lui Iubire. Nu rata funcţia pe care o ai să iubeşti într-un loc lipsit de iubire, făcut din întuneric şi amăgire, căci aşa se desfac întunericul şi amăgirea. Nu te rata nici pe tine, ci oferă-Vă în schimb - lui Dumnezeu şi ţie - neprihănitul Lui Fiu. Ca răspuns la acest mic dar de apreciere faţă de Iubirea Lui, Dumnezeu ţi-l va da, în schimbul darului tău, pe al Lui.

5. Înainte de-a lua orice decizii de unul singur, aminteşte-ţi că ai decis în defavoarea funcţiei pe care o ai în Cer şi gândeşte-te apoi atent dacă vrei să iei aici decizii. Funcţia pe care o ai aici e doar aceea de-a decide să nu decizi ce vrei, ca recunoaştere că nu ştii. Şi atunci, cum poţi decide ce să faci? Lasă toate deciziile în seama Celui Ce vorbeşte pentru Dumnezeu şi pentru funcţia ta, cum o cunoaşte El. Aşa te va învăţa să înlături povara îngrozitoare pe care ai luat-o asupra ta neiubindu-l pe Fiul lui Dumnezeu şi încercând să îl înveţi vinovăţie în loc de iubire. Renunţă la această încercare frenetică şi smintită ce te trişează de bucuria de-a trăi cu Dumnezeul şi Tatăl tău, şi de-a te trezi bucuros la Iubirea şi Sfinţenia Sa, care se contopesc să alcătuiască adevărul din tine, făcându-te una cu El.

6. Când vei învăţa cum să decizi cu Dumnezeu, toate deciziile vor deveni uşoare şi fireşti ca răsuflarea. Nu vei depune niciun efort şi vei fi îndrumat atât de uşor de parcă ai fi purtat pe o cărare liniştită vara. Numai propria ta voinţă pare să facă procesul de decizie dificil. Spiritul Sfânt nu va întârzia să îţi răspundă de fiecare dată când Îl întrebi ce să faci. El ştie. Şi îţi va spune şi ţie, iar apoi o va face pentru tine. Tu, care eşti obosit, vei vedea că în asta e ceva mai odihnitor decât somnul. Căci vinovăţia poţi să o duci cu tine în somn, dar nu şi în asta.

7. Nu Îl poţi cunoaşte pe Dumnezeu, a Cărui Voie e să Îl cunoşti, decât dacă eşti nevinovat. De aceea, *precis* eşti nevinovat. Dar, dacă nu accepţi condiţiile necesare pentru a-L cunoaşte, L-ai negat şi nu Îl recunoşti, deşi e peste tot în jurul tău. El nu poate fi cunoscut fără Fiul Lui, a cărui nevinovăţie e condiţia pentru a-L cunoaşte. A accepta că Fiul Lui e vinovat e o negare a Tatălui atât de totală, încât

cunoaşterea devine imposibil de recunoscut chiar în mintea în care a pus-o Dumnezeu. De-ai asculta numai, şi de-ai învăţa cât de imposibil este acest lucru! Nu Îi conferi atribute pe care le înţelegi. Nu L-ai făcut tu, şi tot ce înţelegi nu ţine nicidecum de El.

8. Sarcina ta nu e să faci realitatea. Ea este fără să o faci tu, dar nu şi fără tine. Tu, care ai încercat să te lepezi de ea şi L-ai preţuit atât de puţin pe Dumnezeu, ascultă-mă vorbind pentru El şi pentru tine. Nu poţi să înţelegi ce mult te iubeşte Tatăl tău, căci nu ai nicio paralelă în experienţa lumii care să te ajute să înţelegi acest lucru. Nu există, pe pământ, nimic cu care să îl poţi compara, şi nu i se aseamănă, nici câtuşi de puţin, nimic din ce ai simţit vreodată separat de El. Tu nu poţi nici măcar să dai o binecuvântare cu perfectă blândeţe. Cum să Îl cunoşti pe Cel Ce dă veşnic şi nu ştie decât să dea?

9. Copiii Cerului trăiesc în lumina binecuvântării Tatălui lor, pentru că se ştiu nepăcătoşi. Ispăşirea s-a stabilit ca mijloc de-a reda nevinovăţia în minţi care au negat-o, negându-şi astfel Cerul. Ispăşirea te învaţă adevărata condiţie a Fiului lui Dumnezeu. Nu te învaţă ce eşti sau ce e Tatăl tău. Spiritul Sfânt, Care ţine minte aceste lucruri pentru tine, te învaţă doar cum să înlături blocajele dintre tine şi ce cunoşti. Memoria Lui este a ta. Dacă îţi aminteşti ce ai făurit, nu îţi aduci aminte de nimic. Amintirea realităţii e în El şi, de aceea, în tine.

10. Nevinovatul şi vinovatul nu sunt în stare să se înţeleagă reciproc. Fiecare îl percepe pe celălalt asemănător sie însuşi, făcându-i pe amândoi incapabili să comunice, pentru că fiecare îl vede pe celălalt diferit de felul în care se vede pe el. Dumnezeu Îi poate comunica numai Spiritului Sfânt din mintea ta, pentru că numai El împărtăşeşte cunoaşterea a ceea ce eşti cu Dumnezeu. Şi numai Spiritul Sfânt Îi poate răspunde lui Dumnezeu pentru tine, căci numai El cunoaşte ce este Dumnezeu. Celelalte lucruri pe care le-ai pus în mintea ta nu pot să existe, căci ce nu e în continuă comunicare cu Mintea lui Dumnezeu nu a existat nicicând. Comunicarea cu Dumnezeu e viaţă. Şi nimic, fără ea, nu există.

V. Cercul Ispăşirii

1. Singura parte a minţii tale care are realitate e partea care continuă să te lege de Dumnezeu. Vrei să se transforme toată într-un radios mesaj al Iubirii lui Dumnezeu, pe care să îl împărtăşeşti cu toţi singuraticii care L-au negat? Dumnezeu face posibil acest lucru. Vrei să Îi negi dorul de-a fi cunoscut? Ti-e dor de El, după cum I-e dor şi Lui de tine. Dorul acesta e de-a pururi neschimbător. Acceptă atunci imuabilul. Lasă în urmă lumea morţii şi întoarce-te liniştit în Cer. Nu e nimic de valoare aici şi totul e de valoare acolo. Ascultă Spiritul Sfânt şi, prin El, pe Dumnezeu. El îţi vorbeşte despre tine ţie. Nu există nicio vină în tine, căci Dumnezeu e binecuvântat în Fiul Său, după cum Fiul e binecuvântat în El.

2. Fiecare are un rol special în Ispăşire, dar mesajul transmis fiecăruia e întotdeauna acelaşi: *Fiul lui Dumnezeu e nevinovat.* Fiecare predă mesajul diferit şi îl învaţă diferit. Dar, până nu îl predă şi nu îl învaţă, va suferi durerea vagii conştienţe că adevărata lui funcţie rămâne neîndeplinită în el. Povara vinovăţiei este grea, dar Dumnezeu nu te vrea legat de ea. Planul dumnezeiesc pentru trezirea ta e tot atât de perfect pe cât e al tău de failibil. Nu ştii ce faci, dar Cel Ce ştie e cu tine. Blândeţea Lui este a ta, şi toată iubirea pe care o împărtăşeşti cu Dumnezeu El ţi-o ţine în păstrare. Nu vrea să te înveţe decât cum să fii fericit.

3. Fiu binecuvântat al unui Tată pe deplin binecuvântător, bucuria a fost creată pentru tine. Cine îl poate condamna pe cel binecuvântat de Dumnezeu? În Mintea lui Dumnezeu nu există nimic care să nu Îi împărtăşească inocenţa sclipitoare. Creaţia este extensia firească a desăvârşitei purităţi. Singura chemare pe care o ai aici e să te dedici, cu disponibilitate activă, negării vinovăţiei în toate formele ei. A acuza înseamnă *a nu înţelege.* Studenţii fericiţi ai Ispăşirii devin profesorii inocenţei, care e dreptul

tuturor celor creaţi de Dumnezeu. Nu le refuza cele cuvenite, căci nu îi vei opri de la ele numai pe ei.

4. Moştenirea Împărăţiei e dreptul Fiului lui Dumnezeu, care i s-a dat în momentul creaţiei sale. Nu încerca să i-o furi, căci vei cere vinovăţie şi o vei resimţi. Fereşte-i puritatea de fiecare gând ce vrea să i-o fure şi să o ţină departe de privirea lui. Adu inocenţa la lumină, ca răspuns la chemarea Ispăşirii. Nu lăsa puritatea să rămână ascunsă niciodată, ci las-o să împrăştie vălurile grele de vinovăţie în care Fiul lui Dumnezeu s-a ascuns de propria-i privire.

5. Aici suntem uniţi cu toţii în Ispăşire; nimic altceva nu ne poate uni în lumea aceasta. Aşa se va stinge lumea separării şi se va reda deplina comunicare dintre Tată şi Fiu. Miracolul recunoaşte nevinovăţia, care precis a fost negată din moment ce a produs nevoia vindecării. Nu te opri de la această recunoaştere bucuroasă, căci în ea stă speranţa fericirii şi a eliberării de orice fel de suferinţă. Există oare cineva care nu doreşte să scape de durere? Poate că nu a învăţat deocamdată cum să schimbe vinovăţia cu inocenţa, nici cum să realizeze că numai prin acest schimb îşi poate însuşi eliberarea de durere. Dar cei ce nu au reuşit să înveţe trebuie învăţaţi, nu atacaţi. A-i ataca pe cei ce au nevoie să fie învăţaţi înseamnă a nu reuşi să înveţi de la ei.

6. Profesorii inocenţei, fiecare în felul lui, s-au reunit, preluându-şi rolul în programa unificată a Ispăşirii. Nu există unitate a obiectivelor predării în afară de aceasta. Nu există conflict în această programă, care are o singură ţintă, indiferent cum e predată. Fiecare efort depus în numele ei e oferit în scopul exclusiv al eliberării de vinovăţie, spre slava eternă a lui Dumnezeu şi a creaţiei Sale. Şi fiecare lecţie ce trimite la asta trimite direct la Cer şi la pacea lui Dumnezeu. Nu există durere, nici încercare, nici frică pe care să nu le poată înfrânge predarea acestei lecţii. Puterea lui Dumnezeu Însuşi sprijină predarea acestei lecţii şi îi garantează rezultatele nelimitate.

7. Uneşte-ţi propriile eforturi la puterea ce nu poate da greş şi duce neîndoios la pace. Nimeni nu poate rămâne neatins de o lecţie ca asta. Nu te vei vedea mai presus de puterea lui Dumnezeu dacă predai doar asta. Nu vei fi scutit de efectele acestei lecţii preasfinte, care nu urmăreşte decât să redea ce e dreptul creaţiei lui Dumnezeu. De la toţi cărora le acorzi eliberarea de vinovăţie îţi vei învăţa, inevitabil, inocenţa. Cercul Ispăşirii nu are sfârşit. Şi vei primi tot mai multă încredere din includerea ta sigură în cerc, cu toţi cei pe care îi aduci să stea în siguranţa şi în pacea lui desăvârşită.

8. Pace, aşadar, tuturor celor ce devin profesori ai păcii. Căci pacea e recunoaşterea purităţii desăvârşite, din care nimeni nu e exclus. În acest cerc sfânt sunt toţi cei creaţi de Dumnezeu ca Fiu al Său. Bucuria e atributul lui unificator, nimeni nefiind lăsat pe dinafară, să îndure vinovăţia de unul singur. Puterea lui Dumnezeu îi trage pe toţi în îmbrăţişarea sigură a iubirii şi a unirii sale. Stai liniştit în acest cerc şi atrage toate minţile torturate să ţi se alăture în siguranţa păcii şi a sfinţeniei sale. Rămâi cu mine în el, ca profesor de Ispăşire, nu de vinovăţie.

9. Binecuvântat eşti tu, care predai cu mine. Puterea noastră nu vine de la noi, ci de la Tatăl nostru. În nevinovăţie Îl cunoaştem, după cum ne cunoaşte şi El nevinovaţi. Eu stau în acest cerc, chemându-te la pace. Predă pace cu mine şi stai cu mine pe pământ sfânt. Aminteşte-ţi pentru toţi puterea pe care le-a dat-o Tatăl vostru. Nu crede că nu poţi preda desăvârşita Lui pace. Nu sta pe dinafară, ci mi te alătură în cerc. Nu rata singurul scop la care te cheamă ce predau. Redă-I lui Dumnezeu Fiul aşa cum l-a creat, învăţându-l inocenţa lui.

10. Răstignirea nu a avut niciun rol în Ispăşire. Numai învierea a devenit rolul meu în ea. Acesta e simbolul eliberării de vinovăţie prin nevinovăţie. Pe cel pe care îl percepi vinovat îl vei răstigni. Dar celui pe care îl vezi nevinovat îi vei da nevinovăţie. Răstignirea e întotdeauna ţelul eului. El îi vede vinovaţi pe toţi şi, condamnându-i, vrea să ucidă. Spiritul Sfânt vede numai nevinovăţie şi, cu blândeţea Lui, vrea să elibereze de toată frica şi să restabilească domnia iubirii. Puterea iubirii stă în blândeţea Lui, care e dumnezeiască şi, de aceea, nu poate nici să răstignească, nici să fie răstignită. Templul pe care îl

refaci devine altarul tău, căci s-a reconstruit prin tine. Şi tot ce Îi dai lui Dumnezeu e al tău. Aşa creează El şi tot aşa trebuie să refaci şi tu.

11. Pe toţi pe care îi vezi fie îi pui în cercul sfânt al Ispăşirii, fie îi laşi pe dinafară, judecându-i buni de răstignit sau de izbăvit. Dacă îi aduci în cercul purităţii, vei rămâne cu ei acolo. Dacă îi laşi pe dinafară, li te vei alătura acolo. Nu judeca decât în liniştea care nu vine de la tine. Refuză să accepţi că cineva este lipsit de binecuvântarea Ispăşirii şi adu-l în ea prin binecuvântarea ta. Sfinţenia trebuie împărtăşită, căci în ea stă tot ce o face sfântă. Vino bucuros în cercul sfânt şi priveşte-i în pace pe toţi cei ce se cred pe dinafară. Nu alunga pe nimeni, căci aici este ce caută cu toţii, laolaltă cu tine. Vino, hai să ne alăturăm lor în locul sfânt al păcii care e pentru noi toţi, uniţi cu toţii în Cauza păcii.

VI. Lumina comunicării

1. Călătoria pe care o întreprindem împreună este înlocuirea întunericului cu lumina, a ignoranţei cu înţelegerea. Nimic din ce înţelegi nu e înfricoşător. Numai în întuneric şi în ignoranţă percepi înspăimântătorul şi te fereşti de el, retrăgându-te în şi mai mult întuneric. Şi totuşi, numai ce e ascuns poate îngrozi, nu prin ce e, ci prin ascunzimea de care dă dovadă. Obscurul e înfricoşător pentru că nu îi înţelegi semnificaţia. Dacă ai înţelege-o, ar fi clară şi nu ai mai fi în întuneric. Nimic nu are o valoare ascunsă, căci lucrurile ascunse nu pot fi împărtăşite şi, de aceea, valoarea lor este necunoscută. Lucrurile ascunse sunt despărţite, dar valoarea stă întotdeauna într-o apreciere comună. Ce e tăinuit nu poate fi iubit şi, de aceea, trebuie să înspăimânte.

2. Lumina liniştită în care sălăşluieşte în tine Spiritul Sfânt e pur şi simplu o deschidere perfectă, în care nimic nu se ascunde şi, de aceea, nimic nu înspăimântă. Atacul va ceda mereu în faţa iubirii dacă e adus la iubire, şi nu e ascuns de ea. Nu există întuneric pe care să nu îl împrăştie lumina iubirii, decât dacă e ascuns de binefacerea iubirii. Lucrul pe care îl fereşti de iubire nu îi poate împărtăşi puterea de vindecare, pentru că l-ai desprins de ea şi l-ai ţinut în întuneric. Santinelele întunericului îl păzesc cu atenţie; şi tu, care ai făcut din nimic aceşti paznici ai iluziei, te temi acum de ei.

3. Vrei să continui să acorzi putere imaginară acestor idei ciudate de siguranţă? Ele nu sunt nici sigure, nici nesigure. Nu protejează, nici nu atacă. Nu fac absolut nimic, nefiind absolut nimic. Ele fiind păzitoarele întunericului şi ale ignoranţei, va trebui să apelezi la ele numai pentru frică, pentru că tot ce ţin în obscuritate *este* înfricoşător. Desprinde-te însă de ele, şi ce a fost înfricoşător nu va mai fi. Fără protecţia obscurităţii, rămâne numai lumina iubirii, căci numai ea are înţeles şi poate trăi în lumină. În rest, totul trebuie să dispară.

4. Moartea cedează vieţii pur şi simplu pentru că distrugerea nu e adevărată. Lumina nevinovăţiei spulberă vinovăţia pentru că, atunci când sunt aduse laolaltă, adevărul uneia trebuie să facă deosebit de clară falsitatea opusului său. Nu ţine vinovăţia şi nevinovăţia despărţite una de cealaltă, căci credinţa că le poţi avea pe amândouă e lipsită de înţeles. Ţinându-le despărţite, nu ai făcut decât să le confunzi una cu cealaltă şi să le pierzi înţelesul. Şi, de aceea, nu îţi dai seama că numai una are înţeles. Cealaltă e un nonsens.

5. Ai considerat separarea un mijloc de sistare a comunicării cu Tatăl tău. Spiritul Sfânt o reinterpretează ca mijloc de restabilire a lucrului pe care nu ai reuşit să îl sistezi, dar *ai* reuşit să îl pui în obscuritate. Toate lucrurile făcute de tine îi sunt de folos Lui, în vederea scopului Său preasfânt. El ştie că nu eşti separat de Dumnezeu, dar percepe în mintea ta multe care te fac să crezi că eşti separat. Te toate acestea - şi nimic altceva - vrea să le separe de tine. Vrea să te înveţe cum să foloseşti în avantajul tău puterea de decizie, pe care ai făcut-o în locul puterii de creaţie. Tu, care ai făcut-o pentru a te răstigni, trebuie să înveţi de la El cum să o aplici sfintei cauze a refacerii.

6. Tu, care vorbeşti în simboluri obscure şi ocolite, nu înţelegi limba pe care ai făcut-o. Nu are înţeles, căci scopul ei nu e comunicarea, ci subminarea ei. Dacă scopul limbii e comunicarea, cum poate limba aceasta să însemne ceva? Dar, până şi acest efort ciudat şi anormal de-a comunica necomunicând conţine destulă iubire să o facă semnificativă dacă Interpretul ei nu e cel ce a făcut-o. Tu, care ai făcut-o, nu exprimi decât conflict, de care Spiritul Sfânt vrea să te elibereze. Lasă pe seama Lui ce vrei să comunici. El îţi va interpreta totul cu desăvârşită claritate, căci ştie cu Cine eşti într-o desăvârşită comunicare.

7. Nu ştii ce spui şi, de aceea, nu ştii ce ţi se spune. Dar Interpretul tău percepe înţelesul în limba ta străină. El nu va încerca să comunice ce nu are înţeles. Dar va desprinde tot ce are înţeles, îndepărtând restul şi oferind adevărata ta comunicare celor ce vor să comunice la fel de adevărat cu tine. Tu vorbeşti două limbi deodată, iar asta trebuie să ducă la neinteligibilitate. Dar, dacă una nu înseamnă nimic şi cealaltă înseamnă totul, numai aceea e posibilă în scopul comunicării. Cealaltă nu face decât să o perturbe.

8. Funcţia Spiritului Sfânt e întru totul comunicarea. El trebuie, de aceea, să înlăture orice perturbă comunicarea pentru a o reface. De aceea, să nu Îi ascunzi nicio sursă de perturbare, căci El nu îţi va ataca santinelele. Adu-le însă la El şi lasă-I blândeţea să te înveţe că, în lumină, nu sunt înfricoşătoare şi că nu pot servi la paza uşilor întunecate în spatele cărora se ascunde, cu grijă, absolut nimic. Trebuie să deschidem toate uşile şi să lăsăm lumina să se reverse înăuntru. Nu există camere ascunse în templul lui Dumnezeu. Porţile lui sunt larg deschise să Îi întâmpine Fiul. Nimeni nu poate să nu vină unde l-a chemat Dumnezeu, dacă nu îşi închide singur uşa la întâmpinarea Tatălui său.

VII. Împărtăşirea percepţiei cu Spiritul Sfânt

1. Ce vrei? Lumina sau întunericul, cunoaşterea sau ignoranţa sunt ale tale, dar nu amândouă. Opuşii trebuie reuniţi, nu despărţiţi. Căci separarea lor e numai în mintea ta şi sunt reconciliaţi prin unire, ca tine. În unire, tot ce nu e real trebuie să dispară, căci adevărul *e* unire. Aşa cum întunericul dispare în lumină, tot aşa şi ignoranţa se stinge când apare cunoaşterea. Percepţia este mijlocul prin care ignoranţa e adusă la cunoaştere. Dar percepţia trebuie să fie lipsită de amăgire, căci devine altfel mesagerul ignoranţei, şi nu un ajutor în căutarea adevărului.

2. Căutarea adevărului nu e decât onesta căutare a tot ce perturbă adevărul. Adevărul *este.* Nu poate fi nici pierdut, nici căutat, nici găsit. El este, indiferent unde eşti, fiind în tine. Pentru tine însă, el poate fi real sau fals, recunoscut sau nerecunoscut. Dacă îl ascunzi, îţi devine ireal *pentru că* l-ai ascuns şi te-ai înconjurat de frică. Sub fiecare piatră unghiulară a fricii pe care ţi-ai ridicat smintitul sistem de convingeri stă ascuns adevărul. Dar nu poţi să cunoşti acest lucru, căci - ascunzând adevărul în frică - nu vezi niciun motiv să crezi că, cu cât te uiţi mai mult la frică, cu atât o vezi mai puţin şi îţi devine mai clar ceea ce încearcă să ascundă.

3. Nu e posibil să convingi necunoscătorii că sunt cunoscători. Din punctul lor de vedere, nu e adevărat. Dar e adevărat pentru că Dumnezeu cunoaşte acest lucru. E limpede că avem de-a face cu două puncte de vedere opuse privind ce sunt „necunoscătorii". Pentru Dumnezeu, necunoaşterea e imposibilă. Prin urmare, ea nu e un punct de vedere, ci o credinţă în ceva ce nu există. Necunoscătorii nu au decât această credinţă şi, prin ea, se înşeală în privinţa lor. S-au definit aşa cum nu au fost creaţi. Creaţia lor nu a fost un punct de vedere, ci o certitudine. Incertitudinea adusă la certitudine nu păstrează nicio condamnare a realităţii.

4. Am scos în evidenţă, până acum, aducerea nedezirabilului la dezirabil; ce nu vrei la ce vrei. Îţi vei da seama că mântuirea trebuie să îţi parvină în acest fel, dacă stai să te gândeşti ce e

disociaţia. Disociaţia e un proces de gândire distorsionat, cu ajutorul căruia se menţin concomitent două sisteme de convingeri care nu pot coexista. Dacă sunt reunite, devine imposibil să fie acceptate amândouă. Dar, dacă unul e ţinut în întuneric, ferit de celălalt, separarea lor pare să le ţină vii pe amândouă şi egale ca realitate. Unirea lor devine astfel sursa fricii, căci - dacă se întrunesc - unul dintre ele nu va putea să fie acceptat. Nu le poţi avea pe amândouă, căci se neagă reciproc. Separat, faptul acesta se pierde din vedere, căci fiecare în parte, într-un loc separat, poate fi crezut cu fermitate. Reuneşte-le, şi faptul deplinei lor incompatibilităţi îţi va fi evident numaidecât. Unul va dispărea, pentru că celălalt va fi văzut în acelaşi loc.

5. Lumina nu poate intra în întuneric când o minte crede în întuneric şi nu vrea să se desprindă de el. Adevărul nu luptă cu ignoranţa şi iubirea nu atacă frica. Ce nu are nevoie de protecţie nu se apără. Apărarea e invenţia ta. Dumnezeu nu o cunoaşte. Spiritul Sfânt foloseşte mecanismele de apărare în folosul adevărului doar pentru că le-ai făcut împotriva acestuia. Felul în care le percepe El, potrivit scopului Său, le schimbă pur şi simplu într-o invitaţie adresată lucrului pe care l-ai atacat cu ele. Mijloacele de apărare, ca toate câte ai făurit, trebuie îndreptate cu blândeţe spre binele tău, traduse de Spiritul Sfânt din mijloace de autodistrugere în mijloace de conservare şi eliberare. Sarcina Lui e colosală, dar puterea lui Dumnezeu este cu El. De aceea, pentru El este atât de uşoară, încât s-a îndeplinit în clipa în care I s-a dat de îndeplinit pentru tine. Nu îţi amâna revenirea la pace întrebându-te cum poate El să realizeze ce I-a cerut Dumnezeu. Lasă asta pe seama Celui Care ştie. Nu ţi se cere să împlineşti sarcini colosale. Nu ţi se cere să faci decât puţinul pe care ţi-l sugerează El, având doar atât de puţină încredere în El cât e necesar să crezi că, dacă ţi-o cere El, o poţi face. Vei vedea cât de uşor se poate îndeplini tot ce îţi cere.

6. Spiritul Sfânt îţi cere doar un lucru: să Îi aduci fiecare secret pe care l-ai zăvorât de El. Deschide-I fiecare uşă şi poftеşte-L să intre în întuneric şi să îl împrăştie cu lumina Lui. La cererea ta, El intră cu bucurie. Şi aduce lumină în întuneric, dacă Îi faci întunericul accesibil. Dar nu poate vedea ce Îi ascunzi. El vede pentru tine şi, dacă nu priveşti cu El, nu poate să vadă. Viziunea lui Cristos nu e numai pentru El, ci pentru El cu tine. Adu-I, aşadar, toate gândurile întunecate şi secrete, şi priveşte-le cu El. El deţine lumina, iar tu, întunericul. Ele nu pot coexista când Vă uitaţi Amândoi la ele. Judecata Lui trebuie să prevaleze, şi ţi-o va da când îţi vei uni percepţia cu a Lui.

7. Vederea efectuată împreună cu El e modul în care înveţi să împărtăşeşti cu El interpretarea percepţiei ce duce la cunoaştere. Nu poţi să vezi singur. Împărtăşirea percepţiei cu Cel pe Care ţi L-a dat Dumnezeu te învaţă cum să recunoşti ce vezi. E recunoaşterea faptului că niciunul dintre lucrurile pe care le vezi nu are înţeles de unul singur. Vederea efectuată împreună cu El îţi va arăta că tot înţelesul, inclusiv al tău, nu e dobândit văzând dublu, ci fuzionând totul, cu blândeţe, într-un *singur* înţeles, într-un *singur* sentiment şi într-un *singur* scop. Dumnezeu are un singur scop pe care îl împărtăşeşte cu tine. Viziunea singulară pe care ţi-o oferă Spiritul Sfânt îţi va aduce în minte această unitate cu o claritate şi o strălucire atât de intense, încât nu vei putea dori, pentru nimic în lume, să nu accepţi ce vrea Dumnezeu să ai. Priveşte-ţi voia, acceptând-o ca a Sa, cu toată Iubirea Sa acceptată ca a ta. Ţie să îţi fie toată cinstea, prin El; şi, prin El, lui Dumnezeu.

VIII. Sfântul loc de întâlnire

1. În întuneric ai făcut obscură slava pe care ţi-a dat-o Dumnezeu şi puterea cu care Şi-a înzestrat Fiul nevinovat. Toate acestea stau ascunse în fiecare loc întunecat, învăluit în vinovăţie şi în sumbra negare a inocenţei. În spatele întunecatelor uşi pe care le-ai închis nu e nimic, pentru că nimic nu poate face obscur darul lui Dumnezeu. Închiderea uşilor e ceea ce perturbă recunoaşterea puterii lui

Dumnezeu ce străluceşte în tine. Nu îţi alunga puterea din minte, ci lasă tot ce îţi ascunde slava să fie adus la judecata Spiritului Sfânt, unde să se şi desfacă. Pe cine vrea să mântuiască El întru slavă e mântuit întru ea. El I-a făgăduit Tatălui că prin El vei fi eliberat de micime întru slavă. Şi e cât se poate de credincios făgăduinţei făcute lui Dumnezeu, căci El împărtăşeşte cu Dumnezeu făgăduinţa care I s-a dat să o împărtăşească cu tine.

2. El continuă să o împărtăşească, pentru tine. Şi va înlocui tot ce făgăduieşte altceva, mare sau mic, oricât de mult sau de puţin ar valora, cu singura făgăduinţă ce I s-a dat să o depună pe altarul Tatălui tău şi al Fiului Său. Fără Fiul Său, niciun altar nu Îi este închinat lui Dumnezeu. Şi toate lucrurile aduse aici care nu sunt la fel de demne de Amândoi vor fi înlocuite de daruri întru totul acceptabile Tatălui şi Fiului. Poţi oare să Îi oferi lui Dumnezeu vinovăţia? Nu poţi, atunci, să i-o oferi nici Fiului Său. Căci nu sunt separaţi, şi Darurile făcute Unuia I se oferă Celuilalt. Nu Îl cunoşti pe Dumnezeu pentru că nu ştii acest lucru. Şi totuşi, Îl cunoşti pe Dumnezeu şi ştii şi acest lucru. Toate acestea sunt în siguranţă în tine, unde străluceşte Spiritul Sfânt. El nu străluceşte în diviziune, ci în locul de întâlnire în care Dumnezeu, unit cu Fiul Său, îi vorbeşte Fiului Său prin El. Comunicarea între ce nu poate fi divizat nu poate înceta. Sfântul loc de întâlnire al Tatălui neseparat de Fiu e în Spiritul Sfânt şi în tine. Aici e de-a dreptul imposibilă perturbarea comunicării pe care Dumnezeu Însuşi o voieşte cu Fiul Său. Continuă şi neîntreruptă, iubirea se revarsă constant între Tată şi Fiu, după cum vor Amândoi. Şi aşa şi este.

3. Nu îţi lăsa mintea să rătăcească pe culoare întunecate, departe de centrul luminii. Tu şi fratele tău puteţi alege să vă purtaţi pe drumuri greşite, dar puteţi fi reuniţi doar de Călăuza desemnată pentru voi. El vă va duce negreşit acolo unde Dumnezeu şi Fiul Său vă aşteaptă recunoaşterea. Ei sunt uniţi în a vă dărui unitatea, înaintea căreia toată separarea dispare. Uneşte-te cu ce eşti. Nu te poţi uni decât cu realitatea. Slava lui Dumnezeu şi a Fiului Său îţi aparţin cu adevărat. Ele nu au opus şi nu îţi poţi acorda nimic altceva.

4. Nu există substitut pentru adevăr. Iar adevărul îţi va limpezi acest lucru când vei fi adus în locul în care trebuie să te întâlneşti cu adevărul. Iar acolo trebuie să fii condus, prin blânda înţelegere care nu te poate duce altundeva. Unde e Dumnezeu eşti şi tu. Acesta este adevărul. Nimic nu poate preschimba în necunoaştere cunoaşterea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu. Tot ce a creat Dumnezeu îşi cunoaşte Creatorul. Căci aşa e înfăptuită creaţia de Creator şi de creaţiile Sale. În sfântul loc de întâlnire, Tatăl se contopeşte cu creaţiile Sale şi creaţiile Fiului Său se contopesc cu Ei. Există o singură legătură care îi uneşte pe toţi, ţinându-I în unitatea din care vine creaţia.

5. Legătura cu care Se uneşte Tatăl cu cei cărora le dă puterea de-a crea nu poate fi desfiinţată niciodată. Cerul însuşi e unirea cu toată creaţia şi cu singurul ei Creator. Iar Cerul rămâne Voia lui Dumnezeu în ce te priveşte. Cu excepţia acestuia, nu pune alte daruri pe altarele tale, căci nimic nu poate coexista cu acesta. Aici, micile tale prinosuri se contopesc cu darul lui Dumnezeu, şi numai ce e demn de Tatăl va fi acceptat de către Fiu, căruia îi şi este hărăzit. Cui Dumnezeu Însuşi i Se dă, Dumnezeu îi *este* dat. Micile tale daruri vor dispărea pe altar, unde Şi l-a pus pe-al Său.

IX. Reflecţia sfinţeniei

1. Ispăşirea nu face sfânt. Sfânt ai fost *creat.* Ea nu face decât să aducă nesfinţenia la sfinţenie; sau ce ai făcut din tine la ce eşti. Aducerea iluziei la adevăr, sau a eului la Dumnezeu, este singura funcţie a Spiritului Sfânt. Nu feri de Tatăl tău ce ai făcut din tine, căci ascunderea acestui lucru te-a costat cunoaşterea Lui şi a ta. Cunoaşterea este în siguranţă, dar - separat de ea - unde e siguranţa ta? Facerea timpului pentru a înlocui veşnicia a stat în decizia de-a nu fi cum eşti. Aşa că adevărul a fost făcut trecut şi prezentul a fost dedicat iluziei. Iar trecutul a fost schimbat şi el şi pus

între acum şi ce-a fost dintotdeauna. Trecutul pe care ţi-l aminteşti nu a fost nicicând şi nu reprezintă decât negarea a ce a fost dintotdeauna.

2. Aducerea eului la Dumnezeu nu e decât aducerea greşelii la adevăr, unde e corectată pentru că e opusul a ceea ce întâlneşte. E desfăcută pentru că contradicţia nu mai poate ţine. Oare cât poate să ţină contradicţia când i s-a dezvăluit cu claritate caracterul imposibil? Ce dispare în lumină nu e atacat. Ci dispare pur şi simplu, pentru că nu e adevărat. Diferite realităţi sunt lipsite de înţeles, căci realitatea trebuie să fie una. Nu se poate schimba cu timpul, dispoziţia sau întâmplarea. Caracterul ei neschimbător e cel ce o face reală. Asta nu poate fi desfăcut. Desfacerea e pentru irealitate. Iar această realitate îţi va fi de ajuns.

3. Fiind pur şi simplu ce e, adevărul te eliberează de tot ce nu e adevăr. Ispăşirea este atât de blândă, încât nu trebuie decât să îi şopteşti, şi toată puterea ei îţi va sări în sprijin şi în ajutor. Nu eşti slab cu Dumnezeu alături. Dar, fără El, nu eşti nimic. Ispăşirea ţi-L oferă pe Dumnezeu. Darul pe care l-ai refuzat, El îl ţine în tine. Spiritul Sfânt ţi-l ţine acolo. Dumnezeu nu Şi-a părăsit altarul, deşi cei ce Îl venerează au pus pe altar alţi dumnezei. Templul continuă să fie sfânt, căci Prezenţa care sălăşluieşte în el *e* Sfinţenia.

4. În templu, Sfinţenia aşteaptă liniştită revenirea celor ce o iubesc. Prezenţa ştie că vor reveni la puritate şi la graţie. Graţia lui Dumnezeu îi va face să intre cu blândeţe şi le va acoperi toată senzaţia durerii şi a pierderii cu nepieritoarea asigurare a Iubirii Tatălui lor. Acolo, frica de moarte va fi înlocuită cu bucuria vieţii. Căci Dumnezeu e viaţă, iar locul lor este în viaţă. Viaţa e la fel de sfântă ca Sfinţenia care a creat-o. Prezenţa Sfinţeniei trăieşte în tot ce este viu, căci Sfinţenia a creat viaţa şi nu părăseşte ce a creat să fie sfânt ca Ea.

5. În lumea aceasta poţi deveni o oglindă imaculată în care Sfinţenia Creatorului tău se răsfrânge din tine la toţi din jurul tău. Poţi reflecta Cerul aicea. Dar să nu îţi întunece oglinda ce ţine în ea reflecţia lui Dumnezeu nicio reflecţie a chipurilor altor dumnezei. Pământul poate să reflecte Cerul sau iadul; Dumnezeu sau eul. Nu trebuie decât să laşi oglinda curată şi să ştergi toate chipurile întunecimii ascunse pe care le-ai desenat pe suprafaţa ei. Dumnezeu Se va răsfrânge El Însuşi pe suprafaţa ei. Numai reflecţia Lui clară poate fi percepută pe suprafaţa ei.

6. Reflecţiile se văd în lumină. În întuneric ele sunt obscure, şi înţelesul lor pare să stea mai degrabă în interpretări labile decât în ele înseşi. Reflecţia lui Dumnezeu nu are nevoie de interpretare. Este clară. Şterge oglinda, şi nimeni nu va putea să nu înţeleagă mesajul care se răsfrânge din ceea ce oglinda le arată tuturor. E mesajul pe care Spiritul Sfânt îl prezintă oglinzii ce e în fiecare. Şi fiecare îl recunoaşte căci a fost învăţat că are nevoie de el, dar nu ştie unde să se uite ca să îl găsească. Lasă-l, aşadar, să îl vadă în tine şi să îl împărtăşească cu tine.

7. Dacă ai putea să realizezi, şi o singură clipită, puterea de vindecare pe care o poate aduce lumii întregi reflecţia lui Dumnezeu, strălucind în tine, ai arde de nerăbdare să ştergi oglinda minţii tale să primeşti chipul sfinţeniei ce vindecă lumea. Chipul sfinţeniei ce străluceşte în mintea ta nu e obscur şi nu se va schimba. Înţelesul ei pentru cei ce o văd nu e obscur, căci toată lumea îl percepe ca fiind acelaşi. Toţi îşi aduc diferitele probleme la lumina ei vindecătoare, şi toate problemele lor găsesc acolo numai vindecare.

8. Reacţia sfinţeniei la orice formă de greşeală e mereu aceeaşi. Nu există contradicţie în ce suscită ea. Singura ei reacţie e vindecarea, indiferent ce i se aduce. Cei ce au învăţat să ofere numai vindecare, datorită reflecţiei sfinţeniei din ei, sunt în sfârşit gata pentru Cer. Acolo, sfinţenia nu e o reflecţie, ci condiţia efectivă a ce nu le-a fost decât reflectat aici. Dumnezeu nu e un chip, iar creaţiile Lui - ca parte a Lui - Îl cuprind în adevăr. Ele nu numai că reflectă adevărul, dar şi *sunt* adevărul.

X. Egalitatea miracolelor

1. Când nu mai rămâne nicio percepţie între Dumnezeu şi creaţiile Lui, sau între copiii Lui şi ai lor, cunoaşterea creaţiei trebuie să se continue la nesfârşit. Reflecţiile pe care le accepţi în oglinda minţii tale în timp nu fac decât să apropie sau să îndepărteze veşnicia. Dar veşnicia însăşi depăşeşte timpul tot. Întinde-te în afara lui şi atinge-o, cu ajutorul reflecţiei pe care o are ea în tine. Şi trece-vei din timp în sfinţenie, cu aceeaşi certitudine cu care reflecţia sfinţeniei face apel la toţi să se lepede total de vinovăţie. Reflectă aici pacea Cerului şi du la Cer lumea aceasta. Căci reflecţia adevărului îi trage pe toţi la adevăr, iar ei, intrând în el, lasă în urmă toate reflecţiile.

2. În Cer realitatea e împărtăşită, şi nu reflectată. Împărtăşindu-i reflecţia aici, adevărul ei devine singura percepţie pe care o acceptă Fiul lui Dumnezeu. Aşa i se dezvăluie amintirea Tatălui său şi nu mai poate fi satisfăcut decât cu propria lui realitate. Tu, pe pământ, nu ai noţiunea nelimitatului, căci lumea în care pari să trăieşti e o lume a limitelor. În lumea aceasta, nu e adevărat că se poate petrece ceva fără o ordine a dificultăţii. Miracolul, de aceea, are o funcţie unică şi este motivat de un unic Profesor, Care aduce legile unei alte lumi la aceasta. Miracolul e singurul lucru pe care îl poţi face care transcende ordinea, nefiind bazat pe diferenţe, ci pe egalitate.

3. Miracolele nu se iau la întrecere între ele, şi numărul celor pe care le poţi face e nelimitat. Ele pot fi simultane şi nenumărate. Nu e un lucru greu de înţeles, odată ce le concepi posibile. Ce e mai greu de priceput e lipsa ordinii dificultăţii ce defineşte un miracol ca pe ceva ce trebuie să vină de altundeva, şi nu de aici. Din punctul de vedere al lumii, aşa ceva este cu neputinţă.

4. Poate ţi-ai dat seama de lipsa oricărei întreceri între gândurile tale, care - deşi pot fi în conflict - pot avea loc concomitent şi în număr mare. De fapt, poate eşti atât de obişnuit cu asta, încât nu te surprinde. În acelaşi timp însă, eşti obişnuit să îţi clasifici unele gânduri ca fiind mai importante, mai mari sau mai bune, mai înţelepte, sau mai productive şi mai valoroase decât altele. Lucrul acesta e adevărat în privinţa gândurilor ce trec prin mintea celor care cred că trăiesc separat. Căci unele sunt reflecţii ale Cerului, în timp ce altele sunt motivate de eu, care doar pare să gândească.

5. Rezultatul e o configuraţie în continuă schimbare, ce nu cunoaşte nici linişte, şi nici repaus. Se schimbă neîncetat pe suprafaţa oglinzii minţii tale, pe care reflecţiile Cerului durează doar o clipă şi se sting, când le acoperă întunericul. Unde a fost lumină, întunericul o înlătură într-o clipită, iar configuraţiile alternante de lumină şi întuneric îţi trec repede şi constant prin minte. Puţina sănătate mintală ce ţi-a mai rămas rezistă datorită unui sentiment de ordine stabilit de tine. Dar tocmai faptul că poţi face asta şi poţi pune un pic de ordine în haos îţi arată că nu eşti un eu şi că trebuie să existe în tine mai mult decât un eu. Căci eul *este* haos şi, dacă ar reprezenta tot ce eşti, nicio ordine nu ar fi cu putinţă. Dar, deşi ordinea pe care o impui minţii tale limitează eul, ea te limitează şi pe tine. A ordona înseamnă a judeca şi a aranja prin judecată. De aceea, ea nu e funcţia ta, ci a Spiritului Sfânt.

6. Îţi va părea dificil să înveţi că nu ai pe ce bază să îţi ordonezi gândurile. Spiritul Sfânt îţi predă această lecţie, dându-ţi exemple strălucite de miracole pentru a-ţi arăta că modul în care ordonezi tu e greşit, dar că ţi se dă unul mai bun. Miracolul oferă exact aceeaşi reacţie la fiecare strigăt de ajutor. El nu judecă strigătul. Ci recunoaşte pur şi simplu ce e, şi răspunde în consecinţă. El nu stă să analizeze care strigăt e mai tare, mai mare sau mai important. Te întrebi, poate, cum de ţi se cere tocmai ţie, care eşti încă legat de judecată, să faci ceva ce nu necesită propria ta judecată. Răspunsul este foarte simplu. Puterea lui Dumnezeu, nu a ta, dă naştere la miracole. Miracolul însuşi nu e decât martorul că ai puterea lui Dumnezeu în tine. Iată de ce miracolul îi binecuvântează în mod egal pe toţi cei ce iau parte la el şi, tot de aceea, la el iau parte toţi. Puterea lui Dumnezeu este nelimitată. Şi, fiind întotdeauna maximală, ea oferă totul fiecărui strigăt din partea oricui. Nu există ordine a dificultăţii aici.

Unui strigăt de ajutor i se dă ajutor.

7. Singura judecată implicată este o împărţire în două categorii, efectuată de Spiritul Sfânt: o categorie a iubirii şi, cealaltă, strigătul după iubire. Tu nu poţi efectua această împărţire în siguranţă, pentru că eşti mult prea derutat atât să recunoşti iubirea, cât şi să crezi că restul nu e decât un strigăt după iubire. Eşti mult prea legat de formă, şi nu de conţinut. Ceea ce consideri tu conţinut nu e deloc conţinut. E doar formă, şi nimic altceva. Căci nu reacţionezi de fapt la ce îţi oferă un frate, ci doar la percepţia particulară prin care ce îţi oferă fratele respectiv e judecat de către eu.

8. Eul e incapabil să înţeleagă conţinutul şi e total dezinteresat de el. Pentru eu, dacă forma e acceptabilă, conţinutul precis este şi el. Altfel, va ataca forma. Dacă îţi închipui că înţelegi ceva din „dinamica" eului, dă-mi voie să te asigur că nu înţelegi nicio frântură. Căci, de la tine pornire, nu l-ai putea înţelege. Studiul eului nu este studiul minţii. De fapt, eului îi place să se studieze şi aprobă întru totul iniţiativele studenţilor care vor să îl „analizeze", aprobându-i astfel importanţa. Dar ei nu studiază decât o formă cu un conţinut lipsit de înţeles. Căci profesorul lor nu are noimă, deşi e atent să ascundă acest fapt în spatele unor cuvinte pompoase, dar lipsite de orice coerenţă când sunt puse cap la cap.

9. Lucrul acesta este caracteristic pentru judecăţile eului. Separat, ele par coerente, dar - dacă le pui cap la cap - sistemul de gândire care rezultă din reunirea lor este incoerent şi complet haotic. Căci forma nu este suficientă pentru înţeles, iar lipsa fundamentală de conţinut face imposibil un sistem coeziv. Separarea rămâne, de aceea, condiţia predilectă a eului. Căci nimeni nu poate să judece eul de unul singur. Dar, unde sunt doi sau mai mulţi adunaţi în căutarea adevărului, eul nu îşi mai poate apăra lipsa de conţinut. Însăşi uniunea lor le spune că nu este adevărat.

10. E imposibil să îţi aduci aminte de Dumnezeu în secret şi singur. Căci amintirea Lui înseamnă că nu eşti singur şi eşti dispus să îţi aminteşti asta. Nu îţi face gânduri pentru tine, căci niciunul dintre gândurile pe care le deţii nu *este* pentru tine. Dacă vrei să îţi aduci aminte de Tatăl tău, lasă Spiritul Sfânt să îţi ordoneze gândurile şi să îţi dea doar răspunsul cu care îţi răspunde El. Ca tine, toată lumea caută iubire, dar nu o cunoaşte dacă nu se uneşte cu tine în căutarea ei. Dacă întreprindeţi căutarea împreună, aduceţi cu voi o lumină atât de puternică, încât ce vedeţi capătă înţeles. Călătoria de unul singur eşuează pentru că a exclus tocmai ce vrea să găsească.

11. Aşa cum Dumnezeu comunică cu Spiritul Sfânt din tine, tot aşa şi Spiritul Sfânt Îi traduce comunicările prin tine, ca să le poţi înţelege. Dumnezeu nu are comunicări secrete, pentru că tot ce vine de la El e cât se poate de deschis şi de accesibil tuturor, din moment ce este pentru toţi. Nimic nu trăieşte în secret, şi ce vrei să ascunzi de Spiritul Sfânt nu e nimic. Fiecare interpretare pe care o faci pe seama unui frate e lipsită de sens. Lasă Spiritul Sfânt să ţi-l arate şi să te înveţe atât iubirea lui, cât şi strigătul lui după iubire. Nici mintea lui, nici a ta nu deţin mai mult de aceste două ordini de gândire.

12. Miracolul e recunoaşterea veridicităţii acestui lucru. Unde e iubire, fratele tău trebuie să ţi-o dea din cauză că iubirea este ce este. Dar, unde există un strigăt după iubire, trebuie să o dai din cauză că eşti ce eşti. Am spus mai devreme că acest curs te va învăţa cum să îţi aminteşti ce eşti, redându-ţi Identitatea. Am învăţat deja că această Identitate e împărtăşită. Miracolul devine mijlocul de-a O împărtăşi. Furnizându-ţi Identitatea de câte ori nu e recunoscută, O vei recunoaşte. Şi Dumnezeu Însuşi, Care voieşte să fie cu Fiul Său pe veci, va binecuvânta fiecare recunoaştere a Fiului Său cu toată iubirea pe care o are pentru el. Iar puterea întregii Lui Iubiri nu va lipsi din niciun miracol pe care i-l oferi Fiului Său. Cum poate să existe, atunci, o ordine a dificultăţii între ele?

XI. **Testul adevărului**

1. Lucrul esenţial însă e să înveţi că *nu cunoşti.* Cunoaşterea este putere şi toată puterea e

a lui Dumnezeu. Tu, care ai încercat să ţii puterea pentru tine, ai „pierdut-o". Ai puterea în continuare, dar ai pus atât de multe între ea şi conştientizarea ei, încât nu o poţi folosi. Tot ce te-ai învăţat tu ţi-a făcut puterea tot mai obscură. Nu cunoşti nici ce, nici unde este. Tu ţi-ai făcut o aparenţă de tărie şi o paradă de putere atât de jalnice, încât trebuie să îţi înşele aşteptările. Căci puterea nu e o tărie aparentă, iar adevărul întrece orice fel de aparenţă. Dar tot ce stă între tine şi puterea lui Dumnezeu din tine nu e decât faptul că ai învăţat ce este fals şi că ai încercat să desfaci ce e adevărat.

2. Fii dispus, aşadar, să ţi se desfacă toată această învăţătură şi bucură-te că nu eşti legat de ea pe veci. Căci te-ai învăţat cum să îl întemniţezi pe Fiul lui Dumnezeu, o lecţie atât de inimaginabilă, încât numai celor demenţi le-ar putea trece prin minte aşa ceva, în somnul cel mai adânc. Poate oare Dumnezeu să înveţe cum să nu fie Dumnezeu? Şi Fiul Lui, căruia I-a dat toată puterea, poate oare să înveţe să fie neputincios? Oare ce ai putea prefera să păstrezi din ce te-ai învăţat, în loc de ce *ai* şi *eşti?*

3. Ispăşirea te învaţă cum să scapi pentru totdeauna de tot ce te-ai învăţat în trecut, arătându-ţi numai ce eşti *acum.* Învăţarea s-a realizat înainte ca efectele ei să fie manifeste. Învăţarea este, aşadar, în trecut, dar influenţa ei determină prezentul, acordându-i înţelesul pe care îl deţine pentru tine. Ce ai învăţat *tu* nu acordă prezentului niciun înţeles. Nimic din ce ai învăţat vreodată nu te poate ajuta să înţelegi prezentul sau să înveţi cum să desfaci trecutul. Trecutul tău este ce te-ai învăţat singur. *Desprinde-te de el.* Nu încerca să înţelegi întâmplări sau lucruri sau persoane în „lumina" lui, pentru că întunericul în care încerci să vezi nu poate decât să facă obscur. Nu te încrede că întunericul îţi va lumina înţelegerea, căci - dacă o faci - contrazici lumina şi crezi, prin urmare, că vezi întunericul. Dar întunericul nu poate fi văzut, căci nu e decât o condiţie în care vederea devine cu neputinţă.

4. Tu, care nu ai adus încă în lumina din tine tot întunericul pe care l-ai învăţat de la tine însuţi, nu poţi judeca adevărul şi valoarea acestui curs. Dar Dumnezeu nu te-a abandonat. Şi îţi trimite, de aceea, încă o lecţie, pe care Cel Căruia I-a dat-o a învăţat-o deja pentru fiecare copil al luminii. Această lecţie străluceşte de slava lui Dumnezeu, căci în ea stă puterea Sa, pe care El o împărtăşeşte atât de bucuros cu Fiul Său. Învaţă ce este fericirea Sa, care e a ta. Dar, pentru a realiza acest lucru, toate lecţiile tale sumbre trebuie aduse de bunăvoie la adevăr şi depuse voios de mâini deschise să primească, nu strânse ca să ia. Fiecare lecţie sumbră pe care I-o aduci Celui Ce te învaţă lumina, El o va accepta de la tine, pentru că nu o vrei. Şi o va schimba bucuros cu lecţia luminoasă pe care El a învăţat-o pentru tine. Să nu crezi niciodată că lecţiile pe care le înveţi separat de El au vreun înţeles.

5. Ai un test, ca Dumnezeu de sigur, cu ajutorul căruia să recunoşti dacă e adevărat ce ai învăţat. Dacă eşti complet lipsit de orice frică şi dacă toţi cei pe care îi întâlneşti sau la care te gândeşti se bucură de pacea ta desăvârşită, atunci poţi fi sigur că ai învăţat lecţia lui Dumnezeu, şi nu a ta. Dacă nu sunt adevărate toate aceste lucruri înseamnă că există în mintea ta lecţii sumbre care îţi dăunează, constituind o piedică atât pentru tine, cât şi pentru toţi din jurul tău. Absenţa păcii desăvârşite nu înseamnă decât un lucru: crezi că nu îi voieşti Fiului lui Dumnezeu ce îi voieşte Tatăl său. Fiecare lecţie sumbră predă asta, într-o formă sau alta. Şi fiecare lecţie luminoasă cu care Spiritul Sfânt le va înlocui pe cele sumbre pe care nu le accepţi te învaţă că voieşti cu Tatăl şi cu Fiul Său.

6. Să nu te preocupe felul în care poţi să înveţi o lecţie complet diferită de tot ce te-ai învăţat tu însuţi. Cum ai putea să ştii aşa ceva? Rolul tău e foarte simplu. Trebuie doar să recunoşti că nu vrei nimic din ce ai învăţat. Cere să ţi se predea şi nu îţi folosi experienţele să confirmi ce ai învăţat. Când se întâmplă ca un lucru să îţi ameninţe sau să îţi tulbure pacea în orice fel, spune-ţi:

Nu ştiu ce înseamnă nimic, inclusiv acest lucru.

De aceea, nu ştiu cum să reacţionez la el.

Nu îmi voi folosi propria învăţătură din trecut ca lumină care să mă îndrume acum.

În urma acestui refuz de-a încerca să te înveţi singur ce nu ştii, îţi va vorbi Călăuza pe Care ţi-a dat-O Dumnezeu. El Îşi va ocupa locul cuvenit în conştienţa ta în clipa în care o abandonezi şi I-o oferi Lui.

7. Tu nu îţi poţi fi propria călăuză în săvârşirea miracolelor, căci tocmai tu le-ai făcut necesare. Şi, pentru că ai făcut-o, ţi s-au furnizat mijloacele pe care te poţi baza pentru săvârşirea miracolelor. Fiul lui Dumnezeu nu poate născoci nevoi pe care Tatăl lui să nu le satisfacă, dacă recurge la El chiar şi câtuşi de puţin. Dar nu Îşi poate sili Fiul să recurgă la El, dacă e să rămână El Însuşi. E imposibil ca Dumnezeu să Îşi piardă Identitatea, căci - dacă Şi-ar pierde-o - ţi-ai pierde-o şi tu pe a ta. Şi, fiind a ta, El nu Se poate schimba, căci Identitatea ta e imuabilă. Miracolul Îi recunoaşte imuabilitatea, văzându-I Fiul cum a fost mereu, şi nu cum ar vrea să se facă el. Miracolul aduce efectele pe care le poate aduce numai nevinovăţia, stabilind astfel că nevinovăţia trebuie să fie.

8. Cum poţi să îţi stabileşti nevinovăţia tocmai tu, care eşti atât de legat de vinovăţie şi de angajat să rămâi astfel? Aşa ceva e imposibil. Fii sigur însă că eşti dispus să recunoşti că *este* imposibil. Călăuzirea Spiritului Sfânt e limitată doar din cauza credinţei tale că poţi dirija o mică parte a vieţii tale sau că te poţi confrunta cu anumite aspecte ale ei de unul singur. În felul acesta vrei să Îl faci să pară inconstant şi să foloseşti această inconstanţă închipuită ca scuză pentru a-I refuza accesul la anumite lecţii sumbre. Şi, limitând astfel călăuzirea pe care vrei să o accepţi, nu poţi conta pe miracole ca răspuns la toate problemele tale.

9. Crezi că Spiritul Sfânt îţi refuză tocmai ce ar vrea să dai? Nu ai probleme pe care să nu ţi le poată rezolva oferindu-ţi un miracol. Miracolele sunt pentru tine. Şi toate fricile, durerile sau încercările pe care le ai au fost desfăcute. Odată ce le-a acceptat în locul tău şi a recunoscut că nu au fost nicicând, El le-a adus pe toate la lumină. Nu există lecţii sumbre pe care El să nu ţi le fi luminat deja. Lecţiile pe care ţi le predai singur, El ţi le-a corectat deja. Ele nu există în Mintea Lui. Căci pe El nu Îl leagă trecutul şi, de aceea, nici pe tine nu te leagă. El nu vede timpul cum îl vezi tu. Şi fiece miracol pe care ţi-l oferă corectează modul în care foloseşti tu timpul şi îl face al Său.

10. Cel Ce te-a eliberat de trecut vrea să te înveţe că ai scăpat de acesta. Nu vrea decât să accepţi realizările Lui ca ale tale, pentru că le-a realizat pentru tine. Şi, pentru că le-a realizat El, *sunt* ale tale. El te-a eliberat de ce ai făurit. Poţi să Îl negi, dar nu Îl poţi chema în zadar. El Îşi dă întotdeauna darurile în locul alor tale. Vrea să Îşi stabilească învăţătura luminoasă atât de ferm în mintea ta, încât nicio sumbră lecţie de vinovăţie să nu poată sta în ce a sfinţit El cu Prezenţa Lui. Mulţumeşte-I lui Dumnezeu că El e acolo şi că lucrează prin tine. Şi toate lucrările Lui sunt ale tale. La fiecare miracol pe care Îl laşi să îl facă prin tine, El îţi oferă un miracol.

11. Fiul lui Dumnezeu va fi întotdeauna indivizibil. Aşa cum suntem reuniţi în Dumnezeu, tot aşa învăţăm reuniţi în El. Profesorul lui Dumnezeu Se aseamănă la fel de mult cu Creatorul Său ca Fiul Său şi, prin Profesorul Său, Dumnezeu proclamă Unitatea Sa şi a Fiului Său. Ascultă în tăcere şi nu îţi ridica vocea împotriva Lui. Căci El predă miracolul unităţii şi, în faţa lecţiei Lui, diviziunea dispare. Predă ca El aici, şi îţi vei aduce aminte că ai creat ca Tatăl tău întotdeauna. Miracolul creaţiei nu a încetat nicicând, purtând asupra lui marca sfântă a nemuririi. Asta e Voia lui Dumnezeu pentru toată creaţia şi toată creaţia voieşte laolaltă asta.

12. Cei care ţin minte mereu că nu cunosc nimic şi care au devenit dispuşi să înveţe totul vor învăţa. Dar, de câte ori se vor încrede în ei înşişi, nu vor învăţa. Şi-au distrus motivaţia de-a învăţa crezând că cunosc deja. Să nu crezi că înţelegi ceva până nu treci testul păcii desăvârşite, căci pacea şi înţelegerea merg mână în mână şi nu pot fi găsite separat. Una o aduce cu ea pe cealaltă, căci e legea lui Dumnezeu ca ele să nu existe separat. Ele sunt cauză şi efect, una faţă de cealaltă, aşa că - acolo unde lipseşte una - nu poate fi nici cealaltă.

13. Numai cei ce recunosc că nu pot cunoaşte decât dacă îi însoţesc efectele înţelegerii pot

învăţa cu adevărat. Pentru asta, tot ce vor trebuie să fie pace şi nimic altceva. De câte ori crezi că cunoşti, te va părăsi pacea, pentru că ai abandonat Profesorul păcii. De câte ori îţi dai seama pe deplin că nu cunoşti, pacea se va întoarce, căci Îl vei invita pe El să Se întoarcă, abandonând eul în favoarea Lui. Nu apela la eu pentru nimic; iată singurul lucru pe care trebuie să îl faci. Spiritul Sfânt va umple de la Sine fiecare minte care Îi face loc în acest fel.

14. Dacă vrei pace, trebuie să abandonezi profesorul atacului. Profesorul păcii nu te va abandona nicicând. Poţi să Îl părăseşti, dar El nu te va părăsi nicicând la rândul Lui, căci credinţa Lui în tine e tocmai înţelegerea Lui. E tot atât de fermă cum e credinţa Lui în Creatorul Lui, El ştiind că această credinţă în Creatorul Lui trebuie să cuprindă credinţa în creaţia Lui. Tocmai în această consecvenţă stă Sfinţenia Lui, pe care nu o poate abandona, căci nu e Voia Lui să o facă. Cu desăvârşirea ta mereu în priviri, El le oferă darul păcii tuturor celor care percep nevoia de pace şi vor să o aibă. Fă loc păcii, şi ea va veni. Căci înţelegerea e în tine şi din ea trebuie să vină pacea.

15. Puterea lui Dumnezeu, din care se nasc amândouă, e a ta cu aceeaşi certitudine cu care e a Lui. Crezi că nu Îl cunoşti din simplul motiv că, de unul singur, îţi e cu neputinţă să Îl cunoşti. Vezi însă lucrările colosale pe care le va face prin tine, şi te vei convinge negreşit că le-ai făcut prin El. E cu neputinţă să negi Sursa unor efecte atât de puternice, încât nu pot ţine de persoana ta. Fă-I loc, şi te vei vedea atât de plin de putere, încât nimic nu îţi va birui pacea. Şi acesta va fi testul prin care recunoşti că ai înţeles.

Capitolul 15
CLIPA SFÂNTĂ

I. Cele două moduri de folosire a timpului

1. Poţi să iţi imaginezi ce înseamnă să nu ai griji, necazuri, nelinişti, ci să fii tot timpul cât se poate de liniştit şi de calm? Dar iată care e rostul timpului: să înveţi asta şi nimic altceva. Profesorul lui Dumnezeu nu poate fi satisfăcut cu ce predă până nu constituie tot ce înveţi. Nu Îşi va îndeplini funcţia didactică până nu devii un student atât de consecvent, încât nu înveţi decât de la El. Când se va întâmpla acest lucru, nu vei mai avea nevoie nici de profesor, nici de timp în care să înveţi.

2. O sursă de descurajare percepută de pe urma căreia poţi să suferi e credinţa ta că lucrul acesta cere timp şi că rezultatele celor predate de Spiritul Sfânt se situează într-un viitor îndepărtat. Nu e aşa. Căci Spiritul Sfânt foloseşte timpul în felul Lui şi nu e legat de acesta. Timpul e prietenul Lui în predare. Pe El nu Îl uzează, cum te uzează pe tine. Şi toată uzura pe care pare să o aducă timpul nu se datorează decât identificării tale cu eul, care foloseşte timpul pentru a-şi susţine credinţa în distrugere. Eul, ca Spiritul Sfânt, foloseşte timpul pentru a te convinge de inevitabilitatea obiectivului şi sfârşitului predării. Pentru eu, obiectivul este moartea, care *e* sfârşitul ei. Dar, pentru Spiritul Sfânt, obiectivul este viaţa, care nu *are* sfârşit.

3. Eul e un aliat al timpului, şi nu un prieten. Căci e la fel de neîncrezător în moarte pe cât e de neîncrezător în viaţă, şi ce vrea pentru tine nu poate tolera. Moartea ţi-o doreşte *ţie,* nu lui. Prin urmare, consecinţa ciudatei lui religii trebuie să fie convingerea că te poate urmări dincolo de mormânt. Şi, nedorind să îţi găseşti pacea nici în moarte, îţi oferă nemurire în iad. Îţi vorbeşte de Cer, dar te asigură că Cerul nu e pentru tine. Cum pot vinovaţii să spere că vor dobândi Cerul?

4. Credinţa în iad este inevitabilă pentru cei ce se identifică cu eul. Coşmarele şi temerile lor

sunt legate toate de acesta. Eul te învaţă că iadul e în viitor, căci tot ce te învaţă e îndreptat în direcţia acestuia. Iadul e obiectivul lui. Căci, deşi ţinta eului e moartea şi descompunerea, ca deznodământ, el nu crede asta. Moartea, pe care ţi-o doreşte, îl lasă nesatisfăcut. Niciunul dintre cei ce urmează învăţătura eului nu e lipsit de frica morţii. Dar, dacă te-ai gândi la moarte doar ca la o încetare a durerii, te-ai mai teme de ea? Am mai văzut acest paradox ciudat în sistemul de gândire al eului, dar nu a fost niciodată atât de limpede ca aici. Căci, pentru a-ţi păstra loialitatea, eul trebuie să pară că te fereşte de frică. Frică pe care trebuie să ţi-o şi provoace, pentru a se conserva pe el. Eul încearcă tot mereu - şi, de cele mai multe ori, reuşeşte - să facă ambele lucruri, folosind disociaţia pentru a-şi ţine laolaltă obiectivele contradictorii, să pară reconciliate. Eul te învaţă următorul lucru: moartea pune capăt întregii speranţe în ce priveşte Cerul. Dar, deoarece tu şi eul nu puteţi fi separaţi, şi din moment ce nu îşi poate concepe moartea, va continua să te urmărească, pentru că vinovăţia este veşnică. Iată ce e nemurirea în versiunea eului. Şi iată ce susţine timpul, în versiunea eului.

5. Eul te învaţă că Cerul e aici şi acum pentru că viitorul este iadul. Chiar şi atunci când atacă cu atâta cruzime, încât încearcă să ia viaţa celui care crede că singura voce existentă îi aparţine eului, eul îi vorbeşte de iad până şi lui. Căci îi spune că tot aici este şi iadul, şi îl îndeamnă să sară din iad în uitare. Singurul timp pe care te lasă să îl priveşti cu nepăsare e trecutul. Şi, chiar şi aici, singura lui valoare e aceea că nu mai există.

6. Câtă dezolare şi disperare se ascunde în modul în care foloseşte eul timpul! Şi câtă groază! Căci, sub fanatica lui stăruinţă că trecutul şi viitorul sunt acelaşi lucru, se ascunde o ameninţare mult mai insidioasă la adresa păcii. Eul nu îşi face publică ameninţarea finală, căci vrea ca cei ce i se închină să creadă în continuare că le poate oferi o posibilitate de-a scăpa. Dar credinţa în vinovăţie trebuie să ducă la credinţa în iad, unde şi duce întotdeauna. Singurul mod în care eul lasă să se resimtă frica iadului este acela de-a aduce iadul aici, dar numai ca o anticipare a viitorului. Căci cei ce consideră că merită iadul nu pot crede că rezultatul pedepsei va fi pacea.

7. Spiritul Sfânt te învaţă aşa: nu există niciun iad. Iadul nu e decât ce a făcut eul din prezent. Credinţa în iad e tot ce te împiedică să înţelegi prezentul, pentru că te temi de el. Spiritul Sfânt te duce în Cer cu aceeaşi hotărâre cu care eul te duce în iad. Căci Spiritul Sfânt, Care cunoaşte doar prezentul, îl foloseşte să desfacă frica prin care eul vrea să facă prezentul inutil. Nu există posibilitate de-a scăpa de frică în modul în care foloseşte eul timpul. Căci timpul, după cum te învaţă el, nu e decât un instrument didactic pentru a spori vinovăţia până devine atotcuprinzătoare, cerând o răzbunare eternă.

8. Spiritul Sfânt vrea să o desfacă *acum* pe toată. Frica nu ţine de prezent, ci numai de trecut sau viitor, care nu există. Nu există frică în prezent, în care fiecare clipă se separă clar de trecut, fără ca umbra ei să se întindă în viitor. Fiecare clipă e o naştere curată, imaculată, în care Fiul lui Dumnezeu iese din trecut şi intră în prezent. Iar prezentul se extinde la nesfârşit. E atât de frumos şi de curat şi de lipsit de vinovăţie, încât nu e decât fericire în el. Întunericul nu vine în amintire, iar nemurirea şi bucuria sunt acum.

9. Această lecţie nu cere timp. Căci ce e timpul fără trecut şi viitor? Inducerea ta atât de completă în eroare a cerut timp, dar a fi ce eşti nu cere timp. Începe să exersezi modul Spiritului Sfânt de folosire a timpului ca instrument didactic în vederea păcii şi fericirii. Ia această clipă, acum, şi gândeşte-te că e tot ce există din timp. Aici nu te poate atinge nimic din trecut şi, tot aici, eşti absolvit total, liber cu desăvârşire şi fără nicio condamnare. Din această clipă sfântă în care a renăscut sfinţenia, vei merge mai departe în timp fără frică şi fără senzaţia schimbării cu timpul.

10. Timpul e de neconceput fără schimbare, dar sfinţenia nu se schimbă. Învaţă din clipa aceasta mai mult decât simplul fapt că iadul nu există. În această clipă izbăvitoare stă Cerul. Iar Cerul

nu se va schimba, căci naşterea în prezentul sfânt e mântuirea de schimbare. Schimbarea e o iluzie, predată de cei ce nu se pot vedea nevinovaţi. Nu există schimbare în Cer, pentru că nu există schimbare în Dumnezeu. În clipa sfântă, în care te vezi strălucind de libertate, îţi vei aduce aminte de Dumnezeu. Căci reamintirea Lui *e* reamintirea libertăţii.

11. Dacă eşti tentat să te simţi descurajat când te gândeşti cât ar dura să îţi schimbi mentalitatea atât de complet, întreabă-te: „Cât ţine o clipă?" Oare nu Îi poţi da Spiritului Sfânt atât de puţin din timpul tău spre mântuirea ta? El nu cere mai mult, căci nu are nevoie de mai mult. Procesul de-a te învăţa să fii dispus să I-o dai cere mult mai mult timp decât Îi cere folosirea acestei minuscule clipe pentru a-ţi oferi tot Cerul. În schimbul acestei clipe, El stă gata să îţi dea amintirea veşniciei.

12. Nu Îi vei da Spiritului Sfânt această clipă sfântă în vederea eliberării tale cât timp nu eşti dispus să le-o dai fraţilor tăi în vederea propriei lor eliberări. Căci clipa de sfinţenie este împărtăşită şi nu poate fi numai a ta. Atunci, când eşti tentat să îţi ataci un frate, aminteşte-ţi că clipa eliberării lui este a ta. Miracolele sunt clipe de eliberare pe care le oferi şi le vei primi. Ele dovedesc că eşti dispus să *fii* eliberat şi să oferi timpul Spiritului Sfânt pentru modul în care îl foloseşte El.

13. Cât ţine o clipă? La fel de puţin pentru fratele tău cât pentru tine. Exersează acordarea acestei binecuvântate clipe de libertate tuturor celor înrobiţi de timp şi fă-le astfel din timp un prieten. Spiritul Sfânt îţi dă clipa lor binecuvântată prin faptul că o dai. Când o dai, El ţi-o oferă ţie. Nu fi nedispus să dai ce vrei să primeşti de la El, căci te uneşti cu El în dăruire. În limpezimea de cleştar a eliberării pe care o dai stă debarasarea ta instantanee de toată vinovăţia. Din moment ce oferi sfinţenie, trebuie să fii sfânt.

14. Cât ţine o clipă? La fel de mult cât restabilirea deplinei sănătăţi mintale, a păcii depline şi a iubirii depline faţă de toţi, faţă de Dumnezeu şi faţă de tine însuţi. La fel de mult cât reamintirea nemuririi şi a creaţiilor nemuritoare ce o împărtăşesc cu tine. La fel de mult cât înlocuirea iadului cu Cerul. Suficient de mult să depăşeşti tot ce a făcut eul şi să te sui la Tatăl tău.

15. Timpul e prietenul tău, dacă îl laşi Spiritului Sfânt să îl folosească. El nu are nevoie decât de foarte puţin să îţi redea întreaga putere dumnezeiască. Cel Ce depăşeşte timpul pentru tine înţelege care e rostul timpului. Sfinţenia nu stă în timp, ci în veşnicie. Nu a existat nicio clipă în care Fiul lui Dumnezeu şi-a putut pierde puritatea. Starea lui neschimbată e mai presus de timp, căci puritatea lui rămâne veşnic mai presus de atac şi fără inconstanţă. Timpul stă nemişcat în sfinţenia lui şi nu se schimbă. Aşa că timpul nu mai este timp. Căci, prins în singura clipă a sanctităţii veşnice a creaţiei lui Dumnezeu, se transformă în vecie. Dă clipa veşnică, ca veşnicia să îţi poată fi amintită, în clipa aceea strălucită a deplinei eliberări. Oferă miracolul clipei sfinte prin Spiritul Sfânt şi lasă în seama Lui să ţi-o dea.

II. Sfârşitul îndoielii

1. Ispăşirea e *în* timp, dar nu şi *pentru* timp. Fiind în tine, e veşnică. Lucrul ce cuprinde amintirea lui Dumnezeu nu poate fi legat de timp. Şi nici tu nu eşti. Căci, dacă Dumnezeu nu e legat, nici tu nu poţi să fii. O clipă oferită Spiritului Sfânt I se oferă lui Dumnezeu din partea ta şi, în clipa aceea, te vei trezi încetişor în El. În clipa sfântă te vei desprinde de tot ce ai învăţat în trecut, şi Spiritul Sfânt îţi va oferi cu promptitudine întreaga lecţie a păcii. Ce poate să ceară timp, când s-au înlăturat toate obstacolele din calea învăţării sale? Adevărul întrece atât de mult timpul, încât se petrece tot deodată. Căci, aşa cum a fost creat tot unul, tot aşa şi unitatea lui nu depinde niciun pic de timp.

2. Să nu te preocupe timpul şi să nu te temi de clipa de sfinţenie care va înlătura toată frica. Căci clipa de pace e veşnică *fiindcă* e fără frică. Fiind lecţia pe care ţi-o dă Dumnezeu, ea va veni

prin Profesorul pe Care L-a desemnat să traducă timpul în veşnicie. Binecuvântat fie Profesorul lui Dumnezeu, a Cărui bucurie e să îi predea sfântului Fiu al lui Dumnezeu propria lui sfinţenie. Bucuria Lui nu e cuprinsă în timp. Ce predă El e pentru tine, căci bucuria Lui este a ta. Prin El stai în faţa altarului lui Dumnezeu, unde El traduce încetişor iadul în Cer. Căci Dumnezeu te vrea numai în Cer.

3. Cât poate să ceară să fii unde te vrea Dumnezeu? Căci eşti unde ai fost întotdeauna şi vei fi întotdeauna. Tot ce ai, ai pentru totdeauna. Clipa binecuvântată se întinde să cuprindă timpul, aşa cum Dumnezeu Se extinde să te cuprindă pe tine. Tu, care ai petrecut zile, ceasuri şi chiar ani încătuşându-ţi fraţii de eul tău, într-o încercare de a-l sprijini şi de a-i susţine slăbiciunea, nu percepi Sursa puterii. În această clipă sfântă îţi vei descătuşa toţi fraţii, şi vei refuza să susţii slăbiciunea fie a lor, fie a ta.

4. Nu îţi dai seama cât de greşit ţi-ai folosit fraţii când i-ai văzut ca surse de susţinere a eului. Prin urmare, ei depun mărturie pentru eu în percepţia ta şi par să furnizeze motivele pentru a nu te desprinde de el. Ei sunt însă mult mai puternici şi mai convingători ca martori de partea Spiritului Sfânt. Şi susţin cu toţii puterea Lui. De aceea, tu alegi dacă ei îţi susţin eul sau Spiritul Sfânt din tine. Şi vei recunoaşte ce ai ales după reacţiile *lor.* Un Fiu al lui Dumnezeu care a fost eliberat prin Spiritul Sfânt dintr-un frate se recunoaşte uşor. Nu poate fi tăgăduit. Dacă rămâi nesigur, precis nu i-ai acordat eliberarea deplină. Şi, datorită acestui fapt, nu I-ai dat o singură clipă pe deplin Spiritului Sfânt. Căci, atunci când o vei face, vei fi sigur că ai făcut-o. Vei fi sigur, pentru că martorii de partea Lui vor vorbi atât de clar despre El, încât vei auzi şi înţelege. Te vei îndoi până vei auzi un singur martor pe care l-ai eliberat total prin Spiritul Sfânt. Şi apoi nu te vei mai îndoi.

5. Clipa sfântă nu ţi s-a întâmplat încă. Dar ţi se va întâmpla şi o vei recunoaşte cu certitudine deplină. Darurile lui Dumnezeu nu se recunosc în niciun alt fel. Poţi exersa aspectul mecanic al clipei sfinte şi, exersând-o, vei învăţa mult. Dar nu poţi furniza strălucirea ei puternică şi sclipitoare, care - cu viziunea ei - te va orbi literalmente la lumea aceasta. Şi iat-o, toată în această clipă, deplină, împlinită şi dată pe deplin.

6. Începe să îţi exersezi acum micul rol în desprinderea clipei sfinte. Vei primi instrucţiuni foarte concrete pe parcurs. A învăţa să desprinzi această singură secundă şi să o simţi veşnică înseamnă să începi să te simţi neseparat. Nu te teme că nu o să fii ajutat în această privinţă. Profesorul lui Dumnezeu şi lecţia Lui îţi vor susţine puterea. Numai slăbiciunea ta te va părăsi în urma acestui exerciţiu, căci este exersarea puterii dumnezeieşti din tine. Foloseşte-o doar o clipă, şi nu o vei mai tăgădui. Cine poate tăgădui Prezenţa lucrului la care se închină universul, cu apreciere şi bucurie? În faţa recunoaşterii universului care O mărturiseşte, îndoielile tale trebuie să dispară.

III. Micime versus magnitudine

1. Nu te mulţumi cu micimea. Dar încredinţează-te că înţelegi ce e micimea şi de ce nu te-ar putea mulţumi niciodată. Micimea este prinosul pe care ţi-l aduci. Ţi-o oferi în locul magnitudinii şi o accepţi. În această lume, totul e mic pentru că e o lume făcută din micime, în credinţa ciudată că micimea te poate mulţumi. Când te străduieşti să obţii ceva în lumea aceasta, în credinţa că îţi va aduce pace, te miceşti şi devii orb la slavă. Micimea şi slava sunt opţiunile accesibile străduinţei şi vigilenţei tale. Vei alege întotdeauna una în defavoarea celeilalte.

2. Dar, de fiecare dată când alegi, nu realizezi că alegerea ta e aprecierea ta de sine. Alege micimea, şi nu vei avea pace, căci te-ai judecat nedemn de ea. Şi tot ce îţi vei oferi ca substitut va fi un dar mult prea sărac să te satisfacă. E esenţial să accepţi - chiar cu bucurie - că nu există nicio formă de micime care te va putea mulţumi vreodată. Eşti liber să încerci câte doreşti, dar nu vei face decât să îţi

amâni întoarcerea acasă. Căci nu te vei mulţumi decât cu magnitudinea, care este casa ta.

3. Îţi datorezi o răspundere profundă, o răspundere pe care trebuie să înveţi să ţi-o aminteşti tot timpul. Deşi lecţia poate să pară dificilă la început, vei învăţa să o îndrăgeşti când îţi vei da seama că e adevărată şi că nu e decât un tribut adus puterii tale. Tu, care ai căutat şi ai găsit micime, ţine minte următorul lucru: fiecare decizie pe care o iei se naşte din ce crezi că eşti şi reprezintă valoarea pe care ţi-o acorzi ţie. Crede că te poate mulţumi ce e mic şi, limitându-te astfel, nu vei fi mulţumit. Căci funcţia ta nu e mică şi, numai găsindu-ţi funcţia şi împlinind-o, poţi scăpa de micime.

4. Nu încape nicio îndoială care e funcţia ta, pentru că Spiritul Sfânt ştie care este. Nu încape nicio îndoială în privinţa magnitudinii ei, pentru că îţi parvine - prin El - *din* Magnitudine. Nu trebuie să te străduieşti să o obţii, pentru că o ai. Toate strădaniile tale trebuie dirijate împotriva micimii, căci protejarea magnitudinii tale în lumea aceasta chiar cere vigilenţă. Conştientizarea deplină a magnitudinii tale într-o lume a micimii este o sarcină pe care nu o poate întreprinde ceva mic. Dar ţi se cere ţie, ca tribut adus magnitudinii tale, şi nu micimii. Şi nu ţi se cere numai ţie. Puterea lui Dumnezeu va susţine fiecare efort pe care îl faci în favoarea Fiului Său drag. Caută ce e mic, şi îţi vei refuza puterea Lui. Dumnezeu nu voieşte ca Fiul Său să fie mulţumit cu mai puţin decât totul. Căci El nu e mulţumit fără Fiul Său, şi Fiul Său nu poate fi mulţumit cu mai puţin decât i-a dat Tatăl său.

5. Te-am întrebat mai înainte: „Vrei să fii ostaticul eului sau gazda lui Dumnezeu?" Lasă Spiritul Sfânt să îţi pună această întrebare de fiecare dată când iei vreo decizie. Căci fiecare decizie pe care o iei răspunde la această întrebare şi invită, în consecinţă, tristeţea sau bucuria. Când Dumnezeu ţi S-a dat la crearea ta, te-a desemnat gazdă a Lui pe vecie. El nu te-a părăsit, şi nu L-ai părăsit nici tu. Toate încercările tale de a-I nega magnitudinea şi de-a face din Fiul Lui un ostatic al eului nu pot face ceva mic din cel pe care Dumnezeu l-a unit cu El. Fiecare decizie pe care o iei e o alegere între Cer şi iad, şi ce ai ales e ceea ce vei conştientiza.

6. Spiritul Sfânt îţi poate păstra magnitudinea, neîntinată de toată micimea, clară şi în deplină siguranţă în mintea ta, neatinsă de toate darurile mici pe care ţi le oferă lumea micimii. Dar, în acest scop, nu te poţi împotrivi Voii Sale în ce te priveşte. Decide să Îl alegi pe Dumnezeu prin El. Căci micimea şi credinţa că te poţi mulţumi cu micimea sunt decizii pe care le iei în privinţa ta. Puterea şi slava care stau în tine de la Dumnezeu sunt pentru toţi cei care, ca tine, se percep mici şi cred că micimea poate fi înfoiată într-o senzaţie de magnitudine care îi poate mulţumi. Să nu dai micime, şi nici să nu o accepţi. Gazdei lui Dumnezeu i se cuvine toată cinstea. Micimea ta te înşeală, dar magnitudinea ta vine de la Cel Care sălăşluieşte în tine şi în Care sălăşluieşti. Să nu atingi, atunci, pe nimeni cu micime în Numele lui Cristos, Gazdă veşnică a Tatălui Său.

7. În această perioadă a anului (Crăciunul) ce sărbătoreşte naşterea sfinţeniei în lumea aceasta, alătură-te mie, care am ales sfinţenia pentru tine. E sarcina noastră comună să îi redăm conştienţa magnitudinii gazdei pe care Şi-a desemnat-o Dumnezeu. Oferirea darului lui Dumnezeu îi e cu neputinţă micimii tale, dar nu şi ţie. Căci Dumnezeu vrea să Se dea *prin* tine. El Se întinde din tine la toţi şi, dincolo de toţi, la creaţiile Fiului Său, dar fără să plece din tine. Depăşind cu mult lumea ta mică, dar rămânând tot în tine, El Se extinde de-a pururi. Şi Îşi aduce toate extensiile ţie, gazda Sa.

8. E oare un sacrificiu să te lepezi de toată micimea şi să nu rătăceşti în zadar? Nu e un sacrificiu să te trezeşti la slavă. Dar e un sacrificiu să accepţi ceva mai prejos decât slava. Învaţă că trebuie să fii demn de Domnul Păcii, născut în tine în cinstea Celui a Cărui gazdă eşti. Nu ştii ce înseamnă iubirea pentru că ai încercat să o cumperi cu daruri mici, preţuind-o astfel prea puţin ca să îi înţelegi magnitudinea. Iubirea nu e mică şi sălăşluieşte în tine, căci eşti gazda Lui. În faţa măreţiei ce trăieşte în tine, mizera ta apreciere de sine şi toate micile prinosuri pe care le oferi se prefac în nimic.

9. Sfânt copil al lui Dumnezeu, oare când o să înveţi că numai sfinţenia te poate mulţumi şi

îţi poate aduce pace? Aminteşte-ţi că nu înveţi doar pentru tine, după cum nu am făcut-o nici eu. Şi poţi învăţa de la mine tocmai pentru că am învăţat pentru tine. Vreau să te învăţ doar ce e al tău, ca să putem înlocui împreună micimea sărăcăcioasă ce leagă gazda lui Dumnezeu de vinovăţie şi slăbiciune, cu conştienţa fericită a slavei care este în el. Naşterea mea în tine e trezirea ta la grandoare. Primeşte-mă cu bucurie, nu într-o iesle, ci în altarul închinat sfinţeniei, unde sfinţenia stă în pace deplină. Împărăţia mea nu e din lumea aceasta, pentru că este înăuntrul tău. Iar tu eşti din Tatăl tău. Să te cinstim cu toţii pe tine, care trebuie să rămâi de-a pururi mai presus de micime.

10. Decide cu mine, cel ce a decis să rămână cu tine. Voiesc cum voieşte Tatăl meu, ştiind că Voia Lui este constantă şi împăcată de-a pururi cu ea însăşi. Nu te vei mulţumi decât cu Voia Lui. Nu accepta mai puţin, amintindu-ţi că tot ce am învăţat eu este al tău. Ce iubeşte Tatăl meu iubesc şi eu ca El, şi - tot ca El - nu pot accepta lucrul iubit drept ce nu este. Nici tu nu poţi. Când vei învăţa să accepţi ce eşti, nu vei mai face daruri pe care să ţi le oferi, ştiind că eşti complet, că nu ai nevoi şi că nu poţi accepta nimic doar pentru tine. Dar, odată ce ai primit, vei da bucuros. Gazda lui Dumnezeu nu e nevoită să caute ca să găsească.

11. Dacă eşti complet dispus să laşi mântuirea pe seama planului lui Dumnezeu şi nu eşti dispus să încerci să smulgi tu însuţi pacea, ţi se va da mântuire. Dar să nu crezi că Îi poţi înlocui planul cu al tău. Alătură-te, mai degrabă, mie într-al Lui, să îi dezlegăm pe toţi cei ce se vor legaţi, proclamând împreună că Fiul lui Dumnezeu e gazda Lui. În felul acesta, nu vom lăsa pe nimeni să uite ce vrei să îţi aminteşti. Şi, tot în felul acesta, îţi vei aminti.

12. Evocă în toţi doar amintirea lui Dumnezeu şi a Cerului din fiecare. Căci, unde iţi vrei fratele, acolo vei crede că eşti. Nu îl auzi cerând iad şi micime, ci numai strigând după Cer şi măreţie. Nu uita că strigătul lui e al tău şi răspunde-i odată cu mine. Puterea lui Dumnezeu este de-a pururi de partea gazdei Sale, căci ocroteşte doar pacea în care sălăşluieşte El. Nu pune micimea în faţa sfântului Său altar, care se înalţă deasupra stelelor şi ajunge chiar la Cer, ca urmare a ce i s-a dat.

IV. Exersarea clipei sfinte

1. Acest curs poate fi învăţat imediat, dacă nu cumva crezi că Voia lui Dumnezeu cere timp. Iar credinţa aceasta nu înseamnă decât că preferi să amâni recunoaşterea Voii Sale. Clipa sfântă este clipa aceasta şi fiecare clipă. E cea care vrei să fie. Cea care nu vrei să fie e o clipă pierdută pentru tine. Trebuie să decizi când să fie. Nu amâna. Căci, dincolo de trecut şi viitor, unde nu o vei găsi, stă sclipitoare, gata pentru acceptarea ta. Dar nu o poţi conştientiza cu bucurie cât timp nu o vrei, căci deţine întreaga eliberare de micime.

2. Exersarea pe care o întreprinzi trebuie să se bazeze, aşadar, pe disponibilitatea ta de-a te desprinde de toată micimea. Clipa în care ţi se dezvăluie magnitudinea e tot atât de departe ca dorinţa ta de-a o avea. Cât timp nu o doreşti şi preţuieşti mai degrabă micimea, îţi va fi la fel de îndepărtată. Ţi-o vei apropia în aceeaşi măsură în care o vrei. Nu te gândi că poţi găsi mântuire în felul tău şi că o poţi avea. Renunţă la fiecare plan pe care l-ai făcut în vederea mântuirii tale, în schimbul celui dumnezeiesc. Al Lui te va mulţumi, şi nimic altceva nu îţi poate aduce pace. Căci pacea e a lui Dumnezeu, şi a nimănui altuia.

3. Fii smerit înaintea Lui şi, totuşi, măreţ *în* El. Şi nu preţui planul eului înaintea planului lui Dumnezeu. Căci îţi laşi gol locul din planul Lui, pe care trebuie să îl ocupi dacă vrei să mi te alături, prin decizia de-a te alătura oricărui alt plan în afara celui dumnezeiesc. Te chem să îţi împlineşti rolul sfânt în planul dat de El lumii pentru eliberarea ei de micime. Dumnezeu vrea ca gazda Lui să fie cât se poate de liberă. Orice loialitate faţă de un plan al mântuirii separat de El scade valoarea pe care o deţine în

mintea ta Voia Lui. Şi totuşi, mintea ta e gazda Lui.

4. Vrei să înveţi cât de desăvârşit şi de imaculat e sfântul altar pe care S-a pus Tatăl tău? Vei recunoaşte acest lucru în clipa sfântă, în care renunţi - de bunăvoie şi plin de bucurie - la fiecare plan în afara celui dumnezeiesc. Căci în el stă pacea, cât se poate de clară, pentru că ai fost dispus să îi întruneşti condiţiile. Poţi cere clipa sfântă oricând şi oriunde o vrei. Încearcă, în timp ce exersezi, să renunţi la toate planurile de găsire a magnitudinii în micime pe care le-ai acceptat vreodată. *Ea nu este acolo.* Foloseşte clipa sfântă doar ca să recunoşti că, de unul singur, nu poţi să ştii unde este şi nu poţi decât să te înşeli.

5. Eu stau în clipa sfântă, atât de clar cât vrei să fiu. Şi măsura în care înveţi să mă accepţi este durata în care îţi vei însuşi clipa sfântă. Te chem să îţi însuşeşti imediat clipa sfântă, căci eliberarea de micime în mintea gazdei lui Dumnezeu depinde de disponibilitate, nu de timp.

6. Cursul acesta e simplu din cauză că adevărul e simplu. Complexitatea ţine de eu şi nu e decât încercarea eului de-a face obscur evidentul. Ai putea trăi de-a pururi în clipa sfântă, începând de acum şi până în veşnicie, dar nu o faci dintr-un foarte simplu motiv. Nu fă obscură simplitatea acestui motiv, căci o vei face numai pentru că preferi să nu o recunoşti şi să nu îi dai drumul. Simplul motiv, simplu spus, este acesta: clipa sfântă e momentul în care primeşti şi dai comunicare desăvârşită. Înseamnă însă că e momentul în care mintea ţi-e deschisă atât să primească, cât şi să dea. E recunoaşterea faptului că toate minţile comunică. Ea nu încearcă, aşadar, să schimbe ceva, ci doar să accepte totul.

7. Cum poţi să faci aşa ceva, când preferi să ai gânduri private, pe care să le poţi păstra? Nu o poţi face decât negând comunicarea desăvârşită care face clipa sfântă să fie ce este. Crezi că poţi nutri gânduri pe care nu ai intenţia să le împărtăşeşti şi că mântuirea constă în a nu divulga anumite gânduri. Căci, în gândurile private, ştiute doar de tine, crezi că găseşti o modalitate de-a păstra ce vrei să ai doar tu şi de-a împărtăşi ce vrei *tu* să împărtăşeşti. Iar apoi te miri de ce nu comunici pe deplin cu cei din jur, şi cu Dumnezeu, Care vă învăluie pe toţi.

8. Fiecare gând pe care vrei să îl ţii ascuns sistează comunicarea, pentru că aşa vrei tu. E imposibil să recunoşti comunicarea desăvârşită cât timp pui preţ pe sistarea comunicării. Întreabă-te sincer: „Vreau oare să am parte de o comunicare desăvârşită şi sunt oare total dispus să mă desprind pentru totdeauna de tot ce o perturbă?" Dacă răspunsul este nu, atunci faptul că Spiritul Sfânt e gata să ţi-o dea nu e suficient să iţi revină, pentru că nu eşti gata să o împărtăşeşti cu El. Ea nu poate veni într-o minte care a decis să i se opună. Căci clipa sfântă se dă şi se primeşte cu aceeaşi disponibilitate, fiind acceptarea singurei Voinţe care determină toată gândirea.

9. Condiţia necesară pentru clipa sfântă nu cere să nu ai niciun gând care să nu fie pur. Dar cere să nu ai gânduri pe care vrei să le păstrezi. Inocenţa nu e opera ta. Ţi se dă în clipa în care vrei să o ai. Ispăşirea nu ar exista dacă nu ar fi nevoie de ea. Nu vei fi în stare să accepţi comunicarea desăvârşită cât timp vrei să o ascunzi de tine. Căci ce vrei să ascunzi *chiar* stă ascuns de tine. Când exersezi, atunci, încearcă doar să fii vigilent la amăgire şi nu căuta să protejezi gândurile pe care vrei să nu le divulgi. Lasă puritatea Spiritului Sfânt să le împrăştie şi adu-ţi toată conştienţa la starea de pregătire pentru puritatea pe care ţi-o oferă El. Aşa te va pregăti El să recunoşti că Îi eşti gazdă lui Dumnezeu şi ostatic, la nimic şi nimeni.

V. Clipa sfântă şi relaţiile speciale

1. Pentru Spiritul Sfânt, clipa sfântă e cel mai util instrument didactic pentru a te învăţa semnificaţia iubirii. Căci scopul ei este acela de-a suspenda judecata întru totul. Judecata se bazează

întotdeauna pe trecut, căci experienţa trecută este baza pe care judeci. Judecata devine imposibilă fără trecut, căci - fără el - nu înţelegi nimic. Nu ai face nicio încercare de-a judeca, pentru că ţi-ar fi cât se poate de evident că nu înţelegi ce înseamnă niciun lucru. Te temi de această posibilitate deoarece crezi că, fără eu, totul ar fi haos. Dar te asigur că, fără eu, totul ar fi iubire.

2. Trecutul e principalul instrument didactic al eului, căci în trecut ai învăţat să îţi defineşti nevoile şi ai dobândit metodele de-a le satisface în termenii tăi. Am spus că a limita iubirea doar la o parte din Fiime e totuna cu a introduce vinovăţie în relaţiile tale şi a le face astfel ireale. Dacă urmăreşti să desprinzi anumite aspecte ale totalităţii şi să recurgi la ele pentru a-ţi satisface nevoile imaginare, încerci să foloseşti separarea pentru a te mântui. Cum să nu pătrundă, atunci, vinovăţia? Căci separarea e sursa vinovăţiei, şi a apela la ea pentru mântuire e totuna cu a te crede singur. A fi singur *e* totuna cu a fi vinovat. Căci a te percepe singur e totuna cu a nega Unitatea Tatălui şi a Fiului Său, şi a ataca astfel realitatea.

3. Nu poţi să iubeşti doar anumite părţi ale realităţii, şi să înţelegi ce înseamnă iubirea. Dacă vrei să iubeşti diferit de Dumnezeu, Care nu ştie de iubire specială, cum e posibil să o înţelegi? A crede că relaţiile *speciale,* cu o iubire *specială,* pot să îţi ofere mântuire e totuna cu a crede că separarea este mântuire. Căci mântuirea stă tocmai în egalitatea deplină a Ispăşirii. Cum e posibil să decizi că anumite aspecte speciale ale Fiimii îţi pot da mai mult decât altele? Trecutul te-a învăţat că e aşa. Dar clipa sfântă te învaţă că nu e aşa.

4. Datorită vinovăţiei, toate relaţiile speciale conţin elemente de frică. Iată de ce se transformă şi se schimbă atât de des. Nu sunt bazate exclusiv pe o iubire care nu se schimbă. Şi, unde a pătruns frica, nu poţi conta pe iubire pentru că nu e desăvârşită. În funcţia Lui de Interpret al celor făcute de tine, Spiritul Sfânt foloseşte relaţiile speciale, pe care le-ai ales să susţii eul, ca experienţe formative care indică adevărul. Sub instruirea Lui, fiecare relaţie devine o lecţie de iubire.

5. Spiritul Sfânt ştie că nimeni nu e special. Dar El percepe, deopotrivă, că ai făurit relaţii speciale, pe care le va purifica şi nu te va lăsa să le distrugi. Oricât de nesfânt ar fi motivul pentru care le-ai făcut, El le poate traduce în sfinţenie, înlăturând atât de multă teamă cât Îl laşi. Îi poţi pune în grijă orice relaţie vrei şi poţi să fii sigur că nu va duce la durere, dacă Îi oferi disponibilitatea ta de-a o face să nu servească altor nevoi decât nevoii Sale. Toată vinovăţia din ea se naşte din felul în care o foloseşti tu. Toată iubirea - din felul în care o foloseşte El. Prin urmare, să nu te temi să te desprinzi de nevoile tale imaginare, care ţi-ar distruge relaţia. Singura ta nevoie e a Lui.

6. Orice relaţie pe care vrei să o substitui cu alta nu I s-a oferit spre folosinţă Spiritului Sfânt. Nu *există* substitut pentru iubire. Dacă încerci să substitui un aspect al iubirii cu altul, i-ai acordat unuia mai puţină valoare decât altuia. Nu numai că le-ai separat, dar ai şi judecat în defavoarea ambelor. Dar ai judecat mai întâi în defavoarea ta, căci nu ţi-ai fi închipuit altfel că ai nevoie de fraţii tăi aşa cum *nu* sunt. Dacă nu te-ai fi văzut lipsit de iubire, nu i-ai fi putut judeca la fel de lipsiţi ca tine.

7. Modul în care eul foloseşte relaţiile e atât de fragmentat, încât merge deseori şi mai departe: o parte a unui aspect se potriveşte scopurilor lui, în timp ce preferă diferite părţi ale unui alt aspect. Aşa ajunge să asambleze realitatea după plăcerea lui capricioasă, oferind căutării tale un tablou căruia nu i se aseamănă nimic. Căci nu există, în Cer, nici pe pământ, ceva cu care să semene; şi, de aceea, oricât de mult i-ai căuta realitatea, nu o poţi găsi, pentru că nu este reală.

8. Toţi de aici, de pe pământ, şi-au format relaţii speciale; şi, deşi în Cer nu e aşa, Spiritul Sfânt ştie cum să le aducă aici un strop de Cer. În clipa sfântă nimeni nu e special, căci nevoile tale personale nu se vâră cu forţa peste nimeni ca să îţi facă fraţii să pară diferiţi. Fără valorile din trecut, i-ai vedea pe toţi la fel şi exact ca tine. Şi nu ai vedea separare între tine şi ei. În clipa sfântă, vezi în fiecare relaţie ce va fi când vei percepe doar prezentul.

9. Dumnezeu te cunoaşte *acum.* El nu Îşi aminteşte nimic, pentru că te-a cunoscut întotdeauna exact cum te cunoaşte acum. Clipa sfântă Îi reflectă cunoaşterea scoţând toată percepţia din trecut, înlăturând astfel cadrul de referinţă pe care l-ai construit să îţi judeci fraţii. Odată ce dispare acesta, Spiritul Sfânt îl înlocuieşte cu cadrul Lui de referinţă. Cadrul Lui de referinţă e doar Dumnezeu. Veşnicia Spiritului Sfânt stă numai aici. Căci, în clipa sfântă, liberă de trecut, vezi că iubirea e în tine, şi nu ai nevoie să te uiţi în afară şi să furi iubirea, vinovăţeşte, de unde ai crezut că este.

10. Toate relaţiile tale sunt binecuvântate în clipa sfântă, pentru că binecuvântarea nu e limitată. În clipa sfântă, Fiimea câştigă laolaltă şi, unită în binecuvântarea ta, devine una pentru tine. Înţelesul iubirii e înţelesul pe care i l-a dat Dumnezeu. Dă-i un înţeles diferit de-al Său, şi va fi imposibil să o înţelegi. Dumnezeu iubeşte fiecare frate cum te iubeşte pe tine; nici mai mult, nici mai puţin. Are nevoie de toţi deopotrivă; şi, tot aşa, şi tu. În timp, ţi s-a spus să oferi miracole după cum te îndrum şi să laşi Spiritul Sfânt să ţi-i aducă pe cei care te caută. În clipa sfântă însă te uneşti direct cu Dumnezeu şi toţi fraţii tăi se unesc în Cristos. Cei uniţi în Cristos nu sunt nicidecum separaţi. Căci Cristos e Sinele împărtăşit de Fiime, după cum Dumnezeu Îşi împărtăşeşte Sinele cu Cristos.

11. Crezi că poţi judeca Sinele lui Dumnezeu? Dumnezeu L-a creat mai presus de judecată, din nevoia de a-Şi extinde Iubirea. Cu iubire în tine, nu ai nevoie decât să o extinzi. În clipa sfântă nu există conflict de nevoi, căci nu există decât una singură. Căci clipa sfântă ajunge până în veşnicie şi în Mintea lui Dumnezeu. Numai acolo are înţeles iubirea şi numai acolo poate fi înţeleasă.

VI. **Clipa sfântă şi legile lui Dumnezeu**

1. E imposibil să foloseşti o relaţie pe socoteala alteia şi să nu te simţi vinovat. Şi e la fel de imposibil să condamni o parte a unei relaţii şi să găseşti pace în ea. Sub instruirea Spiritului Sfânt, toate relaţiile sunt percepute ca angajamente totale, dar nicicum în conflict unele cu altele. Credinţa desăvârşită în fiecare dintre ele, pentru capacitatea de-a te satisface complet, apare doar din credinţa desăvârşită în tine. Iar pe aceasta nu poţi să o ai cât timp rămâne vinovăţia. Iar vinovăţia va rămâne cât timp accepţi - şi ţii la - posibilitatea că poţi face dintr-un frate ceva ce nu e, pentru că îl vrei aşa.

2. Ai atât de puţină credinţă în tine pentru că nu eşti dispus să accepţi faptul că iubirea desăvârşită e în tine. Şi cauţi, prin urmare, în afară ceva ce nu poţi găsi în afară. Îţi ofer credinţa mea desăvârşită în tine, în locul tuturor îndoielilor tale. Dar nu uita că credinţa mea trebuie să fie la fel de desăvârşită în toţi fraţii tăi cum e în tine, căci altfel ţi-aş oferi un dar limitat. În clipa sfântă, împărtăşim credinţa pe care o avem în Fiul lui Dumnezeu pentru că recunoaştem, împreună, că o merită pe deplin şi, apreciindu-i împreună acest merit, nu ne putem îndoi de sfinţenia lui. Şi aşa îl iubim.

3. Toată separarea dispare când sfinţenia e împărtăşită. Căci sfinţenia este putere şi, prin împărtăşirea ei, devine tot mai puternică. Dacă urmăreşti să obţii satisfacţie prin gratificarea nevoilor tale, după cum le percepi, trebuie să crezi că puterea vine de la altul, un altul care pierde ce câştigi tu. Cineva trebuie să piardă dacă te percepi slab. Există însă o altă interpretare a relaţiilor, care depăşeşte întru totul noţiunea de pierdere a puterii.

4. Nu ţi se pare dificil să crezi că, atunci când altul face apel la Dumnezeu pentru iubire, apelul tău rămâne la fel de puternic. Nici nu crezi că, atunci când îi răspunde Dumnezeu, scad şansele de-a primi şi tu un răspuns. Dimpotrivă, eşti mai dispus să îi consideri reuşita o mărturie la posibilitatea reuşitei tale. Căci recunoşti, oricât de vag, că Dumnezeu e o idee şi, de aceea, credinţa ta în El se întăreşte împărtăşind. Ce ţi se pare greu de acceptat e faptul că *tu* eşti o idee, ca Tatăl tău. Şi, tot ca El, te poţi da întru totul, fără pierdere şi numai în câştig. Iată unde stă pacea, căci aici *nu* e conflict.

5. În lumea carenţei, iubirea nu are înţeles şi pacea e cu neputinţă. Căci pierderea şi

câştigul sunt acceptate amândouă şi, de aceea, nimeni nu e conştient că iubirea desăvârşită e în el. În clipa sfântă recunoşti ideea de iubire în tine, şi uneşti această idee cu Mintea care a gândit-o şi care nu ar putea renunţa la ea. Din moment ce o ţine în ea, nu *există* pierdere. Clipa sfântă devine astfel o lecţie ce te învaţă cum să îţi ţii toţi fraţii în minte, neresimţind pierdere, ci complinire. De aici rezultă că nu poţi decât să dai. Iar ea *este* iubire, căci numai ea este firească potrivit legilor lui Dumnezeu. În clipa sfântă domnesc legile lui Dumnezeu şi numai ele au înţeles. Legile acestei lumi vor înceta să mai deţină vreun înţeles. Când Fiul lui Dumnezeu acceptă că legile lui Dumnezeu sunt tot ce voieşte, cu bucurie, e imposibil să fie legat sau limitat în orice fel. În clipa aceea, e tot atât de liber cât îl vrea Dumnezeu. Căci, în clipa în care refuză să fie legat, nu e legat.

6. În clipa sfântă nu se întâmplă nimic din ce nu a fost dintotdeauna. Doar vălul tras peste realitate se ridică. Nimic nu s-a schimbat. Dar conştienţa acestei neschimbări vine rapid când e dat la o parte vălul timpului. Cei ce nu au resimţit încă ridicarea vălului şi nu s-au simţit atraşi irezistibil în lumina din spatele lui nu pot avea credinţă într-o iubire fără frică. Spiritul Sfânt însă îţi dă această credinţă, pentru că mi-a oferit-o mie şi am acceptat-o. Să nu te temi că o să ţi se refuze clipa sfântă, căci eu nu am refuzat-o. Şi, prin mine, Spiritul Sfânt ţi-o dă, după cum o vei da şi tu. Nu lăsa nevoile pe care le percepi să îţi umbrească nevoia acestui lucru. Căci, în clipa sfântă, vei recunoaşte singura nevoie pe care Fiii lui Dumnezeu o împărtăşesc în mod egal şi, prin această recunoaştere, vei oferi şi tu, cu mine, ce e necesar.

7. Pacea va veni prin *noi.* Alătură-mi-te în ideea păcii, căci în idei minţile pot comunica. Dacă vrei să te dai cum Se dă Tatăl tău, vei învăţa să înţelegi ideea de Sine. Iar, în ea, semnificaţia iubirii este înţeleasă. Dar ţine minte că înţelegerea îi aparţine minţii, şi numai minţii. Cunoaşterea îi aparţine minţii, aşadar, iar condiţiile ei sunt cu ea în minte. Dacă nu ai fi o idee, şi nimic altceva, nu ai putea comunica pe deplin cu tot ce-a fost vreodată. Dar, cât timp preferi să fii altceva - sau încerci să fii, deopotrivă, nimic altceva şi altceva -, nu îţi vei aminti limba de comunicare, pe care o ştii la perfecţie.

8. În clipa sfântă se aminteşte Dumnezeu şi, odată cu El, limba de comunicare cu toţi fraţii tăi. Căci comunicarea se aminteşte toată deodată, ca adevărul. Nu există excludere în clipa sfântă, pentru că trecutul a trecut şi, odată cu el, dispare orice temei pentru a exclude. Fără sursa ei, excluderea dispare. Aşa I se permite Sursei tale - şi a tuturor fraţilor tăi - să o înlocuiască în conştienţa ta. Dumnezeu şi puterea lui Dumnezeu Îşi vor prelua locul de drept în tine, şi vei resimţi deplina comunicare a ideilor cu ideile. Prin capacitatea ta de-a face acest lucru, vei învăţa ce trebuie să fii, căci vei începe să înţelegi ce e Creatorul tău şi ce e creaţia Lui, laolaltă cu El.

VII. Sacrificiul de care nu este nevoie

1. Dincolo de atracţia slabă a relaţiei speciale de iubire, şi mereu umbrită de aceasta, stă atracţia puternică a Tatălui faţă de Fiul Său. Nu te poate mulţumi nicio altă iubire, pentru că altă iubire nu *există.* Aceasta e singura iubire care se dă pe deplin şi se înapoiază pe deplin. Fiind deplină, ea nu cere nimic. Fiind întru totul pură, toţi părtaşii la ea au totul. Nu e nicidecum baza unei relaţii în care intră eul. Căci fiecare relaţie la care se angajează eul *este* specială.

2. Eul stabileşte relaţii doar ca să capete ceva. Şi vrea să îl ţină pe cel ce dă legat de el prin vinovăţie. Eului îi este imposibil să înceapă o relaţie fără mânie, căci e convins că mânia îi câştigă prieteni. Asta nu e nicidecum ce afirmă, dar *e* ce urmăreşte. Căci eul e convins că poate să capete şi să păstreze *prin stârnirea vinovăţiei.* Iată singura lui putere de atracţie, o atracţie atât de slabă, încât nu ar avea niciun efect, atâta doar că nimeni nu o recunoaşte. Căci eul pare să atragă întotdeauna prin iubire

şi nu are nicio putere de atracţie pentru cei ce percep că atrage prin vinovăţie.

3. Atracţia nesănătoasă a vinovăţiei trebuie recunoscută ca fiind ce este. Căci, odată ce a căpătat realitate în ochii tăi, e esenţial să o priveşti cu claritate şi, retrăgând ce ai investit în ea, să înveţi să te desprinzi de ea. Nimeni nu ar alege să se desprindă de un lucru pe care îl consideră de valoare. Dar atracţia vinovăţiei are valoare pentru tine numai din cauză că nu te-ai uitat ce este şi ai judecat-o în beznă totală. Când o aducem la lumină, singura ta întrebare va fi cum de ai putut să vrei aşa ceva. Nu ai de pierdut nimic dacă o priveşti cu ochii larg deschişi, căci o asemenea urâţenie nu îşi are locul în mintea ta sfântă. Această gazdă a lui Dumnezeu nu poate avea aici nicio investiţie reală.

4. Am spus mai înainte că eul încearcă să menţină şi să sporească vinovăţia, dar în aşa fel încât să nu recunoşti ce vrea să îţi facă. Căci doctrina fundamentală a eului este aceea că de ce le faci altora vei reuşi să scapi. Eul nu doreşte binele nimănui. Dar supravieţuirea lui e condiţionată de convingerea ta că eşti scutit de intenţiile lui rele. Eul te sfătuieşte, de aceea, că - dacă vei fi gazda lui - iţi va da posibilitatea să îţi îndrepţi mânia în afară, protejându-te pe tine astfel. Aşa se angajează într-un lanţ nesfârşit şi nesatisfăcător de relaţii speciale, făurite din mânie şi dedicate unei singure, dar smintite convingeri: aceea că eşti în tot mai multă siguranţă cu cât investeşti mai multă mânie în afara ta.

5. Acesta e lanţul care îl leagă de vinovăţie pe Fiul lui Dumnezeu şi, tot acesta, lanţul pe care Spiritul Sfânt vrea să îl înlăture din mintea lui sfântă. Căci gazda aleasă de Dumnezeu, care nu poate găzdui eul, nu îşi are locul în strânsoarea lanţului cruzimii. În numele dezlegării lui şi în Numele Celui Ce vrea să îl dezlege, să privim mai atent relaţiile pe care le născoceşte eul şi să lăsăm Spiritul Sfânt să le judece adevărat. Căci e sigur că, dacă le vei privi, I le vei oferi bucuros. Nu ştii ce poate face El din ele, dar vei fi dispus să afli dacă eşti dispus mai întâi să percepi ce ai făcut tu din ele.

6. Într-un fel sau altul, fiecare relaţie făcută de eu se bazează pe ideea că, sacrificându-se, devine mai mare. „Sacrificiul", pe care îl consideră o purificare, e de fapt rădăcina resentimentului său amar. Căci ar prefera să atace direct şi să evite să amâne ce vrea cu adevărat. Eul însă recunoaşte „realitatea" aşa cum o vede şi admite că nimeni nu ar putea interpreta atacul direct ca iubire. Stârnirea vinovăţiei însă *este* un atac direct, deşi nu pare să fie. Căci cei ce se simt vinovaţi se aşteaptă să fie atacaţi şi, odată ce îl cer, atacul îi atrage.

7. În asemenea relaţii demente, atracţia lucrului nedorit pare mai puternică decât atracţia celui dorit. Căci fiecare crede că i-a sacrificat ceva celuilalt şi îl urăşte din cauza acestui lucru. Iată însă ce crede că vrea. Nu e nicidecum îndrăgostit de celălalt. Ci crede, pur şi simplu, că e îndrăgostit de sacrificiu. Şi, pentru acest sacrificiu pe care şi-l cere, pretinde ca celălalt să accepte vinovăţia şi să se sacrifice şi el. Iertarea devine imposibilă, căci eul crede că a-l ierta pe altul înseamnă a-l pierde. Numai printr-un atac lipsit de iertare poate eul să asigure vinovăţia ce îi ţine toate relaţiile laolaltă.

8. Ele însă doar *par* să fie laolaltă. Căci, pentru eu, relaţiile nu înseamnă decât că trupurile sunt laolaltă. Asta, eul cere întotdeauna, şi nu îl deranjează pe unde merge mintea sau ce gândeşte, căci pare neimportant. Cât timp trupul e prezent să îşi primească sacrificiul, e mulţumit. Pentru eu, mintea e un lucru privat, şi numai trupul poate fi împărtăşit. Ideile au importanţă doar în măsura în care apropie sau îndepărtează trupul altuia. Şi sunt apreciate ca bune sau ca rele în aceşti parametri. Ce îl face pe altul să se simtă vinovat şi îl ţine prin vinovăţie e „bun". Ce îl scapă de vinovăţie e „rău", pentru că îl face să nu mai creadă că trupurile comunică, şi, de aceea, să „dispară".

9. Suferinţa şi sacrificiul sunt daruri cu care eul vrea să „binecuvânteze" toate întrunirile. Iar cei ce sunt uniţi la altarul lui acceptă suferinţa şi sacrificiul ca preţ al întrunirii. În alianţele lor mânioase, născute din frica singurătăţii, dar dedicate perpetuării singurătăţii, fiecare îşi caută uşurarea de vinovăţie prin sporirea ei în celălalt. Căci fiecare crede că asta va descreşte vinovăţia din el. Celălalt

pare întotdeauna să îl atace şi să îl rănească, poate în moduri subtile, poate „inconştient", dar niciodată fără să îi ceară sacrificiul. Furia celor întruniţi la altarul eului depăşeşte cu mult măsura în care o conştientizezi. Căci nu îţi dai seama *ce* vrea eul de fapt.

10. De câte ori te superi, poţi fi sigur că ţi-ai format o relaţie specială pe care a „binecuvântat-o" eul, căci mânia *e* binecuvântarea lui. Mânia ia multe forme, dar nu îi poate înşela mult timp pe cei ce vor să înveţe că iubirea nu aduce vinovăţie, iar ce aduce vinovăţie nu poate fi iubire, ci *trebuie* să fie mânie. Toată mânia nu e decât o încercare de-a face pe cineva să se simtă vinovat, iar această încercare e singura bază acceptată de eu pentru relaţiile speciale. Vinovăţia e singura nevoie pe care o are eul şi, cât timp te identifici cu el, vinovăţia îşi va păstra atracţia. Aminteşte-ţi însă un lucru: a fi cu un trup nu e totuna cu a comunica. Şi, dacă crezi că este, te vei simţi vinovat în privinţa comunicării şi te vei teme să auzi Spiritul Sfânt, recunoscând în Vocea Lui propria ta nevoie de-a comunica.

11. Spiritul Sfânt nu poate preda prin intermediul fricii. Şi, cât timp crezi că a comunica este totuna cu a te însingura, cum poate să comunice cu tine? Convingerea că vei fi abandonat dacă comunici e o adevărată sminteală. Şi totuşi, mulţi au această convingere. Căci socotesc că minţile trebuie să le rămână private, pentru că altfel le vor pierde, dar - dacă li se reunesc trupurile - minţile continuă să fie ale lor. Unirea trupurilor devine astfel modul în care şi-ar ţine minţile separate. Căci trupurile nu pot ierta. Pot face doar ce le dictează mintea.

12. Iluzia autonomiei trupului şi a capacităţii lui de-a învinge singurătatea e consecinţa planului eului de a-şi stabili propria autonomie. Cât timp crezi că a fi cu un trup înseamnă a avea parte de tovărăşie, vei fi nevoit să încerci să îţi ţii fratele într-un trup, ţinut acolo prin vinovăţie. Şi vei vedea siguranţă în vinovăţie şi pericol în comunicare. Căci eul te va învăţa întotdeauna că singurătatea se rezolvă prin vinovăţie, iar comunicarea e cauza singurătăţii. În ciuda dementei evidente a acestei lecţii, au învăţat-o mulţi.

13. Iertarea stă în comunicare cu aceeaşi certitudine cu care condamnarea stă în vinovăţie. Funcţia didactică a Spiritului Sfânt e tocmai aceea de a-i instrui pe cei ce cred că a comunica e a condamna că a comunica este a mântui. Şi o va face, pentru că puterea lui Dumnezeu din El şi din tine e unită într-o relaţie reală atât de sfântă şi de puternică, încât poate birui până şi asta fără nicio frică.

14. Prin clipa sfântă se împlineşte ce pare imposibil, făcând evident că nu e imposibil. În clipa sfântă vinovăţia nu deţine nicio atracţie, din moment ce comunicarea s-a restabilit. Iar vinovăţia, al cărei unic scop e să împiedice comunicarea, nu are nicio funcţie aici. Nu există disimulare aici, nici gânduri private. Disponibilitatea de-a comunica atrage la ea comunicarea şi înfrânge complet singurătatea. Aici e iertare deplină, căci nu există dorinţa de-a exclude pe nimeni din complinirea ta, într-o recunoaştere subită a valorii rolului pe care îl are fiecare în cadrul ei. În protecţia întregimii tale, toţi sunt invitaţi şi bine-veniţi. Şi înţelegi că propria ta complinire e a lui Dumnezeu, a Cărui unică nevoie e să fii complet. Căci complinirea ta te face al Lui în conştienţa ta. Şi în această conştienţă te resimţi cum ai fost creat, şi cum eşti.

VIII. Singura relaţie reală

1. Clipa sfântă nu înlocuieşte nevoia de a învăţa, căci Spiritul Sfânt trebuie să nu te părăsească ca Profesor până ce clipa sfântă nu s-a extins mult dincolo de timp. Pentru a preda ce are de predat, El trebuie să folosească toate lucrurile din lumea aceasta pentru eliberarea ta. Trebuie să Se alieze cu fiecare semn sau indiciu că eşti dispus să înveţi de la El ce e adevărul. El e prompt să utilizeze tot ce Îi oferi în vederea acestui lucru. Grija şi preocuparea pe care ţi le poartă sunt nelimitate. În faţa

fricii tale de iertare, pe care o percepe cu aceeaşi claritate cu care ştie că iertarea e eliberare, El te va învăţa să îţi aduci aminte că iertarea nu e pierdere, ci mântuirea ta. Şi că, printr-o iertare deplină, în care recunoşti că nu ai ce ierta, eşti absolvit total.

2. Ascultă-L bucuros şi învaţă de la El că nu ai nevoie de relaţii speciale. În ele cauţi doar ce ai aruncat. Şi, prin ele, nu vei învăţa niciodată valoarea a ce ai lepădat, dar continui să îţi doreşti din toată inima. Hai să facem din clipa sfântă tot ce există, dorind să *fie* tot ce există. Fiul lui Dumnezeu are atâta nevoie să fii dispus să ai această năzuinţă, încât nu poţi concepe o nevoie atât de mare. Iată singura nevoie pe care Dumnezeu şi Fiul Său o împărtăşesc şi voiesc să o satisfacă împreună. Nu eşti singur în această năzuinţă. Voia creaţiilor tale te cheamă să îţi împărtăşeşti voia cu ele. Îndreaptă-te atunci, în pace, dinspre vinovăţie înspre Dumnezeu şi înspre ele.

3. Să nu ai relaţii decât cu ce nu te va părăsi şi cu ce nu poţi părăsi. Singurătatea Fiului lui Dumnezeu este singurătatea Tatălui său. Nu refuza să îţi conştientizezi complinirea şi nu urmări să ţi-o restabileşti. Nu te teme să laşi izbăvirea pe seama Iubirii Izbăvitorului tău. El nu poate eşua, căci vine de la Cel Care nu poate eşua. Acceptă-ţi senzaţia de eşec doar ca pe o greşeală privitor la cine eşti. Căci gazda sfântă a lui Dumnezeu e mai presus de eşec şi nu i se poate refuza nimic din ce voieşte. Eşti veşnic într-o relaţie atât de sfântă, încât îi cheamă pe toţi să scape de singurătate şi să se alăture iubirii tale. Iar, acolo unde eşti, trebuie să te caute fiecare şi să te găsească.

4. Gândeşte-te doar o clipă la următorul lucru: Dumnezeu ţi-a dat Fiimea ca să îţi asigure o creaţie desăvârşită. Acesta a fost darul Lui, căci - aşa cum nu ţi S-a refuzat El Însuşi - nu ţi-a refuzat nici creaţia Lui. Nimic din ce s-a creat vreodată nu poate să nu îţi aparţină. Relaţiile tale sunt cu universul. Iar acest univers, dumnezeiesc fiind, depăşeşte cu mult mărunta sumă a tuturor trupurilor separate pe care le percepi. Căci toate părţile separate din care e alcătuit se unesc în Dumnezeu prin Cristos, unde devin asemănătoare Tatălui lor. Cristos nu cunoaşte nicio separare de Tatăl Lui, Care e singura Lui relaţie, în care dă cum Îi dă şi Tatăl Lui.

5. Spiritul Sfânt e încercarea lui Dumnezeu de-a te elibera de lucrurile pe care nu le înţelege. Iar încercarea va reuşi datorită Sursei încercării. Spiritul Sfânt te roagă să răspunzi cum răspunde Dumnezeu, căci vrea să te înveţe ce nu înţelegi. Dumnezeu vrea să răspundă fiecărei nevoi, indiferent de forma pe care o ia. De aceea, El ţine deschis acest canal, să se primească ce îţi comunică El şi ce Îi comunici tu. Dumnezeu nu îţi înţelege problema de comunicare, căci nu o împărtăşeşte cu tine. Doar tu crezi că este de înţeles. Spiritul Sfânt ştie că nu e de înţeles, şi totuşi, o înţelege fiindcă ai făcut-o tu.

6. Numai Spiritul Sfânt conştientizează ce nu poate fi cunoscut de Dumnezeu şi ce nu e înţeles de tine. Funcţia Lui sfântă e să accepte ambele lucruri şi, înlăturând fiecare element de dezacord, să le contopească într-un singur lucru. El va face asta pentru că e funcţia Lui. Lasă deci ce ţi se pare imposibil pe seama Celui Care ştie că trebuie să fie posibil pentru că e Voia lui Dumnezeu. Şi lasă-L pe Cel a Cărui învăţătură vine numai de la Dumnezeu să te înveţe singurul înţeles pe care îl au relaţiile. Căci Dumnezeu a creat singura relaţie care are înţeles, aceasta fiind relaţia Lui cu tine.

IX. Clipa sfântă şi atracţia lui Dumnezeu

1. Aşa cum eul vrea să îţi limiteze percepţia fraţilor tăi la trup, tot aşa şi Spiritul Sfânt vrea să îţi descătuşeze viziunea şi să te lase să vezi cum se răsfrâng din ei Marile Raze, atât de nelimitate, încât ajung până la Dumnezeu. Această trecere la viziune se realizează în clipa sfântă. Dar e nevoie să înveţi ce anume presupune această trecere, ca să devii dispus să o permanentizezi. Odată ce există această disponibilitate, ea nu te va părăsi, căci *este* permanentă. Odată ce ai acceptat-o ca singura

percepţie pe care o vrei, va fi tradusă în cunoaştere prin rolul pe care îl joacă Dumnezeu Însuşi în cadrul Ispăşirii, căci e singurul pas din ea pe care îl înţelege. De aceea, când eşti gata de el, nu va surveni nicio întârziere. Dumnezeu e gata acum, dar tu nu eşti.

2. Sarcina noastră e pur şi simplu aceea de-a continua, cât de repede posibil, procesul necesar de-a privi în faţă toate perturbările şi de-a le vedea exact aşa cum sunt. Căci e imposibil să recunoşti lipsa totală de gratificaţie a lucrului pe care crezi că îl vrei. Trupul e simbolul eului, după cum şi eul e simbolul separării. Şi amândouă nu sunt decât nişte încercări de-a limita comunicarea şi de-a o face imposibilă astfel. Căci, pentru a avea înţeles, comunicarea trebuie să fie nelimitată; iar, lipsită de înţeles, nu te va satisface total. Ea rămâne însă singurul mijloc prin care poţi stabili relaţii reale, care nu au limite, deoarece au fost stabilite de Dumnezeu.

3. În clipa sfântă, în care Marile Raze înlocuiesc trupul în conştienţă, ţi se dă recunoaşterea relaţiilor fără limite. Dar, pentru a o vedea, e necesar să renunţi la toate modurile în care foloseşte eul trupul şi să accepţi faptul că eul nu are niciun scop pe care vrei să îl împărtăşeşti cu el. Căci eul vrea să limiteze pe toată lumea la un trup ca să îşi atingă propriile scopuri; şi, cât timp crezi că are un scop, vei alege să utilizezi mijloacele cu care încearcă să îşi preschimbe scopurile în realizări. Ele nu se vor realiza niciodată. Şi totuşi, precis ai recunoscut că eul, ale cărui obiective sunt cu totul de neatins, se va strădui din răsputeri să le obţină şi o va face cu puterea pe care i-ai dat-o tu.

4. E imposibil să iţi împărţi puterea între Cer şi iad, Dumnezeu şi eu, şi să dai drumul forţei tale la creaţie, singurul scop în care ţi s-a dat. Iubirea produce expansiune *întotdeauna.* Limitele sunt cerute de eu şi reprezintă cerinţele lui de-a face mic şi ineficace. Limitează-ţi vederea unui frate la trupul lui - un lucru pe care îl vei face cât timp nu vrei să îl eliberezi de trup - şi vei refuza darul pe care ţi-l dă. Trupul lui nu îl poate da. Şi nu îl căuta nici tu printr-al tău. Dar minţile voastre sunt deja un continuu, iar uniunea lor trebuie doar acceptată, şi singurătatea în Cer nu mai e.

5. Dacă ai vrea să laşi Spiritul Sfânt să îţi vorbească de Iubirea lui Dumnezeu faţă de tine şi de nevoia creaţiilor tale de-a fi cu tine mereu, ai simţi atracţia celor veşnice. Nimeni nu poate să Îl audă vorbind de aşa ceva, şi să rămână dispus să zăbovească mult în aste locuri. Căci e voia ta să fii în Cer, unde eşti complet şi liniştit, într-o relaţie atât de sigură şi de iubitoare, încât e imposibilă orice limită. Nu vrei să îţi dai micile relaţii în schimbul acesteia? Căci trupul *este* mic şi limitat, iar darul libertăţii ţi-l pot oferi numai cei pe care vrei să îi vezi fără limitele pe care li le-ar impune eul.

6. Nu poţi concepe limitele la care ţi-ai supus percepţia şi nu ai idee de toată frumuseţea pe care ai putea să o vezi. Dar trebuie să ţii minte un lucru: atracţia vinovăţiei se opune atracţiei lui Dumnezeu. Atracţia Lui faţă de tine rămâne nelimitată, dar - din moment ce puterea ta, fiind a Lui, e la fel de mare ca a Lui - poţi să întorci spatele iubirii. Ce investeşti în vinovăţie Îi refuzi lui Dumnezeu. Şi vederea îţi devine tot mai slabă, mai ştearsă şi mai limitată, căci ai încercat să separi Tatăl de Fiu şi să le limitezi comunicarea. Nu căuta Ispăşirea în şi mai multă separare. Şi nu îţi limita viziunea Fiului lui Dumnezeu la ce îi împiedică eliberarea şi la ce Spiritul Sfânt trebuie să desfacă pentru a-l elibera. Căci credinţa lui în limite *l-a* întemniţat.

7. Când trupul va înceta să te mai atragă şi nu vei pune preţ pe el ca mijloc de-a obţine ceva, atunci nu va mai exista nicio perturbare a comunicării şi gândurile tale vor fi la fel de libere ca ale lui Dumnezeu. Pe măsură ce laşi Spiritul Sfânt să te înveţe cum să foloseşti trupul doar în scopurile comunicării şi renunţi să îl foloseşti în vederea separării şi a atacului pe care le vede eul în el, vei învăţa că nu ai nevoie de trup. În clipa sfântă nu sunt trupuri şi simţi doar atracţia lui Dumnezeu. Acceptând că e neîmpărţită, te uneşti cu El pe deplin, într-o clipită, căci nu mai pui limite uniunii tale cu El. Realitatea acestei relaţii devine singurul adevăr pe care l-ai putea dori vreodată. Tot adevărul e aici.

X. Timpul renaşterii

1. Îţi stă în putere, în timp, să amâni uniunea desăvârşită a Tatălui şi a Fiului. Căci, în lumea aceasta, atracţia vinovăţiei stă într-adevăr între ei. Nici timpul, nici anotimpul nu înseamnă nimic în veşnicie. Aici însă funcţia Spiritului Sfânt e să le folosească pe amândouă, dar nu cum le foloseşte eul. E anotimpul în care sărbătoreşti naşterea mea în lume. Dar nu ştii cum. Lasă Spiritul Sfânt să te înveţe şi lasă-mă să sărbătoresc naşterea *ta* prin El. Singurul dar pe care îl pot accepta de la tine e darul pe care ţi l-am dat. Eliberează-mă aşa cum îţi aleg şi eu eliberarea. Sărbătorim împreună timpul lui Cristos, căci nu are înţeles dacă suntem separaţi.

2. Clipa sfântă este, cu adevărat, timpul lui Cristos. Căci, în această clipă eliberatoare, nu e pusă nicio vină pe seama Fiului lui Dumnezeu şi i se redă astfel puterea nelimitată. Ce alt dar îmi poţi oferi, când numai pe acesta am ales să ţi-l ofer? Şi a mă vedea înseamnă a mă vedea în fiecare şi a le oferi tuturor darul pe care mi-l oferi. Sunt la fel de incapabil să primesc sacrificiu cum este Dumnezeu, şi fiecare sacrificiu pe care ţi-l ceri mi-l ceri de fapt mie. Învaţă acum că sacrificiul de orice fel nu e decât o limitare impusă dăruirii. Şi, prin această limitare, îţi vei limita acceptarea darului pe care ţi-l ofer.

3. Noi, care suntem una, nu putem da separat. Când eşti dispus să accepţi că relaţia noastră e reală, vinovăţia nu va deţine nicio atracţie pentru tine. Căci, în uniunea noastră, ne vei accepta toţi fraţii. Darul uniunii e singurul dar pe care m-am născut să îl dau. Dă-mi-l, ca să îl ai. Timpul lui Cristos e timpul desemnat pentru darul libertăţii, oferit tuturor. Şi, acceptându-l, îl oferi tuturor.

4. Îţi stă în putere să sfinţeşti acest timp al anului, căci îţi stă în putere să faci timpul lui Cristos să fie acum. E posibil să se facă totul deodată, pentru că e necesară o singură reorientare a percepţiei, căci ai făcut o singură greşeală. Par să fie mai multe, dar toate sunt acelaşi lucru. Căci, deşi eul ia multe forme, e întotdeauna aceeaşi idee. Ce nu e iubire e întotdeauna frică, şi nimic altceva.

5. Nu e necesar să urmezi frica prin toate ascunzişurile întunecoase pe care şi le sapă subteran doar ca să reapară în forme diferite de ce este. Dar *este* necesar să o examinezi pe fiecare cât timp vrei să păstrezi principiul ce le guvernează pe toate. Când eşti dispus să le consideri - nu separate, ci manifestări diferite ale aceleiaşi idei pe care nu o vrei -, o să dispară toate. Ideea e pur şi simplu asta: crezi că e posibil să fii gazda eului sau ostaticul lui Dumnezeu. Asta e alternativa pe care crezi că o ai şi decizia pe care crezi că trebuie să o iei. Nu vezi alte opţiuni, căci nu poţi accepta că sacrificiul nu duce la nimic. Sacrificiul este atât de esenţial pentru sistemul tău de gândire, încât mântuirea fără sacrificiu nu are înţeles pentru tine. Confuzia pe care o faci între sacrificiu şi iubire e atât de profundă, încât nu poţi concepe iubirea fără sacrificiu. Şi trebuie să vezi un lucru: sacrificiul e atac, nu iubire. Dacă vrei să accepţi această singură idee, frica ta de iubire va dispărea. Vinovăţia nu se poate menţine când s-a înlăturat ideea de sacrificiu. Căci, dacă există sacrificiu, cineva trebuie să plătească şi cineva trebuie să capete. Şi singura întrebare ce rămâne este: care-i preţul şi ce-i de căpătat.

6. Ca gazdă a eului, crezi că poţi lepăda toată vinovăţia oricând vrei, procurându-ţi astfel pacea. Iar plata nu pare să fie a ta. Deşi e evident că eul cere plată, nu pare niciodată să o ceară de la tine. Nu eşti dispus să recunoşti că eul, pe care l-ai poftit, îi trădează numai pe cei care se cred gazda lui. Eul nu te va lăsa niciodată să percepi asta, din moment ce recunoaşterea aceasta l-ar lăsa fără adăpost. Căci, atunci când apare clar această recunoaştere, nu vei fi amăgit de nicio formă pe care o ia eul ca să se protejeze de privirea ta. Vei recunoaşte că fiecare formă nu face decât să acopere singura idee care se ascunde în spatele tuturor formelor: ideea că iubirea cere sacrificiu, fiind astfel inseparabilă de atac şi frică. Şi că vinovăţia e preţul iubirii, care trebuie plătit prin frică.

7. Cât de înspăimântător ţi-a devenit, atunci, Dumnezeu şi cât de mare crezi că e sacrificiul

pe care ţi-l cere Iubirea Lui! Căci iubirea totală ar cere sacrificiul total. Aşa că eul pare să îţi ceară mai puţin decât Dumnezeu şi e considerat răul cel mai mic din două rele, dintre care unul e puţin de temut, poate, iar celălalt, de distrus. Căci consideri iubirea un lucru distructiv şi singura ta întrebare este: cine va fi distrus, tu sau altcineva? Urmăreşti să răspunzi la această întrebare în relaţiile tale speciale, în care pari să fii, în parte, atât distrugător, cât şi distrus, dar nu eşti în stare să fii total nici una, nici alta. Iată ce crezi că te mântuieşte de Dumnezeu, a Cărui Iubire totală te-ar distruge cu desăvârşire.

8. Crezi că toţi care sunt în afara ta iţi cer sacrificiul, dar nu vezi că numai tu pretinzi sacrificiu, şi numai de la tine. Pretinderea sacrificiului însă e un lucru atât de crud şi de înspăimântător, încât nu îl poţi accepta unde este. Adevăratul preţ pentru neacceptarea acestui lucru a fost atât de mare, încât ai preferat să renunţi la Dumnezeu decât să te uiţi la el. Căci, dacă Dumnezeu ţi-ar cere sacrificiul total, pare mai sigur să îl proiectezi în afară şi cât mai departe de tine decât să fii gazda Lui. Lui I-ai imputat trădarea eului, poftindu-l să îi ia locul ca să te ferească de El. Şi nu recunoşti că tocmai cel pe care l-ai poftit să intre ar vrea să te distrugă şi chiar îţi cere sacrificiul total. Niciun sacrificiu parţial nu îl va potoli pe acest musafir crud, căci este un invadator care doar pare să ofere bunătate, dar numai pentru a face sacrificiul un sacrificiu complet.

9. Nu vei reuşi să fii un ostatic parţial al eului, căci nu respectă nicio înţelegere şi nu îţi va lăsa nimic. Nici tu nu îl poţi găzdui parţial. Trebuie să alegi între libertate totală şi înrobire totală, căci nu există alte opţiuni. Ai încercat multe compromisuri în strădania de-a evita să recunoşti singura decizie pe care trebuie să o iei. Şi totuşi, tocmai recunoaşterea deciziei, *exact aşa cum este,* face decizia atât de uşoară. Mântuirea este simplă, venind de la Dumnezeu şi fiind, prin urmare, foarte uşor de înţeles. Nu încerca să o proiectezi din tine şi să o vezi în afara ta. În tine sunt atât întrebarea, cât şi răspunsul; cererea oricărui sacrificiu şi pacea lui Dumnezeu.

XI. Crăciunul ca încetare a sacrificiului

1. Nu te teme să recunoşti că întreaga idee a sacrificiului e exclusiv opera ta. Şi nu îţi căuta siguranţa încercând să te protejezi de unde nu este. Fraţii tăi şi Tatăl tău ţi-au devenit foarte înspăimântători. Şi te târguieşti cu ei pentru câteva relaţii speciale, în care crezi că vezi câţiva stropi de siguranţă. Nu mai încerca să îţi desparţi gândurile de Gândul care ţi s-a dat. Când sunt reunite şi percepute unde sunt, alegerea între ele nu e decât o blândă deşteptare, la fel de simplă ca deschiderea ochilor la lumina zilei, când nu mai ai nevoie de somn.

2. Semnul Crăciunului este o stea, o lumină în întuneric. Să nu o vezi în afara ta, ci vezi-o strălucind în Cerul lăuntric şi accept-o ca semn că a venit timpul lui Cristos. El vine necerând nimic. Nu cere niciun fel de sacrificiu, de la nimeni. În Prezenţa Lui, întreaga idee de sacrificiu îşi pierde tot înţelesul. Căci El e Gazda lui Dumnezeu. Şi nu trebuie decât să Îl inviţi în Cel Ce e deja acolo, recunoscând că Gazda Lui e Una şi că acolo nu poate sălăşlui cu El niciun gând străin de Unitatea Lui. Iubirea trebuie să fie totală să Îl întâmpine cum se cuvine, căci Prezenţa Sfinţeniei creează sfinţenia ce o înconjoară. Nicio frică nu poate atinge Gazda Ce Îi serveşte drept leagăn lui Dumnezeu în timpul lui Cristos, căci Gazda e la fel de sfântă ca Inocenţa desăvârşită pe care o protejează El şi a Cărei putere Îl protejează pe El.

3. De acest Crăciun, dă-I Spiritului Sfânt tot ce te răneşte. Lasă-te complet vindecat ca să poţi vindeca alături de El, şi hai să ne sărbătorim eliberarea prin eliberarea tuturor odată cu noi. Să nu îţi scape nimic, căci eliberarea e totală, iar - când o vei accepta cu mine - o vei da cu mine. Toată durerea şi sacrificiul şi micimea o să dispară din relaţia noastră, care e la fel de inocentă ca relaţia noastră cu Tatăl nostru, şi la fel de puternică. Durerea ne va fi adusă şi va dispărea în prezenţa noastră,

iar - fără durere - nu poate să fie sacrificiu. Şi, fără sacrificiu, *trebuie* să fie iubire.

4. Tu, care crezi că sacrificiul e iubire, trebuie să înveţi că sacrificiul e separarea de iubire. Căci sacrificiul aduce vinovăţie cu aceeaşi certitudine cu care iubirea aduce pace. Vinovăţia e condiţia sacrificiului, după cum pacea e condiţia conştientizării relaţiei tale cu Dumnezeu. Prin vinovăţie îţi excluzi Tatăl şi fraţii din tine. Prin pace îi inviţi înapoi, dându-ţi seama că sunt unde îi pofteşte invitaţia. Ce excluzi din tine pare înspăimântător, căci e un lucru pe care îl înzestrezi cu frică şi încerci să îl arunci în afară, deşi face parte din tine. Cine poate să perceapă detestabilă o parte din sinea lui, şi să trăiască împăcat în sinea lui? Şi poate încerca să îşi rezolve „conflictul" interior dintre Cer şi iad aruncând afară Cerul şi acordându-i însuşirile iadului, fără să se simtă singur şi incomplet?

5. Cât timp vei percepe că trupul e realitatea ta, te vei percepe singur şi lipsit. Şi victimă a sacrificiului, îndreptăţită să îi sacrifice pe alţii. Căci cine se poate lepăda de Cer şi de Creatorul lui, fără un sentiment al sacrificiului şi al pierderii? Şi cine poate să îndure sacrificiul şi pierderea, fără să încerce să se refacă? Dar cum poţi să te refaci tu, când încercările tale au la bază credinţa în realitatea văduvirii? Văduvirea naşte atac, fiind convingerea că atacul e justificat. Şi, cât timp vrei să menţii văduvirea, atacul devine mântuire şi sacrificiul devine iubire.

6. Aşa se face că, în toate încercările tale de-a găsi iubire, cauţi sacrificiu şi îl găseşti. Dar nu găseşti iubire. E imposibil să negi ce e iubirea, şi să o şi recunoşti. Înţelesul iubirii stă în ce ai aruncat din tine şi nu are înţeles separat de tine. Tocmai ce preferi să păstrezi e fără înţeles, în timp ce lucrul de care vrei să te fereşti deţine tot înţelesul universului şi, în acest înţeles, strânge tot universul laolaltă. Dacă universul nu ar fi unit în tine, ar fi separat de Dumnezeu, iar a fi fără El *este* a fi lipsit de înţeles.

7. În clipa sfântă condiţia iubirii e satisfăcută, căci minţile sunt unite fără amestecul trupului, iar unde e comunicare este pace. Domnul Păcii S-a născut pentru a restabili condiţia iubirii predând lecţia că o comunicare rămâne neîntreruptă chiar şi atunci când trupul e distrus, cu condiţia să nu consideri trupul mijlocul necesar comunicării. Iar, dacă înţelegi această lecţie, îţi vei da seama că a sacrifica trupul înseamnă a nu sacrifica nimic, iar comunicarea, care trebuie să aparţină minţii, nu poate fi sacrificată. Şi atunci, *unde* e sacrificiul? Lecţia pe care m-am născut să o predau - şi pe care vreau să o predau în continuare tuturor fraţilor mei - este aceea că sacrificiul nu e nicăieri şi că iubirea este pretutindeni. Căci comunicarea învăluie totul şi, în pacea pe care o restabileşte, iubirea vine de la sine.

8. Nu lăsa deznădejdea să întunece bucuria Crăciunului, căci - fără bucurie - timpul lui Cristos e fără înţeles. Să sărbătorim împreună pacea necerând sacrificiu de la nimeni, căci aşa îmi oferi iubirea pe care ţi-o ofer. Ce poate fi mai voios decât să percepi că nu suntem lipsiţi de nimic? Iată mesajul timpului lui Cristos, pe care ţi-l dau ca să îl dai şi tu, şi să îl restitui Tatălui, Care mi l-a dat mie. Căci, în timpul lui Cristos, se restabileşte comunicarea, iar El sărbătoreşte cu noi creaţia Fiului Său.

9. Dumnezeu aduce mulţumiri sfintei gazde care vrea să Îl primească şi ÎI Iasă să intre să locuiască unde vrea să stea. Şi, prin primirea călduroasă pe care I-o faci, El te primeşte în El, căci ce e conţinut în cel ce Îl primeşte I se restituie Lui. Iar noi sărbătorim doar întregimea Lui când ÎI primim în noi înşine. Cei ce primesc Tatăl sunt una cu El, fiind gazda Celui Care i-a creat. Şi, îngăduindu-I să intre, amintirea Tatălui intră odată cu El, şi odată cu El îşi aduc aminte de singura relaţie pe care au avut-o vreodată şi pe care vor să o aibă vreodată.

10. Curând se va naşte un nou an din timpul lui Cristos. Am încredere deplină în tine că vei înfăptui tot ce vrei să înfăptuieşti. Nimic nu îţi va lipsi; vei desăvârşi şi nu vei distruge. Spune-i, atunci, fratelui tău:

Te dau Spiritului Sfânt ca parte a mea.

Ştiu că vei fi eliberat, dacă nu vreau să te folosesc să mă întemniţez pe mine.

În numele libertăţii mele, aleg eliberarea ta, căci recunosc că vom fi eliberaţi împreună.

Aşa va începe anul cu bucurie şi cu libertate. Avem multe de făcut şi am întârziat mult. Acceptă clipa sfântă când se naşte anul şi preia-ţi rolul, lăsat atât de mult neîndeplinit, în Marea Deşteptare. Fă ca anul acesta să Fie altfel făcându-l să fie întru totul la fel. Şi lasă-ţi toate relaţiile să îţi fie preschimbate în relaţii sfinte. Asta e voia noastră. Amin.

Capitolul 16
IERTAREA ILUZIILOR

I. Adevărata empatie

1. Să empatizezi nu înseamnă să iei parte la suferinţă, căci asta e tocmai ce trebuie *să refuzi* să înţelegi. Asta e interpretarea pe care o dă eul empatiei şi pe care o foloseşte întotdeauna ca să formeze o relaţie specială în care suferinţa e împărtăşită. Capacitatea de-a empatiza Îi este foarte utilă Spiritului Sfânt, cu condiţia să Îl laşi să o folosească în felul Lui. Felul în care o foloseşte El e foarte diferit. El nu înţelege suferinţa şi vrea să predai că nu e ceva de înţeles. Când Se raportează prin tine, El nu Se raportează prin eul tău la alt eu. Nu ia parte la durere, înţelegând că vindecarea durerii nu se realizează prin încercări delirante de-a intra în ea şi de-a o uşura prin împărtăşirea delirului.

2. Dovada cea mai clară că empatia, în felul în care o foloseşte eul, este un lucru distructiv stă în faptul că o aplică doar la anumite tipuri de probleme şi la anumite persoane. Pe acestea le selectează şi li se alătură. Dar nu se alătură decât pentru a se întări. Odată ce s-a identificat cu ce crede că înţelege, eul se vede şi vrea să se mărească împărtăşind ce e ca el. Să nu te păcălească această manevră: eul empatizează întotdeauna pentru a slăbi, iar a slăbi este întotdeauna a ataca. Nu ştii ce înseamnă să empatizezi. Dar poţi fi sigur de un lucru: dacă nu intervii şi laşi Sfântul Spirit să Se raporteze prin tine, vei empatiza cu puterea şi îţi vei spori puterea, nu slăbiciunea.

3. Rolul tău e să ţii minte un singur lucru: nu vrei să reiasă dintr-o relaţie nimic din ce vezi tu ca valoros. Nu alegi nici să o răneşti, nici să o vindeci în felul tău. Nu ştii ce este vindecarea. Tot ce ai învăţat despre empatie vine din trecut. Şi nu vrei să împărtăşeşti nimic din trecut, căci nu vrei să păstrezi nimic din trecut. Nu folosi empatia ca să acorzi realitate trecutului şi să îl perpetuezi în acest fel. Dă-te uşurel la o parte şi lasă vindecarea să se înfăptuiască. Să ai în minte doar un gând şi să nu îl pierzi din vedere, oricât de tentat ai fi să judeci situaţia şi să îţi hotărăşti reacţia *prin* judecarea ei. Concentrează-ţi mintea doar asupra unui lucru:

Nu sunt singur şi nu vreau să vâr trecutul peste Musafirul meu.

L-am invitat şi e aici.

Tot ce trebuie să fac este să nu mă amestec.

4. Adevărata empatie e a Celui Ce ştie ce înseamnă. Vei învăţa cum o interpretează El dacă Îl laşi să îţi utilizeze capacitatea pentru putere, nu pentru slăbiciune. El nu te va părăsi, dar fii atent să nu Îl părăseşti tu. Smerenia este putere doar într-un sens: acela că a recunoaşte şi a accepta că nu ştii înseamnă a recunoaşte şi a accepta că ştie *El.* Nu eşti sigur că îşi va îndeplini rolul, pentru că nu ţi l-ai îndeplinit nici tu încă pe deplin. Nu poţi să ştii cum să reacţionezi la ce nu înţelegi. Să nu cazi în această ispită şi să nu cedezi modului triumfător al eului de-a folosi empatia pentru a se ridica în slăvi.

5. Triumful slăbiciunii nu e ce-ai vrea să îi oferi unui frate. Şi totuşi, nu recunoşti alt triumf. Asta nu e cunoaştere, iar forma de empatie ce îi dă naştere e atât de distorsionată, încât ar întemniţa ce vrea să elibereze. Neizbăviţii nu pot izbăvi, dar au un Izbăvitor. Nu încerca să Îl înveţi tu pe El. Tu

eşti studentul, iar El, Profesorul. Nu îţi confunda rolul cu al Lui, căci asta nu va aduce pace nimănui. Oferă-I Lui empatia ta, căci percepţia *Lui* şi puterea *Lui* sunt ce ai vrea să împărtăşeşti. Şi lasă-L să îţi ofere puterea Lui şi percepţia Lui, să fie împărtăşite prin tine.

6. Înţelesul iubirii se pierde într-o relaţie axată pe slăbiciune în speranţa că se va găsi iubire în ea. Puterea iubirii, care *este* înţelesul ei, stă în forţa lui Dumnezeu care planează asupra ei şi o binecuvântează în tăcere, înfăşurând-o în aripi tămăduitoare. Las-o să fie şi nu încerca să o înlocuieşti cu „miracolul" tău. Am spus că, dacă un frate îţi cere să faci o prostie, să o faci. Dar fii atent să nu însemne că faci o prostie ce ar dăuna unuia dintre voi, căci ce i-ar dăuna unuia îi va dăuna şi celuilalt. Cerinţele prosteşti sunt prosteşti doar datorită faptului că sunt conflictuale, din moment ce conţin întotdeauna un element de *specialitate.* Numai Spiritul Sfânt recunoaşte nevoile prosteşti *şi* nevoile reale. Şi te va învăţa cum să satisfaci ambele tipuri de nevoi, fără să îl pierzi pe nicicare.

7. *Tu* vei încerca să o faci doar în secret. Şi vei crede că, satisfăcând nevoile unuia, nu îl periclitezi pe celălalt, pentru că le ţii separate şi secrete unele de altele. Nu aşa se face, căci nu aşa se ajunge la adevăr şi la viaţă. Dacă le laşi pe toate în seama Celui a Cărui funcţie e să le satisfacă, nicio nevoie nu va rămâne îndelung nesatisfăcută. Asta e funcţia Lui, nu a ta. El nu le va satisface în secret, căci vrea să împărtăşească tot ce dai prin El. Iată de ce dă El. Ce dai prin El e destinat întregii Fiimi, nu unei părţi a ei. Lasă-I funcţia, căci o va îndeplini dacă Îl rogi să intre în relaţiile tale şi să ţi le binecuvânteze.

II. Puterea sfinţeniei

1. Poate mai crezi că sfinţenia e imposibil de înţeles, pentru că nu poţi să vezi cum poate fi extinsă să îi includă pe toţi. Şi ţi s-a spus că trebuie să îi includă pe toţi pentru *a fi* sfântă. Să nu te preocupe extinderea sfinţeniei, căci nu înţelegi natura miracolelor. Şi nici nu le faci tu. Tocmai extinderea lor, cu mult dincolo de limitele pe care le percepi, demonstrează că nu le faci tu. De ce ţi-ai bate capul să afli cum se extinde miracolul la toată Fiimea, când nu înţelegi miracolul însuşi? O însuşire nu e mai greu de înţeles decât întregul. Dacă miracolele *există* efectiv, însuşirile lor trebuie să fie miraculoase pentru că fac parte din ele.

2. Există tendinţa de-a fragmenta şi de-a te preocupa apoi de adevărul unei mici părţi din întreg. Acesta e doar un mod de-a evita sau de-a omite întregul, pentru a privi ce crezi că ai mai multe şanse să înţelegi. Căci e doar un alt mod de-a încerca din nou să ţii înţelegerea doar pentru tine. Un mod mai bun şi mult mai util de-a te gândi la miracole e următorul: nu le înţelegi, nici în parte, nici în întreg. Ele însă s-au înfăptuit prin tine. De aceea, înţelegerea ta nu poate să fie necesară. Şi totuşi, rămâne imposibil să înfăptuieşti ce nu înţelegi. Iată de ce trebuie să existe în tine Ceva ce *înţelege.*

3. Miracolul nu îţi poate părea firesc din cauză că ce ai făcut să îţi răneşti mintea a denaturat-o atât de mult, încât nu îşi aminteşte ce anume i-e firesc. Şi, când ţi se spune ce e firesc, nu poţi înţelege. Recunoaşterea părţii ca întreg şi a întregului în fiecare parte e cât se poate de firească, fiind modul cum gândeşte Dumnezeu, iar ce I-e firesc Lui ţi-e firesc şi ţie. O percepţie total firească ţi-ar arăta pe dată că o ordine a dificultăţii este cu neputinţă când e vorba de miracole, căci implică o contradicţie a înţelesului lor. Iar, dacă le-ai putea pricepe înţelesul, însuşirile lor nu ţi-ar stârni nedumerire.

4. Ai făcut miracole, dar e cât se poate de evident că nu le-ai făcut singur. Ai reuşit de câte ori ai ajuns la altă minte şi te-ai unit cu ea. Când două minţi se contopesc într-una singură şi împărtăşesc o singură idee în mod egal, s-a făcut prima legătură în conştientizarea Fiimii ca unitate. Când ai făcut această contopire la îndemnul Spiritului Sfânt şi I-ai oferit-o să o folosească aşa cum

crede El, modul Lui firesc de a-ţi percepe darul Îi dă putinţa să îl înţeleagă, iar ţie îţi dă putinţa să Îi foloseşti înţelegerea în folosul tău. E imposibil să te convingi de realitatea lucrurilor clar înfăptuite prin disponibilitatea ta cât timp crezi că trebuie să le înţelegi, căci - de nu - nu sunt reale.

5. Cum poţi să crezi în realitate cât timp eşti hotărât să o faci ireală? Oare chiar eşti în mai multă siguranţă dacă menţii realitatea iluziilor decât dacă ai accepta bucuros adevărul drept ce este şi ai aduce mulţumiri pentru el? Cinsteşte adevărul care ţi s-a dat şi bucură-te că nu îl înţelegi. Miracolele Îi sunt fireşti Celui Ce vorbeşte pentru Dumnezeu. Căci sarcina Lui e să traducă miracolul în cunoaşterea pe care o reprezintă el şi care ţi-e ascunsă. Să îţi fie de ajuns felul în care înţelege El miracolul, şi nu îţi întoarce faţa de la toţi martorii realităţii Lui pe care ţi i-a dat.

6. Nicio dovadă nu te va convinge de adevărul lucrului pe care nu îl vrei. Dar relaţia ta cu El este reală. Nu o privi cu frică, ci cu voioşie. Cel pe Care L-ai chemat într-ajutor *este* cu tine. Urează-I bun venit şi cinsteşte martorii care îţi binevestesc sosirea Lui. E adevărat, după cum te temi, că a-L recunoaşte înseamnă a nega tot ce crezi că ştii. Dar ce crezi că ştii nu a fost adevărat niciodată. Ce ai câştiga dacă te-ai agăţa de ce crezi că ştii şi ai nega dovada adevărului? Căci ai ajuns prea aproape de adevăr ca să renunţi la el acum, şi *vei* ceda în faţa atracţiei lui irezistibile. Mai poţi amâna acum, dar numai puţin. Gazda lui Dumnezeu te-a chemat şi ai auzit. Nu vei mai fi complet dispus să nu asculţi.

7. Anul acesta e un an al bucuriei, în care îţi va spori ascultarea, şi pacea îţi va spori odată cu ea. Vei fi ajutat să conştientizezi atât puterea sfinţeniei, cât şi slăbiciunea atacului. Şi toate acestea se vor realiza într-o minte ferm convinsă că sfinţenia înseamnă slăbiciune şi că atacul înseamnă putere. Oare nu e un miracol suficient să te înveţe că Profesorul tău nu vine de la tine? Aminteşte-ţi însă, în acelaşi timp, că - de câte ori ai ascultat interpretarea Lui - rezultatele ţi-au adus bucurie. Ai prefera oare rezultatele interpretării tale, dacă ar fi să le cântăreşti cinstit? Dumnezeu voieşte să ai parte numai de bine. Oare nu te poţi uita cu mai multă milă la cel pe care Dumnezeu îl iubeşte cu o Iubire desăvârşită?

8. Nu interpreta în defavoarea Iubirii lui Dumnezeu, căci ai mulţi martori care vorbesc atât de clar despre ea, încât numai orbii şi surzii ar putea să nu îi vadă şi să nu îi audă. Anul acesta, fii hotărât să nu negi ce ţi-a dat Dumnezeu. Trezeşte-te şi împărtăşeşte ce ţi-a dat, căci e singurul motiv pentru care te-a strigat. Vocea Lui a vorbit clar; şi totuşi, ai atât de puţină credinţă în ce ai auzit, pentru că ai preferat să îţi pui şi mai multă credinţă în dezastrul făcut de tine. Să luăm astăzi hotărârea de-a accepta vestea bună că dezastrul nu e real şi că realitatea nu e dezastru. Realitatea e sigură, certă, total binevoitoare cu toţi şi cu toate. Nu există iubire mai mare decât să accepţi acest lucru şi să te bucuri. Căci iubirea nu cere decât să fii fericit, şi îţi va da tot ce contribuie la fericire.

9. Nu I-ai dat Spiritului Sfânt nicio problemă pe care să nu ţi-o fi rezolvat, şi nu Îi vei da niciodată. Nu ai reuşit niciodată să rezolvi ceva de unul singur. Oare nu e timpul să îmbini aceste adevăruri şi să tragi nişte concluzii? Anul acesta e anul aplicării ideilor ce ţi s-au dat. Căci ideile sunt forţe puternice, care trebuie folosite, şi nu ţinute să stea degeaba. Şi-au dovedit deja puterea suficient de mult să îţi pui credinţa în ele, şi nu în negarea lor. Anul acesta, investeşte în adevăr şi lasă-l să lucreze în pace. Ai credinţă în Cel Ce are credinţă în tine. Gândeşte-te ce ai văzut şi ce ai auzit cu adevărat şi recunoaşte-l. Poţi oare să fii singur cu astfel de martori?

III. Recompensa predării

1. Am învăţat deja că toţi predăm şi că predăm tot timpul. Poate că, deşi ai predat bine, nu ai învăţat cum să accepţi tihna predării tale. Dacă te gândeşti ce ai predat şi cât e de străin de ce ai crezut că ştii, vei fi nevoit să realizezi că Profesorul tău a venit din afara sistemului tău de gândire. De

aceea, El l-a putut vedea în mod obiectiv şi l-a putut percepe neadevărat. Şi trebuie să fi făcut asta pornind de la un sistem de gândire foarte diferit, un sistem de gândire care nu are nimic în comun cu al tău. Căci, fără îndoială, cele predate de El şi cele predate de tine prin El nu au nimic în comun cu cele predate de tine înainte de venirea Lui. Iar rezultatele au fost acelea de-a aduce pace unde era durere, iar suferinţa a dispărut pentru a-i lua locul bucuria.

2. Poate că ai predat libertate, dar nu ai învăţat cum să fii liber. Am spus mai înainte că: „După roadele lor îi veţi cunoaşte şi se vor cunoaşte singuri". Căci precis te judeci după ceea ce predai. Ce predă eul produce rezultate imediate, pentru că deciziile lui sunt acceptate imediat ca opţiunea ta. Iar această acceptare înseamnă că eşti dispus să te judeci ca atare. Cauza şi efectul sunt foarte clare în sistemul de gândire al eului, pentru că toată învăţătura ta a fost îndreptată spre stabilirea relaţiei dintre ele. Şi cum să nu ai credinţă în ce te-ai învăţat să crezi cu atâta sârguinţă? Aminteşte-ţi însă cu câtă grijă i-ai ales martorii şi i-ai evitat pe cei ce au pledat pentru cauza adevărului şi efectele lui.

3. Oare faptul că nu ai învăţat ce ai predat nu îţi arată că nu percepi Fiimea ca unitate? Şi nu îţi arată, totodată, că nu *te* consideri unitate? Căci e imposibil să reuşeşti să predai fără nicio convingere, şi e la fel de imposibil ca această convingere să fie în afara ta. Nu ai fi putut preda libertate dacă nu ai crede în ea. Aşa că ce ai predat trebuie să fi venit din sinea ta. E clar însă că nu cunoşti acest Sine şi că nu îl recunoşti, deşi funcţionează. Ce funcţionează trebuie să existe. Şi nu Îi poţi nega Prezenţa decât dacă Îi negi faptele.

4. Cursul acesta te învaţă cum să te cunoşti. Ai predat ce eşti, dar nu ai lăsat ce eşti să îţi predea. Ai fost foarte atent să eviţi evidentul şi să nu vezi adevărata relaţie de cauză-efect, care e cât se poate de evidentă. Dar tot ce ai predat este în tine. Ce parte din tine poate să nu fi învăţat ce ai predat? Precis e partea care stă de fapt în afara ta, nu prin propria ta proiecţie, ci de-adevăratelea. Şi tocmai această parte pe care ai lua-o în tine e cea care nu eşti tu. Ce accepţi în mintea ta nu o schimbă cu adevărat. Iluziile nu sunt decât credinţe în ce nu există. Şi conflictul aparent dintre adevăr şi iluzie poate fi rezolvat doar separându-te de iluzie, şi nu de adevăr.

5. Predarea ta a făcut deja acest lucru, căci Spiritul Sfânt face parte din tine. Creat de Dumnezeu, El nu L-a părăsit nici pe Dumnezeu, nici creaţia Sa. El este, deopotrivă, Dumnezeu şi tu, după cum şi tu eşti Dumnezeu şi El, deopotrivă. Căci Răspunsul lui Dumnezeu la separare ţi-a adăugat mai mult decât ai încercat să iei. El ţi-a ocrotit atât creaţiile, cât şi pe tine, ţinând una cu tine ce vrei să excluzi. Iar ele vor înlocui ce ai luat în tine să le ia locul. Sunt cât se poate de reale, ca parte a Sinelui pe care nu o cunoşti. Ele comunică cu tine prin Spiritul Sfânt şi oferă bucuros predării tale despre tine - care eşti casa lor - puterea şi recunoştinţa pe care ţi-o poartă pentru crearea lor. Tu, care eşti gazda lui Dumnezeu, le eşti gazdă şi lor. Căci realul nu a părăsit niciodată mintea creatorului său. Iar irealul nu a existat niciodată.

6. Nu eşti două sine în conflict. Ce e dincolo de Dumnezeu? Dacă tu - care Îl conţii pe El şi eşti conţinut de El - eşti universul, restul trebuie să fie în afară, unde nu e nimic. Ai predat asta, şi, din depărtările universului, dar nu de dincolo de tine, martorii predării tale s-au adunat să te ajute să înveţi. Recunoştinţa lor s-a unit cu a ta şi a lui Dumnezeu, să îţi consolideze credinţa în ce ai predat. Căci ce ai predat este adevărat. Singur, stai în afara predării tale şi separat de ea. Dar, alături de ei, trebuie să înveţi că nu ţi-ai predat decât ţie şi că ai învăţat din convingerea pe care ai împărtăşit-o cu ei.

7. Anul acesta vei începe să înveţi şi vei face învăţarea comensurabilă cu predarea. Ai ales să faci asta fiind dispus să predai. Deşi ai părut să suferi prin urmare, bucuria predării va fi a ta. Căci bucuria predării e în student, care o oferă, recunoscător, profesorului şi o împărtăşeşte cu el. Pe măsură ce înveţi, recunoştinţa pe care o ai faţă de Sinele tău, Care te învaţă ce e El, va creşte şi te va ajuta să Îl cinsteşti. Şi Îi vei învăţa puterea şi tăria şi puritatea, şi Îl vei iubi cum Îl iubeşte Tatăl Său. Împărăţia

Lui nu are limite, nici capăt, şi nu e nimic în El care să nu fie veşnic şi desăvârşit. Asta eşti *tu;* şi tot ce este în afară de asta *nu* eşti tu.

8. Sinelui tău preasfânt I se cuvine toată lauda pentru ce eşti şi pentru ce e Cel Ce te-a creat aşa cum eşti. Mai devreme sau mai târziu, fiecare trebuie să acopere fisura ce îşi închipuie că există între cele două sine ale lui. Fiecare construieşte această punte, care îl trece peste fisură de îndată ce e dispus să depună puţin efort pentru construirea ei. Micilor lui eforturi li se va adăuga, din plin, puterea Cerului şi voia unită a tuturor celor ce fac Cerul ceea ce e, fiind uniţi în cadrul lui. Aşa că cel ce vrea să treacă peste fisură e transportat literalmente de partea cealaltă.

9. Puntea ta e mai solidă decât crezi şi piciorul ţi-e bine înfipt pe punte. Să nu te temi că atracţia celor ce stau de partea cealaltă şi te aşteaptă nu te va trage şi pe tine dincolo, în deplină siguranţă. Căci vei ajunge unde vrei să fii şi unde te aşteaptă Sinele tău.

IV. Iluzia şi realitatea iubirii

1. Să nu te temi să priveşti relaţia specială de ură, căci - privind-o - găseşti libertatea. Dacă nu ar fi ea, ar fi cu neputinţă să nu cunoşti înţelesul iubirii. Căci relaţia specială de iubire, în care înţelesul iubirii e ascuns, se întreprinde exclusiv pentru a compensa ura, şi nu pentru a o lepăda. Mântuirea îţi va apărea limpede înaintea ochilor deschişi când o vei privi pe aceasta. Nu poţi limita ura. Relaţia specială de iubire nu o va compensa, ci doar o va împinge dedesubt şi o va ascunde privirii. E esenţial să o aduci la vedere şi să nu faci nicio încercare de-a o ascunde. Căci încercarea de-a echilibra ura cu iubirea face iubirea de neînţeles în ochii tăi. Nu îţi dai seama de dimensiunea scindării pe care o implică. Şi, până nu îţi dai scama de ea, scindarea va rămâne nerecunoscută, şi nevindecată deci.

2. Simbolurile urii împotriva simbolurilor iubirii joacă un conflict inexistent. Căci prin simboluri sunt reprezentate alte lucruri, iar simbolul iubirii e lipsit de înţeles dacă iubirea este totul. Vei trece complet nevătămat prin această ultimă desfacere, şi vei ieşi la lumină, în sfârşit, tu însuţi. Acesta e ultimul pas în pregătirea pentru Dumnezeu. Să nu fii nedispus tocmai acum; eşti prea aproape, şi vei trece puntea în deplină siguranţă, transportat în linişte din război în pace. Căci iluzia iubirii nu te va satisface niciodată, dar realitatea ei, care te aşteaptă de partea cealaltă, îţi va da totul.

3. Relaţia specială de iubire e o încercare de-a limita efectele distructive ale urii prin găsirea unui liman în toiul furtunii de vinovăţie. Ea nu face nicio încercare să se ridice deasupra furtunii, la lumina soarelui. Dimpotrivă, scoate în evidenţă vinovăţia din afara acestui liman, încercând să se baricadeze de ea şi să stea la adăpost între aceste baricade. Relaţia specială de iubire nu e percepută ca o valoare în sine, ci ca un loc de refugiu din care ura e desprinsă şi ţinută la distantă. Partenerul iubirii speciale e acceptabil doar cât slujeşte acestui scop. Ura poate intra - şi e, într-adevăr, bine-venită în anumite aspecte ale relaţiei -, dar aceasta continuă să ţină datorită iluziei iubirii. Dacă iluzia dispare, relaţia se dezbină sau devine nesatisfăcătoare pe motiv că a deziluzionat.

4. Iubirea nu e o iluzie. Ci un fapt. Acolo unde e posibilă deziluzia, nu a fost iubire, ci ură. Căci ura *e* o iluzie, iar ce poate să se schimbe nu a fost iubire niciodată. E sigur că cei ce selectează anumite persoane ca parteneri în orice aspect al vieţii, folosindu-i într-un scop pe care nu vor să îl împărtăşească cu alţii, încearcă să trăiască mai degrabă împreună cu vinovăţia decât să moară din cauza ei. Asta e opţiunea pe care o văd ei. Iar iubirea, pentru ei, e doar o fugă de moarte. O caută cu disperare, dar nu în pacea în care le-ar veni bucuros şi liniştit. Şi, când îşi dau seama că frica morţii continuă să îi pândească, relaţia de iubire pierde iluzia că este ce nu este. Când se rup baricadele ridicate împotriva ei, frica irupe şi ura triumfă.

5. Nu există triumfuri ale iubirii. Numai ura e preocupată de „triumful iubirii". Iluzia iubirii

poate triumfa asupra iluziei urii, dar numai cu preţul transformării lor în iluzii. Cât timp durează iluzia urii, iubirea va fi o iluzie pentru tine. Şi atunci, singura opţiune ce ţi-a mai rămas e să alegi ce iluzie preferi. Nu *există* conflict în alegerea între adevăr şi iluzie. Văzând-o în aceşti termeni, nimeni nu ar ezita. Conflictul apare însă în clipa în care alegerea pare a fi între două iluzii, dar alegerea aceasta nu contează. Acolo unde o opţiune e la fel de periculoasă ca alta, decizia trebuie să fie una de disperare.

6. Sarcina ta nu e să cauţi iubirea, ci să cauţi şi să găseşti toate barierele din tine pe care le-ai construit împotriva ei. Nu e necesar să cauţi ce e adevărat, dar *este* necesar să cauţi ce e fals. Fiecare iluzie e o iluzie a fricii, indiferent de forma pe care o ia. Iar încercarea de-a scăpa dintr-o iluzie într-alta trebuie să eşueze. De cauţi iubirea în afara ta, poţi să fii sigur că ai perceput ura înăuntru şi că te temi de ea. Dar pacea nu va veni niciodată din iluzia iubirii, ci numai din realitatea ei.

7. Recunoaşte următorul lucru, căci e adevărat, iar adevărul trebuie recunoscut dacă e să se deosebească de iluzie: relaţia specială de iubire e o încercare de-a introduce iubirea în separare. Şi, ca atare, nu e decât o încercare de-a introduce iubirea în frică şi de-a o face reală în frică. Încălcând fundamental singura condiţie a iubirii, relaţia specială de iubire vrea să realizeze imposibilul. Cum ar putea să îl realizeze altfel decât în iluzie? E esenţial să examinăm foarte atent ce anume crezi că poţi face să rezolvi dilema, care îţi pare foarte reală, dar care nu există. Ai ajuns aproape de adevăr, şi numai ea stă între tine şi puntea care te duce la acesta.

8. Cerul aşteaptă în tăcere, iar creaţiile tale stau cu mâinile întinse să te ajute să treci şi să le întâmpini bucuros. Căci pe ele le cauţi. Îţi cauţi doar propria complinire, iar ele te complinesc. Relaţia specială de iubire nu e decât un substitut precar pentru ce te întregeşte în adevăr, nu în iluzie. Relaţia ta cu ele este lipsită de vinovăţie, şi asta îţi dă putinţa să îţi priveşti toţi fraţii cu recunoştinţă, deoarece creaţiile tale au fost create în uniune cu ei. Acceptarea creaţiilor tale e acceptarea Unităţii creaţiei, fără de care nu ai putea fi nicicând complet. Nicio specialitate nu îţi poate oferi ce a dat Dumnezeu şi ce dai unit fiind cu El.

9. De partea cealaltă a punţii e complinirea ta, căci vei fi întru totul în Dumnezeu, nevoind nimic special, doar să fii întru totul ca El, complinindu-L prin complinirea ta. Nu te teme să treci în locaşul păcii şi al sfinţeniei desăvârşite. Numai acolo s-a stabilit de-a pururi complinirea lui Dumnezeu şi a Fiului Său. Nu o căuta în lumea pustie a iluziei, unde nimic nu e cert şi unde nimic nu izbuteşte să satisfacă. În Numele lui Dumnezeu, fii întru totul dispus să abandonezi toate iluziile. În relaţiile în care eşti întru totul dispus să accepţi complinirea, şi numai complinirea, acolo e complinit Dumnezeu, şi Fiul Lui odată cu El.

10. Puntea ce duce la uniune în tine *trebuie* să ducă la cunoaştere, căci a fost construită cu Dumnezeu alături de tine şi te va duce direct la El, unde stă complinirea ta, întru totul compatibilă cu a Lui. Fiecare iluzie pe care o accepţi în mintea ta prin faptul că o judeci realizabilă îţi înlătură propria senzaţie de complinire şi neagă astfel întregimea Tatălui tău. Fiecare fantezie, de iubire sau de ură, te văduveşte de cunoaştere, căci fanteziile sunt vălul în spatele căruia e ascuns adevărul. Pentru a ridica vălul ce pare atât de întunecat şi de greu, tot ce e necesar este să preţuieşti adevărul mai presus de toată fantezia şi să fii pe deplin nedispus să te mulţumeşti cu iluziile în locul adevărului.

11. Nu vrei să treci din frică în iubire? Căci iată care pare a fi călătoria. Iubirea te cheamă, dar ura ar vrea să rămâi. Să nu auzi chemarea urii şi să nu vezi nicio fantezie. Căci complinirea ta stă în adevăr, şi nicăieri altundeva. Vezi în chemarea urii, şi în fiecare fantezie ce apare ca să te facă să întârzii, doar strigătul de ajutor ce se ridică neîncetat de la tine la Creatorul tău. Oare să nu îţi răspundă ţie, a cărui complinire e a Lui? El te iubeşte, complet fără iluzii, aşa cum trebuie să iubeşti tu. Căci iubirea e complet fără iluzii şi, de aceea, complet fără frică. Cel pe care Şi-l aminteşte Dumnezeu trebuie să fie întreg. Iar Dumnezeu nu a uitat niciodată ce ÎI întregeşte. În complinirea ta stă

reamintirea întregimii Lui şi a recunoştinţei pe care o are faţă de tine pentru complinirea Lui. În legătura Lui cu tine stau atât incapacitatea Lui de a uita, cât şi capacitatea ta de a-ţi aduce aminte. În El se reunesc disponibilitatea ta de a iubi şi toată Iubirea lui Dumnezeu, Care nu te-a uitat.

12. Tatăl tău nu poate uita adevărul din tine, după cum nici tu nu poţi să nu ţi-l aminteşti. Spiritul Sfânt e Puntea ce duce la El, făcută din faptul că eşti dispus să te uneşti cu El şi creată de faptul că Se bucură de uniunea cu tine. Călătoria ce a părut fără sfârşit e pe sfârşite, căci ce *este* nesfârşit e foarte aproape. Aproape că ai recunoscut ce este. Alături de mine, dezbară-te acum de toate iluziile şi nu lăsa să stea nimic în calea adevărului. Vom întreprinde împreună ultima călătorie inutilă departe de adevăr, şi apoi vom merge direct la Dumnezeu, ca răspuns voios la Chemarea Lui să fie complinit.

13. Dacă relaţiile speciale de orice fel ar stingheri complinirea lui Dumnezeu, pot să aibă vreo valoare pentru tine? Ce Îl conturbă pe Dumnezeu trebuie să te conturbe pe tine. Numai în timp pare posibilă conturbarea complinirii lui Dumnezeu. Puntea peste care vrea să te treacă El te ridică din timp în veşnicie. Deşteaptă-te din mreaja timpului şi răspunde fără frică la Chemarea Celui Ce ţi-a dat veşnicia în momentul în care te-a creat. De partea aceasta a punţii ce duce în eternitate, nu înţelegi nimic. Dar, când o traversezi cu paşi uşori, susţinut *de* eternitate, eşti îndrumat direct spre Inima lui Dumnezeu. În centrul ei, şi numai acolo, eşti în siguranţă de-a pururi, pentru că eşti complet de-a pururi. Nu există văl pe care să nu îl poată ridica Iubirea lui Dumnezeu din noi, împreună. Calea ce duce la adevăr e deschisă. Urmeaz-o cu mine.

V. Alegerea complinirii

1. Când priveşti relaţia specială, e necesar să îţi dai seama, mai întâi, că implică multă durere. Neliniştea, disperarea, vinovăţia şi atacul, toate intră în ea, întrerupte de perioade în care par să dispară. Toate acestea trebuie înţelese drept ce sunt. Indiferent de forma pe care o iau, sunt întotdeauna un atac îndreptat împotriva propriului sine, pentru a-l face vinovat pe celălalt. Am mai vorbit despre asta, dar nu am abordat anumite aspecte privitoare la ceea ce se încearcă aici de fapt.

2. Pur şi simplu, încercarea de-a face vinovat e îndreptată întotdeauna împotriva lui Dumnezeu. Căci eul ar vrea să îl vezi vinovat numai şi numai pe El, lăsând Fiimea expusă şi neprotejată în faţa atacului. Relaţia specială de iubire e principala armă a eului de-a te feri de Cer. Nu pare a fi o armă, dar - dacă te gândeşti cum o preţuieşti şi de ce - îţi vei da seama ce anume trebuie să fie.

3. Relaţia specială de iubire e darul cu care eul se laudă cel mai tare, un dar ce are cea mai mare atracţie pentru cei nedispuşi să renunţe la vinovăţie. „Dinamica" eului e aici foarte clară, căci - bazându-se pe atracţia acestui prinos - fanteziile axate în jurul ei sunt deseori foarte evidente. Aici, ele sunt judecate, de regulă, acceptabile şi chiar fireşti. Nimeni nu consideră că e un lucru bizar să iubeşti şi să urăşti deodată, şi chiar şi cei ce cred că e păcat să urăşti se simt doar vinovaţi, dar nu se corectează. Aceasta e condiţia „firească" a separării, iar cei ce învaţă că nu e deloc firesc par a fi cei nefireşti. Căci lumea aceasta *e* opusul Cerului, fiind făcută să fie opusul lui, şi tot ce e aici ia o direcţie total opusă adevărului. În Cer, unde înţelesul iubirii e cunoscut, iubirea e totuna cu unirea. Aici, unde iluzia iubirii e acceptată în locul iubirii, iubirea e percepută ca separare şi excludere.

4. Relaţia specială, născută din dorinţa ascunsă de-a primi iubire specială de la Dumnezeu, e cea în care ura eului triumfă. Căci relaţia specială e renunţarea la Iubirea lui Dumnezeu şi încercarea de-a asigura pentru sine specialitatea pe care a negat-o El. E esenţial pentru conservarea eului să crezi că această specialitate nu e iadul, ci Cerul. Căci eul nu ar vrea să vezi nicicând că separarea nu poate fi decât pierdere, fiind singura condiţie în care Cerul nu poate exista.

5. Pentru fiecare, Cerul e complinire. Nu poate exista dezacord în privinţa acestui lucru,

pentru că îl acceptă atât eul, cât şi Spiritul Sfânt. Ei sunt însă în total dezacord în legătură cu definiţia complinirii şi a modului în care se realizează. Spiritul Sfânt ştie că întregirea, sau complinirea, stă mai întâi în unire, şi apoi în extinderea unirii. Pentru eu, complinirea stă în triumf şi în extinderea „victoriei" chiar până la triumful final asupra lui Dumnezeu. În asta îşi vede suprema libertate de sine, căci nimic nu ar mai rămâne să conturbe eul. Iată ideea lui de Cer. Şi, de aceea, unirea - o condiţie în care eul nu se poate amesteca - trebuie să fie iadul.

6. Relaţia specială e un procedeu ciudat şi nefiresc prin care eul uneşte iadul cu Cerul şi le face imposibil de distins. Iar încercarea de-a beneficia, în acelaşi timp, de pe urma imaginarelor „foloase" ale ambelor lumi a dus doar la fantezii pe tema celor două şi la incapacitatea de-a le percepe, individual, aşa cum sunt. Relaţia specială e triumful acestei confuzii. E un gen de unire din care unirea e exclusă, iar la baza încercării de-a ajunge la unire stă excluderea. Poate să existe oare o ilustrare mai bună a maximei eului: „Caută, dar nu găsi"?

7. Cel mai curios lucru dintre toate e noţiunea de sine pe care o cultivă eul în relaţia specială. Acest „sine" caută relaţia pentru a se complini. Dar, când găseşte relaţia specială în care crede că poate realiza acest lucru, încearcă să se „dea" în schimbul sinelui altuia. Nu e vorba aici de unire, căci nu există creştere, nici extindere. Fiecare partener încearcă să sacrifice sinele pe care nu îl vrea pentru un sine pe care crede că l-ar prefera. Şi se simte vinovat pentru „păcatul" de-a lua şi de-a nu da, în schimb, nimic de valoare. Oare câtă valoare poate să pună pe un sine pe care vrea să îl dea ca să capete unul „mai bun"?

8. Sinele „mai bun" pe care îl caută eul e întotdeauna unul mai special. Şi cine pare să fie în posesia unui sine special este „iubit" pentru ce se poate lua de la el. Acolo unde ambii parteneri văd acest sine special unul în celălalt, eul vede o adevărată partidă „ruptă din Cer". Căci niciunul dintre ei nu va recunoaşte că a cerut iadul şi, prin urmare, nu va conturba iluzia pe care şi-o face eul despre Cer, pe care i-a oferit-o eul să conturbe Cerul. Dar, dacă toate iluziile vin din frică - şi nu pot veni de altundeva -, iluzia Cerului nu e decât o formă „atrăgătoare" a fricii, în care vinovăţia e îngropată adânc şi învie sub forma „iubirii".

9. Farmecul iadului constă doar în teribila atracţie a vinovăţiei, pe care eul le-o oferă celor ce îşi pun încrederea în micime. Convingerea micimii stă în fiece relaţie specială, căci numai cei lipsiţi pot preţui specialitatea. Solicitarea specialităţii, şi perceperea actului de acordare a specialităţii ca act de iubire, face iubirea odioasă. Adevăratul scop al relaţiei speciale, în strictă concordanţă cu obiectivele eului, este acela de-a distruge realitatea şi de-a o înlocui cu iluzia. Căci eul e el însuşi o iluzie, şi numai iluziile pot fi martorii „realităţii" lui.

10. Dacă ai percepe relaţia specială ca un triumf asupra lui Dumnezeu, ai mai dori-o? Să nu ne gândim la natura ei înspăimântătoare, nici la vinovăţia pe care trebuie să o stârnească, nici la tristeţe şi singurătate. Căci acestea nu sunt decât atributele întregii religii a separării şi ale contextului total în care se consideră că are loc. Tema principală în litania pe care o închină sacrificiului este aceea că Dumnezeu trebuie să moară ca tu să poţi trăi. Şi tocmai tema aceasta e înscenată în relaţia specială. Prin moartea sinelui tău crezi că poţi să ataci un alt sine şi să îl smulgi de la altul ca să înlocuieşti sinele pe care îl deteşti. Şi îl deteşti pentru că nu crezi că îţi oferă specialitatea pe care o pretinzi. Şi, urându-l, l-ai făcut mic şi nevaloros, pentru că te temi de el.

11. Cum poţi să acorzi putere nelimitată lucrului pe care crezi că l-ai atacat? Adevărul a devenit atât de înspăimântător pentru tine, încât - dacă nu e mic şi slab, şi nedemn de valoare - nu ai îndrăzni să te uiţi la el. Crezi că e mai sigur să înzestrezi micul sine făcut de tine cu puterea pe care ai smuls-o adevărului, triumfând asupra lui şi lăsându-l neputincios. Observă cu câtă exactitate e înscenat acest ritual în relaţia specială. Între două persoane separate e ridicat un altar, pe care fiecare persoană

în parte urmăreşte să îşi ucidă sinele şi să ridice, pe propriul ei trup, un alt sine care să îşi tragă puterea din moartea ei. Ritualul acesta se repetă la nesfârşit. Şi nu se încheie, nici nu se va încheia vreodată. Ritualul complinirii nu poate complini, căci viaţa nu se naşte din moarte, nici Cerul din iad.

12. De câte ori eşti tentat de o formă de relaţie specială să cauţi iubire în ritual, aminteşte-ţi că iubirea e conţinut, nu formă, de niciun fel. Relaţia specială e un ritual al formei, menit să ridice forma să ia locul lui Dumnezeu cu preţul conţinutului. În formă nu există înţeles şi nu va exista niciodată. Relaţia specială trebuie recunoscută drept ce e: un ritual fără sens, în care se extrage putere din moartea lui Dumnezeu şi se transferă ucigaşului Său, ca semn că forma a triumfat asupra conţinutului şi că iubirea şi-a pierdut înţelesul. Vrei să fie posibil acest lucru, chiar lăsând la o parte evidenta lui imposibilitate? Dacă ar fi fost posibil, te-ai fi făcut neputincios. Dumnezeu nu S-a supărat. Ci nu a putut lăsa să se întâmple aşa ceva. Nu Îl poţi face să Se răzgândească. Niciunul dintre ritualurile iniţiate de tine, în care te încântă dansul morţii, nu poate face eternul să moară. Şi nici substitutul pe care l-ai ales pentru Întregimea lui Dumnezeu nu poate avea vreo influenţă asupra ei.

13. Să nu vezi în relaţia specială decât o încercare lipsită de înţeles de-a pune alţi dumnezei înaintea Lui şi, prin venerarea lor, de-a face obscură micimea lor şi măreţia Sa. În numele complinirii tale, nu vrei aşa ceva. Căci fiecare idol pe care îl ridici înaintea Sa stă înaintea *ta,* în loc de ce eşti.

14. Mântuirea stă în simplul fapt că iluziile nu sunt înspăimântătoare pentru că nu sunt adevărate. Ele doar par să fie înspăimântătoare în măsura în care nu izbuteşti să le recunoşti drept ceea ce sunt; şi nu vei izbuti să o faci în măsura în care *vrei* să fie adevărate. Şi în aceeaşi măsură vei nega adevărul şi nu vei reuşi, prin urmare, să faci simpla alegere între adevăr şi iluzie; Dumnezeu şi fantezie. Aminteşte-ţi acest lucru, şi nu îţi va fi greu să percepi decizia drept ceea ce este, şi nimic mai mult.

15. Esenţa iluziei separării stă pur şi simplu în fantezia distrugerii înţelesului iubirii. Şi, dacă nu ţi se redă înţelesul iubirii, nu te poţi cunoaşte nici tu, cel ce îi împărtăşeşti înţelesul. Separarea nu e decât decizia de-a *nu* te cunoaşte. Tot acest sistem de gândire e o experienţă de învăţare foarte atent concepută, menită să îndepărteze de adevăr şi să ducă la fantezie. Dar, pentru fiecare învăţătură care ţi-ar dăuna, Dumnezeu îţi oferă corecţie şi scăpare deplină de toate consecinţele ei.

16. Decizia dacă să iei sau nu aminte la ce spune acest curs nu e decât alegerea între adevăr şi iluzie. Căci aici stă adevărul, separat de iluzie şi neconfundat cu ea nicidecum. Cât de simplă devine această alegere când e percepută ca fiind doar ce este! Căci numai fanteziile fac posibilă confuzia în privinţa acestei alegeri, iar ele sunt cu totul ireale.

17. Anul acesta, aşadar, e timpul cel mai bun să iei decizia cea mai simplă - şi singura, totodată - cu care te-ai confruntat vreodată. Vei trece puntea ce duce la realitate, pur şi simplu pentru că vei recunoaşte că Dumnezeu e de partea cealaltă şi că aici nu e nimic. În momentul în care îţi dai seama de asta, e imposibil să nu iei decizia firească.

VI. Puntea ce duce la lumea reală

1. Căutarea relaţiei speciale este un semn că te echivalezi cu eul, şi nu cu Dumnezeu. Căci relaţia specială are valoare numai pentru eu. Pentru eu, dacă o relaţie nu are valoare specială, ea nu are înţeles, deoarece el percepe toată iubirea ca specială. Aceasta însă nu poate fi firească, pentru că diferă de relaţia dintre Dumnezeu şi Fiul Său, iar toate relaţiile care diferă de aceasta *trebuie* să fie nefireşti. Căci Dumnezeu a creat iubirea aşa cum o vrea şi a dat-o aşa cum este. Iubirea nu are înţeles decât aşa cum a definit-o Creatorul ei prin Voia Sa. E imposibil să o defineşti altfel, şi să o înţelegi.

2. Iubirea este libertate. Să o cauţi prin propria ta înrobire înseamnă să te separi de ea. Pentru Iubirea lui Dumnezeu, nu mai căuta unire în separare, nici libertate în robie! Aşa cum dezlegi,

vei fi dezlegat. Nu uita asta, căci Iubirea nu va fi în stare să te găsească şi să te mângâie altfel.

3. Există un mod în care Spiritul Sfânt îţi cere ajutorul, dacă îl vrei şi tu pe al Lui. Clipa sfântă e cel mai util instrument pe care îl are la dispoziţie să te protejeze de atracţia vinovăţiei, adevărata momeală în relaţia specială. Nu recunoşti că aceasta e adevărata ei ademenire, căci eul te-a învăţat că libertatea stă în ea. Dar, cu cât priveşti mai atent relaţia specială, cu atât devine mai evident că trebuie să provoace vinovăţie şi, prin urmare, să întemniţeze.

4. Relaţia specială nu are niciun înţeles în absenţa unui trup. Dacă ţii la ea, trebuie să ţii şi la trup. Iar lucrul la care ţii îl vei păstra. Relaţia specială e un mecanism prin care limitezi sinele tău la trupul tău şi îţi limitezi percepţia altora la al lor. Dacă ar fi văzute, Marile Raze ar stabili lipsa totală de valoare a relaţiei speciale. Căci, dacă le-ai vedea, trupul ar dispărea, pentru că şi-ar pierde valoarea. Şi aşa, tot ce ai investit în a-l vedea i s-ar retrage.

5. Tu vezi lumea la care ţii. De partea aceasta a punţii, vezi lumea trupurilor separate, căutând să se contopească prin uniuni separate şi să se unească prin pierdere. Când două persoane caută să se unească, ele încearcă să se micşoreze. Fiecare îşi neagă puterea, căci unirea separată exclude universul. Se lasă afară mult mai mult decât se ia înăuntru, căci Dumnezeu e lăsat pe dinafară şi nu se ia *nimic* înăuntru. Dacă s-ar face o asemenea unire cu o credinţă desăvârşită, ar intra în ea tot universul. Dar relaţia specială pe care o caută eul nu include nici măcar un singur individ întreg. Eul nu vrea decât o parte din acesta şi vede doar această parte, şi nimic altceva.

6. De partea cealaltă a punţii, totul e atât de diferit! Pentru un timp, trupul continuă să se vadă, dar nu exclusiv, după cum se vede aici. Mica scânteie ce ţine în ea Marile Raze e vizibilă şi ea, iar scânteia aceasta nu poate fi limitată îndelung la micime. Odată ce vei trece puntea, valoarea trupului va fi atât de micşorată în ochii tăi, încât nu vei vedea nevoia de a-l mări. Căci vei realiza că singura valoare pe care o are trupul este aceea de a-ţi da putinţa să îţi aduci fraţii cu tine la punte şi să fiţi eliberaţi acolo împreună.

7. Puntea însăşi nu e decât o tranziţie în perspectiva realităţii. De partea aceasta, tot ce vezi e cât se poate de distorsionat şi de disproporţionat. Ce e mic şi nesemnificativ se amplifică, iar ce e puternic şi tare e redus la micime. În cursul tranziţiei există o anumită perioadă de confuzie, în care poate să apară o senzaţie de dezorientare efectivă. Să nu te temi însă, pentru că nu înseamnă decât că ai fost dispus să te desprinzi de cadrul distorsionat de referinţă ce a părut să ţină laolaltă lumea ta. Acest cadru de referinţă e construit în jurul relaţiei speciale. Fără această iluzie, nu ar putea exista niciun înţeles pe care ai vrea să îl mai cauţi pe aici.

8. Să nu te temi că vei fi ridicat brusc şi azvârlit în realitate. Timpul e blând şi, dacă îl utilizezi în folosul realităţii, va ţine uşurel pasul cu tine în tranziţia ta. Urgenţa priveşte doar dislocarea minţii tale din poziţia fixă pe care o are aici. Aceasta nu te va lăsa fără adăpost şi fără cadru de referinţă. Perioada de dezorientare, care precede tranziţia propriu-zisă, e mult mai scurtă decât ţi-a trebuit să îţi fixezi mintea atât de ferm asupra iluziilor. Amânarea te va durea acum mai mult decât înainte, doar pentru că îţi dai seama că e o amânare şi că e într-adevăr posibil să scapi de durere. Găseşte speranţă şi mângâiere, nu disperare, în acest lucru: nu vei găsi mult nici iluzia iubirii în relaţiile speciale de aici. Căci nu mai eşti nebun de-a binelea şi vei recunoaşte în curând vinovăţia trădării de sine drept ce este.

9. Nimic din ce încerci să întăreşti în relaţia specială nu face parte din tine. Şi nu poţi să păstrezi o parte a sistemului de gândire care te-a învăţat că e reală, şi să înţelegi Gândul care *cunoaşte* ce eşti. Ai lăsat să îţi pătrundă în minte Gândul realităţii tale şi, din moment ce l-ai invitat, va rămâne cu tine. Iubirea pe care o simţi faţă de el nu te va lăsa să te trădezi, şi nu vei putea intra într-o relaţie în care să nu te însoţească, pentru că nu vei vrea să te separi de el.

10. Bucură-te că ai scăpat de parodia mântuirii pe care ţi-a oferit-o eul şi nu te uita înapoi, cu dor, la bătaia de joc în care ţi-a luat relaţiile. Nimeni nu mai trebuie să sufere acum, căci ai ajuns prea departe să cedezi în faţa iluziei frumuseţii şi sfinţeniei vinovăţiei. Numai cei nebuni de-a binelea ar putea să perceapă aşa moartea şi suferinţa, boala şi disperarea. Ce a făurit vinovăţia e urât, înfricoşător şi foarte periculos. Să nu vezi iluzia adevărului şi a frumuseţii în ele. Şi fii recunoscător că *există* un loc în care adevărul şi frumuseţea te aşteaptă. Du-te bucuros în întâmpinarea lor şi învaţă cât de mult te aşteaptă în schimbul simplei disponibilităţi de-a renunţa la nimic *pentru că* este nimic.

11. Noua perspectivă pe care o vei căpăta în urma trecerii punţii te va face să înţelegi unde *este* Cerul. Văzut de aici, pare să fie în afară şi de partea cealaltă a punţii. Dar, când treci puntea să te uneşti cu el, se va uni cu tine şi va deveni una cu tine. Şi vei realiza, cu o veselă uimire, că pentru toate acestea ai renunţat la *nimic*! Bucuria Cerului, care nu are limită, sporeşte cu fiecare lumină ce revine să îşi preia locul de drept în cadrul lui. Nu mai aştepta, pentru Iubirea lui Dumnezeu şi *a ta.* Şi clipa sfântă să iţi accelereze progresul, după cum o va şi face, dacă o laşi să vină la tine.

12. Spiritul Sfânt nu îţi cere decât un mic ajutor: de câte ori îţi rătăcesc gândurile la o relaţie specială ce te mai atrage, intră cu El într-o clipă sfântă şi lasă-L să te elibereze în ea. Nu are nevoie decât să fii dispus să Îi împărtăşeşti perspectiva ca să ţi-o dea toată. Şi nu trebuie să fii dispus întru totul, pentru că El e dispus în mod desăvârşit. Sarcina Lui e tocmai aceea de-a ispăşi, prin credinţa Lui desăvârşită, lipsa ta de disponibilitate, iar credinţa Lui e cea pe care o împărtăşeşti acolo cu El. Recunoscând că nu eşti dispus să te eliberezi, ţi se dă desăvârşita Lui disponibilitate. Cheamă-L, căci Cerul răspunde la Chemarea Lui. Şi lasă-L să cheme Cerul pentru tine.

VII. Încetarea iluziilor

1. E imposibil să te desprinzi de trecut fără să renunţi la relaţia specială. Căci relaţia specială e o încercare de-a repune în scenă trecutul şi de a-l schimba. Afronturi închipuite, dureri amintite, dezamăgiri trecute, nedreptăţiri şi văduviri percepute, toate intră în relaţia specială, devenită un mod prin care urmăreşti să îţi vindeci amorul-propriu rănit. Fără trecut, pe ce bază ţi-ai mai alege un partener special? Fiecare alegere de acest fel se face datorită unui anumit „rău" din trecut de care te agăţi şi pentru care altcineva trebuie să ispăşească.

2. Relaţia specială se răzbună pe trecut. Urmărind să înlăture suferinţa din trecut, ea nesocoteşte prezentul, fiind preocupată de trecut şi de ataşamentul ei total faţă de acesta. Nicio relaţie specială nu e trăită în prezent. Umbre din trecut o învăluie şi o fac ce este. Ea nu are înţeles în prezent şi, dacă nu înseamnă nimic acum, nu poate să aibă niciun înţeles real. Cum poţi să schimbi trecutul altfel decât în fantasme? Şi cine poate să îţi dea lucrul de care crezi că te-a văduvit trecutul? Trecutul e nimic. Nu urmări să îl învinuieşti pentru această văduvire, căci trecutul nu mai este. Chiar nu poţi să *nu* te desprinzi de ce a dispărut deja. Şi, de aceea, precis menţii iluzia că nu a dispărut din cauza credinţei că serveşte unui scop pe care îl vrei atins. Iar scopul acesta precis nu poate fi atins în prezent, ci numai în trecut.

3. Nu subaprecia intensitatea dorinţei eului de-a se răzbuna pe trecut. E turbat şi nebun de-a binelea. Căci eul îşi aduce aminte de tot ce ai făcut să îl jigneşti şi vrea răsplată de la tine. Fanteziile pe care le aduce în relaţiile pe care le-a ales să îşi descarce ura sunt fantezii ale distrugerii tale. Căci eul pune trecutul în socoteala ta, şi în eliberarea ta de trecut se vede văduvit de răzbunarea pe care crede că o meriţi pe bună dreptate. Dar, fără propria ta aliere la distrugerea ta, eul nu te-ar putea lega de trecut. În relaţia specială, tu îngădui să aibă loc distrugerea ta. E evident că asta e o nebunie. Dar ce e mai puţin evident e că prezentul îţi este inutil cât timp urmăreşti obiectivul eului ca aliat al lui.

4. Trecutul a trecut; nu urmări să îl păstrezi în relaţia specială care te leagă de el şi te învaţă că mântuirea a trecut şi trebuie, de aceea, să te întorci în trecut să îţi găseşti mântuirea. Nu există fantezie care să nu cuprindă visul răsplatei pentru trecut. Vrei să traduci visul în faptă sau să te lepezi de el?

5. În relaţia specială nu pari să urmăreşti o traducere în faptă a răzbunării. Şi, chiar şi atunci când răzbat, fugar, ura şi cruzimea, iluzia iubirii nu e zdruncinată din temelii. Dar singurul lucru pe care eul nu te lasă nicicând să îl conştientizezi este acela că relaţia specială e traducerea în faptă a răzbunării asupra ta. Ce altceva ar putea să fie? În căutarea relaţiei speciale, nu cauţi slava în tine. Ai negat că e în tine şi relaţia devine lucrul cu care o substitui. Răzbunarea devine substitutul Ispăşirii, iar fuga de răzbunare devine pierderea ta.

6. Împotriva smintitei noţiuni de mântuire pe care o are eul, Spiritul Sfânt pune uşurel clipa sfântă. Am spus mai înainte că Spiritul Sfânt trebuie să predea prin comparaţii şi că foloseşte opuşii ca să indice adevărul. Clipa sfântă e opusul convingerii ferme a eului că mântuirea vine prin răzbunare pentru trecut. În clipa sfântă se înţelege că trecutul a trecut şi, odată cu trecerea lui, dorinţa de răzbunare a fost desfiinţată şi a dispărut. Tihna şi pacea lui *acum* te învăluie cu o blândeţe desăvârşită. Cu excepţia adevărului, a dispărut totul.

7. O vreme, vei încerca poate să aduci iluziile în clipa sfântă ca să împiedici conştientizarea deplină a diferenţei totale, în toate privinţele, dintre resimţirea adevărului şi iluzie. Dar nu vei încerca mult. În clipa sfântă, puterea Spiritului Sfânt va birui, pentru că I te-ai alăturat. Iluziile pe care le aduci cu tine vor slăbi, o vreme, resimţirea Lui şi te vor împiedica să Îl resimţi necontenit în minte. Dar clipa sfântă e eternă, iar iluziile pe care ţi le faci despre timp nu vor împiedica nici veşnicul să fie ce este, nici pe tine să îl resimţi aşa cum e.

8. Ce ţi-a dat Dumnezeu ţi-e dat cu adevărat şi vei primi cu adevărat. Căci darurile lui Dumnezeu nu au realitate independent de primirea lor de către tine. Primirea ta Îi complineşte dăruirea. Vei primi *pentru că* e Voia Lui să dai. El a dat clipa sfântă ca să ţi se dea, şi e imposibil să nu o primeşti *pentru că* a dat-o. Când Şi-a voit Fiul liber, Fiul Său *a fost* liber. În clipa sfântă stă rapelul Său că Fiul Său va fi întotdeauna exact cum a fost creat. Şi tot ce predă Spiritul Sfânt e pentru a-ţi aminti că ai primit ce ţi-a dat Dumnezeu.

9. Nu ai din ce să îi faci o vină realităţii. Tot ce trebuie iertat sunt iluziile din care le faci o vină fraţilor tăi. Realitatea lor nu are trecut, şi numai iluziile pot fi iertate. Dumnezeu nu îi face nimănui nicio vină, căci e incapabil de orice fel de iluzii. Dezleagă-ţi fraţii din robia iluziilor lor iertându-i pentru iluziile pe care le percepi în ei. Aşa vei învăţa că ai fost iertat, căci *tu* le-ai oferit iluzii. În clipa sfântă, lucrul acesta se înfăptuieşte pentru tine în timp, pentru a-ţi aduce adevărata condiţie a Cerului.

10. Aminteşte-ţi că alegi întotdeauna între adevăr şi iluzie; între Ispăşirea reală care vindecă şi „ispăşirea" eului care distruge. Puterea lui Dumnezeu şi toată Iubirea Lui nelimitată te vor sprijini să îţi găseşti locul în planul Ispăşirii care vine din Iubirea Lui. Fii un aliat al lui Dumnezeu, şi nu al eului, în căutarea modului în care poate să iţi parvină Ispăşirea. Ajutorul Lui ţi-e de ajuns, căci Mesagerul Lui înţelege cum să îţi restituie Împărăţia şi cum să pună tot ce ai investit în mântuire în relaţia ta cu El.

11. Caută şi *găseşte-I* mesajul în clipa sfântă, în care toate iluziile sunt iertate. De acolo, miracolul se extinde să îi binecuvânteze pe toţi şi să rezolve toate problemele, indiferent dacă se percep mari sau mici, posibile sau imposibile. Nu există ceva care să nu facă loc Lui şi Maiestăţii Lui. A te uni cu El într-o relaţie strânsă înseamnă a accepta realitatea relaţiilor şi, prin realitatea lor, a renunţa la toate iluziile pentru realitatea relaţiei tale cu Dumnezeu. Lăudată să îţi fie relaţia cu El, şi nicicare alta. Adevărul e în ea şi nicăieri altundeva. O alegi fie pe ea, fie nimic.

12. *Iartă-ne nouă iluziile noastre, Tată, şi ajută-ne să acceptăm adevărata noastră relaţie cu*

Tine, în care nu există iluzii şi în care niciuna nu poate să intre vreodată. Sfinţenia noastră este a Ta. Ce lucru din noi poate să necesite iertare când a Ta este desăvârşită? Somnul uitării nu e decât faptul că nu suntem dispuşi să ne aducem aminte de iertarea Ta şi de Iubirea Ta. Nu ne lăsa să ne ducem în ispită, căci ispitirea Fiului lui Dumnezeu nu e Voia Ta. Şi lasă-ne să primim doar ce ai dat, şi să nu acceptăm altceva în minţile pe care le-ai creat şi pe care le iubeşti. Amin.

Capitolul 17
IERTAREA ŞI RELAŢIA SFÂNTĂ

I. Aducerea fanteziei la adevăr

1. Trădarea Fiului lui Dumnezeu stă numai în iluzii şi toate „păcatele" lui nu sunt decât propria lui închipuire. Realitatea lui este de-a pururi lipsită de păcat. Nu e nevoie să fie iertat, ci deşteptat. În propriile lui vise, s-a trădat, şi-a trădat fraţii şi Dumnezeul. Dar ce se înfăptuieşte în vise nu s-a înfăptuit de fapt. E imposibil să îl convingi de realitatea acestui fapt pe cel care le visează, pentru că visele sunt ce sunt *din cauză că* dau iluzia realităţii. Deplina eliberare de ele stă numai în trezire, căci numai atunci devine cât se poate de evident că nu au avut efect asupra realităţii şi că nu au reuşit să o schimbe. Fanteziile schimbă realitatea. Acesta este scopul lor. Nu o pot face în realitate, dar o *pot* face în mintea care vrea ca realitatea să fie altfel.

2. Atunci, numai dorinţa ta de-a schimba realitatea este de temut, pentru că - prin dorinţa ta - crezi că ai realizat ce doreşti. Această poziţie ciudată, într-un sens, îţi recunoaşte puterea. Dar, distorsionând-o şi dedicând-o „răului", o face şi ireală. Nu poţi sluji la doi domni care îţi cer lucruri contradictorii. Ce foloseşti în fantezie refuzi adevărului. Dar ce dai adevărului să folosească pentru tine stă ferit de fantezie.

3. Când susţii că miracolele trebuie să aibă o ordine a dificultăţii, tot ce vrei să spui e că există unele lucruri pe care nu vrei să le dai adevărului. Crezi că adevărul nu se poate confrunta cu ele din simplul motiv că vrei să le fereşti de adevăr. Simplu spus, lipsa credinţei tale în puterea ce vindecă toată durerea provine din dorinţa ta de-a reţine unele aspecte ale realităţii pentru fantezie. De-ai vedea ce efect are asta asupra modului în care apreciezi întregul! Ce îţi rezervi ţie iei de la Cel Care vrea să te elibereze. Dacă nu dai înapoi ce ai luat, e inevitabil ca perspectiva pe care o ai asupra realităţii să îţi rămână deformată şi necorectată.

4. Cât timp vrei să rămână aşa, iluzia unei ordini a dificultăţii miracolelor va rămâne cu tine. Căci tu ai stabilit această ordine în realitate, dând o parte din ea unui profesor, şi altuia, o altă parte. Aşa înveţi să tratezi o parte a adevărului într-un fel, şi, într-altfel, cealaltă parte. Să fragmentezi adevărul înseamnă să îl distrugi, făcându-l să nu mai însemne nimic. Ordinele realităţii reprezintă o perspectivă de neînţeles: un cadru de referinţă pentru realitate cu care, de fapt, nu poate fi comparată.

5. Chiar crezi că poţi să aduci adevărul la fantezie, şi să înveţi ce înseamnă adevărul din perspectiva iluziilor? Adevărul *nu* înseamnă nimic în iluzie. Cadrul de referinţă pentru înţelesul lui trebuie să fie el însuşi. Când încerci să aduci adevărul la iluzii, încerci să faci iluziile reale şi să le menţii prin justificarea credinţei tale în ele. Dar să dai iluziile adevărului înseamnă să îi îngădui adevărului să te înveţe că iluziile sunt ireale şi să îţi îngădui astfel ţie să scapi de ele. Nu rezerva nicio idee separat de adevăr, căci vei stabili ordine ale realităţii care te vor încătuşa, cu siguranţă. Nu există ordine în realitate, pentru că tot ce e în ea este adevărat.

6. Fii dispus, aşadar, să Îi dai tot ce ai ţinut în afara adevărului Celui Care cunoaşte adevărul şi în Care totul se aduce la adevăr. Mântuirea de separare va fi deplină, sau nu va fi deloc. Să nu te preocupe decât măsura în care eşti dispus să o faci să se înfăptuiască. El o va înfăptui, nu tu. Dar nu uita: când te tulburi şi îţi pierzi liniştea din cauză că altcineva încearcă să îşi rezolve problemele prin fantezie, refuzi să îţi ierţi ţie exact aceeaşi încercare. Şi vă opreşti pe amândoi de la adevăr şi de la mântuire. În momentul în care îl ierţi pe el, restitui adevărului ce i-aţi refuzat amândoi. Şi să vezi iertarea acolo unde ai dat-o.

II. Lumea iertată

1. Poţi să îţi închipui cât de frumoşi o să îţi apară cei pe care îi ierţi? În nicio fantezie nu ai mai văzut ceva atâta de frumos. Nimic din ce vezi aici, dormind sau treaz fiind, nu se compară cu aşa o frumuseţe. Şi nu vei preţui nimic la fel de mult, nici nu vei îndrăgi atâta. Nimic din ce îţi aminteşti că ţi-a făcut să îţi cânte inima de bucurie nu ţi-a adus vreodată nici măcar o părticică din fericirea pe care ţi-o va aduce vederea acestui lucru. Căci îl vei vedea pe Fiul lui Dumnezeu. Vei vedea frumuseţea la care adoră să Se uite Spiritul Sfânt şi pentru care Îi mulţumeşte Tatălui. El a fost creat să o vadă pentru tine, până înveţi să o vezi şi tu. Şi tot ce îţi predă El îţi permite să o vezi şi să aduci mulţumiri cu El.

2. Această frumuseţe nu e o fantezie. Ci lumea reală, strălucitoare, curată şi nouă, sclipind cu toate în plin soare. Nimic nu e ascuns aici, căci toate au fost iertate şi nu există fantezii să ascundă adevărul. Puntea dintre lumea aceea şi aceasta e atât de mică şi de uşor de trecut, încât nu îţi poate veni să crezi că e locul de întâlnire a unor lumi atât de diferite. Şi totuşi, această punte mică e cel mai tare lucru în contact cu lumea aceasta. Acest pas mic - atât de mic, încât ţi-a scăpat neobservat - e un pas uriaş din timp în veşnicie, un salt dincolo de toată urâţenia, într-o frumuseţe care te va încânta şi care nu va înceta să îţi stârnească uimirea la vederea desăvârşirii sale.

3. Acest pas - cel mai mic din câţi s-au făcut vreodată - e totuşi cea mai mare realizare dintre toate în planul dumnezeiesc al Ispăşirii. Restul se învaţă, dar aceasta se dă, completă şi perfectă în întregime. Nimeni, în afara Celui Care a croit mântuirea, nu o poate desăvârşi astfel. Lumea reală, cu toată frumuseţea ei, înveţi să o atingi. Fanteziile se desfac toate, nimeni şi nimic nemairămânând legat de ele, iar tu, graţie propriei tale iertări, eşti liber să vezi. Iar ce vezi e numai ce ai făurit, cu binecuvântarea iertării tale asupra sa. Şi, cu această ultimă binecuvântare a Fiului lui Dumnezeu asupra lui însuşi, percepţia reală, născută din noua perspectivă pe care a învăţat-o, şi-a atins scopul.

4. Stelele se vor stinge în lumină, iar soarele, care a deschis lumea la frumuseţe, va dispărea. Percepţia nu va mai însemna nimic când se va desăvârşi, căci tot ce s-a folosit la învăţare nu va avea nicio funcţie. Nimic nu se va mai schimba vreodată: nu vor mai surveni nici transformări, nici nuanţări, nici diferenţieri, nici variaţii din câte au făcut posibilă percepţia. Perceperea lumii reale va fi atât de scurtă, încât abia o să ai timp să Îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru ea. Căci Dumnezeu va face repede ultimul pas, odată ce ai atins lumea reală şi ai fost pregătit pentru El.

5. Lumea reală se atinge, simplu, prin iertarea deplină a celei vechi, lumea pe care o vezi fără iertare. Marele Transformator de percepţie va efectua cu tine cercetarea atentă a minţii ce a făcut această lume şi îţi va dezvălui raţiunile aparente din care ai făcut-o. În lumina adevăratei raţiuni pe care o aduce El, în timp ce Îl urmezi, El îţi va arăta că nu există aici nicio raţiune. Fiecare punct pe care îl atinge raţiunea Lui învie plin de frumuseţe, iar ce părea urât în întunericul lipsei tale de raţiune e dezlegat subit şi cedat frumuseţii. Până şi ce a făurit Fiul lui Dumnezeu la dementă nu va fi lipsit de un licăr de frumuseţe, o scânteie ascunsă pe care blândeţea o poate elibera.

6. Toată această frumuseţe se va ridica să îţi binecuvânteze privirea când vei privi lumea cu

ochi iertători. Căci iertarea transformă vederea literalmente şi te lasă să vezi lumea reală, întinzându-se peste haos liniştit şi blând, înlăturând toate iluziile ce ţi-au deformat percepţia şi au fixat-o pe trecut. Cea mai mică frunză devine o minunăţie, şi un fir de iarbă, un semn al desăvârşirii lui Dumnezeu.

7. Din lumea iertată, Fiul lui Dumnezeu e ridicat uşor în casa lui. Iar acolo, el ştie că a odihnit mereu în ea în pace. Chiar şi mântuirea va deveni un vis şi i se va şterge din minte. Căci mântuirea pune capăt viselor şi, la încheierea visului, ea nu va însemna nimic. Treaz în Cer, cine ar putea visa că va fi nevoie vreodată de mântuire?

8. Cât de mult vrei mântuire? Ea îţi va da lumea reală, tremurând de nerăbdare să ţi se dea. Setea cu care vrea să ţi-o dea Spiritul Sfânt e atât de intensă, încât nu mai poate aştepta, deşi aşteaptă cu răbdare. Întâmpină-I răbdarea cu nerăbdarea ta la întârzierea întâlnirii cu El. Mergi cu bucurie să îţi întâlneşti Mântuitorul şi, împreună cu El, treci cu încredere *din* lumea aceasta *în* lumea reală a frumuseţii şi a iertării.

III. Umbre ale trecutului

1. Să ierţi înseamnă, pur şi simplu, să nu îţi aminteşti decât gândurile de iubire pe care le-ai dat în trecut şi cele care ţi s-au dat. Celelalte trebuie uitate toate. Iertarea e o reamintire selectivă, nebazată pe selecţia ta. Căci fantasmele pe care vrei să le faci nemuritoare sunt „duşmane" realităţii. Fii dispus să îl ierţi pe Fiul lui Dumnezeu pentru ce nu a făcut. Fantasmele sunt martorele pe care le duci cu tine să demonstrezi că a făcut ce nu a făcut. Deoarece le duci, le vei auzi. Şi, deşi le ţii prin propria ta selecţie, nu înţelegi cum de ţi-au intrat în minte şi care le e scopul. Ele reprezintă răul care crezi că ţi s-a făcut. Şi le duci cu tine numai ca să poţi plăti răului cu aceeaşi monedă, în speranţa că mărturia lor îţi va permite să îl învinuieşti pe altul fără să îţi faci ţie rău. Ele vorbesc atât de clar pentru separare, încât cei neobsedaţi de păstrarea separării nu le pot auzi. Ele îţi oferă „raţiunile" pentru care ar trebui să intri în alianţe nesfinte ca să susţii obiectivele eului şi să faci din relaţiile tale mărturia puterii lui.

2. Aceste fantasme sunt cele care fac eul sfânt în ochii tăi şi te învaţă că tot ce faci să îl fereşti de rău e chiar iubire. Fantasmele vorbesc întotdeauna pentru răzbunare şi toate relaţiile în care intră sunt total demente. Fără nicio excepţie, aceste relaţii au ca scop excluderea adevărului despre celălalt şi despre tine. Iată de ce vezi în amândoi ce nu e şi faci din amândoi nişte robi ai răzbunării. Şi, tot de aceea, ce îţi aduce aminte de plângerile tale din trecut te atrage şi pare să treacă sub numele de iubire, indiferent cât de distorsionate ar fi asociaţiile prin care ajungi la această conexiune. Şi în sfârşit, tot de aceea, toate relaţiile de acest fel devin încercări de unire prin trup, căci numai trupurile pot fi văzute ca mijloace de răzbunare. Faptul că toate relaţiile nesfinte se axează pe trupuri este un lucru evident. Propria ta experienţă te-a învăţat acest lucru. Dar e posibil să nu îţi dai scama de toate raţiunile care contribuie la facerea relaţiei nesfinte. Căci nesfinţenia urmăreşte să se consolideze - după cum face şi sfinţenia - adunând la ea ce percepe a fi ca ea.

3. În relaţia nesfântă, nu trupul celuilalt e cel cu care se încearcă unirea, ci trupurile celor ce nu sunt de faţă. Căci, până şi trupul celuilalt - un mod deja extrem de limitat de a-l percepe - nu stă în centrul atenţiei aşa cum e, sau în întregime. Ce poate servi fanteziilor de răzbunare şi ce poate fi asociat cel mai rapid cu cei împotriva cărora se caută răzbunarea se pune în centrul atenţiei şi se separă ca singurele părţi de valoare. Fiecare pas în direcţia facerii, menţinerii şi desfacerii relaţiei nesfinte este un pas spre şi mai multă fragmentare şi irealitate. Fantasmele intră tot mai mult, iar cel în care par să fie îşi pierde tot mai mult din importanţă.

4. Timpul e extrem de nemilos cu relaţia nesfântă. Căci timpul *este* neîndurător în mâinile eului, pe cât e de îndurător când este folosit în scopul blândeţii. Atracţia relaţiei nesfinte începe să

pălească şi să fie pusă sub semnul îndoielii aproape imediat. Odată formată, îndoiala trebuie să pătrundă, căci scopul ei e imposibil. „Idealul" relaţiei nesfinte devine astfel unul în care realitatea celuilalt nu intră deloc să „strice" visul. Şi, cu cât contribuie mai puţin la relaţie celălalt, cu atât devine „mai bună". De aceea, încercarea de unire devine un mod de a-l exclude chiar pe cel cu care s-a căutat unirea. Căci s-a format să îl alunge din ea şi să se alăture fanteziilor într-un „extaz" neîntrerupt.

5. Cum poate Spiritul Sfânt să Îşi aducă interpretarea trupului ca mijloc de comunicare în relaţii al căror singur scop e separarea de realitate? Ce *e* iertarea Îi dă putinţa să o facă. Dacă s-au uitat toate gândurile în afara celor de iubire, ce rămâne e veşnic. Iar trecutul, transformat, se face ca prezentul. Trecutul nu mai intră în conflict cu *acum.* Această continuitate extinde prezentul prin sporirea realităţii şi valorii acestuia în felul în care îl percepi. În aceste gânduri de iubire stă scânteia frumuseţii ascunse în urâţenia relaţiei nesfinte, în care se aminteşte ura; gata însă să învie acolo când relaţia Îi este dată Celui Ce îi dă viaţă şi frumuseţe. Iată de ce Ispăşirea se concentrează asupra trecutului, care este sursa separării şi locul în care trebuie desfăcută. Căci separarea trebuie corectată acolo unde s-a făcut.

6. Eul caută să îşi „rezolve" problemele, nu la sursa lor, ci acolo unde nu s-au făcut. În felul acesta, el caută să garanteze că nu va exista nicio soluţie. Spiritul Sfânt nu vrea decât să Îşi facă rezoluţiile complete şi desăvârşite, şi, de aceea, El caută şi găseşte sursa problemelor acolo unde e şi o desface acolo. Şi, cu fiecare pas în desfacerea pe care o întreprinde, separarea se desface tot mai mult şi unirea e adusă tot mai aproape. El nu e derutat de nicio „raţiune" pentru separare. Tot ce percepe El în separare e faptul că trebuie desfăcută. Lasă-L să dezvăluie scânteia ascunsă a frumuseţii din relaţiile tale şi să ţi-o arate. Frumuseţea ei te va atrage atât de mult, încât nu vei mai fi dispus să o pierzi din vedere niciodată. Şi vei lăsa această scânteie să transforme relaţia, ca să o poţi vedea tot mai mult. Căci o vei dori tot mai mult şi vei deveni tot mai puţin dispus să o laşi să îţi fie ascunsă. Şi vei învăţa să cauţi şi să stabileşti condiţiile în care poate fi văzută această frumuseţe.

7. Le vei face bucuros pe toate dacă Îl vei lăsa să îţi ţină scânteia dinainte, să îţi lumineze calea şi să ţi-o facă limpede. Fiul Lui Dumnezeu e unul. Ce a unit Dumnezeu, eul nu poate să despartă. Scânteia sfinţeniei trebuie să fie ferită de rău, oricât de ascunsă ar fi, în fiecare relaţie. Căci Creatorul unicei relaţii nu a lăsat nicio parte din ea fără de El. Aceasta e singura parte a relaţiei pe care o vede Spiritul Sfânt, pentru că ştie că numai aceasta e adevărată. Tu ai făcut relaţia nereală şi, de aceea, nesfântă, văzând-o unde nu este şi cum nu este. Dă trecutul Celui Care poate să te răzgândească, schimbându-ţi mentalitatea în privinţa ei. Dar încredinţează-te, mai întâi, că îţi dai seama pe deplin ce ai făcut să reprezinte trecutul pentru tine şi de ce.

8. Trecutul devine justificarea intrării într-o continuă alianţă nesfântă împotriva prezentului, alături de eu. Căci prezentul *e* iertare. De aceea, relaţiile dictate de alianţa nesfântă nu sunt percepute, nici simţite ca fiind *acum.* Dar cadrul de referinţă la care e raportat prezentul pentru a i se da un înţeles e o *iluzie* a trecutului, în care se reţin acele elemente care corespund scopului alianţei nesfinte şi se renunţă la toate celelalte. Şi la ce se renunţă astfel e tot adevărul pe care trecutul l-ar putea oferi vreodată prezentului ca mărturii ale realităţii sale. Ce se păstrează nu face decât să depună mărturie pentru realitatea viselor.

9. De tine depinde, în continuare, să alegi să te alături adevărului sau iluziei. Ţine minte însă că a alege una înseamnă a renunţa la cealaltă. Cea pe care o alegi o vei înzestra cu frumuseţe şi realitate, pentru că alegerea depinde de ce preţuieşti mai mult. Scânteia frumuseţii sau vălul urâţeniei, lumea reală sau lumea vinovăţiei şi a fricii, adevărul sau iluzia, libertatea sau robia - nu sunt decât unul şi acelaşi lucru. Căci nu poţi alege decât între Dumnezeu şi eu. Sistemele de gândire nu sunt decât adevărate sau false, şi toate însuşirile lor provin, pur şi simplu, din ce sunt ele. Numai Gândurile lui Dumnezeu sunt adevărate. Şi tot ce decurge din ele provine din ce sunt ele şi e la fel de adevărat ca

sfânta Sursă din care provin.

10. Fratele meu sfânt, vreau să intru în toate relaţiile tale şi să mă pun între tine şi fanteziile tale. Lasă relaţia mea cu tine să fie ceva real pentru tine, şi lasă-mă să aduc realitate felului în care îţi percepi fraţii. Nu au fost creaţi să îţi dea putinţa să îţi faci rău prin intermediul lor. Au fost creaţi să creeze alături de tine. Acesta e adevărul pe care vreau să îl pun între tine şi obiectivul nebuniei pe care l-ai ales. Nu te separa de mine şi nu lăsa sfântul scop al Ispăşirii să ţi se piardă în vise de răzbunare. Relaţiile în care se cultivă astfel de vise m-au exclus. Lasă-mă să intru în Numele lui Dumnezeu şi să îţi aduc pace, ca să îmi poţi oferi pace.

IV. Cele două tablouri

1. Dumnezeu Şi-a stabilit relaţia cu tine ca să te facă fericit, şi faptele tale care nu Îi împărtăşesc scopul nu pot fi reale. Scopul atribuit de Dumnezeu oricărui lucru e singura funcţie a lucrului respectiv. Datorită motivului pentru care Şi-a creat relaţia cu tine, funcţia relaţiilor a devenit pentru totdeauna aceea „de-a face fericit". *Şi nimic altceva.* Ca să îndeplineşti această funcţie, te raportezi la creaţiile tale aşa cum Se raportează Dumnezeu la ale Sale. Căci niciuna dintre creaţiile dumnezeieşti nu e în afara fericirii, şi niciuna dintre creaţiile dumnezeieşti nu vrea să facă altceva decât să extindă fericirea aşa cum a făcut şi Creatorul ei. Ce nu îndeplineşte această funcţie nu poate fi real.

2. În această lume e cu neputinţă să creezi. Dar *e* cu putinţă să faci fericit. Am spus în repetate rânduri că Spiritul Sfânt nu te văduveşte de relaţiile tale speciale, ci le transformă. Tot ce înseamnă asta e că le va reda funcţia pe care le-a dat-o Dumnezeu. E clar că funcţia pe care le-ai dat-o tu e aceea de-a nu face fericit. Dar relaţia sfântă împărtăşeşte scopul lui Dumnezeu, şi nu urmăreşte să îi facă un substitut. Fiecare relaţie specială pe care ai făurit-o e un substitut pentru Voia lui Dumnezeu, slăvind-o pe a ta în loc să o slăvească pe a Lui, datorită iluziei că sunt diferite.

3. Ai făurit nişte relaţii foarte reale chiar şi în lumea aceasta. Dar nu le recunoşti pentru că ai acordat substitutelor lor o asemenea predominanţă încât, când te cheamă adevărul - un lucru pe care îl face constant - răspunzi cu un substitut. Fiecare relaţie specială pe care ai făcut-o are, ca scop fundamental, obiectivul de-a-ţi ocupa mintea atât de total, încât să nu auzi chemarea adevărului.

4. Într-un sens, relaţia specială a fost răspunsul eului la crearea Spiritului Sfânt, Care a fost Răspunsul lui Dumnezeu la separare. Căci, deşi eul nu a înţeles ce se crease, era conştient de existenţa unei ameninţări. Întregul sistem de apărare elaborat de eu pentru a ocroti separarea şi a o proteja de Spiritul Sfânt a venit ca răspuns la darul cu care l-a binecuvântat Dumnezeu şi, prin binecuvântarea Sa, i-a dat posibilitatea să se vindece. Această binecuvântare conţine în ea adevărul despre tot. Iar adevărul e că Spiritul Sfânt e în strânsă relaţie cu tine, pentru că în El ţi se reface relaţia cu Dumnezeu. Relaţia cu El nu s-a rupt niciodată, pentru că Spiritul Sfânt nu S-a separat de nimeni din clipa separării. Şi, prin El, ţi s-au păstrat cu grijă toate relaţiile sfinte, să servească scopului dumnezeiesc pentru tine.

5. Eul e atent la orice ameninţare, şi partea minţii tale în care a fost acceptat el vrea cu tot dinadinsul să îşi păstreze raţiunea, după cum o vede el. Nu îşi dă seama că e cuprins de-o dementă totală. Iar tu trebuie să îţi dai seama ce înseamnă asta, dacă vrei să fii readus la sănătate mintală. Dementii îşi protejează sistemele de gândire, dar o fac în mod dement. Şi toate mecanismele lor de apărare sunt la fel de demente cum e şi ce au de protejat. Nu e nimic în separare - nicio parte, nicio „raţiune" şi nicio însuşire - care să nu fie dement. Iar „protecţia" ei e o parte din ea, la fel de dementă ca întregul. Relaţia specială, care e principalul ei mecanism de apărare, trebuie să fie dementă, aşadar.

6. Nu ţi-e greu să realizezi acum că sistemul de gândire pe care îl protejează relaţia specială e doar un sistem de idei delirante. Recunoşti, cel puţin în termeni generali, că eul e dement. Dar relaţia

specială continuă să îţi pară oarecum „diferită". Am privit-o însă mult mai atent decât am privit multe alte aspecte ale sistemului de gândire al eului, de care ai fost mai dispus să te desprinzi. Cât timp rămâne acesta însă, nu te vei desprinde nici de celelalte. Căci nu e diferit. Reţine-l pe acesta, şi ai reţinut întregul.

7. E esenţial să îţi dai seama că toate mecanismele de apărare *fac* tocmai ce ar vrea să apere. Baza subiacentă a eficacităţii lor e faptul că oferă ce apără. Ce apără e pus în ele să stea la adăpost şi, când sunt acţionate, ţi-l aduc. Fiecare mecanism de apărare funcţionează oferind daruri, iar darul e întotdeauna o miniatură a sistemului de gândire pe care îl protejează mecanismul de apărare, încadrat într-o ramă de aur. Rama e lucrată cu migală, bătută toată cu nestemate, minuţios sculptată şi lustruită. Scopul ei e să fie *ea însăşi* de valoare şi să îţi distragă atenţia de la ce e înrămat în ea. Dar nu poţi să ai rama fără tablou. Mecanismele de apărare funcţionează în aşa fel încât să te facă să crezi că poţi.

8. Relaţia specială are rama cea mai impunătoare şi mai înşelătoare dintre toate mecanismele de apărare folosite de eu. Aici se oferă sistemul lui de gândire, încadrat de o ramă atât de grea şi de complicată, încât tabloul e aproape obliterat de structura ei impunătoare. În ramă se întreţes tot felul de iluzii de iubire fantastice şi fragmentate, presărate cu vise de sacrificiu şi preamărire de sine, şi împletite cu firele aurite ale autodistrugerii. Sclipirea sângelui luceşte ca rubinul, iar lacrimile sunt faţetate ca diamantele şi licăresc în lumina slabă în care se oferă darul.

9. Uită-te la *tablou.* Nu lăsa rama să te distragă. Darul acesta ţi se dă în scopul damnării tale şi, dacă îl iei, vei crede că *eşti* damnat. Nu poţi avea rama fără tablou. Ce preţuieşti e rama, căci nu vezi niciun conflict în ea. Dar rama nu e decât învelitoarea darului de conflict. Rama nu este darul. Să nu fii păcălit de cele mai superficiale aspecte ale acestui sistem de gândire, căci aspectele acestea cuprind întregul, complet în fiecare aspect. În acest dar plin de sclipici stă moartea. Nu îţi lăsa privirea să stăruie asupra sclipirii hipnotice a ramei. Uită-te la tablou şi dă-ţi seama că ţi se oferă moartea.

10. Iată de ce clipa sfântă este atât de importantă pentru apărarea adevărului. Adevărul însuşi nu are nevoie de apărare, dar tu ai nevoie de apărare împotriva faptului că ai acceptat darul morţii. Când tu, care eşti adevărul, accepţi o idee atât de periculoasă pentru adevăr, ameninţi adevărul cu distrugerea. Şi trebuie întreprinsă acum apărarea ta, pentru a păstra întreg adevărul. Puterea Cerului, Iubirea lui Dumnezeu, lacrimile lui Cristos şi bucuria Spiritului Său veşnic sunt rânduite să te apere de propriul tău atac. Căci tu Le ataci, fiind o parte a Lor, iar Ele trebuie să te salveze, căci Se iubesc.

11. Clipa sfântă e o miniatură a Cerului, trimisă la tine *din* Cer. E şi ea un tablou, montat într-o ramă. Dar, dacă accepţi acest dar, nu vei vedea deloc rama, pentru că darul poate fi acceptat numai dacă eşti dispus să îţi concentrezi toată atenţia asupra tabloului. Clipa sfântă e o miniatură a eternităţii. E un tablou al veşniciei, montat într-o ramă a timpului. Dacă te concentrezi asupra tabloului, îţi vei da seama că numai rama te-a făcut să crezi că *este* un tablou. Fără ramă, tabloul e văzut ca fiind ce reprezintă. Căci, aşa cum întregul sistem de gândire al eului se găseşte în darurile lui, tot aşa şi Cerul întreg se găseşte în această clipă, împrumutată din eternitate şi montată în timp pentru tine.

12. Ţi se oferă două daruri. Fiecare în parte e complet şi nu poate fi acceptat parţial. Fiecare e un tablou înfăţişând tot ce poţi avea, văzut foarte diferit. Nu le poţi compara valoarea comparând un tablou cu o ramă. Trebuie să compari numai tablourile, căci altfel comparaţia nu va avea înţeles. Ţine minte că *tabloul* este darul. Şi numai pe această bază eşti liber să alegi cu adevărat. Uită-te la tablouri. La amândouă. Unul e un tablou micuţ, greu de văzut printre umbrele grele ale chenarului enorm şi disproporţionat. Celălalt e înrămat foarte sumar şi atârnă în lumină, frumos de privit pentru ce e.

13. Tu, care ţi-ai dat toată osteneala - şi încă ţi-o mai dai - să vâri tabloul bun în rama

greşită, combinând ce nu se poate combina, acceptă asta şi bucură-te: ambele tablouri sunt perfect înrămate pentru ceea ce reprezintă. Unul e înrămat să rămână neclar şi nevăzut. Celălalt e înrămat să fie cât se poate de clar. Tabloul întunericului şi al morţii devine tot mai neconvingător pe măsură ce îl descoperi printre învelitorile sale. De îndată ce e expusă la lumină fiecare nestemată fără sens ce pare să strălucească din ramă în întuneric, ea îşi pierde luciul şi strălucirea, şi nu te mai distrage de la tablou. În cele din urmă, vezi tabloul însuşi şi vezi, în sfârşit, că, neprotejat de ramă, nu are niciun înţeles.

14. Celălalt tablou e înrămat foarte sumar, căci timpul nu poate conţine eternitatea. Nimic nu distrage aici. Tabloul Cerului şi al eternităţii devine tot mai convingător pe măsură ce îl priveşti. Şi acum, printr-o comparaţie adevărată, poate avea loc, în sfârşit, o transformare a ambelor tablouri. Şi fiecăruia i se acordă locul cuvenit când se văd unul în raport cu altul. Adus la lumină, tabloul întunecat nu e perceput ca înfricoşător, dar înţelegi, în sfârşit, că nu e decât un tablou. Şi vei recunoaşte ce vezi în el drept ce este: un tablou înfăţişând ce ai crezut că e real, şi nimic mai mult. Căci, dincolo de acest tablou, nu vei vedea nimic.

15. Tabloul luminii, printr-un contrast limpede şi inconfundabil, se transformă în ce e dincolo de tablou. Uitându-te la el, îţi dai seama că nu e tablou, ci realitate. Nu e o reprezentare figurată a unui sistem de gândire, ci Gândirea însăşi. Ce reprezintă el chiar e acolo. Rama dispare încetişor şi Dumnezeu Se ridică în amintirea ta, oferindu-ţi întreaga creaţie în schimbul micului tău tablou, fără nicio valoare şi lipsit de orice înţeles.

16. În timp ce Dumnezeu ascende la locul ce I se cuvine şi tu la al tău, vei resimţi din nou semnificaţia relaţiei şi vei cunoaşte că e adevărată. În pace, să ascendem împreună la Tatăl, acordându-I ascendentul în minţile noastre. Vom câştiga totul dându-I Lui puterea şi slava, nepăstrând nicio iluzie despre locul unde sunt. Ele sunt în noi, prin ascendentul Său. Ce-a dat El este al Său. Străluceşte în fiecare parte a Lui, ca în întreg. Întreaga realitate a relaţiei tale cu El stă în relaţia noastră unul cu altul. Clipa sfântă îşi răsfrânge strălucirea deopotrivă asupra tuturor relaţiilor, căci în ea toate *sunt* una singură. Căci aici e numai vindecare, completă şi desăvârşită deja. Căci aici e Dumnezeu şi, unde este El, poate fi numai ce e desăvârşit şi complet.

V. Relaţia vindecată

1. Relaţia sfântă e expresia clipei sfinte în viaţa trăită în această lume. Ca tot ce priveşte mântuirea, clipa sfântă e un procedeu practic, atestat de propriile lui rezultate. Clipa sfântă nu dă greş niciodată. Experienţa ei se resimte mereu. Dar, fără expresie, nu e reamintită. Relaţia sfântă e un rapel constant la experienţa în care relaţia a devenit ce este. Şi, aşa cum relaţia nesfântă e un imn continuu de ură spre lauda celui ce a făcut-o, tot aşa şi relaţia sfântă e un cântec fericit de laudă la adresa Mântuitorului de relaţii.

2. Relaţia sfântă, un pas major în direcţia perceperii lumii reale, se învaţă. E vechea relaţie nesfântă, transformată şi văzută în chip nou. Relaţia sfântă e o izbândă fenomenală a procesului de predare. Sub toate aspectele ei, din felul cum începe, cum se dezvoltă şi cum ajunge la desăvârşire, ea reprezintă inversul relaţiei nesfinte. Fii pe pace; singura fază dificilă e cea de început. Căci aici, obiectivul relaţiei se schimbă brusc în chiar opusul a ce-a fost. Acesta e primul rezultat al faptului că relaţia I-a fost oferită Spiritului Sfânt, să o folosească în scopurile Sale.

3. Această invitaţie e acceptată imediat, iar Spiritul Sfânt nu pierde timpul când e vorba să prezinte rezultatele practice ale poftirii Sale înăuntru. Imediat, obiectivul Său îl înlocuieşte pe al tău. Această înlocuire se realizează foarte rapid, dar face ca relaţia să pară tulburată, dezbinată şi chiar foarte dificilă. Motivul este cât se poate de clar. Căci relaţia, aşa cum *este,* nu se aliniază cu propriul ei

obiectiv şi e clar că nu corespunde scopului acceptat pentru ea. În condiţia ei nesfântă, obiectivul *tău* a fost tot ce părea să îi dea un înţeles. Acum pare să nu aibă noimă. Multe relaţii s-au destrămat în acest moment, iar urmărirea vechiului obiectiv s-a restabilit într-o altă relaţie. Căci, odată ce relaţia nesfântă a acceptat obiectivul sfinţeniei, nu mai poate fi ce-a fost.

4. Ispita eului devine extrem de intensă odată cu această schimbare de obiective. Căci relaţia nu s-a schimbat încă suficient de mult ca fostul obiectiv să fi devenit total neatrăgător, iar structura ei este „ameninţată" să îşi recunoască propria insuficienţă în atingerea noului ei scop. Conflictul dintre obiectivul şi structura relaţiei este atât de evident, încât ele nu pot coexista. Acum însă obiectivul nu va fi schimbat. Stabilit cu fermitate în relaţia nesfântă, el face să nu existe alt curs de acţiune decât schimbarea relaţiei pentru a corespunde obiectivului. Cât timp această soluţie fericită nu e văzută şi nu e acceptată ca singura cale de ieşire din conflict, relaţia poate părea foarte încordată.

5. Nu ar fi mai blând să se schimbe mai lent obiectivul, căci s-ar şterge contrastul şi i s-ar da timp eului să reinterpreteze fiecare pas lent după cum îi place. Numai o schimbare radicală a scopului ar putea produce o răzgândire completă a minţii referitor la scopul întregii relaţii. Pe măsură ce această schimbare se dezvoltă şi se desăvârşeşte, în cele din urmă, ea devine tot mai benefică şi mai fericită. La început însă, situaţia - în modul în care se resimte - e foarte precară. O relaţie, iniţiată de două persoane în scopuri nesfinte, primeşte, dintr-odată, sfinţenia ca obiectiv. Contemplându-şi relaţia din punct de vedere al noului ei scop, cei doi sunt de-a dreptul îngroziţi. Modul în care îşi percep relaţia poate deveni chiar foarte dezorganizat. Şi totuşi, fosta organizare a percepţiei lor nu mai corespunde scopului pe care s-au înţeles să îl atingă.

6. Iată momentul în care ţi se cere *credinţă.* Tu ai lăsat să ţi se stabilească acest obiectiv. A fost un act de credinţă. Nu abandona credinţa, acum când apar recompensele credinţei. Dacă ai crezut că Spiritul Sfânt a fost prezent să îţi accepte relaţia, de ce nu ai crede şi acum că tot El este prezent să purifice ce a luat sub călăuzirea Lui? Ai credinţă în fratele tău în ce par a fi nişte momente grele. Obiectivul *este* stabilit. Iar relaţia voastră are ca scop sănătatea mintală. Căci te găseşti acum într-o relaţie dementă, recunoscută ca atare în lumina propriului ei obiectiv.

7. Eul te sfătuieşte acum în felul următor: „Înlocuieşte-ţi relaţia cu o altă relaţie, la care fostul tău obiectiv se potriveşte foarte bine. Poţi scăpa de chin numai descotorosindu-te de fratele tău. Nu trebuie să vă despărţiţi total dacă nu vrei. Dar trebuie să îl scoţi din sferele majore de fantezie, ca să îţi păstrezi sănătatea mintală". *Nu pleca urechea!* Ai credinţă în Cel Ce ţi-a răspuns. El a auzit. Nu I-a fost oare răspunsul foarte explicit? Nu mai eşti cuprins de o dementă totală. Poţi să negi că ţi-a vorbit foarte explicit? Îţi cere acum să ai credinţă încă un pic, chiar şi nedumerit fiind. Căci nedumerirea va trece şi vei vedea cum îţi apare justificarea credinţei, să îţi aducă un crez viu. Nu Îl abandona acum şi nu îţi abandona nici fratele. Această relaţie a renăscut sfântă.

8. Acceptă bucuros ce nu înţelegi şi lasă să ţi se explice pe măsură ce îi percepi scopul lucrând în ea să o facă sfântă. Vei găsi multe ocazii să îţi învinuieşti fratele pentru „eşecul" relaţiei voastre, căci va părea uneori să nu aibă scop. Sentimentul lipsei de finalitate va veni să te bântuie şi să îţi amintească toate modurile în care ai căutat cândva satisfacţie, şi ai crezut că ai găsit-o. Nu uita că ai găsit doar suferinţă, şi nu îţi însufleţi eul acum şubred. Căci relaţia voastră nu s-a distrus. Ci mântuit.

9. Eşti foarte nou într-ale mântuirii şi crezi că te-ai rătăcit. Drumul *tău* l-*ai* rătăcit într-adevăr, dar să nu crezi că ai suferit vreo pagubă. În noutatea ta, ţine minte că tu şi fratele tău aţi luat-o de la capăt, *împreună.* Ia-l de mână, să mergeţi împreună pe un drum mult mai familiar decât îţi pare acum. Nu e oare sigur că îţi vei aminti un obiectiv neschimbat de-a lungul veşniciei? Căci ai ales doar obiectivul lui Dumnezeu, din care adevărata ta intenţie nu a lipsit niciodată.

10. În toată Fiimea se aude cântecul libertăţii, repetând în ecou ce ai ales. Te-ai unit cu mulţi

în clipa sfântă şi ei s-au unit cu tine. Să nu crezi că alegerea făcută te va lăsa nemângâiat, căci Dumnezeu Însuşi ţi-a binecuvântat relaţia cea sfântă. Alătură-te binecuvântării Lui şi nu o lipsi de binecuvântarea ta asupra ei. Căci tot ce necesită acum e binecuvântarea ta, să poţi vedea că în ea stă mântuirea. Nu condamna mântuirea, căci a venit la voi. Primiţi-o cu bucurie împreună, căci a venit să vă unească, pe tine şi pe fratele tău, într-o relaţie în care întreaga Fiime e binecuvântată laolaltă.

11. V-aţi angajat împreună să invitaţi Spiritul Sfânt în relaţia voastră. El nu ar fi putut să intre altfel. Deşi aţi făcut multe greşeli de atunci, aţi făcut şi eforturi enorme să Îl ajutaţi să Îşi facă treaba. Iar El nu a fost sărac în aprecieri pentru tot ce aţi făcut pentru El. Şi nu vede nici urmă de greşeli. I-ai fost la fel de recunoscător fratelui tău? I-ai apreciat consecvent eforturile bune şi i-ai trecut cu vederea greşelile? Sau ţi-a pâlpâit aprecierea şi ţi-a pălit în pretinsa lumină a greşelilor? Poate începi acum o campanie de învinuire a lui pentru disconfortul situaţiei în care te afli. Şi, prin această lipsă de apreciere şi recunoştinţă, te pui în incapacitatea de-a exprima clipa sfântă şi o pierzi, aşadar, din vedere.

12. Experienţa unei clipe, oricât ar fi de convingătoare, se uită uşor dacă laşi timpul să se închidă peste ea. Ea trebuie păstrată, strălucitoare şi plină de graţie, în conştienţa timpului, dar timpul nu trebuie să o ascundă. Clipa rămâne. Dar tu unde eşti? Să îi aduci mulţumiri fratelui tău înseamnă să apreciezi clipa sfântă şi să permiţi rezultatelor ei să fie, astfel, acceptate şi împărtăşite. Să îţi ataci fratele nu înseamnă să pierzi clipa, ci să îi faci efectele neputincioase.

13. Tu *ai* primit clipa sfântă, dar ai stabilit şi o condiţie în care nu o poţi folosi. Prin urmare, nu îţi dai seama că ea mai este cu tine. Şi, rupându-te de expresia ei, ţi-ai refuzat beneficiile ei. De fiecare dată când îţi ataci fratele, întăreşti acest lucru, pentru că atacul trebuie să te împiedice să te vezi. E imposibil să te negi, şi să recunoşti ce s-a dat şi ce s-a primit de către tine.

14. Tu şi fratele tău staţi împreună în prezenţa sfântă a adevărului însuşi. Aici e obiectivul, împreună cu voi. Oare nu crezi că obiectivul însuşi va furniza bucuros mijloacele atingerii lui? Exact aceeaşi discrepanţă dintre scopul acceptat şi mijloace, după cum se prezintă ele acum, e cea care pare să te facă să suferi, dar şi cea care face Cerul bucuros. Dacă Cerul ar fi în afara ta, nu ai putea să îi împărtăşeşti bucuria. Dar, din cauză că e înăuntru, şi bucuria e a ta. *Sunteţi* uniţi în scop, dar rămâneţi încă separaţi şi divizaţi cu privire la mijloace. Obiectivul însă e fix, ferm şi nealterabil, iar mijloacele vor veni cu siguranţă pentru că obiectivul este sigur. Şi vei împărtăşi bucuria Fiimii că el e aşa.

15. De îndată ce începi să recunoşti şi să accepţi darurile pe care i le-ai dat atât de generos fratelui tău, vei accepta şi efectele clipei sfinte, şi le vei folosi să îţi corectezi toate greşelile şi să te eliberezi de rezultatele lor. Şi, învăţând acest lucru, vei învăţa şi cum să pui în libertate întreaga Fiime, şi cum să o oferi, cu bucurie şi recunoştinţă Celui Care ţi-a dat libertatea şi Care vrea să o extindă prin tine.

VI. Stabilirea obiectivului

1. Punerea în practică a scopului Spiritului Sfânt este extrem de simplă, dar neechivocă. De fapt, pentru a fi simplă, ea *trebuie* să fie neechivocă. Lucrurile simple sunt pur şi simplu cele uşor de înţeles şi, ca să fie astfel, e evident că trebuie să fie şi clare. Stabilirea obiectivului Spiritului Sfânt e generală. El va lucra acum cu tine să o particularizeze, căci punerea în practică *este* particulară. Există anumite îndrumări foarte particulare pe care El le pune la dispoziţie pentru orice situaţie, dar ţine minte că nu realizezi încă aplicabilitatea lor universală. De aceea, e esenţial în această fază să le foloseşti separat în fiecare situaţie, până vei putea privi cu mai multă siguranţă dincolo de fiecare situaţie, cu o înţelegere mult mai largă decât cea pe care o ai acum.

2. În orice situaţie în care eşti nesigur, primul lucru la care trebuie să te gândeşti e pur şi simplu următorul: *„Ce vreau să rezulte de aici? La* ce *foloseşte?*" Clarificarea obiectivului îşi are locul la început, căci el va determina rezultatul. Eul procedează tocmai invers. Situaţia devine determinanta rezultatului, care poate fi orice. Motivul pentru acest procedeu dezorganizat e evident. Eul nu ştie ce vrea să rezulte din situaţie. E conştient ce nu vrea să rezulte, dar atât. Nu are un obiectiv pozitiv.

3. Fără un obiectiv pozitiv şi bine definit, stabilit de la bun început, situaţia numai pare să se întâmple şi nu are sens până nu s-a întâmplat deja. Atunci o priveşti retrospectiv şi încerci să pui cap la cap ce trebuie să fi însemnat. Şi nu vei avea dreptate. Nu numai că judecata îţi este în trecut, dar nu ai idee ce ar trebui să se întâmple. Nu s-a stabilit niciun obiectiv la care să se alinieze mijloacele. Iar acum, singura judecată care mai rămâne de făcut e dacă îi place sau nu îi place eului: poate fi acceptată sau cere răzbunare? Absenţa unui criteriu pentru rezultat, stabilit în prealabil, face înţelegerea îndoielnică şi evaluarea imposibilă.

4. Valoarea demersului prin care decizi în prealabil ce vrei să se întâmple e pur şi simplu aceea că vei considera situaţia un mijloc de-a *face* să se întâmple ce ai decis. Vei depune, aşadar, toate eforturile să nu vezi ce împiedică atingerea obiectivului tău şi te vei concentra asupra tuturor lucrurilor care te ajută să îl atingi. E uşor de remarcat că acest demers te-a apropiat de modul în care Spiritul Sfânt distinge adevărul de fals. Adevărul devine tot ce poate folosi la atingerea obiectivului. Falsul devine tot ce e inutil din acest punct de vedere. Situaţia are înţeles acum, dar numai pentru că obiectivul a făcut-o să capete un înţeles.

5. Obiectivul adevărului are şi alte avantaje practice. Dacă situaţia e folosită pentru adevăr şi sănătate mintală, rezultatul ei trebuie să fie pacea, iar asta se va întâmpla indiferent *care* e rezultatul. Dacă pacea e condiţia adevărului şi a sănătăţii mintale, şi nu poate exista fără ele, unde e pace trebuie să fie şi ele. Adevărul vine din el însuşi. Dacă ai un sentiment de pace înseamnă că adevărul a ajuns la tine şi vei vedea rezultatul cu adevărat, căci amăgirea nu te poate birui. Vei recunoaşte rezultatul *din cauză că* te simţi cuprins de pace. Aici vezi, din nou, opusul modului în care vede eul, căci eul crede că situaţia aduce ce resimţi. Spiritul Sfânt ştie că situaţia e aşa cum o determină obiectivul, şi o resimţi corespunzător obiectivului.

6. Obiectivul adevărului cere credinţă. Credinţa e implicită în acceptarea scopului Spiritului Sfânt, iar această credinţă e atotcuprinzătoare. Acolo unde s-a stabilit obiectivul adevărului, acolo trebuie să fie şi credinţa. Spiritul Sfânt vede situaţia în ansamblu. Obiectivul stabileşte faptul că toţi cei implicaţi în ea îşi vor juca rolul în atingerea lui. Asta e inevitabil. Nimeni nu va da greş în nicio privinţă. Lucrul acesta pare să îţi ceară o credinţă mai presus de ce eşti în stare şi de ce poţi da. Dar e aşa numai din punctul de vedere al eului, căci eul crede în „rezolvarea" conflictului prin fragmentare şi nu percepe situaţia în ansamblu. De aceea, el caută să desprindă anumite segmente ale situaţiei şi să le abordeze separat, deoarece crede în separare, şi nu în întregime.

7. Confruntat cu orice aspect al situaţiei ce pare dificil, eul va încerca să ducă acest aspect altundeva şi să îl rezolve acolo. Şi va părea să reuşească, dacă încercarea nu ar intra în conflict cu unitatea şi nu ar pune în umbră obiectivul adevărului. Iar pacea nu se va resimţi decât în fantezie. Adevărul nu a venit pentru că s-a negat credinţa, fiind oprită din locul ce îi aparţine de drept. În felul acesta, pierzi înţelegerea situaţiei pe care ar aduce-o obiectivul adevărului. Căci soluţiile fanteziste nu aduc decât iluzia unei simţiri, iar iluzia păcii nu e starea în care poate să intre adevărul.

VII. Se cere credinţă

1. Substitutele cu care sunt înlocuite anumite aspecte ale situaţiei sunt mărturiile lipsei tale

de credinţă. Ele demonstrează că nu ai crezut că situaţia şi problema sunt în acelaşi loc. Problema *a fost* lipsa credinţei, pe care o demonstrezi când o înlături de la sursă şi o pui altundeva. Prin urmare, nu vezi problema. Dacă nu ţi-ar fi lipsit credinţa că se poate rezolva, problema ar fi dispărut. Iar situaţia ar fi avut semnificaţie pentru tine, pentru că s-ar fi înlăturat piedica din calea înţelegerii ei. Să înlături problema prin încercarea de-a o muta altundeva înseamnă să o păstrezi, căci te înlături din ea tocmai pe tine şi o faci de nerezolvat.

2. Nu există problemă, în nicio situaţie, pe care credinţa să nu o rezolve. Nu există dislocare, în niciun aspect al problemei, care să nu facă soluţia imposibilă. Căci, dacă muţi o parte a problemei altundeva, înţelesul problemei se pierde negreşit, iar soluţia problemei e inerentă propriului ei înţeles. Nu e posibil oare să ţi se fi rezolvat toate problemele, dar să te fi înlăturat singur din soluţie? Credinţa însă trebuie să fie unde s-a făcut ceva şi unde vezi că s-a făcut.

3. O situaţie e o relaţie, fiind o întrunire de gânduri. Dacă se percep probleme înseamnă că gândurile sunt considerate în conflict. Dar, dacă obiectivul este adevărul, aşa ceva e imposibil. Trebuie să fi pătruns ideea de trupuri, căci minţile nu pot ataca. Gândul trupurilor este semnul necredinţei, căci trupurile nu pot rezolva nimic. Tocmai amestecul lor în relaţie, o greşeală în gândurile tale la adresa situaţiei, devine apoi justificarea lipsei tale de credinţă. Vei face această greşeală, dar să nu te îngrijoreze. Greşeala nu are importanţă. Necredinţa adusă la credinţă nu va stânjeni niciodată adevărul. Dar necredinţa folosită *împotriva* adevărului va distruge credinţa de fiecare dată. Dacă îţi lipseşte credinţa, cere să fie redată unde s-a pierdut şi nu căuta să ţi se compenseze altundeva, de parcă ai fi fost văduvit de ea pe nedrept.

4. Din orice situaţie nu poate lipsi decât ce nu ai dat *tu.* Ţine minte însă: pentru relaţia ta s-a stabilit obiectivul sfinţeniei, şi nu de către tine. Nu l-ai stabilit tu, pentru că sfinţenia nu poate fi văzută decât prin credinţă, iar relaţia ta nu a fost sfântă, căci credinţa ta în fratele tău a fost atât de limitată şi de mică. Credinţa ta trebuie să crească să atingă obiectivul stabilit. Realitatea obiectivului va determina acest lucru, căci vei vedea că pacea şi credinţa nu vor veni separat. În ce situaţie poţi să fii fără credinţă, şi să îi rămâi credincios fratelui tău?

5. Fiecare situaţie în care te afli nu e decât un mijloc de-a atinge scopul stabilit pentru relaţia ta. Consider-o altceva, şi vei fi necredincios. Să nu îţi foloseşti necredinţa. Las-o să intre şi uită-te calm la ea, dar să nu o foloseşti. Necredinţa e roaba iluziei, total credincioasă stăpânei sale. Foloseşte-o, şi te va duce direct la iluzii. Nu te lăsa ispitit de ce îţi oferă. Ea nu stă în calea obiectivului, ci a valorii pe care o are obiectivul pentru tine. Nu accepta iluzia păcii pe care o oferă, dar uită-te la ce îţi oferă şi dă-ţi seama că *este* o iluzie.

6. Obiectivul iluziei e legat de necredinţă la fel de strâns ca adevărul de credinţă. Dacă îţi lipseşte credinţa că cineva îşi îndeplineşte rolul, în mod perfect, în orice situaţie dedicată în prealabil adevărului, dedicaţia ta e împărţită. Şi, în felul acesta, i-ai fost necredincios fratelui tău şi ţi-ai folosit necredinţa împotriva lui. Nicio relaţie nu e sfântă dacă nu o însoţeşte sfinţenia peste tot. Deoarece sfinţenia şi credinţa merg mână în mână, şi credinţa ei trebuie să o însoţească peste tot. Realitatea obiectivului va stârni şi va înfăptui fiecare miracol necesar împlinirii lui. Nimic prea mic sau prea enorm, prea slab sau prea irezistibil nu va rămâne neîntors, cu blândeţe, înspre folosul şi scopul lui. Universul îi va servi cu bucurie, aşa cum serveşte şi el universului. Dar nu te amesteca.

7. Puterea aşezată în tine, cel în care s-a stabilit obiectivul Spiritului Sfânt, îţi întrece atât de mult mica noţiune de infinit, încât nu ai idee cât de mare e forţa ce te însoţeşte. Pe *aceasta* o poţi folosi în deplină siguranţă. Şi totuşi, în ciuda puterii ei, atât de mare încât ajunge dincolo de stele, la universul din spatele lor, mica ta necredinţă o poate face inutilă dacă vrei să foloseşti necredinţa în schimb.

8. Gândeşte-te însă la toate acestea şi învaţă cauza necredinţei: crezi că îi reproşezi fratelui

tău ce ţi-a făcut. Dar îl învinuieşti de ce i-ai făcut *tu* de fapt *lui.* Nu trecutul lui i-l reproşezi, ci al tău. Şi îţi lipseşte credinţa în el din cauza a ce ai fost. Dar eşti la fel de inocent ca el de ce ai fost. Ce nu a fost nicicând nu are cauză şi nu există ca să stea în calea adevărului. Nu există cauză pentru necredinţă, dar *există* Cauză pentru credinţă. Această Cauză a pătruns în fiecare situaţie care Îi împărtăşeşte scopul. Lumina adevărului se răsfrânge din centrul situaţiei şi îi atinge pe toţi cei chemaţi de scopul situaţiei. Îi cheamă pe toţi. Nu există situaţie care să nu implice întreaga ta relaţie, cu fiecare aspect al ei şi completă în fiecare parte. Nu poţi să laşi nimic din tine în afara ei, şi să faci situaţia să rămână sfântă. Căci ea împărtăşeşte scopul întregii tale relaţii şi îşi derivă din ea tot înţelesul.

9. Intră în fiecare situaţie cu credinţa pe care i-o dai fratelui tău, căci altfel îi eşti necredincios propriei tale relaţii. Credinţa ta îi va chema şi pe ceilalţi să îţi împărtăşească scopul, aşa cum acelaşi scop a stârnit credinţa din tine. Şi îţi vei vedea mijloacele, întrebuinţate cândva să te ducă la iluzii, preschimbate în mijloace pentru adevăr. Adevărul cere credinţă, iar credinţa face loc adevărului. Când Spiritul Sfânt a schimbat scopul relaţiei tale, înlocuindu-l pe al tău cu al Său, obiectivul pe care l-a pus în ea a fost extins la fiecare situaţie în care intri sau vei intra vreodată. Şi fiecare situaţie a fost eliberată astfel de trecut, care ar fi făcut-o să nu aibă niciun scop.

10. Tu ceri credinţă datorită Celui Ce te însoţeşte în fiece situaţie. Nu mai eşti cuprins de dementă totală, şi nici singur. Căci singurătatea în Dumnezeu precis e un vis. Tu, a cărui relaţie împărtăşeşte obiectivul Spiritului Sfânt, eşti despărţit de singurătate pentru că a sosit adevărul. Adevărul cere din răsputeri credinţă. Nu îţi folosi necredinţa împotriva lui, căci te cheamă la mântuire şi la pace.

VIII. Condiţiile păcii

1. Clipa sfântă nu e decât un caz special, sau un exemplu extrem, al menirii fiecărei situaţii. Înţelesul pe care i l-a dat scopul Spiritului Sfânt se dă, deopotrivă, fiecărei situaţii. Ea stârneşte exact aceeaşi suspendare a necredinţei, oprită şi neutilizată, astfel încât credinţa să poată răspunde la chemarea adevărului. Clipa sfântă e exemplul sclipitor, demonstraţia clară şi neechivocă a înţelesului fiecărei relaţii şi situaţii, văzute în ansamblu. Credinţa a acceptat fiecare aspect al situaţiei, iar necredinţa nu i-a impus nicio eliminare. E o situaţie de pace desăvârşită, pur şi simplu pentru că ai lăsat-o să fie ce este.

2. Această simplă complezenţă e tot ce îţi cere Spiritul Sfânt. Lasă adevărul să fie ce este. Nu îl deranja, nu îl ataca, nu îi întrerupe venirea. Lasă-l să învăluiască fiecare situaţie şi să îţi aducă pace. Nu ţi se cere nici măcar credinţă, căci adevărul nu cere nimic. Lasă-l să intre, iar el îţi va stârni şi îţi va asigura credinţa de care ai nevoie pentru pace. Dar nu te ridica împotriva lui, căci nu poate veni împotriva rezistenţei tale.

3. Nu vrei să faci o clipă sfântă din fiecare situaţie? Căci acesta e darul credinţei, acordat generos oriunde se leapădă necredinţa şi se lasă neutilizată. Şi atunci, puterea scopului Spiritului Sfânt e liberă să poată fi folosită în schimb. Această putere transformă instantaneu toate situaţiile într-un singur mijloc - sigur şi continuu - de stabilire a scopului Său şi de demonstrare a realităţii sale. Ce s-a demonstrat a cerut credinţă şi i s-a dat. Acum devine un fapt, căruia credinţa nu îi mai poate fi reţinută. Efortul de-a refuza credinţă adevărului este enorm şi cu mult mai mare decât îţi dai seama. Dar a răspunde adevărului cu credinţă nu implică niciun efort.

4. Ţie, care ai recunoscut Chemarea Mântuitorului tău, efortul de-a nu răspunde la Chemarea Sa ţi se pare mai mare decât înainte. Nu e aşa. Efortul a fost prezent şi înainte, dar l-ai pus pe seama altui lucru, crezând că l-a produs acest „altceva". Nu a fost aşa însă. Căci acest „altceva" a

produs nefericire şi depresie, boală şi durere, întuneric şi vagi închipuiri de groază, reci fantezii de teamă şi învăpăiate vise de iad. Toate nu erau însă decât efortul intolerabil al refuzului de-a da credinţă adevărului şi de-a vedea evidenta lui realitate.

5. Iată care a fost răstignirea Fiului lui Dumnezeu. Necredinţa lui i-a făcut una ca asta. Gândeşte-te bine înainte de-a-ţi îngădui să foloseşti necredinţa împotriva lui. Căci el a înviat şi ai acceptat ca a ta Cauza trezirii lui. Ţi-ai asumat rolul în izbăvirea lui, iar acum răspunzi din plin în faţa lui. Nu îi înşela aşteptările acum, căci ţi s-a dat să îţi dai seama ce trebuie să însemne pentru tine lipsa ta de credinţă în el. Mântuirea lui e singurul tău scop. Nu vedea decât asta în fiecare situaţie, şi ea va fi un mijloc de-a nu aduce decât asta.

6. Când ai acceptat adevărul ca obiectiv al relaţiei tale, ai devenit un dăruitor de pace cu aceeaşi certitudine cu care şi ţie ţi-a dat pace Tatăl tău. Căci obiectivul păcii nu poate fi acceptat separat de condiţiile ei, iar tu ai avut credinţă în el, căci nimeni nu acceptă ce nu crede că are realitate. Scopul tău nu s-a schimbat şi nu se va schimba, căci ai acceptat ce nu poate să se schimbe niciodată. Iar acum nu îi poţi reţine nimic din ce îi este necesar să rămână neschimbat mereu. Eliberarea ta e certă. Dă cum ai primit. Şi demonstrează că te-ai ridicat cu mult deasupra oricărei situaţii ce te-ar putea trage înapoi şi te-ar putea ţine separat de Cel la a Cărui Chemare ai răspuns.

Capitolul 18
TRECEREA VISULUI

I. Realitatea substitut

1. A substitui înseamnă a accepta altceva în schimb. Dacă te-ai gândi ce implică, ai percepe imediat cât de mult contrazice obiectivul pe care ţi l-a dat Spiritul Sfânt şi pe care vrea să îl atingă pentru tine. A substitui înseamnă a alege una din două, renunţând la un aspect al Fiimii în favoarea celuilalt. În acest scop special, unul e judecat mai valoros şi îl înlocuieşte pe celălalt. Relaţia în care a avut loc substituirea e, aşadar, fragmentată şi scopul ei este scindat, în consecinţă. A fragmenta înseamnă a exclude, iar substituirea e cel mai puternic mecanism al eului de apărare a separării.

2. Spiritul Sfânt nu foloseşte substitute. Unde eul percepe pe cineva ca înlocuitor al altcuiva, Spiritul Sfânt îi vede uniţi şi indivizibili. Nu judecă între ei, ştiind că sunt un tot unitar. Fiind uniţi, sunt una pentru că sunt totuna. E clar că substituirea e un proces în care ei sunt percepuţi diferiţi. Unul uneşte; celălalt separă. Nimic nu poate interveni între cei uniţi de Dumnezeu şi cei văzuţi de Spiritul Sfânt ca tot unitar. Dar toate par să intervină între relaţiile fragmentate, iniţiate de eu pentru a distruge.

3. Iubirea e singurul sentiment în care substituirea este imposibilă. Frica presupune substituire prin definiţie, căci ea e înlocuitorul iubirii. Frica e un sentiment fragmentat şi fragmentant. Ea pare să ia multe forme şi fiecare pare să ceară o altă formă de expresie pentru satisfacţie. Deşi de aici pare să rezulte un comportament foarte variabil, un efect mult mai serios se găseşte în percepţia fragmentată din care decurge acest comportament. Nimeni nu e văzut complet. Trupul e scos în evidenţă, accentuându-se îndeosebi anumite părţi ale lui şi folosindu-se ca etalon de comparaţie pentru acceptarea sau respingerea unei anumite forme de expresie a fricii.

4. Tu, care crezi că Dumnezeu e frică, ai făcut o singură substituire. Aceasta a luat multe forme, pentru că a fost substituirea adevărului cu iluzia; a întregimii cu fragmentarea. Aceasta a devenit

atât de fărâmiţată în urma atâtor împărţiri şi subîmpărţiri, încât e acum aproape imposibil să percepi că a fost cândva un tot unitar şi că mai este încă ce a fost. Această singură greşeală, care a adus adevărul la iluzie, infinitul la timp şi viaţa la moarte, a fost singura pe care ai făcut-o vreodată. De ea depinde toată lumea ta. Tot ce vezi o reflectă şi fiecare relaţie specială pe care ai făcut-o vreodată face parte din ea.

5. Poate că te surprinde să auzi chiar cât de diferită e realitatea de ceea ce vezi tu. Nu îţi dai seama de magnitudinea acelei singure greşeli. *A* fost atât de incredibilă şi de vastă, încât din ea *a trebuit* să apară o lume de o irealitate totală. Ce altceva ar fi putut să iasă din ea? Aspectele ei fragmentate sunt destul de înfricoşătoare când începi să le examinezi. Dar nimic din ce ai văzut nu poate să îţi arate enormitatea greşelii originare, care a părut să te arunce afară din Cer, să sfărâme cunoaşterea în bucăţi nonsensice de percepţii dezbinate şi să te forţeze să faci noi substituiri.

6. Aceasta a fost prima proiecţie a greşelii în afară. Lumea a apărut ca să o ascundă, devenind ecranul - tras între tine şi adevăr - pe care a fost proiectată. Căci adevărul se extinde spre interior, unde ideea de pierdere nu are înţeles şi poate fi conceput numai sporul. Chiar crezi că e ciudat că, din această proiecţie a greşelii, a apărut o lume în care totul e anapoda şi cu susul în jos? A fost inevitabil. Căci adevărul adus la aşa ceva nu poate decât să rămână liniştit înăuntru şi să nu ia parte la toată proiecţia nebunească prin care s-a făcut această lume. Nu o numi păcat, ci nebunie, căci aşa a fost şi tot aşa a şi rămas. Nu investi în ea vinovăţie, căci vinovăţia presupune că s-a înfăptuit în realitate. Şi, mai presus de toate, *nu te teme de ea.*

7. Când pari să vezi cum vine să te înspăimânte o formă sucită a greşelii originare, spune doar atât: *„Dumnezeu nu e frică, ci Iubire"*, şi o să dispară. Adevărul te va mântui. El nu te-a părăsit, să intre în lumea nebună şi să se lepede astfel de tine. Înăuntru e sănătate mintală; dementa e în afara ta. Tu crezi că este tocmai invers: că adevărul e în afară, în timp ce greşeala şi vinovăţia sunt înăuntru. Micile tale substituiri fără sens, atinse de dementă şi uşor învolburate într-o dementă cursă, ca nişte pene ce dansează ca nebunele în vânt, nu au substanţă. Se amestecă, se îmbină şi se separă în configuraţii schimbătoare şi fără înţeles, pe care nu e nevoie să le judeci. Nu are sens să le judeci individual. Micile lor diferenţe de formă nu sunt nicidecum diferenţe reale. Niciuna dintre ele nu are importanţă. Iată *tot* ce au în comun. Dar ce altceva ar mai trebui să aibă, ca să fie toate acelaşi lucru?

8. Dă-le la toate drumul, lasă-le să danseze în vânt, să salte şi să pirueteze până dispar şi se fac nevăzute, departe, în afara ta. Şi îndreaptă-te spre sublimul calm interior, în care, - într-o sfântă nemişcare - sălăşluieşte Dumnezeu Cel viu, pe Care nu L-ai părăsit niciodată şi Care nu te-a părăsit nicicând. Spiritul Sfânt te ia încetişor de mână şi reparcurge cu tine nebuna ta călătorie în afara ta, reconducându-te încetişor la adevăr şi la siguranţa din interior. El îţi aduce la adevăr toate proiecţiile demente şi toate substituirile fanteziste pe care le-ai pus în afara ta. Şi inversează astfel cursul dementei, readucându-te la raţiune.

9. În relaţia dintre fratele tău şi tine, în care El Se îngrijeşte de toate, la cererea ta, El a stabilit cursul interior spre adevărul pe care îl împărtăşiţi. În lumea nebună din afara ta, nimic nu poate fi împărtăşit, numai substituit, iar împărtăşirea şi substituirea nu au nimic în comun în realitate. În sinea ta îţi iubeşti fratele cu o iubire desăvârşită. Aici e pământ sfânt, în care nu poate intra nicio substituire şi în care poate sălăşlui numai adevărul din fratele tău. Aici sunteţi uniţi în Dumnezeu, la fel de uniţi unul cu altul cât sunteţi şi cu El. Greşeala originară nu a intrat aici şi nu va intra niciodată. Aici e adevărul radios, căruia Spiritul Sfânt i-a încredinţat relaţia voastră. Lasă-L să o aducă aici, unde vrei *tu* să fie. Dă-I doar puţină credinţă în fratele tău, să Îl ajuţi să îţi arate că niciun substitut din câte ai făcut pentru Cer nu te poate ţine departe de acesta.

10. În tine nu există nicio separare, şi niciun substitut nu te poate ţine departe de fratele tău.

Realitatea voastră a fost creaţia lui Dumnezeu, şi nu are substitut. Sunteţi uniţi atât de strâns în adevăr, încât numai Dumnezeu e acolo. Iar El nu va accepta niciodată altceva în locul vostru. El vă iubeşte pe amândoi, la fel de mult şi laolaltă. Şi, cum vă iubeşte, aşa şi sunteţi. Nu sunteţi uniţi în iluzii, ci în Gândul atât de sfânt şi de desăvârşit, încât iluziile nu pot rămâne să întunece locul sfânt în care sunteţi împreună. Dumnezeu este cu tine, frate. Să ne unim în El în pace şi recunoştinţă, şi să Îi acceptăm darul ca preasfânta şi desăvârşita noastră realitate, pe care o împărtăşim cu El.

11. Cerul se redă întregii Fiimi prin relaţia voastră, căci în ea stă Fiimea, întreagă şi frumoasă, în deplină siguranţă în iubirea voastră. Cerul a intrat în linişte, căci toate iluziile s-au adus încetişor la adevărul din voi şi iubirea s-a răsfrânt asupra voastră, binecuvântându-vă relaţia cu adevăr. Dumnezeu şi întreaga Lui creaţie au intrat împreună în el. Cât de frumoasă şi de sfântă e relaţia voastră, cu adevărul care se răsfrânge asupra ei! Cerul o vede şi se bucură că l-aţi lăsat să ajungă la voi. Iar Dumnezeu Însuşi Se bucură că relaţia voastră e aşa cum a fost creată. Universul vostru interior e cu tine, împreună cu fratele tău. Iar Cerul se uită cu iubire la ce s-a unit în el, laolaltă cu Creatorul lui.

12. Cel chemat de Dumnezeu nu ar trebui să audă niciun substitut. Chemarea lor nu e decât un ecou al greşelii originare ce a sfărâmat Cerul. Şi ce s-a întâmplat cu pacea celor ce au auzit? Revino cu mine în Cer, ieşind cu fratele tău din lumea aceasta, la frumuseţea şi bucuria pe care le cuprinde cealaltă lume prin care veţi trece. Chiar vrei să slăbeşti şi să frângi şi mai tare ce e deja frânt şi deznădăjduit? Chiar aici vrei să îţi cauţi fericirea? Oare nu ai prefera să vindeci ce s-a frânt, şi să întregeşti şi tu ce-au devastat separarea şi boala?

13. Ai fost chemat, alături de fratele tău, la cea mai sfântă funcţie pe care o conţine lumea aceasta. E singura fără limite, ajungând la fiece bucată desprinsă din Fiime, cu mângâieri tămăduitoare şi unificatoare. Iată ce ţi se oferă în relaţia sfântă. Accept-o aici şi o vei da cum ai acceptat-o. Pacea lui Dumnezeu ţi se dă cu scopul strălucit în care te uneşti cu fratele tău. Lumina sfântă care v-a reunit trebuie extinsă, aşa cum ai acceptat-o tu.

II. Baza visului

1. În vise nu apare oare o lume ce pare foarte reală? Gândeşte-te însă ce e această lume. E clar că nu e lumea pe care ai văzut-o înainte de-a dormi. De fapt, e o distorsiune a lumii, concepută pornind exclusiv de la ce-ai fi preferat. Aici eşti „liber" să transformi toate câte au părut să te atace şi să le prefaci într-un omagiu la adresa eului ultragiat de „atac". Nu ţi-ai dori aşa ceva dacă nu te-ai vedea una cu eul, care mereu se consideră - şi te consideră, deci - ţintă de atac şi extrem de vulnerabil la acesta.

2. Visele sunt haotice din cauză că sunt dominate de dorinţele tale contradictorii; şi, de aceea, ele nu au nicio tangenţă cu ce e adevărat. Ele sunt exemplul cel mai bun pe care l-ai putea avea de folosire a percepţiei pentru a substitui adevărul cu iluziile. Nu le iei în serios când te trezeşti pentru că îţi devine evident că, în ele, realitatea e încălcată atât de crunt. Ele sunt însă un mod de-a privi lumea şi de-a o schimba ca să îi convină eului mai bine. Ele ilustrează în mod frapant atât că eul este incapabil să tolereze realitatea, cât şi că eşti dispus să schimbi realitatea în folosul lui.

3. Pe tine nu te deranjează diferenţele dintre ce vezi în somn şi ce vezi când te trezeşti. Recunoşti că tot ce vezi când te trezeşti se şterge în vise. Dar, când te trezeşti, nu te aştepţi să nu mai fie. În vise, *tu* aranjezi totul. Oamenii devin ce vrei să fie şi le comanzi ce să facă. Nu ţi se impun limite când e vorba de ce poţi să substitui. Un timp, ai impresia că ţi s-a dat lumea să faci ce vrei din ea. Nu îţi dai seama că o ataci, încercând să o înfrângi şi să o faci să te slujească.

4. Visele sunt istericale perceptuale, în care ţipi literalmente: „Aşa vreau să fie!" Şi aşa pare

să fie. Şi totuşi, visul nu îşi poate depăşi obârşia. Mânia şi frica pătrund în el şi, într-o clipă, iluzia satisfacţiei e invadată de iluzia spaimei. Căci visul capacităţii tale de-a stăpâni realitatea substituind-o cu o lume pe care o preferi *chiar* că e înspăimântător. Încercările tale de-a şterge orice urmă de realitate sunt foarte înfricoşătoare, dar asta nu eşti dispus să accepţi. Aşa că o substitui cu fantezia că realitatea e înfricoşătoare, şi nu ce vrei să îi faci tu. În felul acesta, vinovăţia capătă realitate.

5. Visele îţi arată că ai puterea să faci o lume aşa cum vrei să fie şi că, fiindcă o vrei, o vezi. Şi, cât timp o vezi, nu te îndoieşti de realitatea ei. Dar e clar că e o lume în mintea ta, care pare să fie în afară. Tu nu reacţionezi la ea ca şi cum ai fi cel ce a făcut-o, nici nu îţi dai seama că sentimentele pe care le produce visul trebuie să vină de la tine.

Figurile din vis şi ce fac ele par să facă visul. Nu îţi dai seama că tu le faci să acţioneze pentru tine, căci - dacă ţi-ai da seama - vinovăţia nu le-ar aparţine lor, iar iluzia satisfacţiei ar dispărea. În vise, aceste aspecte nu sunt obscure. Pari să te trezeşti şi visul dispare. Dar ce nu recunoşti este că lucrul ce a pricinuit visul nu a dispărut cu el. Dorinţa ta de-a face o altă lume, nereală, rămâne cu tine. Şi lumea la care pari să te trezeşti e doar o altă formă a aceleiaşi lumi pe care o vezi în vise. Tot timpul ţi-l petreci visând. Visele tale din timpul somnului şi cele pe care le ai când eşti treaz au forme diferite, atâta tot. Conţinutul lor e acelaşi. Ele sunt protestul tău la adresa realităţii, precum şi ideea ta fixă şi dementă că o poţi schimba. În visele pe care le ai când eşti treaz, relaţia specială deţine un loc special. Prin ea încerci să îţi împlineşti visele din timpul somnului. Din ea nu te trezeşti. Relaţia specială e hotărârea de-a nu te desprinde de irealitate şi de-a nu te lăsa să te trezeşti. Şi, cât timp vezi mai multă valoare în a dormi decât în a fi treaz, nu îi vei da drumul.

6. Spiritul Sfânt, practic şi înţelept ca întotdeauna, îţi acceptă visele şi le foloseşte ca mijloace de-a te trezi. Tu le-ai fi folosit ca să iţi continui somnul. Am spus mai înainte că prima schimbare, înainte de dispariţia viselor, va fi preschimbarea viselor de frică în vise fericite. Iată ce face Spiritul Sfânt în relaţia specială. Nu o distruge, nici nu Se repede să ţi-o ia. Dar o foloseşte altfel, ca ajutor pentru a-Şi face real scopul în ochii tăi. Relaţia specială va rămâne, nu ca sursă de durere şi vinovăţie, ci ca sursă de bucurie şi libertate. Şi nu va fi doar pentru tine, căci tocmai de aici i-a decurs nefericirea. Aşa cum nesfinţenia ei a ţinut-o un lucru separat, sfinţenia ei va deveni un dar oferit tuturor.

7. Relaţia ta specială va fi un mijloc de desfacere a vinovăţiei în toţi cei binecuvântaţi prin relaţia ta sfântă. Ea va fi un vis fericit, un vis pe care îl vei împărtăşi cu toţi cei ce îţi ajung la vedere. Prin ea, binecuvântarea pe care i-a dat-o Spiritul Sfânt se va extinde. Să nu crezi că El a omis pe cineva de la scopul pe care ţi l-a dat. Şi să nu crezi că te-a omis pe tine, cel căruia i-a dat darul. El îi foloseşte pe toţi care recurg la El ca mijloc de mântuire a tuturor. Şi îi va trezi pe toţi prin tine, cel ce I-ai oferit relaţia ta. De I-ai vedea recunoştinţa! Sau de a-i vedea-o pe a mea, printr-a Lui! Căci suntem uniţi într-un singur scop, fiind de o minte cu El.

8. Nu lăsa visul să pună stăpânire pe tine ca să iţi închidă ochii. Nu e bizar că visele pot face o lume ireală. *Dorinţa* de-a face aşa ceva e cea de necrezut. Relaţia dintre fratele tău şi tine a devenit acum o relaţie din care s-a înlăturat dorinţa, pentru că scopul ei nu mai sunt visele, ci adevărul. Nu eşti sigur de acest lucru, crezând că e posibil ca tocmai acesta să fie visul. Eşti atât de obişnuit să alegi numai între vise, încât nu vezi că ai de ales, în sfârşit, între adevăr şi *toate* iluziile.

9. Cerul însă este sigur. Nu e un vis. Venirea lui înseamnă că ai ales adevărul, şi a venit pentru că ai fost dispus să îţi laşi relaţia specială să îi întrunească condiţiile. În relaţia ta, Spiritul Sfânt a pus, cu blândeţe, lumea reală; lumea viselor fericite, din care e atât de uşor şi de firesc să te trezeşti. Căci, aşa cum visele pe care le ai când dormi şi cele pe care le ai când eşti treaz reprezintă aceleaşi dorinţe din mintea ta, tot aşa lumea reală şi adevărul Cerului se unesc în Voia lui Dumnezeu. Visul

trezirii se transferă uşor în realitatea ei. Căci visul acesta îţi reflectă voia unită cu Voia lui Dumnezeu. Şi ce anume vrea să înfăptuiască această Voie nu a rămas nicicând nefăcut.

III. Lumină în vis

1. Tu, care ţi-ai petrecut viaţa aducând adevărul la iluzie şi realitatea la fantezie, ai bătut calea viselor. Căci ai trecut din trezie în somn şi de acolo, tot aşa, într-un somn şi mai adânc. Fiecare vis a dus la alte vise şi fiecare fantezie ce a părut să aducă o lumină în întuneric nu a făcut decât să adâncească întunericul şi mai tare. Ai avut ca obiectiv întunericul, în care nu a putut intra nicio rază de lumină. Şi ai căutat o întunecime atât de totală, încât să te poţi ascunde de adevăr pentru totdeauna, într-o dementă totală. Ce ai uitat a fost, pur şi simplu, faptul că Dumnezeu nu Se poate distruge. Lumina e *în* tine. Întunericul o poate învălui, dar nu o poate stinge.

2. Pe măsură ce se aproprie lumina, te vei repezi în întuneric, ferindu-te de adevăr, retrăgându-te uneori în forme mai blânde de frică; alteori, într-o spaimă totală. Dar vei avansa, căci obiectivul tău e să avansezi din frică în adevăr. Obiectivul pe care l-ai acceptat e al cunoaşterii, pentru care ţi-ai declarat disponibilitatea. Frica pare să trăiască în întuneric şi, când te temi, ai făcut un pas înapoi. Să ne unim atunci repede într-o clipă de lumină, şi va fi de ajuns să îţi aminteşti că obiectivul tău e lumina.

3. Adevărul s-a repezit să te întâlnească fiindcă l-ai chemat. Dacă ai şti Cine îţi merge alături pe drumul pe care l-ai ales, frica ar fi imposibilă. Nu ştii, căci călătoria în întuneric a fost lungă şi chinuitoare, şi ai pătruns adânc în el. Un mic tremur de pleoape, ce ţi-au stat închise atât de mult, nu a fost de ajuns să îţi dea încredere în tine, cel dispreţuit atât de îndelung. Te îndrepţi spre iubire, urând-o încă şi temându-te îngrozitor de judecata ei asupra ta. Şi nu îţi dai seama că nu de iubire te temi, ci numai de ce ai făcut din ea. Înaintezi spre semnificaţia iubirii şi te îndepărtezi de toate iluziile în care ai învăluit-o. Când te retragi în iluzie, frica îţi creşte, căci nu încape îndoială că tot ce crezi că înseamnă ea e înfricoşătoare. Dar ce contează asta pentru noi, care ne îndepărtăm de frică sigur şi rapid?

4. Tu, care îţi ţii fratele de mână, mă ţii de mână şi pe mine, căci nu aţi fost singuri când v-aţi unit. Crezi că te-aş lăsa în întunericul pe care ai fost de acord să îl părăseşti cu mine? În relaţia ta e lumina acestei lumi. Şi frica trebuie să dispară acum din faţa ta. Nu fi tentat să smulgi darul credinţei pe care l-ai oferit fratelui tău. Nu vei reuşi decât să te înspăimânţi. Darul e dat pentru totdeauna, căci l-a primit chiar Dumnezeu. Nu îl poţi lua înapoi. L-ai acceptat pe Dumnezeu. Sfinţenia relaţiei tale s-a stabilit în Cer. Nu înţelegi ce ai acceptat, dar ţine minte că înţelegerea ta nu este necesară. Tot ce a fost necesar a fost doar *dorinţa* de-a înţelege. Dorinţa aceea a fost năzuinţa de-a fi sfânt. Voia lui Dumnezeu ţi-e acordată. Căci îţi doreşti singurul lucru pe care l-ai avut, sau care ai fost, vreodată.

5. Fiecare clipă pe care o petrecem împreună te va învăţa că obiectivul acesta e posibil şi îţi va întări dorinţa de a-l atinge. Şi în dorinţa ta stă împlinirea ei. Dorinţa ta concordă acum pe deplin cu toată puterea pe care o are Voia Spiritului Sfânt. Niciunul dintre paşii mici, şovăitori, pe care îi faci nu îţi poate separa dorinţa de Voia Lui şi de puterea Lui. Eu te ţin de mână cu aceeaşi certitudine cu care ai fost de acord să îţi iei fratele de mână. Nu vă veţi separa, căci stau cu voi şi merg cu voi pe măsură ce înaintaţi spre adevăr. Şi, unde mergem, Îl ducem şi pe Dumnezeu cu noi.

6. În relaţia ta te-ai unit cu mine să îi aducem Cerului Fiul lui Dumnezeu, care s-a ascuns în întuneric. Ai fost dispus să aduci întunericul la lumină, iar această disponibilitate le-a dat putere tuturor celor ce vor să rămână în întuneric. Cei ce vor să vadă *vor* vedea. Şi vor duce, alături de mine, lumina în întuneric, când întunericul din ei se va oferi luminii şi va fi înlăturat pentru totdeauna. Nevoia pe care o am să te uneşti cu mine în lumina sfântă a relaţiei tale este nevoia pe care o ai tu de mântuire. Oare

nu ţi-aş da ce mi-ai dat? Căci, atunci când te-ai unit cu fratele tău, mi-ai răspuns mie.

7. Tu, care eşti acum purtătorul mântuirii, ai funcţia de-a aduce lumina în întuneric. Întunericul din tine a fost adus la lumină. Readu-o în întuneric, din clipa sfântă la care ai adus-o. Ne întregim prin dorinţa de-a întregi. Să nu te îngrijoreze timpul, căci toată frica prin care treceţi tu şi fratele tău a trecut de fapt. Timpul a fost reajustat să ne ajute să facem, împreună, ceea ce trecuturile voastre separate nu fac decât să împiedice. Aţi trecut de frică, căci două minţi nu se pot uni în dorinţa de-a avea parte de iubire fără să li se alăture iubirea.

8. Nicio lumină din Cer nu poate să nu meargă cu tine. Nicio Rază din câte strălucesc de-a pururi în Mintea lui Dumnezeu nu poate să nu se răsfrângă asupra ta. Cerul se uneşte cu tine pe măsură ce înaintezi spre Cer. Poţi oare să rămâi în întuneric când ţi s-au alăturat nişte lumini atât de mari, să dea puterea lui Dumnezeu Însuşi micii scântei a dorinţei tale? Tu şi fratele tău veniţi acasă împreună, după o călătorie lungă şi fără noimă pe care aţi întreprins-o separat şi care nu v-a dus nicăieri. Ţi-ai găsit fratele şi vă veţi lumina calea unul altuia. Şi, din această lumină, Marile Raze se vor extinde - înapoi - până în întuneric şi - înainte - până la Dumnezeu, să spulbere trecutul cu lumina lor şi să facă astfel loc veşnicei Sale Prezenţe, în care totul radiază în lumină.

IV. Mica disponibilitate

1. Clipa sfântă e rezultatul hotărârii tale de-a fi sfânt. Ea e *răspunsul.* Dorinţa şi disponibilitatea de-a o lăsa să vină îi precedă venirea. Îţi pregăteşti mintea pentru ea numai în măsura în care recunoşti că o vrei mai presus de toate. Nu e necesar să faci mai mult; de fapt, e necesar să îţi dai seama că mai mult nu poţi face. Nu încerca să Îi dai Spiritului Sfânt ce nu îţi cere, căci Îi vei adăuga eul şi vei face confuzii între ei. Spiritul Sfânt cere puţin. Căci El adaugă măreţia şi puterea. El Se uneşte cu tine să facă din clipa sfântă ceva mult mai măreţ decât poţi să înţelegi. Realizarea că trebuie să faci atât de puţin este cea care Îi dă posibilitatea să dea atât de mult.

2. Nu te încrede în bunele tale intenţii. Ele nu sunt de ajuns. Încrede-te însă implicit în disponibilitatea ta, indiferent ce altceva mai pătrunde. Concentrează-te doar asupra ei şi nu te îngrijora că e înconjurată de umbre. De aceea ai venit. Dacă ai putea să vii fără ele, nu ai avea nevoie de clipa sfântă. Vino la ea nearogant, presupunând că trebuie să atingi starea pe care o aduce venirea ei. Miracolul clipei sfinte stă în disponibilitatea ta de-a o lăsa să fie ce e. Şi în disponibilitatea pe care o ai faţă de asta stă şi acceptarea ta de către tine, aşa cum ai fost menit să fii.

3. Umilinţa nu îţi va cere niciodată să te mulţumeşti cu micimea. Dar îţi cere să nu te mulţumeşti cu nimic mai prejos de măreţia ce nu vine de la tine. Dificultatea pe care o ai cu clipa sfântă provine din convingerea ta fixă că nu o meriţi. Ce altceva e asta decât hotărârea de a fi aşa cum vrei să te faci? Dumnezeu nu Şi-a creat un sălaş care să nu Îl merite. Şi, dacă crezi că nu poate intra unde voieşte să fie, precis Îi perturbi Voia. Nu e nevoie ca puterea disponibilităţii să vină din tine, ci numai din Voia Sa.

4. Clipa sfântă nu provine numai din mica ta disponibilitate. Ea rezultă întotdeauna din puţina ta disponibilitate, combinată cu puterea nelimitată a Voii lui Dumnezeu. Ai greşit când ai crezut că trebuie să te pregăteşti pentru El. E imposibil să faci pregătiri arogante pentru sfinţenie, şi să nu crezi că tu stabileşti condiţiile păcii. Dumnezeu le-a stabilit. Ele nu stau după disponibilitatea ta pentru a fi ce sunt. E nevoie de disponibilitatea ta doar pentru a-ţi da posibilitatea să fii învăţat care sunt ele. Dacă susţii că nu meriţi să înveţi aşa ceva, perturbi lecţia crezând că trebuie să faci studentul să fie altfel. Nu tu l-ai făcut pe student, şi nici nu îl poţi face să fie altfel. Vrei mai întâi să faci tu însuţi un miracol, pentru ca apoi să te aştepţi să *ţi* se facă unul?

5. Tu doar pui întrebarea. Răspunsul e dat. Nu căuta să răspunzi, ci doar să primeşti răspunsul aşa cum e dat. Când te pregăteşti pentru clipa sfântă, nu încerca să te faci sfânt ca să fii gata să o primeşti. Ar însemna să îţi confunzi rolul cu al lui Dumnezeu. Ispăşirea nu poate ajunge la cei ce cred că trebuie mai întâi să ispăşească, ci numai la cei ce nu îi oferă decât simpla disponibilitate de a-i face loc. Purificarea ţine doar de Dumnezeu şi îţi este, de aceea, destinată ţie. Decât să cauţi să te pregăteşti pentru El, încearcă mai degrabă să gândeşti în felul următor:

Eu, care sunt gazda lui Dumnezeu, Îl merit.

Cel Ce Şi-a stabilit sălaşul în mine l-a creat aşa cum îl vrea.

Nu e nevoie să îl pregătesc pentru El, ci doar să nu Îi perturb planul de a-mi reda propria conştienţă că sunt veşnic pregătit.

Nu e nevoie să adaug nimic la planul Lui.

Dar, pentru a-l primi, trebuie să fiu dispus să nu îl înlocuiesc cu al meu.

6. Atât. Adaugă altceva, şi nu vei face decât să iei înapoi puţinul care ţi se cere. Ţine minte că tu ai făcut vinovăţia şi că planul tău de-a scăpa de vinovăţie a fost acela de a-i aduce Ispăşire şi de-a face mântuirea înfricoşătoare. Dacă te pregăteşti pentru iubire, numai frică vei adăuga. Pregătirea pentru clipa sfântă Îi aparţine Celui Ce o dă. Cedează-te Celui a Cărui funcţie este să elibereze. Nu îţi aroga funcţia Lui. Dă-I doar ce îţi cere, să înveţi ce mic e rolul tău şi ce mare e al Său.

7. Iată ce face din clipa sfântă un lucru atât de uşor şi de firesc. Tu faci din ea un lucru dificil, pentru că insişti că trebuie să faci mai mult. Îţi vine greu să accepţi ideea că trebuie să dai atât de puţin ca să primeşti atât de mult. Şi ţi-e foarte greu să realizezi că discrepanţa atât de exagerată dintre contribuţia ta şi cea a Spiritului Sfânt nu e o insultă la adresa ta. Mai eşti convins că înţelegerea ta are de adus o contribuţie puternică la adevăr şi că îl face ceea ce este. Dar am subliniat că nu trebuie să înţelegi nimic. Mântuirea e uşoară tocmai *pentru că* nu îţi cere nimic din ce nu poţi da chiar acum.

8. Nu uita că tu ai luat decizia de-a face imposibil tot ce îţi vine uşor şi firesc. Convingerea ta că, pentru tine, clipa sfântă e un lucru dificil se datorează faptului că ai devenit arbitrul celor posibile, şi rămâi în continuare nedispus să dai loc Celui Ce ştie ce şi cum. Întreaga credinţă în ordinele dificultăţii miracolelor se axează pe acest lucru. Tot ce voieşte Dumnezeu nu e numai posibil, ci s-a şi petrecut. Iată de ce a dispărut trecutul. Pentru că, în realitate, nici nu s-a petrecut. Numai în mintea ta, care a crezut că se petrece, e nevoie de desfacerea lui.

V. Visul fericit

1. Pregăteşte-te *acum* pentru desfacerea inexistentului. Dacă ai înţelege deja diferenţa dintre adevăr şi iluzie, Ispăşirea nu ar avea înţeles. Clipa sfântă, relaţia sfântă, învăţătura Spiritului Sfânt şi toate mijloacele prin care se înfăptuieşte mântuirea nu ar avea niciun scop. Căci nu sunt decât aspecte ale planului de-a-ţi preschimba visele fricii în vise fericite, din care să te trezeşti uşor la cunoaştere. Nu pune acest lucru în sarcina ta, căci nu poţi distinge progresul de regres. Ti-ai considerat eşecuri câteva dintre cele mai mari progrese şi ţi-ai apreciat ca succese câteva dintre cele mai adânci regrese.

2. Să nu abordezi niciodată clipa sfântă după ce ai încercat să înlături toată frica şi ura din mintea ta. Asta e funcţia *ei.* Să nu încerci niciodată să îţi nesocoteşti vinovăţia înainte de-a cere ajutorul Spiritului Sfânt. Asta e funcţia *Lui.* Rolul tău e doar acela de a-I oferi puţină disponibilitate pentru a-L lăsa să înlăture toată frica şi ura, şi de a fi iertat. Pe mica ta credinţă, unită cu înţelegerea Lui, El va construi rolul tău în Ispăşire şi Se va încredinţa că îl împlineşti uşor. Şi, cu El, vei clădi o scară înfiptă în

piatra solidă a credinţei, ridicându-se până la Cer. Şi nu o vei folosi să te urci la Cer de unul singur.

3. Prin relaţia ta sfântă, renăscută şi binecuvântată în fiecare clipă sfântă pe care nu o aranjezi tu, se vor ridica la Cer mii alături de tine. Poţi plănui aşa ceva? Sau ai putea să te pregăteşti pentru o astfel de funcţie? Şi totuşi, e posibil, pentru că vrea Dumnezeu. Şi nu Se va răzgândi în această privinţă. Lui Îi aparţin atât scopul, cât şi mijloacele. Ai acceptat una; cealaltă ţi se va furniza. Un scop ca acesta, fără mijloace, e de neconceput. El le va furniza tuturor celor ce Îi împărtăşesc scopul.

4. Visele fericite se împlinesc, nu pentru că sunt vise, ci numai pentru că sunt fericite. De aceea, ele trebuie să fie iubitoare. Mesajul lor este: *„Facă-se Voia Ta"*, şi nu: „Vreau să fie altfel". Alinierea mijloacelor cu scopul este, pentru tine, o întreprindere de neînţeles. Nici nu îţi dai seama că ai acceptat ca scop al tău scopul Spiritului Sfânt, şi nu ai face decât să uzezi de mijloace nesfinte pentru împlinirea lui. Dramul de credinţă de care a avut nevoie ca să schimbe scopul e tot ce ţi se cere pentru a primi mijloacele şi a le folosi.

5. A-ţi iubi fratele ca tine însuţi nu e niciun vis. Şi nici relaţia ta sfântă nu e un vis. Tot ce rămâne din visele din ea e faptul că e tot o relaţie specială. Dar e foarte utilă Spiritului Sfânt, Care *are* aici o funcţie specială. Ea va deveni visul fericit prin care El le va putea răspândi bucurie miilor şi miilor ce cred că iubirea e frică, şi nu fericire. Lasă-L să împlinească funcţia pe care a dat-o relaţiei tale acceptând-o pentru tine, şi nu va lipsi nimic din ce ar face din ea ce ar vrea El să fie.

6. Când simţi că sfinţenia relaţiei tale e ameninţată, opreşte-te numaidecât şi oferă-I Spiritului Sfânt disponibilitatea de-a-L lăsa, în ciuda fricii, să înlocuiască această clipă cu clipa sfântă pe care vrei să o ai în schimb. El nu va da greş nicicând. Dar nu uita că relaţia ta e unitate; şi, de aceea, ce ameninţă pacea unuia trebuie să constituie o ameninţare egală pentru celălalt. Puterea participării la binecuvântarea ei stă în faptul că acum ţi-e imposibil - atât ţie, cât şi fratelui tău - să simţi frica de unul singur sau să încerci să te confrunţi cu ea de unul singur. Să nu crezi niciodată că e un lucru necesar sau chiar posibil. Dar, pe cât e el de imposibil, pe atât e de imposibilă venirea clipei sfinte doar la unul dintre voi, fără să îi parvină şi celuilalt. Şi va veni la amândoi la cererea unuia dintre voi, oricare.

7. Oricare dintre voi e mai sănătos la minte în momentul în care se percepe ameninţarea ar trebui să ţină minte cât de îndatorat îi este celuilalt şi câtă recunoştinţă i se cuvine acestuia, şi să se bucure că îşi poate plăti datoria aducându-vă fericire la amândoi. Să ţină minte acest lucru şi să spună:

Doresc să am această clipă sfântă, ca să o pot împărtăşi cu fratele meu, pe care îl iubesc.

Nu e posibil să o am fără el, şi nici el să o aibă fără mine.

Dar e cât se poate de posibil să o împărtăşim acuma amândoi.

Aleg, aşadar, această clipă să fie cea pe care I-o ofer Spiritului Sfânt, ca binecuvântarea Lui să poată coborî asupra noastră şi să ne ţină în pace pe amândoi.

VI. Dincolo de trup

1. Nu există nimic în afara ta. Iată ce trebuie să înveţi până la urmă, căci e realizarea faptului că ţi se redă Împărăţia Cerului. Căci Dumnezeu a creat-o doar pe aceasta şi nu S-a îndepărtat de ea, nici nu a lăsat-o separat de El. Împărăţia Cerului e sălaşul Fiului lui Dumnezeu, care nu şi-a părăsit Tatăl şi nu sălăşluieşte separat de El. Cerul nu e nici loc, nici stare. Este doar conştienţa Unităţii desăvârşite şi cunoaşterea faptului că nu există altceva: nimic în afara acestei Unităţi şi nimic altceva înăuntru.

2. Ce altceva ar putea să dea Dumnezeu decât cunoaşterea de Sine? Ce altceva mai e de

dat? Credinţa că poţi să dai şi să primeşti altceva, ceva din afara ta, te-a costat conştienţa Cerului şi a Identităţii tale. Şi ai făcut un lucru mai ciudat decât îţi dai seama. Ţi-ai deplasat vinovăţia de la minte la trup. Un trup însă nu poate fi vinovat, căci nu poate face nimic de la sine. Tu, care crezi că îţi urăşti trupul, te amăgeşti. Îţi urăşti mintea, căci a intrat în ea vinovăţia şi vrea să rămână separată de a fratelui tău - un lucru pe care nu îl poate face.

3. Minţile sunt unite; trupurile, ba. Separarea pare posibilă numai atribuind minţii proprietăţile trupului. Şi atunci mintea pare fragmentată, izolată şi singură. Vinovăţia ei, care o ţine separată, e proiectată asupra trupului, care suferă şi moare din cauză că e atacat pentru a ţine separarea în minte şi a nu o lăsa să îşi cunoască Identitatea. Mintea nu poate ataca, dar poate face fantezii şi poate pune trupul să le traducă în viaţă. Ce face trupul însă nu pare să satisfacă niciodată. Dacă nu crede că trupul îi traduce fanteziile în viaţă, mintea atacă trupul proiectându-şi tot mai mult vinovăţia asupra lui.

4. E clar că mintea delirează la acest capitol. Ea nu poate ataca, dar susţine că poate şi foloseşte ca dovadă tot ce face pentru a răni trupul. *Mintea nu poate ataca, dar se poate amăgi*. Iată tot ce face când crede că a reuşit să atace trupul. Îşi poate proiecta vinovăţia, dar nu o va pierde prin proiecţie. Şi, deşi e clar că poate percepe greşit funcţia trupului, nu îi poate schimba funcţia din cea pe care i-a stabilit-o Spiritul Sfânt. Trupul nu l-a făcut iubirea. Dar iubirea nu îl condamnă şi îl poate folosi iubitor, respectând ce a făurit Fiul lui Dumnezeu şi folosindu-l să îl scape de iluzii.

5. Nu vrei să laşi instrumentele separării să fie reinterpretate ca mijloace de mântuire, folosite în scopurile iubirii? Nu vrei să saluţi şi să sprijini trecerea de la fanteziile răzbunării la eliberarea de ele? Percepţia trupului pe care o ai poate fi evident nesănătoasă, dar nu o proiecta asupra trupului. Căci dorinţa ta de-a face distructiv ceva ce nu poate distruge nu poate avea niciun efect real. Ce a creat Dumnezeu e doar ce vrea El să fie, fiind Voia Lui. Nu poţi face din Voia Lui ceva distructiv. Poţi face fantezii în care voia ta o contrazice pe a Lui, dar atâta tot.

6. E o nebunie să îţi foloseşti trupul ca ţap ispăşitor pentru vinovăţie, să îi dirijezi atacul şi să îl învinuieşti pentru ce-ai dorit să facă. Fanteziile nu pot fi traduse în viaţă. Căci tot fanteziile sunt cele pe care le doreşti, iar ele nu au nicio tangenţă cu ce face trupul. El nu le visează, iar ele fac din el doar o povară, când ar putea să fie o resursă. Căci fanteziile ţi-au făcut din trup un „duşman": slab, vulnerabil şi perfid, demn de ura cu care îl investeşti. Oare te-a ajutat asta la ceva? Te-ai identificat cu acest lucru pe care îl urăşti, instrumentul răzbunării şi sursa percepută a vinovăţiei tale. I-ai făcut toate acestea unui lucru fără înţeles, declarându-l sălaşul Fiului lui Dumnezeu şi întorcându-l împotriva lui.

7. Iată gazda lui Dumnezeu pe care *tu* ai făcut-o. Dar nici Dumnezeu, nici preasfântul Lui Fiu nu pot intra într-un sălaş care adăposteşte ura şi în care ai semănat seminţele răzbunării, ale violenţei şi ale morţii. Acest lucru pe care l-ai făcut să fie de folos vinovăţiei tale stă între tine şi alte minţi. Minţile *sunt* unite, dar nu te identifici cu ele. Te vezi închis într-o închisoare separată, îndepărtat şi inaccesibil, fără cale de ieşire şi fără cale de acces până la tine. Urăşti această închisoare pe care ai făcut-o şi vrei să o distrugi. Dar nu vrei să evadezi din ea, lăsând-o nevătămată, fără vinovăţia ta asupra ei.

8. Dar numai aşa *poţi* evada. Casa răzbunării nu e casa ta; locul pe care l-ai rezervat să îţi adăpostească ura nu e o închisoare, ci o iluzie de sine. Trupul e o limită impusă comunicării universale care e o veşnică proprietate a minţii. Comunicarea însă e lăuntrică. Mintea ajunge la ea însăşi. *Nu* e făcută din diferite părţi, care ajung unele la altele. Nu iese afară. În ea, nu are limite şi, în afara ei, nimic nu există. Ea cuprinde totul. Pe tine te cuprinde în totalitate: tu în ea şi ea în tine. Altceva nu există, niciunde şi nicicând.

9. Trupul este în afara ta şi numai pare să te înconjoare, separându-te de alţii, ţinându-te

pe tine izolat de ei şi pe ei de tine. Trupul nu există. Nu există barieră între Dumnezeu şi Fiul Său, şi Fiul Său nu poate să se separe de El decât în iluzii. Asta nu e realitatea lui, deşi el crede că este. Dar ar putea să fie doar dacă Se înşeală Dumnezeu. Dumnezeu ar fi trebuit să creeze altfel şi să Se fi separat de Fiul Său ca să o facă posibilă. Ar fi trebuit să creeze lucruri diferite şi să stabilească diferite ordini ale realităţii, dintre care numai unele să fie iubire. Iubirea însă trebuie să îşi semene mereu, să fie veşnic neschimbată şi veşnic fără alternativă. Şi aşa şi este. Nu poţi pune o barieră în jurul tău, pentru că Dumnezeu nu a pus bariere între El şi tine.

10. Poţi să îţi întinzi mâna şi să atingi Cerul. Tu, a cărui mână s-a unit cu a fratelui tău, ai început să te întinzi dincolo de trup, dar nu în afara ta, să ajungi la Identitatea voastră împărtăşită. Poate fi oare în afara ta? Unde Dumnezeu nu este? Să fie oare *El* un trup şi să te fi creat oare cum nu e şi unde nu poate să fie El? Eşti înconjurat numai de El. Ce limite ţi s-ar putea impune ţie, cel înglobat de El?

11. Fiecare a trecut, la un moment dat, prin aşa-zisa senzaţie că e transportat dincolo de el însuşi. Acest sentiment de eliberare depăşeşte cu mult visul libertăţii uneori sperate în relaţii speciale. E o senzaţie că ai scăpat efectiv de limitări. Dacă stai să analizezi ce implică de fapt această „transportare", îţi dai seama că e o subită neconştientizare a trupului şi o unire a ta cu un altceva prin care mintea ta se lărgeşte să îl cuprindă. Acesta devine parte din tine, când te uneşti cu el. Şi amândoi deveniţi întregi, căci nicicare dintre voi nu e perceput ca separat. Ce se întâmplă de fapt e că ai renunţat la iluzia unei conştientizări limitate şi ai scăpat de frica unirii. Iubirea care o înlocuieşte numaidecât se extinde la lucrul care te-a eliberat şi se uneşte cu acesta. Şi, pe toată durata acestei uniri, nu eşti nesigur de Identitatea ta şi nu vrei să O limitezi. Ai ajuns din frică în pace, pur şi simplu acceptând realitatea şi nepunându-i nicio întrebare. Ai acceptat-o pe ea în locul trupului şi te-ai lăsat să fii una cu ceva de dincolo de el, pur şi simplu nelăsându-ţi mintea să fie limitată de el.

12. Unirea aceasta se poate produce indiferent de distanţa fizică ce pare să existe între tine şi lucrul cu care te uneşti; de respectivele voastre poziţii în spaţiu; şi de diferenţele de mărime şi calitate aparentă dintre voi. Timpul nu e relevant; unirea se poate produce cu ceva trecut, prezent sau anticipat. Acest „ceva" poate fi orice şi oriunde: un sunet, o imagine, un gând, o amintire, chiar şi o idee generală, fără trimitere la ceva anume. Dar, în fiecare caz, te uneşti cu el fără rezerve fiindcă îl iubeşti şi vrei să fii cu el. Şi, de aceea, te grăbeşti să îl întâmpini, lăsându-ţi limitele să se topească, suspendând toate „legile" la care se supune trupul tău şi înlăturându-le încetişor.

13. Nu e pic de violenţă în această evadare. Trupul nu e atacat, ci doar perceput cum trebuie. El nu te limitează, pur şi simplu din cauză că nu vrei să o facă. Nu eşti „ridicat afară" din el, ci nu te poate conţine. Şi mergi unde vrei să fii, câştigând - şi nu pierzând - o senzaţie de Sine. În aceste clipe de eliberare de restricţiile fizice, percepi o bună parte din ce se întâmplă în clipa sfântă: barierele timpului şi spaţiului se ridică, pacea şi bucuria se resimt subit, şi, mai presus de toate, nu mai eşti conştient de trup şi nu îţi mai pui problema dacă toate acestea sunt sau nu sunt cu putinţă.

14. Sunt cu putinţă pentru că le vrei. Expansiunea subită a conştienţei care are loc odată cu dorinţa ta de-a avea aşa ceva este atracţia irezistibilă pe care o deţine clipa sfântă. Ea te cheamă să fii tu însuţi, în sigura ei îmbrăţişare. Acolo, legile limitării sunt anulate pentru tine, să te primească la deschidere mentală şi la libertate. Vino la acest loc de refugiu, în care poţi să fii tu însuţi în pace. Nu prin distrugere, nu printr-o evadare, ci printr-o simplă şi liniştită contopire. Căci pacea ţi se va alătura şi ea, pur şi simplu pentru că ai fost dispus să te desprinzi de limitele pe care i le-ai impus iubirii şi să i te alături unde este şi unde te-a condus, ca răspuns la blânda ei chemare să îţi afli pacea.

VII. Nu trebuie să fac nimic

1. Crezi încă prea mult în trup ca sursă de putere. Îţi faci oare planuri care nu îi implică într-un fel confortul, protecţia sau plăcerea? Trupul devine astfel scop, nu mijloc în interpretarea ta, ceea ce înseamnă că păcatul îţi mai pare atrăgător. Niciunul dintre cei ce mai acceptă păcatul ca obiectiv al lor nu poate să accepte Ispăşirea pentru el însuşi. Aşa că nu ai satisfăcut *unica* ta responsabilitate. Cei ce preferă durerea şi distrugerea nu vor să audă de Ispăşire.

2. Există un singur lucru pe care nu l-ai făcut niciodată: nu ai uitat cu desăvârşire trupul. Poate că uneori ţi s-a şters din priviri, dar nu a dispărut încă total. Nu ţi se cere să laşi să se petreacă acest lucru mai mult de o clipă, dar tocmai în această clipă are loc miracolul Ispăşirii. După aceea, vei vedea trupul din nou, dar nu chiar în acelaşi fel. Şi fiecare clipă pe care o petreci fără să fii conştient de el îţi dă o perspectivă diferită asupra lui când revii.

3. Nu există nicio singură clipă în care să existe trupul. El e întotdeauna amintit sau anticipat, dar niciodată nu e perceput chiar *acum.* Numai trecutul şi viitorul lui îl fac să pară real. Timpul îl stăpâneşte întru totul, căci păcatul nu e niciodată întru totul în prezent. În orice singură clipă, atracţia vinovăţiei s-ar percepe ca durere şi nimic altceva, şi s-ar evita. Ea nu exercită nicio atracţie *acum.* Întreaga ei atracţie e închipuită şi, de aceea, trebuie gândită în trecut sau în viitor.

4. E imposibil să accepţi clipa sfântă fără rezerve dacă nu eşti dispus, măcar o clipă, să nu vezi nici trecut, nici viitor. Nu te poţi pregăti pentru ea fără să o plasezi în viitor. Eliberarea ţi se dă în clipa în care o doreşti. Mulţi şi-au petrecut o viaţă întreagă în pregătiri şi au ajuns să atingă clipele lor de succes. Cursul acesta nu încearcă să te înveţe mai mult decât au învăţat aceştia în timp, ci urmăreşte să economisească timp. Poate că încerci să urmezi un drum foarte lung până la obiectivul acceptat. E extrem de dificil să atingi Ispăşirea luptându-te cu păcatul. Se depun enorme eforturi în încercarea de-a sanctifica ceva dispreţuit şi mult urât. Şi nu e nevoie nici de o viaţă petrecută contemplând, nici de perioade lungi de meditaţie în vederea unei detaşări de trup. În final, toate încercările de acest fel vor fi încununate de succes datorită scopului lor. Dar mijloacele sunt anoste şi iau mult timp, căci toate aşteaptă să le aducă viitorul eliberarea dintr-o stare de nevrednicie şi inadecvare prezentă.

5. Calea ta va fi diferită, nu ca scop, ci ca mijloace. *O* relaţie sfântă e un mijloc de-a economisi timp. O singură clipă petrecută împreună cu fratele tău vă redă la amândoi universul. *Eşti* pregătit. Nu trebuie decât să ţii minte că nu trebuie să faci nimic. Ţi-ar fi de mult mai mare folos să te concentrezi asupra acestui lucru decât să te gândeşti ce-ar trebui să faci. Când vine pacea, în sfârşit, la cei ce luptă cu ispita şi se chinuiesc să nu cadă în păcat; când vine lumina, în sfârşit, în mintea dedată să contemple; sau când ţinta e atinsă de orişicine, în sfârşit, ea vine întotdeauna cu o singură şi veselă descoperire: *„Nu trebuie să fac nimic".*

6. Iată eliberarea ultimă pe care o va găsi fiecare într-o bună zi, în felul lui, la timpul lui. Nu îţi trebuie acest timp. Ţi s-a economisit timp fiindcă tu şi fratele tău sunteţi împreună. Iată mijlocul special pe care îl foloseşte cursul să îţi economisească timp. Nu te vei folosi de curs dacă ţii să uzezi de mijloace care le-au servit altora foarte bine, neglijând ce s-a făcut pentru *tine.* Economiseşte timp pentru mine cu această singură pregătire şi antrenează-te să nu faci altceva. „Nu trebuie să fac nimic" e un mod de-a-ţi declara loialitatea cu adevărat neîmpărţită. Crezi această declaraţie şi o singură clipă, şi vei realiza mai mult decât îi este dat unui secol de contemplaţie sau de luptă cu ispita.

7. A face ceva implică trupul. Şi, dacă recunoşti că nu trebuie să faci nimic, vei retrage valoarea trupului din mintea ta. Aici se găseşte uşa - deschisă şi rapidă - prin care te strecori pe lângă secole de eforturi şi reuşeşti să evadezi din timp. Iată cum îşi pierde păcatul toată atracţia *chiar acum.* Căci aici timpul e negat, iar trecutul şi viitorul dispar. Celui ce nu trebuie să facă nimic nu îi trebuie

timp. Să nu faci nimic înseamnă să te odihneşti şi să faci un loc în sinea ta, în care activitatea trupului nu mai cere atenţie. În locul acesta, Spiritul Sfânt vine şi rămâne să stea. El va rămâne când vei uita şi când activităţile trupului vor reveni să îţi ocupe mintea conştientă.

8. Va exista însă întotdeauna acest loc de odihnă la care poţi să revii. Şi vei fi mai conştient de acest centru liniştit al furtunii decât de toată activitatea ei dezlănţuită. Acest centru liniştit, în care nu faci nimic, va rămâne cu tine, oferindu-ţi odihnă în toiul fiecărei activităţi febrile pe care vei fi trimis să o desfăşori. Căci, din acest centru, vei fi îndrumat cum să foloseşti trupul într-un mod nepăcătos. Tocmai acest centru, din care trupul e absent, îl va păstra aşa în felul în care îl conştientizezi.

VIII. Micuţa grădină

1. Doar conştientizarea trupului face iubirea să pară limitată. Căci trupul e o limită impusă iubirii. Credinţa într-o iubire limitată a stat la originea lui, el fiind făcut să limiteze nelimitatul. Nu te gândi că e doar o alegorie, căci a fost făcut să te limiteze pe *tine.* Oare poţi tu, care te vezi într-un trup, să te cunoşti ca idee? Tot ce recunoşti identifici cu ceva exterior, ceva din afara lucrului respectiv. Nici pe Dumnezeu nu Îl poţi concepe fără trup sau fără o anume formă pe care crezi că o recunoşti.

2. Trupul nu poate cunoaşte. Şi, cât timp limitezi ce conştientizezi la micile lui simţuri, nu vei vedea grandoarea care te înconjoară. Dumnezeu nu poate intra într-un trup, nici nu I te poţi alătura acolo. Limitele impuse iubirii vor părea întotdeauna să Îl excludă şi să te ţină separat de El. Trupul e o mică împrejmuire care îngrădeşte o mică parte dintr-o idee strălucită şi completă. El trasează un cerc, infinit de mic, în jurul unui segment infim din Cer, desprins din întreg, declarând că în el e Împărăţia ta, unde Dumnezeu nu poate să intre.

3. În această Împărăţie domneşte eul, crud de tot. Pentru a apăra acest mic fir de praf, te pune să te lupţi cu universul. Acest fragment al minţii tale e o părticică atât de infimă a ei, încât - dacă ai putea să apreciezi întregul - ai vedea numaidecât că e cât o rază infimă pe lângă soare sau cât o minusculă undă pe lângă ocean. În aroganţa ei uluitoare, această rază infimă a hotărât că este soare; această undă aproape imperceptibilă se declară ocean. Gândeşte-te cât de singur şi înspăimântat e acest gând minuscul, această iluzie infimă ce se izolează împotriva universului. Pentru raza de soare, soarele devine „duşmanul" ce vrea să o devoreze, iar oceanul înspăimântă mica undă şi vrea să o înghită.

4. Soarele şi oceanul însă nici măcar nu îşi dau seama de toată această activitate bizară şi lipsită de sens. Ei merg, pur şi simplu, mai departe, inconştienţi că un mic segment din cadrul lor se teme de ei şi îi urăşte. Chiar şi acest segment nu s-a pierdut de ei, căci nu ar putea supravieţui de unul singur. Şi ce crede el că este nu îi schimbă în niciun fel dependenţa totală de cei din care îşi derivă existenţa. Întreaga lui existenţă rămâne în ei. Fără soare, raza ar dispărea; fără ocean, unda este de neconceput.

5. Iată în ce situaţie bizară par să fie cei aflaţi într-o lume populată de trupuri. Fiecare trup pare să adăpostească o minte separată, un gând deconectat, trăind singur şi neconectat la Gândul care l-a creat. Fiecare frântură mică pare de sine stătătoare, având nevoie de alta pentru unele lucruri, dar nedepinzând nicidecum întru totul, pentru toate, de singurul ei Creator; având nevoie de întreg ca să capete un înţeles, dar neînsemnând nimic de una singură. De fapt, de una singură nici nu trăieşte.

6. Ca soarele şi ca oceanul, Sinele tău merge mai departe, nebăgând de seamă că această părticică se consideră nimeni altul decât tine. Ea nu lipseşte: nu ar putea exista dacă s-ar separa, şi nici întregul nu ar fi întreg fără ea. Nu e o Împărăţie separată, guvernată de ideea separării de restul. Nici nu e îngrădită de vreo împrejmuire care o împiedică să se alăture celorlalte şi o ţine separată de

Creatorul ei. Acest mic aspect nu e diferit de întreg, fiind continuu cu acesta şi una cu el. Nu duce o viaţă separată, pentru că viaţa lui *este* unitatea în care fiinţa lui a fost creată.

7. Nu accepta că ai fi acest mic aspect îngrădit. Soarele şi oceanul sunt nimic pe lângă tine. Raza nu sclipeşte decât în lumina soarelui, iar unda nu dansează decât sprijinită de ocean. Dar, nici în soarele, şi nici în ocean, nu stă puterea care se găseşte în tine. Chiar vrei să rămâi în mica ta Împărăţie, un rege jalnic, un conducător amărât peste tot ce cuprinde cu privirea, care nu are nimic de văzut şi care, totuşi, ar muri să apere nimicul? Acest mic sine nu e Împărăţia ta. Arcuit deasupra lui, învăluindu-l cu iubire, stă întregul plin de strălucire, oferindu-şi toată fericirea şi satisfacţia profundă fiecărei părţi. Micul aspect pe care crezi că ţi l-ai rezervat nu face excepţie.

8. Iubirea nu cunoaşte trupuri şi ajunge la tot ce-a fost creat după asemănarea ei. Lipsa ei totală de limite *este* semnificaţia ei. Ea dă cu o imparţialitate totală, învăluind doar pentru a păstra complet ce vrea să dea. În mica ta Împărăţie ai atât de puţin! Oare nu ar trebui, atunci, să chemi iubirea să intre tocmai în ea? Priveşte pustiul - arid şi neroditor, pârjolit şi lipsit de bucurie - care constituie mica ta Împărăţie. Şi dă-ţi seama de viaţa şi de bucuria pe care vrea să i le aducă iubirea de unde vine şi unde vrea să revină împreună cu tine.

9. Gândul lui Dumnezeu îţi învăluie mica Împărăţie, aşteptând la bariera pe care ai construit-o, să intre şi să se reverse asupra pământului arid. Uite cum ţâşneşte viaţa pretutindeni! Pustiul se preface într-o grădină, verde, adâncă şi liniştită, oferindu-le odihnă celor ce s-au rătăcit şi pribegesc prin praf. Oferă-le un loc de refugiu, pregătit pentru ei de iubire unde a fost cândva un pustiu. Şi toţi cei pe care îi primeşti acolo îţi vor aduce iubire din Cer. Ei intră unul câte unul în acest loc sfânt, dar nicicare nu va pleca cum a venit, de unul singur. Iubirea pe care au adus-o cu ei va rămâne cu ei, după cum va rămâne şi cu tine. Şi, sub influenţa ei binefăcătoare, micuţa ta grădină se va întinde şi va ajunge la fiecare însetat de apă vie, devenit prea ostenit să meargă mai departe de unul singur.

10. Du-te şi caută-i, căci ei aduc Sinele tău cu ei. Condu-i încetişor în grădina ta liniştită şi primeşte-le acolo binecuvântarea. Aşa va creşte şi se va întinde peste tot pustiul, nelăsând niciuna dintre micile Împărăţii singuratice să fie izolată de iubire, şi lăsându-te să intri în ele. Iar tu te vei recunoaşte pe tine şi îţi vei vedea micuţa grădină transformată încetişor în Împărăţia Cerului, cu toată Iubirea Creatorului ei răsfrângându-se asupra ei.

11. Clipa sfântă e invitaţia pe care o adresezi iubirii să intre în Împărăţia ta pustie şi fără bucurie, şi să o transforme într-o grădină paşnică şi primitoare. Răspunsul iubirii e inevitabil. Ea va veni fiindcă ai venit fără trup şi nu ai ridicat bariere care să îi împiedice venirea bucuroasă. În clipa sfântă, ceri iubirii doar ce le oferă tuturor, nici mai mult, nici mai puţin. Cerând totul, îl vei primi. Şi Sinele tău strălucit va ridica direct la Cer micul aspect pe care ai încercat să îl ascunzi de Cer. Nicio parte a iubirii nu cheamă întregul în zadar. Niciun Fiu al lui Dumnezeu nu rămâne în afara Paternităţii Sale.

12. Fii sigur de asta: iubirea a intrat în relaţia ta specială şi a intrat total la cererea ta firavă. Nu recunoşti că a sosit iubirea, pentru că nu ai dat încă drumul tuturor barierelor pe care le ţii împotriva fratelui tău. Nici tu, nici el nu veţi fi în stare să întâmpinaţi iubirea separat. Nu poţi să Îl cunoşti pe Dumnezeu de unul singur, după cum nici El nu te cunoaşte fără fratele tău. Dar, împreună, nu puteţi fi inconştienţi de iubire, după cum nici iubirea nu poate să nu vă cunoască sau să nu se recunoască în voi.

13. Ai ajuns la capătul unei călătorii străvechi şi încă nu realizezi că s-a sfârşit. Eşti încă epuizat şi obosit, şi praful pustiului pare încă să îţi întunece privirea şi să te ţină nevăzător. Dar Cel Căruia I-ai dat bun venit a ajuns la tine şi vrea să îţi dea şi El bun venit. A aşteptat mult să ţi-l dea. Primeşte-l acum de la El, căci vrea să Îl cunoşti. Doar un mic zid de praf mai stă între fratele tău şi tine. Suflaţi uşurel, în râsete de bucurie, şi o să cadă. Şi păşiţi în grădina pe care iubirea v-a pregătit-o la amândoi.

IX. Cele două lumi

1. Ţi s-a spus să aduci întunericul la lumină şi vinovăţia la sfinţenie. Şi ţi s-a mai spus că greşeala trebuie corectată la sursă. De aceea, Spiritul Sfânt are nevoie tocmai de părticica din tine, de micul gând ce pare desprins şi separat. Restul e cu totul în paza lui Dumnezeu şi nu are nevoie de călăuzire. Dar acest gând fantezist şi delirant are nevoie de ajutor pentru că, în delirurile lui, crede că e Fiul lui Dumnezeu, întreg şi atotputernic, conducător unic al Împărăţiei pe care şi-a rezervat-o să o tiranizeze, înnebunind-o şi împingând-o la supunere şi la robie. Asta e părticica pe care crezi că ai furat-o din Cer. Dă-o înapoi Cerului. Cerul nu a pierdut-o, dar *tu* ai pierdut Cerul din vedere. Lasă Spiritul Sfânt să o scoată din Împărăţia ofilită în care ai trimis-o, învăluită în întuneric, păzită prin atac şi întărită prin ură. Între baricadele ei mai există un mic segment din Fiul lui Dumnezeu, complet şi sfânt, senin şi inconştient de ceea ce crezi că îl înconjoară.

2. Să nu fii separat, căci Cel Ce îl înconjoară de fapt ţi-a adus unirea, restituind micul tău dar de întuneric luminii veşnice. Cum se face? E extrem de simplu, căci se bazează pe ceea ce este de fapt această mică Împărăţie. Nisipurile aride, întunericul şi neînsufleţirea se văd doar cu ochii trupului. Această privelişte sumbră e distorsionată, iar mesajele pe care ţi le transmite ţie, care ai făcut-o pentru a-ţi limita conştienţa, sunt mici şi limitate, şi atât de fragmentate, încât nu au niciun înţeles.

3. Din lumea trupurilor, făcută prin demenţă, mesaje demente par să se întoarcă în mintea care a făcut-o. Iar aceste mesaje depun mărturie pentru această lume, declarând-o adevărată. Căci tu ai trimis aceşti mesageri să îţi aducă această mărturie. Tot ce îţi transmit aceste mesaje e complet exterior. Nu există mesaje care să vorbească despre ce se află dedesubt, căci nu trupul e cel ce poate vorbi despre aceste lucruri. Ochii lui nu le percep; simţurile lui rămân total inconştiente de ele; limba lui nu le poate transmite mesajele. Dar Dumnezeu te poate duce acolo, dacă eşti dispus să urmezi Spiritul Sfânt printr-o groază aparentă, având încredere că nu te va abandona şi nu te va lăsa acolo. Căci nu e scopul Lui să te înspăimânte, ci doar al tău. Eşti foarte tentat să Îl abandonezi la cercul exterior al fricii, dar El te va conduce cu bine prin frică şi dincolo de ea.

4. Cercul fricii se află chiar sub nivelul pe care îl vede trupul şi pare să fie întreaga temelie pe care se bazează lumea. Aici sunt toate iluziile, toate gândurile sucite, toate atacurile demente, furia, răzbunarea şi trădarea care au fost făcute să ţină în loc vinovăţia, ca lumea să se poată ridica din ea şi să o ţină ascunsă. Umbra ei se ridică la suprafaţă, suficient de mult să îi ţină în întuneric manifestările cele mai exterioare, şi să îi aducă disperare şi însingurare, şi să o ţină lipsită de orice bucurie. Intensitatea ei însă este ascunsă de vălurile ei grele şi ţinută separat de ce s-a făcut să o ţină ascunsă. Trupul nu o poate vedea, căci trupul s-a ridicat din ea pentru protejarea ei, care depinde de continua ei nevedere. Ochii trupului nu o vor vedea niciodată. Dar vor vedea ce le dictează ea.

5. Trupul va rămâne mesagerul vinovăţiei şi se va comporta după cum îl dirijează ea cât crezi că vinovăţia e reală. Căci realitatea vinovăţiei este iluzia ce pare să o facă grea şi opacă, impenetrabilă şi o adevărată temelie pentru sistemul de gândire al eului. Subţirimea şi transparenţa ei nu îţi vor fi evidente până nu vei vedea lumina din spatele ei. Şi atunci o vei vedea ca un văl diafan în faţa luminii.

6. Această barieră în aparenţă grea, acest plafon artificial ce arată ca de stâncă e aidoma unui morman de nori întunecaţi şi joşi, ce par să formeze un zid solid în faţa soarelui. Înfăţişarea lui impenetrabilă e o iluzie totală. Căci cedează molcom piscurilor ce se înalţă deasupra lui şi nu are nicio putere să îi oprească pe cei ce vor să urce deasupra lui, să vadă soarele. Nu e destul de tare să oprească căderea unui nasture, şi nici să ţină o pană. Nimic nu poate sta pe suprafaţa lui, căci nu e

decât iluzia unui fundament. Încearcă să îl atingi, şi dispare; caută să îl prinzi, şi nu îţi rămâne nimic în mână.

7. Dar, în acest morman de nori, e uşor să vezi cum se ridică o lume întreagă. Un lanţ muntos solid, un lac, un oraş, toate se nasc în imaginaţia ta, şi din nori revin la tine mesagerii percepţiei tale, asigurându-te că este chiar aşa. Figurile ies în relief şi se perindă de colo-colo, actele par reale, iar formele apar şi trec de la frumos la grotesc. Şi trec dintr-una într-alta, atât cât vrei să te joci, aidoma copiilor, de-a născocitul. Dar, oricât de mult te-ai juca şi cât de multă imaginaţie ai pune în joaca ta, nu o confunzi cu lumea de dedesubt, nici nu urmăreşti să faci din ea o realitate.

8. Tot aşa ar trebui să fie şi cu norii întunecaţi ai vinovăţiei, care nu sunt mai impenetrabili şi mai substanţiali. Nu te vei învineţi dacă te loveşti de ei în treacăt. Lasă-ţi Călăuza să te înveţe cât de insubstanţiali sunt trecându-te dincolo de ei, căci sub ei se găseşte o lume a luminii asupra căreia ei nu îşi aruncă umbra. Umbrele lor cad asupra lumii din spatele lor, aflate şi mai departe de lumină. Dar de la ei înspre lumină umbrele lor nu pot să cadă.

9. Această lume a luminii, acest cerc de strălucire e lumea reală, în care vinovăţia se întâlneşte cu iertarea. Aici, lumea exterioară e văzută în nou chip, fără umbra vinovăţiei asupra ei. Aici eşti iertat, căci aici i-ai iertat pe toţi. Aici e noua percepţie, în care totul e luminos şi străluceşte de inocenţă, spălat în apele iertării şi curăţat de fiecare gând rău pe care l-ai pus vreodată asupra lui. Aici nu există atac la adresa Fiului lui Dumnezeu şi eşti bine-venit. Aici e inocenţa ta, aşteptând să te înveşmânteze şi să te ocrotească, şi să te pregătească pentru pasul final al călătoriei interioare. Aici se leapădă straiele întunecate şi grele ale vinovăţiei şi se înlocuiesc blând cu puritatea şi iubirea.

10. Dar nici iertarea nu e sfârşitul. Iertarea înfrumuseţează, dar nu creează. Ea e sursa vindecării; mesagerul iubirii, dar nu şi Sursa ei. Eşti condus aici, ca Dumnezeu Însuşi să poată face pasul final nestingherit, căci aici nimic nu perturbă iubirea, lăsând-o să fie ea însăşi. Un pas dincolo de acest loc sfânt al iertării, un pas şi mai departe spre interior, dar unul pe care nu îl poţi face *tu,* te transportă la ceva cu totul diferit. Aici e Sursa luminii; nimic perceput, iertat sau transformat. Ci numai cunoscut.

11. Cursul acesta va duce la cunoaştere, dar cunoaşterea însăşi depăşeşte scopul programei noastre. Şi nu e nevoie să încercăm să vorbim despre ce trebuie să rămână de-a pururi mai presus de cuvinte. Trebuie să ţinem minte doar că cine reuşeşte să ajungă la lumea reală, dincolo de care învăţarea nu poate ajunge, va trece de ea, dar într-un mod diferit. Unde se sfârşeşte învăţarea începe Dumnezeu, căci învăţarea se sfârşeşte înaintea Celui Care e complet unde începe El şi unde nu *există* sfârşit. Nu e locul nostru să stăruim asupra celor ce nu pot fi atinse. E prea mult de învăţat. Pregătirea pentru cunoaştere trebuie atinsă încă.

12. Iubirea nu se învaţă. Înţelesul ei stă chiar în ea. Iar învăţarea se va sfârşi când vei recunoaşte tot ce *nu* e ea. Iată ce o perturbă; iată ce trebuie desfăcut. Iubirea nu se învaţă, pentru că nu a existat timp în care să nu o fi cunoscut. Învăţarea e inutilă în Prezenţa Creatorului tău, adeverirea ta de către El şi a Lui de către tine depăşind atât de mult învăţătura, încât tot ce ai învăţat e lipsit de înţeles şi e înlocuit pentru totdeauna de cunoaşterea iubirii şi de singurul ei înţeles.

13. Relaţia ta cu fratele tău a fost desprinsă din lumea umbrelor, şi scopul ei nesfânt a fost trecut cu bine prin barierele vinovăţiei, spălat cu iertare, şi pus strălucitor şi ferm înfipt în lumea luminii. De acolo te cheamă să urmezi cursul pe care l-a urmat şi el, ridicat deasupra întunericului şi aşezat uşurel la porţile Cerului. Clipa sfântă în care te-ai unit cu fratele tău nu e decât mesagerul iubirii, trimis de dincolo de iertare să îţi amintească tot ce stă dincolo de ea. Dar numai prin iertare se va aminti.

14. Iar, când îţi va veni amintirea lui Dumnezeu, în locul sfânt al iertării, nu îţi vei aminti altceva, iar reamintirea va fi la fel de inutilă ca învăţarea, căci singurul tău scop va fi acela de-a crea.

Dar nu poţi să ştii asta până nu ţi se curăţă şi purifică fiece percepţie, şi nu ţi se înlătură în cele din urmă, pentru totdeauna. Iertarea înlătură numai ce e neadevărat, ridicând umbrele din lume şi ducând-o, sigură şi certă în blândeţea ei, la lumea strălucită a percepţiei noi şi curate. Acolo ţi-e scopul *acum.* Şi acolo te aşteaptă pacea.

Capitolul 19
DOBÂNDIREA PĂCII

I. Vindecare şi credinţă

1. Am spus mai înainte că, atunci când o situaţie s-a consacrat pe deplin adevărului, pacea e inevitabilă. Dobândirea ei este criteriul pe baza căruia se poate deduce cu siguranţă deplinătatea consacrării. Am mai spus însă că pacea fără credinţă nu se va dobândi niciodată, căci ce se consacră adevărului ca singur obiectiv e adus la adevăr *prin* credinţă. Această credinţă îi cuprinde pe toţi cei implicaţi, căci numai aşa situaţia e percepută a exprima ceva şi a fi un tot. Şi toţi trebuie să fie implicaţi în ea, căci altfel credinţa îţi este limitată şi consacrarea, incompletă.

2. Fiece situaţie, corect percepută, devine un prilej de a-l vindeca pe Fiul lui Dumnezeu. Iar el se vindecă *pentru că* i-ai oferit credinţa ta, încredinţându-l Spiritului Sfânt şi eliberându-l de toate pretenţiile pe care le are eul de la el. Aşa îl vezi liber, iar Spiritul Sfânt e părtaş la această viziune. Şi, din moment ce o împărtăşeşte, tot El a şi dat-o, aşa că El vindecă prin tine. Tocmai această unire cu El într-un scop comun face scopul să fie real, pentru că îl faci să fie întreg. Iată ce *este* vindecarea. Trupul e vindecat pentru că ai venit fără el şi te-ai contopit cu Mintea în care stă toată vindecarea.

3. Trupul nu se poate vindeca, pentru că nu se poate nici îmbolnăvi. Nu are *nevoie* de vindecare. Sănătatea sau nesănătatea lui depinde întru totul de felul în care îl percepe mintea şi de scopul în care îl foloseşte ea. E evident că un segment al minţii poate să se vadă separat de Scopul Universal. Când se petrece asta, trupul devine arma lui, folosită împotriva acestui Scop, pentru a demonstra „faptul" că separarea chiar s-a petrecut. Trupul devine astfel instrumentul iluziei şi se comportă ca atare: vede ce nu e, aude ce adevărul nu a spus nicicând şi se poartă dementţial, fiind încătuşat *de* dementţă.

4. Să nu nesocoteşti afirmaţia noastră anterioară cum că necredinţa duce direct la iluzii. Căci necredinţa e perceperea unui frate ca trup, iar trupul nu poate fi folosit în scopurile unirii. Aşadar, dacă îţi vezi fratele ca trup, ai stabilit o condiţie în care unirea cu el devine imposibilă. Necredinţa ta faţă de el te-a separat de el şi v-a ţinut pe amândoi departe de-a fi vindecaţi. Necredinţa ta s-a opus astfel scopului Spiritului Sfânt şi a adus iluzii, axate pe trup, să stea între voi. Iar trupul va părea bolnav, căci ai făcut din el un „duşman" al vindecării şi opusul adevărului.

5. Desigur, nu ţi-e greu să realizezi că opusul necredinţei trebuie să fie credinţa. Dar diferenţa dintre modurile în care operează ele e mai puţin evidentă, deşi decurge direct din diferenţa fundamentală dintre ce sunt ele. Necredinţa întotdeauna limitează şi atacă; credinţa înlătură toate limitele şi întregeşte. Necredinţa distruge şi separă; credinţa uneşte şi vindecă. Necredinţa interpune iluzii între Fiul lui Dumnezeu şi Creatorul lui; credinţa înlătură toate obstacolele ce par să se ivească între ei. Necredinţa se consacră total iluziilor; credinţa se consacră total adevărului. Consacrarea parţială este cu neputinţă. Adevărul e absenţa iluziei; iluzia, absenţa adevărului. Ele nu pot coexista, nici nu pot fi percepute în acelaşi loc. Să te consacri şi uneia şi alteia, deopotrivă, înseamnă să îţi propui un

obiectiv veşnic de neatins, pentru că urmăreşti o parte din el prin trup, considerat un mijloc de căutare a realităţii prin atac. Cealaltă parte vindecă şi, de aceea, ea recurge la minte, şi nu la trup.

6. Compromisul inevitabil este credinţa că trupul trebuie vindecat, nu mintea. Căci acest obiectiv împărţit le-a dat realitate egală la amândouă, un lucru posibil doar dacă se limitează mintea la trup şi se împarte în bucăţele aparent întregi, dar neconectate între ele. În felul acesta, trupul nu va avea de suferit, dar mintea va reţine sistemul de gândire delirant. Aici, aşadar, e nevoie de vindecare. Şi tot aici *există* vindecare. Căci Dumnezeu nu a dat vindecarea separat de boală, nici nu a stabilit remediul unde boala nu poate fi. Ele sunt împreună şi, când se văd împreună, toate încercările de-a reţine şi adevărul şi iluzia în minte, unde trebuie să fie amândouă, sunt recunoscute ca încercări de consacrare iluziei; şi sunt abandonate când se aduc la adevăr şi se vede că sunt total ireconciliabile cu adevărul, în orice privinţă sau în orice fel.

7. Nu există conexiune între adevăr şi iluzie. Lucrul acesta va rămâne adevărat pentru totdeauna, oricât de mult ai încerca să găseşti o conexiune între ele. Dar iluziile sunt conectate întotdeauna, după cum e şi adevărul. Fiecare în parte reprezintă un tot unitar, un sistem de gândire complet, dar sunt total deconectate între ele. Să percepi acest lucru înseamnă să recunoşti unde este separarea şi unde trebuie vindecată. Rezultatul unei idei nu e separat de sursa ei. Ideea separării a produs trupul şi rămâne legată de el, îmbolnăvindu-l datorită identificării minţii cu el. Tu crezi că protejezi trupul dacă ascunzi această conexiune, căci tăinuirea ei pare să îţi ocrotească identificarea de „atacul" adevărului.

8. De-ai înţelege cât rău i-a făcut minţii tale această tăinuire bizară şi cât de confuză ţi-a devenit identificarea din cauza ei! Nu vezi cât de mare e devastarea produsă de necredinţa ta, căci necredinţa e un atac pe care par să îl justifice rezultatele lui. Căci, retrăgându-ţi credinţa, vezi ce e nedemn de ea şi nu poţi vedea ce e dincolo de barieră: ce e una cu tine.

9. Să ai credinţă înseamnă să vindeci. E indiciul că ai acceptat Ispăşirea pentru tine şi vrei, prin urmare, să o împărtăşeşti. Prin credinţă, oferi darul eliberării de trecut, pe care l-ai primit. Nu foloseşti nimic din ce a făcut fratele tău odinioară, să îl condamni acum. Alegi de bunăvoie să îi omiţi greşelile, privind dincolo de toate barierele dintre tine şi el, şi văzându-le ca una singură. Şi în aceea îţi vezi credinţa pe deplin justificată. Necredinţa nu se poate justifica, dar credinţa se justifică întotdeauna.

10. Credinţa e opusul fricii, o parte din iubire tot atât cât e şi frica din atac. Credinţa e recunoaşterea unirii. Ea vă recunoaşte, graţios, pe fiecare ca Fiu al iubitorului vostru Tată, iubit de El ca tine şi, de aceea, iubit de tine ca tine însuţi. Iubirea Lui e ceea ce vă uneşte, pe tine şi pe fratele tău; şi, pentru Iubirea Lui, nu vei ţine pe nimeni separat de-a ta. Fiecare apare exact aşa cum e perceput în clipa sfântă, unit în scopul tău de-a fi eliberat de vinovăţie. Tu vezi Cristosul din el, şi e vindecat pentru că vezi ce face credinţa de-a pururi justificată în fiecare.

11. Credinţa e darul lui Dumnezeu, prin Cel pe Care ţi L-a dat Dumnezeu. Necredinţa îl vede pe Fiul lui Dumnezeu şi îl judecă nedemn de iertare. Dar, prin ochii credinţei, Fiul lui Dumnezeu se vede deja iertat, liber de toată vinovăţia pe care şi-a impus-o. Credinţa îl vede numai *acum,* pentru că nu se uită la trecut să îl judece, ci nu vede în el decât ce vede în tine. Ea nu vede prin ochii trupului, nici nu recurge la trupuri pentru a se justifica. Ea e mesagera noii percepţii, trimisă să adune martorii venirii ei şi să îţi înapoieze mesajele lor.

12. Credinţa e schimbată pe cunoaştere la fel de uşor ca lumea reală. Căci credinţa se naşte din percepţia Spiritului Sfânt şi e indiciul că o împărtăşeşti cu El. Credinţa e un dar pe care i-l oferi Fiului lui Dumnezeu prin El, fiindu-Le întru totul acceptabil atât Tatălui său, cât şi Lui. Şi fiindu-ţi, aşadar, oferit ţie. Relaţia ta sfântă, cu scopul ei cel nou, îţi oferă credinţă să o dai fratelui tău. Necredinţa ta v-a împins la separare, aşa că nu recunoşti mântuirea în fratele tău. Credinţa însă vă uneşte în sfinţenia pe

care o vezi, nu prin ochii trupului, ci în privirea Celui Care v-a unit şi în Care sunteţi uniţi.

13. Harul nu se dă unui trup, ci unei minţi. Iar mintea care îl primeşte priveşte numaidecât dincolo de trup şi vede locul sfânt unde a fost vindecată. Acolo e altarul unde s-a dat harul şi în care mai şi e. Oferă-i deci fratelui tău har şi binecuvântare, căci staţi la acelaşi altar unde s-a pus harul pentru amândoi. Şi fiţi vindecaţi prin har amândoi, ca să puteţi vindeca prin credinţă.

14. În clipa sfântă, tu şi fratele tău staţi înaintea altarului pe care Şi l-a - şi vi l-a - ridicat Dumnezeu. Lăsaţi-vă necredinţa şi veniţi împreună la altar. Acolo veţi vedea miracolul relaţiei voastre refăcute prin credinţă. Şi acolo vă veţi da seama că nu există lucru pe care credinţa să nu îl poată ierta. Nicio greşeală nu îi perturbă privirea calmă, care le aduce miracolul vindecării, cu egală uşurinţă, la toate. Căci mesagerii iubirii fac ce sunt trimişi să facă, înapoindu-vă vestea bună că vi s-a făcut, ţie şi fratelui tău, care staţi împreună înaintea altarului din care au fost trimişi.

15. Aşa cum necredinţa îţi va ţine micile Împărăţii sterpe şi separate, tot aşa şi credinţa Îl va ajuta pe Spiritul Sfânt să pregătească terenul pentru preasfânta grădină în care vrea să îl prefacă El. Căci credinţa aduce pace, invitând adevărul să intre şi să înfrumuseţeze ce s-a pregătit deja pentru frumuseţe. Adevărul urmează credinţa şi pacea, desăvârşind procesul de înfrumuseţare început de ele. Căci credinţa e tot un obiectiv al învăţării, de care nu mai e nevoie când lecţia s-a învăţat. Dar adevărul va rămâne pentru totdeauna.

16. Consacră-te, atunci, eternului şi învaţă cum să nu îl perturbi şi cum să nu faci din el un rob al timpului. Căci ce crezi că îi faci eternului îţi faci *ţie.* Cel creat de Dumnezeu ca Fiu al Său nu e înrobit de nimic, fiind domnul tuturor lucrurilor, alături de Creatorul său. Poţi înrobi un trup, dar o idee e liberă şi nu poate fi întemniţată, nici limitată în vreun fel decât de mintea care a gândit-o. Căci rămâne legată de sursa ei, care îi este temnicer sau eliberator, în funcţie de scopul pe care şi-l alege singură.

II. Păcat versus greşeală

1. E esenţial să nu se confunde greşeala cu păcatul, pentru că tocmai această distincţie face posibilă mântuirea. Căci greşeala poate fi corectată şi răul poate fi îndreptat. Dar păcatul, dacă ar fi posibil, ar fi ireversibil. Credinţa în păcat se bazează inevitabil pe convingerea fermă că minţile, şi nu trupurile, pot să atace. Şi atunci mintea e vinovată, şi va rămâne astfel pentru totdeauna dacă nu îi poate da dezlegare o minte care nu e parte a ei. Păcatul cere pedeapsă după cum şi greşeala cere corecţie, şi e clar că e o nebunie să crezi că pedeapsa ***e*** corecţie.

2. Păcatul nu e o greşeală, căci implică o aroganţă ce lipseşte ideii de greşeală. Să păcătuieşti ar însemna să încalci realitatea şi să reuşeşti. Păcatul declară că atacul e real şi vinovăţia, justificată. El presupune că Fiul lui Dumnezeu e vinovat, reuşind astfel să îşi piardă inocenţa şi să se prefacă în ceva ce Dumnezeu nu a creat. Creaţia e considerată astfel neeternă, iar Voia lui Dumnezeu, expusă la împotriviri şi înfrângeri. Păcatul e marea iluzie ce stă la baza întregii grandiozităţi a eului. Căci, prin el. Dumnezeu Însuşi e transformat şi prefăcut în ceva incomplet.

3. Fiul lui Dumnezeu se poate înşela; se poate amăgi; poate chiar să îşi îndrepte puterea minţii împotriva lui însuşi. Dar *nu* poate păcătui. Nu poate face nimic care să îi schimbe cumva realitatea şi să îl facă vinovat. Asta ar vrea păcatul să facă, fiindcă ăsta e scopul lui. Dar, în ciuda cruntei demenţe inerente ideii de păcat, e cu neputinţă. Căci plata păcatului *e* moartea, dar cum pot muri nemuritorii?

4. O dogmă de bază în dementa religie a eului este aceea că păcatul nu e greşeală, ci adevăr, şi că inocenţa e cea care ar fi amăgitoare. Puritatea e văzută ca aroganţă, iar acceptarea păcătoşeniei de sine e percepută ca sfinţenie. Şi *această* doctrină înlocuieşte realitatea Fiului lui

Dumnezeu după cum l-a creat Tatăl său şi după cum l-a voit pe vecie. Să fie asta o dovadă de smerenie? Sau este, mai degrabă, o încercare de-a smulge creaţia din adevăr şi de-a o ţine separată?

5. Eul consideră inadmisibile toate încercările de-a reinterpreta păcatul ca greşeală. Ideea de păcat e întru totul sacrosanctă pentru sistemul lui de gândire, şi nu poate fi abordată decât cu reverenţă şi evlavie. E cel mai „sfânt" concept din sistemul eului: frumos şi puternic, cât se poate de adevărat, protejat în mod imperios de fiecare mecanism de apărare aflat la dispoziţia lui. Iată-i „cel mai bun" mecanism de apărare, pe care îl deservesc toate celelalte. Iată-i armura, protecţia, şi iată scopul fundamental al relaţiei speciale, în interpretarea lui.

6. Se poate spune, pe drept cuvânt, că eul şi-a construit lumea pe păcat. Numai într-o astfel de lume ar putea să fie totul cu susul în jos. Iată iluzia bizară ce face norii vinovăţiei să pară grei şi impenetrabili. Iată în ce constă soliditatea pe care pare să o aibă fundamentul acestei lumi. Căci păcatul a transformat creaţia dintr-o idee dumnezeiască într-un ideal dorit de eu: o lume condusă de el, alcătuită din trupuri lipsite de minte, supuse stricăciunii şi descompunerii totale. Dacă este o greşeală, adevărul o poate desface cu uşurinţă. Orice greşeală poate fi corectată, dacă e lăsat să o judece adevărul. Dar, dacă greşelii i se dă statutul de adevăr, la ce mai poate fi adusă? „Sfinţenia" păcatului se menţine tocmai prin acest procedeu ciudat. Ca adevăr, e de neatins şi toate i se aduc *lui* spre judecată. Ca greşeală, *el* trebuie adus la adevăr. E imposibil să ai credinţă în păcat, căci păcatul este necredinţă. Dar e posibil să ai credinţă că o greşeală poate fi corectată.

7. Nu există piatră în tot bastionul de luptă al eului care să fie mai aprig apărată decât ideea că păcatul e real - o idee ce exprimă firesc în ce s-a prefăcut Fiul lui Dumnezeu şi ce este. Pentru eu, nu e nicio greşeală. Căci asta e realitatea eului; ăsta e „adevărul" din care scăparea va fi mereu cu neputinţă. Ăsta e trecutul, prezentul şi viitorul Fiului lui Dumnezeu. Căci a reuşit cumva să îşi corupă Tatăl şi să Îl facă să Se răzgândească total. Deplânge, aşadar, moartea lui Dumnezeu, pe Care L-a ucis păcatul! Asta ar fi dorinţa eului, care, în nebunia lui, crede că s-a împlinit.

8. Oare nu ai prefera să fie totul o greşeală, care să se poată corecta total şi din care să poţi scăpa atât de uşor, încât întreaga ei corecţie să fie ca o ieşire la soare dintr-o ceaţă? Căci nu e altceva. Poate eşti tentat să fii de acord cu eul că e mult mai bine să fii păcătos decât să te înşeli. Gândeşte-te bine însă înainte de-a-ţi îngădui să faci această alegere. Nu o aborda uşor, căci alegi între iad şi Cer.

III. Irealitatea păcatului

1. Atracţia vinovăţiei se găseşte în păcat, nu în greşeală. Păcatul va fi repetat din cauza acestei atracţii. Frica poate deveni atât de pronunţată, încât păcatul nu e lăsat să se manifeste. Dar, cât timp vinovăţia rămâne atrăgătoare, mintea va avea de suferit şi nu va renunţa la ideea de păcat. Căci vinovăţia o tot cheamă, iar mintea o aude şi tânjeşte după ea, făcându-se captiva benevolă a ademenirii ei nesănătoase. Păcatul e o idee de rău care nu poate fi corectată şi care totuşi va fi veşnic dezirabilă. Ca parte esenţială din ce crede eul că eşti, îl vei dori întotdeauna. Şi numai un răzbunător, cu o minte diferită de a ta, ar putea să îl nimicească prin frică.

2. Eul nu crede cu putinţă că cea pe care o cheamă păcatul, *şi cea care răspunde întotdeauna,* e de fapt iubirea, şi nu frica. Căci eul aduce păcatul la frică, cerând pedeapsă. Pedeapsa însă e doar o altă formă de protejare a vinovăţiei, căci ce merită să fie pedepsit chiar trebuie să se fi înfăptuit. Pedeapsa e întotdeauna marea păstrătoare a păcatului, tratându-l cu respect şi cinstindu-i enormitatea. Ce trebuie să fie pedepsit trebuie să fie adevărat. Iar ce e adevărat trebuie să fie veşnic şi se va repeta la nesfârşit. Căci lucrurile pe care le consideri reale le vrei şi nu le vei da drumul.

3. O greşeală, pe de altă parte, nu e atrăgătoare. Ce vezi clar ca greşeală vrei să fie

corectat. Uneori, un păcat poate fi repetat încontinuu, cu rezultate evident chinuitoare, dar fără să îşi piardă atractivitatea. Şi, dintr-odată, îi schimbi statutul din păcat în greşeală. Acum nu îl vei repeta; te vei opri pur şi simplu şi vei renunţa la el, dacă nu cumva rămâne vinovăţia. Căci atunci vei schimba doar forma păcatului, admiţând că a fost o greşeală, dar ţinându-l de necorectat. Asta nu e de fapt o schimbare de percepţie, căci *păcatul* cere pedeapsă, nu greşeala.

4. Spiritul Sfânt nu poate pedepsi păcatul. Greşelile le recunoaşte şi le va corecta pe toate după cum L-a însărcinat Dumnezeu. Dar de păcat nu ştie, şi nici nu poate recunoaşte greşelile ce nu pot fi corectate. Căci o greşeală ce nu poate fi corectată e un nonsens pentru El. Greşelile *cer* corecţie şi atât. Ce cere pedeapsă trebuie să nu ceară nimic. Fiece greşeală *trebuie* să ceară iubire. Ce e păcatul, atunci? Ce ar putea să fie decât o greşeală pe care vrei să o ţii ascunsă, un strigăt de ajutor pe care vrei să îl ţii neauzit, şi deci fără răspuns?

5. În timp, Spiritul Sfânt vede clar că Fiul lui Dumnezeu poate face greşeli. Şi tu vezi asta. Dar nu recunoşti diferenţa dintre timp şi veşnicie pe care o recunoaşte El. Iar, când se termină corecţia, timpul *e* veşnicie. Spiritul Sfânt te poate învăţa cum să vezi timpul altfel şi cum să priveşti dincolo de el, dar nu cât timp crezi în păcat. În greşeală, da, căci pe ea mintea o poate corecta. Păcatul însă e credinţa că percepţia ta este neschimbătoare şi că mintea trebuie să ia de bun ce i se spune prin intermediul ei. Dacă nu se supune, mintea e considerată anormală. În felul acesta, singura putere care ar putea schimba percepţia e ţinută neputincioasă, legată de trup de frica percepţiei schimbate pe care ar aduce-o Profesorul ei, Care e una cu ea.

6. Când eşti tentat să crezi că păcatul e real, aminteşte-ţi un lucru: dacă păcatul e real, Dumnezeu şi tu nu sunteţi. Dacă creaţia e extindere, Creatorul precis S-a extins, şi e imposibil ca o parte din El să fie total diferită de restul. Dacă păcatul e real, Dumnezeu precis Se războieşte cu El Însuşi. Precis S-a scindat şi oscilează între bine şi rău; parţial normal şi parţial anormal. Căci a creat, precis, ce vrea să Îl distrugă şi ce are puterea să o facă. Oare nu e mai uşor să crezi că te-ai înşelat decât să crezi asta?

7. Cât timp crezi că realitatea ta sau a fratelui tău e delimitată de un trup, vei crede în păcat. Cât timp crezi că trupurile se pot uni, vei considera vinovăţia un lucru atrăgător şi vei crede că păcatul e un lucru preţios. Căci credinţa că trupurile limitează mintea duce la o percepţie a lumii în care dovada separării pare a fi peste tot. Iar Dumnezeu şi creaţia Sa par dezbinaţi şi înfrânţi. Căci păcatul ar dovedi că lucrul pe care Dumnezeu l-a creat sfânt nu poate triumfa asupra lui, nici nu poate rămâne el însuşi în faţa puterii păcatului. Păcatul e considerat mai tare decât Dumnezeu, ceva înaintea căruia Dumnezeu Însuşi trebuie să Se plece, oferindu-Şi creaţia cuceritorului ei. Să fie oare asta smerenie sau nebunie?

8. Dacă păcatul e real, trebuie să rămână de-a pururi nevindecabil. Căci ar exista atunci o putere mai presus de a lui Dumnezeu, capabilă să facă o altă voie care poate să Îi atace Voia şi să o înfrângă, dându-i Fiului Său o voie independentă de a Sa, o voie mai puternică. Şi fiecare parte din creaţia fragmentată a lui Dumnezeu ar avea o voie diferită, în contradicţie cu Voia Sa şi în eternă contradicţie cu El şi cu celelalte. Relaţia ta sfântă are acum, ca scop, obiectivul de-a dovedi imposibilitatea acestui lucru. Surâsul Cerului s-a răsfrânt asupra ei şi credinţa în păcat a fost dezrădăcinată în surâsul lui plin de iubire. Îl mai vezi pentru că nu îţi dai seama că i-a dispărut temelia. I s-a eliminat sursa, aşa că îl mai poţi păstra doar un pic, înainte să dispară. Numai obiceiul de a-l căuta a mai rămas.

9. Şi totuşi, cauţi cu surâsul Cerului pe buze şi cu binecuvântarea Cerului în priviri. Nu vei mai vedea mult păcatul. Căci, în noua percepţie, mintea îl corectează când pare a fi văzut, şi devine invizibil. Greşelile se recunosc rapid şi se predau rapid corecţiei, să fie vindecate, nu ascunse. Vei fi

vindecat de păcat şi de toate ravagiile lui în clipa în care nu îi mai dai putere asupra fratelui tău. Şi, eliberându-l bucuros de credinţa în păcat, îl vei ajuta să îşi depăşească greşelile.

10. În clipa sfântă, vei vedea surâsul Cerului răsfrângându-se asupra ta şi a fratelui tău. Şi tu îţi vei răsfrânge lumina asupra fratelui tău, drept recunoaştere voioasă a harului ce ţi s-a dat. Căci păcatul nu va birui o uniune asupra căreia şi-a răsfrânt surâsul Cerul. Percepţia ţi s-a vindecat în clipa sfântă pe care ţi-a dat-o Cerul. Uită ce ai văzut şi ridică-ţi ochii cu credinţă la ce poţi să vezi acum. Barierele ridicate în calea Cerului vor dispărea din sfânta ta privire, căci ţie, cel nevăzător până acum, ţi s-a dat puterea de-a vedea şi poţi să vezi. Nu căuta ce s-a înlăturat, ci slava ce ţi s-a redat vederii.

11. Priveşte-ţi Izbăvitorul şi vezi ce vrea să îţi arate în fratele tău, şi nu lăsa păcatul să se ridice din nou să îţi orbească ochii. Căci păcatul te-ar ţine separat de el, dar Izbăvitorul tău te-ar face să îţi vezi fratele ca tine însuţi. Relaţia voastră este acum un templu al vindecării, un loc în care pot veni să odihnească toţi cei osteniţi. Iată odihna ce îi aşteaptă pe toţi, după călătorie. Iar relaţia voastră le-o aduce mai aproape tuturor.

IV. Obstacolele în calea păcii

1. Pe măsură ce se va extinde din străfundul tău pentru a îmbrăţişa toată Fiimea şi a-i oferi odihnă, pacea se va izbi de multe obstacole. Pe unele dintre ele vei încerca să le impui tu. Altele vor părea să apară de altundeva: impuse de fraţii tăi sau de diferite aspecte ale lumii exterioare. Dar pacea le va acoperi blând, trecând dincolo de ele şi extinzându-se total nestingherită. Extinderea scopului Spiritului Sfânt din relaţia ta la alţii, pentru a-i include blând, e modul în care El va alinia scopul cu mijloacele. Pacea pe care a pus-o în străfundul tău şi al fratelui tău se va extinde încetişor la fiecare aspect al vieţii voastre, învăluindu-vă pe amândoi cu o fericire incandescentă şi cu calma conştienţă a protecţiei depline. Iar tu îi vei duce mesajul iubirii, al siguranţei şi al libertăţii la toţi cei ce se apropie de templul tău, unde îi aşteaptă vindecarea. Nu vei aştepta să le-o dai, căci îi vei chema şi îţi vor răspunde, recunoscând în chemarea ta Chemarea pentru Dumnezeu. Şi îi vei face să intre şi le vei oferi odihnă, aşa cum ţi s-a dat şi ţie.

2. Vei face toate aceste lucruri. Dar pacea care se află deja în străfundul tău trebuie să se extindă mai întâi şi să se reverse peste obstacolele pe care le-ai pus în calea ei. Iată ce vei face, căci ce se întreprinde cu Spiritul Sfânt nu rămâne neterminat. Chiar nu poţi să fii sigur de nimic din ce vezi în afara ta, dar de un lucru *poţi* fi sigur: Spiritul Sfânt îţi cere să Îi oferi un loc de odihnă unde să te odihneşti în El. El ţi-a răspuns şi a intrat în relaţia ta. Oare nu vrei să Îi înapoiezi acum bunătatea şi să intri într-o relaţie cu El? Căci tocmai El i-a oferit relaţiei tale darul sfinţeniei, fără de care ţi-ar fi fost de-a pururi imposibil să iţi apreciezi fratele.

3. Recunoştinţa pe care I-o datorezi, El îţi cere să o primeşti tu pentru El. Şi, când te uiţi la fratele tău cu o bunătate plină de gingăşie, Îl vezi pe El. Căci te uiţi unde şi *este* El, nu în afara Lui. Nu poţi vedea Spiritul Sfânt, dar îţi poţi vedea fraţii cu adevărat. Şi lumina din ei îţi va arăta tot ce trebuie să vezi. Când pacea din tine se va extinde să îi învăluie pe toţi, funcţia pe care o are Spiritul Sfânt aici va fi îndeplinită. Ce nevoie vei avea, atuncea, de vedere? Când Dumnezeu va face El Însuşi ultimul pas, Spiritul Sfânt va aduna toate mulţumirile şi toată recunoştinţa pe care I le-ai oferit şi le va aşeza încetişor înaintea Creatorului Său în Numele preasfântului Său Fiu. Iar Tatăl le va accepta în Numele Lui. Ce nevoie vei mai avea de vedere, în prezenţa recunoştinţei Sale?

A. Primul obstacol: Dorinţa de a scăpa de ea

1. Primul obstacol peste care trebuie să se reverse pacea e dorinţa ta de-a scăpa de ea. Căci nu se poate extinde dacă nu o păstrezi. Tu eşti centrul din care radiază în afară, să îi cheme şi pe ceilalţi înăuntru. Tu eşti casa ei, liniştitul ei locaş din care se propagă încetişor, dar fără să te părăsească vreodată. Dacă o laşi fără adăpost, cum poate să îşi afle locul în Fiul lui Dumnezeu? Dacă e să se răspândească în toată creaţia, trebuie să înceapă cu tine şi, din tine, să ajungă la toţi cei ce o cheamă, aducându-le odihnă prin unirea lor cu tine.

2. De ce vrei să laşi pacea fără adăpost? De ce anume crezi că trebuie să te lipsească pentru a sta cu tine? Care pare a fi preţul pe care eşti atât de nedispus să îl plăteşti? Mica barieră de nisip rămâne încă între fratele tău şi tine. Vrei acum să o întăreşti? Nu ţi se cere să te desprinzi de ea doar pentru tine. Cristos ţi-o cere pentru El. Vrea să aducă pace tuturor, dar cum o poate aduce altfel decât prin tine? Chiar vrei să laşi între fraţii tăi şi mântuire un mic banc de nisip, un zid de praf, o mică barieră aparentă? Şi totuşi, acest mic reziduu de atac pe care continui să îl păstrezi împotriva fratelui tău este primul obstacol pe care îl întâlneşte în cale pacea din tine. Acest minuscul zid de ură continuă să se opună Voii lui Dumnezeu şi să o limiteze.

3. Scopul Spiritului Sfânt rămâne în pace înăuntrul tău. Dar nu eşti dispus încă să îl laşi să se unească pe deplin cu tine. Încă te mai opui Voii lui Dumnezeu, puţin de tot. Iar puţinul acesta e o limită pe care o impui întregului. Voia lui Dumnezeu e Una, nu mai multe. Ea nu are opuşi, căci nu există alta. Ce vrei să mai opreşti încă în spatele micii tale bariere şi să separi de fratele tău pare mai mare decât universul, căci vrea să stăvilească universul cu tot cu Creatorul lui. Acest zid minuscul vrea să ascundă scopul Cerului şi să îl ferească *de* Cer.

4. Vrei să îndepărtezi mântuirea de dătătorul mântuirii? Căci iată ce ai devenit. Pacea nu se poate îndepărta de tine mai mult decât de Dumnezeu. Nu te teme de acest mic obstacol. Nu poate stăvili Voia lui Dumnezeu. Pacea se va revărsa peste el şi se va uni cu tine fără niciun impediment. Nu poţi fi oprit de la mântuire. E scopul tău. Nu poţi alege altceva. Nu ai scop separat de fratele tău, nici separat de cel pe care L-ai rugat pe Spiritul Sfânt să îl împărtăşească cu tine. Zidul minuscul va cădea atât de încet sub aripile păcii. Căci pacea îşi va trimite mesagerii de la tine la lumea întreagă şi barierele vor cădea la venirea lor cu aceeaşi uşurinţă cu care se vor escalada cele ridicate de tine.

5. Depăşirea lumii nu e mai dificilă decât escaladarea zidului tău minuscul. Căci fiecare miracol e cuprins în miracolul relaţiei tale sfinte, fără această barieră. Miracolele nu au o ordine a dificultăţii, căci sunt toate la fel. Fiecare dintre ele e un blând câştig de partea atracţiei iubirii de la atracţia vinovăţiei. Cum poate să nu se realizeze, oriunde este întreprins? Vinovăţia nu poate ridica bariere reale în calea lui. Şi tot ce pare să stea între tine şi fratele tău trebuie să cadă, datorită atracţiei la care ai răspuns. De la tine, cel ce ai răspuns, cheamă Cel Ce ţi-a răspuns. Casa Lui e în relaţia ta sfântă. Nu încerca să te pui între El şi scopul Lui preasfânt, căci e al tău. Dar lasă-L să extindă încetişor miracolul relaţiei tale la toţi cei cuprinşi în ea, după cum s-a dat.

6. E o tăcere în Cer, o expectativă fericită, o mică pauză de bucurie venind să îţi confirme sfârşitul călătoriei. Căci Cerul te cunoaşte bine, după cum şi tu cunoşti Cerul. Nicio iluzie nu mai stă acum între fratele tău şi tine. Nu te uita la micul zid de umbre. Soarele s-a ridicat deasupra lui. Cum poate o umbră să te ferească de soare? Aşijderea, nici de lumina în care sfârşesc iluziile nu poţi fi ferit de nişte umbre. Fiecare miracol nu e decât sfârşitul unei iluzii. Cum a fost călătoria, aşa e şi sfârşitul ei. Şi toate iluziile trebuie să sfârşească în obiectivul adevărului, pe care l-ai acceptat.

7. Mica dorinţă dementă de-a scăpa de Cel pe Care L-ai poftit să intre şi de-a-L da afară *trebuie* să provoace conflict. În timp ce priveşti lumea, această mică dorinţă dezrădăcinată, plutind la întâmplare, poate să coboare şi să se aşeze, un pic, asupra oricărui lucru, căci nu are niciun scop acum. Înainte ca Spiritul Sfânt să intre ca să stea cu tine, ea a părut să aibă un scop colosal: consacrarea ta

fixă şi neschimbătoare păcatului şi rezultatelor lui. Acum nu are ţintă şi hoinăreşte la întâmplare, neprovocând decât minuscule întreruperi în atracţia iubirii.

8. Această scamă de dorinţă - o iluzie infimă, un reziduu microscopic din credinţa în păcat - e tot ce mai rămâne din ce-a părut să fie lumea odinioară. Nu mai e o barieră implacabilă în calea păcii. Hoinăreala ei fără sens îi face rezultatele să pară mai eratice şi mai imprevizibile decât înainte. Există însă oare ceva mai instabil decât un sistem delirant rigid organizat? Stabilitatea lui aparentă e slăbiciunea lui penetrantă, extinzându-se la toate. Variabilitatea pe care o provoacă acest mic reziduu nu face decât să îi indice rezultatele limitate.

9. Cât de tare poate fi o mică scamă în faţa straşnicelor aripi ale adevărului? Poate să stopeze zborul unui vultur sau să oprească înaintarea verii? Poate să împiedice efectele soarelui verii asupra unei grădini acoperite de zăpadă? Vezi ce uşor e ridicat acest pufuşor şi ce departe poate fi dus, să nu se mai întoarcă niciodată, şi desparte-te de el cu bucurie, nu cu regret. Căci nu e nimic de capul lui şi nu a însemnat nimic când ai avut mai multă credinţă în protecţia lui. Nu vrei să saluţi mai degrabă soarele verii decât să îţi fixezi privirea asupra unui fulg trecător şi să tremuri la amintirea frigului iernii?

a) Atracţia vinovăţiei

10. Atracţia vinovăţiei produce frica de iubire, căci iubirea nu ar arunca nicio privire asupra vinovăţiei. E în firea iubirii să privească numai adevărul, căci în el se vede pe ea, cea cu care vrea să se unească în sfântă uniune şi desăvârşire. Aşa cum iubirea trebuie să vadă dincolo de frică, tot aşa şi frica trebuie să nu vadă iubirea. Căci iubirea conţine sfârşitul vinovăţiei cu aceeaşi certitudine cu care frica depinde de ea. Iubirea e atrasă numai de iubire. Trecând complet peste vinovăţie, ea nu vede nicio frică. Fiind total lipsită de atac, nu îi poate fi nicio frică. Frica e atrasă de lucrurile pe care iubirea nu le vede, şi fiecare dintre ele crede că nu există ce vede cealaltă dintre ele. Frica priveşte vinovăţia cu aceeaşi devoţiune cu care iubirea se priveşte pe ea. Şi ambele îşi trimit mesagerii, care revin la ele cu mesaje scrise în limba în care au fost trimişi.

11. Mesagerii iubirii sunt trimişi cu blândeţe şi revin cu mesajele iubirii şi ale blândeţii. Mesagerilor fricii li se porunceşte aspru să caute vinovăţie şi să păstreze toate fărâmele de rău şi de păcat pe care le pot găsi, nepierzând niciuna sub ameninţarea cu moartea şi aşezându-le respectuos înaintea stăpânului lor. Percepţia nu poate sluji la doi stăpâni, fiecare cerând mesaje despre lucruri diferite, în limbi diferite. Ce alimentează frica, iubirea trece cu vederea. Ce pretinde frica, iubirea nici nu poate vedea. Atracţia cumplită pe care o deţine vinovăţia pentru frică lipseşte total din blânda percepţie a iubirii. Ce vede iubirea nu are înţeles pentru frică şi e de-a dreptul invizibil.

12. Relaţiile din lumea aceasta rezultă din modul în care e văzută lumea. Iar acesta depinde de sentimentul la care s-a recurs să îi trimită mesagerii să o vadă şi să îţi aducă vorbă despre ce au văzut. Mesagerii fricii sunt antrenaţi prin groază şi tremură când îi cheamă stăpânul lor să îl slujească. Căci frica e nemiloasă chiar şi cu prietenii ei. Cu un aer vinovat, mesagerii ei pornesc pe furiş într-o avidă căutare a vinovăţiei, căci sunt ţinuţi în frig şi foame, şi i-a înrăit stăpânul lor, care îi lasă să se înfrupte numai din ce îi aduc lui. Nicio fărâmă de vinovăţie nu scapă ochilor lor înfometaţi. Şi, în cumplita căutare a păcatului pe care o întreprind, se aruncă asupra oricărei făpturi pe care o văd şi i-o aduc urlând stăpânului lor, să o devoreze.

13. Nu trimite în lume aceşti mesageri cumpliţi, să se înfrupte din ea şi să prade realitatea. Căci îţi vor aduce vorbă despre oase, carne şi piele. Au fost învăţaţi să caute ce este stricăcios şi să revină cu burţile pline de lucruri descompuse şi putrezite. Pentru ei, aceste lucruri sunt frumoase, pentru că par să le potolească cumplitele dureri de foame. Căci îi înnebuneşte durerea fricii şi vor să

scape de pedeapsa celui care îi trimite, oferindu-i ce au ei mai drag.

14. Spiritul Sfânt ţi-a dat mesagerii iubirii să îi trimiţi în locul celor pe care i-ai antrenat prin frică. Ei sunt la fel de dornici să îţi aducă ce au mai drag cum sunt şi ceilalţi. Dacă îi trimiţi pe ei, vor vedea doar ce e frumos şi nevinovat, blând şi bun. Vor fi la fel de atenţi să nu le scape din vedere niciun act de caritate, niciun gest de iertare, niciun suflu de iubire, oricât de mici. Şi se vor întoarce cu toate lucrurile fericite pe care le-au găsit, să le împărtăşească drăgăstos cu tine. Nu te teme de ei. Îţi oferă mântuire. Mesajele lor sunt de siguranţă, căci - în ochii lor - lumea este bună.

15. Dacă trimiţi doar mesagerii pe care ţi-i dă Spiritul Sfânt, nedorind alte mesaje decât pe ale lor, nu vei mai vedea nicio frică. Lumea va fi transformată sub ochii tăi, curăţată de toată vinovăţia şi presărată fin cu frumuseţe. Lumea nu conţine nicio frică pe care să nu o fi pus tu asupra ei. Şi niciuna pe care să o mai vezi când ceri mesagerilor iubirii să o înlăture din ea. Spiritul Sfânt ţi-a dat mesagerii Lui să îi trimiţi fratelui tău şi să revină la tine cu ce vede iubirea. Ţi-au fost daţi să înlocuiască flămânzii câini ai fricii pe care i-ai trimis în locul lor. Iar ei purced să dea de ştire că frica a luat sfârşit.

16. Şi iubirea vrea să îţi pună dinainte un ospăţ, pe o masă acoperită cu o pânză imaculată, întinsă într-o grădină liniştită în care nu se aud decât cântece şi duioase şoapte voioase. E un ospăţ în care ţi se cinsteşte relaţia cea sfântă şi la care sunt bine-veniţi toţi ca oaspeţi de onoare. Şi, într-o clipă sfântă, rostesc cu toţii rugăciunea dinaintea mesei, strângându-se cu duioşie în faţa mesei de împărtăşanie. Tot acolo vă voi însoţi şi eu, aşa cum am făgăduit demult şi cum vă mai făgăduiesc. Căci sunt bine-venit în noua ta relaţie. Iar, unde sunt bine-venit, acolo şi sunt.

17. Sunt bine-venit în starea de graţie, ceea ce înseamnă că m-ai iertat în sfârşit. Căci devenisem simbolul păcatului tău, aşa că a trebuit să mor în locul tău. Pentru eu, păcatul înseamnă moarte, aşa că ispăşirea se realizează prin ucidere. Mântuirea e considerată o modalitate prin care Fiul lui Dumnezeu a fost ucis în locul tău. Şi totuşi, chiar crezi că mi-aş oferi trupul tocmai ţie, preaiubitului meu, când îi cunosc micimea? Sau crezi că te-aş învăţa că trupurile nu ne pot ţine despărţiţi? Al meu nu a fost mai valoros decât al tău, nici mai bun ca mijloc de comunicare a mântuirii, dar nu şi Sursa ei. Nimeni nu poate muri pentru altul, iar moartea nu ispăşeşte niciun păcat. Dar poţi trăi să arăţi că nu are realitate. Trupul pare să Fie simbolul păcatului cât crezi că îţi poate obţine ceea ce vrei. Cât crezi că îţi poate da plăcere, vei crede că îţi poate aduce şi durere. Să crezi că poţi fi satisfăcut şi fericit cu atâta de puţin înseamnă să îţi faci rău; iar a limita fericirea pe care vrei să o ai înseamnă a recurge la durere să îţi umple rezerva precară şi să îţi desăvârşească viaţa. Iată desăvârşirea, după cum o vede eul. Căci vinovăţia se strecoară acolo unde fericirea a fost înlăturată, şi o înlocuieşte. Împărtăşania, sau comuniunea, e un alt tip de desăvârşire, care trece dincolo de vinovăţie, pentru că trece dincolo de trup.

B. Al doilea obstacol: Credinţa că trupul este valoros pentru ce oferă

1. Am spus că pacea trebuie să escaladeze mai întâi obstacolul dorinţei tale de-a scăpa de ea. Acolo unde domină atracţia vinovăţiei, pacea nu e dorită. Al doilea obstacol peste care trebuie să se reverse pacea, şi strâns legat de primul, e credinţa că trupul este valoros pentru ce oferă. Căci aici atracţia vinovăţiei se manifestă în trup şi se vede în acesta.

2. Iată valoarea de care crezi că te-ar văduvi pacea. Iată de ce anume crezi că te-ar lipsi, lăsându-te fără niciun adăpost. Şi iată pentru ce refuzi un adăpost păcii. Simţi că ai face un „sacrificiu" prea mare, că ţi s-ar cere prea mult. E oare un sacrificiu sau o eliberare? Oare ce ţi-a dat trupul să îţi justifice credinţa bizară că mântuirea s-ar afla în el? Chiar nu vezi că asta e credinţa în moarte? Iată punctul focal al perceperii Ispăşirii ca omor. Iată sursa ideii că iubirea e frică.

3. Mesagerii Spiritului Sfânt sunt trimişi departe, dincolo de trup, chemând mintea să se unească într-o sfântă comuniune şi să îşi găsească pacea. Acesta e mesajul pe care l-au primit de la mine pentru tine. Numai mesagerii fricii văd trupul, căci ei caută ceea ce poate suferi. E oare un sacrificiu să fii scos din ce poate suferi? Spiritul Sfânt nu îţi cere să sacrifici speranţa plăcerii trupeşti; trupul *nu* oferă o asemenea speranţă. Dar nici nu îţi poate aduce frica durerii. Durerea e singurul „sacrificiu" pe care ţi-l cere Spiritul Sfânt şi pe aceasta *vrea* să o înlăture.

4. Pacea se extinde din tine doar la etern şi se propagă de la eternul din tine. Ea se revarsă peste toate celelalte. Al doilea obstacol nu e mai solid decât primul. Căci nu vrei nici să scapi de pace, nici să o limitezi. Ce sunt aceste obstacole pe care le ridici între pace şi înaintarea ei decât nişte bariere pe care le pui între voia ta şi împlinirea ei? Vrei comuniune, nu ospăţul fricii. Vrei mântuire, nu durerea vinovăţiei. Şi vrei ca Tatăl tău, şi nu un cocoloş de humă, să fie casa ta. În relaţia ta sfântă e Fiul Tatălui tău. El nu şi-a pierdut comuniunea cu El, nici cu el însuşi. Când ai consimţit să te uneşti cu fratele tău, ai recunoscut că aşa şi este. Asta nu are cost, ci are scutire de cost.

5. Ai plătit foarte scump pentru iluziile tale, dar nimic din ce ai obţinut astfel nu ţi-a adus pace. Oare nu te bucuri că Cerul nu poate fi sacrificat şi că nu ţi se poate cere sacrificiu? Nu ne poţi împiedica unirea cu niciun obstacol, căci sunt deja în relaţia ta sfântă. Vom escalada împreună toate obstacolele, căci stăm în interiorul, şi nu în exteriorul, porţilor. Cât de uşor se deschid porţile din interior, să lase pacea să intre, să binecuvânteze lumea obosită! Poate oare să ne fie greu să trecem de bariere împreună, când te-ai unit cu nelimitatul? Sfârşitul vinovăţiei e în mâinile tale să îl dai. Chiar vrei să te opreşti acum să cauţi vinovăţia în fratele tău?

6. Lasă-mă să îţi fiu simbolul sfârşitului vinovăţiei şi vezi-ţi fratele cum m-ai vedea pe mine. Iartă-mi toate păcatele pe care crezi că le-a comis Fiul lui Dumnezeu. Şi, în lumina iertării tale, el îşi va aminti cine este şi va uita ce nu a fost nicicând. Îţi cer iertare, căci - dacă tu eşti vinovat - vinovat trebuie să fiu şi eu. Dar, dacă eu am surmontat vinovăţia şi am depăşit lumea, tu ai fost cu mine. Vrei să vezi în mine simbolul vinovăţiei sau al sfârşitului vinovăţiei, amintindu-ţi că ce însemn eu pentru tine vei vedea în tine însuţi?

7. Din relaţia ta sfântă, adevărul proclamă adevărul şi iubirea se vede pe ea. Mântuirea se revarsă din străfundul casei pe care ne-ai oferit-o Tatălui meu şi mie. Şi stăm împreună în ea, în comuniunea tihnită în care sunt uniţi Tatăl şi Fiul. O, veniţi preacredincioşilor la sfânta unire a Tatălui şi Fiului în voi! Şi nu te feri de ce ţi se oferă cu recunoştinţă pentru că i-ai dat păcii casa ei în Cer. Trimite lumii întregi mesajul voios că vinovăţia s-a sfârşit, şi toată lumea va răspunde. Gândeşte-te la fericirea ta când iţi oferă fiecare mărturia că păcatul s-a sfârşit, şi îţi arată că puterea acestuia a dispărut pe veci. Unde poate fi vinovăţia, când a dispărut credinţa în păcat? Şi unde e moartea, când nu i se mai aude marele pledant?

8. Iartă-mi iluziile tale şi eliberează-mă de pedeapsă pentru ce nu am făcut. Aşa vei învăţa libertatea pe care am predat-o: predând-o fratelui tău şi eliberându-mă astfel pe mine. Sunt în relaţia ta sfântă, dar vrei să mă închizi în spatele obstacolelor pe care le ridici în calea libertăţii şi să îmi blochezi accesul la tine. Dar nu e posibil să Îl ţii pe dinafară pe Cel Ce e deja înăuntru. Şi în El *e* posibil ca propria noastră comuniune, unde suntem uniţi deja, să devină punctul focal al noii percepţii ce va aduce lumină lumii întregi, cuprinse în tine.

a) Atracţia durerii

9. Micul tău rol e doar acela de a-I da Spiritului Sfânt toată ideea de sacrificiu. Şi de-a accepta pacea pe care o dă El în schimb, fără limitele ce i-ar înfrâna extinderea şi ar limita astfel

măsura în care o conştientizezi. Căci ce dă El trebuie extins, dacă vrei să ai puterea ei nelimitată şi să o foloseşti la eliberarea Fiului lui Dumnezeu. Nu de ea vrei să scapi; şi, având-o, nu o poţi limita. Dacă pacea e fără adăpost, tot aşa eşti şi tu; tot aşa sunt şi eu. Iar Cel Ce este adăpostul nostru e fără adăpost alăturea de noi. Asta vrei? Vrei să fii de-a pururi un hoinar în căutarea păcii? Vrei să îţi investeşti speranţa păcii şi a fericirii în ceva ce trebuie să dea greş?

10. Credinţa în etern se justifică întotdeauna pentru că eternul este veşnic bun, de o răbdare infinită şi extrem de iubitor. Te va accepta total şi îţi va dărui pace. Dar te poate uni numai cu ce are deja pace în tine, nemuritor ca el. Trupul nu îţi poate aduce nici pace, nici agitaţie; nici bucurie, nici durere. E un mijloc, nu un scop. Nu are scop în sine, ci doar ce i se dă. Trupul va părea să fie orice e un mijloc de-a atinge ţelul pe care i-l atribui. Numai mintea poate fixa un scop şi numai ea poate să vadă mijlocul de a-l atinge, putându-i justifica întrebuinţarea. Pacea şi vinovăţia sunt amândouă condiţii ale minţii, de atins. Iar condiţiile acestea sunt locaşul simţământului ce le stârneşte şi este, aşadar, compatibil cu ele.

11. Gândeşte-te însă care e compatibilă cu tine. Iată-ţi alegerea, şi *e* liberă. Dar tot ce stă în ea va veni cu ea, şi ce crezi că eşti nu poate fi separat de ea niciodată. Trupul e marele trădător aparent al credinţei. În el stau deziluzia şi seminţele necredinţei, dar numai dacă îi ceri ce nu îţi poate da. Poate oare greşeala ta să fie un motiv întemeiat de depresie şi deziluzie, şi un motiv să ataci răzbunător ce crezi că ţi-a înşelat aşteptările? Nu îţi folosi greşeala să îţi justifici necredinţa. Nu ai păcătuit, ci te-ai înşelat cu privire la ce e credincios. Iar corecţia greşelii tale îţi va da motiv de credinţă.

12. E imposibil să cauţi plăcere prin trup şi să nu găseşti durere. E esenţial să se înţeleagă relaţia aceasta, căci e una pe care eul o ia ca dovadă de păcat. De fapt, nu e deloc punitivă. E doar rezultatul inevitabil al faptului că te-ai echivalat cu trupul, fapt ce invită la durere. Căci invită frica să intre şi să devină scopul tău. Atracţia vinovăţiei *trebuie* să intre cu ea, şi tot ce i se dictează trupului prin frică e, de aceea, dureros. El va împărtăşi durerea tuturor iluziilor, şi iluzia plăcerii va fi aceeaşi ca durerea.

13. Nu e ceva inevitabil? La ordinele fricii, trupul va urmări vinovăţia, slujindu-şi stăpânul a cărui atracţie pentru vinovăţie menţine întreaga iluzie a existenţei lui. Asta deci e atracţia durerii. Stăpânit de percepţia aceasta, trupul devine slujitorul durerii, căutând-o ascultător şi supunându-se ideii că durerea e plăcere. Asta e ideea ce stă la baza grelei investiţii pe care o face eul în trup. Şi asta e relaţia dementă pe care o ţine ascunsă, deşi din asta se hrăneşte. Pe tine te învaţă că plăcerea trupului e fericire. Dar, în sinea lui, şopteşte: „E moarte".

14. De ce trebuie trupul să fie ceva pentru tine? Sigur, nu e făcut din ceva preţios. Şi, tot la fel de sigur, nu are simţire. Îţi transmite senzaţiile pe care le vrei. Ca orice mijloc de comunicare, trupul primeşte şi trimite mesajele ce i se dau. El nu simte nimic pentru ele. Toată simţirea cu care sunt investite e dată de expeditor şi de destinatar. Atât eul, cât şi Spiritul Sfânt recunosc asta şi recunosc, deopotrivă, că aici expeditorul şi destinatarul sunt unul şi acelaşi. Spiritul Sfânt ţi-o spune cu bucurie. Eul ţi-o ascunde, căci vrea să te ţină inconştient de asta. Cine ar mai trimite mesaje de ură şi atac dacă ar înţelege că şi le trimite lui însuşi? Cine s-ar mai acuza, s-ar mai învinui şi s-ar mai condamna?

15. Mesajele eului se trimit întotdeauna în afara ta, în speranţa că altcineva decât tine va avea de suferit de pe urma mesajului tău de atac şi vinovăţie. Şi, chiar dacă suferi şi tu, altcineva va suferi mai tare. Marele amăgitor recunoaşte că nu e aşa, dar - ca „duşman" al păcii - te îndeamnă să trimiţi toate mesajele de ură pe care le ai şi să te eliberezi. Şi, ca să te convingă că se poate, îi cere trupului să caute durere într-un atac asupra altuia, numind-o plăcere şi oferindu-ţi-o ca eliberare *de* atac.

16. Nu îi asculta nebunia şi nu crede că imposibilul e adevărat. Nu uita că eul a consacrat

trupul obiectivului păcatului şi că îşi pune în el toată încrederea că poate fi realizat. Triştii lui discipoli elogiază trupul încontinuu, celebrând solemn domnia eului. Niciunul dintre ei nu poate să nu creadă că, cedând atracţiei vinovăţiei, va reuşi să scape de durere. Niciunul dintre ei nu poate să nu se considere una cu trupul, ceva fără de care ar muri; şi totuşi, ceva în care propria lui moarte e tot atât de inevitabilă.

17. Discipolilor eului nu le e dat să îşi dea seama că s-au consacrat morţii. Libertatea le este oferită, dar nu au acceptat-o, iar ce e oferit trebuie să fie şi primit, pentru a fi un lucru dat cu adevărat. Căci şi Spiritul Sfânt e tot un mijloc de comunicare, primind mesaje de la Tată şi oferindu-le Fiului. Ca eul, Spiritul Sfânt e şi expeditor, şi destinatar. Căci ce se trimite prin El revine la El, căutându-se pe parcurs şi găsind ce caută. Aşa găseşte eul moartea pe care *el* o caută, înapoindu-ţi-o.

C. Al treilea obstacol: Atracţia morţii

1. Ţie şi fratelui tău, în a căror relaţie specială a intrat Spiritul Sfânt, vă e dat să eliberaţi şi să fiţi eliberaţi de consacrarea voastră morţii. Căci vi s-a oferit şi aţi acceptat. Dar trebuie să mai învăţaţi ceva despre această devoţiune ciudată, căci cuprinde al treilea obstacol peste care trebuie să se reverse pacea. Nimeni nu poate muri dacă nu alege să moară. Ce pare a fi frica de moarte e de fapt atracţia ei. Vinovăţia este şi ea un lucru temut şi de temut. Dar nu are putere decât asupra celor care sunt atraşi de ea şi o caută. La fel e şi cu moartea. Făcută de eu, ea îşi aruncă umbra întunecată asupra tuturor făpturilor, pentru că eul e „duşmanul" vieţii.

2. Şi totuşi, o umbră nu poate ucide. Ce e o umbră pentru vii? Ei trec de ea şi ea dispare. Dar cum rămâne cu cei a căror consacrare e să nu trăiască; corul de bocitoare al eului, „păcătoşii" în straie negre ce se îndepărtează tot mai mult de viaţă, târându-se din greu, trăgându-şi lanţurile după ei, într-un marş greoi în cinstea cumplitului lor stăpân, domnul morţii? Atinge-l pe oricare dintre ei cu mâinile blânde ale iertării şi vezi cum îi cad lanţurile, odată cu ale tale. Uită-te cum îşi aruncă straiele negre pe care le-a purtat la propria-i înmormântare şi auzi-l cum râde de moarte. De sentinţa pe care i-o dă păcatul poate să scape prin iertarea ta. Asta nu e aroganţă. Ci Voia iui Dumnezeu. Oare ce ţi-e cu neputinţă - ţie, care ai ales Voia Lui să fie a ta? Ce e moartea pentru tine? Nu te-ai consacrat morţii, nici stăpânului ei. Când ai acceptat scopul Spiritului Sfânt în locul scopului eului, ai renunţat la moarte, schimbând-o cu viaţa. Ştim că o idee nu îşi părăseşte sursa. Iar moartea e rezultatul gândului pe care îl numim eu, cu aceeaşi certitudine cu care viaţa e rezultatul Gândului lui Dumnezeu.

a) Trupul nestricăcios

3. Din eu au venit păcatul şi vinovăţia şi moartea, în opoziţie cu viaţa, cu inocenţa şi cu Voia lui Dumnezeu Însuşi. Unde se poate găsi o asemenea opoziţie, dacă nu în minţile bolnave ale celor demenţi, consacraţi nebuniei şi îndreptaţi împotriva păcii Cerului? Un lucru e sigur: Dumnezeu, Care nu a creat nici păcatul, nici moartea, nu te vrea legat de ele. El nu ştie nici de păcat, nici de rezultatele lui. Figurile înfăşurate în linţoliu din cortegiul funerar nu defilează în cinstea Creatorului lor, a Cărui Voie e ca ele să trăiască. Ele nu Îi urmează Voia, ci i se opun.

4. Şi ce e trupul înveşmântat în negru pe care vor să îl îngroape? Un trup pe care l-au consacrat morţii, un simbol al stricăciunii, un sacrificiu adus păcatului, oferit păcatului să se înfrupte din el ca să rămână viu; un lucru condamnat, osândit de propriul lui zămislitor şi jelit de fiecare bocitor ce se consideră una cu el. Tu, care crezi că l-ai condamnat pe Fiul lui Dumnezeu la aşa ceva, *eşti* arogant. Dar tu, care îl eliberezi, nu faci decât să cinsteşti Voia Creatorului său. Aroganţa păcatului, mândria

vinovăţiei, mormântul separării, toate fac parte din nerecunoscuta ta consacrare morţii. Sclipiciul de vinovăţie cu care ai acoperit trupul îl va ucide. Căci eul ucide ce iubeşte, din cauză că i s-a supus. Dar, ce nu i se supune, eul nu poate să ucidă.

5. Ai o altă consacrare care ţine trupul perfect şi nestricăcios cât e util scopului tău sfânt. Trupul nu moare, după cum nu poate nici să simtă. El nu face nimic. Trupul în sine nu e nici stricăcios, nici nestricăcios. E *chiar* nimic. E rezultatul unei mici idei smintite ce poate fi corectată: ideea de stricăciune. Căci Dumnezeu a răspuns acestei idei demente cu a Lui: un Răspuns care nu L-a părăsit şi care aduce, de aceea, Creatorul în conştienţa fiecărei minţi ce I-a auzit Răspunsul şi L-a acceptat.

6. Ţie, care te-ai consacrat nestricăciunii, ţi s-a dat - prin acceptarea ta - puterea de-a elibera de stricăciune. Cum ţi s-ar putea preda mai bine primul şi cel mai important principiu dintr-un curs de miracole decât arătându-ţi că cel care pare cel mai greu poate fi realizat primul? Trupul poate doar să servească scopului tău. Aşa cum îl priveşti, aşa va părea să fie. Moartea, dacă ar fi adevărată, ar fi sistarea finală şi completă a comunicării, un lucru care e obiectivul eului.

7. Cei ce se tem de moarte nu văd cât de des şi cât de tare o cheamă, cerându-i să vină să îi scape de comunicare. Căci moartea e considerată o siguranţă, marea şi întunecata mântuitoare de lumina adevărului, răspunsul la Răspuns, reducătoarea la tăcere a Vocii care vorbeşte pentru Dumnezeu. Retragerea în moarte însă nu pune capăt conflictului. Capăt îi pune numai Răspunsul lui Dumnezeu. Obstacolul pretinsei tale iubiri de moarte, peste care trebuie să se reverse pacea, pare să fie foarte mare. Căci în el se ascund toate secretele eului, toate bizarele lui tertipuri de-a induce în eroare, toate ideile lui nesănătoase şi straniile lui fantezii. Iată capătul final al unirii, triumful facerii eului asupra creaţiei, victoria neînsufleţirii asupra Vieţii Înseşi.

8. Sub chenarul prăfuit al lumii lui distorsionate, eul vrea să îl întindă pe Fiul lui Dumnezeu, ucis din ordinele eului, dovadă - prin ruina lui - că Dumnezeu Însuşi e neputincios în faţa străşniciei eului, incapabil să ferească viaţa pe care a creat-o de cruda dorinţă a eului de a ucide. Fratele meu, copilul Tatălui nostru, ăsta e doar un *vis* al morţii. Nu există nici înmormântare, nici altare întunecate, nici porunci cumplite, nici scrântite ritualuri de condamnare la care să te ducă trupul. Nu cere să scapi de *el.* Eliberează-l însă de ordinele nemiloase şi neînduplecate pe care i le-ai dat şi iartă-i ce i-ai ordonat să facă. În exaltarea lui, i-ai poruncit să moară, căci numai moartea ar putea să învingă viaţa. Şi ce altceva decât demenţa ar putea să vadă înfrângerea lui Dumnezeu şi să o considere reală?

9. Frica de moarte va trece pe măsură ce ademenirea ei va ceda în faţa adevăratei atracţii a iubirii. Sfârşitul păcatului, care se cuibăreşte liniştit în siguranţa relaţiei tale, protejat de unirea ta cu fratele tău, şi gata să crească şi să devină o forţă colosală pentru Dumnezeu, e foarte aproape. Faza incipientă a mântuirii e păzită cu atenţie de iubire, ferită de fiece gând ce vrea să o atace şi pregătită în linişte să împlinească sarcina colosală pentru care ţi s-a dat. Scopul tău nou-născut e hrănit de îngeri, îngrijit de Spiritul Sfânt şi ocrotit de Dumnezeu Însuşi. Nu are nevoie de ocrotirea ta: e *al tău.* Căci nu are moarte şi sfârşitul morţii stă în el.

10. Ce pericol îi poate asalta pe inocenţi? Ce poate să îi atace pe nevinovaţi? Ce frică se poate strecura să tulbure pacea nepăcătoşeniei? Ce ţi s-a dat, chiar de e încă în faşă, comunică pe deplin cu Dumnezeu şi cu tine. În mâinile lui micuţe, ţine în deplină siguranţă - şi îţi întinde - fiece miracol pe care îl vei înfăptui. Miracolul vieţii nu are vârstă, fiind născut în timp, dar hrănit în veşnicie. Priveşte acest prunc, căruia i-ai dat un loc de odihnă prin faptul că ţi-ai iertat fratele, şi vezi în el Voia lui Dumnezeu. Aici renaşte pruncul din Betleem. Şi cine îl adăposteşte îl va urma, nu pe cruce, ci întru înviere şi viaţă.

11. Când ţi se pare ceva o sursă de frică, când eşti îngrozit de situaţii ce îţi fac trupul să tremure şi să fie cuprins de sudoarea rece a fricii, ţine minte că motivul e întotdeauna *unul* singur: eul l-

a perceput ca simbol al fricii, un semn al păcatului şi al morţii. Ţine minte, atunci, că nici semnul, nici simbolul nu trebuie confundate cu sursa, căci ele trebuie să reprezinte altceva, diferit de ele. Înţelesul lor nu se poate găsi în ele, dar trebuie căutat în ce reprezintă ele. Şi pot să însemne, de aceea, totul sau nimic, potrivit adevărului sau falsităţii ideii pe care o reflectă. Confruntat cu o asemenea incertitudine aparentă în privinţa înţelesului, nu îl judeca. Adu-ţi aminte de Prezenţa sfântă a Celui Care ţi s-a dat să fie Sursa judecăţii. Dă-I Lui să îl judece pentru tine şi spune:

Ia-l de la mine şi priveşte-l, judecându-l pentru mine.

Să nu îl văd ca semn al păcatului şi al morţii, şi nici să nu îl folosesc pentru distrugere.

*Învaţă-mă cum să **nu** fac din el un obstacol în calea păcii, ci să Te las să îl foloseşti pentru mine, pentru a înlesni venirea ei.*

D. Al patrulea obstacol: Frica de Dumnezeu

1. Ce ai vedea fără frica de moarte? Ce ai simţi şi ce ai gândi dacă moartea nu ar deţine nicio atracţie pentru tine? Pur şi simplu, ţi-ai aduce aminte de Tatăl tău. Ţi-ai aduce aminte de Creatorul vieţii, Sursa a tot ce trăieşte, Tatăl universului şi al universului de universuri, şi a tot ce se află chiar dincolo de ele. Iar, când îţi mijeşte în minte această amintire, pacea mai trebuie să escaladeze un ultim obstacol, după care mântuirea e completă, şi Fiul lui Dumnezeu e redat complet sănătăţii mintale. Căci aici *chiar* se sfârşeşte lumea ta.

2. Al patrulea obstacol de escaladat atârnă ca un văl greu peste faţa lui Cristos. Dar, când Îşi va ridica faţa de după el, strălucind de bucurie pentru că Se află în Iubirea Tatălui Său, pacea va da uşor vălul la o parte şi va fugi în întâmpinarea Lui, să se unească, în sfârşit, cu El. Căci acest văl întunecat - ce pare să facă, din faţa lui Cristos, ceva aidoma feţei unui lepros şi, din Razele aprinse ale Iubirii Tatălui Său ce Îi luminează faţa de slavă, ceva asemănător unor şuvoaie de sânge - păleşte în lumina învăpăiată din spatele lui, când dispare frica morţii.

3. Iată vălul cel mai întunecat, susţinut de credinţa în moarte şi protejat de atracţia ei. Consacrarea ta morţii şi suveranităţii ei nu e decât un jurământ solemn, făgăduinţa făcută eului în secret să nu ridici acest văl niciodată, să nu te apropii de el, nici măcar să nu bănuieşti că există. Iată pactul secret încheiat cu eul, să ţii şters şi veşnic neamintit ce se află în spatele acestui văl. Iată făgăduinţa pe care ai făcut-o să nu laşi niciodată unirea să te scoată din separare; marea amnezie în care amintirea lui Dumnezeu pare complet uitată; scindarea Sinelui tău de tine; - *frica de Dumnezeu,* ultimul pas în disocierea ta.

4. Vezi cum pare să te „mântuiască" credinţa în moarte. Căci, dacă ea ar dispărea, de ce-ai putea să te mai temi decât de viaţă? Atracţia morţii e cea care face viaţa să pară urâtă, crudă şi tiranică. Nu te temi de moarte mai mult decât te temi de eu. Aceştia sunt prietenii pe care ţi i-ai ales. Căci, în alianţa ta secretă cu aceştia, ai fost de acord să nu laşi să se ridice niciodată frica de Dumnezeu, ca să poţi vedea faţa lui Cristos şi să te uneşti cu El în Tatăl Său.

5. Fiece obstacol peste care trebuie să se reverse pacea se escaladează în acelaşi fel: teama care l-a făcut să apară cedează în faţa iubirii din spatele lui, aşa că teama dispare. La fel e şi cu acesta. Dorinţa de-a te debarasa de pace şi de-a izgoni Spiritul Sfânt din tine păleşte în prezenţa recunoaşterii liniştite că Îl iubeşti. Exaltarea trupului e abandonată în favoarea spiritului, pe care îl iubeşti cum nu ţi-ai putea iubi trupul niciodată. Iar ademenirea morţii se pierde pentru totdeauna când se stârneşte atracţia iubirii şi te cheamă. Din spatele fiecărui obstacol ridicat în calea iubirii, te-a chemat Iubirea Însăşi. Şi fiecare dintre ele s-a escaladat prin puterea atracţiei exercitate de ce se află în spate. Faptul că ai vrut să ai parte de frică a părut să le ţină în loc. Dar, când ai auzit Vocea Iubirii din spatele lor, ai răspuns şi

ele au dispărut.

6. Iar acum stai îngrozit în faţa acelui ceva pe care ai jurat să nu îl priveşti niciodată. Îţi ţii ochii plecaţi, amintindu-ţi făgăduinţa făcută „prietenilor" tăi. „Frumuseţea" păcatului, ademenirea delicată a vinovăţiei, „sfântul" chip de ceară al morţii şi frica de răzbunarea eului, pe care te-ai jurat cu sânge să nu îl părăseşti, se ridică toate şi te imploră să nu îţi ridici ochii. Căci realizezi că, dacă te-ai uita şi ai lăsa să se ridice vălul, *ele* ar dispărea pentru totdeauna. Toţi „prietenii" tăi, toţi „protectorii" tăi şi „casa" ta vor dispărea. Şi nu îţi vei aminti nimic din ce îţi aminteşti acuma.

7. Îţi pare că lumea te va abandona cu desăvârşire dacă ţi-ai ridica ochii. Dar nu se va întâmpla altceva decât că vei lăsa lumea pentru totdeauna. Aşa se restabileşte voia *ta.* Priveşte-o cu ochii deschişi, şi nu vei mai crede niciodată că eşti la mila unor lucruri ce te depăşesc, a unor forţe pe care nu le poţi controla şi a unor gânduri care îţi vin în ciuda voii tale. *Este* voia ta să o priveşti. Nicio dorinţă nebună, niciun impuls trivial de-a uita din nou, niciun junghi de frică, şi nici sudoarea rece a morţii aparente nu se pot împotrivi voii tale. Căci ce te atrage din spatele vălului e şi în străfundul tău, formând un tot unitar, neseparat şi complet.

a) Ridicarea vălului

8. Nu uita că aţi ajuns până aici împreună, tu şi fratele tău. Cu siguranţă, nu eul v-a condus până aici. Niciun obstacol ridicat în calea păcii nu poate fi escaladat cu ajutorul lui. El nu îşi dezvăluie secretele, nici nu îţi cere să le priveşti şi să treci de ele. Nu vrea să îi vezi slăbiciunea şi să înveţi că nu are puterea să te ferească de adevăr. Călăuza Care te-a adus aici rămâne cu tine şi, când îţi ridici ochii, vei fi gata să priveşti groaza fără nicio frică. Dar ridică-ţi ochii, mai întâi, şi priveşte-ţi fratele cu o inocenţă născută din iertarea totală a iluziilor lui, cu ochii credinţei care nu le vede.

9. Nimeni nu poate privi fără groază frica de Dumnezeu, dacă nu a acceptat Ispăşirea şi nu a învăţat că iluziile nu sunt reale. Nimeni nu poate sta singur înaintea acestui obstacol, căci nu ar fi putut ajunge până aici dacă nu ar fi mers alături de fratele său. Şi nimeni nu ar îndrăzni să o privească fără să îşi poarte în inimă iertarea deplină a fratelui său. Stai aici puţin şi nu tremura. Vei fi gata. Să ne unim într-o clipă sfântă, aici, în acest loc în care te-a condus scopul, dat într-o clipă sfântă. Şi să ne unim în credinţa că Cel Ce ne-a adus aicea împreună îţi va oferi inocenţa de care ai nevoie, şi că o vei accepta pentru iubirea mea şi a Lui.

10. Nu e posibil să priveşti asta prea devreme. Acesta e locul la care trebuie să ajungă fiecare când e gata. Odată ce şi-a găsit fratele, *este* gata. Dar nu e suficient doar să ajungi la locul acesta. O călătorie fără scop rămâne fără înţeles şi pare să nu aibă sens nici când s-a încheiat. Cum poţi să ştii că s-a încheiat dacă nu îţi dai seama că şi-a atins scopul? Aici, cu sfârşitul călătoriei în faţă, îi *vezi* scopul. Şi, tot aici, alegi dacă să îl priveşti sau să o iei mai departe, doar ca să revii şi să alegi din nou.

11. Ca să priveşti frica de Dumnezeu, ai nevoie de ceva pregătire. Numai cei sănătoşi la minte pot privi demenţa curată şi nebunia de legat cu milă şi compasiune, însă fără frică. Căci pare înfricoşătoare numai dacă o împărtăşesc, iar tu o împărtăşeşti cât timp nu îţi priveşti fratele cu desăvârşită credinţă, tandreţe şi iubire. Înaintea iertării depline continui să fii neiertător. Te temi de Dumnezeu *pentru că* te temi de fratele tău. De cei pe care nu îi ierţi, te temi. Şi nimeni nu ajunge la iubire cu frica alături.

12. Aproapele acesta mai pare încă un străin. Nu îl cunoşti, şi interpretarea pe care i-o dai te înspăimântă. Şi, ca să ţii nevătămat ce pari a fi tu, îl tot ataci. În mâinile lui însă e mântuirea ta. Îi vezi nebunia, pe care o urăşti pentru că o împărtăşeşti. Şi toată mila şi iertarea care ar vindeca-o cedează în faţa fricii. Frate, ai nevoie de iertarea acordată fratelui tău, căci veţi împărtăşi împreună nebunia sau

Cerul. Şi vă veţi ridica ochii, cu credinţă, împreună sau deloc.

13. Alături de tine stă cel ce îţi întinde cupa Ispăşirii, căci Spiritul Sfânt este în el. Vrei să îi pui la socoteală păcatele sau să accepţi darul pe care ţi-l face? Acest dătător de mântuire ţi-e prieten sau duşman? Alege ce e, amintindu-ţi că vei primi de la el după cum ai ales. Are în el puterea să îţi ierte păcatul, după cum ai tu pentru el. Niciunul dintre voi nu şi-o poate da numai lui. Şi totuşi, mântuitorul vostru stă alături de fiecare dintre voi. Lasă-l să fie ce e, şi nu căuta să faci din iubire un duşman.

14. Priveşte-ţi Prietenul, Cristosul Care îţi stă alături! Cât e de frumos şi de sfânt! Ai crezut că a păcătuit pentru că ai aruncat asupra Lui vălul păcatului, să îi ascunzi frumuseţea. Dar El tot îţi mai oferă iertare, ca să Îi împărtăşeşti Sfinţenia. Acest „duşman", acest „străin" continuă să îţi ofere mântuire ca Prieten al Lui. „Duşmanii" lui Cristos, adoratorii păcatului, nu ştiu pe Cine atacă.

15. Acesta e fratele tău, răstignit de păcat şi dornic să fie eliberat de durere. Nu vrei să îi oferi iertare, când numai el ţi-o poate oferi? În schimbul izbăvirii lui, el ţi-o va da pe a ta, cu aceeaşi certitudine cu care Dumnezeu a creat fiece făptură şi o iubeşte. Şi ţi-o va da cu adevărat, căci va fi deopotrivă oferită şi primită. Nu există har ceresc pe care să nu i-l poţi oferi fratelui tău şi pe care să nu îl poţi primi de la preasfântul tău Prieten. Nu îl lăsa să nu ţi-l dea, căci - primindu-l - i-l oferi tocmai lui. Iar el va primi de la tine ce ai primit tu de la el. Izbăvirea ţi s-a dat să o dai fratelui tău şi să o primeşti astfel. Cel pe care îl ierţi e liber, şi ce dai, împărtăşeşti. Iartă păcatele pe care fratele tău crede că le-a comis şi toată vinovăţia pe care crezi că o vezi în el.

16. Aici e locul sfânt al învierii, la care revenim; la care ne vom întoarce până se înfăptuieşte şi se primeşte izbăvirea. Gândeşte-te cine e fratele tău înainte de a-l condamna. Şi acordă-I mulţumiri lui Dumnezeu că fratele tău e sfânt şi că i s-a dat darul sfinţeniei pentru tine. Alătură-i-te bucuros şi înlătură toate urmele de vinovăţie din mintea lui tulburată şi torturată. Ajută-l să ridice povara grea a păcatului pe care i-ai pus-o în spinare şi pe care a acceptat-o ca a lui, şi dă-i-o jos cu uşurinţă, râzând cu voioşie. Nu i-o apăsa pe frunte ca pe nişte spini, nici nu îl ţintui de ea, neizbăvit şi deznădăjduit.

17. Dă-i credinţă fratelui tău, căci credinţa şi nădejdea şi mila sunt ale tale să le dai. Darul se dă în mâinile ce dau. Priveşte-ţi fratele şi vezi în el darul lui Dumnezeu pe care vrei să îl primeşti. Se apropie Paştele, timpul învierii. Să ne acordăm izbăvire unul altuia şi să o împărtăşim, ca să ne ridicăm uniţi în înviere, nu separaţi în moarte. Priveşte darul libertăţii pe care I l-am dat Spiritului Sfânt pentru tine. Şi fiţi liberi împreună, tu şi fratele tău, oferindu-I Spiritului Sfânt acelaşi dar. Şi, dându-l, primiţi-l de la El în schimbul celui pe care l-aţi dat. El ne conduce pe amândoi, pe tine şi pe mine laolaltă, ca să ne întâlnim aici, în acest loc sfânt, şi să luăm aceeaşi decizie.

18. Eliberează-ţi fratele aici, cum te-am eliberat şi eu. Dă-i acelaşi dar şi nu îl privi cu niciun fel de condamnare. Vezi-l la fel de nevinovat cum te văd şi eu, şi trece-i cu vederea păcatele pe care crede că şi le vede. Oferă-i libertate şi eliberare deplină de păcat, aici, în grădina agoniei şi morţii aparente. Aşa vom pregăti împreună calea ce duce la învierea Fiului lui Dumnezeu, şi îl vom lăsa să reînvie la amintirea bucuroasă a Tatălui său, Care nu ştie de păcat, nici de moarte, ci numai de viaţă veşnică.

19. Vom dispărea împreună în Prezenţa din spatele vălului, nu să ne pierdem, ci ca să fim găsiţi; nu ca să fim văzuţi, ci cunoscuţi. Şi, cunoscând, nimic din planul mântuirii stabilit de Dumnezeu nu va rămâne nefăcut. Iată scopul călătoriei, fără de care călătoria e lipsită de înţeles. Iată pacea lui Dumnezeu, pe care El ţi-a dat-o veşnic. Iată odihna şi tihna pe care le cauţi, motivul călătoriei de la bun început. Cerul e darul pe care i-l datorezi fratelui tău, datoria de recunoştinţă pe care i-o oferi Fiului lui Dumnezeu drept mulţumire pentru ce este şi pentru ce l-a creat să fie Tatăl său.

20. Gândeşte-te atent cum vrei să îl vezi pe dătătorul acestui dar, căci, cum îl vezi pe el, aşa o să îţi pară şi darul. După cum e văzut ca dătător fie de vinovăţie, fie de mântuire, tot aşa i se va

vedea şi i se va primi şi darul. Răstigniţii dau durere, pentru sunt cuprinşi de durere. Dar izbăviţii dau bucurie, pentru că au fost vindecaţi de durere. Fiecare dă după cum primeşte, dar trebuie să aleagă *ce* va primi. Şi va recunoaşte ce a ales după cum dă şi după cum i se dă. Şi nu îi este dat niciunui lucru din iad sau din Cer să îi perturbe hotărârea.

21. Ai ajuns până aici pentru că ai ales călătoria. Nimeni nu se apucă de un lucru pe care îl consideră lipsit de înţeles. Lucrul în care ţi-ai pus credinţa continuă să fie credincios şi te păzeşte cu o credinţă atât de blândă, dar atât de tare, încât te va ridica dincolo de văl şi îl va pune pe Fiul lui Dumnezeu la loc sigur, în protecţia neîndoielnică a Tatălui său. Iată singurul scop ce dă acestei lumi - şi lungii călătorii prin această lume - tot înţelesul pe care îl conţin. Dincolo de acesta, ele nu au niciun înţeles. Tu şi fratele tău staţi împreună, tot neconvinşi că au un scop. Dar vă e dat să vedeţi acest scop în sfântul vostru Prieten şi să îl recunoaşteţi ca propriul vostru scop.

Capitolul 20
VIZIUNEA SFINŢENIEI

I. Săptămâna Sfântă

1. E Duminica Floriilor, sărbătoarea victoriei şi a acceptării adevărului. Să nu ne petrecem această săptămână sfântă contemplând cu tristeţe răstignirea Fiului lui Dumnezeu, ci sărbătorindu-i fericiţi eliberarea. Căci Paştele e semnul păcii, nu al durerii. Un Cristos ucis e un nonsens. Dar un Cristos înviat devine simbolul iertării de sine, semnul că Fiul lui Dumnezeu se vede vindecat şi întreg.

2. Săptămâna aceasta începe cu ramuri de sălcii şi se termină cu crini, semnul alb şi sfânt că Fiul lui Dumnezeu e inocent. Nu lăsa niciun semn întunecat al răstignirii să se interpună între călătorie şi scopul ei, între acceptarea adevărului şi expresia lui. Săptămâna aceasta sărbătorim viaţa, nu moartea. Şi cinstim puritatea desăvârşită a Fiului lui Dumnezeu, nu păcatele lui. Dăruieşte-i fratelui tău crinii, nu cununa de spini; darul iubirii, nu „darul" fricii. Tu stai lângă fratele tău, cu spinii într-o mână şi crinii în cealaltă, nesigur pe care să i-i dai. Uneşte-te acum cu mine şi aruncă spinii, oferindu-i crinii în locul lor. De Paştele acesta, vreau darul iertării tale, oferit de tine mie şi restituit de mine ţie. Nu ne putem uni în răstignire şi în moarte. Şi nici învierea nu poate fi deplină până nu îţi stă iertarea asupra lui Cristos, alături de a mea.

3. O săptămână e o perioadă scurtă, şi totuşi, această săptămână sfântă simbolizează întreaga călătorie întreprinsă de Fiul lui Dumnezeu. A pornit la drum cu semnul victoriei şi făgăduinţa învierii, deja la dispoziţia lui. Să nu se ducă în ispita răstignirii şi să întârzie pe acolo. Ajută-l să treacă de ea netulburat, cu lumina propriei lui inocenţe luminându-i calea spre izbăvirea şi eliberarea lui. Nu îl reţine cu spini şi cuie, când izbăvirea îi este atâta de aproape. Ci lasă albeţea strălucitorului tău dar de crini să îi iuţească pasul pe drumul ce duce la înviere.

4. De Paşti, nu sărbătorim *costul* păcatului, ci *sfârşitul* lui. Dacă vei întrezări faţa lui Cristos pe după văl, printre petalele albe ca zăpada ale crinilor pe care i-ai primit şi dat în dar, vei vedea faţa fratelui tău şi o vei recunoaşte. Străin am fost şi m-ai primit, fără să cunoşti cine sunt. Dar, mulţumită darului tău de crini, vei cunoaşte. În iertarea pe care i-o oferi acestui necunoscut - străin ţie, şi totuşi, străvechiul tău Prieten - stă eliberarea lui şi izbăvirea ta cu el. Paştele e un prilej de bucurie, nu de jale. Priveşte-ţi Prietenul cel înviat şi sărbătoreşte-i sfinţenia împreună cu mine. Căci Paştele este prilejul mântuirii tale, odată cu a mea.

II. Darul de crini

1. Priveşte toate nimicurile făcute să împodobească trupul, să îl acopere sau să îi fie de folos. Uită-te la toate lucrurile inutile făcute să îi desfete ochii. Gândeşte-te câte ai făcut pentru plăcerea trupului şi aminteşte-ţi că toate au fost menite să dea o aparenţă de frumos unui lucru care îţi pare odios. Vrei să foloseşti acest lucru odios să îţi ademeneşti fratele şi să atragi ochii trupului său? Învaţă că nu îi oferi decât o cunună de spini, nerecunoscând trupul drept ce este şi încercând să îţi justifici felul în care îi interpretezi valoarea prin faptul că îl acceptă fratele tău. Darul însă îţi declară fratele nevaloros în ochii tăi, iar acceptarea şi încântarea lui îi confirmă lipsa de valoare în proprii-i ochi.

2. Darurile nu se fac prin trupuri, dacă e să fie date şi primite cu adevărat. Căci trupurile nu pot nici oferi, nici accepta; nici acorda, şi nici lua. Numai mintea poate evalua, şi numai ea decide ce vrea să primească şi să dea. Şi fiece dar pe care îl oferă depinde de ce vrea ea. Ea îşi va împodobi casa aleasă cât se poate de atent, pregătind-o să primească darurile pe care le vrea ea oferindu-le celor ce vin la casa ei aleasă sau celor pe care ar vrea să îi atragă în ea. Şi aici vor face schimb de daruri, oferind şi primind ce judecă minţile lor că este demn de ele.

3. Fiecare dar e o evaluare a celui ce primeşte şi a *celui care dă.* Nu există cineva care să nu îşi considere casa aleasă un altar închinat sie însuşi. Nu există cineva care să nu urmărească să atragă aici adoratorii lucrului pe care l-a pus pe altar, făcându-l să le merite devoţiunea. Şi fiecare şi-a pus o lumină pe altar, ca ei să vadă ce-a pus el acolo şi să îl ia ca bun al lor. Iată valoarea pe care v-o atribui fratelui tău şi ţie însuţi. Iată darul pe care vi-l faci la amândoi; judecata ta la adresa Fiului lui Dumnezeu. Nu uita că cel căruia îi oferi darul e mântuitorul tău. Oferă-i spini, şi te răstigneşti pe *tine.* Oferă-i crini, şi te eliberezi pe tine.

4. Am mare nevoie de crini, căci Fiul lui Dumnezeu nu m-a iertat. Oare pot să îi ofer iertare când el îmi oferă spini? Căci cel care oferă spini cuiva e încă împotriva mea şi, fără el, e cineva întreg? Fii prietenul lui pentru mine, să fiu iertat şi să îl vezi întreg pe Fiul lui Dumnezeu. Dar uită-te mai întâi la altarul casei tale alese şi vezi ce îmi închini pe el. Dacă sunt spini cu ţepi care lucesc tăios într-o lumină roşu-sângerie, trupul e casa ta aleasă şi separarea e darul pe care mi-l oferi. Şi totuşi, spinii au dispărut. Priveşte-i acum şi mai de-aproape, şi vei vedea că altarul tău nu mai e ce-a fost.

5. Tu priveşti încă cu ochii trupului, iar ei nu pot să vadă decât spini. Dar ai cerut şi ai primit un alt mod de a vedea. Cei ce acceptă scopul Spiritului Sfânt ca propriul lor scop Îi împărtăşesc şi viziunea. Iar ce Îi dă posibilitatea să Îşi vadă scopul iradiind din fiecare altar este acum al tău şi al Său, deopotrivă. El nu vede străini, ci doar prieteni preaiubiţi şi iubitori. Nu vede spini, ci numai crini, licărind în văpaia blândă a păcii care se răsfrânge peste tot ce vede şi iubeşte El.

6. De Paştele acesta, priveşte-ţi fratele cu alţi ochi. M-ai iertat *într-adevăr.* Şi totuşi, nu îţi pot folosi darul de crini cât timp nu îi vezi. Şi nici tu nu îmi poţi folosi darul dacă nu îl împărtăşeşti. Viziunea Spiritului Sfânt nu e un dar neînsemnat, o jucărie pe care să o arunci de colo-colo şi apoi să o laşi. Ascultă şi auzi cu mare atenţie, şi nu socoti că este doar un vis, un gând indiferent cu care să te joci, o jucărea pe care să o apuci din când în când şi apoi să o pui deoparte. Căci, dacă o tratezi aşa, aşa va şi fi pentru tine.

7. Ai acum capacitatea de-a vedea dincolo de toate iluziile. Ţi s-a dat să nu vezi spini, nici străini, nici obstacole în calea păcii. Acum, frica de Dumnezeu nu mai contează pentru tine. Cui îi e frică să privească nişte iluzii, când ştie că îi stă alături mântuitorul? Cu el, viziunea ta a devenit cea mai mare putere de-a desface iluziile pe care a putut-o da Dumnezeu Însuşi. Căci, ce I-a dat Dumnezeu Spiritului Sfânt, ai primit tu. Fiul lui Dumnezeu contează pe tine să se elibereze. Căci ai cerut şi ţi s-a dat puterea

de-a privi acest ultim obstacol şi de-a nu vedea nici spini, nici cuie care să îl răstignească pe Fiul lui Dumnezeu şi să îl încoroneze rege al morţii.

8. Casa ta aleasă e dincolo, de partea cealaltă a vălului. Ţi s-a pregătit foarte atent şi e gata acum să te primească. Nu o vei vedea cu ochii trupului. Dar ai tot ce îţi trebuie. Casa ta te tot cheamă de când a început timpul şi nu ai reuşit nicicând să nu o auzi. Ai auzit, dar nu ai ştiut nici cum să te uiţi, nici unde. Acum ştii. În tine stă cunoaşterea, gata să fie dezvăluită şi eliberată de toată spaima ce a ţinut-o ascunsă. Nu *este* frică în iubire. Cântecul de Paşti este refrenul vesel că Fiul lui Dumnezeu nu a fost răstignit. Să ne ridicăm ochii împreună, nu cu frică, ci cu credinţă. Şi nu va fi nicio frică în noi, căci nu vor fi iluzii în felul nostru de-a vedea; doar un făgaş spre uşa deschisă a Cerului, casa pe care o împărţim în tihnă şi în care trăim, blând şi paşnic, împreună şi ca unitate.

9. Nu vrei să te ducă fratele tău acolo? Inocenţa lui îţi va lumina drumul, oferindu-ţi lumina ei călăuzitoare şi protecţia ei fără de greş, şi răsfrângându-se din altarul sfânt din el, unde ai pus crinii iertării. Lasă-l să îţi fie mântuitorul de iluzii şi priveşte-l cu noua viziune care vede crinii şi îţi aduce bucurie. Trecem dincolo de vălul fricii, luminându-ne unul altuia drumul. Sfinţenia ce ne conduce e în noi, după cum e şi casa noastră. Aşa vom găsi ce a menit că vom găsi Cel Ce ne conduce.

10. Acesta e drumul Cerului şi al păcii pascale, în care ne unim conştientizând cu bucurie că Fiul lui Dumnezeu a înviat din trecut şi s-a trezit la prezent. Acum e liber, nelimitat în comuniunea lui cu tot ce este în interiorul lui. Acum, crinii inocenţei lui sunt neatinşi de vinovăţie şi feriţi, deopotrivă, de răceala îngheţată a fricii şi de mana nimicitoare a păcatului. Darul tău l-a scăpat de spini şi cuie, şi braţul lui puternic e liber să te îndrume cu bine prin ele şi mai departe. Mergi cu el acum plin de bucurie, căci mântuitorul de iluzii a venit să te întâmpine şi să te conducă la voi acasă.

11. Iată-ţi mântuitorul şi prietenul, eliberat de răstignire prin viziunea ta şi liber să te conducă acum unde vrea el să fie. Nu te va părăsi, nici nu îşi va abandona mântuitorul la durere. Şi, împreună, tu şi fratele tău veţi parcurge bucuroşi drumul inocenţei, cântând la vederea uşii deschise a Cerului şi la recunoaşterea casei care v-a chemat. Dă-i bucuros fratelui tău libertatea şi puterea de-a te conduce acolo. Şi vino în faţa altarului său sfânt, unde aşteaptă puterea şi libertatea, să oferiţi şi să primiţi conştienţa strălucitoare care vă conduce acasă. Lampa e aprinsă în tine pentru fratele tău. Şi, de mâinile care i-au dat-o, vei fi condus, dincolo de frică, la iubire.

III. Păcatul ca ajustare

1. Credinţa în păcat este o ajustare. Iar ajustarea este o schimbare, un salt perceptual sau o credinţă potrivit căreia ce a fost până odinioară s-a preschimbat. Prin urmare, fiecare ajustare e o distorsiune, pentru a cărei susţinere împotriva realităţii trebuie să se recurgă la mecanisme de apărare. Cunoaşterea nu cere ajustări şi se pierde, de fapt, dacă se întreprinde orice transformare sau schimbare. Căci acestea o reduc imediat la o simplă percepţie; un mod de a privi din care s-a pierdut certitudinea şi în care a intrat îndoiala. Acestei condiţii deteriorate îi *sunt* necesare nişte ajustări, pentru că nu e adevărată. Ce fiinţă trebuie să se ajusteze la adevăr, care nu face apel decât la ce e ea, ca să înţeleagă?

2. Ajustările de orice fel ţin de eu. Căci lui îi aparţine credinţa nestrămutată că toate relaţiile depind de ajustări, să facă din ele ce vrea el. Relaţiile directe, în care nu apar perturbări, sunt veşnic considerate periculoase. Eul s-a desemnat singur mediatorul tuturor relaţiilor, făcând toate ajustările pe care le crede de cuviinţă şi inserându-le între cei ce vor să se întâlnească, pentru a-i ţine separaţi şi a le împiedica unirea. Această perturbare studiată te împiedică să îţi recunoşti relaţia sfântă drept ce este.

3. Cei sfinţi nu perturbă adevărul. Ei nu se tem de el, căci tocmai în adevăr îşi recunosc

sfinţenia şi se bucură de ce văd. Ei îl privesc direct, fără să încerce să se ajusteze la el sau pe el la ei. Şi văd, de aceea, că a fost în ei, fără să decidă în prealabil unde îl vor. Privirea lor nu face decât să pună o întrebare şi le răspunde ce văd ei. Tu faci lumea şi apoi te ajustezi la ea şi pe ea la tine. Şi, în percepţia ta, care v-a făcut pe amândoi, nu există nicio diferenţă între ea şi tine.

4. O simplă întrebare mai rămâne, şi necesită răspuns. Îţi place ce ai făcut - o lume a atacului şi crimei, prin care îţi croieşti timidul drum printre pericole constante, singur şi înspăimântat, sperând cel mult că moartea va mai aştepta un pic înainte de-a te prinde şi de-a te face să dispari? *Lumea aceasta este născocirea ta.* E un tablou înfăţişând ce crezi că eşti şi cum te vezi pe tine. Un ucigaş *este* cuprins de spaimă, iar cei care ucid se tem de moarte. Toate acestea sunt doar gândurile înfricoşate ale celor ce vor să se ajusteze la o lume devenită înfricoşătoare tocmai prin aceste ajustări. Şi, din ce e trist în sinea lor, îşi aruncă privirea, cu mâhnire, în afară şi văd tristeţea în afara lor.

5. Te-ai întrebat vreodată cum e de fapt lumea, cum ar arăta văzută prin ochi fericiţi? Lumea pe care o vezi nu e decât o judecată asupra ta. Ea nu există. Dar judecata emite un verdict asupra ei, o justifică şi îi dă realitate. Iată ce e lumea pe care o vezi: o judecată asupra ta, emisă de tine. Eul păstrează cu grijă acest portret nesănătos pe care ţi-l faci tu - căci este chipul lui, un chip pe care îl iubeşte - şi îl pune în lume, în afara ta. Şi la această lume trebuie să te ajustezi cât crezi că acest tablou e în afară, iar tu, la mila lui. Lumea aceasta *este* nemiloasă şi, dacă ar fi în afara ta, ar trebui pe bune să te temi. Dar tocmai tu ai făcut-o nemiloasă, şi acum, dacă nemilostivirea pare a te privi, la rândul ei, din tot ce vezi, ea poate să fie corectată.

6. Cine poate rămâne nesfânt multă vreme într-o relaţie sfântă? Lumea pe care o văd cei sfinţi e una cu ei, după cum şi lumea pe care o vede eul este ca el. Lumea pe care o văd cei sfinţi e frumoasă pentru că îşi văd inocenţa în ea. Nu i-au spus ce e; nu au făcut ajustări să corespundă ordinelor lor. Au întrebat-o cu blândeţe şi în şoaptă: „Ce eşti?" Iar Cel Ce veghează toată percepţia le-a răspuns. Nu lua judecata lumii ca răspuns la întrebarea: „Ce sunt?" Lumea crede în păcat, dar credinţa care a făcut-o cum o vezi nu este în afara ta.

7. Nu căuta să îl faci pe Fiul lui Dumnezeu să se ajusteze la propria lui demenţă. Există un străin în el, care a nimerit întâmplător în casa adevărului şi care va pleca de acolo. A venit fără vreun scop, dar nu va rămâne înaintea luminii strălucitoare pe care ţi-a oferit-o Spiritul Sfânt şi pe care ai acceptat-o. Căci, acolo, străinul e lăsat fără adăpost şi eşti primit *tu.* Nu îl întreba pe acest străin trecător: „Ce sunt?" Căci e singurul lucru din tot universul care nu ştie. Dar tocmai pe el îl întrebi şi tocmai la răspunsul lui vrei să te ajustezi. Acest singur gând fantezist, de o aroganţă cumplită, şi totuşi, atât de mărunt şi de neînsemnat, încât trece neobservat prin universul adevărului, devine călăuza ta. Tocmai pe el îl întrebi semnificaţia universului. Şi pe singurul lucru orb din tot universul văzător al adevărului îl întrebi: „Cum să îl privesc pe Fiul lui Dumnezeu?"

8. Se cere oare judecată unui lucru văduvit total de judecată? Şi, dacă ai făcut-o, i-ai crede oare răspunsul şi te-ai ajusta la el de parcă ar fi chiar adevărul? Lumea pe care o vezi e răspunsul pe care ţi l-a dat, iar tu i-ai dat puterea să ajusteze lumea ca să îşi facă adevărat răspunsul. Ai întrebat acest suflu de nebunie care e înţelesul relaţiei tale nesfinte şi ai ajustat-o în funcţie de răspunsul lui dement. Cât te-a făcut de fericit? Oare ţi-ai întâlnit fratele cu bucuria de a-l binecuvânta pe Fiul lui Dumnezeu şi i-ai adus mulţumiri pentru toată fericirea ce ţi-a acordat-o? Oare ţi-ai recunoscut fratele ca darul veşnic ce ţi-l face Dumnezeu? Oare ai văzut sfinţenia ce s-a răsfrânt, deopotrivă, în fratele tău şi în tine spre a vă binecuvânta unul pe altul? Iată scopul relaţiei voastre sfinte. Nu cere de la singurul lucru care o mai vrea nesfântă mijloacele prin care se obţine. Nu îi da puterea de-a ajusta mijloacele şi scopul.

9. Prizonierii puşi în lanţuri grele ani de zile, înfometaţi şi vlăguiţi, slabi şi istoviţi, cu ochi

plecaţi atât de îndelung în întuneric, încât nu îşi mai amintesc lumina, nu sar de bucurie în clipa în care sunt eliberaţi. Mai trece câtva timp până înţeleg ce este libertatea. Fără putere, ai căutat anemic şi pe dibuite în ţărână şi ai găsit mâna fratelui tău, nesigur dacă să îi dai drumul sau să apuci mai strâns o viaţă demult uitată. Apuc-o şi mai strâns, şi ridică-ţi ochii să îţi vezi puternicul însoţitor, în care stă înţelesul libertăţii tale. A părut să fie răstignit alături de tine. Şi totuşi, sfinţenia lui a rămas intactă şi desăvârşită; şi, alături de el, astăzi vei intra cu el în Rai şi vei cunoaşte pacea dumnezeiască.

10. Iată voia mea pentru tine şi fratele tău, şi pentru fiecare dintre voi unul pentru altul şi pentru sine însuşi. Aici e doar sfinţenie şi unire fără limite. Căci ce e Cerul, dacă nu unire, directă şi perfectă, fără vălul fricii asupra ei? Aici una suntem, privindu-ne unul pe altul şi pe noi înşine cu perfectă blândeţe. Aici devin imposibile toate gândurile oricărei separări între noi. Tu, care ai fost prizonier în separare, eşti eliberat acum în Rai. Şi aici mă voi uni cu tine, prietenul meu, fratele meu şi Sinele meu.

11. Darul pe care i-l faci fratelui tău mi-a dat certitudinea că unirea noastră va fi cât de curând. Împărtăşeşte, atunci, această credinţă cu mine şi cunoaşte că e îndreptăţită. În iubirea desăvârşită nu este frică *pentru că* nu ştie de păcat şi trebuie să îi privească şi pe alţii cum se priveşte pe ea. Privind cu milă înăuntru, de ce se poate teme în afară? Cei inocenţi văd siguranţă, iar cei curaţi cu inima Îl văd pe Dumnezeu în Fiul Său, şi se bizuie pe Fiu să îi conducă la Tatăl. Şi, unde vor să meargă ei, dacă nu acolo unde vor să fie? Acum, tu şi fratele tău vă veţi conduce reciproc la Tatăl cu aceeaşi certitudine cu care Dumnezeu Şi-a creat Fiul sfânt şi l-a păstrat tot sfânt. În fratele tău e lumina veşnicei făgăduinţe dumnezeieşti a nemuririi tale. Vezi-l fără păcat, şi nu va putea *fi* nicio frică în tine.

IV. Intrarea în arcă

1. Nimic nu îţi poate dăuna dacă nu îi dai tu puterea să o facă. Dar *tu* dai putere în modul în care legile acestei lumi interpretează actul de a da: dând, pierzi. Nu e la discreţia ta să dai putere. Puterea ţine de Dumnezeu, fiind dată de El şi redeşteptată de Spiritul Sfânt, Care ştie că, dând, câştigi. El nu dă putere nici păcatului - şi, de aceea, acesta nu o are -, nici rezultatelor lui, după cum le vede lumea aceasta: boala şi moartea şi suferinţa şi durerea. Aceste lucruri nu s-au petrecut pentru că Spiritul Sfânt nu le vede şi nu dă putere sursei lor pretinse. Aşa te ţine El liber de ele. Fiind fără iluzii referitor la ce eşti tu, Spiritul Sfânt Îi dă simplu totul lui Dumnezeu, Care a dat deja şi a primit tot ce e adevărat. Ce e neadevărat, El nici nu a primit, nici nu a dat.

2. Păcatul nu are loc în Cer, unde rezultatele lui sunt străine şi nu pot intra, după cum nici sursa lor nu poate. Iată de ce e nevoie să îţi vezi fratele fără păcat. În el *este* Cerul. Dacă vezi păcat în el în schimb, Cerul e pierdut pentru tine. Dar, dacă îl vezi aşa cum e, ce e al tău se răsfrânge de la el la tine. Mântuitorul tău îţi dă numai iubire, dar de tine depinde ce vrei să primeşti de la el. Lui i-e dat să îţi treacă toate greşelile cu vederea, şi în asta stă propria lui mântuire. Dar şi a ta. În felul în care o interpretează Spiritul Sfânt, mântuirea e o lecţie despre cum dai. E redeşteptarea legilor lui Dumnezeu în minţi ce au stabilit alte legi şi le-au dat puterea de-a pune în aplicare ceea ce Dumnezeu nu a creat.

3. Legile tale demente au fost făcute să garanteze că vei face greşeli, şi le vei da putere asupra ta acceptându-le rezultatele drept ceea ce meriţi. Ce ar putea să fie asta, dacă nu curată nebunie? Aşa ceva vrei să vezi în cel ce te mântuieşte de demenţă? El e la fel de liber de ea cum eşti şi tu, şi, în libertatea pe care o vezi în el, o vezi pe a ta. Căci o împărtăşiţi. Ce a dat Dumnezeu respectă numai şi numai legile Lui. Iar cei ce le respectă e imposibil să sufere rezultatele oricărei alte surse.

4. Cei ce aleg libertatea vor resimţi numai rezultatele ei. Puterea lor ţine de Dumnezeu şi o vor da doar celor date de Dumnezeu, pentru a o împărtăşi cu ei. În afara ei, nimic nu îi poate atinge,

căci nu văd altceva, împărtăşindu-şi puterea după Voia lui Dumnezeu. Aşa se stabileşte şi se păstrează libertatea lor. E susţinută prin toată ispita de-a întemniţa şi de-a fi întemniţată. Pe cei ce au învăţat ce este libertatea ar trebui să îi întrebi ce este. Nu întreba vrabia cum se avântă vulturul, căci cei cu aripi mici nu au acceptat pentru ei înşişi puterea de-a împărtăşi cu tine.

5. Nepăcătoşii dau cum au primit. Vezi, aşadar, puterea nepăcătoşeniei în fratele tău şi împărtăşeşte cu el puterea eliberării de păcat pe care i-ai oferit-o lui. Fiecărui pribeag care cutreieră pământul într-o solitudine aparentă i se dă un mântuitor, care are aici o funcţie specială: să îl elibereze, şi să se elibereze deci. În lumea separării fiecare e desemnat separat, deşi sunt cu toţii acelaşi. Dar cei ce ştiu că sunt cu toţii acelaşi nu au nevoie de mântuire. Şi fiecare îşi găseşte mântuitorul când e gata să privească faţa lui Cristos şi să Îl vadă nepăcătos.

6. Planul nu e elaborat de tine şi nu trebuie să te preocupe decât partea care ţi s-a dat de învăţat. Căci Cel Care cunoaşte restul Se va ocupa de rest fără ajutorul tău. Dar să nu crezi că nu are nevoie de partea ta să Îl ajute în ce priveşte restul. Căci în partea ta stă întregul, fără de care nu e deplină nicio parte, şi nici întregul nu e deplin fără partea ta. În arca păcii se intră doi câte doi, dar, odată cu ei, intră şi începutul unei alte lumi. Aici trebuie să intre fiece relaţie sfântă, să înveţe funcţia specială pe care o deţine în planul Spiritului Sfânt, din moment ce Îi împărtăşeşte acum scopul. Iar, când se va atinge acest scop, va apărea o lume nouă, în care păcatul nu poate intra; o lume nouă, în care Fiul lui Dumnezeu poate intra fără frică şi în care se odihneşte puţin, să uite închisoarea şi să îşi amintească libertatea. Cum poate să intre, să se odihnească şi să îşi amintească, fără tine? Dacă nu eşti acolo şi tu, el nu este deplin. Şi tocmai acolo îşi aduce aminte de deplinătatea lui.

7. Acesta e scopul care ţi s-a dat. Să nu crezi că iertarea pe care i-o oferi fratelui tău vă serveşte numai vouă. Căci toată lumea nouă stă în mâinile fiecăror doi ce intră aici să se odihnească. Şi, în timp ce se odihnesc, faţa lui Cristos străluceşte asupra lor şi îşi amintesc legile lui Dumnezeu, uitând de restul şi tânjind doar la împlinirea deplină a legilor Lui în ei şi în toţi fraţii lor. Crezi oare că, atunci când se va înfăptui asta, te vei odihni fără de ei? Nu îi vei putea lăsa pe dinafară pe niciunul, după cum nici eu nu te-aş putea lăsa fără să uit o parte din mine însumi.

8. Te întrebi poate cum poţi să ai pace când, atât cât eşti în timp, sunt atâtea de făcut înainte ca să se deschidă drumul către pace. Poate ţi se pare un lucru imposibil. Întreabă-te însă dacă e posibil ca Dumnezeu să aibă un plan de mântuire a ta care să nu funcţioneze. Odată ce Îi accepţi planul ca singura funcţie pe care vrei să o îndeplineşti, nu vor fi lucruri pe care Spiritul Sfânt să nu le aranjeze pentru tine, fără niciun efort din partea ta. El va merge înaintea ta, netezindu-ţi cărarea şi nelăsându-ţi în cale nici pietre de care să te împiedici, nici obstacole care să te oprească în drum. Nu ţi se vor refuza cele trebuincioase. Toate dificultăţile aparente vor dispărea complet înainte de-a ajunge tu la ele. Nu trebuie să îţi faci griji pentru nimic; nu trebuie să te preocupe decât singurul scop pe care vrei să îl îndeplineşti. Cum ţi s-a dat, aşa se va şi îndeplini. Garanţia lui Dumnezeu va ţine în faţa tuturor obstacolelor, căci se bazează pe certitudine, nu pe întâmplare. Se bazează pe *tine.* Căci ce poate fi mai cert decât un Fiu de-al lui Dumnezeu?

V. Vestitorii veşniciei

1. În lumea aceasta, Fiul lui Dumnezeu e cel mai aproape de el însuşi într-o relaţie sfântă. Acolo începe să găsească certitudinea pe care o are, în el, Tatăl său. Şi, tot acolo, îşi găseşte funcţia de-a restitui legile Tatălui său părţii care a fost ţinută în afara lor şi de-a găsi ce s-a pierdut. Numai în timp ceva se poate pierde, şi nu se pierde niciodată pentru totdeauna. Aşa se contopesc în timp, treptat, părţile Fiului lui Dumnezeu şi, cu fiecare contopire, sfârşitul timpului e adus tot mai aproape. Fiece

miracol de contopire e un puternic vestitor al veşniciei. Cel ce are un singur scop, unificat şi sigur, nu se poate teme. Cel care îşi împărtăşeşte scopul cu el nu *poate* să nu fie una cu el.

2. Fiecare vestitor al veşniciei cântă sfârşitul păcatului şi al fricii. Fiecare vorbeşte în timp despre ce transcende cu mult timpul. Două voci ce se înalţă împreună cheamă inimile tuturor să bată la unison. Şi, în acea singură bătaie, unitatea iubirii se proclamă şi se primeşte cu căldură. Pace relaţiei tale sfinte, ce are puterea să ţină laolaltă unitatea Fiului lui Dumnezeu. Îi dai fratelui tău pentru toţi şi, prin darul pe care îl faci, pe toţi îi bucuri. Nu uita Cine ţi-a dat darurile ce le dai şi, neuitând asta, îţi vei aminti Cine I-a dat darurile ca să ţi le dea.

3. E imposibil să supraestimezi valoarea fratelui tău. Numai eul face asta, dar asta nu înseamnă decât că vrea să şi-l aroge pe celălalt şi, de aceea, îi atribuie o valoare mult prea mică. E clar că inestimabilul nu poate fi evaluat. Oare recunoşti frica pe care o stârneşte încercarea fără sens de-a judeca un lucru care îţi depăşeşte atât de mult judecata, încât nici măcar nu poţi să îl vezi? Nu judeca ce îţi este invizibil căci nu o să îl vezi nicicând, ci aşteaptă-i răbdător venirea. Ţi se va da să vezi valoarea fratelui tău când tot ce vei vrea pentru el va fi pacea. Şi, ce vrei pentru el, vei primi.

4. Cum poţi estima valoarea celui ce îţi oferă pace? Vrei altceva în afara lucrului pe care ţi-l oferă el? Valoarea lui a fost stabilită de Tatăl său şi o vei recunoaşte când vei primi, prin el, darul Tatălui său. Ce e în sinea lui va străluci atât de puternic în ochii tăi recunoscători, încât îl vei iubi pur şi simplu şi te vei bucura. Nu te vei gândi să îl judeci, căci cine vrea să vadă faţa lui Cristos, dar insistă că judecata are totuşi rost? Căci această insistenţă ţine de cei care nu văd. Ai de ales între viziune şi judecată, dar nu le poţi alege pe amândouă.

5. Trupul fratelui tău vă e la fel de nefolositor şi lui, şi ţie. Când e folosit doar aşa cum te învaţă Spiritul Sfânt, nu are nicio funcţie. Căci minţile nu au nevoie de trup pentru a comunica. Vederea ce vede trupul nu are niciun folos care să slujească scopului unei relaţii sfinte. Şi, cât îţi vezi fratele aşa, mijlocul şi scopul nu vor fi aliniate. De ce ar trebui să treacă atâtea clipe sfinte până la împlinirea acestui lucru, când una singură ar fi de ajuns? Nu *există* decât una. Micul suflu de veşnicie ce străbate timpul ca o lumină aurie e unul şi acelaşi: nimic înainte şi nimic după el.

6. Tu consideri fiecare clipă sfântă un punct diferit în timp. Ea nu se schimbă niciodată. Tot ce a cuprins sau va cuprinde vreodată este chiar acum aici. Trecutul nu îi sustrage absolut nimic, iar viitorul nu îi va adăuga nimic în plus. Prin urmare, aici e totul. Aici e frumuseţea relaţiei tale, cu mijlocul şi scopul aflate deja într-o perfectă armonie. Aici ţi s-a oferit deja credinţa desăvârşită pe care, într-o bună zi, i-o vei oferi fratelui tău; aici s-a dat deja iertarea nelimitată pe care i-o vei da, şi ai văzut deja faţa lui Cristos pe care urmează încă să o vezi.

7. Poţi oare să evaluezi dăruitorul unui dar ca acesta? Ai schimba oare darul acesta cu un altul? Darul acesta îţi readuce aminte de legile lui Dumnezeu. Şi, prin simpla lor reamintire, legile ce te-au ţinut prizonierul durerii şi al morţii trebuie date uitării. Ce îţi oferă trupul fratelui tău nu e un dar. Vălul ce ascunde darul îţi ascunde şi fratele. El *este* darul, dar nu o ştie. Nici tu nu o ştii. Şi totuşi, ai încredere că Cel Ce vede darul în fratele tău şi în tine îl va oferi şi îl va primi pentru voi doi. Şi, prin viziunea Lui, îl vei vedea şi, prin înţelegerea Lui, îl vei recunoaşte şi îl vei iubi ca pe propriul tău dar.

8. Alină-te şi simte cum veghează Spiritul Sfânt asupra ta, cu iubire şi încredere deplină în ce vede. Îl cunoaşte pe Fiul lui Dumnezeu şi împărtăşeşte certitudinea Tatălui său că universul stă în mâinile lui blânde în siguranţă şi în pace. Să ne gândim acum ce trebuie să înveţe ca să împărtăşească încrederea pe care o are Tatăl său în el. Ce e el, de i-o acordă Creatorul universului şi de o ştie în siguranţă? El nu se vede aşa cum îl cunoaşte Tatăl său. Şi totuşi, e cu neputinţă ca încrederea lui Dumnezeu să fie greşit acordată.

VI. Templul Spiritului Sfânt

1. Semnificaţia Fiului lui Dumnezeu stă numai în relaţia lui cu Creatorul. Dacă ar fi altundeva, ar fi la voia întâmplării, dar nu *există* altceva. Iar aceasta e întru totul iubitoare şi veşnică. Fiul lui Dumnezeu a inventat însă o relaţie nesfântă între el şi Tatăl său. Adevărata lui relaţie e o relaţie de unire desăvârşită şi de neîntreruptă continuitate. Cea făcută de el e parţială, egocentrică, fragmentată şi plină de frică. Cea creată de Tatăl său cuprinde întru totul Sinele şi Îl extinde. Cea făcută de el e întru totul autodistructivă şi autolimitantă.

2. Nimic nu poate arăta mai bine acest contrast decât experienţa unei relaţii sfinte şi a unei relaţii nesfinte. Prima se bazează pe iubire, sprijinindu-se pe ea senină şi netulburată. Trupul nu o perturbă. Orice relaţie în care intră trupul nu se bazează pe iubire, ci pe idolatrie. Iubirea doreşte să fie cunoscută, înţeleasă şi împărtăşită pe deplin. Ea nu are secrete, nici lucruri pe care să le izoleze şi să le ascundă. Ea păşeşte în lumina soarelui, cu ochii larg deschişi şi calmă, cu o întâmpinare surâzătoare şi o sinceritate atât de simplă şi de evidentă, încât nu poate fi greşit înţeleasă.

3. Idolii însă nu împărtăşesc, idolii acceptă, dar nu înapoiază niciodată. Pot fi iubiţi, dar nu pot iubi. Nu înţeleg ce li se oferă, şi orice relaţie în care intră şi-a pierdut înţelesul. Faptul că sunt iubiţi a făcut iubirea să îşi piardă tot înţelesul. Ei trăiesc în taină, urând lumina soarelui şi iubind întunericul trupului, în care se pot ascunde şi îşi pot ascunde secretele alături de ei. Nu au relaţii, căci, unde sunt ei, alţii nu sunt bine-veniţi. Şi nici nu surâd nimănui, nici nu îi văd pe cei care le surâd.

4. Iubirea nu are temple întunecate în care misterele se ţin obscure şi ascunse de soare. Ea nu caută putere, ci relaţii. Trupul e arma aleasă a eului de-a căuta putere prin relaţii. Iar relaţiile lui trebuie să fie nesfinte, căci nici măcar nu vede ce sunt. Te vrea numai pentru prinosurile de pe urma cărora prosperă idolii lui. Restul îl aruncă pur şi simplu, căci consideră nevaloros tot ce i-ar putea oferi. Lipsit de adăpost, eul caută să adune cât mai multe trupuri în care să îşi aşeze idolii, stabilindu-le astfel ca temple închinate lui.

5. Templul Spiritului Sfânt nu e un trup, ci o relaţie. Trupul e o bucăţică de întuneric izolată, o cameră secretă şi ascunsă, un mic strop de mister fără sens, un loc îngrădit şi protejat cu grijă, care însă nu ascunde nimic şi nu are niciun înţeles. Aici relaţia nesfântă evadează din realitate şi caută firimituri să supravieţuiască. Aici vrea să îşi târască fraţii, ţinându-i aici în idolatria ei. Aici este „în siguranţă", căci iubirea nu poate să intre aici. Spiritul Sfânt nu Îşi construieşte templele unde iubirea nu poate să fie niciodată. Oare Cel Ce vede faţa lui Cristos şi-ar alege drept casă singurul loc din tot universul în care nu poate fi văzută?

6. Nu poţi face din trup templul Spiritului Sfânt şi nu va fi niciodată locaşul iubirii. El este casa idolatrului şi a condamnării iubirii. Căci aici iubirea e transformată în ceva înfricoşător şi speranţa e abandonată. Chiar şi idolii care sunt veneraţi aici sunt învăluiţi în mister şi separaţi de cei ce îi venerează. Acesta e templul dedicat nerelaţiilor şi neînapoierii. Aici „misterul" separării e perceput cu evlavie şi tratat cu reverenţă. Ceea ce Dumnezeu *nu* vrea să existe e ţinut aici „la adăpost" de El. Dar nu îţi dai seama că lucrul de care te temi în fratele tău şi pe care nu vrei să îl vezi în el e lucrul care Îl face pe Dumnezeu să îţi pară înfricoşător şi să îţi rămână necunoscut.

7. Idolatrii se vor teme întotdeauna de iubire, căci nimic nu îi ameninţă atât de serios ca apropierea iubirii. Lasă iubirea să se apropie de ei şi să vadă dincolo de trup - după cum, precis, o va şi face -, iar ei se vor retrage plini de teamă, simţind cum începe să se cutremure şi să slăbească temelia de o aparentă fermitate a templului lor. Frate, tremuri odată cu ei. Dar nu te temi decât de vestitorul evadării. Acest loc al întunericului nu este casa ta. Templul tău nu e ameninţat. Nu mai eşti un idolatru. Scopul Spiritului Sfânt stă la adăpost în relaţia ta, şi nu în trupul tău. Ai scăpat de trup. Unde eşti tu,

trupul nu poate să intre, căci Spiritul Sfânt a aşezat acolo templul Său.

8. Relaţiile nu au o ordine. Ele fie sunt, fie nu sunt. O relaţie nesfântă nu e nicio relaţie. E o stare de izolare, care pare a fi ce nu e. Doar atât. În clipa în care a părut posibilă ideea smintită de-a-ţi face o relaţie nesfântă din relaţia cu Dumnezeu, toate relaţiile tale au fost lăsate fără înţeles. În clipa aceea nesfântă s-a născut timpul, şi s-au făcut trupuri care să găzduiască ideea smintită şi să îi dea iluzia realităţii. Aşa a părut să aibă o casă ce rezistă o vreme şi apoi dispare. Căci ce i-ar putea servi drept adăpost acestei idei smintite, contrare realităţii, mai mult de o secundă?

9. Idolii trebuie să dispară şi să nu lase nimic în urma lor. Clipa nesfântă a pretinsei lor puteri este plăpândă ca un fulg de nea, dar fără frumuseţea fulgului de nea. Acesta să fie oare lucrul cu care vrei să înlocuieşti binecuvântarea veşnică a clipei sfinte şi binefacerea ei nelimitată? Preferi oare rea-voinţa relaţiei nesfinte - atât de puternică în aparenţă, atât de greşit înţeleasă şi atât de investită într-o atracţie falsă - clipei sfinte, care îţi oferă înţelegere şi pace? Leapădă-ţi, atunci, trupul şi transcende-l liniştit, ridicându-te să întâmpini ce vrei cu adevărat. Şi, din templul Lui cel sfânt, nu te uita înapoi la lucrul din care te-ai trezit. Căci iluziile nu pot atrage mintea ce le-a depăşit şi le-a lăsat în urmă.

10. Relaţia sfântă reflectă relaţia adevărată pe care o are, în realitate, Fiul lui Dumnezeu cu Tatăl său. Spiritul Sfânt stă în ea, în certitudinea că va dura pentru totdeauna. Ferma ei temelie e veşnic susţinută de adevăr, iar iubirea se răsfrânge asupra ei cu zâmbetul blând şi cu binecuvântarea blajină pe care le-o oferă alor ei. Aici, clipa nesfântă se schimbă bucuros cu cea sfântă a sigurei înapoieri. Aici se ţine deschisă cu blândeţe calea către relaţii adevărate, prin care tu şi fratele tău treceţi împreună, lăsându-vă în urmă trupul, recunoscători, şi odihnindu-vă în Braţele Veşnice. Braţele Iubirii sunt deschise să vă primească şi să vă ofere pace pentru totdeauna.

11. Trupul e idolul eului; credinţa în păcat făcută carne şi proiectată apoi în afară. Asta produce ceva ce pare a fi un zid de carne în jurul minţii, ţinând-o prizonieră într-un mic punct din spaţiu şi din timp, supusă morţii şi dispunând doar de o clipă în care să suspine, să sufere şi să moară în cinstea stăpânului ei. Iar această clipă nesfântă pare să fie viaţa: o clipă de disperare, o mică insulă de nisip uscat, lipsită de apă şi aşezată, în cumpănă precară, pe apa uitării. Aici, Fiul lui Dumnezeu se opreşte puţin să îşi aducă prinosul idolilor morţii şi să îşi continue apoi drumul. Aici e mai mult mort decât viu. Dar, tot aici, alege din nou între idolatrie şi iubire. Aici i se dă să aleagă să petreacă această clipă plătind tribut trupului sau lăsându-se scăpat de el. Aici poate accepta clipa sfântă, ce i se oferă în locul celei nesfinte pe care a ales-o înainte. Şi aici poate învăţa că relaţiile sunt mântuirea lui, şi nu osânda.

12. Tu, care înveţi acest lucru, te mai poţi teme încă, dar nu eşti imobilizat. Clipa sfântă valorează acum, în ochii tăi, mai mult decât aparentul ei echivalent nesfânt, şi ai învăţat că o vrei de fapt doar pe una dintre ele. Nu e momentul să fii trist. Poate confuz, dar nu descurajat. Ai o relaţie *reală,* o relaţie cu înţeles. Seamănă cu relaţia reală pe care o ai cu Dumnezeu ca două picături de apă. Idolatria a trecut şi nu are înţeles. Poate că te mai temi puţin de fratele tău, poate că te mai însoţeşte o umbră rămasă din frica de Dumnezeu. Dar ce contează pentru cei cărora li s-a dat singura relaţie adevărată dincolo de trup? Pot fi opriţi mult de la vederea feţei lui Cristos? Şi pot să îşi refuze mult amintirea relaţiei lor cu Tatăl şi să nu conştientizeze reamintirea Iubirii Lui?

VII. Consecvenţa dintre mijloace şi scop

1. Am vorbit mult despre discrepanţele dintre mijloace şi scop, şi despre cum trebuie aliniate înainte ca relaţia ta sfântă să îţi poată aduce numai bucurie. Dar am mai spus şi că mijloacele

de-a satisface obiectivul Spiritului Sfânt vor veni de la aceeaşi Sursă ca şi scopul Lui. Fiind atât de simplu şi direct, cursul acesta nu are în el inconsecvenţe. Inconsecvenţele aparente sau părţile ce ţi se par mai dificile decât altele sunt doar indicii ale locurilor în care există încă discrepanţe între mijloace şi scop. Acestea îţi produc un mare disconfort. Nu trebuie să fie aşa. Cursul acesta nu îţi cere mai nimic. E imposibil să îţi imaginezi un curs care să ceară atâta de puţin sau care să îţi poată oferi mai mult.

2. Perioada de disconfort ce vine după schimbarea bruscă a scopului unei relaţii de la păcat la sfinţenie poate acum să fie pe sfârşite. În măsura în care o mai resimţi, refuzi să laşi mijloacele în seama Celui Ce a schimbat scopul. Tu recunoşti că vrei obiectivul. Nu eşti dispus să accepţi şi mijloacele? Dacă nu eşti dispus, să admitem atunci că *tu* eşti inconsecvent. Scopurile se ating prin mijloace şi, dacă vrei un scop, trebuie să fii dispus să vrei şi mijloacele. Cu câtă sinceritate poţi să spui: „Vreau lucrul acesta mai presus de toate, dar nu vreau să învăţ mijloacele de a-l dobândi?"

3. Pentru atingerea obiectivului, Spiritul Sfânt cere, într-adevăr, puţin. Şi nu cere mai mult pentru a-ţi da, deopotrivă, şi mijloacele. Mijloacele sunt secundare obiectivului. Iar, când eziţi, precis te înspăimântă scopul, nu mijlocul. Ţine minte acest lucru, căci altfel vei face greşeala de a crede că mijlocul este dificil. Dar cum poate să fie dificil din moment ce ţi se dă pur şi simplu? Mijlocul garantează obiectivul şi e perfect aliniat cu el. Înainte de a-l examina un pic mai atent, ţine minte că, dacă îl crezi imposibil, ţi s-a clătinat dorinţa cu care ai vrut scopul. Căci, dacă un obiectiv e posibil de atins, trebuie să fie posibile şi mijloacele de a-l atinge.

4. E imposibil să vezi în fratele tău un nepăcătos, şi să îl consideri totuşi trup. Nu e oare o imposibilitate ce concordă cu obiectivul sfinţeniei? Căci sfinţenia e doar rezultatul deciziei de a permite anularea efectelor păcatului, ca să se recunoască ce a fost întotdeauna adevărat. Să vezi un trup nepăcătos este cu neputinţă, căci sfinţenia e pozitivă, iar trupul este doar neutru. Nu e păcătos, dar nici nepăcătos nu e. Nimic fiind, trupul nu poate fi investit în mod semnificativ cu însuşirile lui Cristos sau cu ale eului. Şi una, şi alta trebuie să fie o greşeală, căci ambele ar atribui însuşirile acolo unde nu pot fi. Şi ambele trebuie desfăcute în scopurile adevărului.

5. Trupul *este* mijlocul prin care eul încearcă să facă relaţia nesfântă să pară reală. Clipa nesfântă *este* timpul trupurilor. Dar aici *scopul* e păcatul. Acesta nu poate fi atins decât în iluzii, aşa că iluzia că un frate e totuna cu un trup concordă pe deplin cu scopul nesfinţeniei. Datorită acestei consecvenţe, mijlocul rămâne necontestat cât timp ţii la scop. Ce vezi se adaptează la ce doreşti, căci văzul e întotdeauna secundar dorinţei. Şi, dacă vezi trupul, ai ales să judeci, nu să vezi. Căci viziunea, ca relaţiile, nu are o ordine. Fie vezi, fie nu vezi.

6. Cine vede trupul unui frate şi-a judecat fratele şi nu îl vede. Nu îl vede păcătos; ci, pur şi simplu, nu îl vede. În întunericul păcatului, el este invizibil. În întuneric nu poate fi decât închipuit, căci acolo iluziile pe care le deţii despre el nu sunt confruntate cu realitatea lui. Aici, iluziile şi realitatea sunt ţinute separat. Aici, iluziile nu se aduc nicicând la adevăr şi i se ascund întotdeauna. Şi, tot aici, în întuneric, îţi închipui că realitatea fratelui tău e trupul, în relaţii nesfinte cu alte trupuri, slujind cauzei păcatului timp de o clipă, înainte de-a muri.

7. Există, într-adevăr, o diferenţă între această închipuire vană şi viziune. Diferenţa nu constă în ele, ci în scopul lor. Şi una, şi alta nu sunt decât mijloace, potrivite scopului pentru care se folosesc. Niciuna dintre ele nu slujeşte scopului celeilalte, căci fiecare în parte reprezintă *alegerea* unui scop, întrebuinţată în folosul acestuia. Niciuna nu are înţeles fără scopul pentru care a fost menită, nici nu e preţuită ca lucru de sine stătător, separat de intenţie. Mijloacele par reale pentru că e preţuit obiectivul. Iar judecata nu are valoare decât dacă obiectivul e păcatul.

8. Trupul nu poate fi privit decât prin judecată. Faptul că vezi trupul e un indiciu că îţi lipseşte viziunea şi că ai refuzat mijloacele oferite de Spiritul Sfânt pentru a sluji scopului Său. Cum

poate o relaţie sfântă să îşi atingă scopul prin mijloacele păcatului? Judecata ai învăţat-o singur; viziunea ai învăţat-o de la Cel Ce te va dezvăţa de ce te-ai învăţat. Viziunea Lui nu poate să vadă trupul, căci nu poate privi păcatul. Şi aşa te conduce la realitate. Fratele tău sfânt, prin a cărui vedere te eliberezi, nu e o iluzie. Încearcă să nu îl vezi în întuneric, căci închipuirile pe care ţi le faci despre el îţi vor părea reale acolo. Ţi-ai închis ochii să îl ţii pe dinafară. Acesta ţi-a fost scopul şi, cât timp scopul acesta va părea să aibă un înţeles, mijloacele atingerii lui vor fi considerate demne de văzut, aşa că n-o să vezi.

9. Întrebarea ta nu ar trebui să fie: „Cum pot să îmi văd fratele fără un trup?" Ci: „Chiar doresc să îl văd nepăcătos?" Şi, în timp ce întrebi, nu uita că nepăcătoşenia lui te scapă de frică pe *tine.* Mântuirea este obiectivul Spiritului Sfânt. Mijlocul este viziunea. Căci ce văd văzătorii *chiar* e nepăcătos. Cel ce iubeşte nu poate judeca, şi ce vede e lipsit de condamnare. Şi ce vede nu a fost făcut de el, căci i s-a dat să vadă, după cum i s-a dat şi viziunea ce-a făcut posibil să şi vadă.

VIII. Viziunea nepăcătoşeniei

1. Viziunea îţi va parveni mai întâi în străfulgerări, dar acestea vor fi de ajuns să îţi arate ce ţi se dă - ţie, care îţi vezi fratele fără niciun păcat. Adevărul ţi se redă prin dorinţa ta, din moment ce l-ai pierdut prin dorinţa de-a avea altceva. Deschide locul sfânt pe care l-ai închis preţuind „altceva", şi ce nu s-a pierdut nicicând va reveni în linişte. Ţi-a fost păstrat. Viziunea nu ar fi necesară dacă nu s-ar fi făcut judecata. Doreşte acum întreaga ei desfacere, şi ţi se va desface.

2. Nu vrei să îţi cunoşti propria Identitate? Nu ai vrea să îţi schimbi bucuros îndoielile cu certitudinea? Nu ai vrea să scapi de bunăvoie de nefericire şi să reînveţi ce este bucuria? Relaţia ta sfântă îţi oferă toate aceste lucruri. După cum ţi s-a dat, aşa îi vor fi şi efectele. Şi, din moment ce scopul ei sfânt nu a fost făcut de tine, mijloacele prin care îţi revine finalul ei fericit nu ţin nici ele de tine. Bucură-te de ce îţi revine la cerere şi nu te gândi că e nevoie să faci mijloacele sau scopul. Toate acestea ţi se dau - ţie, care nu vrei decât să îţi vezi fratele fără niciun păcat. Toate acestea ţi se dau, aşteptându-ţi dorinţa de-a le primi. Viziunea li se dă de bunăvoie celor care cer să vadă.

3. Nepăcătoşenia fratelui tău ţi se dă într-o lumină strălucitoare, să o priveşti cu viziunea Spiritului Sfânt şi să te bucuri de ea alături de El. Căci pacea va veni la toţi cei care cer, cu dorinţă adevărată şi cu sinceritatea intenţiei, să o împărtăşească cu Spiritul Sfânt şi să concorde cu El referitor la ce e mântuirea. Fii dispus, aşadar, să îţi vezi fratele fără niciun păcat, astfel încât Cristos să poată apărea în faţa viziunii tale şi să îţi aducă bucurie. Şi nu pune niciun preţ pe trupul fratelui tău, care îl ţine legat de iluziile lui de sine. Este dorinţa lui să îşi vadă nepăcătoşenia, după cum este şi a ta. Binecuvântează-l pe Fiul lui Dumnezeu în relaţia ta şi nu vedea în el ce ai făcut din el.

4. Spiritul Sfânt îţi garantează că îţi va reveni tot ce ţi-a voit şi ţi-a dat Dumnezeu. Iată scopul tău acum, iar viziunea care îl face să îţi revină e gata să îţi fie dată. Ai viziunea care îţi dă putinţa să nu vezi trupul. Şi, când îţi vei privi fratele, vei vedea un altar închinat Tatălui tău, sfânt ca Cerul, sclipind de o puritate radioasă şi scânteind de crinii strălucitori care au fost puşi pe el. Ce poţi să preţuieşti mai mult? De ce crezi că trupul e o casă mai bună, un adăpost mai sigur pentru Fiul lui Dumnezeu? De ce ai privi mai degrabă trupul decât adevărul? Cum poţi să preferi motorul distrugerii, alegându-l să înlocuiască sfânta casă pe care ţi-o oferă Spiritul Sfânt şi în care va sălăşlui cu tine?

5. Trupul e semnul slăbiciunii, al vulnerabilităţii şi al pierderii puterii. Oare te poate ajuta un asemenea mântuitor? Oare tocmai unui lucru neajutorat te-ai duce să îi ceri ajutorul la necaz şi la nevoie? Şi ai alege să îi ceri putere tocmai unui lucru mic şi jalnic? Judecata va părea să îţi slăbească mântuitorul. Dar *tu* eşti cel ce are nevoie de puterea lui. Nu există problemă, întâmplare, situaţie sau

nedumerire pe care să nu o rezolve viziunea. Totul e izbăvit când e privit cu viziune. Căci nu e văzul *tău,* şi aduce cu el legile iubite de Cel al Cărui văz este.

6. Tot ce se priveşte cu viziune începe uşor să se lămurească, potrivit legilor pe care i le aduce văzul Lui calm şi cert. Sfârşitul tuturor lucrurilor pe care le priveşte El este întotdeauna sigur. Căci Îi va satisface scopul, văzut într-o formă neajustată şi fiind cât se poate de potrivit să îl satisfacă. Distructivitatea devine benignă şi păcatul se preschimbă în binecuvântare sub blânda Lui privire. Ce putere au ochii trupului să corecteze ce percep? Ochii lui se ajustează la păcat, incapabili să îl omită sub orice formă şi văzându-l pretutindeni, în toate. Priveşte cu ochii lui, şi tot ce ai în faţă va fi condamnat. Tot ce te-ar putea mântui, nu vei vedea nicicând. Relaţia ta sfântă, sursa mântuirii tale, va fi lipsită de înţeles, şi scopul ei preasfânt va fi văduvit de mijlocul împlinirii sale.

7. Judecata e doar o jucărie, un moft, mijlocul lipsit de sens cu ajutorul căruia joci, în închipuirea ta, jocul deşert al morţii. Dar viziunea le pune pe toate la locul lor, aducându-le încetişor sub stăpânirea blândă a legilor Cerului. Ce-ar fi dacă ai recunoaşte că lumea aceasta e o halucinaţie? Ce-ar fi dacă ai înţelege cu adevărat că tu ai inventat-o? Ce-ar fi dacă ţi-ai da seama că cei ce par să mişune prin ea - să păcătuiască şi să moară, să se atace, să se ucidă şi să se distrugă singuri - sunt întru totul ireali? Ai putea să mai crezi în ce vezi, dacă ai accepta acest lucru? Şi ai mai vedea-o?

8. Halucinaţiile dispar când sunt recunoscute ca atare. Iată vindecarea şi remediul. Nu le crede, şi ele dispar. Şi tot ce trebuie să faci este să recunoşti că *tu* ai făcut-o. De îndată ce accepţi acest simplu fapt şi iei asupra ta puterea pe care le-ai dat-o, vei scăpa de ele. Un lucru este cert: halucinaţiile servesc unui scop şi, când scopul acesta nu mai este urmărit, ele dispar. De aceea, întrebarea nu e niciodată dacă le vrei pe ele, ci întotdeauna dacă vrei scopul căruia acestea îi servesc. Lumea aceasta pare să îţi ofere multe scopuri, fiecare diferit şi cu valori diferite. Dar toate sunt acelaşi lucru. Din nou, nu există aici nicio ordine, numai o pretinsă ierarhie de valori.

9. Sunt posibile doar două scopuri. Unul e păcatul, celălalt, sfinţenia. Nu e nimic între ele, iar cea pe care o alegi determină ce vezi. Căci ce vezi este doar felul în care alegi să îţi atingi obiectivul. Halucinaţiile servesc la atingerea obiectivului nebuniei. Sunt mijloace prin care lumea exterioară, proiectată din interior, se ajustează la păcat şi pare să depună mărturie pentru realitatea lui. Afirmaţia că nu există nimic în exterior rămâne adevărată. Dar tocmai asupra nimicului se fac toate proiecţiile. Căci proiecţia este cea care dă „nimicului" tot înţelesul pe care îl are.

10. Ce nu are înţeles nu poate fi perceput, iar înţelesul se uită întotdeauna înăuntru să se găsească, iar *apoi* se uită în afară. Tot înţelesul pe care îl dai lumii exterioare trebuie, aşadar, să reflecte ce ai văzut în interior - sau, mai bine zis, dacă ai reuşit să vezi sau doar ai judecat defavorabil. Viziunea e mijlocul prin care Spiritul Sfânt îţi traduce coşmarele în vise fericite; halucinaţiile fanteziste ce îţi arată toate rezultatele înfricoşătoare ale păcatului închipuit în imaginile calme şi liniştitoare cu care vrea să le înlocuiască. Aceste imagini şi sunete blânde se văd şi se aud cu bucurie. Ele sunt substitutele Lui pentru toate imaginile înspăimântătoare şi toate sunetele urlătoare pe care scopul eului le-a adus la cunoştinţa ta îngrozită. Ele se îndepărtează de păcat, amintindu-ţi că nu realitatea te înspăimântă şi că greşelile pe care le-ai făcut pot fi corectate.

11. Când vei vedea cum se preschimbă ce ţi-a părut îngrozitor în privelişti de pace şi frumuseţe; când vei vedea cum se preschimbă scenele de violenţă şi de moarte în calme imagini de grădini sub cer senin, cu apă limpede, dătătoare de viaţă, curgând voioasă lângă ele în izvoare zglobii ce nu seacă niciodată, cine va mai trebui să te convingă să accepţi darul viziunii? Iar, după viziune, cine va putea să refuze ce trebuie să urmeze? Gândeşte-te o singură clipită la următorul lucru: vei putea să vezi sfinţenia pe care Dumnezeu i-a dat-o Fiului Său. Şi nu va trebui să te gândeşti nicicând că mai ai de văzut altceva.

Capitolul 21
RAŢIUNE ŞI PERCEPŢIE

Introducere

1. Proiecţia face percepţia. Lumea pe care o vezi e ce i-ai dat tu, şi nimic mai mult. Dar, deşi nu e nimic mai mult, nu e nici mai puţin. Iată de ce, pentru tine, ea este importantă. E mărturia stării tale mentale, reprezentarea exterioară a unei condiţii interioare. Cum gândeşte omul, aşa şi percepe. De aceea, nu căuta să schimbi lumea, ci alege să îţi schimbi gândirea la adresa lumii. Percepţia e un rezultat, nu o cauză. Iată de ce ordinea dificultăţii miracolelor e un nonsens. Tot ce e privit cu viziune e vindecat şi sfânt. Tot ce e perceput fără viziune nu are înţeles. Şi, unde nu e înţeles, e haos.

2. Osânda veşnică e judecata pe care o pronunţi asupra ta, şi pe aceasta o vei proiecta asupra lumii. Vezi-o osândită, şi nu vezi decât ce ai făcut să îl răneşti pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă vezi dezastru şi catastrofă, ai încercat să îl răstigneşti. Dacă vezi sfinţenie şi speranţă, te-ai alăturat Voii lui Dumnezeu de a-l elibera. Nu există opţiuni la mijloc, între aceste două decizii. Şi vei vedea mărturia opţiunii tale, şi vei învăţa să recunoşti de aici pentru care ai optat. Lumea pe care o vezi nu face decât să îţi arate câtă bucurie ţi-ai îngăduit să vezi în tine şi să accepţi să ai. Şi, dacă acesta *este* înţelesul ei, atunci puterea de a-i da bucurie trebuie să fie în tine.

I. Cântecul uitat

1. Nu uita că lumea pe care o „văd" nevăzătorii trebuie să fie închipuită, căci nu ştiu cum arată ea de fapt. Trebuie să deducă ce s-ar putea vedea din dovezi veşnic indirecte; şi să îşi reconstruiască deducţiile pe măsură ce se împiedică şi cad din cauza unor lucruri pe care nu le-au recunoscut, sau trec cu bine prin uşi deschise pe care le-au crezut închise. Tot aşa şi tu. Nu vezi. Indiciile pe care le urmează deducţiile tale sunt greşite, aşa că te împiedici şi cazi din cauza unor pietre pe care nu le-ai recunoscut, dar nu îţi dai seama că poţi trece prin uşi pe care le-ai crezut închise, dar care stau deschise înaintea ochilor nevăzători, aşteptând să te primească.

2. Ce prostie să încerci să judeci ce ai putea, în schimb, să vezi. Nu e necesar să îţi închipui cum trebuie să arate lumea. Ea trebuie văzută înainte de-a o recunoaşte drept ce e. Ţi se poate arăta ce uşi sunt deschise şi poţi vedea unde stă siguranţa; care drum te duce la întuneric, care la lumină. Judecata te va îndrepta mereu în direcţii greşite, dar viziunea îţi arată pe unde să mergi. De ce să ghiceşti?

3. Nu e nevoie să înveţi prin durere. Iar lecţiile blânde se însuşesc cu voioşie şi se reamintesc bucuros. Ce te face fericit vrei să înveţi şi să nu uiţi. Nu pe ele le refuzi. Întrebarea ta e dacă mijlocul prin care se învaţă acest curs îţi va aduce bucuria pe care o promite. Dacă ai crede că ţi-o va aduce, învăţarea lui nu ar fi o problemă. Nu eşti un student fericit încă pentru că mai eşti nesigur că viziunea îţi va da mai mult decât judecata, şi ai învăţat că nu le poţi avea pe amândouă.

4. Orbii se deprind cu lumea lor adaptându-se la ea. Ei socotesc că ştiu cum să se descurce în ea. Au învăţat cum, nu prin lecţii voioase, ci prin necesitatea dură a limitelor pe care au crezut că nu le pot depăşi. Şi, crezând asta în continuare, ţin la aceste lecţii şi se agaţă de ele pentru că nu pot

vedea. Nu înţeleg că lecţiile îi *ţin* orbi. Asta ei nu cred. Aşa că păstrează, în închipuire, lumea pe care au învăţat să o „vadă", crezând că au de ales între nimic şi ea. Ei urăsc lumea pe care au învăţat-o prin durere. Şi tot ce cred că e în ea are menirea să le reamintească tocmai că sunt incompleţi şi văduviţi atât de crunt.

5. Aşa definesc ei viaţa şi locul unde trăiesc, adaptându-se la el după cum socotesc ei că trebuie, temându-se să nu piardă puţinul pe care îl au. Aşa stau lucrurile cu toţi cei ce consideră trupul tot ce au - atât ei, cât şi fraţii lor. Deşi încearcă să ajungă unul la altul, eşuează tot mereu. Aşa că se adaptează la singurătate, crezând că păstrarea trupului înseamnă mântuirea puţinului pe care îl au. Ascultă şi încearcă să vezi dacă îţi aduci aminte lucrurile despre care vom vorbi acum.

6. Ascultă - poate prinzi o aluzie la o străveche stare nu de tot uitată, vagă poate, şi totuşi, nu total străină, ca un cântec al cărui nume l-ai uitat demult şi nu îţi mai aminteşti deloc împrejurările în care l-ai auzit. Nu ai reţinut întregul cântec, ci doar un fir din melodie, nelegat de nicio fiinţă, de niciun loc şi de nimic anume. Dar îţi aduci aminte, doar din acest crâmpei, cât de frumos era cântecul, cât de minunat cadrul în care l-ai auzit, cum i-ai mai iubit pe cei ce erau de faţă şi ascultau cu tine.

7. Notele nu sunt nimic. Dar le-ai ţinut cu tine, nu de dragul lor, ci ca aluzie uşoară la ce te-ar face doar să plângi dacă ţi-ai aminti ce drag ţi-a fost. Ţi-ai putea aminti, dar te temi, crezând că ai pierde lumea pe care ai învăţat-o de atunci încoace. Şi totuşi, ştii că nimic din ce ai învăţat în lume nu ţi-e pe jumătate la fel de drag. Ascultă şi vezi dacă îţi aminteşti un străvechi cântec pe care l-ai ştiut cu mult în urmă şi pe care l-ai îndrăgit mai mult decât orice melodie la care te-ai învăţat să ţii de atunci.

8. Dincolo de trup, dincolo de soare şi de stele, de tot ce vezi, şi totuşi, oarecum familiar, e un arc de lumină aurie ce se întinde, înaintea ta, într-un mare cerc strălucitor. Şi tot cercul se umple de lumină sub ochii tăi. Marginile cercului dispar şi ce este în el nu mai e cuprins deloc. Lumina se dilată şi acoperă totul, extinzându-se la infinit, de-a pururi strălucitoare, neîntreruptă şi nelimitată. În el totul e unit într-o perfectă continuitate. Şi nu e posibil să îţi închipui că ar putea exista ceva pe dinafară, căci nu există loc în care să nu fie lumina respectivă.

9. Iată viziunea Fiului lui Dumnezeu, pe care îl cunoşti bine. Iată chipul celui ce îşi cunoaşte Tatăl. Iată amintirea celui ce eşti: o parte din asta, cu întregul pe dinăuntru, unit cu totul după cum totul e şi el unit în tine. Acceptă viziunea care îţi poate arăta aşa ceva, nu trupul. Ştii cântecul străvechi şi îl ştii bine. Nimic nu îţi va fi vreodată la fel de drag ca acest imn străvechi de iubire pe care Fiul lui Dumnezeu continuă să I-l cânte Tatălui său.

10. Şi acum orbii pot să vadă, căci acelaşi cântec pe care îl cântă ei în cinstea Creatorului lor îi preaslăveşte şi pe ei. Orbirea pe care au făurit-o nu va ţine piept amintirii acestui cântec. Şi vor vedea viziunea Fiului lui Dumnezeu, amintindu-şi cine e cel despre care cântă. Ce este un miracol, dacă nu această reamintire? Şi cine nu are în el această amintire? Lumina dintr-unul o trezeşte în toţi. Şi, când o vezi într-al tău frate, *chiar* că ţi-o aminteşti pentru toţi.

II. **Răspunderea pentru vedere**

1. Am tot spus cât de puţin ţi se cere ca să înveţi cursul acesta. Ai nevoie de aceeaşi mică disponibilitate să ţi se transforme întreaga relaţie în bucurie; micul dar pe care I-l oferi Spiritului Sfânt, în schimbul căruia El iţi dă totul; prea-puţinul pe care se bazează mântuirea; mica schimbare a minţii prin care răstignirea se preschimbă în înviere. Şi, fiind adevărat, e atât de simplu, încât nu poate să nu fie înţeles pe deplin. Respins, da, dar nu şi ambiguu. Iar, dacă te pronunţi în defavoarea lui acum, nu o vei face din cauză că e obscur, ci mai degrabă din cauză că preţul acesta mic a părut, după judecata ta, un preţ prea mare pentru pace.

2. Acesta e singurul lucru pe care trebuie să îl faci ca să ţi se dea de toate: viziune, fericire, eliberare de durere şi scăpare deplină de păcat. Nu trebuie să spui decât următorul lucru, dar spune-l cu convingere şi fără rezerve, pentru că în el stă puterea mântuirii:

***Sunt** răspunzător pentru ce văd.*

Eu aleg sentimentele prin care trec şi tot eu decid obiectivul pe care vreau să îl ating.

Şi, tot ce pare să mi se întâmple, cer, şi primesc după cum am cerut.

Nu te mai amăgi că eşti neputincios în faţa a ce ti se face. Recunoaşte doar că te-ai înşelat, şi toate efectele greşelilor tale o să dispară.

3. E cu neputinţă ca Fiul lui Dumnezeu să fie la discreţia unor evenimente din afara lui. E cu neputinţă ca lucrurile ce i se întâmplă să nu fi fost propria lui alegere. Puterea lui de decizie este determinanta fiecărei situaţii în care pare să se găsească, întâmplător sau accidental. Nici accidentul, nici întâmplarea nu sunt posibile în cadrul universului după cum l-a creat Dumnezeu, în afara căruia nimic nu există. Dacă suferi, ai decis că obiectivul tău este păcatul. Dacă eşti fericit, I-ai dat puterea de decizie Celui Care trebuie să decidă, în locul tău, pentru Dumnezeu. Acesta este micul dar pe care I-l oferi Spiritului Sfânt, şi chiar şi pe acesta ţi-l dă ca să ţi-l dai. Căci, prin acest dar, ţi se dă puterea să îţi eliberezi mântuitorul, ca să îţi dea mântuire.

4. Nu Îi pizmui atunci acest mic prinos. Nu îl adu, şi vei ţine lumea cum o vezi acum. Adu-l, şi tot ce vezi se va duce odată cu el. Nicicând nu s-a dat atât de mult pentru atât de puţin. Acest schimb se efectuează şi se menţine în clipa sfântă. Aici, lumea pe care nu o vrei e adusă la cea pe care o vrei. Şi, tot aici, ţi se dă cea pe care o vrei pentru că o vrei. Dar, în vederea acestui schimb, trebuie să recunoşti mai întâi puterea vrerii tale. Trebuie să îi accepţi puterea, nu slăbiciunea. Trebuie să percepi că ceea ce e suficient de puternic să facă o lume poate să se şi desprindă de ea, şi poate să accepte corecţia, dacă e dispus să vadă că nu a avut dreptate.

5. Lumea pe care o vezi nu e decât mărturia deşartă că ai avut dreptate. Martorul acesta e dement. Tu l-ai instruit ce mărturie să depună şi, când ţi-a reprodus-o, l-ai ascultat şi te-ai convins că ceea ce vede e adevărat. Tu ţi-ai făcut-o. Vezi asta, şi vei vedea şi circularitatea raţionamentului pe care se bazează „vederea" ta. Aceasta nu ţi-a fost dată. Ci a fost darul pe care vi l-ai făcut tu ţie şi fratelui tău. Fii dispus, atunci, să i se ia şi să fie înlocuit cu adevărul. Şi, uitându-te la schimbarea din el, ţi se va da să o vezi în tine.

6. Poate nu vezi ce nevoie ai să aduci acest mic prinos. Uită-te, atunci, mai atent la ce este. Şi vezi în el, foarte simplu, toată schimbarea separării cu mântuirea. Eul nu e decât ideea că Fiului lui Dumnezeu pot să i se întâmple lucruri fără voia lui şi, prin urmare, fără Voia Creatorului său, a Cărui Voie nu poate fi separată de a lui. Iată cu ce şi-a înlocuit Fiul lui Dumnezeu voia: o revoltă smintită împotriva unui lucru care trebuie să fie de-a pururi. Iată-i afirmaţia că are puterea să Îl facă neputincios pe Dumnezeu şi să o preia el însuşi, lăsându-se astfel fără ce i-a voit Dumnezeu. Iată ideea smintită pe care ai aşezat-o cu sfinţenie pe altarele tale şi pe care o venerezi. Şi tot ce o ameninţă pare să îţi atace credinţa, căci ţi-ai investit-o în ea. Nu te considera necredincios, căci încrederea şi convingerea cu care crezi în ea sunt într-adevăr puternice.

7. Spiritul Sfânt îţi poate da credinţă în sfinţenie şi viziunea să o vezi cu destulă uşurinţă. Dar nu ai lăsat deschis şi neocupat altarul în care îşi au locul aceste daruri. Unde ar trebui să fie ele, ţi-ai instalat idolii unui alt lucru. Şi dai realitate acestei alte „voi", care pare să îţi spună ce trebuie să se întâmple. Iar ce ţi-ar arăta altceva trebuie, aşadar, să pară ireal. Tot ce ţi se cere e să faci loc adevărului. Nu ţi se cere să faci ceva peste puterea ta de înţelegere. Tot ce ţi se cere să faci e *să îl laşi să intre*; să nu te mai amesteci în ce se va întâmpla de la sine şi să recunoşti din nou, pur şi simplu, prezenţa lucrului pe care ai crezut că l-ai lepădat.

8. Fii dispus, pentru o clipă, să îţi laşi libere altarele de ce ai pus pe ele, şi nu vei putea să nu vezi ce e de fapt pe ele. Clipa sfântă nu e o clipă de creaţie, ci de recunoaştere. Căci recunoaşterea vine în urma viziunii şi a suspendării judecăţii. Doar atunci este posibil să te uiţi înăuntru şi să vezi ce trebuie să fie acolo, cât se poate de desluşit şi total independent de deducţie şi judecată. Desfacerea nu e sarcina ta, dar *de tine* depinde să o primeşti sau nu. Credinţa şi dorinţa merg mână în mână, pentru că fiecare crede în ce vrea.

9. Am spus deja că dorinţele deşarte sunt modul în care eul traduce în viaţă ceea ce vrea. Nu există un mod mai bun de-a demonstra puterea voinţei - şi, prin urmare, a credinţei - de a-şi face obiectivele să pară reale şi posibile. Credinţa în ireal duce la adaptarea realităţii pentru a o face să corespundă obiectivului nebuniei. Obiectivul păcatului provoacă percepţia unei lumi înfricoşătoare pentru a-şi justifica scopul. Ce doreşti, vei vedea. Iar, dacă realitatea ei e falsă, o vei susţine nedându-ţi seama de toate ajustările pe care le-ai introdus ca să o faci aşa.

10. Când viziunea e negată, confuzia dintre cauză şi efect devine inevitabilă. Scopul devine acum acela de-a ţine ascunsă cauza de efect şi de-a face efectul să pară o cauză. Această independenţă aparentă a efectului îi permite să fie considerat de sine stătător, capabil să servească drept cauză a întâmplărilor şi sentimentelor pe care cel ce l-a făcut crede că le cauzează acesta. Am vorbit mai devreme despre dorinţa ta de-a-ţi crea propriul creator şi de a-i fi tată, şi nu fiu. Avem de-a face aici cu aceeaşi dorinţă. Fiul este Efectul, a cărui Cauză ar vrea să o nege. El pare astfel *să fie* cauza, producând efecte reale. Nimic nu poate avea efecte fără o cauză, iar a le confunda una cu alta înseamnă, pur şi simplu, a nu înţelege nici una, nici alta.

11. E nevoie să recunoşti atât că tu ai făcut lumea pe care o vezi, cât şi că tu nu te-ai creat pe tine însuţi. *Căci sunt aceeaşi greşeală.* Ce e necreat de Creatorul tău nu are nicio influenţă asupra ta. Şi, dacă socoteşti că lucrul ce l-ai făurit iţi poate spune ce vezi şi ce simţi, şi îţi pui credinţa în capacitatea lui de-a-ţi spune aşa ceva, iţi negi Creatorul şi crezi că te-ai făcut tu însuţi. Căci, dacă socoteşti că lumea pe care ai făcut-o are puterea să facă din tine ce vrea ea, confunzi Fiul cu Tatăl; efectul cu Sursa.

12. Creaţiile Fiului sunt ca ale Tatălui său. Dar, creându-le, Fiul nu se amăgeşte că e independent de propria lui Sursă. Uniunea lui cu Ea e sursa capacităţii lui de a crea. Separat de asta, el nu are puterea de-a crea şi ce făureşte nu are niciun înţeles. Nu schimbă creaţia cu nimic, depinde întru totul de nebunia celui care l-a făcut şi nu poate servi la justificarea nebuniei. Fratele tău crede că a făcut lumea împreună cu tine. În felul acesta, el neagă creaţia. Împreună cu tine, el crede că lumea pe care a făcut-o l-a făcut pe el. În felul acesta, el neagă că a făcut-o el.

13. Adevărul însă e că fratele tău şi cu tine aţi fost creaţi amândoi de un Tată iubitor. Care v-a creat împreună şi ca unitate. Vezi ce „dovedeşte" contrariul, şi îţi negi întreaga realitate. Dar admite că tu ai făcut, în secret, tot ce pare să stea între fratele tău şi tine, separându-vă unul de altul şi de Tatăl vostru, şi clipa eliberării îţi va parveni. Toate efectele lucrului făcut au dispărut, pentru că sursa lui a fost descoperită. Pretinsa lui independenţă de sursă e ceea ce te ţine prizonier. E aceeaşi greşeală ca impresia că eşti independent de Sursa prin care ai fost creat şi din care nu ai plecat niciodată.

III. Credinţă, convingere şi viziune

1. Toate relaţiile speciale au ca obiectiv păcatul. Căci sunt târguieli cu realitatea, înspre care se ajustează pretinsa unitate. Nu uita că a te târgui înseamnă a stabili o limită şi că vei urî orice frate cu care ai o relaţie limitată. Poţi încerca să respecţi târgul încheiat în numele „corectitudinii", cerând uneori plată de la tine şi mai des, poate, de la celălalt. Aşa încerci, prin „corectitudine", să uşurezi vinovăţia ce

decurge din scopul acceptat al relaţiei. Iată de ce Spiritul Sfânt trebuie să îi schimbe scopul ca să Şi-o facă utilă Lui şi inofensivă ţie.

2. Dacă accepţi această schimbare, ai acceptat ideea de-a face loc adevărului. *Sursa* păcatului a dispărut. Îţi poţi închipui că îi mai resimţi efectele, dar nu e scopul tău şi nu îl mai vrei. Nimeni nu îngăduie înlocuirea unui scop cât timp îl mai doreşte, căci nimic nu e mai îndrăgit şi mai ferit decât un ţel pe care îl acceptă mintea. Pe acesta îl va urmări, cu tristeţe sau cu bucurie, dar mereu cu credinţă şi cu stăruinţa pe care credinţa o aduce în mod inevitabil. Puterea credinţei nu se recunoaşte niciodată dacă e pusă în păcat. Dar se recunoaşte întotdeauna dacă e pusă în iubire.

3. De ce ţi se pare ciudat că o credinţă poate să mute şi munţii? Pentru o asemenea putere, e chiar o ispravă mică. Căci credinţa îl poate ţine în lanţuri pe Fiul lui Dumnezeu cât timp se crede el în lanţuri. Iar, când va scăpa de ele, va scăpa pentru că nu mai crede în ele, nemaicrezând că îl pot încătuşa şi crezând în schimb în propria lui libertate. E imposibil să îţi pui credinţă egală în direcţii opuse. Ce credinţă îi acorzi păcatului, iei de la sfinţenie. Şi, ce îi oferi sfinţeniei, i-ai sustras păcatului.

4. Credinţa, convingerea şi viziunea sunt mijloacele prin care se atinge ţelul sfinţeniei. Prin ele, Spiritul Sfânt te conduce la lumea reală, departe de toate iluziile în care ţi-ai pus credinţa. Asta e direcţia Lui, singura pe care o vede vreodată. Iar, când te abaţi de la ea, El îţi aminteşte că nu există decât una. Credinţa, convingerea şi viziunea Lui sunt toate pentru tine. Şi, când le vei accepta complet în locul alor tale, nu vei mai avea nevoie de ele. Căci credinţa, viziunea şi convingerea au înţeles doar înainte de-a atinge starea de certitudine. În Cer ele sunt necunoscute. Dar la Cer se ajunge prin ele.

5. E imposibil ca Fiului lui Dumnezeu să îi lipsească credinţa, căci poate să aleagă unde o vrea. Necredinţa nu e lipsa credinţei, ci credinţa în nimic. Credinţa acordată iluziilor nu e lipsită de putere, căci prin ea Fiul lui Dumnezeu se crede neputincios. În felul acesta, îşi e necredincios lui însuşi, dar e foarte credincios iluziilor lui de sine. Căci tu ai făcut credinţa, percepţia şi convingerea, ca mijloace de-a pierde certitudinea şi de-a găsi păcatul. Această direcţie smintită a fost alegerea ta şi, prin credinţa ta în ce ai ales, ai făurit ce ai dorit.

6. Spiritul Sfânt are o întrebuinţare pentru toate mijloacele pentru păcat prin care ai căutat să îl găseşti. Dar, în felul în care le foloseşte El, ele îndepărtează de păcat, căci scopul Lui e în direcţia opusă. El vede mijloacele pe care le întrebuinţezi, dar nu şi scopul în care le-ai făcut. Nu vrea să ţi le ia, căci vede valoarea pe care o au ca mijloace pentru ce îţi voieşte El. Tu ai făcut percepţia pentru a-ţi alege câţiva fraţi şi a căuta cu ei păcatul. Spiritul Sfânt vede percepţia ca un mijloc de-a te învăţa că viziunea unei relaţii sfinte e tot ce *vrei* să vezi. Atunci vei da sfinţeniei credinţa ta, dorind-o şi crezând în ea datorită dorinţei tale.

7. Credinţa şi convingerea se prind acum de viziune, căci toate mijloacele ce au servit păcatului cândva sunt redirijate acum înspre sfinţenie. Căci ce socoţi păcat e limitare, iar pe cel pe care încerci să îl limitezi la trup îl urăşti din cauză că îţi face frică. Prin refuzul tău de a-l ierta, l-ai condamna la trup pentru că îndrăgeşti mijloacele pentru păcat. În felul acesta, trupul are credinţa şi convingerea ta. Dar sfinţenia ţi-ar elibera fratele, înlăturând ura prin înlăturarea fricii, nu ca simptom, ci la sursă.

8. Cei ce vor să îşi elibereze fraţii de trup nu pot avea nicio frică. Ei au renunţat la mijloacele pentru păcat alegând înlăturarea tuturor limitărilor. Deoarece vor să îşi vadă fraţii în sfinţenie, puterea credinţei şi a convingerii lor vede cu mult dincolo de trup, sprijinind viziunea şi neîmpiedicând-o. Dar au ales să recunoască, mai întâi, cât de mult a reuşit credinţa lor să le limiteze înţelegerea lumii, dorind să îi pună puterea altundeva, în caz că li se dă un alt punct de vedere. Miracolele ce rezultă în urma acestei decizii se nasc tot din credinţă. Căci toţi cei ce aleg să îşi întoarcă privirile de la păcat primesc viziune şi sunt conduşi la sfinţenie.

9. Cei ce cred în păcat trebuie să creadă că Spiritul Sfânt cere sacrificiu, căci aşa cred că se

atinge scopul *lor.* Frate, Spiritul Sfânt ştie că sacrificiul nu aduce nimic. El nu Se târguieşte. Şi, dacă încerci să Îl limitezi, Îl vei urî pentru că ţi-e frică. Darul pe care ţi l-a dat El întrece tot ce stă de partea aceasta a Cerului. Clipa recunoaşterii lui se apropie. Uneşte-ţi conştienţa cu ce s-a unit deja. Credinţa pe care i-o acorzi fratelui tău poate realiza acest lucru. Căci Cel Ce iubeşte lumea o vede pentru tine, fără nicio pată de păcat asupra ei şi în inocenţa ce îi face vederea la fel de frumoasă cum e Cerul.

10. Credinţa ta în sacrificiu i-a dat acestuia o mare putere în ochii tăi; atâta doar că nu îţi dai seama că, din cauza lui, nu poţi să vezi. Căci numai unui trup i se poate cere sacrificiu, de către un alt trup. Mintea nu ar putea nici să şi-l ceară, nici să şi-l dea. Dar nici trupul. Intenţia este în minte, care încearcă să folosească trupul pentru a realiza mijloacele pentru păcat în care crede mintea. În felul acesta, cei ce preţuiesc păcatul cred, inevitabil, în unitatea dintre minte şi trup. Aşa că sacrificiul este, invariabil, un mijloc de-a limita, şi deci de a urî.

11. Crezi că pe Spiritul Sfânt Îl interesează aşa ceva? El nu îţi dă tocmai lucrul *din* care urmăreşte să te scoată. Tu crezi că vrea să te lipsească de ceva spre binele tău. Dar „binele" şi „lipsirea" se bat cap în cap, şi nu se pot îmbina cu noimă în niciun fel. E ca şi cum ai spune că soarele şi luna sunt una pentru că însoţesc ziua şi noaptea, aşa că trebuie îmbinate. Dar vederea unuia dintre ele e doar un semn că celălalt s-a făcut nevăzut. Şi nu e posibil ca lucrul care dă lumină să fie una cu cel a cărui vedere depinde de întuneric. Niciunul dintre ele nu cere sacrificiul celuilalt. Dar fiecare în parte depinde de absenţa celuilalt.

12. Trupul a fost făcut să fie un sacrificiu închinat păcatului, şi în întuneric tot aşa se şi vede. Dar în lumina viziunii se vede cu totul altfel. Poţi avea credinţă că va sluji obiectivului Spiritului Sfânt şi îi poţi da puterea de-a sluji ca mijloc de a-i ajuta pe orbi să vadă. Văzând însă, ei se uită dincolo de el, aşa cum faci şi tu. Convingerea şi credinţa pe care i le-ai acordat îşi au locul dincolo de el. Ţi-ai dat percepţia şi convingerea şi credinţa de la minte la trup. Lasă-le acum să fie înapoiate celei care le-a produs şi care le poate folosi în continuare să se mântuiască de ceea ce a făcut.

IV. Frica de a te uita înăuntru

1. Spiritul Sfânt nu te va învăţa niciodată că eşti un păcătos. Greşelile le va corecta, dar asta nu îi provoacă frică nimănui. Ţi-e frică să te uiţi înăuntru şi să vezi păcatul care crezi că e acolo. Asta nu ţi-e frică să admiţi. Frica în asociere cu păcatul eul o consideră nimerită şi surâde aprobator. Nu i-e frică să te lase să te ruşinezi. Nu se îndoieşte de credinţa şi convingerea cu care crezi în păcat. Templele lui nu se cutremură din pricina acestui lucru. Credinţa ta că păcatul e acolo nu face decât să ateste că doreşti să *fie* acolo, ca să îl vezi. Aceasta doar pare să fie sursa fricii.

2. Adu-ţi aminte că eul nu e singur. Domnia lui e temperată şi se teme de „duşmanul" lui necunoscut, pe Care nici măcar nu poate să îl vadă. Cu voce tare, eul îţi spune să nu te uiţi înăuntru, pentru că, dacă te uiţi, vei da cu ochii de păcat şi Dumnezeu te va orbi. Tu crezi ce spune, aşa că nu te uiţi. Dar nu asta e frica ascunsă a eului, şi nici a ta, care îl slujeşti. Eul susţine, sus şi tare, că *asta* este - prea tare şi prea des. Căci, sub aceste strigăte constante şi declaraţii înnebunite, eul nu e sigur că e aşa. Sub frica ta de-a te uita înăuntru din cauza păcatului mai este o frică, una care face eul să tremure.

3. Ce-ar fi dacă te-ai uita înăuntru şi nu ai vedea niciun păcat? Iată întrebarea „înfricoşătoare" pe care eul nu o pune niciodată. Iar tu, care o pui acum, îi ameninţi prea serios întregul sistem defensiv să se mai obosească să pretindă a-ţi prieten. Cei ce s-au unit cu fraţii lor s-au desprins de convingerea că identitatea lor este în eu. O relaţie sfântă e una în care te uneşti cu ce face într-adevăr parte din tine. Convingerea cu care crezi în păcat ţi-a fost deja zdruncinată, şi nu mai eşti acum

întru totul nedispus să te uiţi înăuntru şi să nu îl vezi.

4. Eliberarea ta e încă numai parţială, încă limitată şi incompletă, dar rodită înăuntrul tău. Nemaifiind complet nebun, ai fost dispus să îţi priveşti o mare parte din dementă şi să îi recunoşti nebunia. Credinţa ta se mută în interior, dincolo de dementă, spre raţiune. Iar eul nu vrea să audă ce îţi spune raţiunea acum. Scopul Spiritului Sfânt a fost acceptat de partea minţii tale de care nu ştie eul. Nici tu nu ai ştiut. Şi totuşi, această parte, cu care acum te identifici, nu se teme să se privească. Nu ştie de păcat. Cum ar fi putut altfel să fie dispusă să îşi vadă propriul scop într-al Spiritului Sfânt?

5. Această parte ţi-a văzut fratele şi l-a recunoscut prea bine de când a început timpul. Şi nu a dorit decât să se unească cu el şi să fie liberă din nou, cum a fost odată. A tot aşteptat naşterea libertăţii; un semn că ai acceptat să fii eliberat. Şi acuma recunoşti că nu eul a fost cel ce s-a unit cu scopul Spiritului Sfânt, aşa că trebuie să fi fost altceva. Nu o considera o nebunie. Căci ţi-o spune raţiunea ta şi rezultă foarte bine din ce ai învăţat deja.

6. Nu există inconsecvenţă în ce te învaţă Sfântul Spirit. Aşa raţionează cei sănătoşi la minte. Ai perceput nebunia eului, şi nu te-a înspăimântat căci nu ai ales să o împărtăşeşti. Uneori te mai înşeală încă. Dar, în momentele în care eşti mai sănătos la minte, aiurelile lui nu te înmărmuresc de groază. Căci ţi-ai dat seama că toate darurile pe care vrea să ţi le sustragă, înfuriat de dorinţa ta „înfigăreaţă" de-a te uita înăuntru, nu le vrei. Au mai rămas câteva nimicuri ce par încă să îţi fure ochiul cu lucirea lor. Dar nu vei „vinde" Cerul să le ai.

7. Iar acum eului *chiar* că îi este frică. Dar ce aude el cu groază, cealaltă parte aude ca muzica cea mai dulce; cântecul ce i-a fost dor să îl audă de când ţi-a intrat în minte eul pentru prima oară. Slăbiciunea eului este puterea ei. Cântecul libertăţii, ce ridică în slăvi o altă lume, îi aduce speranţa păcii. Căci îşi aminteşte Cerul şi vede acum că Cerul a ajuns pe pământ în sfârşit, unde domnia eului nu l-a lăsat să intre atât de multă vreme. Cerul a sosit pentru că şi-a găsit o casă în relaţia ta pe pământ. Iar pământul nu mai poate ţine lucrul căruia i s-a dat Cerul ca bun al său.

8. Priveşte-ţi fratele cu blândeţe şi ţine minte că slăbiciunea eului se dezvăluie atât în ochii lui, cât şi într-ai tăi. Ce-a vrut eul să separe s-a întâlnit şi s-a unit, şi priveşte eul fără frică. Puiule, inocent şi fără de păcat, urmează calea certitudinii cu bucurie. Să nu te reţină dementa insistenţă a fricii că certitudinea stă în îndoială. Aşa ceva nu are sens. Ce contează cât de tare se declară? Ce e lipsit de sens nu capătă înţeles prin repetiţie şi larmă. Calea liniştită e deschisă. Urmeaz-o bucuros şi nu pune sub semnul întrebării ce trebuie să fie.

V. Funcţia raţiunii

1. Percepţia selectează şi face lumea pe care o vezi. O compune literalmente după cum îi dictează mintea. Legile dimensiunii, formei şi luminozităţii s-ar aplica, poate, dacă alte lucruri ar fi egale. Nu sunt egale. Căci e mult mai probabil că o să descoperi ceea ce cauţi decât ce ai prefera să nu vezi. Deşi domoală şi subţire, Vocea care vorbeşte pentru Dumnezeu nu e înăbuşită - pentru cine vrea să O audă - de toate ţipetele răguşite ale eului şi de aiurelile lui fără sens. Percepţia e o alegere, nu un fapt. Dar de această alegere depinde mult mai mult decât îţi dai tu încă seama. Căci, de vocea pe care alegi să o auzi şi de ce alegi să vezi depinde întru totul tot ce eşti convins că eşti. Percepţia nu e decât o mărturie a convingerii acestea, niciodată a realităţii. Ea îţi poate însă arăta condiţiile în care e posibil să conştientizezi realitatea sau cele în care conştienţa realităţii nu ar putea să fie nicicând.

2. Realitatea nu are nevoie de cooperare din partea ta pentru a fi ea însăşi. Dar conştientizarea ei de către tine îţi necesită ajutorul, pentru că e opţiunea ta. Ascultă ce îţi spune eul şi vezi ce te îndrumă el să vezi; precis te vei vedea minuscul, vulnerabil şi înfricoşat. Te vei simţi

deprimat, lipsit de valoare, efemer şi ireal. Vei crede că eşti prada neajutorată a unor forţe ce îţi depăşesc cu mult controlul şi sunt cu mult mai vânjoase decât tine. Şi vei crede că lumea pe care ai făcut-o îţi dirijează destinul. Căci asta va fi credinţa ta. Dar să nu crezi că, fiindcă e credinţa ta, ea şi face realitatea.

3. Există o altă viziune şi o altă Voce în care stă libertatea ta, aşteptând doar opţiunea ta. Şi, dacă îţi pui credinţa în Ele, vei percepe un alt sine în tine. Acest alt sine vede miracolele ca fireşti. Îi sunt la fel de simple şi de fireşti ca trupului respiraţia. Ele sunt răspunsul evident la strigătele de ajutor, singurul pe care îl dă. Eului, miracolele îi par nefireşti pentru că nu înţelege cum se pot influenţa reciproc nişte minţi separate. Nici nu *ar putea* să se influenţeze. Dar minţile nu pot fi separate. Acest alt sine e cât se poate de conştient de asta. El recunoaşte, aşadar, că miracolele nu afectează mintea altuia, ci numai propria sa minte. Ele schimbă întotdeauna mintea *ta.* Alta *nu* există.

4. Nu îţi dai seama chiar cât de afectată îţi este raţiunea de ideea separării. Raţiunea stă în sinele celălalt, pe care l-ai desprins de conştienţa ta. Şi tot ce ai lăsat să îţi rămână în conştienţă nu e capabil de raţiune. Cum poate segmentul minţii lipsit de raţiune să înţeleagă ce este raţiunea sau să priceapă informaţiile pe care ar vrea să i le dea? Tot felul de întrebări pot apărea în el, dar, dacă întrebarea de bază se naşte din raţiune, nu o va pune. Ca tot ce naşte din raţiune, întrebarea de bază e evidentă, simplă şi de-a pururea nepusă. Dar să nu crezi că raţiunea nu i-ar putea răspunde.

5. Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea ta nu s-ar fi putut stabili fără voia şi consimţământul tău. El trebuie să fi fost acceptat de Fiul lui Dumnezeu, căci Fiul trebuie să primească ce îi voieşte Dumnezeu. Căci Dumnezeu nu voieşte separat de el, şi nici Voia lui Dumnezeu nu stă după timp, să se împlinească. De aceea, ce s-a unit cu Voia lui Dumnezeu trebuie să fie acum în tine, fiind un lucru veşnic. Tu trebuie să fi rezervat un loc în care să poată sta Spiritul Sfânt, şi în care El şi este. El trebuie să fi fost acolo de când a apărut nevoia de El şi a fost satisfăcută în aceeaşi clipă. Aşa ţi-ar spune raţiunea ta, dacă ai asculta. E clar însă că nu aşa raţionează eul. Natura străină de eu a raţiunii tale este dovada faptului că nu vei găsi răspunsul acolo. Dar, dacă trebuie să fie, trebuie să şi existe. Şi, dacă există pentru tine şi are libertatea ta ca scop ce i s-a dat, trebuie să fii liber să îl găseşti.

6. Planul lui Dumnezeu e simplu; nici nu se învârte într-un cerc vicios, nici nu îşi zădărniceşte scopul. El nu are Gânduri în afara celor ce extind Sinele, şi în acestea trebuie să fie inclusă şi voia ta. De aceea, trebuie să existe o parte a ta care Îi cunoaşte Voia şi o împărtăşeşte. Nu are sens să întrebi dacă ce trebuie să fie este. Dar are sens să întrebi de ce nu eşti conştient de ceea ce este, căci trebuie să existe un răspuns, dacă planul lui Dumnezeu pentru mântuirea ta este complet. Şi trebuie să fie complet, pentru că Sursa lui nu cunoaşte ce e aceea incomplet.

7. Unde să fie răspunsul, dacă nu în Sursă? Şi unde eşti tu, dacă nu acolo unde e acest răspuns? Propria ta Identitate - un Efect adevărat al acestei Surse, la fel de mult ca răspunsul - trebuie, atunci, să fie laolaltă şi acelaşi lucru. O, da; ştii asta şi ştii chiar mai mult de atât. Dar orice parte a cunoaşterii ameninţă disocierea la fel de mult ca întregul. Şi veni toată cu orice parte. Iată partea pe care o poţi accepta. Ce îţi indică raţiunea poţi să vezi, pentru că mărturiile de partea ei sunt clare. Numai cei ce sunt complet dementi pot să le desconsidere, iar tu ai trecut de această fază. Raţiunea în sine e un mijloc ce slujeşte scopului Spiritului Sfânt. Nu e reinterpretată şi redirijată din obiectivul păcatului, cum sunt celelalte. Căci raţiunea nu se numără printre mijloacele accesibile eului.

8. Credinţa, percepţia şi convingerea pot fi investite greşit şi pot servi atât nevoilor marelui amăgitor, cât şi adevărului. Dar raţiunea nu îşi găseşte locul în nebunie, nici nu poate fi ajustată să corespundă scopului acesteia. Credinţa şi convingerea sunt puternice în nebunie, îndrumând percepţia spre ce a preţuit mintea. Dar raţiunea nu intră deloc în asta. Căci, dacă s-ar aplica raţiunea, percepţia s-ar prăbuşi numaidecât. Nu există raţiune în dementă, căci ea depinde întru totul de absenţa raţiunii.

Eul nu o foloseşte niciodată, pentru că nu îşi dă seama de existenţa ei. Cei parţial dementi au acces la ea şi numai ei au nevoie de ea. Cunoaşterea nu depinde de ea, iar nebunia nu o lasă să intre.

9. Prin voia ta unită cu a Tatălui, partea minţii în care stă raţiunea s-a consacrat desfacerii dementei. Aici s-a acceptat şi împlinit - simultan - scopul Spiritului Sfânt. Raţiunea e străină de dementă, iar cei ce o folosesc au dobândit un mijloc care nu poate fi aplicat păcatului. Cunoaşterea depăşeşte cu mult orice posibilitate de-a fi dobândită. Dar raţiunea poate servi la deschiderea uşilor pe care le-ai închis să îi opreşti accesul.

10. Ai ajuns foarte aproape de acest moment. Credinţa şi convingerea s-au reorientat şi ai pus întrebarea pe care eul nu o va pune niciodată. Oare nu îţi spune acum raţiunea că întrebarea trebuie să fi venit din ceva ce nu cunoşti, dar care trebuie să îţi aparţină? Credinţa şi convingerea, susţinute de raţiune, nu pot să nu ducă la o percepţie schimbată. Şi, prin această schimbare, se face loc viziunii. Viziunea se extinde dincolo de ea însăşi, după cum face şi scopul căruia îi slujeşte, şi toate mijloacele necesare înfăptuirii ei.

VI. Raţiune versus nebunie

1. Raţiunea nu poate vedea păcate, dar poate vedea greşeli, şi duce la corecţia lor. Ea nu pune preţ pe *ele,* ci pe corecţia lor. Raţiunea îţi va mai spune că, atunci când crezi că păcătuieşti, ceri ajutor. Dar, dacă nu vei accepta ajutorul pe care îl ceri, nu vei crede că eşti în măsură să îl dai. Aşa că nu îl vei da, menţinându-ţi astfel convingerea. Căci orice greşeală necorectată te amăgeşte în privinţa puterii tale de-a o corecta. Dacă poate corecta şi nu o laşi să corecteze, ţi-o negi atât ţie, cât şi fratelui tău. Iar, dacă împărtăşeşte şi el aceeaşi convingere, veţi crede amândoi că sunteţi osândiţi. Te-ai putea scuti de aşa ceva, şi pe tine şi pe el. Căci raţiunea nu face loc corecţiei numai în tine.

2. Corecţia nu poate fi acceptată, nici refuzată de tine, fără fratele tău. Păcatul ar susţine că poate. Dar raţiunea îţi spune că, atât cât vezi păcatul într-unui dintre voi - în fratele tău sau în tine -, nu îl poţi percepe inocent pe celălalt. Oare cine se consideră vinovat, şi vede o lume nepăcătoasă? Şi cine poate să vadă o lume păcătoasă, şi să se vadă separat de ea? Păcatul ar susţine că tu şi fratele tău sunteţi separaţi precis. Dar raţiunea îţi spune că asta precis e o greşeală. Dacă tu şi fratele tău sunteţi uniţi, cum se face că aveţi gânduri private? Şi cum pot nişte gânduri care intră în ce pare doar al tău să nu aibă niciun efect asupra a ce *este* al tău? Dacă minţile sunt unite, aşa ceva este cu neputinţă.

3. Nimeni nu poate gândi doar pentru el, după cum nici Dumnezeu nu gândeşte fără Fiul Său. Aşa ceva ar fi posibil doar dacă Amândoi ar fi în trupuri, iar o minte ar putea gândi numai pentru ea doar dacă trupul *ar fi* minte. Căci numai trupurile pot fi separate, şi ireale deci. Casa nebuniei nu poate fi casa raţiunii. Dar e uşor să părăseşti casa nebuniei dacă vezi raţiunea. Nu părăseşti dementa mergând altundeva. Ci o părăseşti acceptând, simplu, raţiunea acolo unde a fost nebunia. Nebunia şi raţiunea văd aceleaşi lucruri, dar e cert că le privesc diferit.

4. Nebunia e un atac la raţiune care o scoate din minte şi îi ia locul. Raţiunea nu atacă, ci ia liniştită locul nebuniei, înlocuind-o dacă dementii aleg să o asculte. Dar cei dementi nu îşi cunosc voia, căci cred că văd trupul şi îşi lasă nebunia să le spună că trupul e real. Raţiunea ar fi incapabilă de aşa ceva. Şi, dacă vrei să aperi trupul împotriva raţiunii, nu vei înţelege nici trupul, nici pe tine însuţi.

5. Trupul nu te separă de fratele tău şi, dacă socoteşti că vă separă, eşti dement. Dar nebunia are un scop, şi crede că are şi mijloacele de-a face scopul respectiv real. Să vezi trupul ca o barieră între ce îţi spune raţiunea că trebuie să fie unit - precis e o nebunie. Nici nu l-ai putea vedea dacă ai auzi glasul raţiunii. Ce poate sta între ce e continuu? Şi, dacă nu stă nimic, cum pot fi ferite alte părţi de ce intră într-o parte? Iată ce ţi-ar spune raţiunea. Gândeşte-te însă ce trebuie să recunoşti,

dacă e să fie aşa.

6. Dacă alegi păcatul în locul vindecării, l-ai condamna pe Fiul lui Dumnezeu la ceva ce nu se poate corecta. Îi spui, prin ce-ai ales, că este osândit; separat de-a pururea de tine şi de Tatăl lui, fără speranţa unei reveniri cu bine. Iată ce îl înveţi, şi vei învăţa de la el exact ce l-ai învăţat. Căci poţi să îl înveţi numai că este cum l-ai vrea, şi ce alegi să fie el e ce alegi pentru tine. Dar să nu o consideri ceva înfricoşător. Că eşti unit cu el e fapt, şi nu interpretare. Cum poate fi înfricoşător un fapt, de nu cumva nu bate cu ce îndrăgeşti mai mult ca adevărul? Raţiunea îţi va spune că faptul acesta e eliberarea ta.

7. Nici tu, nici fratele tău nu puteţi fi atacaţi de unul singur. Dar nici unul, nici celălalt nu puteţi accepta, în schimb, un miracol fără ca celălalt să fie binecuvântat de el şi vindecat de durere. Raţiunea, ca iubirea, te reasigură şi nu caută să te înspăimânte. Ţi s-a dat puterea de a-l vindeca pe Fiul lui Dumnezeu pentru că el trebuie să fie una cu tine. *Eşti* răspunzător de felul în care ajunge să se vadă. Iar raţiunea îţi spune că ţi-e dat să îi schimbi întreaga minte, care e una cu tine, într-o singură clipă. Şi orice clipă slujeşte la deplina corectare a greşelilor lui şi la întregirea lui. În aceeaşi clipă în care alegi să te laşi vindecat, întreaga lui mântuire se vede la fel de deplină ca a ta. Ţi se dă raţiunea să înţelegi că e aşa. Căci raţiunea, binevoitoare ca scopul în slujba căruia se pune ca mijloc, te scoate cu hotărâre din nebunie şi te conduce spre ţelul adevărului. Iar aici te vei debarasa de povara negării adevărului. *Asta* e povara cea îngrozitoare, nu adevărul.

8. Faptul că tu şi fratele tău sunteţi uniţi e mântuirea ta; darul Cerului, nu darul fricii. Îţi pare Cerul o povară? În nebunie, da. Şi totuşi, ce vede nebunia, raţiunea trebuie să risipească. Raţiunea te asigură că Cerul este ceea ce vrei şi tot ce vrei. Ascultă-L pe Cel Ce vorbeşte cu raţiune şi îţi aliniază raţiunea cu a Lui. Fii dispus să laşi raţiunea să fie mijlocul prin care El te va îndruma cum să îţi depăşeşti dementa. Nu te ascunde în spatele dementei ca să scapi de raţiune. Lucrul pe care îl ascunde nebunia, Spiritul Sfânt continuă să îl arate tuturor, ca să îl vadă bucuroşi.

9. Tu *eşti* mântuitorul fratelui tău. El e al tău. Raţiunea e tare fericită să vorbească despre asta. Tocmai Iubirea a dat iubirii acest plan graţios. Şi ce plănuieşte Iubirea I se aseamănă într-o privinţă: una fiind, Ea vrea să înveţi ce trebuie să fii. Şi, una fiind cu Ea, precis ţi-e dat să dai ce ţi-a dat Ea şi ce îţi dă încă. Petrece-ţi doar o clipă în acceptarea bucuroasă a ce ţi-e dat să îi dai fratelui tău, şi învaţă cu el ce vi s-a dat la amândoi. A da nu e mai binecuvântat decât a primi. Dar nici mai puţin nu este.

10. Fiul lui Dumnezeu e binecuvântat mereu ca unitate. Şi, în timp ce recunoştinţa lui vine spre tine, cel ce l-ai binecuvântat, raţiunea îţi va spune că nu se poate să te afli în afara binecuvântării. Recunoştinţa pe care ţi-o oferă el îţi aminteşte de mulţumirile pe care ţi le aduce Tatăl tău pentru că Îl desăvârşeşti. Şi doar aici îţi spune raţiunea că poţi să înţelegi ce trebuie să fii. Tatăl tău e la fel de aproape de tine ca fratele tău. Dar ce ţi-ar putea fi mai aproape decât propriul tău Sine?

11. Puterea pe care o ai asupra Fiului lui Dumnezeu nu e o ameninţare la adresa realităţii lui. Ci doar o adeverire a ei. Dacă e liber deja, unde ar putea să îi fie libertatea, dacă nu în el însuşi? Şi, dacă îşi neagă libertatea, cine ar putea să îl lege, dacă nu el însuşi? Dumnezeu nu e batjocorit, şi nici Fiul Lui nu poate fi încătuşat decât de propria-i dorinţă. Şi tocmai prin propria-i dorinţă e eliberat. Iată-i puterea, nu slăbiciunea. El e la propria-i discreţie şi milă. Si, unde alege să fie milostiv, e liber. Dar, unde alege să condamne în schimb, e ţinut ca prizonier, aşteptând în lanţuri să se graţieze singur.

VII. Ultima întrebare fără răspuns

1. Nu vezi că toată nefericirea ta decurge din convingerea ciudată că eşti neputincios?

Neputinţa e preţul păcatului. Starea de neputinţă e condiţia păcatului, singura cerinţă pe care o are pentru a fi crezut. Numai neputincioşii pot să creadă în el. Enormitatea nu îi atrage decât pe cei ce se cred mici. Si numai cei ce cred mai întâi că sunt mici pot să vadă vreo atracţie în asta. Trădarea Fiului lui Dumnezeu e mecanismul de apărare al celor ce nu se identifică cu Fiul. Şi eşti fie de partea lui, fie împotriva lui; fie îl iubeşti, fie îl ataci; fie îi protejezi unitatea, fie îl vezi sfărâmat şi ucis de atacul tău.

2. Nimeni nu crede că Fiul lui Dumnezeu este neputincios, iar cei ce se văd neputincioşi precis nu se cred Fiul lui Dumnezeu. Ce altceva pot fi decât duşmanul lui? Şi ce altceva pot face decât să îi pizmuiască puterea şi, prin pizma lor, să aibă frica ei? Aceştia sunt întunecaţii, tăcuţi şi temători, singuri şi necomunicativi, temându-se că puterea Fiului lui Dumnezeu îi va ucide şi ridicându-şi neputinţa împotriva lui. Ei se alătură armatei neputincioşilor, să îşi ducă războiul de răzbunare, amărăciune şi ciudă împotriva lui, să îl facă una cu ei. Neştiind că *sunt* una cu el, ei nu ştiu pe cine urăsc. Sunt o armată tare jalnică, fiecare în parte la fel de capabil să îşi atace fratele sau să se atace pe el însuşi pe cât e de capabil să îşi aducă minte că au crezut că au o cauză comună.

3. Frenetici, zgomotoşi şi tari par cei întunecaţi! Dar nu îşi cunosc „duşmanul", ştiind doar atât: că îl urăsc. În ură s-au întrunit, dar nu s-au unit unul cu altul. Căci, dacă s-ar fi unit, ura ar fi imposibilă. Armata neputincioşilor trebuie dispersată în prezenţa puterii. Cei puternici nu trădează niciodată, pentru că nu au nevoie să viseze la putere, nici să treacă de la vis la act. Cum ar acţiona o armată în vise? Absolut oricum. Poate fi văzută atacând pe oricine cu orice. În vise nu există raţiune. O floare se preface într-o suliţă înveninată, un copil devine un uriaş şi un şoarece rage ca un leu. Iar iubirea se preface la fel de uşor în ură. Asta nu e o armată, ci o casă de nebuni. Ce pare un atac planificat e balamuc.

4. Armata neputincioşilor e tare slabă. Nu are arme, nici duşman. Da, poate invada lumea şi îşi poate *căuta* un duşman. Dar nu poate găsi ce nu există. Da, poate *visa* că şi-a găsit un duşman, dar acesta se va schimba chiar în vreme ce îl atacă, aşa că va fugi să îşi găsească altul, şi altul, şi nu va ajunge niciodată la izbândă. Şi, tot fugind aşa, se năpusteşte asupra ei, crezând că şi-a zărit marele duşman ce scapă întruna atacului ei ucigaş preschimbându-se în altceva. Cât de perfid pare acest duşman, ce se preschimbă aşa încât e imposibil până şi să îl recunoşti.

5. Ura însă trebuie să aibă o ţintă. Credinţa în păcat nu poate exista fără un duşman. Din cei ce cred în păcat, cine ar îndrăzni să creadă că nu are duşman? Ar putea să admită că nimeni nu l-a sleit de puteri? Raţiunea l-ar îndemna, cu siguranţă, să nu mai caute ce nu e de găsit. Dar, mai întâi, trebuie să fie dispus să perceapă o lume în care acesta nu există. Nu e necesar să înţeleagă cum o poate vedea. Şi nici nu trebuie să încerce. Căci, dacă se va concentra asupra unui lucru pe care nu îl poate înţelege, îşi va scoate în evidenţă neputinţa şi va lăsa păcatul să îi spună că precis îşi este propriul lui duşman. Dar să îşi pună aceste întrebări, asupra cărora trebuie să se pronunţe, şi asta se va face pentru el:

Doresc o lume condusă de mine în locul unei lumi ce mă conduce?

Doresc o lume în care sunt puternic, şi nu neputincios?

Doresc o lume în care nu am duşmani şi nu pot să păcătuiesc?

Şi vreau să văd ce am negat ***pentru că*** *este adevărul?*

6. Poate că ai răspuns deja la primele trei întrebări, dar nu şi la ultima. Căci aceasta pare încă înfricoşătoare şi diferită de celelalte. Raţiunea însă te asigură că sunt identice. Am spus că anul acesta va scoate în evidenţă identitatea lucrurilor identice. Această întrebare finală, chiar ultima asupra căreia e necesar să te pronunţi, mai pare să conţină o ameninţare pe care celelalte şi-au pierdut-o pentru tine. Iar această diferenţă închipuită îţi atestă convingerea că adevărul poate fi duşmanul pe care încă trebuie să îl găseşti. Aici deci ar părea să fie ultima speranţă ce ţi-a mai rămas să găseşti

păcatul şi să nu accepţi puterea.

7. Nu uita că opţiunea între păcat şi adevăr, neputinţă şi putere, e opţiunea între a ataca şi a vindeca. Căci vindecarea decurge din putere, iar atacul din neputinţă. Cel pe care îl ataci *nu poţi* să vrei să îl vindeci. Şi cel pe care îl vrei vindecat trebuie să fie cel pe care ai ales să îl fereşti de atac. Şi ce e această decizie, dacă nu opţiunea între a-l vedea cu ochii trupului şi a-l lăsa să ţi se reveleze prin viziune? Cum se ajunge, în urma acestei decizii, la efectele ei nu e problema ta. Dar ce vrei să vezi trebuie să fie opţiunea ta. Cursul acesta priveşte cauza, nu efectul.

8. Cântăreşte-ţi atent răspunsul la ultima întrebare pe care ai lăsat-o tot fără răspuns. Şi lasă-ţi raţiunea să îţi spună că trebuie să aibă un răspuns şi că i se răspunde în celelalte trei. Şi atunci iţi va fi clar că, privind efectele păcatului sub orice formă, tot ce trebuie să faci e, pur şi simplu, să te întrebi:

Asta vreau să văd? Asta vreau?

9. Asta e singura ta decizie; asta e condiţia pentru ce se petrece. Modul în care se întâmplă e irelevant, dar nu şi motivul pentru care se întâmplă. *Ai* control asupra ei. Şi, dacă alegi să vezi o lume fără vreun duşman, în care nu eşti neputincios, ţi se vor da mijloacele să o vezi.

10. De ce e atât de importantă ultima întrebare? Raţiunea îţi va spune şi de ce. E identică cu celelalte trei, dar nu în ce priveşte timpul. Celelalte sunt decizii ce pot fi luate, lăsate şi reluate. Dar adevărul e constant şi implică o stare în care oscilările sunt imposibile. Îţi poţi dori o lume pe care o conduci şi care nu te conduce, şi te poţi răzgândi. Poţi dori să îţi schimbi neputinţa cu puterea, şi poţi renunţa la această dorinţă în clipa în care te atrage sclipirea unui păcat. Şi poţi să vrei să vezi o lume nepăcătoasă, şi să te laşi ispitit de un „duşman" să îţi foloseşti ochii trupului şi să schimbi ce îţi doreşti.

11. Ca şi conţinut, toate întrebările sunt identice. Căci fiecare te întreabă dacă eşti dispus să schimbi lumea păcatului cu cea pe care o vede Spiritul Sfânt, din moment ce tocmai pe aceasta o neagă lumea păcatului. De aceea, cei ce văd păcatul văd negarea lumii reale. Dar ultima întrebare adaugă dorinţa de constanţă năzuinţei tale de-a vedea lumea reală, aşa că dorinţa devine singura pe care o ai. Răspunzând „da" la ultima întrebare, adaugi sinceritate la deciziile pe care le-ai luat deja la celelalte întrebări. Căci numai atunci vei renunţa la opţiunea de-a te mai răzgândi. Când nu o mai vrei pe aceasta, le-ai răspuns şi celorlalte pe deplin.

12. De ce crezi că eşti nesigur că li s-a răspuns celorlalte? Ar mai fi oare necesar să fie puse atât de des, dacă li s-ar fi răspuns? Până nu iei decizia finală, răspunsul e deopotrivă „da" şi „nu". Căci ai răspuns „da" fără să percepi că „da" trebuie să însemne „*nu* nu". Nimeni nu decide împotriva fericirii sale, dar poate să o facă dacă nu vede că o face. Şi dacă îşi vede fericirea într-o continuă schimbare - acum aşa, acum altfel, şi acum o umbră eludantă, nelegată de nimic -, chiar că decide împotriva ei.

13. Fericirea eludantă, sau fericirea în formă schimbătoare, care variază în funcţie de loc şi timp, e o iluzie fără înţeles. Fericirea trebuie să fie constantă, pentru că se atinge renunţând la dorinţa de *in*constant. Bucuria nu poate fi percepută decât printr-o viziune constantă. Iar viziunea constantă li se poate da doar celor ce doresc constanţa. Puterea dorinţei Fiului lui Dumnezeu rămâne dovada că cel ce se vede neputincios se înşeală. Doreşte orice lucru vrei, şi îl vei privi şi socoti real. Niciun gând nu poate fi lipsit de puterea de-a elibera sau de-a ucide. Şi niciunul nu poate să părăsească mintea celui care l-a gândit sau să îl lase neafectat.

VIII. Transformarea interioară

1. Gândurile sunt, atunci, periculoase? Pentru trupuri, da! Gândurile ce par să ucidă sunt

cele care îl învaţă pe cel ce le gândeşte că *poate* fi ucis. Aşa că „moare" din cauza a ceea ce a învăţat. Trece din viaţă în moarte, dovada finală că a preţuit inconstantul mai mult decât constanţa. Sigur, a crezut că vrea fericire. Dar nu a dorit-o *pentru că* e adevărul şi trebuie, de aceea, să fie constantă.

2. Constanţa bucuriei e o condiţie complet străină de înţelegerea ta. Dar, dacă ţi-ai putea închipui ce trebuie să fie, ai dori-o deşi nu o înţelegi. Constanţa fericirii nu are excepţii, nici schimbări de niciun fel. E la fel de neclintită ca Iubirea lui Dumnezeu faţă de creaţia Sa. Fiind la fel de sigură în viziunea ei cum e şi Creatorul ei în ce cunoaşte, fericirea priveşte totul şi vede că toate sunt acelaşi lucru. Ea nu vede efemerul, căci doreşte ca totul să fie ca ea şi îl vede astfel. Nimic nu are puterea de a-i zăpăci constanţa, pentru că propria ei dorinţă nu poate fi clintită. Ea le parvine celor care văd că întrebarea finală le este necesară celorlalte, cu aceeaşi certitudine cu care pacea trebuie să le parvină celor care aleg să vindece şi să nu judece.

3. Raţiunea îţi va spune că nu poţi cere fericire inconstant. Căci, dacă primeşti ce doreşti, şi fericirea e constantă, atunci nu trebuie să o ceri decât o dată, ca să o ai pentru totdeauna. Iar, dacă nu o ai întotdeauna, fiind tocmai ce este, nu ai cerut-o. Căci nimeni nu poate să nu ceară un lucru pe care şi-l doreşte de la ceva ce crede că oferă oarece speranţă că i-l poate da. Poate să se înşele în ce cere, unde şi de la ce. Dar va cere, pentru că dorinţa e o cerere, o rugăminte făcută de cel căruia Dumnezeu Însuşi nu va putea nicicând să nu îi răspundă. Dumnezeu a dat deja tot ce îşi doreşte el cu adevărat. Dar lucrul de care e nesigur, Dumnezeu nu poate să i-l dea. Căci nu şi-l doreşte cât timp rămâne nesigur, iar dăruirea lui Dumnezeu trebuie să fie incompletă dacă acesta nu e primit.

4. Tu, care întregeşti Voia lui Dumnezeu şi eşti fericirea Lui, a cărui voie e de o putere cu a Lui, o putere care nu se pierde în iluziile tale, gândeşte-te atent de ce nu eşti încă hotărât cum vei răspunde la ultima întrebare. Răspunsul tău la celelalte a făcut posibilă ajutarea ta să fii parţial deja întreg la minte. Şi totuşi, ultima e cea care te întreabă de fapt dacă eşti dispus să fii total întreg la minte.

5. Ce e clipa sfântă, dacă nu apelul pe care ţi-l adresează Dumnezeu să recunoşti ce ţi-a dat El? Iată marele apel la raţiune; conştientizarea lucrului ce poate fi văzut mereu; fericirea ce poate fi a ta întotdeauna. Aici e pacea constantă pe care ai putea să o resimţi întruna. Aici ţi se revelează ce a negat negarea. Căci aici s-a răspuns deja la ultima întrebare şi ţi s-a dat ce ceri. Aici e viitorul *acum,* căci timpul e neputincios pentru că îţi doreşti ce nu se va schimba nicicând. Căci ai cerut să nu îţi stea nimic între sfinţenia relaţiei tale şi *conştientizarea* faptului că e sfântă.

Capitolul 22
MÂNTUIREA ŞI RELAŢIA SFÂNTĂ

Introducere

1. Fie-ţi milă de tine, cel înrobit atâta vreme. Bucură-te că cei uniţi de Dumnezeu s-au reunit şi nu mai trebuie să privească păcatul despărţiţi. Unde sunt doi, păcatul nu poate fi privit de amândoi deodată, căci nu l-ar putea vedea în acelaşi loc şi timp. Păcatul e o percepţie strict individuală, văzut în celălalt, dar crezut de fiecare în propriul sine. Şi fiecare pare să facă o altă greşeală, una pe care celălalt nu o poate înţelege. Frate, e aceeaşi, făcută de acelaşi şi iertată în acelaşi fel pentru cel ce a făcut-o. Sfinţenia relaţiei tale te iartă şi îţi iartă fratele, desfăcând efectele produse de ce aţi crezut şi aţi văzut amândoi. Şi, odată cu dispariţia lor, dispare cu ele şi nevoia oricărui păcat.

2. Cine are nevoie de păcat? Numai cei singuri şi însinguraţi, care îşi consideră fraţii diferiţi de ei înşişi. Tocmai această diferenţă, vizibilă dar ireală, face ca nevoia de păcat, ireală dar vizibilă, să pară îndreptăţită. Şi toate acestea ar fi reale dacă ar fi şi păcatul. Căci o relaţie nesfântă se bazează pe diferenţe, unde fiecare crede că celălalt are ce nu are el. Aşa se reunesc, fiecare să se desăvârşească pe el însuşi şi să îl prade pe celălalt. Şi stau până cred că nu mai e nimic de furat, iar apoi trec mai departe. Şi hoinăresc aşa, printr-o lume de străini, diferiţi de ei; trăind cu trupurile lor, poate, sub un acoperiş comun, care nu îl adăposteşte pe nicicare; în aceeaşi încăpere, şi totuşi, fiecare în lumea lui.

3. O relaţie sfântă porneşte de la altă premisă. Fiecare s-a uitat înăuntru şi nu a văzut nicio lipsă. Acceptându-şi desăvârşirea, vrea să o extindă unindu-se cu altcineva, întreg ca el. Nu vede nicio diferenţă între aceste sine, căci diferenţele ţin doar de trup. De aceea, nu vede ceva ce ar vrea să ia. Nu îşi neagă propria realitate *pentru că* ea e adevărul. El stă chiar sub Cer, dar destul de aproape să nu se mai întoarcă pe pământ. Căci relaţia aceasta are Sfinţenia Cerului. Cât de departe poate fi de casă o relaţie atât de asemănătoare Cerului?

4. Gândeşte-te ce te poate învăţa o relaţie sfântă! În ea se desface convingerea că există diferenţe. În ea se trece de la credinţa în diferenţe la credinţa în identitate. Şi, tot în ea, vederea diferenţelor se transformă în viziune. Raţiunea vă poate conduce acum - pe tine şi pe fratele tău - la concluzia logică a unităţii voastre. Ea trebuie să se extindă, după cum v-aţi extins şi voi doi când v-aţi unit. Trebuie să se autodepăşească, după cum v-aţi depăşit şi voi trupul, dându-vă posibilitatea să vă uniţi. Iar acum, identitatea pe care aţi văzut-o se extinde şi înlătură, în sfârşit, toată senzaţia de diferenţe, ca identitatea din spatele lor să devină evidentă. Iată cercul de aur în care îl recunoşti pe Fiul lui Dumnezeu. Căci ce se naşte într-o relaţie sfântă nu poate avea sfârşit.

I. Mesajul relaţiei sfinte

1. Lasă raţiunea să mai facă un pas. Dacă îl ataci pe cel pe care Dumnezeu vrea să îl vindece şi îl urăşti pe cel pe care îl iubeşte El, tu şi Creatorul tău aveţi o voie diferită. Dar, dacă tu *eşti* Voia Lui, trebuie să crezi atunci că tu nu eşti tu însuţi. Chiar poţi să o crezi, şi o şi crezi. Şi ai credinţă într-asta şi vezi multe dovezi de partea ei. De unde, te întrebi, îţi vine neliniştea ciudată, senzaţia că eşti deconectat şi frica obsesivă că îţi lipseşte orice înţeles? E ca şi cum ai nimerit aici din întâmplare, fără alt plan decât să o întinzi de-aici, căci numai asta pare cert.

2. Am auzit însă o descriere foarte similară mai devreme, dar nu te-a descris pe tine. Şi totuşi, *crezi* în continuare că această idee ciudată te descrie cu acurateţe. Raţiunea ţi-ar spune că lumea pe care o vezi cu ochi care nu sunt ai tăi trebuie să nu aibă sens pentru tine. Cui să îşi returneze mesajele o asemenea vedere? Sigur nu ţie, al cărui văz e total independent de ochii ce văd lumea. Dacă nu e viziunea ta, ce poate să îţi arate ţie? Creierul nu poate interpreta ce vede viziunea ta. Asta, *tu* ai înţelege. Creierul interpretează pentru trup, din care face parte. Dar nu poţi înţelege ce îţi spune. Şi totuşi, l-ai ascultat şi îl asculţi. Şi ai tot încercat din greu să îi înţelegi mesajele.

3. Nu ţi-ai dat seama că e imposibil să înţelegi ce nu izbuteşte nicidecum să îţi parvină. Nu ai primit niciun mesaj pe care să îl înţelegi. Căci ai ascultat ce nu poate comunica. Gândeşte-te atunci ce se întâmplă. Negând ce eşti şi crezând cu fermitate că eşti altceva, acest „altceva" pe care l-ai făcut să fii devine văzul tău. Şi atunci acest „altceva" trebuie să fie cel ce vede şi, „altceva" fiind, aidoma *ne*ţie, îţi explică *ţie* ceea ce vede. Viziunea ta, firește, ar face asta să fie de prisos. Dar, dacă ochii îţi sunt închişi şi ai cerut acestui „altceva" să te ghideze, rugându-l să îţi explice lumea pe care o vede el, nu ai motiv să nu asculţi, şi nici să suspectezi că explicaţiile ce ţi le dă nu sunt adevărate. Raţiunea ţi-ar spune că nu pot fi adevărate *pentru că* nu le înţelegi. Dumnezeu nu are secrete. El nu te poartă printr-

o lume de chin, aşteptând să îţi spună, la finele călătoriei, de ce ţi-a făcut una ca asta.

4. Ce poate fi secret de Voia lui Dumnezeu? Tu însă crezi că ai secrete. Ce pot fi secretele tale, dacă nu o altă „voie", care e a ta, separat de-a Lui? Raţiunea ţi-ar spune că asta nu e un secret ce trebuie ascuns ca un păcat. Ci o greşeală! Nu îţi lăsa frica de păcat să o ferească de corecţie, căci atracţia vinovăţiei e numai frică. Iată singurul sentiment pe care l-ai făcut, indiferent ce pare să fie. E sentimentul tăinuirii, al gândurilor private şi al trupului. E singurul sentiment ce se opune iubirii, ducând mereu la vederea diferenţelor şi la pierderea identităţii. Iată singurul sentiment ce te ţine orb, dependent de sinele pe care crezi că l-ai făcut să te conducă prin lumea pe care a făcut-o pentru tine.

5. Vederea ţi s-a dat, odată cu tot ce poţi să înţelegi. Nu vei avea dificultăţi să înţelegi ce îţi spune această viziune, căci fiecare vede doar ce crede că este el însuşi. Şi, ce îţi va arăta vederea ta, vei înţelege *pentru că* este adevărul. Numai viziunea ta poate să îţi transmită ce poţi să vezi. Ea ajunge direct la tine, fără nevoia de-a-ţi fi interpretată. Ce are nevoie de interpretare precis este ceva străin. Şi nu îl va face niciodată ceva de înţeles un interpret pe care nu îl poţi înţelege.

6. Dintre toate mesajele pe care le-ai primit şi nu le-ai înţeles, doar cursul acesta e accesibil înţelegerii tale şi poate fi înţeles. Asta e limba *ta.* Nu o înţelegi încă doar din cauză că întreaga ta comunicare este ca a unui nou-născut. Sunetele scoase de un nou-născut şi cele pe care le aude sunt cât se poate de nesigure, însemnând pentru el diferite lucruri la momente diferite. Nici ce aude, nici ce vede nu e stabil deocamdată. Dar ce aude şi nu înţelege va fi limba lui maternă, prin care va ajunge să comunice cu cei din jur, şi ei cu el. Iar ciudatele fiinţe mişcătoare ce le vede în jur vor deveni mângâietorii lui, şi îşi va recunoaşte casa şi îi va vedea cu el acolo.

7. Aşa că, în fiecare relaţie sfântă, se renaşte capacitatea de-a comunica în loc de-a separa. Dar o relaţie sfântă - renăscută ea însăşi atât de recent dintr-o relaţie nesfântă, şi totuşi, mai străveche decât vechea iluzie pe care a înlocuit-o - e ca un nou-născut acum în propria-i renaştere. Şi totuşi, ţi se redă viziunea în acest prunc, şi el va vorbi limba pe care o poţi înţelege. Nu e crescut de acel „altceva" ce ai crezut că eşti. Nu i s-a dat acestuia, nici nu a fost primit decât de tine. Căci doi fraţi nu se pot uni decât prin Cristos, a Cărui viziune îi vede una.

8. Gândeşte-te ce ţi se dă, sfinte frate. Acest copil te va învăţa ce nu înţelegi şi te va lămuri. Căci limba lui nu îţi va fi străină. El nu va avea nevoie de niciun interpret pentru tine, căci tocmai tu l-ai învăţat ce ştie, *ştiind.* El nu poate veni decât la tine, niciodată la „altceva". Unde a intrat Cristos, nimeni nu e singur, căci nu Îşi găseşte casa în separaţi. Ci trebuie să renască în casa Lui străveche, atât de nouă în aparentă, şi totuşi, cât El de veche, un mic nou-venit care, pentru a putea trăi, depinde de sfinţenia relaţiei tale.

9. Fii sigur că Dumnezeu nu Şi-a încredinţat Fiul cui nu merită. De unit, nu merită să se unească decât ce este parte a Lui. Şi nici nu e *posibil* să se unească ceva ce nu e parte a Lui. Celor ce se unesc trebuie să li se fi redat comunicarea, căci nu o pot face prin trupuri. Ce i-a unit atunci? Raţiunea îţi va spune că trebuie să se fi văzut unul pe altul printr-o viziune nu a trupului şi să fi comunicat într-o limbă pe care trupul nu o vorbeşte. Şi nu se poate să îi fi atras, uşor, ca să devină unul, imagini sau sunete înfricoşătoare. În schimb, fiecare a văzut în celălalt un adăpost perfect în care propriul Sine poate renaşte în siguranţă şi în pace. Iată ce i-a spus raţiunea şi iată ce a crezut *pentru că* a fost adevărul.

10. Iată prima percepţie directă pe care o poţi face. O faci printr-o conştienţă mai veche decât percepţia, renăscută însă într-o clipă. Căci ce e timpul pentru ce-a fost dintotdeauna? Gândeşte-te ce ţi-a adus clipa aceea: recunoaşterea că acel „altceva" ce ai crezut că eşti e o iluzie. Iar adevărul a venit numaidecât să îţi arate unde trebuie să fie Sinele tău. Tocmai negarea iluziilor face apel la adevăr, căci a nega iluziile înseamnă a recunoaşte că frica e fără înţeles. În casa sfântă în care frica e fără de

putere, iubirea intră cu gratitudine, recunoscătoare că e una cu voi care v-aţi unit ca să o lăsaţi să intre.

11. Cristos vine la ce e ca El: acelaşi, nu diferit. Căci e atras mereu de El Însuşi. Ce I se aseamănă atât cât o relaţie sfântă? Şi ce vă atrage laolaltă pe tine şi pe fratele tău Îl atrage şi pe El la voi. Aici, dulceaţa Lui şi blânda Lui inocenţă sunt ferite de atac. Şi, tot aici, Se poate întoarce cu încredere, căci credinţa în altul este întotdeauna credinţa în El. Ai într-adevăr dreptate să îţi consideri fratele casa Lui aleasă, căci aici voieşti cu El şi cu Tatăl Lui. Aceasta e Voia Tatălui pentru tine, şi a ta cu a Lui. Şi e cert că cine e atras de Cristos e atras de Dumnezeu, după cum e cert că sunt atraşi Amândoi de fiece relaţie sfântă, casa pregătită pentru Ei când pământul se preface în Cer.

II. Nepăcătoşenia fratelui tău

1. Opusul iluziilor nu e deziluzia, ci adevărul. Numai eului, pentru care adevărul nu are înţeles, îi par a fi singurele alternative, diferite una de cealaltă. În realitate, ele sunt acelaşi lucru. Amândouă aduc la fel de multă nefericire, deşi fiecare în parte pare a fi modul de-a scăpa de nefericirea pe care o aduce cealaltă. Fiecare iluzie duce chin şi suferinţă în faldurile întunecate ale grelelor veşminte în care îşi ascunde lipsa de substanţă. Însă cei ce caută iluzii sunt acoperiţi şi ascunşi de bucuria adevărului tocmai de aceste întunecate şi grele veşminte.

2. Adevărul este opusul iluziilor pentru că oferă bucurie. Care poate fi opusul nefericirii, dacă nu bucuria? A lăsa un soi de nefericire şi a-ţi căuta altul nu e nicidecum o soluţie. A schimba iluziile între ele înseamnă a nu schimba nimic. Căutarea bucuriei în nefericire e un lucru fără sens, căci cum e cu putinţă să găseşti bucurie în nefericire? Tot ce e cu putinţă în lumea întunecată a nefericirii este să selectezi anumite aspecte din ea, să le vezi diferite şi să defineşti diferenţa ca bucurie. Dar a percepe o diferenţă unde niciuna nu există precis nu va face diferenţa.

3. Iluziile le aduc numai vinovăţie şi suferinţă, boală şi moarte celor care cred în ele. Forma în care sunt acceptate nu e relevantă. În ochii raţiunii, nicio formă de nefericire nu poate fi confundată cu bucuria. Bucuria e veşnică. Poţi fi sigur că orice fericire aparentă care nu durează e frică de fapt. Bucuria nu se preface în tristeţe, căci ce e veşnic nu se poate schimba. Dar tristeţea se poate preschimba în bucurie, căci timpul cedează la ce e veşnic. Numai ce e etern trebuie să rămână neschimbat, dar tot ce e în timp se poate schimba cu timpul. Dar, dacă schimbarea e să fie reală, şi nu închipuită, iluziile trebuie să cedeze la adevăr, şi nu la alte vise, care sunt la fel de ireale. Aşa ceva nu ar schimba nimic.

4. Raţiunea îţi va spune că singura modalitate de-a scăpa de nefericire este să o recunoşti *şi să o iei în cealaltă direcţie.* Adevărul e acelaşi şi nefericirea e aceeaşi, dar diferă una de alta în toate privinţele, în toate cazurile şi fără excepţie. A crede că poate să existe şi o singură excepţie înseamnă a confunda ce e acelaşi cu ce e diferit. O iluzie nutrită şi apărată împotriva adevărului lipseşte de înţeles tot adevărul şi acordă realitate tuturor iluziilor. Iată ce putere au convingerile. Nu pot face compromisuri, iar credinţa în inocenţă e credinţa în păcat, dacă convingerea exclude o singură făptură şi o ţine pe dinafară, izolată de iertarea ei.

5. Atât raţiunea, cât şi eul îţi vor spune acest lucru, dar nu îl înţeleg la fel. Eul te va asigura acum că este imposibil să nu vezi vinovăţie în nimeni. Şi, dacă vederea ei în altul e singurul mijloc de-a scăpa de vinovăţie, atunci credinţa ta în păcat trebuie să fie veşnică. Raţiunea însă priveşte totul altfel, văzând în sursa unei idei ceea ce o va face adevărată sau falsă. Aşa şi trebuie să fie, dacă ideea e ca sursa ei. De aceea, spune raţiunea, dacă debarasarea de vinovăţie I-a fost dată Spiritului Sfânt ca scop al Său, de către Cel pentru Care nimic din ce voieşte nu e imposibil, mijloacele atingerii lui sunt mai mult decât posibile. Ele trebuie să existe şi tu trebuie să le ai.

6. Iată o fază decisivă a acestui curs, căci aici trebuie să se desăvârşească separarea ta de eu. Căci, dacă ai mijloacele de-a lăsa scopul Spiritului Sfânt să se realizeze, ele pot fi folosite. Şi, prin folosirea lor, vei dobândi credinţă în ele. Pentru eu însă, trebuie să fie un lucru imposibil, şi nimeni nu îşi propune să săvârşească ce nu dă speranţe că se va săvârşi vreodată. *Tu* ştii că tot ce voieşte Creatorul tău este posibil, dar cel pe care l-ai făcut crede că nu e aşa. Trebuie să alegi acum între tine, cel adevărat, şi tine, cel din iluzie. Nu şi unul, şi altul, ci unul singur. Nu are rost să încerci să eviţi această singură decizie. Ea trebuie luată. Credinţa şi convingerea pot să se oprească indiferent de care parte, dar raţiunea îţi spune că nefericirea stă numai de o parte, şi bucuria, de cealaltă.

7. Nu îţi abandona fratele acum. Căci voi care sunteţi acelaşi nu veţi decide singuri, nici diferit. Vă daţi unul altuia viaţă sau moarte; vă sunteţi mântuitor sau judecător, oferindu-vă reciproc refugiu sau condamnare. Acest curs va fi crezut în totalitate sau deloc. Căci este fie întru totul adevărat, fie întru totul fals, şi nu poate fi crezut doar parţial. Iar tu vei scăpa de nefericire în totalitate sau deloc. Raţiunea îţi va spune că nu există teren de mijloc, un loc în care să te poţi opri nesigur, aşteptând să alegi între bucuria Cerului şi nefericirea iadului. Până nu alegi Cerul, *eşti* în nefericire şi în iad.

8. Nu poţi să iei nicio parte din Cer să o ţeşi printre iluzii. Şi nu poţi intra în Cer cu nicio iluzie. Un mântuitor nu poate fi judecător, şi nici mila, condamnare. Iar viziunea nu poate să condamne, ci numai să binecuvânteze. Cel a Cărui funcţie este să mântuiască va mântui. *Cum* o va face îţi depăşeşte puterea de înţelegere, dar *când* trebuie să fie alegerea ta. Căci tu ai făcut timpul, aşa că e la dispoziţia ta. Nu eşti un rob al timpului, după cum nu eşti nici rob al lumii pe care ai făcut-o.

9. Să ne uităm mai atent la întreaga iluzie potrivit căreia cel pe care l-ai făcut are puterea să îşi înrobească făcătorul. Aceeaşi convingere a cauzat şi separarea. E ideea lipsită de înţeles că gândurile pot părăsi mintea celui care le-a gândit, că pot fi diferite de ea şi că i se pot împotrivi. Dacă ar fi adevărat, gândurile nu ar fi extensiile minţii, ci duşmanele ei. Iar aici vedem din nou o altă formă a aceleiaşi iluzii fundamentale pe care am mai văzut-o de multe ori. Numai dacă Fiului lui Dumnezeu i-ar fi posibil să părăsească Mintea Tatălui său, să facă din el însuşi altceva şi să se pună împotriva Voii Sale, ar fi posibil să fie stăpânit de sinele pe care l-a făcut şi de tot ce a făurit, la rândul lui, acesta.

10. Priveşte marea proiecţie, dar priveşte-o cu hotărârea că trebuie vindecată, şi nu cu frică. Nimic din ce ai făurit nu are putere asupra ta, dacă nu vrei tu să rămâi separat de Creatorul tău şi de o voie potrivnică alei Sale. Căci numai dacă vrei să crezi că Fiul Lui Îi poate fi duşman pare posibil să îţi fie duşman cel pe care l-ai făcut. Ai vrut să Îi condamni bucuria la nefericire şi să Îl faci să fie altceva. Şi toată nefericirea pe care ai făcut-o a fost a ta. Nu te bucuri să înveţi că nu e adevărat? Nu primeşti cu bucurie vestea că niciuna dintre iluziile pe care le-ai făcut nu a înlocuit adevărul?

11. Numai gândurile *tale* au fost imposibile. Mântuirea nu poate fi. *E* imposibil să îţi consideri mântuitorul un duşman, şi să îl recunoşti. Dar e posibil să îl recunoşti drept ce e, dacă aşa vrea Dumnezeu. Ce i-a dat Dumnezeu relaţiei tale sfinte este în ea. Căci ce I-a dat Spiritului Sfânt să îţi dea I-a *dat.* Nu vrei să vezi mântuitorul care ţi s-a dat? Şi nu vrei să schimbi, cu recunoştinţă, funcţia de călău pe care i-ai dat-o cu cea pe care o are în realitate? Primeşte de la el ce i-a dat Dumnezeu pentru tine, nu ce ai încercat să îţi dai tu.

12. Dincolo de trupul pe care l-ai pus între tine şi fratele tău, sclipind în lumina aurită care se răsfrânge până la el din cercul nesfârşit, strălucitor, care se extinde de-a pururi, stă relaţia ta sfântă, iubită de Dumnezeu Însuşi. Ce liniştit se odihneşte, în timp şi totuşi dincolo de el, nemuritoare şi totuşi pe pământ. Cât de mare e puterea care se află în ea. Timpul stă după voia ei şi pământul va fi aşa cum îl vrea ea. Aici nu există voie separată, nici dorinţa de-a exista ceva separat. Voia ei nu are excepţii şi ce voieşte ea este adevărat. Fiece iluzie adusă la iertarea ei se trece blând cu vederea şi dispare. Căci în centrul ei a renăscut Cristos, să Îşi lumineze casa cu viziunea care vede dincolo de lume. Nu vrei să fie

această casă sfântă şi a ta? Aici nu există nefericire, ci numai bucurie.

13. Tot ce trebuie să faci ca să rămâi aici, în linişte, cu Cristos, este să Îi împărtăşeşti viziunea. Viziunea Lui i se dă, repede şi bucuros, oricui este dispus să îşi vadă fratele lipsit de păcat. Şi nimeni nu poate rămâne exclus din această disponibilitate, dacă vrei să fii eliberat complet de toate efectele păcatului. Oare vrei să fii iertat doar parţial? Poţi oare să ajungi în Cer cât timp te mai ispiteşte să rămâi în nefericire şi un singur păcat? Cerul e casa purităţii desăvârşite, şi Dumnezeu l-a creat pentru tine. Priveşte-ţi fratele preasfânt, nepăcătos ca tine, şi lasă-l să te conducă acolo.

III. Raţiunea şi formele greşelii

1. Introducerea raţiunii în sistemul de gândire al eului marchează începutul desfacerii lui, căci raţiunea şi eul se bat cap în cap. Şi nici nu e posibil să coexiste în conştienţa ta. Căci obiectivul raţiunii este să limpezească, deci să facă evident. Poţi *vedea* raţiunea. Acesta nu e un joc de cuvinte, căci marchează începutul unei viziuni ce are înţeles. Viziunea este sens, chiar literalmente. Dacă nu e văzul trupului, *trebuie* să se înţeleagă. Căci e limpede, şi ce e evident nu e ambiguu. Se poate înţelege. Iar aici raţiunea şi eul se despart într-adevăr, să o apuce în direcţii diferite.

2. Întreaga continuitate a eului depinde de convingerea lui că nu poţi învăţa cursul acesta. Împărtăşeşte aceeaşi convingere, şi raţiunea nu va fi în stare să îţi vadă greşelile şi să facă loc corecţiei lor. Căci raţiunea vede prin greşeli, spunându-ţi că ce ai crezut nu e real. Raţiunea poate vedea diferenţa dintre păcat şi greşeli, pentru că vrea corecţie. De aceea, îţi spune că ce ai considerat a fi de necorectat poate fi corectat şi trebuie să fi fost, prin urmare, o greşeală. Împotrivirea eului la corecţie duce la convingerea fixă cu care crede în păcat şi la desconsiderarea greşelilor. El nu vede nimic ce poate fi corectat. Iată cum osândeşte eul şi cum mântuieşte raţiunea.

3. Raţiunea în sine nu e mântuire, dar face loc păcii şi te aduce într-o stare mentală în care ţi se poate da mântuire. Păcatul e un bloc de granit, coborât ca o poartă grea, încuiată şi fără cheie, de-a curmezişul drumului ce duce la pace. Niciunul dintre cei ce îl privesc fără ajutorul raţiunii nu va încerca să îl străpungă. Ochii trupului îl văd ca un bloc de granit masiv, atât de gros, încât ar fi o nebunie să încerci să treci prin el. Raţiunea însă vede prin el cu uşurinţă, pentru că este o greşeală. Forma pe care o ia nu poate ascunde de ochii raţiunii faptul că e gol pe dinăuntru.

4. Pe eu îl atrage numai forma greşelii. El nu recunoaşte înţelesul şi nu vede dacă acesta există ori ba. Tot ce pot să vadă ochii trupului e o eroare, o greşeală de percepţie, un fragment din întreg, distorsionat şi fără înţelesul pe care i l-ar da întregul. Şi totuşi, erorile, indiferent de forma lor, pot fi corectate. Păcatul nu e decât o greşeală într-o formă specială pe care o venerează eul. El vrea să păstreze toate greşelile şi să facă din ele păcate. Căci iată-i stabilitatea, ancora grea în lumea schimbătoare pe care a făcut-o; piatra pe care i s-a zidit biserica şi unde cei ce i se închină sunt legaţi de trupuri, crezând că libertatea trupului e libertatea lor.

5. Raţiunea îţi va spune că nu forma greşelii face din ea o eroare. Dacă ce ascunde forma e o eroare, forma nu poate să împiedice corecţia. Ochii trupului văd numai formă. Nu pot să vadă dincolo de ce au fost făcuţi să vadă. Şi au fost făcuţi să se oprească asupra greşelii şi să nu vadă dincolo de ea. Percepţia lor e chiar una ciudată, căci pot vedea numai iluzii, incapabili fiind să privească dincolo de blocul de granit al păcatului şi oprindu-se la forma exterioară a nimicului. Pentru această formă de viziune distorsionată, exteriorul tuturor lucrurilor, zidul ce stă între tine şi adevăr, e complet adevărat. Dar cum poate să vadă cu adevărat un simţ al văzului ce se opreşte în faţa nimicului, de parcă ar fi un zid solid? Îi pune frâu tocmai forma, căci a fost făcut pentru a garanta că nu se va percepe decât forma.

6. Aceşti ochi, făcuţi să nu vadă, nu vor vedea nicicând. Căci ideea pe care o reprezintă nu

şi-a părăsit făcătorul, şi tocmai făcătorul lor vede prin ei. Care să fi fost scopul celui ce a făcut-o, dacă nu acela de a nu vedea? Pentru asta, ochii trupului sunt mijloace perfecte, dar nu şi pentru a vedea. Vezi cum se opresc ochii trupului la aspectele exterioare şi nu pot trece mai departe. Urmăreşte cum se opresc la nimic, incapabili să treacă de la formă la înţeles. Nimic nu e atât de orbitor ca percepţia formei. Căci vederea formei înseamnă că înţelegerea a devenit obscură.

7. Numai erorile au diferite forme şi pot, de aceea, să amăgească. Poţi schimba forma *pentru că* nu e adevărată. Ea nu poate fi realitate *pentru că* poate fi schimbată. Raţiunea îţi va spune că, dacă forma nu e realitate, precis e o iluzie şi nu o poţi vedea. Iar, dacă o vezi, precis te înşeli, pentru că vezi ce *nu* poate fi real ca şi cum ar fi. Ce nu poate să vadă dincolo de ce nu există precis e o percepţie distorsionată, ce percepe iluziile ca adevăr. Poate ea atunci să recunoască adevărul?

8. Nu lăsa forma erorilor lui să te ţină departe de cel a cărui sfinţenie este a ta. Nu lăsa viziunea sfinţeniei lui, a cărui vedere îţi arată iertarea ta, să îţi fie ascunsă de ce pot să vadă ochii trupului. Nu lăsa conştientizarea fratelui tău să îţi fie blocată de faptul că îi percepi păcatele şi trupul. Cu excepţia aspectelor pe care le asociezi cu trupul lui, care crezi că poate să păcătuiască, ce ai mai ataca în el? Dincolo de greşelile lui stă sfinţenia lui şi mântuirea ta. Nu tu i-ai dat sfinţenia, ci ai încercat să îţi vezi păcatele în el ca să te mântuieşti pe tine. Şi totuşi, sfinţenia lui *este* iertarea ta. Oare poţi să fii mântuit făcându-l păcătos pe cel a cărui sfinţenie e mântuirea ta?

9. O relaţie sfântă, oricât de recent născută, trebuie să preţuiască sfinţenia mai presus de toate. Valorile nesfinte vor produce confuzie - în conştienţă. Într-o relaţie nesfântă, fiecare e preţuit pentru că pare să justifice păcatul celuilalt. Fiecare vede în celălalt ceea ce îl împinge la păcat în ciuda propriei voinţe. Aşa că îşi aruncă păcatele asupra celuilalt şi e atras de el pentru a-şi perpetua păcatele. Aşa îi devine imposibil fiecăruia în parte să se vadă cauzând păcatul prin propria dorinţă de a-l face să fie real. Raţiunea însă vede o relaţie sfântă drept ceea ce este: o stare mentală comună, în care şi unul, şi altul îşi oferă bucuroşi greşelile să fie corectate, ca să fie vindecaţi voios amândoi, ca tot unitar.

IV. Bifurcarea drumului

1. Când ajungi la locul unde bifurcarea drumului e cât se poate de evidentă, nu poţi merge înainte. Trebuie să o iei fie într-o direcţie, fie într-alta. Căci acum, dacă mergi tot înainte, în direcţia în care ai mers înainte de-a ajunge la răscruce, nu vei ajunge nicăieri. Întregul scop al drumului parcurs până aici a fost acela de-a decide în ce direcţie să o iei acum. Cea care te-a adus aici nu mai contează. Nu îţi mai poate fi de folos. Niciunul dintre cei ce ajung până aici nu poate lua decizia greşită, deşi poate amâna, Şi nicio parte a călătoriei nu pare mai disperată şi mai inutilă decât cea în care stai unde se bifurcă drumul şi nu te hotărăşti în ce direcţie să mergi.

2. Par grei doar primii câţiva paşi în direcţia cea bună, căci ai ales, deşi crezi că mai poţi să faci cale întoarsă, să o alegi pe cealaltă. Nu e aşa. O alegere făcută cu sprijinul puterii Cerului nu poate fi desfăcută. Ai hotărât încotro să o iei. Nu există ceva care să nu ţi se spună, dacă recunoşti asta.

3. Aşa că stai cu fratele tău aici, în locul acesta sfânt, în faţa vălului păcatului ce atârnă între voi şi faţa lui Cristos. Să se ridice! Ridică-l cu fratele tău, căci nu e decât un văl ce stă între voi. De unii singuri, fie tu, fie fratele tău îl veţi vedea ca un bloc solid de piatră, şi nu vă veţi da seama cât de subţire e voalul care vă separă acum. Dar e pe ducă în conştienţa ta, şi pacea a ajuns la tine chiar aici, în faţa vălului. Gândeşte-te ce se va întâmpla apoi. Iubirea lui Cristos îţi va lumina faţa şi se va răsfrânge de acolo într-o lume întunecată ce are nevoie de lumină. Şi, din locul acesta sfânt, El Se va înapoia cu tine, fără să vă părăsească nici pe tine, nici pe ea. Vei deveni mesagerul Lui, înapoindu-L Lui Însuşi.

4. Gândeşte-te la frumuseţea pe care o vei vedea tu, care mergi cu El! Şi gândeşte-te cât de frumoşi vă veţi părea unul altuia tu şi fratele tău! Cât de fericiţi veţi fi să fiţi împreună, după o călătorie atât de lungă şi de solitară, în care aţi mers de unii singuri. Porţile Cerului, acum deschise pentru voi, le veţi deschide acum celor trişti. Şi nimeni nu va putea să nu se bucure văzând Cristosul din tine. Cât de frumos e ce ai văzut dincolo de văl, tabloul pe care îl vei aduce să lumineze ochii obosiţi ai celor la fel de istoviţi acum pe cât ai fost şi tu odată. Cât de recunoscători vor fi să te vadă venind printre ei, oferindu-le iertarea lui Cristos să le spulbere credinţa în păcat.

5. Fiece greşeală pe care o faceţi tu şi fratele tău, celălalt o va corecta cu blândeţe. Căci, în viziunea lui, frumuseţea ta e mântuirea lui, pe care o fereşte de rău. Iar tu vei fi ocrotitorul viguros al fratelui tău, ferindu-l de tot ce pare să se ridice între voi. Aşa veţi cutreiera lumea cu mine, al cărui mesaj nu s-a dat încă tuturor. Căci eşti aici să îl laşi să se primească. Oferta lui Dumnezeu mai e deschisă, dar aşteaptă să fie acceptată. Şi, de la tine, care ai acceptat-o, se primeşte. În mâna ta, unită cu a fratelui tău, se dă cu încredere, căci tu, care o împărtăşeşti cu el, ai devenit, de bunăvoie, păzitorul şi ocrotitorul ei.

6. Tuturor celor ce împărtăşesc Iubirea lui Dumnezeu li se dă harul să devină dăruitorii darului pe care l-au primit. Aşa învaţă că e al lor pentru totdeauna. Toate barierele dispar la venirea lor, după cum s-a escaladat, în cele din urmă, fiece obstacol ce a părut, până odinioară, să se ridice şi să le blocheze drumul. Acest văl pe care tu şi fratele tău îl ridicaţi împreună deschide calea adevărului nu numai pentru voi doi. Cei ce lasă să se ridice iluziile din minţile lor sunt mântuitorii acestei lumi, cutreierând lumea cu Izbăvitorul lor şi purtându-I mesajul speranţei, al libertăţii şi al eliberării de suferinţă tuturor celor ce au nevoie de un miracol ca să fie mântuiţi.

7. Cât de uşor este să le oferi acest miracol tuturor! Niciunul dintre cei ce l-au primit pentru ei nu l-ar putea considera un lucru dificil. Căci, primindu-l, a învăţat că nu i s-a dat numai lui. Aceasta e funcţia unei relaţii sfinte: să primiţi împreună şi să daţi după cum aţi primit. Cât staţi în faţa vălului, vă pare dificil. Întinde-ţi însă mâna, unită cu a fratelui tău, şi atinge acest bloc atât de greu în aparenţă, şi vei învăţa cât de uşor îţi alunecă degetele prin nimic. Nu e un zid solid. Între tine şi fratele tău, şi Sinele sfânt pe care Îl împărtăşiţi, stă doar o iluzie.

V. Slăbiciune şi defensivitate

1. Cum se depăşesc iluziile? Sigur nu prin forţă sau mânie, nici opunându-li-te în vreun fel. Ci, pur şi simplu, lăsând raţiunea să îţi spună că ele merg împotriva realităţii. Contrazic ce trebuie să fie adevărat. Opunerea vine din ele, nu din realitate. Realitatea nu se opune la nimic. Ce este pur şi simplu nu are nevoie de apărare, şi nici nu o oferă. Numai iluziile au nevoie de apărare din cauza slăbiciunii. Şi cum poate fi dificil să urmezi calea adevărului, când singurul impediment e slăbiciunea? *Tu* eşti cel puternic în acest pretins conflict. Şi nu ai nevoie de apărare. Tot ce are nevoie de apărare nici nu vrei, căci orice are nevoie de apărare te va slăbi.

2. Gândeşte-te pentru ce vrea eul mecanisme de apărare. Pentru a justifica, de fiecare dată, ceva ce contrazice adevărul, sfidează raţiunea şi nu are niciun sens. Aşa ceva poate *fi* justificat? Ce altceva poate să fie decât o invitaţie adresată demenţei, să te scape de adevăr? Şi de ce ai vrea să scapi, dacă nu de lucrul de care te temi? Credinţa în păcat are nevoie de o apărare colosală, la un preţ enorm. Trebuie să sacrifici şi să te aperi de tot ce oferă Spiritul Sfânt. Căci păcatul e cioplit într-un bloc masiv din pacea ta, şi pus între tine şi revenirea ei.

3. Dar cum poate pacea să fie atât de fragmentată? Ea tot întreagă e şi nimic nu s-a luat din ea. Vezi cum mijlocul şi materialul viselor rele nu sunt nimic. În realitate, tu şi fratele tău staţi

împreună, cu nimic între voi. Dumnezeu vă ţine de mână, şi ce poate să îi despartă pe cei ce i-a făcut una cu El? Tocmai de Tatăl tău vrei să te aperi. Dar rămâne imposibil să ţii iubirea pe dinafară. Dumnezeu stă cu tine în linişte, neapărat şi fără să Se apere, căci numai în această stare de linişte stau puterea şi forţa. Aici nu poate intra nicio slăbiciune, căci nu există aici atac şi, de aceea, nici iluzii. Iubirea stă în certitudine. Numai incertitudinea poate fi defensivă. Şi toată incertitudinea e îndoială de tine însuţi.

4. Cât de slabă este frica; cât de mică şi de nesemnificativă! Ce neînsemnată e în faţa puterii liniştite a celor cărora li s-a alăturat iubirea! Iată-ţi „duşmanul": un şoricel înspăimântat ce vrea să atace universul. Care sunt şansele să reuşească? Îţi poate fi greu să ignori imperceptibilele chiţcăituri care îi proclamă omnipotenţa şi vor să înăbuşească imnul de laudă închinat Creatorului său, pe care îl cântă veşnic, la unison, fiecare inimă din tot universul? Cine e mai puternic? Acest şoricel sau tot ce a creat Dumnezeu? Tu şi fratele tău nu sunteţi uniţi de acest şoricel, ci de Voia lui Dumnezeu. Şi poate oare un şoricel să îi trădeze pe cei pe care i-a unit Dumnezeu?

5. De-ai recunoaşte cât de puţin stă între tine şi conştientizarea unităţii tale cu fratele tău! Nu te lăsa amăgit de iluziile mărimii şi grosimii, greutăţii, soliditătii şi trăiniciei temeliei pe care ţi le prezintă. Da, ochilor fizici li se pare un corp solid şi imens, neclintit ca un munte. Dar în tine e o Forţă la care nicio iluzie nu poate rezista. Acest corp doar pare de neclintit; Forţa aceasta e irezistibilă în realitate. Prin urmare, ce trebuie să se întâmple când se întâlnesc? Poate iluzia neclintirii să fie apărată multă vreme de ceva prin care poţi să treci liniştit?

6. Nu uita, când simţi că se stârneşte în tine nevoia de-a fi defensiv în legătură cu ceva, precis te-ai identificat cu o iluzie. Şi te simţi, de aceea, slab, pentru că eşti singur. Acesta e preţul tuturor iluziilor. Nu există una care să nu se bazeze pe convingerea că eşti separat. Nu există una care să nu pară că stă, grea şi solidă şi neclintită, între tine şi fratele tău. Şi nu există una peste care adevărul să nu poată trece fără efort, şi atât de uşor încât trebuie să fii convins, în ciuda a ce ai crezut că este, că nu e chiar nimic. Dacă îţi ierţi fratele, iată ce *trebuie* să se întâmple. Căci numai lipsa disponibilităţii tale de-a trece cu vederea ce pare să stea între fratele tău şi tine face lucrul respectiv să pară impenetrabil şi apără iluzia că e de neclintit.

VI. Lumina relaţiei sfinte

1. Vrei libertatea trupului sau a minţii? Căci nu le poţi avea pe amândouă. Care din ele are valoare pentru tine? Care din ele e obiectivul tău? Căci pe una o vezi ca mijloc, iar pe cealaltă, ca scop. Şi una trebuie să se pună în slujba celeilalte şi să ducă la predominanţa ei, sporindu-i importanţa prin diminuarea propriei sale importanţe. Mijloacele se pun în slujba scopului, iar, când se atinge scopul, valoarea mijloacelor descreşte, fiind eclipsată complet când se recunoaşte că sunt lipsite de funcţie. Nimeni nu poate să nu tânjească după libertate şi să nu încerce să o găsească. Dar o va căuta unde crede că este şi că poate fi găsită. O va crede posibilă pentru minte sau pentru trup şi, alegând una, o va pune pe cealaltă în slujba celei pe care a ales-o, ca mijloc de-a o găsi.

2. Unde s-a ales libertatea trupului, mintea e folosită ca mijloc a cărui valoare constă în capacitatea ei de-a născoci moduri de-a obţine libertatea trupească. Dar libertatea trupului nu are înţeles, aşa că mintea se consacră slujirii unor iluzii. E o situaţie atât de contradictorie şi de imposibilă, încât cine o alege nu are idee *ce* are valoare. Dar, chiar şi în această confuzie - atât de profundă, încât nu se poate descrie -, Spiritul Sfânt aşteaptă cu o răbdare plină de blândeţe, la fel de sigură de rezultat pe cât e El de sigur de Iubirea Creatorului Său. El ştie că această decizie smintită a fost luată de cineva atât de drag Creatorului Său pe cât îşi e de dragă iubirea sie însăşi.

3. Să nu te preocupe chiar deloc cum poate El să schimbe atâta de uşor rolul mijlocului şi al scopului în ce iubeşte Dumnezeu şi în ce vrea liber pentru totdeauna. Fii mai degrabă recunoscător că poţi fi mijlocul care serveşte Propriului Său scop. E singurul serviciu ce duce la libertate. Pentru a servi acestui scop, trupul trebuie văzut nepăcătos, căci obiectivul e nepăcătoşenia. Lipsa contradicţiei face tranziţia lină de la mijloc la scop la fel de uşoară ca trecerea de la ură la recunoştinţă ochilor care iartă. Vei fi sfinţit de fratele tău, folosindu-ţi trupul doar în slujba celor nepăcătoşi. Şi îţi va fi cu neputinţă să urăşti ce e în slujba celor pe care vrei să îi vindeci.

4. Această relaţie sfântă, de o inocenţă încântătoare, de o putere colosală şi o lumină cu mult mai strălucitoare decât a soarelui ce luminează cerul pe care îl vezi, e aleasă de Tatăl tău ca mijloc pentru Propriu-I plan. Fii recunoscător că nu slujeşte propriului tău plan. Nimic din ce se încredinţează acestuia nu poate fi folosit greşit şi nimic din ce se dă acestuia nu poate să nu fie folosit. Această relaţie sfântă are puterea să vindece toată durerea, indiferent de forma ei. Nici tu, nici fratele tău nu puteţi servi de unii singuri. Vindecarea stă doar în voia voastră îngemănată. Căci aici e vindecarea ta şi aici vei accepta Ispăşirea. Şi în vindecarea ta se vindecă Fiimea *pentru că* voia ta şi a fratelui tău sunt îngemănate.

5. Dinaintea unei relaţii sfinte nu există păcat. Forma greşelii nu se mai vede, iar raţiunea, unită cu iubirea, priveşte liniştită toată confuzia, mulţumindu-se să remarce că: „A fost o greşeală". Şi atunci aceeaşi Ispăşire pe care ai acceptat-o în relaţia ta corectează greşeala şi lasă în locul ei o parte din Cer. Cât de binecuvântat eşti tu, care ai lăsat să se dea acest dar! Fiece parte din Cer pe care o aduci ţi se dă ţie. Şi fiecare gol din Cer pe care îl reumpli cu lumina veşnică pe care o aduci se răsfrânge acum asupra ta. Mijloacele nepăcătoşeniei nu pot şti de nicio frică pentru că duc numai iubire cu ele.

6. Copil al păcii, *ţi-a* sosit lumina. Nu recunoşti lumina pe care o aduci, şi totuşi, ţi-o vei aminti. Cine îşi poate refuza viziunea pe care le-o aduce altora? Şi cine nu ar reuşi să recunoască un dar pe care l-a lăsat depus în Cer prin el însuşi? Gentilul tău serviciu dat Spiritului Sfânt e un serviciu adus ţie însuţi. Tu, care eşti acum un mijloc în serviciul Lui, trebuie să iubeşti tot ce iubeşte El. Şi ce aduci e reamintirea ta a tot ce e etern. Nicio urmă de ceva aflat în timp nu poate rămâne mult într-o minte pusă în slujba celor veşnice. Şi nicio iluzie nu poate tulbura pacea unei relaţii care a devenit mijlocul păcii.

7. Când îţi vei privi fratele cu o iertare deplină, din care nu excluzi nicio greşeală şi de care nu ascunzi nimic, ce eroare va putea să existe orişiunde pe care să nu o poţi trece cu vederea? Ce formă de suferinţă îţi va putea bloca vederea, împiedicându-te să vezi dincolo de ea? Şi ce iluzie vei putea să nu recunoşti ca o greşeală; o umbră prin care treci fără de spaimă? Dumnezeu nu lasă nimic să îi perturbe pe cei a căror voie e a Lui, iar ei vor recunoaşte că voia lor este a Lui *pentru că* slujesc Voia Lui. Şi o slujesc de bunăvoie. Şi va putea să le întârzie mult reamintirea a ce sunt?

8. Îţi vei vedea valoarea prin ochii fratelui tău, şi fiecare în parte va fi eliberat când îşi va vedea mântuitorul în locul atacatorului care a crezut că este. Prin această eliberare se eliberează lumea. Acesta este rolul tău în aducerea păcii. Căci ai întrebat ce funcţie ai aici şi ţi s-a răspuns. Nu căuta să o schimbi, nici să o înlocuieşti cu un alt obiectiv. Aceasta ţi s-a dat, şi numai aceasta. Accept-o pe aceasta şi îndeplineşte-o de bunăvoie, căci e la latitudinea Spiritului Sfânt ce face cu darurile pe care le dai fratelui tău, cui le oferă, unde şi când. El le va acorda acolo unde sunt primite şi bine-venite. Îl va folosi pe fiecare dintre ele în scopul păcii. Şi nu îi va scăpa nimănui niciun surâs, oricât de mic, şi nicio disponibilitate de-a trece peste cea mai minusculă greşeală.

9. Ce poate fi decât o binecuvântare universală să priveşti cu caritate ce iubeşte Tatăl tău? Extinderea iertării e funcţia Spiritului Sfânt. Las-o în seama Lui. Preocuparea ta să fie doar aceea de a-I da Lui ce poate fi extins. Nu păstra secrete întunecate pe care nu le poate folosi, ci dă-I micile daruri ce

pot să fie extinse de-a pururea de El. El îl va lua pe fiecare şi îl va preface într-o forţă viguroasă în scopul păcii. El nu îi va refuza nicio binecuvântare, nici nu îl va limita în niciun fel. Şi va adăuga la el toată puterea pe care I-a dat-o Dumnezeu, să facă din fiece mic dar de iubire o sursă de vindecare pentru toţi. Fiece mic dar pe care i-l oferi fratelui tău face lumină în lume. Să nu te preocupe întunericul; mută-ţi privirea de la el la fratele tău. Şi lasă întunericul să fie împrăştiat de Cel Ce cunoaşte lumina şi o pune încetişor în fiece calm surâs de încredere şi credinţă cu care îţi binecuvântezi fratele.

10. De învăţarea ta depinde binele lumii. Şi numai aroganţa neagă puterea pe care o are voia ta. Crezi oare că Voia lui Dumnezeu este lipsită de putere? Să fie asta o dovadă de smerenie? Tu nu vezi ce ţi-a făcut convingerea aceasta. Te vezi vulnerabil, plăpând şi uşor de distrus, în voia unor nenumăraţi atacatori, mai puternici decât tine. Să vedem fără ocolişuri cum a apărut greşeala aceasta, căci aici stă îngropată ancora grea ce pare să ţină pe loc frica de Dumnezeu, neclintită şi solidă ca o stâncă. Cât timp rămâne aceasta, aşa va şi părea să fie.

11. Cine poate să îl atace pe Fiul lui Dumnezeu, şi să nu îi atace Tatăl? Cum poate Fiul lui Dumnezeu să fie slab, fragil şi lesne de distrus, dacă nu cumva e tot aşa şi Tatăl lui? Tu nu vezi că fiece păcat şi condamnare pe care le percepi şi le justifici *sunt* un atac la Tatăl tău. Iată de ce nu s-a întâmplat, nici nu poate fi real. Tu nu vezi că asta e ce încerci să faci din cauza credinţei tale că Tatăl şi Fiul sunt separaţi. Şi trebuie să crezi că sunt separaţi, din cauza fricii. Căci pare mai nepericulos să îl ataci pe altul sau pe tine însuţi decât să ataci marele Creator al universului, a Cărui putere o cunoşti.

12. Dacă ai fi una cu Dumnezeu şi ai recunoaşte această unitate, ai ştii că puterea Lui e a ta. Dar nu îţi vei aminti asta cât crezi că atacul de orice fel are vreun înţeles. El nu se justifică în nicio formă, pentru că nu are niciun înţeles. Singura situaţie în care s-ar putea justifica este aceea în care tu şi fratele tău aţi fi separaţi unul de altul, şi aţi fi separaţi cu toţii de Creatorul vostru. Căci numai atunci ar fi posibil să ataci o parte a creaţiei fără întreg, Fiul fără Tată; şi să îl ataci pe altul fără tine sau să îţi faci rău fără ca altul să simtă vreo durere. Şi convingerea aceasta o vrei. Dar în ce constă valoarea ei, dacă nu în dorinţa ta de-a ataca fără a te pune în pericol? Atacul nu e nici periculos, nici nepericulos. E imposibil. Căci universul este una. Nu ai alege să îi ataci realitatea dacă nu ar fi esenţial să ataci ca să îl vezi separat de cel ce l-a făcut. Aşa că iubirea pare că poate să atace şi să devină înfricoşătoare.

13. Numai cei diferiţi pot ataca. Aşa conchizi că, *din cauză că* poţi să ataci, tu şi fratele tău precis sunteţi diferiţi. Spiritul Sfânt îţi explică însă altfel. *Din cauză că* tu şi fratele tău nu sunteţi diferiţi, nu poţi să ataci. Ambele poziţii sunt concluzii logice. Fiecare în parte poate fi susţinută, dar niciodată amândouă deodată. Singura întrebare la care trebuie să se răspundă pentru a decide care din ele trebuie să fie adevărată e dacă tu şi al tău frate sunteţi diferiţi. De pe poziţia înţelegerii tale, păreţi să fiţi şi, de aceea, poţi să ataci. Dintre alternative, aceasta pare mai firească şi mai aliniată la experienţa ta. De aceea, e necesar să ai alte experienţe, mai pe linia adevărului, pentru a te învăţa ce e firesc şi adevărat.

14. Aceasta e funcţia relaţiei tale sfinte. Căci ce gândeşte unul, celălalt va resimţi cu el odată. Poate să însemne altceva decât că mintea ta şi a fratelui tău sunt una? Nu privi cu frică acest fapt fericit şi nu te gândi că îţi pune în spinare o povară grea. Căci atunci când îl vei accepta cu bucurie, îţi vei da seama că relaţia ta e o reflecţie a unităţii dintre Creator şi Fiul Său. Între minţi ce se iubesc nu *există* separare. Şi fiecare gând pe care îl are una o bucură pe cealaltă fiindcă sunt aceeaşi minte. Bucuria e nelimitată, pentru că fiecare gând luminos de iubire îşi extinde fiinţa şi creează altele din propria-i fiinţă. Nu există diferenţe niciunde în el, căci fiecare gând se aseamănă sie însuşi.

15. Lumina care vă uneşte pe tine şi pe fratele tău se răsfrânge în tot universul şi, deoarece vă uneşte, vă face una cu Creatorul vostru, iar în El toată creaţia e reunită. Vei regreta oare că nu te

poţi teme de unul singur, când relaţia ta te poate învăţa, deopotrivă, că puterea iubirii e în ea, făcând imposibilă toată frica? Nu încerca să păstrezi un pic din eu cu acest dar. Căci ţi s-a dat să îl foloseşti, şi nu să îl faci să fie obscur. Ce te învaţă că nu te poţi separa neagă eul. Lasă adevărul să decidă dacă tu şi fratele tău sunteţi diferiţi sau acelaşi, şi să te înveţe care este adevărul.

Capitolul 23
RĂZBOIUL CU TINE ÎNSUŢI

Introducere

1. Nu vezi că opusul fragilităţii şi al slăbiciunii e nepăcătoşenia? Nevinovăţia e putere, şi nimic altceva nu e puternic. Nepăcătoşii nu se pot teme, căci păcatul de orice fel e slăbiciune. Parada de putere de care face uz atacul să acopere fragilitatea nu reuşeşte să o ascundă, căci cum poate fi ascuns irealul? Nimeni nu e puternic dacă are un duşman şi nimeni nu poate să atace dacă nu crede că îl are. Să crezi în duşmani înseamnă, aşadar, să crezi în slăbiciune, iar ce e slab nu e Voia lui Dumnezeu. Împotrivindu-se acesteia, e „duşmanul" lui Dumnezeu, iar Dumnezeu e temut ca o voie contrară.

2. Cât de ciudat devine acest război cu tine însuţi! Ajungi să crezi că orice lucru pe care îl foloseşti pentru păcat poate să îţi facă rău şi să îţi devină un duşman. Şi atunci te vei lupta cu el şi vei încerca să îl slăbeşti din cauza acestui lucru; şi vei crede că ai reuşit şi vei ataca din nou. E la fel de sigur că o să îţi fie frică de ceea ce ataci, pe cât este de cert că o să iubeşti ce percepi a fi fără păcat. Acela merge în pace care străbate, fără de păcat, drumul pe care iubirea i-l arată. Căci iubirea îl însoţeşte pe acest drum, ferindu-l de orice frică. Şi va vedea numai nepăcătoşi, care nu pot să atace.

3. Mergi plin de slavă, cu fruntea sus, şi nu te teme de niciun rău. Nevinovaţii sunt în siguranţă pentru că îşi împărtăşesc nevinovăţia. Nimic din ce văd ei nu e dăunător, căci faptul că sunt conştienţi de adevăr eliberează totul de iluzia vreunui aspect dăunător. Şi ce a părut dăunător străluceşte acum în nevinovăţia lor, eliberat de păcat şi frică, şi redat cu bucurie iubirii. Ei împărtăşesc puterea iubirii *pentru că* şi-au îndreptat privirea asupra nevinovăţiei. Şi fiece greşeală a dispărut pentru că nu au văzut-o. Cine caută slava o găseşte unde este. Şi unde ar putea să fie, dacă nu în cei nevinovaţi?

4. Nu lăsa micile elemente importune să te tragă în micime. În nevinovăţie nu poate exista nicio atracţie pentru vinovăţie. Gândeşte-te ce lume fericită cutreieri cu adevărul alături! Nu renunţa la această lume a libertăţii pentru un mărunt suspin de aparent păcat, nici pentru un fior infim de atracţie a vinovăţiei. Ai lepăda oare Cerul pentru toate aceste distrageri fără înţeles? Destinul şi scopul tău sunt cu mult mai presus de ele, în locul curat în care nu există micime. Scopul tău nu e compatibil cu niciun fel de micime. Şi este, de aceea, incompatibil cu păcatul.

5. Să nu lăsăm micimea să îl ducă pe Fiul lui Dumnezeu în ispită. Slava lui e mai presus de ea, incomensurabilă şi eternă ca veşnicia. Nu lăsa timpul să perturbe felul în care îl vezi pe Fiul lui Dumnezeu. Nu îl lăsa înspăimântat şi singur în ispită, ci ajută-l să se ridice deasupra ei şi să perceapă lumina din care face parte. Nevinovăţia ta va lumina drumul către a lui şi, în felul acesta, a ta va fi ocrotită şi păstrată în conştienţa ta. Căci cine poate să îşi cunoască slava, şi să se perceapă mic şi slab? Cine poate să umble tremurând printr-o lume înfricoşătoare, şi să realizeze că slava Cerului se răsfrânge asupra lui?

6. Nimic din ce te înconjoară nu poate să nu fie parte a ta. Priveşte totul cu iubire şi vezi

lumina Cerului în toate. Aşa vei ajunge să înţelegi tot ce ţi-e dat. În semn de iertare binevoitoare, lumea va scânteia şi va străluci, şi tot ce ai socotit păcătos cândva va fi reinterpretat acum ca parte a Cerului. Ce frumos e să cutreieri, curat şi izbăvit şi fericit, o lume ce are cumplită nevoie de izbăvirea pe care i-o acordă nevinovăţia ta! Ce poţi să preţuieşti mai mult? Căci aici stă mântuirea şi libertatea ta. Şi trebuie să fie deplină, dacă vrei să o recunoşti.

I. Convingerile ireconciliabile

1. Amintirea lui Dumnezeu vine într-o minte liniştită. Nu poate să vină unde e conflict, căci o minte ce se războieşte cu ea însăşi nu îşi aminteşte veşnica blândeţe. Mijloacele războiului nu sunt mijloacele păcii, şi nu de iubire vor să îşi amintească cei cărora le place să se războiască. Războiul este imposibil dacă nu nutreşti credinţa în victorie. Existenţa conflictului în tine presupune, negreşit, credinţa că eul are puterea de a fi victorios. Altfel, de ce te-ai identifica tocmai cu el? Îţi dai seama, firește, că eul se războieşte cu Dumnezeu. Cert e că nu are duşman. Dar la fel de certă îi este şi credinţa fixă că are un duşman pe care trebuie să îl învingă şi că va reuşi.

2. Nu îţi dai seama că un război cu tine însuţi ar fi un război contra lui Dumnezeu? E de conceput victoria? Şi, dacă ar fi, e o victorie pe care să o vrei? Moartea lui Dumnezeu, dacă ar fi cu putinţă, ar fi moartea ta. E asta o victorie? Eul se îndreaptă tot mereu în marş forţat spre propria-i înfrângere, căci crede că un triumf asupra ta e cu putinţă. Iar Dumnezeu gândeşte altfel. Ăsta nu e un război, ci doar convingerea nebună că voia lui Dumnezeu poate fi atacată şi răsturnată. Poţi să te identifici cu convingerea aceasta, dar nu va fi nicicând decât o nebunie. Iar frica va domni în nebunie şi va părea să fi înlocuit iubirea acolo. Iată scopul conflictului. Iar, pentru cei ce îl cred posibil, mijloacele par reale.

3. Fii sigur că e cu neputinţă să se întâlnească vreodată Dumnezeu şi eul, sau tu şi eul. Păreţi doar că vă întâlniţi şi că vă încheiaţi ciudatele alianţe pe baze ce nu au înţeles. Căci convingerile voastre converg asupra trupului, casa aleasă a eului, pe caro o crezi a ta. Vă întâlniţi la o greşeală; o eroare în modul în care te apreciezi. Eul se uneşte cu propria ta iluzie de sine, pe care o împărtăşeşti cu el. Şi totuşi, iluziile nu se pot uni. Ele sunt acelaşi lucru: nimic. Unirea lor constă în lipsa lor de substanţă, două fiind la fel de lipsite de înţeles ca una sau ca o mie. Nimic fiind, eul se uneşte cu nimic. Victoria pe care o urmăreşte e la fel de lipsită de înţeles ca el însuşi.

4. Frate, războiul cu tine însuţi e pe sfârşite. Sfârşitul călătoriei e pe tărâmul păcii. Nu ai vrea să accepţi acum pacea care ţi s-a oferit aici? Acest „duşman" cu care te-ai luptat cum te-ai lupta cu un intrus în pacea ta se transformă aici, sub ochii tăi, în dătătorul păcii tale. „Duşmanul" tău a fost Însuşi Dumnezeu, Căruia conflictul, triumful şi atacul de orice fel Îi sunt total necunoscute. El te iubeşte cu desăvârşire, total şi de-a pururi. Fiul lui Dumnezeu în război cu Creatorul lui e o situaţie la fel de ridicolă ca natura urlând la vânt, cu mânie, şi declarându-i că nu mai face parte din ea. Poate oare natura să stabilească acest lucru şi să îl facă adevărat? Şi nu e la latitudinea ta să spui ce să facă parte din tine şi ce să rămână pe dinafară.

5. Războiul cu tine însuţi a fost purtat pentru a-l învăţa pe Fiul lui Dumnezeu că nu e el însuşi şi că *nu* e Fiul Tatălui său. În vederea acestui scop, amintirea Tatălui său trebuie dată uitării. Ea e uitată în viaţa trupului şi, dacă crezi că eşti un trup, vei crede că ai dat-o uitării. Dar adevărul nu poate uita de sine niciodată, şi nu ai uitat ce eşti. Doar propria ta iluzie de sine, o dorinţă bizară de-a înfrânge ce eşti, nu îşi mai aminteşte.

6. Războiul cu tine însuţi nu e decât lupta dintre două iluzii, chinuindu-se să se diferenţieze una de cealaltă, în convingerea că cea care învinge va fi adevărată. Nu *există* conflict între ele şi adevăr.

Şi nu sunt nici diferite una de cealaltă. Amândouă sunt neadevărate. Aşa că nu contează ce formă iau. Ce le-a făcut este dement, iar ele rămân o parte din ce le-a făcut. Nebunia nu prezintă nicio primejdie pentru realitate, şi nici nu are influenţă asupra ei. Iluziile nu pot înfrânge adevărul, nici nu îl pot ameninţa cumva. Iar realitatea pe care o neagă ele nu face parte din ele.

7. Ce *îţi* aminteşti *face* parte din tine. Căci trebuie să fii cum te-a creat Dumnezeu. Adevărul nu se luptă cu iluziile, şi nici iluziile nu se luptă cu adevărul. Iluziile se bat numai între ele. Fragmentate fiind, ele fragmentează. Dar adevărul e indivizibil şi depăşeşte cu mult mica lor rază de acţiune. Îţi vei aminti ce cunoşti când vei învăţa că nu poţi fi într-o stare de conflict. O iluzie de sine se poate lupta cu alta, dar războiul dintre două iluzii e o stare în care nu se întâmplă nimic. Nu există învingător, nici victorie. Iar adevărul rămâne radios, în afara oricărui conflict, neatins şi liniştit în pacea lui Dumnezeu.

8. Conflictul trebuie să fie intre două forţe. Nu poate să existe între o putere şi nimic. E cu neputinţă să ataci un lucru care să nu facă parte din tine. Şi, *prin* atacarea lui, îţi faci două iluzii de sine, una în conflict cu cealaltă. Iată ce se întâmplă de fiecare dată când priveşti altfel decât cu iubire ceva creat de Dumnezeu. Conflictul e înfricoşător pentru că reprezintă naşterea fricii. Dar ce se naşte din nimic nu poate dobândi realitate prin luptă. De ce ţi-ai umple lumea de conflicte cu tine însuţi? Lasă să ţi se desfacă toată această nebunie şi îndreaptă-te în pace spre amintirea lui Dumnezeu, care se mai răsfrânge încă în mintea ta liniştită.

9. Vezi cum dispare conflictul de iluzii când e adus la adevăr! Căci pare real doar cât e văzut ca un război între adevăruri conflictuale, învingătorul urmând să fie mai adevărat, mai real, şi biruitorul iluziei mai puţin reale, devenită iluzie prin înfrângere. În felul acesta, conflictul este modul de-a alege între două iluzii, una urmând să fie încoronată ca reală, iar cealaltă urmând să fie înfrântă şi dispreţuită. Aici Tatăl nu va fi nicicând reamintit. Şi totuşi, nicio iluzie nu Îi poate invada casa şi nu Îl poate izgoni din ce iubeşte El de-a pururi. Şi ce iubeşte El este de-a pururi într-o stare de linişte şi pace *pentru* că este casa Lui.

10. Tu, care eşti preaiubitul Lui, nu eşti o iluzie, fiind la fel de adevărat şi sfânt ca El. Statornicia certitudinii tale în privinţa Lui şi a ta Vă serveşte drept casă la Amândoi, Care locuiţi împreună, nedespărţiţi, ca unitate. Deschide uşa preasfintei Sale case şi lasă iertarea să şteargă orice urmă a credinţei în păcat ce ÎI ţine fără adăpost pe Dumnezeu şi, odată cu El, pe Fiul Său. Nu eşti străin în casa lui Dumnezeu. Primeşte-ţi fratele în casa în care l-a pus Dumnezeu, în seninătate şi pace, şi în care locuieşte cu el. Iluziile nu îşi au locul unde stă iubirea, ocrotindu-te de tot ce nu e adevărat. Stai într-o pace la fel de neţărmurită ca a Creatorului ei, iar celor ce vor să îşi amintească de El li s-a dat totul. Spiritul Sfânt veghează asupra casei Sale, sigur că pacea ei nu poate fi tulburată niciodată.

11. Cum poate locul de odihnă al lui Dumnezeu să se atace singur, căutând să Îl înfrângă pe Cel Ce locuieşte în el? Gândeşte-te ce se întâmplă când casa lui Dumnezeu decide să se perceapă dezbinată. Altarul dispare, lumina păleşte, iar templul Celui Sfânt devine o casă a păcatului. Şi nu se amintesc decât iluziile. Iluziile pot fi în conflict pentru că formele lor sunt diferite. Şi se luptă doar ca să poată stabili care formă e adevărată.

12. Iluziile întâlnesc iluzii, iar adevărul se întâlneşte pe el. Întâlnirea dintre iluzii duce la război. Pacea, privindu-se pe sine, se extinde. Războiul e condiţia în care frica se naşte, creşte şi căută să domine. Pacea e starea în care iubirea stă şi caută să se împărtăşească. Conflictul şi pacea se opun unul altuia. Unde stă unul, celălalt nu poate fi; unde merge unul, celălalt dispare. Aşa se estompează amintirea lui Dumnezeu în minţile care au devenit câmpul de luptă al iluziilor. Şi totuşi, ea străluceşte, dincolo de acest război fără noimă, gata să fie reamintită când treci de partea păcii.

II. Legile haosului

1. „Legile" haosului pot fi aduse la lumină, dar nu pot fi înţelese niciodată. Legile haotice nu au cum să aibă înţeles, ele depăşind, de aceea, sfera raţiunii. Ele par însă un obstacol în calea raţiunii şi a adevărului. Să le examinăm atunci cu calm, ca să putem privi dincolo de ele, înţelegând ce sunt, şi nu ce vor să susţină că sunt. E esenţial să se înţeleagă la ce servesc, pentru că scopul lor e tocmai acela de-a lipsi de înţeles şi de-a ataca adevărul. Iată legile ce guvernează lumea pe care ai făcut-o. Şi totuşi, ele nu guvernează nimic şi nu e nevoie să fie încălcate, ci doar examinate şi depăşite.

2. *Prima* lege haotică spune că adevărul e altul pentru fiecare. Ca toate aceste principii, acesta susţine că fiecare e separat, având un alt set de gânduri care îl distinge de ceilalţi. Acest principiu rezultă din credinţa că există o ierarhie a iluziilor: unele sunt mai valoroase, şi deci adevărate. Fiecare şi-o stabileşte singur şi o face să fie adevărată prin atacul pe care îl întreprinde asupra valorilor altuia. Iar acesta e îndreptăţit pentru că valorile diferă, iar cei ce le deţin par să fie diferiţi, şi deci duşmani.

3. Gândeşte-te cum pare acest principiu să contrazică primul principiu al miracolelor. Căci acesta stabileşte grade de adevăr printre iluzii, făcându-le pe unele să pară mai greu de depăşit decât altele. Dacă s-ar realiza că toate sunt acelaşi lucru, la fel de neadevărat, ar fi uşor să se înţeleagă că miracolele se aplică la toate. Greşelile de orice fel pot fi corectate *pentru că* sunt neadevărate. Când se aduc la adevăr, şi nu una la alta, ele dispar pur şi simplu. Nicio parte a nimicului nu poate rezista la adevăr mai mult decât alta.

4. A *doua* lege a haosului - scumpă tuturor celor ce adoră păcatul - spune că fiecare *trebuie* să păcătuiască, meritând deci să fie atacat şi să moară. Acest principiu, strâns corelat cu primul, cere ca greşelile să impună pedeapsă, nu corecţie. Căci distrugerea celui ce comite greşeala îl scoate în afara corecţiei şi a iertării. Ce a făcut este interpretat astfel ca o sentinţă irevocabilă pe care şi-o dă singur şi pe care Dumnezeu Însuşi nu are puterea să o curme. Păcatul nu poate fi iertat, fiind convingerea că Fiul lui Dumnezeu poate face greşeli pentru care propria lui distrugere devine inevitabilă.

5. Gândeşte-te ce efecte pare să aibă aceasta asupra relaţiei dintre Tată şi Fiu. Ei par acum imposibil de reunificat. Căci Unul trebuie condamnat mereu - de Celălalt. Sunt diferiţi acum, şi duşmani, iar relaţia Lor e una de opoziţie, tot aşa cum aspectele separate ale Fiului se întâlnesc doar ca să intre în conflict, nu ca să se unească. Unul devine slab, iar celălalt puternic prin înfrângerea lui. Iar frica de Dumnezeu şi de celălalt pare acum rezonabilă, căpătând realitate prin ce şi-a făcut Fiul lui Dumnezeu atât lui însuşi, cât şi Creatorului său.

6. Aroganţa pe care se sprijină legile haosului nu ar putea fi mai evidentă decât reiese de aici. Iată un principiu care vrea să definească ce trebuie să fie Creatorul realităţii, ce trebuie să gândească şi să creadă, şi cum trebuie să reacţioneze în urma convingerilor pe care le are. Nici măcar nu se consideră necesar să fie întrebat dacă e adevărat ce s-a stabilit că ar crede. Fiul Lui I-o poate spune, iar El are de ales între a-l crede pe cuvânt sau a Se înşela. Ajungem astfel direct la cea de-a *treia* convingere absurdă, ce pare să facă din haos ceva etern. Căci, dacă Dumnezeu nu poate să Se înşele, El trebuie să accepte convingerile de sine ale Fiului Său şi să îl urască din pricina lor.

7. Vezi cum se întăreşte frica de Dumnezeu prin al treilea principiu. Acum ţi-e imposibil să Îl chemi când suferi să te ajute. Căci a devenit acum „duşmanul" Care ţi-a provocat suferinţa, la Care e inutil să apelezi. Nici mântuirea nu mai poate sta în Fiu, ale cărui aspecte par să se lupte cu El fiecare în parte, iar atacul lor pare a fi îndreptăţit. Iar conflictul devine acum inevitabil, dincolo de ajutorul lui Dumnezeu. Căci mântuirea trebuie să rămână imposibilă acum, pentru că Mântuitorul tău a devenit duşmanul tău.

8. Nu poate să existe nici eliberare, nici scăpare, ispăşirea devine, aşadar, un mit, iar Voia

lui Dumnezeu e răzbunarea, nu iertarea. De unde încep toate acestea nu se întrezăreşte ajutor care să poată izbuti. Rezultatul poate fi numai distrugerea. Şi Dumnezeu Însuşi pare să ţină cu ea, pentru a-Şi înfrânge Fiul. Să nu crezi cumva că eul îţi va da posibilitatea să găseşti o cale de-a scăpa de ce vrea el. Aceasta este funcţia acestui curs, care nu pune preţ pe ce preţuieşte eul.

9. Eul pune preţ doar pe ce ia. Ajungem astfel la cea de-a *patra* lege a haosului, care, dacă sunt acceptate celelalte, trebuie să fie adevărată. Această lege aparentă este convingerea că ai ce ai luat. Potrivit acesteia, paguba altuia devine câştigul tău, şi nu recunoşti astfel că nu poţi lua decât de la tine însuţi. Dar toate celelalte legi trebuie să ducă aici. Căci duşmanii nu îşi dau de bunăvoie unul altuia, nici nu caută să împărtăşească lucrurile pe care pun preţ. Iar lucrul pe care ţi-l refuză duşmanii precis merită să îl ai, pentru că îl ţin ascuns de privirea ta.

10. De aici se văd reieşind toate mecanismele nebuniei: „duşmanul" întărit prin ascunderea moştenirii preţioase care ar trebui să îţi revină ţie; poziţia şi atacul tău îndreptăţite pentru ce nu ţi s-a dat; şi paguba inevitabilă pe care trebuie să o sufere duşmanul, ca să te salvezi tu. Aşa îşi declară „nevinovăţia" cei ce se simt vinovaţi. Dacă nu ar fi forţaţi să înceapă acest atac mârşav de purtarea lipsită de scrupule a duşmanului, ar reacţiona numai cu bunătate. Dar, într-o lume nemiloasă, cei plini de bunătate nu pot supravieţui, aşa că trebuie să ia, căci altfel li se ia.

11. A mai rămas acum o întrebare vagă, „nelămurită", la care nu s-a răspuns până acum. Ce e lucrul acesta preţios, acest mărgăritar de mare preţ, comoara aceasta tăinuită şi secretă ce trebuie smulsă cu furie îndreptăţită de la acest duşman viclean ce te-a trădat? Trebuie să fie ceva ce vrei să ai, dar nu ai găsit nicicând, iar acum „înţelegi" de ce nu l-ai găsit. Căci ţi l-a luat acest duşman şi ţi l-a ascuns unde nu te gândeşti să cauţi. L-a ascuns în trupul lui, făcând din el paravanul vinovăţiei lui, ascunzătoarea lucrului ce îţi aparţine ţie. Acum trupul lui trebuie distrus şi sacrificat, să ai ce îţi aparţine ţie. Faptul că te-a trădat cere ca el să moară ca tu să poţi trăi. Şi ataci doar în legitimă apărare.

12. Dar ce anume vrei de îi necesită moartea? Poţi oare să fii sigur că ţi-e îndreptăţit atacul ucigaş dacă nu ştii la ce serveşte? Aici îţi sare „într-ajutor" un *ultim* principiu al haosului. Potrivit acestuia, există un substitut pentru iubire. Iată vraja care îţi va lecui toată durerea, factorul lipsă din nebunia ta, care o face „sănătoasă" la minte. Iată de ce trebuie să ataci. Iată ce îţi îndreptăţeşte răzbunarea. Priveşte, dezvăluit, darul secret al eului, smuls din trupul fratelui tău, în care a fost ascuns din răutate şi ură faţă de cel căruia îi aparţine darul. El vrea să te lipsească de elementul secret care ar da sens vieţii tale. Substitutul iubirii, născut din duşmănia pe care o simţi faţă de fratele tău, trebuie să fie mântuirea. Ea nu are substitut şi nu există decât una. Şi toate relaţiile tale nu au alt scop decât acela de-a o captura şi de-a ţi-o însuşi.

13. Posesiunea ta nu va fi deplină niciodată, iar fratele tău nu îşi va înceta niciodată atacul asupra ta, pentru ce i-ai furat. Nici Dumnezeu nu Îşi va curma răzbunarea faţă de amândoi, căci, în nebunia Lui, trebuie să aibă acest substitut pentru iubire şi să vă ucidă pe amândoi. Tu, care te simţi pe teren solid şi sănătos la minte, într-o lume în care poate fi găsit un înţeles, ia aminte: *acestea* sunt legile pe care pare să se sprijine „sănătatea" ta mintală. Acestea *sunt* principiile care fac terenul de sub picioarele tale să pară solid. Şi tocmai *aici* cauţi un înţeles. Acestea sunt legile pe care le-ai făcut pentru mântuirea ta. Ele ţin pe loc substitutul pentru Cer pe care îl preferi. Acesta este scopul lor; de aceea au fost făcute. Nu are rost să întrebi ce înseamnă ele. Este evident. Mijloacele nebuniei trebuie să fie demente. Oare eşti la fel de sigur că îţi dai seama că obiectivul este nebunia?

14. Nimeni nu vrea nebunie, nici nu se agaţă de propria-i nebunie dacă vede că asta e. Ce protejează nebunia este convingerea că e adevărată. Funcţia dementei e aceea de-a înlocui adevărul. Ea trebuie văzută ca adevăr pentru a fi crezută. Iar, dacă este adevărul, atunci opusul ei, care era înainte adevărul, trebuie să fie acum nebunia. O asemenea inversare, complet sucită - în care nebunia e

sănătate mintală; iluziile, adevăr; atacul, un act de bunătate; ura, iubire; şi omorul, binecuvântare - e obiectivul în slujba căruia se pun legile haosului. Iată mijloacele prin care legile lui Dumnezeu par să fie inversate. Aici, legile păcatului par să ţină iubirea captivă şi să lase păcatul să scape.

15. Acestea nu par a fi obiectivele haosului, căci, în urma marii inversări, par a fi legile ordinii. Cum ar putea să fie altfel? Haosul e anarhie şi nu are legi. Pentru a fi crezute, pretinsele lui legi trebuie percepute a fi reale. Obiectivul lor, nebunia, trebuie văzută ca sănătate mintală. Iar frica, cu buze ca leşia şi ochi nevăzători, orbită şi înspăimântătoare la vedere, e înălţată pe tronul iubirii, muribunda ei cuceritoare, substitutul ei, mântuitoarea de mântuire. Legile fricii fac moartea să pară atât de frumoasă! Mulţumeşte-i eroinei înălţate pe tronul iubirii, care l-a mântuit pe Fiul lui Dumnezeu pentru frică şi moarte!

16. Şi totuşi, cum e posibil ca asemenea legi să poată fi crezute? Există un mecanism ciudat care face să fie posibil. Şi nu ne este nefamiliar; am mai văzut de multe ori cum pare să funcţioneze. De fapt, nu funcţionează, dar în vise, unde în rolurile principale joacă numai nişte umbre, pare cât se poate de puternic. Niciuneia dintre legile haosului nu i s-ar da crezare dacă nu s-ar pune accent pe formă şi nu s-ar neglija conţinutul. Niciunul dintre cei ce cred în veridicitatea vreuneia dintre aceste legi nu vede ce spune legea respectivă. Unele forme pe care le adoptă par să aibă înţeles; atâta tot.

17. Cum pot unele forme de omor să nu însemne moarte? Poate oare un atac, sub orice formă, să însemne iubire? Ce formă de condamnare e o binecuvântare? Cine îşi găseşte mântuirea lipsindu-şi de putere mântuitorul? Nu te lăsa amăgit de forma atacului îndreptat asupra lui. Nu poţi urmări să îi faci rău, şi să te mântuieşti pe tine. Cine se poate feri de atac atacându-se singur? Ce importanţă poate să aibă forma pe care o ia această nebunie? El e o judecată ce se zădărniceşte singură, condamnând ce spune că vrea să mântuiască. Să nu te laşi amăgit când nebunia ia o formă pe care o crezi atrăgătoare. Ce e hotărât să te distrugă nu ţi-e prieten.

18. Tu susţii sus şi tare - şi socoteşti că e adevărat - că nici nu crezi aceste legi fără noimă, nici nu ţii cont de ele. Şi, uitându-te la ce afirmă, nu pot să fie de crezut. Frate, le *crezi* totuşi. Căci altfel cum le-ai mai percepe forma, cu un astfel de conţinut? Se poate justifica vreuna dintre aceste forme? Şi totuşi, le crezi *datorită* formei pe care o adoptă, şi nu recunoşti conţinutul. Acesta nu se schimbă niciodată. Poţi oare să îi pictezi buze trandafirii unui schelet, să îl îmbraci cu farmec, să îl răsfeţi, să îl dezmierzi, şi să îl trezeşti la viaţă? Şi poţi oare să te mulţumeşti cu iluzia că eşti în viaţă?

19. Nu există viaţă în afara Cerului. Unde Dumnezeu a creat viaţă, trebuie să fie viaţă. În orice stare separată de Cer, viaţa e o iluzie. În cazul cel mai bun, ea pare a fi ca viaţa; în cel mai rău, ca moartea. Dar ambele sunt judecăţi asupra nevieţii, la fel de neconforme cu realitatea şi de lipsite de înţeles. Viaţa în afara Cerului e cu neputinţă, iar ce nu e în Cer nu este nicăieri. În afara Cerului stă numai conflictul de iluzii: fără noimă, imposibil şi în afara oricărei raţiuni; şi totuşi, perceput ca o barieră veşnică în calea Cerului. Iluziile nu sunt decât forme. Conţinutul lor nu e nicicând adevărat.

20. Legile haosului guvernează toate iluziile. Formele lor intră în conflict, făcând să pară posibilă preţuirea unora mai mult decât a altora. Dar fiecare dintre ele se bazează la fel de sigur ca şi celelalte pe convingerea că legile haosului sunt legile ordinii. Fiecare dintre ele susţine total aceste legi, oferind o mărturie certă că legile acestea sunt adevărate. Formele de atac ce par mai blânde nu aduc o mărturie mai incertă, nici rezultate mai incerte. E un lucru cert că iluziile vor provoca frică datorită convingerilor pe care le implică, şi nu datorită formei lor. Iar lipsa credinţei în iubire, sub orice formă, e o dovadă că haosul este o realitate.

21. Din convingerea cu care crezi în păcat trebuie să rezulte credinţa în haos. Şi tocmai pentru că rezultă pare a fi o concluzie logică, un pas valid într-o gândire ordonată. Paşii care duc la haos rezultă frumos unul dintr-altul de la bun început. Fiecare e o formă diferită în progresia inversării

adevărului, înaintând tot mai adânc în spaimă şi ducând tot mai departe de adevăr. Să nu crezi că un pas e mai mic decât un altul, nici că revenirea după unul este mai uşoară. Întreaga coborâre din Cer e cuprinsă în fiecare pas. Şi, unde începe gândirea ta, tot acolo trebuie să şi sfârşească.

22. Frate, nu fă niciun pas în jos, spre iad. Pentru că, odată ce ai făcut un singur pas, nu vei recunoaşte ceilalţi paşi drept ceea ce sunt. Iar ei vor urma cu siguranţă. Atacul, sub orice formă, ţi-a pus piciorul pe şirul sucit de trepte ce duce din Cer. În fiecare clipă însă toate acestea pot fi desfăcute. Cum poţi să ştii dacă ai ales treptele ce duc la Cer sau drumul care duce în iad? Foarte simplu. Cum te simţi? E pace în conştienţa ta? Eşti sigur în ce parte să o iei? Şi eşti convins că obiectivul Cerului poate fi atins? Dacă nu, mergi de unul singur. Cere-I, aşadar, Prietenului tău să ţi se alăture şi să îţi dea certitudinea direcţiei în care o iei.

III. Mântuire fără compromis

1. Oare nu e adevărat că nu recunoşti unele forme pe care le poate lua atacul? Dacă e adevărat că atacul, sub orice formă, îţi va face ţie rău, făcându-ţi la fel de mult rău ca într-o altă formă pe care o *poţi* recunoaşte, trebuie să rezulte atunci că nu recunoşti sursa durerii întotdeauna. Atacul, sub orice formă, e la fel de distructiv. Scopul lui nu se schimbă. Singura lui intenţie e să ucidă; oare ce formă de omor ajută să acopere masiva vinovăţie şi frica nebună de pedeapsă pe care trebuie să o simtă ucigaşul? El poate să nege că e ucigaş şi să îşi justifice cruzimea zâmbind în timp ce atacă. Dar va suferi, şi îşi va vedea intenţia în coşmare din care zâmbetele au dispărut şi în care scopul se ridică să îi întâmpine conştienţa îngrozită şi să îl tot urmărească. Căci nu e nimeni care să se gândească la omor, şi să scape de vinovăţia pe care o implică gândul. Dacă intenţia e moartea, ce contează forma pe care o ia?

2. Să fie oare moartea, sub orice formă, oricât de frumoasă şi de milostivă ar părea, o binecuvântare şi un semn că Vocea pentru Dumnezeu îi vorbeşte prin tine fratelui tău? Nu ambalajul reprezintă darul pe care îl faci. O cutie goală, oricât de frumoasă ar fi şi oricât de gingaş ar fi dăruită, tot nu conţine nimic. Şi nici primitorul, nici dăruitorul nu se lasă amăgiţi mult timp. Refuză-i fratelui tău iertarea, şi îl ataci. Nu îi dai nimic şi primeşti de la el doar ce i-ai dat.

3. Mântuirea nu e niciun fel de compromis. Să faci un compromis înseamnă să accepţi doar o parte din ce vrei, să iei un pic şi să renunţi la restul. Mântuirea nu renunţă la nimic. Ea e deplină pentru fiecare. Lasă ideea compromisului să intre, şi conştienţa scopului mântuirii se pierde pentru că nu e recunoscută. Ea e negată acolo unde s-a acceptat compromisul, căci compromisul este convingerea că mântuirea e cu neputinţă. El susţine că poţi să ataci un pic şi să iubeşti un pic, şi să cunoşti diferenţa dintre ele. Aşa vrea el să te înveţe că puţin din ce e acelaşi lucru poate totuşi să fie diferit, şi totuşi, ce e acelaşi lucru rămâne intact, ca unitate. Are asta sens? Poate fi ceva de înţeles?

4. Cursul acesta e uşor tocmai pentru că nu face compromisuri. Dar le pare dificil celor ce mai cred că e posibil să le faci. Ei nu văd că, dacă e posibil să le faci, mântuirea e atacul. Şi totuşi, convingerea că mântuirea este imposibilă e clar că nu poate întreţine o calmă, liniştită certitudine că ea a şi sosit. Iertarea nu poate fi refuzată un pic. Şi nu e posibil să ataci dintr-un motiv şi să iubeşti dintr-altul, şi să înţelegi ce e iertarea. Nu ai vrea să recunoşti orice formă de atac asupra păcii tale, dacă doar în acest fel îţi devine imposibilă pierderea ei din vedere? Dacă nu o aperi, ea poate fi păstrată, strălucitoare, înaintea viziunii tale, de-a pururi limpede şi nescăpată din vedere niciodată.

5. Cei ce cred că pacea poate fi apărată şi că atacul în apărarea ei e îndreptăţit nu pot să perceapă că ea se află în ei. Cum ar putea să ştie? Pot oare accepta iertarea alături de convingerea că omorul adoptă anumite forme prin care e mântuită pacea lor? Sunt dispuşi oare să accepte că scopul lor

plin de cruzime e îndreptat chiar împotriva lor? Nimeni nu se uneşte cu duşmanii, nici nu le împărtăşeşte scopul. Si nimeni nu face compromisuri cu un duşman, ci îl urăşte în continuare pentru ce i-a refuzat.

6. Nu confunda armistiţiul cu pacea, nici compromisul cu ieşirea din conflict. A scăpa de conflict înseamnă că a trecut. Uşa e deschisă; ai părăsit câmpul de luptă. Nu ai mai zăbovit pe acolo în speranţa chircită de teamă că nu se va întoarce pentru că tunurile au amuţit o clipă şi teama ce bântuie tărâmul morţii nu este evidentă. Nu *există* siguranţă pe un câmp de luptă. Îl poţi privi de sus în siguranţă, fără să fii atins. Dar, din mijlocul lui, nu poţi găsi siguranţă. Niciun copac rămas în picioare nu te va adăposti. Nicio iluzie de ocrotire nu ţine piept credinţei în omor. Aici stă trupul, sfâşiat între dorinţa firească de-a comunica şi intenţia nefirească de-a ucide şi de a muri. Crezi oare că forma pe care o ia omorul îţi poate oferi vreo siguranţă? Poate vinovăţia să lipsească de pe un câmp de luptă?

IV. Deasupra câmpului de luptă

1. Nu rămâne în conflict, căci nu *există* război fără atac. Frica de Dumnezeu e frica de viaţă, nu de moarte. Dar El rămâne singurul loc sigur. În El nu e niciun atac, şi nicio formă de iluzie nu pândeşte Cerul. Cerul e complet adevărat. În el nu pătrunde nicio diferenţă, iar ce e acelaşi lucru nu poate să intre în conflict. Nu ţi se cere să te lupţi cu propria-ţi dorinţă de-a ucide. Dar ţi se cere să îţi dai seama că forma pe care o ia ascunde aceeaşi intenţie. Şi de ea te temi, nu de formă. Ce nu e iubire e omor. Ce nu e plin de iubire trebuie să fie un atac. Fiecare iluzie e un atac la adresa adevărului, şi fiecare dintre ele violentează ideea de iubire pentru că pare a fi de-un adevăr egal.

2. Ce poate fi egal cu adevărul, şi totuşi, diferit? Omorul şi iubirea sunt incompatibile. Dar, dacă sunt adevărate amândouă, ele trebuie să fie acelaşi lucru, de nedistins una de alta. Şi aşa le vor părea celor ce îl consideră pe Fiul lui Dumnezeu un trup. Căci nu trupul e după asemănarea Celui Care l-a creat pe Fiu. Iar ce e fără viaţă nu poate să fie Fiul Vieţii. Cum poate fi extins un trup ca să cuprindă universul? Poate oare să creeze şi să fie, totodată, ce-a creat? Şi poate oare să ofere propriilor creaţii tot ce este el, fără să sufere vreo pierdere?

3. Dumnezeu nu Îşi împărtăşeşte funcţia cu un trup. I-a dat Fiului Său funcţia de a crea pentru că e Propria Lui funcţie. Să crezi că funcţia Fiului e să ucidă nu e un păcat, ci o *dementă.* Ce e acelaşi lucru nu poate avea funcţii diferite. Creaţia e mijlocul prin care Se extinde Dumnezeu, iar ce e al Său trebuie să fie şi al Fiului. Fie sunt ucigaşi şi Tatăl şi Fiul, fie niciunul dintre Ei. Creând după propria-i asemănare, viaţa nu face moartea.

4. Frumoasa lumină a relaţiei tale e ca Iubirea lui Dumnezeu. Ea nu îşi poate prelua încă sfânta funcţie dată de Dumnezeu Fiului Său, pentru că iertarea pe care i-o acorzi fratelui tău nu e încă deplină, aşa că nu poate fi extinsă la întreaga creaţie. Fiece formă de omor şi de atac care te mai atrage şi pe care nu o recunoşti ca atare limitează vindecarea şi miracolele pe care ai puterea să le acorzi tuturor. Dar Spiritul Sfânt înţelege cum să îţi mărească micile daruri şi să facă din ele daruri măreţe. Şi înţelege cum se înalţă relaţia ta deasupra câmpului de luptă, nemaifiind în mijlocul lui. Iată rolul tău: să realizezi că orice formă de omor nu e voia ta. Scopul tău acum e să priveşti de sus câmpul de luptă.

5. Lasă-te ridicat şi, dintr-un loc mai înalt, coboară-ţi privirea asupra lui. De acolo, perspectiva îţi va fi cu totul alta. Aici, în mijlocul lui, pare într-adevăr real. Aici ai ales să faci parte din el. Aici ai ales omorul. De sus însă, alegi miracole în loc de omor. Iar perspectiva ce rezultă din această alegere îţi arată că lupta nu este reală şi că poţi ieşi din ea uşor. Trupurile pot lupta, dar conflictul dintre forme nu are înţeles. Şi se încheie când realizezi că nici nu a început. Oare cum poţi să percepi o luptă ca nimic când te angajezi în ea? Cum poţi să recunoşti adevărul miracolelor dacă alegi omorul?

6. Când vine tentaţia de-a ataca să îţi întunece mintea şi să facă din ea o minte ucigaşă, ţine minte că *poţi* să vezi lupta de sus. Cunoşti semnele, chiar şi în forme pe care nu le recunoşti. Simţi o durere ascuţită, o remuşcare şi, mai presus de toate, o pierdere a liniştii şi păcii. Le cunoşti bine. Când apar, să nu îţi părăseşti locul din înalt, ci să alegi repede un miracol în loc de omor. Iar Dumnezeu Însuşi şi toate luminile din Cer Se vor apleca până la tine, cu blândeţe, şi te vor susţine. Căci ai ales să rămâi unde te vrea El, şi nicio iluzie nu poate ataca pacea lui Dumnezeu împreună cu al Său Fiu.

7. Să nu priveşti pe nimeni de pe câmpul de luptă, pentru că de acolo nu îl priveşti de nicăieri. Nu ai un punct de referinţă de unde să priveşti şi de unde ce vezi să poată căpăta un înţeles. Pentru că numai trupurile pot ataca şi ucide, şi, dacă tocmai acesta este scopul tău, trebuie să fii una cu ele. Numai un scop unifică, iar cei ce împărtăşesc un scop sunt de o minte. Trupul în sine nu are scop şi trebuie să fie solitar. De jos, nu poate fi surmontat. De deasupra, limitele pe care le mai exercită asupra celor încă angajaţi în luptă au dispărut şi nu se mai percep. Tocmai *din cauză că* nu are niciun scop, trupul stă între Tatăl şi Cerul pe care l-a creat pentru Fiul Său.

8. Gândeşte-te ce li s-a dat celor care împărtăşesc scopul Tatălui lor şi care ştiu că e al lor. Nu duc lipsă de nimic. Nefericirea de orice fel le este de neconceput. În conştienţa lor e numai lumina pe care o iubesc, şi numai iubirea se răsfrânge de-a pururea asupra lor. Ea e trecutul, prezentul şi viitorul lor, mereu aceeaşi, veşnic deplină şi total împărtăşită. Ei ştiu că fericirea lor nu poate suferi nicio schimbare. Poate crezi că prezenţa pe câmpul de luptă îţi poate oferi ceva de câştigat. Să fie oare ceva ce îţi oferă o linişte deplină, şi o senzaţie de iubire atât de profundă şi de senină, încât niciun strop de îndoială nu poate să îţi tulbure vreodată certitudinea? Şi ceva ce va dăinui pentru totdeauna?

9. Cei ce conştientizează puterea lui Dumnezeu nu pot să se gândească vreodată la luptă. Cu ce ar putea să se aleagă decât cu pierderea perfecţiunii lor? Căci toate lucrurile pentru care se bat pe câmpul de luptă sunt ale trupului: ceva ce pare să ofere sau să posede. Niciunul dintre cei ce ştiu că au totul nu ar putea să îşi caute propria limitare sau să preţuiască ce îi oferă trupul. Văzută din sfera plină de calm de deasupra câmpului de luptă, lipsa de noimă a biruinţei e cât se poate de evidentă. Ce poate fi în conflict cu absolut totul? Există oare vreun lucru care să ofere mai puţin, dar să fie mai râvnit? Susţinut de Iubirea lui Dumnezeu, cui i-ar fi greu să aleagă între miracole şi omor?

Capitolul 24
OBIECTIVUL SPECIALITĂŢII

Introducere

1. Nu uita că motivaţia acestui curs e atingerea şi menţinerea stării de pace. Odată aflată în această stare, mintea e liniştită şi atinge condiţia în care îşi aduce aminte de Dumnezeu. Nu e nevoie să Îi spui ce să facă. El nu se poate să nu izbutească. Unde poate intra, El Se şi află. Şi e posibil oare să nu poată intra unde voieşte să fie? Pacea va fi a ta *pentru că* e Voia Sa. Chiar crezi că Voia ce fereşte de primejdii universul poate fi înfrânată de o umbră? Dumnezeu nu stă să Îi dea voie nişte iluzii să fie ce e. Nici Fiul Său. Ei *sunt.* Şi ce iluzie, plutind agale parcă între Ei, are puterea să Le zădărnicească Voia?

2. Ca să înveţi cursul acesta, trebuie să fii dispus să îţi pui sub semnul întrebării toate valorile. Nu o poţi ţine ascunsă şi obscură pe niciuna, fără ca ea să îţi compromită învăţarea. Nu există convingeri neutre. Fiecare dintre ele are puterea să dicteze fiecare decizie pe care o iei. Căci o decizie e o concluzie bazată pe tot ce crezi. E rezultatul convingerilor tale şi rezultă din ele la fel de sigur ca

suferinţa din vinovăţie şi libertatea din nepăcătoşenie. Pacea nu are substitut. Ce creează Dumnezeu nu are alternativă. Adevărul reiese din ce cunoaşte El. Iar deciziile tale decurg din ce crezi, cu aceeaşi certitudine cu care toată creaţia a răsărit în Mintea Lui *ca urmare* a ce cunoaşte El.

I. Specialitatea ca substitut al iubirii

1. Iubirea e extindere. Să refuzi să dai cel mai mic dar înseamnă să nu cunoşti scopul iubirii. Iubirea oferă totul pentru totdeauna. Reţine-ţi o singură convingere, un singur prinos, şi iubirea dispare, pentru că ai cerut să o înlocuiască un substitut, iar acum războiul, substitutul păcii, trebuie să vină cu singura alternativă la iubire pe care o poţi alege. Faptul că o alegi i-a dat toată realitatea pe care pare să o aibă.

2. Convingerile nu se vor ataca făţiş una pe alta niciodată, pentru că rezultatele conflictuale sunt imposibile. Dar o convingere nerecunoscută e o decizie de-a purta un război secret, în care rezultatele conflictului se ţin necunoscute şi nu se aduc în faţa raţiunii niciodată, să vadă dacă sunt raţionale sau nu sunt. S-au obţinut multe rezultate fără sens, s-au luat şi s-au ţinut ascunse decizii fără înţeles, ce au devenit convingeri cărora li se dă acum puterea de-a dirija toate deciziile ulterioare. Nu subaprecia puterea pe care o au aceşti războinici ascunşi să îţi distrugă pacea. Căci este la discreţia lor cât timp decizi să o laşi acolo. Duşmanii secreţi ai păcii, cea mai mică decizie pe care o iei să alegi atacul în locul iubirii, nerecunoscuţi şi grabnici să te provoace la luptă şi la o violenţă mult mai inclusivă decât crezi, există prin opţiunea ta. Nu le nega prezenţa, nici groaznicele rezultate. Tot ce li se poate nega este realitatea, dar nu şi consecinţele.

3. Toate convingerile ascunse care se nutresc vreodată - şi care, deşi nerecunoscute, trebuie să fie apărate - sunt o dovadă a credinţei în specialitate. Aceasta ia multe forme, dar se ciocneşte întotdeauna cu realitatea creaţiei lui Dumnezeu şi cu grandoarea pe care i-a dat-o Fiului Său. Ce altceva ar putea să justifice atacul? Căci cine ar putea să urască pe cineva al cărui Sine e al său şi Îl cunoaşte? Numai cei speciali ar putea avea duşmani, căci ei sunt diferiţi, şi nu acelaşi lucru. Iar diferenţa de orice fel impune ordine ale realităţii şi o nevoie ineluctabilă de-a judeca.

4. Ce a creat Dumnezeu nu poate fi atacat, căci nu există nimic în univers care să nu îşi semene. Dar ce e diferit impune judecată, iar aceasta trebuie să vină de la cineva „mai bun", cineva incapabil să fie aidoma lucrului pe care îl condamnă, fiind „superior" acestuia, nepăcătos comparativ cu el. În acest fel, specialitatea devine simultan un mijloc şi un scop. Căci ea nu numai că desparte, dar serveşte deopotrivă ca temei pe baza căruia atacul împotriva celor care par „inferiori" celui special e „just" şi „firesc". Cei speciali se simt slabi şi fragili datorită diferenţelor, căci ce îi face speciali *este* duşmanul lor. Dar ei îi protejează duşmănia şi îl numesc „prieten". În numele lui se luptă cu universul, căci nu au nimic mai scump pe lume.

5. Specialitatea e marea dictatoare a deciziilor greşite. Iată marea iluzie de sine - a ta şi a fratelui tău. Şi iată ce face trupul drag şi demn de-a fi păstrat. Specialitatea trebuie apărată. Iluziile o pot ataca şi o şi atacă. Căci ceea ce trebuie să devină fratele tău ca tu să îţi păstrezi specialitatea *e* o iluzie. Cel „mai prejos" decât tine trebuie atacat, ca specialitatea ta să poată trăi de pe urma înfrângerii sale. Căci specialitatea e triumf, iar victoria ei e înfrângerea şi ruşinea fratelui tău. Cum poate să trăiască, cu toate păcatele tale asupra lui? Şi cine trebuie să îi fie învingătorul, dacă nu tu?

6. Ai putea să îţi urăşti fratele dacă ai fi ca el? L-ai mai putea ataca dacă ţi-ai da seama că, împreună, călătoriţi spre acelaşi ţel? Nu l-ai ajuta să îl atingă în orice fel ai mai putea, dacă ai percepe că reuşita lui e reuşita ta? Tu eşti duşmanul lui în specialitate; prietenul lui, într-un scop împărtăşit. Specialitatea nu poate să împărtăşească niciodată, căci depinde de ţeluri pe care numai tu le poţi

atinge. Iar el trebuie să nu le atingă niciodată, căci altfel ţelul tău e compromis. Poate iubirea să aibă un înţeles acolo unde ţelul e triumful? Şi ce decizie poţi lua pentru asta, care să nu îţi facă ţie rău?

7. Fratele tău e prietenul tău pentru că Tatăl lui l-a creat ca tine. Nu există nicio diferenţă. I-ai fost dat fratelui tău ca iubirea să îi poată fi acordată, nu blocată. Ce ţii şi nu dai o să pierzi. Dumnezeu vi S-a dat ţie şi fratelui tău, şi reamintirea acestui lucru e singurul scop pe care îl împărtăşiţi acum. Şi este, aşadar, singurul scop pe care îl ai. Oare ţi-ai putea ataca fratele dacă ai alege să nu vezi între voi niciun fel de specialitate? Uită-te cu sinceritate la ce te face să îţi primeşti fratele cu o căldură numai parţială sau la ce te face să socoţi că ţi-ar fi mai bine separat. Nu e oare convingerea că relaţia voastră îţi limitează specialitatea? Şi nu e acesta „duşmanul" care vă face pe amândoi iluzii unul pentru altul?

8. Frica de Dumnezeu şi de fratele tău provine din fiece credinţă nerecunoscută în specialitate. Căci îi ceri fratelui tău să se plece în faţa ei în ciuda voii sale. Şi Dumnezeu Însuşi trebuie să îi dea cinstea cuvenită, ori te vei răzbuna. De aici provine fiece izbucnire de răutate, fiece acces de ură şi fiece dorinţă de-a vă separa. Căci, aici, scopul pe care îl împărtăşeşti cu fratele tău vă devine obscur la amândoi. Te opui acestui curs pentru că te învaţă că tu şi fratele tău sunteţi la fel. Nu aveţi scop care să nu fie acelaşi, nici pe care Tatăl vostru să nu îl împărtăşească cu voi. Căci relaţia voastră a fost purificată de obiective speciale. Vrei acum să zădărniceşti obiectivul sfinţeniei pe care i l-a dat Cerul? Ce perspectivă pot să aibă cei speciali, care nu se schimbă la fiece lovitură aparentă pe care şi-o aplică, la fiece afront pe care şi-l aduce, la fiece judecată închipuită pe care şi-o administrează?

9. Cei ce sunt speciali trebuie să apere iluziile de adevăr. Căci ce e specialitatea, dacă nu un mod de-a ataca Voia lui Dumnezeu? Nu îţi iubeşti fratele cât timp o aperi pe ea împotriva lui. Iată ce atacă el şi ocroteşti tu. Acesta e câmpul luptei pe care o duci împotriva lui. Aici el trebuie să îţi fie duşman, nu prieten. Nicicând nu va putea să fie pace între diferiţi. El e prietenul tău *pentru că* sunteţi acelaşi.

II. Trădarea de care dă dovadă specialitatea

1. Comparaţia trebuie să fie un procedeu al eului, pentru că iubirea nu face comparaţii. Specialitatea le face tot timpul. Stabilindu-se printr-o lipsă văzută în altcineva, ea se menţine căutând şi ţinând, clar, la vedere, toate lipsurile pe care le poate percepe. Iată ce caută şi, totodată, ce vede. Iar cel pe care îl miceşte astfel ţi-ar fi mereu mântuitor, dacă nu ai fi ales să faci din el, în schimb, o mică unitate de măsură a specialităţii tale. Prin contrast cu micimea pe care o vezi în el, te ţii mare şi tare, curat şi cinstit, pur şi nepătat, în comparaţie cu ce vezi. Şi nu înţelegi că te miceşti aşa tocmai pe tine.

2. Urmărirea specialităţii se întreprinde întotdeauna cu preţul păcii. Cine poate să îşi atace şi să îşi doboare mântuitorul, şi să îi recunoască totodată sprijinul puternic? Cine poate să îi scadă ceva din atotputernicie, şi să îi împărtăşească totodată puterea? Şi cine poate să facă uz de el ca etalon de micime, şi să scape de limite totodată? Ai o funcţie în cadrul mântuirii. Urmărirea ei îţi va aduce bucurie. Dar urmărirea specialităţii nu îţi poate aduce decât durere. Iată un obiectiv care zădărniceşte mântuirea şi contrazice astfel Voia lui Dumnezeu. Să preţuieşti specialitatea înseamnă să pui preţ pe o voie străină, căreia iluziile tale de sine îi sunt mai dragi decât adevărul.

3. Specialitatea e ideea de păcat transformată într-o realitate. Păcatul nici măcar nu poate fi închipuit fără această bază. Căci s-a născut din ea, dintr-un nimic: o floare rea, fără nicio rădăcină. Iată „mântuitorul" autoproclamat, „creatorul" care creează diferit de Tatăl şi care l-a făcut pe Fiul Lui după asemănarea lui, şi nu a Sa. Fiii lui „speciali" sunt mulţi, niciodată unul singur, surghiunit fiecare din el însuşi şi din Cel din Care fac cu toţii parte. Ei nu iubesc Unitatea care i-a creat una cu El. Şi-au ales

specialitatea în locul Cerului şi al păcii, şi au învelit-o cu grijă în păcat, să o „ferească" de adevăr.

4. Nu eşti special. Dacă crezi că eşti, şi vrei să îţi aperi specialitatea de adevărul identităţii tale reale, cum poţi să ştii adevărul? Ce răspuns dat de Spiritul Sfânt poate să ajungă la tine, când specialitatea ta e cea pe care o asculţi şi, tot ea, cea care întreabă şi răspunde? Tot ce asculţi este măruntul ei răspuns, fără sunet în melodia care se revarsă de-a pururi de la Dumnezeu la tine, spre lauda iubitoare a ce eşti. Iar acest cântec vast de cinstire şi iubire faţă de ce eşti pare să treacă surd şi neascultat pe lângă „măreţia" ei. Îţi încordezi urechile să îi auzi vocea fără sunet, şi totuşi, pentru tine, Chemarea lui Dumnezeu Însuşi este fără sunet.

5. Îţi poţi apăra specialitatea, dar nu vei auzi niciodată, alături de ea, Vocea pentru Dumnezeu. Ele vorbesc limbi diferite şi ajung la urechi diferite. Pentru fiecare fiinţă specială în parte, adevărul e un mesaj diferit, cu înţeles diferit. Dar cum poate adevărul să fie diferit pentru fiecare? Mesajele speciale pe care le aud fiinţele speciale le conving că sunt diferite şi separate: fiecare cu păcatele ei speciale şi „ferită" de iubire, care nu îi vede deloc specialitatea. Viziunea lui Cristos este „duşmanul" lor, căci nu vede ce vor să vadă ele, şi le-ar arăta că specialitatea pe care cred că o văd ele e o iluzie.

6. Ce ar vedea în schimb? Strălucirea radioasă a Fiului lui Dumnezeu, atât de asemănător Tatălui său, încât amintirea Lui le vine numaidecât în minte. Şi, odată cu această amintire, Fiul îşi rememorează propriile creaţii, la fel de asemănătoare lui ca el Tatălui său. Şi toată lumea făcută de el, toată specialitatea lui şi toate păcatele pe care şi le-a imputat în apărarea ei o să dispară când mintea lui va accepta adevărul în ce îl priveşte, în clipa în care acesta va reveni să le ia locul. Iată tot ce te „costă" adevărul: nu vei mai vedea ce nu a fost nicicând, nici nu vei auzi ce nu scoate niciun sunet. Să fie oare un sacrificiu să renunţi la nimic şi să primeşti de-a pururi Iubirea lui Dumnezeu?

7. Tu, care ţi-ai înlănţuit mântuitorul de specialitatea ta şi i-ai cedat ei locul lui, ţine minte următorul lucru: el nu şi-a pierdut puterea de-a-ţi ierta toate păcatele pe care crezi că le-ai pus între el şi funcţia mântuirii, ce i s-a dat pentru tine. Şi nu îi vei schimba funcţia, după cum nu poţi schimba nici adevărul din el şi din tine. Fii sigur însă că adevărul e exact acelaşi în amândoi. El nu emite mesaje diferite şi are un singur înţeles. Şi e un înţeles pe care tu şi fratele tău îl puteţi înţelege, unul care vă aduce eliberare la amândoi. Iată-ţi fratele, cu cheia Cerului în mâna pe care ţi-o întinde. Nu lăsa visul specialităţii să rămână între voi. Ce e una e unit într-adevăr.

8. Gândeşte-te ce frumuseţe vei vedea în tine când îl vei vedea prieten. El e duşmanul specialităţii, dar doar prieten faţă de tot ce e real în tine. Niciunul dintre atacurile pe care ai crezut că le-ai întreprins la adresa lui nu i-a luat darul pe care Dumnezeu vrea să ţi-l dea el. Nevoia lui de a-l da este la fel de mare ca nevoia ta de a-l avea. Lasă-l să îţi ierte toată specialitatea, şi să te facă întreg la minte şi una cu el. Îţi aşteaptă iertarea doar ca să ţi-o poată înapoia. Nu Dumnezeu e Cel Ce Şi-a condamnat Fiul, ci tu, ca să îi salvezi specialitatea şi să îi omori Sinele.

9. Ai străbătut o mare parte din drumul adevărului şi ai ajuns departe, prea departe să şovăi acum. Încă un pas, şi toate urmele fricii de Dumnezeu se vor mistui în iubire. Specialitatea fratelui tău şi a ta *sunt* ostile una faţă de alta, şi s-au legat în ură să se ucidă şi să nege că sunt acelaşi lucru. Dar nu iluziile au ajuns la acest obstacol final, care pare să Îl facă pe Dumnezeu şi Cerul Său atât de departe, încât nu se poate ajunge la Ei. Aici, în locul acesta sfânt, adevărul aşteaptă să vă primească pe tine şi pe fratele tău cu o binecuvântare tăcută, şi cu o pace atât de reală şi de cuprinzătoare, încât nu rămâne nimic pe dinafară. Lasă-ţi toate iluziile de sine în afara acestui loc, la care vii cu speranţă şi onestitate.

10. Iată-l pe cel ce te mântuieşte *de* specialitate. Are nevoie să îl accepţi ca parte a ta, aşa cum ai şi tu nevoie să te accepte el ca parte a lui. Semănaţi cu Dumnezeu cum Îşi seamănă şi El Lui

Însuşi. El nu e special, căci nu ţine pentru El nicio părticică din ce e El, fără să i-o dea Fiului Său. Şi tocmai de asta te temi, căci - dacă El nu e special - a voit, atunci, ca Fiul Lui să fie ca El şi fratele tău *este* ca tine. Nu special, ci în posesia tuturor lucrurilor, inclusiv a ta. Dă-i fratelui tău doar ce are, amintindu-ţi că Dumnezeu vi S-a dat El Însuşi la amândoi cu aceeaşi iubire, ca să puteţi împărtăşi universul cu Cel Ce a ales ca iubirea să nu poată fi împărţită, nici despărţită de ce este şi trebuie să fie de-a pururi.

11. *Eşti* al fratelui tău; lui nu i s-a negat o parte din iubire. Se poate oare ca tu să fi pierdut din cauză că el este întreg? Ce i s-a dat lui te întregeşte şi pe tine, după cum îl întregeşte şi pe el. Iubirea lui Dumnezeu i te-a dat lui şi pe el ţie, pentru că El S-a dat pe El. Ce e totuna cu Dumnezeu e una cu El. Şi numai specialitatea ar putea face adevărul unităţii dintre Dumnezeu şi tine să pară altceva decât Cerul, cu speranţa păcii la vedere, în sfârşit.

12. Specialitatea e pecetea trădării pe darul de iubire. Tot ce e pus în slujba scopului ei trebuie să aibă funcţia de a ucide. Toate darurile ce poartă pecetea ei nu pot să ofere decât trădare celui ce le dă şi celui care le primeşte. Toate privirile din ochi înceţoşaţi de ea nu pot să dea decât de chipul morţii. Toţi cei ce cred în potenţa ei nu pot să caute decât trocuri şi compromisuri care ar stabili păcatul ca substitut al iubirii şi l-ar sluji cu credinţă. Şi toate relaţiile care ţin la scopul ei nu fac decât să se agaţe de omor ca de o armă de siguranţă, marele apărător al tuturor iluziilor de „ameninţarea" iubirii.

13. Speranţa specialităţii face să pară cu putinţă că Dumnezeu a făcut trupul să fie închisoarea care Îl ţine separat de Fiul Său. Căci ea pretinde un loc special în care Dumnezeu nu poate să intre şi o ascunzătoare în care nu este bine-venit decât minusculul tău sine. Nimic nu e sacru aici decât pentru tine, şi numai pentru tine, despărţit şi separat de toţi fraţii tăi; ferit de toate insinuările sănătăţii mintale în iluzii; la adăpost de Dumnezeu şi la adăpost pentru un etern conflict. Aici sunt porţile iadului pe care le-ai închis în urma ta, să îţi cârmuieşti în solitudine şi nebunie împărăţia specială, separat de Dumnezeu, departe de adevăr şi de mântuire.

14. Cheia pe care ai aruncat-o, Dumnezeu i-a dat-o fratelui tău, ale cărui mâini sfinte ţi-o vor oferi când vei fi pregătit să accepţi planul Lui de mântuire a ta în loc de-al tău. Oare cum ai putea atinge această stare de pregătire altfel decât văzându-ţi toată nefericirea şi conştientizând că planul tău nu a reuşit, şi că nu va reuşi niciodată să îţi aducă niciun fel de pace şi de bucurie? Tocmai prin această deznădejde voiajezi acum, dar nu e decât o iluzie a deznădejdii. Moartea specialităţii nu e moartea ta, ci trezirea ta la viaţă veşnică. Nu faci decât să ieşi dintr-o iluzie de sine la acceptarea ta de sine aşa cum te-a creat Dumnezeu.

III. Iertarea specialităţii

1. Iertarea este sfârşitul specialităţii. Numai iluziile pot fi iertate, şi apoi dispar. Iertarea este eliberarea de toate iluziile şi, din acest motiv, e imposibil să ierţi doar parţial. Niciunul dintre cei ce se mai agaţă de o iluzie nu se poate vedea lipsit de păcat, căci reţine o greşeală care îl mai încântă. Considerând-o ceva „de neiertat", o face păcat. Cum poate atunci să dea iertare pe deplin, când nu vrea să o primească el însuşi? Căci e sigur că ar primi-o pe deplin în clipa în care ar da-o aşa. Şi, în felul acesta, vinovăţia lui secretă ar dispărea, iertată de el însuşi.

2. Indiferent la ce formă de specialitate ţii, tu ai făcut păcatul. Neatinsă stă, apărată în forţă - cu toată puterea ta firavă - împotriva Voii lui Dumnezeu. Şi se ridică astfel împotriva ta: duşmana *ta,* nu a lui Dumnezeu. Aşa pare să te dezbine de Dumnezeu şi să te separe de El ca apărătorul ei. Tu vrei să protejezi ceea ce Dumnezeu nu a creat. Şi totuşi, acest idol ce pare să îţi dea putere ţi-a şi luat-o

înapoi. Căci i-ai dat dreptul dobândit prin naştere de fratele tău, lăsându-ţi fratele singur şi neiertat, şi pe tine în păcat, alături de el, nefericiţi amândoi, înaintea idolului care nu vă poate mântui.

3. Nu *tu* eşti atât de vulnerabil şi de expus la atac, încât e de ajuns o vorbă, o mică şoaptă care nu îţi place, o împrejurare care nu îţi convine sau o întâmplare pe care nu ai prevăzut-o să îţi întoarcă pe dos lumea şi să ţi-o azvârle în haos. Adevărul nu este fragil, iluziile îl lasă total nemişcat şi netulburat. Dar specialitatea nu e adevărul din tine. *Ea* poate să îşi piardă echilibrul din orice. Ce nu se sprijină pe nimic nu poate fi stabil niciodată. Oricât de mare şi de înfoiat pare să fie, tot trebuie să se clatine, să se sucească şi învârtească la fiecare adiere.

4. Fără temelie, nimic nu are trăinicie. Să Îşi fi lăsat Dumnezeu Fiul într-o asemenea stare, în care siguranţa nu are înţeles? Nu, Fiul Lui e în siguranţă, sprijinindu-se pe El. Specialitatea ta e cea pe care o atacă tot ce mişcă şi respiră, se strecoară, se târăşte sau, pur şi simplu, vieţuieşte. Nimic nu e la adăpost de atacul ei, şi ea nu e la adăpost de nimica. Va fi neiertătoare în veci, căci asta este: un jurământ secret că ceea ce îţi doreşte Dumnezeu nu va fi să fie niciodată şi că te vei împotrivi de-a pururi Voii Sale. Iar cele două nu e posibil să fie acelaşi lucru cât stă specialitatea între ele, ca o sabie aprinsă a morţii, şi le face să se duşmănească.

5. Dumnezeu îţi cere iertare. Nu vrea să se ridice separarea, ca o voie străină, între ce îţi voieşte El şi ce voieşti tu. Ele sunt una şi aceeaşi, căci specialitatea nu e voia niciuneia dintre Ele. Cum ar putea Ele să voiască moartea iubirii înseşi? Şi totuşi, nu au puterea să atace iluzii. Ele nu sunt trupuri: ca o singură Minte, Ele aşteaptă ca toate iluziile să fie aduse la Ele şi abandonate. Mântuirea nu sfidează nici măcar moartea. Iar Dumnezeu Însuşi, Care ştie că moartea nu e voia ta, trebuie să spună: „Fie voia ta", din moment ce tu crezi că este.

6. Iartă-L pe marele Creator al universului, Sursa vieţii, iubirii şi sfinţeniei, Tatăl perfect al unui Fiu perfect, pentru iluziile specialităţii tale pe care ţi le faci. Iată iadul pe care l-ai ales să îţi servească drept casă. Nu El ţi-a ales-o. Nu Îl ruga să intre în ea. Iubirii şi mântuirii li s-a blocat accesul. Dar, dacă vrei să îţi eliberezi fratele din adâncurile iadului, Îl vei ierta pe Cel a Cărui Voie e să te odihneşti de-a pururi în braţele păcii, în deplină siguranţă, fără să îţi strice odihna înverşunarea şi răutatea vreunui singur gând al specialităţii. Iartă-I Celui Sfânt specialitatea pe care nu ţi-a putut-o da şi pe care ţi-ai făcut-o singur.

7. Specialii dorm cu toţii, înconjuraţi de o lume a frumuseţii pe care nu o văd. Libertatea, pacea şi bucuria stau acolo, lângă catafalcul în care dorm, şi îi strigă să iasă şi să se trezească din visul lor de moarte. Ei însă nu aud nimic. Sunt pierduţi în visele specialităţii. Urăsc chemarea care i-ar trezi şi Îl blestemă pe Dumnezeu că nu le-a făcut din vis o realitate. Blestemă-L pe Dumnezeu şi mori, dar nu de mâna Celui Ce nu a făcut moartea, ci doar în vis. Deschide-ţi puţin ochii; priveşte mântuitorul pe care ţi l-a dat Dumnezeu ca să îl poţi vedea şi dă-i înapoi dreptul câştigat prin naştere. Este al tău.

8. Robii specialităţii vor fi însă liberi. Aceasta e Voia lui Dumnezeu şi a Fiului Său. S-ar condamna oare Dumnezeu la iad şi la osândă veşnică? Vrei oare să i se facă asta mântuitorului tău? Dumnezeu te cheamă prin el să te alături Voii Sale de-a vă mântui de iad pe amândoi. Priveşte semnul cuielor pe mâinile ce ţi le întinde, cerându-ţi să îl ierţi. Dumnezeu te roagă să te înduri de Fiul Lui şi de El Însuşi. Nu Îi refuza. Ei nu îţi cer decât să se facă voia ta. Îţi caută iubirea ca să te poţi iubi. Nu îţi iubi specialitatea în loc să Îi iubeşti pe Ei. Semnul cuielor e şi pe mâinile tale. Iartă-ţi Tatăl că nu a fost Voia Lui să fii răstignit.

IV. Specialitate versus nepăcătoşenie

1. Specialitatea e o lipsă de încredere în toţi, cu excepţia ta. Credinţa ţi-e investită numai în

tine. Restul devine duşmanul tău: temut şi atacat, mortal şi periculos, mult urât şi vrednic doar de distrugere. Orice blândeţe îţi oferă ea nu e decât o amăgire, dar ura ei este reală. În pericol să fie distrusă, ea trebuie să ucidă şi eşti mânat să o ucizi tu mai întâi. Iată atracţia vinovăţiei. Aici se întronează moartea mântuitor; răstignirea e acum izbăvire, iar mântuirea nu poate să însemne decât distrugerea lumii, cu excepţia ta.

2. Care ar putea fi scopul trupului, dacă nu specialitatea? Şi tocmai ea îl face fragil şi neputincios când e vorba să se apere. A fost conceput să te facă fragil şi neputincios *pe tine.* Obiectivul separării este blestemul de care suferă. Dar trupurile nu au obiectiv. Scopul îi aparţine minţii. Iar minţile se pot schimba după cum doresc. Nu pot schimba ce sunt şi nu îşi pot schimba toate însuşirile. Dar scopul pe care îl au poate fi schimbat, iar stările trupeşti trebuie să se schimbe în consecinţă. De la sine, trupul nu poate face nimic. Vezi în el un mijloc de-a răni, şi e rănit. Vezi în el un mijloc de a vindeca, şi este vindecat.

3. Nu te poţi răni decât pe tine însuţi. Am repetat-o deseori, dar e un lucru încă greu de priceput. Minţilor absorbite de specialitate le e cu neputinţă să priceapă. Dar, celor ce doresc să vindece, şi nu să atace, le este cât se poate de evident. Scopul atacului este în minte şi efectele lui se resimt doar acolo unde este. Iar mintea nu e limitată şi, de aceea, un scop dăunător trebuie să rănească mintea în ansamblu. Pentru specialitate, nimic nu poate fi mai lipsit de sens. Iar, pentru miracole, nimic nu poate avea mai mult sens. Căci miracolele nu sunt decât o schimbare a scopului de la a răni la a vindeca. E adevărat că această reorientare a scopului „pune în pericol" specialitatea, dar numai în sensul că toate iluziile sunt „ameninţate" de adevăr. În faţa lui, ele nu vor sta în picioare. Dar ce consolare ai putut găsi în ele vreodată, de vrei să Îi refuzi Tatălui tău darul ce ţi-l cere, dându-li-l în schimb acestora? Dacă I-l dai Lui, universul e al tău. Dacă li-l oferi lor, niciun dar nu îţi poate fi înapoiat. Ce i-ai dat specialităţii te-a falimentat, lăsându-ţi tezaurul gol şi pustiu, cu uşa deschisă, poftind tot ce îţi tulbură pacea să intre şi să distrugă.

4. Am spus mai înainte să nu te gândeşti la mijloacele prin care se obţine mântuirea, nici la felul în care se atinge. Gândeşte-te însă - chiar foarte bine - dacă vrei cu adevărat să îţi vezi fratele lipsit de păcat. Pentru specialitate, răspunsul trebuie să fie „nu". Un frate nepăcătos *e* duşmanul ei, în timp ce păcatul, dacă ar fi posibil, i-ar fi prieten. Păcatul fratelui tău s-ar justifica atunci şi şi-ar acorda înţelesul pe care i-l neagă adevărul. Tot ce e real declară nepăcătoşenia fratelui tău. Tot ce e fals declară realitatea păcatelor lui. Dacă e păcătos, atunci realitatea ta nu e reală, ci doar un vis al specialităţii - ce durează o clipă, apoi e pulbere şi praf.

5. Nu apăra visul acesta fără sens, în care Dumnezeu e văduvit de ce iubeşte, iar tu rămâi nemântuit. Un singur lucru este cert în această lume schimbătoare, în realitate fără niciun înţeles: când pacea nu te însoţeşte întru totul şi suferi din pricina vreunei dureri de orice fel, ai văzut în propriu-ţi frate vreun păcat şi te-ai bucurat de ce ai crezut că vezi. Datorită păcatului acesta, propria-ţi specialitate a părut în siguranţă. Şi aşa, ai cruţat ce ţi-ai numit tu mântuitor şi l-ai răstignit pe cel ce ţi l-a dat Dumnezeu în schimb. Aşa că eşti legat cu el, căci una sunteţi, iar specialitatea e atât „duşmanul" lui, cât şi al tău.

V. Cristosul din tine

1. Cristosul din tine stă foarte liniştit. El vede ce iubeşte şi ştie a fi El. Şi, de aceea, Se bucură de ce vede, căci ştie că e una cu El şi cu Tatăl Său. Specialitatea se bucură şi ea de ce vede, deşi ce vede ea nu e adevărat. Dar ceea ce cauţi e o sursă de bucurie în concepţia ta. Ce îţi doreşti e adevărat în ochii tăi. Şi nu e cu putinţă să îţi doreşti ceva şi să nu ai credinţa că e o realitate. Dorinţa

realizează cu aceeaşi certitudine cu care voinţa creează. Puterea unei dorinţe susţine iluziile cu aceeaşi forţă cu care iubirea se extinde pe ea însăşi. Atâta doar că una induce în eroare, pe când cealaltă vindecă.

2. Nu există vis al specialităţii - oricât de ascunsă sau de disimulată i-ar fi forma, oricât de frumoasă ar părea să fie, oricât de delicat ar oferi speranţa păcii şi fuga de durere - în care să nu îţi înduri propria condamnare. În vise, efectul şi cauza sunt inversate pentru că, în ele, făuritorul visului crede că i se întâmplă ce a făurit. El nu îşi dă seama că a luat un fir de aici, o bucăţică de dincolo şi a ţesut un tablou din nimic. Căci părţile nu se potrivesc una lângă alta, iar întregul nu îşi aduce niciun aport la aceste părţi, ca să le dea un înţeles.

3. De unde ar putea să îţi vină pacea, *de nu* îţi vine din iertare? Cristosul din tine Se uită doar la adevăr şi nu vede nicio condamnare care ar putea avea nevoie de iertare. El e în pace *pentru că* nu vede păcat. Identifică-te cu El, şi ce nu vei avea din tot ce are El? El ţi-e ochii, urechile, mâinile şi picioarele. Cât de duios e tot ce vede şi tot ce aude El! Cât de frumoasă este mâna Lui ce o ţine pe-a fratelui Său, şi cu câtă iubire merge alături de el, arătându-i ce se poate vedea şi auzi, şi unde nu va vedea nimic şi nu e de auzit niciun sunet.

4. Lasă-l însă îndrumat de specialitatea ta, şi-o vei urma şi tu. Şi-o veţi lua amândoi pe un drum primejdios, prin pădurea întunecată a orbilor, neluminată decât de micile sclipiri labile pe care licuricii păcatului le aprind o clipă şi le sting apoi, hotărât fiecare să îl ducă pe celălalt la o prăpastie fără nume şi să îl azvârle în hăul ei. Căci ce poate să desfete specialitatea, dacă nu omorul? Ce caută, dacă nu chipul morţii? Şi la ce duce, dacă nu la distrugere? Dar să nu crezi că s-a uitat la fratele tău mai întâi, nici că l-a urât pe el înainte de-a te urî pe tine. Păcatul pe care îl văd ochii ei în el şi la care le place să se uite l-a văzut în tine şi îl mai priveşte încă cu bucurie. Să fie oare un prilej de bucurie să vezi descompunerea şi nebunia, şi să crezi că lucrul acesta în curs de năruire, cu carnea deja slăbită de pe os şi cu orbite oarbe în loc de ochi, este ca tine?

5. Bucură-te că nu ai ochi cu care să vezi, nici urechi să auzi, nici mâini să ţii, nici picioare de îndrumat. Fii bucuros că numai Cristos ţi le poate împrumuta pe ale Lui, cât timp ai nevoie de ele. Sunt şi ele nişte iluzii, la fel de mult ca ale tale. Şi totuşi, fiind puse în slujba altui scop, li se dă puterea pe care o are scopul lor. Şi atunci ce văd, aud, ţin şi conduc ele primeşte lumină, să poţi conduce cum ai fost condus.

6. Cristosul din tine stă foarte liniştit. Ştie unde le duci şi te conduce acolo cu blândeţe şi binecuvântare tot drumul. Iubirea Lui faţă de Dumnezeu înlocuieşte toată frica pe care ai crezut că ai văzut-o în tine. Sfinţenia Lui ţi-L arată pe El în cel pe care îl ţii de mână şi îl conduci la El. Şi ce vezi este ca tine. Căci, în afară de Cristos, ce mai e de văzut, de auzit, de iubit şi de urmat acasă? El S-a uitat la tine mai întâi, dar a recunoscut că nu eşti întreg. Aşa că ţi-a căutat întregirea în fiecare făptură pe care o vede şi o iubeşte El. Şi o mai caută încă, ca să îţi poată oferi fiecare Iubirea lui Dumnezeu.

7. El este însă liniştit, căci ştie că iubirea e acum în tine, ţinută bine în tine de aceeaşi mână ce ţine într-a ta mâna fratelui tău. Mâna lui Cristos îi ţine în El pe toţi fraţii Lui. El dă viziune ochilor lor nevăzători şi le cântă despre Cer, ca urechile lor să nu mai audă sunetul luptei şi al morţii. El Se întinde prin ei, Întinzându-Şi mâna, ca fiecare să binecuvânteze toate făpturile şi să le vadă sfinţenia. Şi Se bucură că aceste viziuni sunt ale tale, să le vezi cu El şi să Îi împărtăşeşti bucuria. El îţi oferă lipsa Lui totală de specialitate, ca să poţi scăpa toate făpturile de la moarte, primind de la fiecare darul vieţii pe care iertarea ta I-l oferă Sinelui tău. Chipul lui Cristos e tot ce este de văzut. Cântecul lui Cristos e tot ce e de auzit. Mâna lui Cristos e tot ce e de ţinut. Nu există călătorie decât la pas cu El.

8. Tu, care vrei să te mulţumeşti cu specialitatea şi să cauţi mântuire într-un război cu iubirea, ia aminte: sfântul Domn al Cerului S-a coborât la tine să îţi ofere propria-ţi întregire. Ce e al

Său e al tău pentru că, în întregimea ta, stă a Sa. Cel Ce nu a voit să fie fără Fiul Său nu ar putea voi să nu ai fraţi. Şi ţi-ar da oare un frate de nu ar fi perfect ca tine şi chiar la fel de sfânt ca El pe cât trebuie să fii şi tu?

9. Înainte de-a putea să fie conflict, trebuie să fie îndoială. Şi fiecare îndoială trebuie să fie în privinţa ta. Cristos nu are nicio îndoială, iar din certitudine Îi provine liniştea. El Îşi va da certitudinea pe toate îndoielile tale, dacă eşti de acord că El e Una cu tine şi că această Unitate e nesfârşită, veşnică şi la îndemâna ta, pentru că mâinile tale sunt ale Lui. El e în tine, dar merge alături de tine şi înaintea ta, deschizând drumul pe care trebuie să îl străbată pentru a Se găsi întreg. Liniştea Lui devine certitudinea ta. Şi unde e îndoiala când a sosit certitudinea?

VI. Mântuirea de toată frica

1. În faţa sfinţeniei fratelui tău lumea stă liniştită, iar pacea coboară asupra ei cu o blândeţe şi o binecuvântare atât de depline, încât nu mai rămâne nicio urmă de conflict să te bântuie în întunecimea nopţii. El e mântuitorul tău de visele fricii. El e vindecarea sentimentului tău de sacrificiu şi a fricii că vântul va spulbera ce ai şi îţi va face totul praf. În el ai asigurarea că Dumnezeu este aicea şi cu tine, acum. Cât timp el e ce e, poţi să fii sigur că Dumnezeu poate fi cunoscut şi că Îl vei cunoaşte. Căci nu Şi-ar putea părăsi niciodată Propria creaţie. Iar indiciul că e aşa stă în fratele tău şi ţi se oferă ca toate îndoielile tale de sine să dispară înaintea sfinţeniei lui. Vezi în el creaţia lui Dumnezeu. Căci, în el, Tatăl lui aşteaptă să recunoşti că te-a creat ca parte a Lui.

2. Fără tine, ar exista o lipsă în Dumnezeu, un Cer incomplet, un Fiu fără Tată. Nu ar putea exista nici univers, nici realitate. Căci ce voieşte Dumnezeu e întreg şi parte a Lui căci Voia Lui Una este. Nimic nu e viu de nu e parte a Lui, şi nimic nu e de nu e viu în El. Sfinţenia fratelui tău îţi arată că Dumnezeu e una cu el şi cu tine; că ce are el e al tău pentru că nu eşti separat de el, nici de Tatăl lui.

3. Nu poţi să pierzi nimic din tot universul. Nu poţi să nu ai nimic din ce a creat Dumnezeu, căci ţi-a pus frumos totul dinainte, al tău pentru totdeauna. Şi nu poate să îţi lipsească din minte niciun Gând din Mintea Lui. E Voia Lui să împărtăşeşti Iubirea pe care o are faţă de tine şi să te vezi cu tot atâta dragoste cu care te-a conceput înainte de începutul lumii şi cu care continuă să te cunoască. Dumnezeu nu Se răzgândeşte în privinţa Fiului Său cu fiecare împrejurare trecătoare ce nu are înţeles în veşnicia în care sălăşluieşte El, şi tu cu El. Fratele tău *este* cum l-a creat El. Şi tocmai lucrul acesta te mântuieşte de o lume pe care nu a creat-o El.

4. Nu uita că vindecarea Fiului lui Dumnezeu e unicul folos al lumii. Acesta e singurul scop pe care îl vede Spiritul Sfânt în ea şi, prin urmare, singurul pe care îl are. Până nu consideri vindecarea Fiului tot ce doreşti să se înfăptuiască prin intermediul lumii, al timpului şi al tuturor aparenţelor, nu Îl vei cunoaşte nici pe Tatăl şi nu te vei cunoaşte nici pe tine. Căci vei folosi lumea în scopuri care nu sunt scopul ei, şi nu vei scăpa de legile ei, legile violenţei şi ale morţii. Ţi-e dat însă să fii în afara legilor ei în toate privinţele, în toate modurile şi împrejurările, în toate ispitele de-a percepe ce nu există şi de-a crede că Fiul lui Dumnezeu poate să chinuie pentru că se vede cum nu este.

5. Priveşte-ţi fratele şi vezi în el întreaga inversare a legilor ce par să domnească asupra acestei lumi. În libertatea lui vezi-o pe a ta, căci asta şi este. Nu îi lăsa specialitatea să facă obscur adevărul din el, căci nu vei scăpa de niciuna dintre legile morţii de care îl legi pe el. Şi fiece păcat pe care îl vezi în el vă ţine în iad pe amândoi. Dar deplina lui nepăcătoşenie vă dezleagă pe amândoi, căci sfinţenia e total imparţială, pronunţând o singură judecată pentru tot ce vede. Iar aceasta se pronunţă, nu de la sine, ci prin Vocea ce vorbeşte pentru Dumnezeu în tot ce vieţuieşte şi Îi împărtăşeşte Fiinţa.

6. Nepăcătoşenia Lui e ceea ce pot să vadă ochii văzători. Frumuseţea Lui e ce văd ei în

toate. Şi pe El îl caută pretutindeni, şi nu găsesc nici chip, nici loc, nici timp în care să nu fie. În sfinţenia fratelui tău, rama perfectă pentru mântuirea ta şi a lumii, e montată amintirea strălucită a Celuia în Care îţi vieţuieşte fratele, şi tu alăturea de el. Nu îţi lăsa ochii să fie orbiţi de vălul specialităţii ce ascunde chipul lui Cristos de el, şi de tine totodată. Şi nu lăsa frica de Dumnezeu să te mai lipsească de viziunea pe care ai fost menit să o vezi. Trupul fratelui tău nu ţi-L arată pe Cristos. El *Se* vesteşte în sfinţenia fratelui tău.

7. Alege, aşadar, ce vrei să vezi în el — trupul ori sfinţenia şi ce alegi va fi ce vei vedea. Dar vei alege în situaţii fără şir şi de-a lungul unui interval de timp ce pare nesfârşit, până vei decide în favoarea adevărului. Căci veşnicia nu se redobândeşte prin încă o negare a Cristosului din el. Şi, unde ţi-e mântuirea, dacă el nu e decât un trup? Unde ţi-e pacea, dacă nu în sfinţenia lui? Şi, unde e Dumnezeu Însuşi, dacă nu în acea parte a Lui pe care a pus-o pentru totdeauna în sfinţenia fratelui tău, să vezi adevărul despre tine, expus în sfârşit într-un mod pe care l-ai recunoscut şi înţeles?

8. Sfinţenia fratelui tău ţi-e taină şi binecuvântare. Greşelile lui nu îl pot lipsi de binecuvântarea lui Dumnezeu, şi nici pe tine, care îl vezi cu adevărat. Erorile lui pot provoca întârziere, de care ţi-e dat să îl eliberezi, ca să încheiaţi amândoi o călătorie care nu a început nicicând şi nu necesită încheiere. Ce nu a fost nicicând nu face parte din tine. Vei crede însă că face, până nu îţi dai seama că nu face parte din cel ce stă alăturea de tine. El e oglinda ta, în care vezi judecata pe care ai emis-o la adresa voastră. Cristosul din tine vede sfinţenia lui. Specialitatea ta vede trupul lui, şi pe el nu îl vede.

9. Vezi-l drept ceea ce şi este, ca izbăvirea ta să nu fie departe. Tot ce îţi poate oferi cealaltă opţiune nu e decât o rătăcire fără sens, fără scop şi fără niciun fel de rezultat. Zădărnicia funcţiei neîndeplinite te va bântui cât timp îţi rămâne fratele adormit, până nu săvârşeşti ce ţi s-a dat să faci şi nu îl trezeşti din trecut. Cel ce s-a condamnat singur, şi te-a condamnat şi pe tine, ţi-e dat să îl scapi de condamnare, alăturea de tine. Şi veţi vedea amândoi slava lui Dumnezeu în Fiul Său, pe care l-aţi confundat cu carnea şi l-aţi legat de legi ce nu au nicio putere asupra lui.

10. Nu vrei să îţi dai seama cu bucurie că legile acestea nu sunt pentru tine? Nu îl vedea, atuncea, prizonierul lor. Ce guvernează o parte a lui Dumnezeu nu poate să nu fie valabil şi pentru restul. Tu te supui legilor care vezi că domnesc asupra lui. Gândeşte-te, atunci, cât de mare trebuie să fie Iubirea lui Dumnezeu faţă de tine, din moment ce ţi-a dat o parte a Lui să o scapi de durere şi să îţi aducă fericire. Să nu te îndoieşti niciodată că specialitatea ta nu va dispărea înaintea Voii lui Dumnezeu, Care iubeşte fiecare parte a Lui cu aceeaşi dragoste şi grijă. Cristosul din tine îţi poate vedea fratele într-un mod adevărat. Vrei să decizi în defavoarea sfinţeniei pe care o vede El?

11. Specialitatea e funcţia ce ţi-ai dat-o tu. Te reprezintă pe tine singur-singurel, ca făptură creată şi întreţinută de tine însuţi, neavând nevoie de nimic şi nelegată de nimic din afara trupului. În ochii ei, eşti un univers separat, cu toată puterea de-a se păstra întreg în sinea lui, cu toate intrările zăvorâte nimic să nu pătrundă şi toate obloanele închise nici strop de lumină să nu intre. Veşnic atacat şi veşnic furios, mereu îndreptăţit să te înfurii, ai urmărit acest obiectiv cu o vigilenţă ce nu ai crezut că o să cedeze niciodată şi un efort ce nu ai crezut că o să înceteze niciodată. Şi toată această hotărâre îndârjită a urmărit un singur lucru: să faci din specialitate un adevăr.

12. Tot ce ţi se cere acum este să urmăreşti un alt obiectiv, cu mult mai puţină vigilenţă, un pic de timp şi un pic de efort; un obiectiv susţinut de puterea lui Dumnezeu şi înzestrat cu promisiunea reuşitei. Dar, dintre cele două, acesta ţi se pare a fi mai dificil. „Sacrificiul" sinelui îl înţelegi şi nu consideri că te costă prea mult. Dar un strop de disponibilitate, un semn de încuviinţare în direcţia lui Dumnezeu, un salut adresat Cristosului din tine ţi se par o povară obositoare şi anostă, prea greu de dus. Dar, ca să te consacri adevărului, aşa cum l-a stabilit Dumnezeu, nu ţi se cere niciun sacrificiu, nu

ţi se solicită nicio sforţare, şi toată puterea Cerului şi forţa adevărului însuşi ţi se dau să îţi furnizeze mijloacele şi să îţi garanteze atingerea obiectivului.

13. Tu, care crezi că e mai uşor să vezi trupul fratelui tău decât sfinţenia lui, fii atent să înţelegi ce anume a emis această judecată. Aici se aude clar vocea specialităţii, judecând în defavoarea lui Cristos şi trasându-ţi ce scop poţi să atingi şi ce nu poţi să faci. Nu uita că această judecată trebuie să se aplice la ce faci având-o ca aliat pe ea. Căci ce faci prin Cristos nu ştie. Pentru El, această judecată nu are niciun sens, căci e posibil numai ce voieşte Tatăl Lui şi nu vede alternativă. Din lipsa Lui de conflict reiese pacea ta. Şi din scopul Lui reies mijloacele pentru odihnă şi reuşită lipsită de efort.

VII. Punctul de întâlnire

1. Cu câtă îndârjire apără cei legaţi de lumea aceasta specialitatea pe care o vor pe post de adevăr! Pentru fiecare în parte, dorinţa proprie e lege şi i se supune. Nu îi refuză specialităţii proprii nimic din ce îi cere ea. Nu îi neagă lucrului iubit nimic din ce îi este necesar. Şi nu aude altă Voce cât îi vorbeşte ea. Niciun efort nu e prea mare, niciun cost prea ridicat, niciun preţ prea scump să îi scape specialitatea de cel mai mic şi mai mărunt atac, de îndoiala şuşotită, de sugestia ameninţării, de orice în afara celei mai profunde reverenţe. Acesta este fiul tău, iubit de tine aşa cum eşti şi tu de Tatăl tău. Ea stă însă în locul creaţiilor tale, care *sunt* fiul tău, ca să împărtăşeşti Paternitatea Tatălui, în loc să I-o răpeşti. Ce e acest fiu pe care l-ai făcut să îţi ţină loc de putere? Ce e această odraslă a pământului asupra căreia reverşi atâta dragoste? Ce e această parodie a creaţiei dumnezeieşti care ia locul alor tale? Şi unde sunt ele acum, când gazda lui Dumnezeu şi-a găsit un alt fiu pe care îl preferă lor?

2. Amintirea lui Dumnezeu nu străluceşte singură. Ce e în fratele tău conţine în continuare creaţia întreagă, tot ce a fost creat şi ce creează, ce s-a născut şi ce e încă nenăscut, ce e încă în viitor sau pare că a şi trecut. Ce e în el e imuabil, şi imuabilitatea ta se recunoaşte adeverind-o pe a lui. Sfinţenia din tine îi aparţine lui. Şi, în el văzând-o, îţi revine ţie. Tot omagiul pe care l-ai adus specialităţii îi aparţine lui şi îţi revine astfel ţie. Toată dragostea şi grija, straşnica protecţie, neîncetata consideraţie, profunda solicitudine, convingerea intensă că acesta eşti tu - îi aparţin lui. Din ce i-ai dat specialităţii, nu e nimic ce să nu îi revină lui. Şi, din ce îi revine lui, nu e nimic ce să nu îţi revină ţie.

3. Cum poţi să îţi cunoşti valoarea cât timp te revendică, în schimb, specialitatea? Cum poţi să nu îţi cunoşti valoarea în sfinţenia lui? Nu căuta să îţi faci un adevăr din specialitate, căci, dacă ar fi adevărul, chiar ai fi pierdut. Fii, mai degrabă, recunoscător că ţi-e dat să vezi sfinţenia fratelui tău *pentru că* ea este adevărul. Şi ce e adevărat în el trebuie să fie la fel de adevărat în tine.

4. Întreabă-te următorul lucru: poţi *tu* să protejezi mintea? Trupul, da, puţin, şi nu de timp, ci temporar. Şi, oricât de mult ai crede că salvezi, răneşti de fapt. *Pentru ce* l-ai salva? Căci în această opţiune îi stau, deopotrivă, binele şi răul. Salvează-l pentru paradă, ca momeală să mai prindă un peşte, să îţi adăpostească specialitatea mai stilat sau să îţi încadreze ura într-o ramă de drăgălăşenie, şi îl condamni la distrugere şi moarte. Iar, dacă vezi scopul acesta într-al fratelui tău, aşa o să îl condamni pe al tău. Încadrează-ţi fratele, mai degrabă, într-o ramă de sfinţenie, ca adevărul să se poată răsfrânge asupra lui şi să te ferească de distrugere *pe tine.*

5. Tatăl ocroteşte ce a creat. Ideile false făcute de tine nu pot atinge ce-a fost creat de El, pentru că nu a fost creat de tine. Nu lăsa să te înspăimânte închipuirile tale prosteşti. *Ce* e nemuritor nu poate fi atacat; ce e numai temporar nu are efecte. Are înţeles numai scopul pe care îl vezi în fiecare lucru şi, dacă acesta e adevărat, siguranţa lui e asigurată. Altminteri, nu are scop şi nu serveşte drept mijloc pentru nimic. Orice lucru perceput ca mijloc pentru adevăr împărtăşeşte sfinţenia acestuia şi stă în lumină la fel de sigur ca adevărul însuşi. Iar lumina aceea nu se va stinge când mijlocul nu va mai fi.

Scopul lui sfânt l-a făcut nemuritor, punând încă o lumină în Cer, unde creaţiile tale recunosc un dar de la tine, un semn că nu le-ai uitat.

6. Testul pentru tot ce este pe pământ e, pur şi simplu, următorul: *„La* ce *serveşte?"* Răspunsul face din fiecare lucru ceea ce este pentru tine. De la sine, nu are înţeles, dar poţi să îi dai realitate, potrivit scopului în slujba căruia te pui. Aici nu eşti decât un mijloc, alături de acesta. Dumnezeu este şi Mijloc, şi Scop. În Cer, mijlocul şi scopul sunt una, şi una cu El. Aceasta e starea de adevărată creaţie, care nu se află în timp, ci în eternitate. Nimănui de aici nu i se poate descrie. Şi nu există niciun mod de-a învăţa ce înseamnă această stare. Şi nu se va înţelege până nu treci de învăţare la Ce e Dat; până nu reclădeşti o casă sfântă pentru creaţiile tale.

7. Cine cocreează cu Tatăl trebuie să aibă un Fiu. Dar Fiul acesta trebuie să fi fost creat precum El Însuşi. O fiinţă perfectă, atotcuprinzătoare şi atotcuprinsă, la care nu mai e nimic de adăugat şi de la care nu s-a luat nimic; nenăscută din dimensiune, timp sau loc, neconstrânsă de niciun fel de limite sau incertitudini. Aici, mijlocul şi scopul se îmbină într-un tot unitar, un tot fără sfârşit. Toate acestea sunt adevărate, şi totuşi, nu au înţeles pentru cine mai are, în memorie, o singură lecţie neînvăţată, un singur gând cu scop încă incert, o singură dorinţă cu ţintă împărţită.

8. Cursul acesta nu încearcă să predea ce nu se poate învăţa cu uşurinţă. Materia pe care o parcurge nu te depăşeşte, atâta doar că ce e al tău îţi va parveni atuncea când eşti gata. Aici, mijlocul şi scopul sunt separate pentru că aşa au fost făcute şi percepute. Aşa că le abordăm ca şi cum aşa ar fi. E esenţial să ţii minte că toată percepţia e încă răsturnată până nu i se înţelege scopul. Percepţia nu pare a fi un mijloc. Iată de ce ţi-e greu să înţelegi chiar întru totul în ce măsură trebuie să depindă de scopul pe care i-l atribui. Percepţia pare să te înveţe ce vezi. Dar nu face decât să ateste ce ai învăţat-o tu. Ea e reprezentarea exterioară a unei dorinţe; o imagine pe care ai dorit-o adevărată.

9. Priveşte-te, şi vei vedea un trup. Priveşte trupul acesta într-o altă lumină, şi o să arate altfel, iar, fără lumină, pare să dispară. Dar eşti încredinţat că există pentru că îl mai poţi pipăi cu mâinile şi poţi să auzi cum se mişcă. Iată chipul celui care vrei să fii. E tocmai mijlocul prin care dorinţa ta devine realitate. El îţi dă ochii cu care îl priveşti, mâinile cu care îl pipăi şi urechile cu care asculţi sunetele pe care le scoate. El îţi demonstrează propria lui realitate.

10. Aşa devine trupul o teorie a fiinţei tale, fără să aducă dovezi din afara sa şi fără să întrevadă vreo portiţă de scăpare. Văzut prin proprii lui ochi, cursul pe care îl urmează este sigur. Creşte şi se ofileşte, înfloreşte şi moare. Şi nu te poţi concepe separat de el. Îl consideri păcătos şi îi urăşti faptele, judecându-l ceva rău. Şi totuşi, specialitatea ta îţi şopteşte: „Acesta este fiul meu cel iubit, întru carele am binevoit". Aşa devine „fiul" mijlocul pus în slujba scopului „tatălui" său. Nu identic, nici măcar similar, dar totuşi un mijloc de a-i oferi „tatălui" ce vrea. Iată cum e parodiată creaţia lui Dumnezeu. Căci, aşa cum crearea Fiului Său I-a adus bucurie şi a stat mărturie pentru Iubirea Sa şi I-a împărtăşit scopul, tot aşa şi trupul depune mărturie pentru ideea care l-a făcut, şi vorbeşte în favoarea realităţii şi veridicităţii acesteia.

11. Şi aşa s-au făcut doi fii, care par să cutreiere pământul acesta, fără punct de întâlnire şi fără să se regăsească. Pe unul îl percepi în afara ta, propriul tău fiu iubit. Celălalt, Fiul Tatălui său, şade înăuntru, în fratele tău, ca şi în tine. Diferenţa dintre ei nu constă în felul cum arată, nici în direcţia în care se îndreaptă şi nici măcar în faptele ce le săvârşesc. Ci în scopul lor diferit. Iar acesta îi uneşte cu semenii lor şi îi separă pe fiecare de toate aspectele cu scop diferit. Fiul lui Dumnezeu reţine Voia Tatălui său. Fiul omului percepe o voie străină şi doreşte ca ea să se facă. Prin urmare, percepţia lui se pune în slujba dorinţei sale, dându-i aparenţe de adevăr. Şi totuşi, percepţia poate fi pusă în slujba altui scop. Nu e legată de specialitate decât prin alegerea ta. Şi ţi-e dat să alegi altfel şi să foloseşti percepţia într-alt scop. Şi ce vezi va servi bine acestui scop şi îţi va dovedi propria-i realitate.

Capitolul 25
DREPTATEA LUI DUMNEZEU

Introducere

1. Cristosul din tine nu sălăşluieşte într-un trup. Şi totuşi, El e în tine. De aici trebuie să rezulte că nu eşti într-un trup. Ce e în tine nu poate să fie în afară. Şi e clar că nu poţi fi separat de ceea ce e tocmai nucleul vieţii tale. Ce îţi dă viaţă nu poate sălăşlui în moarte. Nici tu nu poţi. Cristos e încadrat într-o ramă de Sfinţenie al cărei singur scop e să Îl facă manifest celor ce nu Îl cunosc, ca să îi cheme să vină la El şi să Îl vadă unde au crezut că sunt trupurile lor. Trupurile lor vor dispărea atunci, ca Sfinţenia Lui să poată fi înrămată în ei.

2. Niciunul dintre cei ce Îl poartă pe Cristos în ei nu poate să nu Îl recunoască pretutindeni. Dar *nu* şi în trupuri. Şi, cât se crede într-un trup, unde se crede el El nu poate să fie. Aşa că Îl poartă fără să îşi dea seama şi nu Îl face manifest. Şi nu Îl recunoaşte, aşadar, acolo unde Se găseşte. Fiul omului nu e Cristos Cel înviat. Dar Fiul lui Dumnezeu stă exact acolo unde se găseşte el, şi merge cu el în sfinţenia lui, la fel de limpede ca specialitatea ce i se vădeşte în trup.

3. Trupul nu are nevoie de vindecare. Dar mintea ce se crede trup chiar că e bolnavă! Aici Îşi expune remediul Cristos. Scopul Lui învăluie trupul în lumina Lui şi îl umple de Sfinţenia răsfrântă din El. Şi nimic din ce face sau ce spune trupul nu poate să nu Îl facă manifest pe El. Celor ce nu Îl cunosc, trupul li-L duce cu blândeţe şi iubire, să le vindece minţile. Iată ce misiune are fratele tău pentru tine. Şi iată ce misiune trebuie să ai şi tu pentru el.

I. Legătura cu adevărul

1. Nu poate fi greu de împlinit sarcina pe care ţi-a desemnat-o Cristos, din moment ce tocmai El o împlineşte. Şi, împlinind-o, vei învăţa că trupul doar pare mijlocul de-a o împlini. Căci Mintea este a Lui. Şi trebuie, aşadar, să fie a ta. Sfinţenia Lui dirijează trupul prin mintea devenită una cu El. Iar tu îi devii manifest sfântului tău frate, după cum îţi devine şi el. Aici Cristos Cel sfânt Se întâlneşte cu Sine, şi nu se percep diferenţe între aspectele Sfinţeniei Lui, care se întâlnesc, se unesc şi Îl ridică la Tatăl Lui, întreg şi pur şi demn de veşnica Lui Iubire.

2. Cum poţi să manifeşti Cristosul din tine altfel decât privind sfinţenia şi văzându-L acolo? Percepţia îţi spune că *tu* eşti manifest în ce vezi. Vezi trupul, şi vei crede că eşti acolo. Şi fiecare trup pe care îl vezi îţi aminteşte de tine: de păcătoşenia ta, răutatea ta şi, mai presus de toate, moartea ta. Nu l-ai dispreţui oare pe cel ce îţi vorbeşte de aşa ceva şi nu i-ai căuta, în schimb, moartea? Mesajul şi mesagerul formează un tot. Şi în aproapele tău te vezi precis pe tine. Înrămată în trupul lui, vei vedea păcătoşenia ta, în care eşti condamnat. Încadrat în sfinţenia lui, Cristosul din el Se proclamă a fi tu.

3. Percepţia e o alegere a ceea ce vrei să fii; a lumii în care vrei să trăieşti; a stării în care crezi că mintea ta va fi mulţumită şi satisfăcută. Ea alege, pe baza deciziei tale, unde crezi că eşti în siguranţă. Te dezvăluie ţie aşa cum vrei să fii. Şi e întotdeauna credincioasă scopului tău, de care nu se separă niciodată; şi nu adevereşte - nici câtuşi de puţin - ceva ce scopul minţii tale nu susţine. Percepţia e o parte din ce îţi propui să vezi, căci mijlocul şi scopul nu se separă niciodată. Aşa înveţi că ce pare să aibă o viaţă aparte nu are nicio viaţă.

4. *Tu* eşti mijlocul pentru Dumnezeu; nici separat, nici cu o viaţă aparte de a Lui. Viaţa Lui e manifestă în tine, care eşti Fiul Lui. Fiece aspect al Lui e înrămat în sfinţenie şi desăvârşită puritate, într-o iubire celestă şi atât de deplină, încât nu îşi doreşte decât să poată slobozi la ea tot ce priveşte. Strălucirea ei se răsfrânge prin fiecare trup pe care îl priveşte, şi preface în lumină tot întunericul trupului, privind pur şi simplu, dincolo de el, *înspre* lumină. Vălul se ridică prin blândeţea ei şi nimic nu mai ascunde faţa lui Cristos de cei ce o privesc. Tu şi fratele tău staţi acum chiar înaintea Lui, să Îl lăsaţi să dea la o parte vălul ce pare să vă ţină despărţiţi şi separaţi.

5. Din moment ce crezi că eşti separat, Cerul ţi se prezintă separat şi el. Nu că ar fi într-adevăr, ci ca legătura care ţi s-a dat să te uneşti cu adevărul să poată ajunge la tine prin ceea ce înţelegi. Tatăl, Fiul şi Spiritul Sfânt sunt Una, aşa cum toţi fraţii tăi devin una în adevăr. Cristos şi Tatăl Lui nu au fost separaţi niciodată, iar Cristos sălăşluieşte în înţelegerea ta, în partea ta ce împărtăşeşte Voia Tatălui Său. Spiritul Sfânt leagă de Cristos cealaltă parte - minuscula dorinţă smintită de-a fi separat, diferit şi special -, să vădească celor ce sunt una propria lor unitate. În lumea aceasta, nu e un lucru înţeles, dar poate fi predat.

6. Spiritul Sfânt urmăreşte scopul lui Cristos în mintea ta, ca ţelul specialităţii să poată fi corectat acolo unde e greşeala. Deoarece scopul Lui continuă să fie una atât cu Tatăl, cât şi cu Fiul, El ştie Voia lui Dumnezeu şi ce voieşti şi tu cu adevărat. Dar lucrul acesta e înţeles de mintea percepută una, conştientă că e una şi resimţită astfel. Funcţia Spiritului Sfânt e să te înveţe cum să resimţi această unitate, ce trebuie să faci ca să o resimţi şi unde să te duci să faci ce trebuie făcut.

7. Toate acestea ţin cont de timp şi loc ca şi cum ar fi distincte, căci - câtă vreme crezi că o parte din tine e separată - conceptul unei Unităţi contopite într-un tot unitar nu are noimă. E evident că o minte atât de împărţită nu ar putea să devină niciodată Profesorul unei Unităţi ce uneşte în Ea lucrurile toate. De aceea, Ce este în această minte şi Ce reuşeşte să unească lucrurile toate trebuie să fie Profesorul ei. Dar Acesta trebuie să folosească limba pe care o poate înţelege mintea aceasta, în condiţia în care se crede ea. Şi trebuie să folosească toată învăţarea să transfere iluziile la adevăr, luându-ţi toate ideile false despre ce eşti şi îndrumându-te, dincolo de ele, la adevărul care *este* dincolo de ele. Toate acestea pot fi rezumate, foarte simplu, în felul următor:

Ce e totuna nu poate să fie diferit, iar ce e una nu poate să aibă părţi separate.

II. Mântuitorul de întunecime

1. Nu e evident că ce percep ochii trupului te umple de frică? Poate crezi că îţi vei afla speranţa satisfacţiei acolo. Poate îţi închipui că o să găseşti un strop de pace şi de satisfacţie în lume, în felul în care o percepi. Dar trebuie să îţi fie evident că rezultatul nu se schimbă. În ciuda speranţelor şi închipuirilor tale, rezultatul e întotdeauna disperarea. Şi nu sunt excepţii, nici nu vor fi vreodată. Singura valoare pe care o poate deţine trecutul e să înveţi că nu te-a răsplătit nicicând cu ceva ce ai vrea să păstrezi. Căci numai aşa vei fi dispus să renunţi la el şi să îl laşi să dispară pentru totdeauna.

2. Nu e ciudat că mai nutreşti speranţa satisfacţiei din partea lumii pe care o vezi? Ea nu te-a răsplătit - nicicum, nicicând, niciunde - decât cu frică şi vinovăţie! De cât timp ai nevoie să îţi dai seama că şansele unei schimbări în privinţa aceasta nu merită să amâni schimbarea ce ţi-ar aduce un rezultat mai bun? Căci un lucru este sigur: felul în care vezi, şi în care ai văzut de atâta timp, nu îţi dă temeiuri pe care să îţi bazezi speranţa viitoare, şi nimic care să îţi sugereze vreun succes. A-ţi pune speranţele unde nicio speranţă nu există precis te face să disperi. Dar disperarea aceasta tu o alegi, câtă vreme vrei să cauţi speranţa unde nu e niciodată de găsit.

3. Nu e oare la fel de adevărat că ai găsit o picătură de speranţă separat de aceasta: o

oarecare licărire - inconstantă, ezitantă, dar întrezărită - că speranţa e îndreptăţită pe motive ce nu sunt în lumea aceasta? Şi totuşi, speranţa că pot să fie aici te împiedică în continuare să renunţi la sarcina ingrată şi disperată pe care ţi-ai impus-o. Poate oare să aibă sens menţinerea credinţei fixe că mai ai de ce să urmăreşti ce a eşuat mereu, pe motivul că va izbuti subit şi că îţi va aduce ce nu ţi-a mai adus?

4. Trecutul său a eşuat. Bucură-te că a dispărut din mintea ta şi nu mai întunecă ce e acolo. Nu confunda forma cu conţinutul, căci forma e doar un mijloc pentru conţinut. Iar rama e doar un mijloc de-a ţine tabloul, să poată fi văzut. O ramă ce ascunde tabloul nu are niciun rost. Nu poate fi o ramă dacă e ce vezi. Fără tablou, rama nu are înţeles. Rostul ei nu e să se pună în evidenţă pe ea, ci tabloul.

5. Oare cine îşi pune pe perete o ramă goală şi stă apoi în faţa ei, cu profundă reverenţă, ca şi cum ar avea de văzut acolo o capodoperă? Şi totuşi, nu faci altceva dacă îţi consideri fratele un trup. Tot ce ai de văzut e capodopera pe care a pus-o Dumnezeu în această ramă. Trupul o ţine o vreme, fără să o umbrească în niciun fel. Dar ce a creat Dumnezeu nu are nevoie de ramă, căci ce a creat El e susţinut şi înrămat de El în Propriu-I cadru. Dumnezeu te invită să Îi vezi capodopera. Oare preferi să vezi, în schimb, rama? Şi să nu vezi tabloul chiar deloc?

6. Spiritul Sfânt e rama pe care a montat-o Dumnezeu în jurul acelei părţi din El pe care ai vrea să o vezi separată. Dar rama e prinsă de Creatorul ei, una cu El şi cu capodopera Sa. Acesta e scopul ei, iar, când alegi să vezi rama în locul tabloului, nu o prefaci în tablou. Rama ce i-a dat-o Dumnezeu nu serveşte scopului tău separat de-al Său, ci numai scopului Său. Tocmai scopul tău separat umbreşte tabloul şi preferă, în schimb, rama. Dar Dumnezeu Şi-a pus capodopera într-o ramă ce va dăinui de-a pururi, când a ta se face praf. Să nu crezi însă că va fi distrus cumva tabloul. Ce creează Dumnezeu e la adăpost de toată stricăciunea, neschimbat şi desăvârşit pe vecie.

7. Acceptă rama lui Dumnezeu în loc de-a ta, şi vei vedea capodopera. Priveşte-i minunăţia, şi vei înţelege Mintea ce a gândit-o, nu în carne şi oase, ci într-o ramă la fel de minunată ca ea. Sfinţenia ei luminează nepăcătoşenia pe care o ascunde rama de întuneric şi aruncă un văl de lumină pe faţa tabloului ce reflectă lumina care se răsfrânge de la ea la Creatorul ei. Să nu crezi că faţa aceasta s-a întunecat vreodată pentru că ai văzut-o într-o ramă a morţii. Dumnezeu a păzit-o să te poţi uita la ea şi să vezi sfinţenia ce i-a dat-o El.

8. În întuneric, vezi-ţi mântuitorul *de* întunecime şi înţelege-ţi fratele aşa cum ţi-l arată Mintea Tatălui său. El va ieşi din întuneric când îl priveşti şi nu vei mai vedea întunecimea. Întunericul nu l-a atins nici pe el, nici pe tine care ţi-ai scos fratele în afară ca să îl poţi vedea. Nepăcătoşenia lui nu e decât imaginea alei tale. Blândeţea lui devine puterea ta, şi amândoi vă veţi uita bucuroşi înăuntru şi veţi vedea sfinţenia ce trebuie să fie acolo ca urmare a ceea ce ai văzut în el. El este rama în care e montată sfinţenia ta, şi ce i-a dat Dumnezeu lui trebuie să îţi fi dat ţie. Oricât îşi scapă din vedere capodopera interioară văzând doar o ramă de întuneric, singura ta funcţie e tot aceea de-a vedea în el ce el nu vede. Şi, văzând asta, se împărtăşeşte viziunea care Îl vede pe Cristos în loc să vadă moartea.

9. Cum ar putea Domnul Cerului să nu Se bucure dacă Îi apreciezi capodopera? Ce altceva ar putea să facă decât să îţi aducă mulţumiri - ţie, care Îi iubeşti Fiul aşa cum Şi-l iubeşte El? Nu crezi că ţi-ar face cunoscută Iubirea Lui dacă ai lăuda şi tu ce iubeşte El? Ca Tatăl desăvârşit Ce este, Dumnezeu ţine la creaţie. Aşa că bucuria Lui se întregeşte când orice parte din El se alătură laudelor Lui, să împărtăşească bucuria Lui. Fratele acesta e darul desăvârşit pe care ţi-l face El. Dumnezeu e plin de bucurie şi de recunoştinţă când îi mulţumeşti desăvârşitului Său Fiu pentru ce este. Şi toată mulţumirea şi bucuria Lui se răsfrâng asupra ta, care vrei să Îi întregeşti bucuria, şi pe El odată cu ea. Iar aşa se întregeşte şi a ta. Nicio rază de întuneric nu poate fi văzută de cei ce vor să întregească

fericirea Tatălui lor, şi pe a lor odată cu a Sa. Recunoştinţa lui Dumnezeu Însuşi li se oferă, nestingherit, tuturor celor ce Îi împărtăşesc scopul. Nu e Voia Sa să fie singur. Şi nici a ta nu este.

10. Iartă-ţi fratele, şi nu te vei putea separa nici de el, nici de Tatăl lui. Nu ai nevoie de iertare, căci cei pe deplin puri nu au păcătuit nicicând. Dă, aşadar, ce ţi-a dat El, ca să Îi vezi Fiul ca tot unitar şi să Îi mulţumeşti Tatălui său aşa cum îţi mulţumeşte El. Şi să nu crezi că nu ţi se dă toată lauda Sa. Căci ce dai e al Său şi, dându-l, înveţi să înţelegi darul ce ţi-l face El. Şi dă-I Spiritului Sfânt ce Le oferă El Tatălui şi Fiului, deopotrivă. Asupra ta nu are putere decât Voia Sa şi a ta, care nu face decât să extindă Voia Sa. În acest scop ai fost creat, şi fratele tău cu tine şi una cu tine.

11. Tu şi fratele tău sunteţi acelaşi, aşa cum Dumnezeu Însuşi e Unul şi de o Voie neîmpărţită. Şi trebuie să aveţi un singur scop amândoi, din moment ce v-a dat acelaşi scop la amândoi. Voia Sa se reuneşte când voi deveniţi de o voie, să te întregeşti întregindu-ţi fratele. Să nu vezi în el păcătoşenia pe care o vede el, ci să îi dai cinstirea cuvenită, ca să vă poţi stima pe amândoi. Ţie şi fratelui tău vi s-a dat puterea mântuirii, ca să puteţi împărtăşi ieşirea din întuneric la lumină; ca să puteţi vedea ca tot unitar ce nu a fost nicicând nici separat, nici desprins de toată Iubirea lui Dumnezeu, deopotrivă dată.

III. Percepţie şi alegere

1. Măsura în care preţuieşti vinovăţia este măsura în care vei percepe o lume în care atacul e justificat. Măsura în care recunoşti că vinovăţia nu are înţeles este măsura în care vei percepe că atacul nu poate *fi* justificat. Lucrul acesta concordă cu legea fundamentală a percepţiei: vezi ce crezi că există şi crezi că există pentru că vrei să existe. Percepţia nu are altă lege. Celelalte nu fac decât să decurgă din ea, ca să o sprijine şi să o susţină. Aceasta este forma - adaptată la lumea aceasta - pe care o dă percepţia legii dumnezeieşti şi mai fundamentale: iubirea se creează pe ea şi nimic în afară de ea.

2. Legile lui Dumnezeu nu se aplică direct la o lume dominată de percepţie, căci o asemenea lume nu a putut fi creată de Mintea pentru care percepţia nu are înţeles. Dar legile Lui se reflectă pretutindeni. Şi nu pentru că lumea în care are loc această reflecţie ar fi reală. Ci numai pentru că Fiul lui Dumnezeu o crede reală, iar El nu S-a putut lăsa separat total de ceea ce crede Fiul Lui. El nu Şi-a putut însoţi Fiul în demenţă, dar S-a putut asigura că îl însoţeşte acolo sănătatea Lui mintală, ca el să nu se piardă pentru totdeauna în nebunia dorinţei lui.

3. Percepţia are alegerea la bază; cunoaşterea însă, nu. Cunoaşterea nu are decât o lege pentru că nu are decât un Creator. Dar lumea aceasta au făcut-o doi, care nu o consideră acelaşi lucru. Pentru fiecare, are un scop diferit şi este, pentru fiecare, un mijloc desăvârşit de-a servi obiectivului pentru care este percepută. Pentru specialitate, e rama perfectă ce o scoate în evidenţă, câmpul perfect de luptă pe care îşi duce războaiele, adăpostul perfect pentru iluziile pe care vrea să le facă reale. Nu e niciuna pe care să nu o sprijine în percepţia ei; niciuna care să nu poată fi justificată pe deplin.

4. Există un alt Făcător al lumii. Corectorul simultan al convingerii nebune că e posibil să se stabilească şi să se menţină oareşce fără vreo legătură care să mai ţină lucrul respectiv în cadrul legilor lui Dumnezeu; nu în felul în care legea însăşi susţine universul aşa cum l-a creat Dumnezeu, ci într-o formă adaptată la nevoia pe care crede că o are Fiul lui Dumnezeu. Greşeala corectată e sfârşitul greşelii. Aşa a continuat Dumnezeu să Îşi ocrotească Fiul, chiar şi în greşeală.

5. Există un alt scop în lumea pe care a făcut-o greşeala, căci are un alt Făcător Care îi poate reconcilia obiectivul cu scopul Propriului Său Creator. În felul Lui de a percepe lumea, nimic nu se vede care să nu justifice iertarea şi vederea desăvârşitei nepăcătoşenii. Nimic nu se iveşte fără a fi

întâmpinat cu o iertare grabnică şi deplină. Nimic nu rămâne o clipă să ascundă nepăcătoşenia ce străluceşte neschimbată, mai presus de încercările jalnice ale specialităţii de-a o alunga din minte, unde trebuie să fie, şi de-a lumina trupul în schimb. Lămpile Cerului nu sunt la dispoziţia minţii să aleagă să le vadă unde vrea ea. Dacă alege să le vadă altundeva decât în casa lor, ca şi cum ar lumina un loc unde ele nu pot nicicând să fie, atunci Făcătorul lumii trebuie să îţi corecteze greşeala, ca să nu rămâi în întuneric, unde nu sunt lămpi.

6. Fiecare de aici a intrat în întuneric, dar nimeni nu a intrat de unul singur. Şi nici nu trebuie să stea mai mult de o clipită. Căci a venit cu Ajutorul Cerului în el, gata să îl scoată din întuneric la lumină în orice clipă. Clipa pe care o alege poate fi oricând, căci ajutorul e acolo, aşteptând doar alegerea lui. Iar, când alege să se folosească de ce i s-a dat, va vedea că fiecare situaţie pe care a considerat-o înainte un mijloc de a-şi justifica mânia se preface într-o întâmplare ce îi justifică iubirea. Va auzi cu claritate că, de fapt, chemările la luptă pe care le-a auzit mai înainte sunt chemări la pace. Va percepe că, acolo unde a dat atac, nu e decât un alt altar unde poate da iertare, cu aceeaşi uşurinţă şi cu mult mai multă fericire. Şi va reinterpreta toată ispita ca pe o altă şansă de a-şi aduce bucurie.

7. Cum poate o percepţie greşită să fie un păcat? Lasă toate greşelile fratelui tău să nu fie pentru tine decât o şansă de-a vedea opera Ajutorului ce ţi s-a dat să vezi lumea pe care a făcut-o El în loc de a ta. Ce se justifică, atunci? Ce vrei? Căci aceste două întrebări sunt aceeaşi întrebare. Şi, când vezi că sunt aceeaşi întrebare, ai ales. Căci, tocmai văzându-le ca pe o singură întrebare, aduci eliberarea de credinţa că există două feluri de-a vedea. Lumea aceasta are multe de oferit păcii tale şi multe şanse de-a extinde propria ta iertare. Acesta este scopul ei, pentru cei ce vor să vadă pacea şi iertarea coborând asupra lor şi oferindu-le lumina.

8. Făcătorul lumii blândeţii are putere totală să contracareze lumea violenţei şi a urii ce pare să se înalţe între tine şi blândeţea Lui. Ea nu există în ochii Lui iertători. Şi, de aceea, nu trebuie să existe nici într-ai tăi. Păcatul e credinţa fixă că percepţia nu se poate schimba. Ce e osândit e osândit, şi nu oricum, ci pe vecie, fiind de-a pururi ceva de neiertat. Şi atunci, dacă îl ierţi, percepţia păcatului trebuie să fi fost greşită. Iată cum devine posibilă schimbarea. Spiritul Sfânt vede şi El ce vede ca întrecând cu mult posibilitatea vreunei schimbări. Dar la viziunea Lui păcatul nu poate atenta, căci păcatul a fost corectat de văzul Lui. Şi, de aceea, trebuie să fi fost o greşeală, nu un păcat. Căci ce a susţinut acesta că nu se poate întâmpla nicicând, s-a întâmplat. Prin pedepsirea lui, păcatul e atacat şi prezervat. Dar, prin iertarea lui, statutul lui se schimbă din greşeală în adevăr.

9. Fiul lui Dumnezeu nu poate păcătui, dar poate să îşi dorească tocmai ce i-ar dăuna. Şi are puterea să creadă că îi poate dăuna ceva. Ce poate fi asta decât o falsă percepţie de sine? E un păcat sau o greşeală, scuzabilă sau nu? Are fratele nevoie de ajutor sau de condamnare? Scopul tău este să fie mântuit sau osândit? Neuitând că ce reprezintă pentru tine el va face din alegerea aceasta viitorul tău. Căci alegi *acum,* în clipa în care tot timpul devine un mijloc de-a atinge un obiectiv. Alege deci. Dar recunoaşte că, prin alegerea aceasta, se alege - şi se va justifica - scopul lumii pe care o vezi.

IV. Lumina pe care o aduci

1. Minţile care sunt unite şi recunosc că sunt unite nu pot simţi nicio vinovăţie. Căci ele nu pot ataca şi se bucură că nu pot, văzându-şi siguranţa în acest fericit fapt. Bucuria lor este în inocenţa pe care o văd ele. Şi o caută, de aceea, pentru că e scopul lor să o vadă şi să se bucure. Fiecare caută ce îi va aduce bucurie, în felul în care o defineşte el. Nu ţelul, ca atare, variază. Dar felul în care e văzut face alegerea mijloacelor inevitabilă şi imposibil de schimbat, dacă nu se schimbă ţelul. Şi atunci mijloacele se aleg din nou, căci ce va aduce bucurie se defineşte altfel şi se urmăreşte diferit.

2. Legea de bază a percepţiei s-ar putea exprima în felul următor: „Te vei bucura de ce vezi pentru că îl vezi ca să te bucuri". Şi, cât timp crezi că suferinţa şi păcatul îţi vor aduce bucurie, le vei vedea. Niciun lucru nu este benefic sau dăunător independent de ce îţi doreşti. Tocmai dorinţa ta îl face ce este în efectele pe care le are asupra ta. Căci l-ai ales ca mijloc de-a obţine chiar efectele acestea, crezând că sunt purtătoarele bucuriei şi ale voioşiei. Legea aceasta funcţionează chiar şi în Cer. Fiul lui Dumnezeu creează pentru a-şi aduce bucurie, împărtăşind - în propria lui creaţie - scopul Tatălui de-a spori bucuria lui, şi pe a lui Dumnezeu odată cu a lui.

3. Tu, făcătorul unei lumi care nu este, găseşte-ţi tihna şi odihna într-o altă lume în care sălăşluieşte pacea. Lumea aceasta o aduci cu tine tuturor ochilor obosiţi şi tuturor inimilor istovite care văd păcatul şi bat în ritmul tristului său refren. De la tine le poate veni odihna. Din tine se poate ivi o lume la vederea căreia se vor veseli şi în care inimile lor se bucură. În tine există o viziune care se extinde la toţi şi îi acoperă cu blândeţe şi lumină. Şi, în această crescândă lume de lumină, întunericul pe care l-au crezut acolo e dat la o parte, până nu e decât nişte umbre îndepărtate, la mare distanţă, ce nu se vor mai aminti când se răsfrânge soarele asupra lor şi le topeşte. Şi toate gândurile lor „rele", toate speranţele lor „păcătoase", visele lor de vinovăţie şi de răzbunare nemiloasă, şi toate dorinţele de-a răni, de-a ucide şi de-a muri vor dispărea în faţa soarelui pe care îl aduci.

4. Nu ai vrea să o faci de dragul Iubirii lui Dumnezeu? Şi al *tău?* Căci gândeşte-te ce ar face pentru tine. Gândurile „rele" care te bântuie acum îţi vor părea tot mai răzleţe şi mai îndepărtate. Şi se vor depărta tot mai mult, căci soarele din tine a răsărit ca să le împingă din faţa luminii. Ele vor zăbovi puţin, foarte puţin, în forme sucite şi prea îndepărtate să le mai poţi recunoaşte, şi vor dispărea pentru totdeauna. Şi vei sta în lumina soarelui, în linişte, în inocenţă şi fără niciun strop de frică. Iar din tine se va extinde odihna pe care ai găsit-o, ca pacea ta să nu poată slăbi niciodată şi să nu te poată lăsa fără adăpost. Cei ce le oferă pace tuturor au găsit în Cer o casă pe care lumea nu o poate distruge. Căci e destul de mare să cuprindă lumea în pacea ei.

5. În tine e tot Cerul. În tine se dă viaţă fiecărei frunze care cade. În tine va cânta din nou fiecare pasăre care a cântat vreodată. Şi fiecare floare care a înflorit vreodată şi-a păstrat parfumul şi frumuseţea pentru tine. Ce ţel poate înlocui Voia lui Dumnezeu şi a Fiului Său de-a reda Cerul celui pentru care a fost creat ca singura lui casă? Nimic înainte şi nimic după el. Niciun alt loc; nicio altă stare, niciun alt timp. Nimic mai departe, nici mai aproape. Nimic altceva. În nicio formă. Iată ce poţi să duci lumii întregi, şi tuturor gândurilor ce au intrat în ea şi au fost greşite un moment. Cum s-ar putea aduce mai bine la adevăr propriile tale greşeli decât prin disponibilitatea ta de-a aduce cu tine lumina Cerului, când treci din lumea întunericului la lumină?

V. Starea de nepăcătoşenie

1. Starea de nepăcătoşenie este, pur şi simplu, următoarea: toată dorinţa de-a ataca a dispărut, aşa că nu există niciun motiv de a-l percepe pe Fiul lui Dumnezeu altfel de cum este. Nevoia de vinovăţie dispare pentru că nu are niciun scop şi nu are înţeles fără obiectivul păcatului. Atacul şi păcatul sunt legate ca o singură iluzie, fiecare dintre ele fiind cauza, ţelul şi justificatorul celuilalt. Fiecare dintre ele e lipsit de înţeles de unul singur, dar pare să îşi tragă un înţeles din celălalt. Fiecare dintre ele depinde de celălalt pentru indiferent ce sens pare să aibă. Şi nimeni nu ar putea să creadă într-unul dacă celălalt nu ar fi adevărul, căci fiecare dintre ele atestă veridicitatea neîndoioasă a celuilalt.

2. Atacul îţi face un duşman din Cristos şi, odată cu El, din Dumnezeu. Nu e normal să te temi cu asemenea „duşmani"? Şi nu e normal să te temi de tine însuţi? Căci te-ai rănit pe tine însuţi şi ţi-ai făcut un „duşman" din Sinele tău. Iar acum eşti nevoit să crezi că tu nu eşti tu, ci ceva străin de

tine şi „altceva", un „ceva" de temut, nu de iubit. Cine ar ataca un lucru pe care îl percepe a fi întru totul inocent? Şi cine, din cauză că doreşte să atace, poate să nu se socotească vinovat dacă îşi menţine dorinţa, în timp ce vrea inocenţă? Căci cine ar putea să îl vadă pe Fiul lui Dumnezeu ca inocent, şi să îi dorească moartea? Cristos stă în faţa ta de fiecare dată când îţi priveşti fratele. Nu a dispărut din cauză că ţi-ai închis ochii. Dar ce e de văzut când îţi cauţi Mântuitorul, văzându-L cu ochi ce nu văd?

3. Nu pe Cristos Îl vezi privind în acest fel. Ci pe „duşman", confundat cu Cristos. Şi îl urăşti din cauză că nu e de văzut niciun păcat în el. Şi nu îi auzi chemarea rugătoare - neschimbată ca şi conţinut, indiferent în ce formă se face chemarea - să te uneşti cu el şi să te alături inocenţei şi păcii sale. Şi totuşi, sub ţipetele fără noimă ale eului, aceasta e chemarea pe care i-a dat-o Dumnezeu, să auzi în el Chemarea pe care ţi-o adresează El şi să răspunzi restituindu-I lui Dumnezeu ce Îi aparţine.

4. Fiul lui Dumnezeu îţi cere doar atât: să îi restitui ce i se cuvine, ca să poţi împărtăşi cu el lucrul respectiv. De unii singuri, nu îl aveţi nicicare. Aşa că trebuie să vă rămână inutil la amândoi. Împreună, vă va da la fiecare în parte aceeaşi putere de a-l mântui pe celălalt şi de-a se mântui odată cu celălalt. Iertat de tine, mântuitorul tău îţi oferă mântuire. Condamnat de tine, el îţi oferă moarte. În fiecare nu vezi decât reflecţia a ceea ce alegi să fie pentru tine. Dacă decizi în defavoarea funcţiei ce îi revine - singura pe care o are în realitate -, îl lipseşti de toată bucuria pe care ar fi găsit-o dacă ar fi îndeplinit rolul dat de Dumnezeu. Dar să nu crezi că Cerul e pierdut doar pentru el. Şi nici nu poate fi redobândit decât dacă îi arăţi fratelui, prin tine, cum, ca să îl poţi găsi, mergând alături de el.

5. Nu e un sacrificiu să fie mântuit, căci, prin libertatea lui, ţi-o vei dobândi pe a ta. A lăsa să se îndeplinească funcţia lui e doar mijlocul prin care laşi să se îndeplinească a ta. Aşa te îndrepţi spre Cer sau iad, dar nu de unul singur. Cât de frumoasă va fi nepăcătoşenia lui când o vei percepe! Şi cât de mare va fi bucuria ta când va fi liber să îţi ofere darul văzului pe care i l-a dat Dumnezeu pentru tine! Are nevoie de un singur lucru: să îi îngădui libertatea de-a împlini sarcina ce i-a dat-o Dumnezeu. Ţine minte doar atât: ce face el, faci tu, cu el odată. Şi, cum îl vezi pe el, aşa defineşti funcţia pe care o va avea pentru tine, până nu îl vezi altfel şi nu îl laşi să fie ceea ce Dumnezeu l-a însărcinat să îţi fie.

6. Vizavi de ura de sine de care poate da dovadă Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu e socotit lipsit de puterea de-a mântui de chinul iadului ceea ce a creat. Dar, în iubirea de sine de care dă dovadă Fiul, Dumnezeu e liber să lase să se facă Voia Sa. În fratele tău vezi reprezentarea a ceea ce crezi că trebuie să fie Voia lui Dumnezeu pentru tine. Iertând, vei înţelege Iubirea Lui faţă de tine; atacând, vei crede că El te urăşte, socotind că Cerul trebuie să fie iad. Mai priveşte-ţi o dată fratele, nu fără înţelegerea că el e drumul spre Cer sau spre iad, după cum îl percepi. Nu uita însă că rolul pe care i-l dai lui ţi-l dai ţie, şi vei urma drumul pe care i l-ai indicat lui pentru că e modul în care te-ai judecat pe tine.

VI. Funcţia specială

1. Harul lui Dumnezeu se lasă blând asupra ochilor ce iartă şi tot ce pot să vadă ei îi vorbeşte privitorului de El. Acesta nu poate să vadă niciun rău; niciun lucru de temut în lume şi pe nimeni diferit de el. Şi, aşa cum le iubeşte, se priveşte şi pe el, cu iubire şi blândeţe. Nu s-ar condamna pentru propriile-i greşeli mai mult decât l-ar osândi pe altul. Nu e un arbitru al răzbunării, nici pedepsitor de vreun păcat. Bunătatea propriei priviri se opreşte asupra lui cu toată tandreţea pe care le-o oferă altora. Căci nu vrea decât să vindece şi să binecuvânteze. Şi, învoit fiind cu ce voieşte Dumnezeu, are puterea să îi vindece şi să îi binecuvânteze pe toţi cei pe care îi priveşte cu harul lui Dumnezeu în ochi.

2. Ochii se obişnuiesc cu întunericul, iar lumina sclipitoare a zilei le pare dureroasă ochilor

îndelung obişnuiţi cu efectele neclare percepute în amurg. Aşa că se feresc de lumina soarelui şi de claritatea pe care o aduce lucrurilor pe care le privesc. Neclaritatea pare mai bună, mai uşor de văzut şi de recunoscut. Cumva, ce e vag şi mai obscur le pare ochilor mai uşor de privit, mai nedureros decât ce e întru totul clar şi neambiguu. Dar nu pentru asta sunt ochii; şi cine poate să spună că preferă întunericul şi să susţină, totodată, că vrea să vadă?

3. Dorinţa de-a vedea cheamă harul lui Dumnezeu să se pogoare asupra ochilor tăi şi aduce darul luminii ce face văzul cu putinţă. Vrei să îţi vezi fratele? Dumnezeu Se bucură de te uiţi la el. Nu voieşte ca mântuitorul tău să fie nerecunoscut de tine. Şi nu voieşte ca acesta să rămână fără funcţia dată de El. Nu îl mai lăsa singur, căci cei ce sunt singuri sunt cei ce nu văd nicio funcţie de îndeplinit de ei în lume, niciun loc în care să fie nevoie de ei şi niciun ţel pe care îl pot atinge perfect numai ei.

4. Iată cât de blând percepe Spiritul Sfânt specialitatea; iată cum foloseşte ce ai făurit, să vindece în loc să rănească. El dă fiecăruia în parte o funcţie specială în cadrul mântuirii, pe care o poate ocupa numai el; un rol numai pentru el. Iar planul nu este complet până nu îşi găseşte funcţia specială fiecare şi nu îşi îndeplineşte rolul desemnat, acela de-a se întregi într-o lume în care domină neîntregirea.

5. Aici, unde legile lui Dumnezeu nu domnesc în perfectă formă, el poate face totuşi *un* lucru perfect şi poate lua o decizie perfectă. Şi, prin acest act de credinţă specială faţă de cineva considerat diferit de el însuşi, învaţă că darul i s-a dat lui însuşi, aşa că ei trebuie să fie unul singur. Iertarea e singura funcţie cu înţeles în timp. E mijlocul pe care Spiritul Sfânt îl foloseşte să traducă specialitatea din păcat în mântuire. Iertarea este pentru toţi. Dar, când se lasă asupra tuturor, este deplină, şi fiecare funcţie a acestei lumi e îndeplinită odată cu ea. Atuncea timpul nu mai este. Dar, cât mai eşti în timp, mai sunt multe de făcut. Şi fiecare trebuie să facă partea care i s-a alocat, pentru că de partea lui depinde întregul plan. El *are* un rol special în timp pentru că a ales să îl aibă şi, alegându-l, şi l-a făcut pentru el. Dorinţa nu i-a fost respinsă, dar i s-a dat o altă formă, ca să îi servească atât fratelui său, cât şi lui însuşi, şi să devină astfel un mijloc de-a mântui în loc de-a pierde.

6. Mântuirea nu e decât ceva ce îţi aminteşte că lumea aceasta nu e casa ta. Legile ei nu îţi sunt impuse, valorile ei nu sunt ale tale. Şi nimic din ce crezi că vezi în ea nu există în realitate. Faptul acesta se vede şi se înţelege când îşi aduce fiecare aportul la desfacerea ei, după cum şi l-a adus la facerea ei. Are mijloacele necesare ambelor roluri, după cum le-a avut dintotdeauna. Specialitatea pe care a ales-o să îşi facă rău Dumnezeu a desemnat-o mijlocul mântuirii lui chiar din clipa în care a ales-o. Păcatul lui special a fost prefăcut în harul lui special. Ura lui specială a devenit iubirea lui specială.

7. Spiritul Sfânt are nevoie de funcţia ta specială ca să se poată îndeplini a Lui. Să nu crezi că îţi lipseşte vreo valoare specială aici. Ai vrut-o, ţi s-a dat. Tot ce ai făurit poate fi pus în slujba mântuirii uşor şi bine. Fiul lui Dumnezeu nu poate alege ceva ce Spiritul Sfânt nu poate întrebuinţa în folosul lui, şi nu în defavoarea lui. Numai în întuneric specialitatea ta pare să fie un atac. În lumină, vezi în ea funcţia specială pe care o ai în planul de a-l mântui pe Fiul lui Dumnezeu de tot atacul şi de a-l lăsa să înţeleagă că e în siguranţă, după cum a fost întotdeauna şi după cum va rămâne atât în timp, cât şi în veşnicie. Aceasta e funcţia ce ţi s-a dat pentru fratele tău. Ia-o deci, cu gingăşie, din mâna fratelui tău şi lasă mântuirea să se îndeplinească la perfecţie în tine. Fă acest *singur* lucru, ca să ţi se dea tot.

VII. Piatra mântuirii

1. Dar, dacă Spiritul Sfânt poate să comute într-o binecuvântare fiece sentinţă pe care ai pronunţat-o asupra ta, atunci nu poate fi vorba de un păcat. Păcatul e singurul lucru din întreaga lume

care nu poate să se schimbe. E imuabil. Şi lumea depinde de imuabilitatea lui. Vraja lumii poate părea să ascundă durerea păcatului de păcătoşi, şi să amăgească cu sclipiri şi şiretenii. Dar ştie fiecare că preţul păcatului e moartea. Şi aşa şi e. Căci păcatul e solicitarea morţii, dorinţa de a face temelia acestei lumi la fel de sigură cum e iubirea, la fel de demnă de încredere cum este Cerul şi la fel de tare cum este Însuşi Dumnezeu. Lumea e la adăpost de iubire pentru toţi cei ce cred că păcatul e posibil. Şi nu se va schimba. Dar e posibil oare ca lucrurile pe care Dumnezeu nu le-a creat să împărtăşească atributele creaţiei Sale, când i se opun în toate privinţele?

2. Nu se poate ca dorinţa de moarte a „păcătosului" să fie la fel de tare ca Voinţa de viaţă a lui Dumnezeu. Şi nici baza unei lumi pe care nu a făcut-o El nu poate fi la fel de fermă şi de sigură cum este Cerul. Cum e posibil ca iadul şi Cerul să fie acelaşi lucru? Şi e posibil oare ca lucrurile ce nu le-a voit El să nu poată fi schimbate? Ce altceva e imuabil în afară de Voia Sa? Şi, în afară de ea, ce poate avea aceleaşi însuşiri ca ea? Ce dorinţă ar putea să se ridice împotriva Voii Sale, şi să fie imuabilă? Dacă ţi-ai putea da seama că, în afară de Voia lui Dumnezeu, nimic nu e neschimbător, cursul acesta nu ar prezenta dificultăţi pentru tine. Căci asta este tocmai ce nu crezi. Dar nu ai putea crede altceva, dacă te-ai uita ce e de fapt.

3. Să revenim la ce am spus mai înainte şi să examinăm totul mai atent. Cu siguranţă, fie Dumnezeu este nebun, fie lumea aceasta e un tărâm al nebuniei. Niciunul dintre Gândurile Lui nu are sens în cadrul acestei lumi. Şi nimic din ce crede lumea că e adevărat nu are înţeles în Mintea Lui. Ce nu are nici sens, nici înţeles este demenţă. Şi ce e nebunie nu are cum să fie adevăr. Dacă ar fi adevărată chiar şi o singură convingere preapreţuită aici, atunci fiecare Gând pe care l-a avut vreodată Dumnezeu e o iluzie. Şi, dacă e adevărat chiar şi un singur Gând de-al Său, atunci toate convingerile cărora lumea le dă vreun înţeles sunt false şi nu au niciun sens. Aceasta e alegerea pe care o faci. Să nu încerci să o vezi altfel, şi nici să nu o suceşti în ce nu este. Căci numai decizia aceasta poţi să o iei tu. Restul depinde de Dumnezeu, şi nu de tine.

4. Să justifici o singură valoare pe care o susţine lumea înseamnă să negi sănătatea mintală a Tatălui tău şi a ta. Căci Dumnezeu şi Fiul Lui preaiubit nu gândesc diferit. Şi tocmai concordanţa modurilor Lor de a gândi face Fiul cocreator cu Mintea al Cărui Gând l-a creat. Aşa că, dacă alege să creadă un singur gând opus adevărului, a decis că nu e Fiul Tatălui său, pentru că Fiul e nebun, iar sănătatea mintală trebuie să fie departe atât de Tată, cât şi de Fiu. Tu eşti convins de acest lucru. Să nu crezi că această convingere depinde de forma pe care o ia. Cine consideră că lumea e sănătoasă în vreun fel la minte, că se justifică vreun gând de-al ei sau că o susţine vreo formă de raţiune, crede că acest lucru e adevărat. Păcatul nu este real *din cauză că* Tatăl şi Fiul nu sunt demenţi. Lumea aceasta e lipsită de înţeles *din cauză că* se bazează pe păcat. Cine ar putea crea ceva neschimbător dacă nu e ceva ce se bazează pe adevăr?

5. Spiritul Sfânt are puterea să schimbe întreaga temelie a lumii pe care o vezi în altceva: o bază nedementă, pe care să se întemeieze o percepţie sănătoasă; să se perceapă o altă lume. Una în care nimic nu se contrazice din ce l-ar duce pe Fiul lui Dumnezeu la bucurie şi sănătate mintală. Nimic nu atestă moartea şi cruzimea, separarea şi diferenţele. Căci toate una se percep aici şi nimenea nu pierde, ca să câştige fiecare.

6. Verifică-ţi toate convingerile în raport cu această unică cerinţă şi înţelege că tot ce o satisface e demn de credinţa ta. Dar nimic altceva. Ce nu e iubire e păcat, fiecare dintre ele percepând-o pe cealaltă dementă şi fără înţeles. Iubirea e baza unei lumi total nebune în ochii celor păcătoşi, care cred că drumul *lor* duce la sănătate mintală. Dar păcatul e la fel de dement în ochii iubirii, a cărei privire blândă trece de nebunie şi se opreşte în pace asupra adevărului. Fiecare vede o lume imuabilă, după cum defineşte fiecare adevărul neschimbător şi veşnic al identităţii tale. Şi fiecare reflectă un mod de a vedea ce trebuie să fie Tatăl şi Fiul, pentru a face punctul de vedere respectiv semnificativ şi sănătos.

7. Funcţia ta specială e forma specială în care îţi apare mai raţional şi mai semnificativ faptul că Dumnezeu nu e dement. Conţinutul e acelaşi. Forma se potriveşte atât nevoilor tale speciale, cât şi timpului şi locului special în care crezi că te găseşti, şi în care poţi să te eliberezi de loc şi timp, şi de tot ce crezi că trebuie să te limiteze. Fiul lui Dumnezeu nu poate fi legat nici de timp, nici de loc, de niciun lucru pe care nu l-a voit Dumnezeu. Dar, dacă Voia Lui este considerată nebunie, atunci forma sănătăţii mintale care o face cel mai acceptabilă pentru cei ce sunt dementi cere o alegere specială. Iar alegerea aceasta nu o pot face cei dementi, a căror problemă este tocmai faptul că alegerile lor nu sunt libere şi nu se fac cu raţiune, în lumina bunului simţ.

8. Ar *fi* o nebunie să li se încredinţeze mântuirea celor dementi. Deoarece Dumnezeu nu e nebun, El a numit pe Cineva ca El de sănătos la minte, să înalţe o lume mai sănătoasă în ochii tuturor celor ce au ales dementa ca propria lor mântuire. Şi Acestuia I-e dat să aleagă forma cea mai potrivită pentru fiecare; una ce nu va ataca lumea pe care o vede fiecare, ci va intra în ea, în linişte, să îi arate că e nebun. Acesta nu face decât să îi indice o alternativă, un alt mod de a privi ce a văzut până atunci şi ce recunoaşte a fi lumea în care trăieşte şi pe care a crezut, până atunci, că a înţeles-o.

9. Acum el trebuie să o pună sub semnul îndoielii, căci alternativa are o formă pe care nu o poate nega, nici trece cu vederea, nici omite. Funcţia specială a fiecăruia e concepută de aşa natură încât să o perceapă posibilă şi tot mai dezirabilă, căci îi dovedeşte că e o alternativă pe care o vrea cu adevărat. De pe poziţia aceasta, păcătoşenia lui - şi tot păcatul pe care îl vede în lume - îi oferă tot mai puţin. Până ajunge să înţeleagă că ea l-a costat sănătatea mintală, şi că stă între el şi speranţa lui de-a fi sănătos mintal. Şi nu e lăsat fără putinţa de-a scăpa de nebunie, căci el are un rol special în scăparea tuturor. Nu poate fi lăsat pe dinafară, fără o funcţie specială în speranţa păcii, după cum nici Tatăl nu poate să Îşi nesocotească Fiul şi să îl neglijeze cu o nepăsare indolentă.

10. Pe ce se poate conta, dacă nu pe Iubirea lui Dumnezeu? Şi unde sălăşluieşte sănătatea mintală, dacă nu în El? Cel Ce vorbeşte pentru El ţi-o poate arăta în alternativa pe care a ales-o special pentru tine. E Voia lui Dumnezeu să ţi-o aminteşti şi să ieşi astfel din cea mai profundă jale la deplină bucurie. Acceptă funcţia ce ţi s-a desemnat în planul lui Dumnezeu de-a arăta Fiului Său că iadul şi Cerul nu sunt acelaşi lucru, ci lucruri diferite. Şi că în Cer *Ei* sunt cu toţii acelaşi lucru, fără diferenţele ce ar fi făcut un iad din Cer şi un cer din iad, dacă ar fi fost posibilă o asemenea dementă.

11. Întreaga concepţie că cineva poate să piardă nu face decât să reflecte principiul subiacent că Dumnezeu trebuie să fie dement. Căci, în lumea aceasta, pare că unul trebuie să câştige *pentru că* altul a pierdut. Dacă lucrul acesta ar fi adevărat, Dumnezeu chiar e nebun! Dar ce e convingerea aceasta, dacă nu o formă a principiului şi mai fundamental: „Păcatul e real şi domneşte lumea"? Pentru fiecare mic câştig, cineva trebuie să piardă şi să plătească suma exactă în sânge şi în suferinţă. Căci altfel ar triumfa răul şi distrugerea ar fi preţul total al oricărui câştig. Tu, care crezi că Dumnezeu este nebun, uită-te cu atenţie la asta şi înţelege că fie Dumnezeu este dement, fie asta, dar nu şi una, şi alta.

12. Mântuirea este renaşterea ideii că nimeni nu poate pierde ca să câştige cineva. Şi *trebuie* să câştige toată lumea, dacă e să câştige cineva. Aici se redă sănătatea mintală. Şi, pe această singură piatră a adevărului, credinţa în veşnica sănătate mintală a lui Dumnezeu se poate sprijini cu încredere deplină şi în pace deplină. Raţiunea e satisfăcută, căci aici pot fi corectate toate convingerile demente. Iar, dacă lucrul acesta e adevărat, păcatul trebuie să fie imposibil. Asta e piatra pe care stă mântuirea, poziţia prielnică din care Spiritul Sfânt dă direcţie şi înţeles planului în care funcţia ta specială are un rol. Căci aici funcţia ta specială se întregeşte, pentru că împărtăşeşte funcţia întregului.

13. Ţine minte că toată ispita nu e decât atât: convingerea smintită că dementa lui Dumnezeu te-ar face sănătos la minte şi ţi-ar da ce vrei; că fie Dumnezeu, fie tu trebuie să pierdeţi în

faţa nebuniei, din cauză că ţelurile voastre nu pot fi reconciliate. Moartea cere viaţă, dar viaţa nu se menţine cu orice preţ. Nimeni nu poate suferi ca să se împlinească Voia lui Dumnezeu. Mântuirea este Voia Lui *din cauză că* o împărtăşeşti. Nu doar pentru tine, ci pentru Sinele Care e Fiul lui Dumnezeu. El nu poate să piardă pentru că, dacă ar putea, pierderea ar fi a Tatălui său, dar în El nu e posibilă nicio pierdere. Iar lucrul acesta este sănătos pentru că este adevărul.

VIII. Dreptatea restituită iubirii

1. Spiritul Sfânt poate folosi tot ce Îi dai pentru mântuirea ta. Dar nu poate folosi ce nu Îi dai, pentru că nu îţi poate lua ceva fără să fii dispus să îl dai. Căci, de ţi l-ar lua, ai crede că ţi l-a smuls în ciuda voii tale. Aşa că nu ai învăţa că este voia ta să fii fără acel ceva. Nu e nevoie să fii total dispus să I-l dai, pentru că - dacă ai putea fi - nu ai avea nevoie de El. Dar are nevoie de un lucru: să preferi să ţi-l ia El decât să îl ţii doar pentru tine, şi să recunoşti că nu poţi şti ce nu îi aduce pierderi nimănui. Doar atât trebuie să adaugi la ideea că nimenea nu poate pierde ca să câştigi tu. Şi nimic mai mult.

2. Iată singurul principiu de care are nevoie mântuirea. Şi nu e necesar să îţi pui în el o credinţă puternică, fermă şi neatacată de toate convingerile ce i se opun. Nu ai o loialitate fixă. Dar ţine minte că de mântuire nu au nevoie mântuiţii. Nu eşti chemat să faci ce i s-ar părea imposibil unuia încă certat cu el însuşi. Ai puţină credinţă că înţelepciunea poate fi găsită într-o asemenea stare mentală. Dar fii recunoscător că nu ţi se cere decât puţină credinţă. Ce altceva le mai rămâne celor ce continuă să creadă în păcat, dacă nu puţină credinţă? Ce pot să ştie ei de Cer şi de dreptatea mântuiţilor?

3. Există un fel de dreptate în mântuire de care lumea nu ştie nimic. Pentru lume, dreptatea şi răzbunarea sunt acelaşi lucru, căci păcătoşii văd dreptatea doar ca pedeapsa lor, îndurată poate de altcineva, dar de neevitat. Legile păcatului reclamă o victimă. Contează prea puţin cine să fie. Dar preţul trebuie să fie moartea şi trebuie plătit. Asta nu e dreptate, ci dementă. Dar cum s-ar putea defini dreptatea fără dementă acolo unde iubirea înseamnă ură, iar moartea e considerată victorie şi triumf asupra veşniciei, eternităţii şi vieţii?

4. Tu, care nu ştii de dreptate, poţi totuşi să întrebi şi să înveţi răspunsul. Dreptatea le priveşte pe toate la fel. Nu e drept ca unuia să îi lipsească pentru că altul are. Căci ar fi o răzbunare indiferent ce formă ia. Dreptatea nu cere sacrificiu, căci orice sacrificiu se face ca păcatul să fie salvat şi păstrat. E o plată oferită pentru costul păcatului, dar nu costul total. Restul se ia de la altul şi se pune alături de mica ta plată, să „ispăşească" pentru tot ce vrei să ţii şi să nu laşi. Aşa eşti văzut ca victimă doar în parte, altcuiva revenindu-i partea cu mult mai mare. Şi, în costul total, cu cât e a lui mai mare, cu atât e mai mică a ta. Iar dreptatea, oarbă fiind, e satisfăcută să fie plătită, necontând de către cine.

5. Poate asta oare să fie dreptate? Dumnezeu nu ştie de aşa ceva. Dar ştie într-adevăr ce e dreptatea, chiar foarte bine. Căci El este total imparţial cu toţi. Răzbunarea e străină de Mintea lui Dumnezeu *din cauză că* El ştie ce e dreptatea. Să fii drept înseamnă să fii imparţial, nu răzbunător. Imparţialitatea şi răzbunarea sunt imposibile, căci se contrazic una pe alta şi îşi neagă reciproc realitatea. E imposibil să împărtăşeşti dreptatea Spiritului Sfânt cu o minte ce poate concepe specialitatea. Dar cum poate El să fie drept dacă e în stare să condamne un păcătos pentru nelegiuiri pe care nu le-a săvârşit, dar crede că le-a săvârşit? Şi unde ar fi dreptatea dacă El le-ar cere celor obsedaţi de ideea pedepsei să o lepede, fără niciun ajutor, şi să o perceapă neadevărată?

6. Celor ce mai cred că păcatul are înţeles le e extrem de greu să înţeleagă dreptatea Spiritului Sfânt. Precis cred că El le împărtăşeşte confuzia şi că nu poate evita răzbunarea pe care trebuie să o reclame modul în care concep ei dreptatea. Aşa că se tem de Spiritul Sfânt şi percep în El „mânia" lui Dumnezeu. Şi nu pot avea încredere că nu îi va ucide cu fulgere smulse din „focurile"

Cerului chiar de Mâna mânioasă a lui Dumnezeu. Ei *chiar* cred că Cerul e iadul şi *chiar* se tem de iubire. Şi îi cuprinde o suspiciune adâncă şi fiorul rece al fricii când li se spune că nu au păcătuit nicicând. Lumea lor depinde de stabilitatea păcatului. Şi percep „ameninţarea" din partea a ceea ce Dumnezeu ştie a fi dreptate ca pe ceva mai distructiv pentru ei şi lumea lor decât răzbunarea, pe care o înţeleg şi o iubesc.

7. Aşa ajung să creadă că pierderea păcatului e un blestem. Şi fug de Spiritul Sfânt de parcă ar fi un mesager din iad, trimis de sus, cu perfidie şi cu viclenie, să le aplice răzbunarea lui Dumnezeu, deghizat în izbăvitor şi prieten. Ce altceva ar putea El să fie pentru ei decât un diavol, îmbrăcat în mantia unui înger, să îi inducă în eroare? Şi ce altă portiţă de scăpare are pentru ei decât o intrare în iad care pare să aducă a poarta Cerului?

8. Dreptatea însă nu îi poate pedepsi pe cei ce cer pedeapsă, dar au un Judecător Care ştie că, în adevăr, ei sunt cu totul inocenţi. Potrivit dreptăţii, El trebuie să îi elibereze şi să le dea toată cinstirea pe care o merită şi pe care şi-au refuzat-o din cauză că nu sunt drepţi şi nu pot să înţeleagă că sunt inocenţi. Iubirea nu e ceva de înţeles pentru păcătoşi datorită convingerii lor că dreptatea e desprinsă de iubire şi că reprezintă altceva. Aşa că iubirea este percepută slabă, iar răzbunarea puternică. Pentru că iubirea a pierdut când a părăsit-o judecata şi e prea slaba să mântuiască de pedeapsă. Dar răzbunarea fără iubire s-a întărit în urma separării şi distanţării de iubire. Şi ce altceva mai poate ajuta şi mântui acum decât răzbunarea, în timp ce iubirea stă firavă de o parte, cu mâini neputincioase, lipsită de dreptate şi vitalitate, şi fără puterea de a mântui?

9. Ce poate cere Iubirea de la tine, care crezi că toate acestea sunt adevărate? Ar putea El oare, cu dreptate şi iubire, să creadă în confuzia ta că ai multe de dat? Nu ţi se cere să te încrezi în El până în pânzele albe. Nu mai mult decât ce vezi că îţi oferă El şi recunoşti că nu ţi-ai putea da tu. În Propria dreptate a lui Dumnezeu, El recunoaşte tot ce meriţi, dar înţelege, deopotrivă, că e ceva ce nu poţi accepta pentru tine însuţi. Funcţia Lui specială e aceea de-a-ţi acorda darurile meritate de cei inocenţi. Şi fiecare dar pe care îl accepţi Îi aduce bucurie atât Lui, cât şi ţie. El ştie că Cerul se îmbogăţeşte cu fiecare dar pe care îl accepţi. Iar Dumnezeu jubilează când Fiul Său primeşte ceea ce dreptatea iubitoare ştie că i se cuvine. Căci iubirea şi dreptatea nu sunt diferite. *Deoarece* sunt acelaşi lucru, milostivirea stă de-a dreapta lui Dumnezeu şi îi dă Fiului lui Dumnezeu puterea de-a se ierta de păcat.

10. Celui ce merită totul, cum poate să i se refuze ceva? Căci ar fi o nedreptate şi ar fi chiar incorect faţă de toată sfinţenia care este în el, oricât de mult ar putea să nu o recunoască. Dumnezeu nu ştie de nedreptate. El nu ar permite ca Fiul Lui să fie judecat de cei ce îi urmăresc moartea şi nu pot nicidecum să îi vadă valoarea. Ce martori cinstiţi ar putea chema să vorbească în favoarea lui? Şi cine ar veni să pledeze pentru el, şi nu împotriva vieţii sale? Nicio dreptate nu i s-ar da de către tine. Dar Dumnezeu S-a asigurat că i se va face dreptate Fiului pe care îl iubeşte şi pe care vrea să îl ferească de toată nedreptatea pe care ai putea încerca să i-o oferi, crezând că răzbunarea e ceea ce i se cuvine.

11. Aşa cum specialităţii nu îi pasă cine plăteşte preţul păcatului, atâta timp cât e plătit, tot aşa şi Spiritul Sfânt nu ţine cont cine priveşte inocenţa în final, atâta timp cât e văzută şi recunoscută. Căci e de ajuns un singur martor, dacă vede cu adevărat. Simpla dreptate nu cere mai mult. Spiritul Sfânt îl întreabă pe fiecare dacă vrea să fie martorul respectiv, ca dreptatea să poată reveni la iubire şi acolo să fie satisfăcută. Fiecare funcţie specială alocată de El nu e decât pentru un scop: ca fiecare să înveţe că iubirea şi dreptatea nu sunt separate. Şi că ambele se întăresc unindu-se. Fără iubire, dreptatea e ştirbită şi slabă. Iar iubirea fără dreptate e cu neputinţă. Căci iubirea e dreaptă şi nu poate pedepsi fără cauză. Ce cauză ar putea îndreptăţi un atac asupra celor inocenţi? Aşadar, iubirea corectează greşelile cu dreptate, şi nu cu răzbunare. Căci aşa ceva ar fi o nedreptate la adresa inocenţei.

12. Poţi fi un martor desăvârşit al puterii iubirii şi dreptăţii, dacă înţelegi că e imposibil ca Fiul lui Dumnezeu să merite răzbunare. Nu e nevoie să percepi, în fiecare împrejurare, adevărul acestui lucru. Şi nu e nevoie nici să te bizui pe experienţa ta în lume, care nu e decât umbrele tuturor lucrurilor ce se întâmplă de fapt înăuntrul tău. Înţelegerea de care ai nevoie nu vine de la tine, ci de la un Sine mai mare, atât de mare şi de sfânt încât nu Se poate îndoi de inocenţa Sa. Funcţia ta specială e o chemare adresată Lui, să îţi surâdă ţie, a cărui nepăcătoşenie o împărtăşeşte. Înţelegerea Lui va fi a ta. Şi aşa se va îndeplini funcţia specială a Spiritului Sfânt. Fiul lui Dumnezeu a găsit un martor la nepăcătoşenia sa, şi nu la păcatele sale. Ce puţin trebuie să Îi dai Spiritului Sfânt ca să ţi se poată da simpla dreptate!

13. Fără nepărtinire, nu există dreptate. Cum poate specialitatea să fie dreaptă? Să nu judeci pentru că nu poţi, nu pentru că eşti şi tu un păcătos nenorocit. Cum pot specialii să înţeleagă cu adevărat că dreptatea e aceeaşi pentru fiecare? Să iei de la unul pentru a-i da altuia trebuie să fie o nedreptate faţă de amândoi, din moment ce sunt egali în percepţia Spiritului Sfânt. Tatăl lor le-a dat la amândoi aceeaşi moştenire. Cine vrea să aibă mai mult sau mai puţin nu îşi dă seama că are totul. Şi nu poate să judece ce trebuie să i se cuvină altuia, pentru că se crede văduvit. Aşa că trebuie să fie invidios şi să încerce să ia de la cel pe care îl judecă. Nu e nepărtinitor şi nu poate vedea imparţial drepturile altuia din cauză că i-au rămas obscure propriile-i drepturi.

14. Ai dreptul la tot universul; la pace desăvârşită, la izbăvire deplină de toate efectele păcatului şi la viaţă veşnică, voioasă şi deplină în toate privinţele, după cum i-a stabilit-o Dumnezeu Fiului Său preasfânt. E singura dreptate pe care o cunoaşte Cerul şi tot ce aduce pe pământ Spiritul Sfânt. Funcţia ta specială îţi arată că, în afara dreptăţii desăvârşite, nimic altceva nu e în stare să izbândească pentru tine. Şi eşti ferit de toate formele de răzbunare. Lumea induce în eroare, dar nu poate înlocui dreptatea lui Dumnezeu cu o versiune de-a ei. Căci numai iubirea este dreaptă, şi numai ea poate percepe ceea ce dreptatea trebuie să îi acorde Fiului lui Dumnezeu. Lasă iubirea să decidă, şi nu te teme niciodată că tu, în lipsa ta de justeţe, te vei lipsi de ce ţi-a acordat dreptatea lui Dumnezeu.

IX. Dreptatea Cerului

1. Să crezi că dreptatea Cerului nu poate să desfacă micile tale greşeli poate fi altceva decât o dovadă de aroganţă? Şi ce altceva ar putea să însemne decât că sunt păcate, nu greşeli, de-a pururea incorigibile şi demne de răzbunare, nu de dreptate? Eşti dispus să fii eliberat de toate efectele păcatului? Nu poţi răspunde la această întrebare până nu vezi tot ce trebuie să implice răspunsul. Căci dacă răspunzi „da" înseamnă că vei renunţa la toate valorile acestei lumi în favoarea păcii Cerului. Nu vei reţine niciun păcat. Şi nu vei pune preţ pe nicio îndoială că e posibil să ţii în loc păcatul. Eşti convins că adevărul are o valoare mai mare acum decât toate iluziile. Şi recunoşti că adevărul trebuie să ţi se reveleze, pentru că nu ştii ce e.

2. Să dai fără tragere de inimă înseamnă să nu câştigi darul, pentru că eşti reticent să îl accepţi. El ţi se păstrează până îţi dispare reticenţa de a-l primi şi eşti dispus să ţi se dea. Dreptatea lui Dumnezeu îndreptăţeşte la recunoştinţă, nu la frică. Nimic din ce dai nu pierzi - nici tu, nici altul ci rămâne păstrat şi prezervat în Cer, unde toate comorile date Fiului lui Dumnezeu se ţin pentru el şi se oferă oricui îşi întinde mâna în semn că e dispus să le primească. Iar comoara nu scade pe măsură ce se împarte. Fiecare dar nu face decât să sporească stocul. Căci Dumnezeu e drept. El nu Se luptă cu reticenţa Fiului Său de-a considera mântuirea un dar de la El. Dar dreptatea Lui nu va fi satisfăcută până nu o primeşte fiecare.

3. Fii sigur că orice răspuns la o problemă rezolvată de Spiritul Sfânt va fi întotdeauna unul

prin care nu pierde nimeni. Iar asta trebuie să fie adevărat, pentru că El nu cere sacrificiu de la nimeni. Un răspuns ce cere de la cineva şi cea mai mică pierdere nu a rezolvat problema, ci a sporit-o şi a făcut-o mai mare, mai greu de rezolvat şi mai nedreaptă. Nu e posibil ca Spiritul Sfânt să vadă nedreptatea ca o soluţie. Pentru El, ce e nedrept trebuie corectat *pentru că* e nedrept. Şi fiece greşeală e o percepţie în care unul, cel puţin, e văzut în mod nedrept. Aşa nu i se acordă dreptate Fiului lui Dumnezeu. Când cineva e văzut în pierdere, a fost condamnat. Iar pedeapsa devine ce i se cuvine în loc de dreptate.

4. Vederea inocenţei face pedeapsa imposibilă şi dreptatea, sigură. Percepţia Spiritului Sfânt nu lasă loc pentru atac. Numai o pierdere ar putea justifica atacul, dar pierderea de orice fel El nu poate să o vadă. Lumea rezolvă problemele altfel. Ea vede soluţia ca pe o stare în care s-a hotărât cine va câştiga şi cine va pierde; cât va lua unul şi cât va putea să mai apere păgubaşul. Problema însă rămâne tot nerezolvată, căci numai dreptatea poate stabili o stare în care nu există păgubaş; nimeni nu e lăsat nedreptăţit şi văduvit, cu temei - astfel - de răzbunare. Rezolvarea problemelor nu poate fi răzbunarea, care în cel mai bun caz poate să adauge o altă problemă la cea dintâi, în care omorul nu e evident.

5. Modul Spiritului Sfânt de-a rezolva probleme e cel în care problema ia sfârşit. A fost rezolvată, din cauză că a fost înfruntată cu dreptate. Până nu este, se va tot repeta, pentru că nu a fost rezolvată încă. Principiul că dreptatea înseamnă că nimenea nu poate pierde e crucial pentru acest curs. Căci miracolele depind de dreptate. Nu cum se vede prin ochii acestei lumi, ci cum o cunoaşte Dumnezeu şi cum se reflectă cunoaşterea în vederea pe care o dă Spiritul Sfânt.

6. Nimeni nu merită să piardă. Şi ce ar fi nedrept faţă de el nu poate să aibă loc. Vindecarea trebuie să fie pentru fiecare, căci nimeni nu merită atac de niciun fel. Ce ordine pot miracolele să aibă, dacă nu cumva cineva merită să sufere mai mult şi alţii mai puţin? Să fie oare un mod de-a le face dreptate celor întru totul inocenţi? Un miracol e dreptate. Nu e un dar special făcut unora, dar refuzat altora ca mai nevrednici, mai condamnaţi, şi excluşi astfel din vindecare. Cine poate exista separat de mântuire, dacă rostul ei e isprăvirea specialităţii? Unde e dreptatea mântuirii, dacă unele greşeli sunt de neiertat şi cer răzbunare în loc de vindecare şi de revenirea păcii?

7. Mântuirea nu poate urmări să îl ajute pe Fiul lui Dumnezeu să fie mai nedrept decât a urmărit el să fie. Dacă miracolele, darul Spiritului Sfânt, s-ar da îndeosebi unui grup special şi ales, şi s-ar feri de alţii ca mai nemerituoşi, atunci El e aliatul specialităţii. Ce nu poate să perceapă, El nu mărturiseşte. Şi toţi sunt la fel de îndreptăţiţi să Îi primească darul de vindecare, izbăvire şi pace. A-I da o problemă Spiritului Sfânt să ţi-o rezolve înseamnă *că o vrei* rezolvată. A ţine de ea să o rezolvi tu fără ajutorul Lui înseamnă a decide că trebuie să rămână nerezolvată, nesoluţionată, şi cu o trainică putere de nedreptate şi atac. Nimeni nu poate fi nedrept cu tine, de nu ai decis tu mai întâi *să fii* nedrept. Şi atunci probleme trebuie să apară să îţi blocheze drumul, şi pacea să fie spulberată de vânturile urii.

8. Dacă nu crezi că toţi fraţii tăi au acelaşi drept la miracole ca tine, nu îţi vei revendica dreptul la ele, pentru că ai fost nedrept faţă de unul cu aceleaşi drepturi. Caută să refuzi, şi te vei simţi refuzat. Caută să văduveşti, şi vei fi văduvit. Un miracol nu poate fi primit niciodată din cauză că nu l-a putut primi altcineva. Numai iertarea oferă miracole. Iar iertarea trebuie să fie dreaptă cu toţi.

9. Micile probleme pe care le păstrezi şi le ascunzi devin păcatele tale secrete, pentru că nu ai ales să le laşi să îţi fie înlăturate. Aşa că adună praf şi cresc, până acoperă tot ce percepi şi nu mai eşti drept cu nimeni. Nu crezi că ai niciun drept. Iar amărăciunea, îndreptăţită la răzbunare şi lipsită de îndurare, te condamnă şi te declară nevrednic de iertare. Cei neiertaţi nu au ce îndurare să îi acorde altuia. Iată de ce singura ta răspundere trebuie să fie aceea de-a lua iertare pentru tine însuţi.

10. Miracolul pe care îl primeşti îl dai. Fiecare în parte devine o ilustrare a legii pe care se stă mântuirea: dacă e să se vindece cineva, trebuie să li se facă dreptate tuturor. Nimeni nu poate să

piardă şi toţi trebuie să aibă de câştigat. Fiecare miracol exemplifică ce poate realiza dreptatea când li se oferă, deopotrivă, tuturor. Ea se primeşte şi se dă în mod egal. E conştienţa faptului că a da şi a primi sunt acelaşi lucru. Deoarece nu face diferit ce e acelaşi lucru, ea nu vede diferenţe unde ele nu există. Şi este, prin urmare, aceeaşi pentru toţi, din cauza că nu vede diferenţe în ei. Prinosul ei este universal şi singurul mesaj pe care îl predă este acesta:

Ce e al lui Dumnezeu îi aparţine fiecăruia şi ***este*** *ce i se cuvine.*

Capitolul 26
TRANZIŢIA

I. „Sacrificiul" unităţii

1. În „dinamica" atacului, sacrificiul este o idee cheie. E pivotul pe care toate compromisurile, toate conflictele şi toate încercările disperate de-a încheia o afacere avantajoasă ajung la un echilibru aparent. E simbolul laitmotivului că *cineva trebuie să piardă.* Şi e evident că se concentrează asupra trupului, căci e întotdeauna o încercare de-a limita pierderea. Trupul însuşi e un sacrificiu: o renunţare la putere în numele încercării de-a-ţi rezerva ţie doar un pic. A-ţi vedea un frate într-un alt trup, separat de-al tău, este expresia unei dorinţe de-a vedea o mică parte din el şi de-a sacrifica restul. Priveşte lumea, şi nu vei vedea nimic legat de altceva din afara sa. Toate entităţile aparente se pot apropia sau depărta puţin unele de altele, dar nu se pot uni.

2. Lumea pe care o vezi are la bază „sacrificiul" unităţii. E un tablou al dezbinării totale şi al lipsei crunte de unire. În jurul fiecărei entităţi s-a ridicat un zid atât de solid în aparenţă, încât ce este înăuntru pare să nu poată ajunge în afară, iar ce e în afară pare să nu poată atinge, nici fuziona cu ce e închis dincolo de zid. Fiecare parte trebuie să o sacrifice pe cealaltă pentru a rămâne ea ceva complet. Căci, dacă s-ar uni, şi-ar pierde identitatea, dar, prin separarea lor, sinele fiecăreia se păstrează.

3. Bucăţica pe care o îngrădeşte trupul devine sinele, prezervat prin sacrificiul restului. Iar restul trebuie să piardă această bucăţică, rămânând incomplet pentru a-şi păstra intactă propria identitate. În această percepţie de sine, pierderea trupului ar fi, într-adevăr, un sacrificiu. Căci vederea trupurilor devine indiciul că sacrificiul este limitat şi că ceva tot mai rămâne numai pentru tine. Şi, ca să îţi aparţină această bucăţică, se limitează tot ce este în afară, exact cum se limitează tot ce crezi că e al tău. Căci a da şi a primi sunt acelaşi lucru. Iar acceptarea limitelor unui trup înseamnă să îi impui aceste limite fiecărui frate pe care îl vezi. Căci trebuie să îl vezi aşa cum te vezi pe tine.

4. Trupul *e* o pierdere şi *poate* fi făcut să sacrifice. Şi, cât timp îţi consideri fratele un trup, despărţit de tine şi separat în celula lui, ceri sacrificiu de la el şi de la tine. Ce sacrificiu mai mare i s-ar putea cere Fiului lui Dumnezeu decât să se perceapă fără Tatăl lui? Şi ca Tatăl lui să fie fără Fiul Lui? Dar fiecare sacrificiu cere ca Ei să fie separaţi şi unul fără altul. Amintirea lui Dumnezeu precis este negată de i se cere cuiva vreun sacrificiu. Oare ce mărturie la întregimea Fiului lui Dumnezeu se vede într-o lume de trupuri separate, oricât de mult ar sta el mărturie pentru adevăr? Într-o lume de acest fel el este invizibil. Şi cântecul de unire şi iubire nu i se poate auzi nici el. Dar lui îi este dat să facă lumea să pălească în faţa cântecului său şi vederea lui să înlocuiască ochii trupului.

5. Cei ce vor să vadă mărturiile pentru adevăr în locul celor pentru iluzie nu cer decât să vadă în lume un scop care să îi dea noimă şi înţeles. Fără funcţia ta specială, lumea aceasta nu are pentru tine niciun înţeles. Dar poate să devină un tezaur la fel de bogat şi de nelimitat cum este Cerul

însuşi. Aici nu trece nicio clipă în care să nu se poată vedea sfinţenia fratelui tău, pentru a suplini nelimitat fiece strop şi fiece fărâmă de fericire pe care ţi-o aloci.

6. Poţi pierde din vedere unitatea, dar nu îi poţi sacrifica realitatea. Şi nu poţi pierde ce vrei să sacrifici, nici nu Îl poţi opri pe Spiritul Sfânt de la sarcina pe care o are să îţi arate că nimic nu s-a pierdut. Ascultă, aşadar, cântecul ce ţi-l îngână fratele, şi lasă lumea să pălească, şi ia odihna pe care ţi-o oferă mărturia lui de partea păcii. Dar să nu îl judeci, căci nu vei auzi cântecul propriei tale eliberări, nici nu vei vedea ce i-e dat să dovedească tocmai ca să vezi şi tu şi să te bucuri cu el. Nu fă din sfinţenia lui un sacrificiu închinat credinţei tale în păcat. Odată cu inocenţa lui, ţi-o sacrifici pe a ta, şi mori de fiecare dată când vezi în el un păcat pentru care merită să moară.

7. În fiecare clipă însă poţi să renaşti şi ţi se poate da din nou viaţă. Sfinţenia lui îţi dă viaţă - ţie, care nu poţi să mori, pentru că nepăcătoşenia lui Îi este cunoscută lui Dumnezeu, şi nu poate fi sacrificată de tine, după cum nici lumina din tine nu poate să fie stinsă din cauză că nu o vede el. Tu, care ai vrea să faci un sacrificiu de viaţă, şi să îţi pui ochii şi urechile să stea mărturie pentru moartea lui Dumnezeu şi a Fiului Său sfânt, să nu crezi că ai puterea să faci din Ei ceva ce Dumnezeu nu I-a voit să fie. În Cer, Fiul lui Dumnezeu nu e întemniţat într-un trup, nici nu e un sacrificiu închinat, în solitudine, păcatului. Iar el, precum este în Cer trebuie să fie de-a pururi şi pretutindeni. E veşnic acelaşi. Renăscut în fiecare clipă, neatins de timp şi ferit de atingerea oricărui sacrificiu de viaţă sau de moarte. Căci nu a făcut nici una, nici alta, şi numai una i-a fost dată de Cel Ce ştie că darurile Lui nu pot fi nici sacrificate, nici pierdute.

8. Dreptatea lui Dumnezeu se lasă cu blândeţe asupra Fiului Său şi îl fereşte de toată nedreptatea cu care îl năpăstuieşte lumea. Se poate oare să faci o realitate din păcatele lui şi să sacrifici Voia Tatălui în ce îl priveşte? Nu îl condamna văzându-l în închisoarea găunoasă în care se vede el. E funcţia ta specială să te asiguri că uşa se deschide, ca să iasă, să se răsfrângă asupra ta şi să îţi dea înapoi darul libertăţii primindu-l de la tine. Care e funcţia specială a Spiritului Sfânt, dacă nu aceea de a-l elibera pe sfântul Fiu al lui Dumnezeu din închisoarea pe care şi-a făcut-o să se ferească de dreptate? Se poate oare ca funcţia ta să fie o sarcină despărţită şi separată de a Lui?

II. Multe forme, o singură corecţie

1. Nu e greu de înţeles de ce nu Îi ceri Spiritului Sfânt să îţi rezolve toate problemele. Lui nu I-ar fi mai greu să ţi le rezolve pe unele decât pe altele. Pentru El, toate problemele sunt una şi aceeaşi, pentru că fiecare se rezolvă în exact aceeaşi privinţă şi prin acelaşi procedeu. Aspectele care trebuie rezolvate nu se schimbă, indiferent de forma pe care pare să o ia problema. O problemă poate să apară sub multe forme, şi o va face cât timp va dura. Nu are niciun rost să încerci să o rezolvi într-o formă specială. Ea va reveni şi va continua să revină tot mereu, până se va rezolva o dată pentru totdeauna şi nu va mai apărea sub nicio formă. Numai atunci vei scăpa de ea.

2. Spiritul Sfânt îţi oferă scăpare de toate problemele pe care crezi că le ai. Pentru El, toate sunt una şi aceeaşi, pentru că fiecare dintre ele, indiferent de forma pe care pare să o ia, cere cu insistenţă ca cineva să piardă şi să se sacrifice ca să câştigi tu. Problema dispare când situaţia se rezolvă în aşa fel încât să nu piardă nimeni, căci a fost o greşeală de percepţie care acum s-a corectat. Pentru El, o greşeală nu e mai greu de adus la adevăr decât alta. Căci *nu* există decât o singură greşeală: ideea că pierderea este posibilă şi că cineva poate ieşi în câştig de pe urma ei. Dacă asta ar fi adevărat, atunci Dumnezeu ar fi nedrept, păcatul ar fi posibil, atacul îndreptăţit şi răzbunarea dreaptă.

3. Indiferent de formă, această singură greşeală are o singură corecţie. Nu există pierdere; să crezi că există este o greşeală. Nu ai probleme, deşi crezi că ai. Şi totuşi, nu ai crede că le ai dacă le-

ai vedea dispărând una câte una, indiferent de mărime, complexitate, loc şi timp, sau de orice însuşire care percepi că o face pe una să pară diferită de celelalte. Să nu crezi că limitele pe care le impui la ce vezi Îl pot limita cumva pe Dumnezeu.

4. Miracolul dreptăţii poate corecta toate greşelile. Fiece problemă este o greşeală. Îi face o nedreptate Fiului lui Dumnezeu şi, de aceea, nu e adevărată. Spiritul Sfânt nu califică nedreptăţile ca mari sau mici, majore sau minore. Pentru El, ele nu au proprietăţi. Sunt erori de pe urma cărora Fiul lui Dumnezeu suferă, dar fără niciun rost. Aşa că El înlătură spinii şi cuiele. Nu Se opreşte să judece dacă rana e mică sau mare. Şi nu emite decât o judecată: aceea că a-l răni pe Fiul lui Dumnezeu trebuie să fie ceva nedrept şi imposibil, prin urmare.

5. Tu, care crezi că e mai sigur să dai să îţi fie corectate doar unele greşeli în timp ce le păstrezi pe celelalte, ţine minte un lucru: dreptatea e totală. Dreptate parţială nu există. Dacă Fiul lui Dumnezeu e vinovat, atunci e condamnat şi nu merită îndurare din partea Dumnezeului dreptăţii. Dar să nu Îi ceri lui Dumnezeu să îl pedepsească pentru că *tu* îl consideri vinovat şi vrei să moară. Dumnezeu îţi oferă mijloacele de a-i vedea inocenţa. Să fie oare drept să îl pedepseşti din cauză că nu vrei să vezi ce e de văzut? De fiecare dată când vrei să rezolvi o problemă pe cont propriu sau judeci că nu are rezolvare, o faci mare şi imposibil de vindecat. Negi că miracolul dreptăţii *poate* fi drept.

6. Dacă Dumnezeu e drept, nu pot exista probleme pe care dreptatea să nu le poată rezolva. Tu crezi însă că unele nedreptăţi sunt juste, bune şi necesare pentru a te conserva. Aceste probleme sunt cele pe care le crezi mari şi imposibil de rezolvat. Căci sunt unii care vrei să piardă şi nu e niciunul pe care să îl doreşti scutit complet de sacrificiu. Gândeşte-te încă o dată la funcţia ta specială. Ţi s-a dat una singură: să vezi în el deplina lui nepăcătoşenie. Şi nu îi vei cere niciun sacrificiu pentru că nu poţi să voieşti să aibă de pierdut ceva. Miracolul dreptăţii pe care îl invoci se va opri asupra ta la fel de sigur ca asupra lui. Iar Spiritul Sfânt nu va fi mulţumit până nu îl va primi fiecare. Căci ce Îi dai Lui este al tuturor şi, prin faptul că îl dai, El Se poate asigura că îl primeşte, în mod egal, fiecare.

7. Gândeşte-te, atunci, ce mare îţi va fi uşurarea când vei fi dispus să ţi se corecteze toate problemele. Nu vei păstra niciuna, pentru că nu vei vrea nicio formă de durere. Şi vei vedea rezolvată fiecare mică rană înaintea Spiritului Sfânt şi a blândei Sale viziuni. Căci toa*te sunt* mici în viziunea Lui şi nu merită decât un mic suspin înainte de-a dispărea cu toate, să rămână pe vecie desfăcute şi neamintite. Ce a părut cândva să fie o problemă specială, o eroare fără remediu sau o suferinţă incurabilă s-a transformat într-o binecuvântare universală. Sacrificiul a dispărut. Şi, în locul lui se poate aminti Iubirea lui Dumnezeu, care va risipi toată amintirea sacrificiului şi a pierderii.

8. Dumnezeu nu va putea fi amintit până dreptatea nu va fi un lucru îndrăgit, în loc să fie un lucru de temut. El nu poate fi nedrept cu nimeni şi nimic, căci ştie că toate câte sunt Îi aparţin şi vor fi mereu, aşa cum le-a creat. Nimic din ce iubeşte El nu poate să nu fie nepăcătos şi inatacabil. Funcţia ta specială deschide larg uşa peste al cărei prag se păstrează intactă şi nepângărită amintirea Iubirii Sale. Şi nu trebuie decât să vrei să ţi se dea Cerul în locul iadului, şi toţi drugii şi zăvoarele ce par să ţină uşa blocată şi încuiată bine vor cădea, pur şi simplu, şi vor dispărea. Căci nu e Voia Tatălui tău să oferi sau să primeşti mai puţin decât ţi-a dat când te-a creat în iubirea cea deplină.

III. Zona de frontieră

1. Complexitatea nu ţine de Dumnezeu. Cum ar putea să ţină când tot ce ştie El e unul, una? El ştie de o singură creaţie, o singură realitate, un singur adevăr şi un singur Fiu. Nimic nu e în conflict cu unitatea. Cum ar putea, atunci, să existe complexitate în El? Ce este de decis? *Căci* numai conflictul face posibilă alegerea. Adevărul e simplu: e unul singur, fără opus. Şi cum ar putea să intre

vrajbă în simpla lui prezenţă, aducând complexitate unde este unitate? Adevărul nu ia decizii, pentru că nu are între *ce* să se decidă. Şi numai dacă ar avea ar putea alegerea să fie un pas necesar în înaintarea spre unitate. Ce este tot nu lasă loc pentru altceva. Dar magnitudinea aceasta nu intră în sfera acestui curs. Şi nu e necesar să stăruim asupra unor lucruri ce nu pot fi pricepute imediat.

2. Există o zonă de frontieră a gândirii care stă între lumea aceasta şi Cer. Nu e un loc, iar momentul când ajungi la ea e separat de timp. Aici e punctul de întâlnire în care gândurile se reunesc; valorile contradictorii se întâlnesc şi iluziile toate se depun alături de adevăr, unde sunt judecate neadevărate. Această zonă de frontieră se găseşte imediat cum treci de poarta Cerului. Aici devine pur şi întru totul simplu fiecare gând. Aici se neagă păcatul şi se primeşte, în schimb, tot ce *este.*

3. Acesta e sfârşitul călătoriei. Când ne-am mai referit la el până acum am folosit termenul de lume reală. Şi totuşi, există o contradicţie aici, în sensul că termenul presupune o realitate limitată, un adevăr parţial, un segment din univers ce a fost făcut adevărat. Motivul este acela că percepţia nu e atacată de cunoaştere. Ele sunt reunite şi numai una dintre ele continuă dincolo de poarta unde este Unitatea. Mântuirea e o zonă de frontieră în care şi locul şi timpul şi alegerea au încă înţeles, şi totuşi, e limpede că sunt temporare, că nu sunt la locul lor şi că s-a ales deja tot ce este de ales.

4. Nimic din ce crede Fiul lui Dumnezeu nu poate fi distrus. Dar ce e adevărul pentru el trebuie adus la ultima comparaţie pe care o va face vreodată, la ultima evaluare ce va fi posibilă, judecata finală la adresa acestei lumi. E judecata adevărului la adresa iluziei, a cunoaşterii la adresa percepţiei: „Nu are înţeles şi nu există". Nu e o decizie pe care o iei. Ci simpla enunţare a unui simplu fapt. În lumea aceasta însă, nu există niciun simplu fapt, căci ce e diferit şi ce e acelaşi lucru rămâne o neclaritate. Singurul lucru esenţial pentru a alege vreodată e această distincţie. Şi în ea stă diferenţa dintre lumi. În lumea aceasta, alegerea e făcută imposibilă. În lumea reală, alegerea e simplificată.

5. Mântuirea se opreşte la un pas de Cer, căci numai percepţia are nevoie de mântuire. Cerul nu s-a pierdut niciodată şi, de aceea, nu poate fi mântuit. Dar cine poate să aleagă între râvna pentru Cer şi râvna pentru iad dacă nu recunoaşte că nu sunt acelaşi lucru? Diferenţa dintre ele constituie obiectivul didactic pe care şi l-a propus acest curs. Nu şi-l va depăşi. Singurul lui scop e să te înveţe ce e acelaşi lucru şi ce e diferit, lăsându-ţi loc să faci singura alegere ce se poate face.

6. În această lume complexă şi ultracomplicată, nu există o bază pe care să alegi. Căci nimeni nu înţelege ce e acelaşi lucru, şi pare să aleagă acolo unde, efectiv, nu are de ales. Lumea reală este sfera alegerii făcută reală, nu în ce priveşte rezultatul, ci în perceperea alternativelor între care ai de ales. Faptul că ai de ales e o iluzie. Dar în ea stă desfacerea fiecărei iluzii, inclusiv a acesteia.

7. Nu e oare aidoma funcţiei tale speciale, unde separarea se desface prin schimbarea scopului care a fost cândva specialitatea, iar acum este unirea? Toate iluziile nu sunt decât una singură. Şi în recunoaşterea acestui lucru stă capacitatea de-a renunţa la toate încercările de-a alege între ele şi de-a le face diferite. Cât de simplă este alegerea între două lucruri atât de clar disimilare. Nu e pic de conflict aici. Niciun sacrificiu nu e posibil când e vorba să renunţi la o iluzie recunoscută ca atare. Când unui lucru de-a pururi neadevărat i-ai retractat toată realitatea, se poate oare să îţi fie greu să renunţi la lucrul respectiv şi să alegi ce *trebuie* să fie adevărat?

IV. Unde nu mai e păcatul

1. În lumea aceasta, iertarea e echivalentul dreptăţii cereşti. Ea traduce lumea păcatului într-o lume simplă, în care dreptatea se poate reflecta de dincolo de poarta în spatele căreia stă nelimitarea totală. Într-o iubire nemărginită nimic nu poate să aibă nevoie de iertare. Şi ce e milă în lume cedează în faţa simplei dreptăţi de dincolo de poarta care dă în Cer. Nimeni nu iartă dacă nu a

crezut în păcat şi nu mai crede că are să fie iertat pentru multe. Iertarea devine astfel mijlocul prin care învaţă că nu a făcut nimic care trebuie iertat. Iertarea se opreşte întotdeauna asupra celui ce o oferă, până vede că nu mai are nevoie de ea. Şi aşa e redat adevăratei lui funcţii de-a crea, pe care i-o reoferă propria-i iertare.

2. Iertarea transformă lumea păcatului într-o lume de slavă, minunată la vedere. Fiece floare străluceşte în lumină şi fiece pasăre cântă bucuria Cerului. Nu e tristeţe aici, nici despărţire, căci toate s-au iertat total. Şi ce s-a iertat trebuie să se unească, pentru că nimic nu stă între ei să îi ţină despărţiţi şi separaţi. Nepăcătoşii trebuie să perceapă că sunt un tot unitar, căci nimic nu stă între ei să îl desprindă pe unul de altul. Şi se contopesc într-un tot unitar, în spaţiul pe care l-a lăsat liber păcatul, recunoscând bucuroşi că ceea ce face parte din ei nu s-a ţinut despărţit şi separat.

3. Locul sfânt pe care stai nu e decât spaţiul unde nu mai e păcatul. Aici vezi chipul lui Cristos, ivindu-se în locul lui. Cine ar putea să vadă chipul lui Cristos, şi să nu îşi aducă aminte de Tatăl Lui aşa cum este El în realitate? Cine ar putea să se teamă de iubire, şi să stea pe pământul unde păcatul a lăsat un loc să se ridice altarul Cerului, să se înalţe mult deasupra lumii, să ajungă dincolo de univers şi să atingă Inima întregii creaţii? Ce este Cerul, dacă nu un cântec de recunoştinţă, de iubire şi laudă închinat de tot ce s-a creat Sursei creaţiei sale? Cel mai sfânt dintre altare e aşezat unde s-a crezut cândva că stă păcatul. Aici vin toate luminile din Cer, să se reaprindă şi să îşi sporească bucuria. Căci aici li se restituie ce s-a pierdut şi li se reîntregeşte toată strălucirea.

4. Iertarea nu aduce mici miracole să le aşeze dinaintea porţii Cerului. Aici vine Fiul lui Dumnezeu Însuşi să primească fiecare dar ce îl apropie de casă. Niciunul nu se pierde şi nu e îndrăgit mai mult decât altul. Fiecare îi aduce aminte de Iubirea Tatălui său cu aceeaşi certitudine cu care îi reamintesc şi celelalte. Şi fiecare îl învaţă că lucrul de care i-a fost frică e cel pe care îl iubeşte cel mai tare. În afara unui miracol, ce altceva ar putea să îl facă să se răzgândească, să înţeleagă că nu îi poate fi frică de iubire? În afară de acesta, ce alt miracol mai există? Şi ce altceva mai trebuie să existe, să facă să dispară spaţiul dintre voi?

5. Unde ai perceput cândva păcatul se va ridica o lume ce va deveni un altar închinat adevărului, şi acolo te vei alătura luminilor din Cer şi vei cânta cântecul lor de recunoştinţă şi laudă. Şi, aşa cum vin la tine ele să se întregească, tot aşa vei merge şi tu cu ele. Căci nimeni nu aude cântecul Cerului fără să adauge cântecului puterea propriei sale voci şi fără să îl facă şi mai dulce. Şi toţi se prind în cântec la altarul ridicat în punctişorul pe care păcatul l-a declarat cândva al său. Iar ce a fost micuţ cândva a crescut în ditamai cântecul, un cântec în care s-a prins tot universul cu o singură voce.

6. Acest punctişor de păcat care mai stă între tine şi fratele tău împiedică deschiderea fericită a porţii cereşti. Ce mic este impedimentul ce îţi opreşte accesul la bogăţia Cerului! Şi ce mare va fi bucuria în Cer când te vei alătura straşnicului cor închinat Iubirii dumnezeieşti!

V. Micul impediment

1. Un mic impediment le poate părea foarte mare celor ce nu înţeleg că miracolele sunt toate acelaşi lucru. Dar tocmai asta îşi propune să te înveţe acest curs. Asta e singura lui ţintă, căci asta e tot ce e de învăţat. Şi o poţi învăţa în multe feluri. Toată învăţarea nu e decât un ajutor să ajungi, sau un impediment să nu ajungi, la poarta Cerului. Nimic nu e posibil între ele. Există numai doi profesori, care îndrumă în direcţii diferite. Şi te vei îndrepta în direcţia în care te conduce profesorul pe care l-ai ales. Nu există decât două direcţii în care poţi să o apuci, câtă vreme rămâne timpul şi alegerea are un înţeles. Căci nicicând nu se va face un alt drum decât cel ce duce la Cer. Şi nu alegi decât dacă să te îndrepţi spre Cer sau, în direcţie opusă, spre nicăieri. Altceva nu ai de ales.

2. De pierdut, nimic nu se pierde decât timpul, care - în definitiv - este lipsit de înţeles. Căci nu e decât un mic impediment în calea veşniciei, total lipsit de înţeles pentru adevăratul Profesor al lumii. Dar, din moment ce crezi în el, de ce l-ai irosi îndreptându-te spre nicăieri, când poate fi folosit să atingă cel mai înalt obiectiv pe care îl poate realiza învăţarea? Să nu crezi că e greu să ajungi la poarta Cerului. Nimic nu e greu de făcut dacă se întreprinde cu un scop cert, o hotărâre neclintită şi o încredere voioasă, ţinându-ţi fratele de mână şi pasul în ritm cu cântecul ceresc. Dar este greu să te abaţi din drum, singur şi nefericit, şi să o iei într-o direcţie care nu duce la nimic şi nu are niciun scop.

3. Dumnezeu Şi-a dat Profesorul că să îl înlocuiască pe cel făcut de tine, nu ca să intre în conflict cu acesta! Şi ce înlocuieşte El s-a şi înlocuit. Timpul nu a durat decât o clipă în mintea ta, fără efect asupra veşniciei. Aşa a trecut tot timpul, şi totul e exact aşa cum a fost înainte de-a se fi făcut drumul spre nimic. Minuscula clipită în care s-a făcut prima greşeală, şi toate celelalte din cuprinsul acestei singure greşeli, a conţinut şi Corecţia ei, şi a tuturor celorlalte din cuprinsul ei. Şi, în acea minusculă clipită, timpul a dispărut, căci nu a fost niciodată mai mult de atât. La ce a răspuns Dumnezeu s-a răspuns şi a dispărut.

4. Pe tine, care mai crezi că trăieşti în timp şi nu ştii că el a dispărut, Spiritul Sfânt te călăuzeşte în continuare prin labirintul infinit de mic şi de lipsit de sens pe care îl mai percepi în timp, deşi a dispărut de mult. Crezi că trăieşti în ce a trecut. Fiece lucru pe care îl vezi l-ai zărit doar o clipită, demult de tot, înainte ca irealitatea lui să fi cedat în faţa adevărului. Nicio iluzie nu mai rămâne fără răspuns în mintea ta. Incertitudinea a fost adusă la certitudine cu atâta timp în urmă, încât ţi-e chiar greu să o ţii la inimă, de parcă s-ar mai afla în faţa ta.

5. Minuscula clipă pe care vrei să o păstrezi şi să o faci veşnică s-a scurs în Cer prea devreme ca să observe oareşice că a venit. Ce a dispărut prea repede ca să afecteze simpla cunoaştere a Fiului lui Dumnezeu nu poate să mai fie, ca să alegi să îţi fii propriul profesor. Numai în trecut - un trecut străvechi, prea scurt ca să facă o lume ca răspuns la creaţie - a părut să se ivească această lume. Şi asta a fost atâta de demult, pe durata unui interval de timp atât de mic, încât nu s-a sărit nicio notă din cântecul Cerului. Dar, în fiece act sau gând neiertător, în fiecare judecată şi în toată credinţa în păcat, clipa aceea e rechemată, de parcă s-ar putea face iarăşi în timp. Ţii în faţa ochilor o străveche amintire. Iar cel ce trăieşte doar în amintiri nu e conştient unde se află.

6. Iertarea e marea eliberare de timp. E cheia pentru a învăţa că trecutul s-a sfârşit. Nebunia nu mai glăsuieşte. Nu *există* alt profesor, şi nici altă cale. Căci ce s-a desfăcut nu mai este. Şi cine, rămânând pe un ţărm îndepărtat, se poate visa peste un ocean, într-un loc şi într-un timp de mult trecute? Poate oare acest vis să fie un impediment real la locul unde se află în realitate? Căci acesta e un fapt şi nu se schimbă, indiferent ce vise are el. Dar tot îşi poate închipui că e altundeva şi altcândva. La extrem, se poate amăgi că închipuirea lui este adevărată, şi poate trece de la simpla închipuire la convingere şi nebunie, pe deplin convins *că este* unde ar prefera să fie.

7. Să fie oare acesta un impediment la locul unde este? Un ecou din trecut pe care îl mai aude să fie oare un fapt în ce are de auzit acolo unde e acum? Iar iluziile lui despre timp şi spaţiu, cât de mult pot să schimbe unde este de fapt el?

8. Neiertatul e o voce ce cheamă dintr-un trecut scurs pe vecie. Şi tot ce arată că ar fi real nu e decât dorinţa ca ceea ce s-a scurs să poată fi făcut din nou real şi să fie perceput ca şi cum ar fi aici şi acum, în loc de ceea ce este *de fapt* acum şi aici. Să fie oare un impediment la adevărul că trecutul tot s-a scurs şi nu mai poate reveni la tine? Vrei să se păstreze oare clipa aceea înfricoşătoare când Cerul a părut să dispară, iar Dumnezeu a devenit un lucru de temut şi un simbol al urii tale?

9. Uită timpul de groază ce a fost corectat şi desfăcut cu atâta vreme în urmă. Poate oare păcatul să ţină piept Voii lui Dumnezeu? Poate oare de tine să depindă să vezi trecutul şi să îl pui în

prezent? *Nu* poţi să mergi înapoi. Şi tot ce arată în direcţia trecutului nu face decât să te trimită într-o misiune a cărei realizare nu poate fi decât irealã. Tatăl tău Atoateiubitor S-a asigurat că asta e dreptatea ce trebuie să îţi revină. Şi te-a păzit de propria ta nedreptate faţă de tine însuţi. Nu te poţi rătăci, căci nu există altă cale decât a Lui şi nu poţi merge altundeva decât la El.

10. Oare Şi-ar lăsa El Fiul să îşi rătăcească drumul pe un făgaş ce nu e decât amintirea îndepărtată a unui timp trecut şi scurs? Cursul acesta te va învăţa doar ce e acum. O clipă cumplită dintr-un trecut îndepărtat, acum perfect corectată, nu are nici importanţă, nici valoare. Lasă ce e mort de-a binelea să fie dat uitării cu linişte şi calm. Învierea a venit să îi ia locul. Iar acum faci parte din înviere, nu din moarte. Nicio iluzie trecută nu are puterea să te ţină pe un tărâm al morţii, într-un cavou în care Fiul lui Dumnezeu a intrat o clipă, pentru a fi redat numaidecât Iubirii desăvârşite a Tatălui său. Şi cum poate fi ţinut în lanţuri demult înlăturate şi dispărute pe vecie din mintea sa?

11. Fiul pe care l-a creat Dumnezeu este la fel de liber cum l-a creat Dumnezeu. Şi a renăscut în aceeaşi clipă în care a ales să moară în loc să trăiască. Nu vrei să îl ierţi acum că a făcut o greşeală într-un trecut de care Dumnezeu nu Îşi aminteşte şi care nu există? Acum pendulezi între trecut şi prezent. Uneori trecutul pare real, de parcă *ar fi* prezentul. Auzi voci din trecut, de care apoi te îndoieşti. Eşti ca unul care mai halucinează, dar nu este convins de ce percepe. Aceasta e zona de frontieră dintre lumi, puntea dintre trecut şi prezent. Aici se menţine umbra trecutului, dar se recunoaşte vag şi o lumină prezentă. De îndată ce o vezi, nu poţi să uiţi lumina aceasta niciodată. Ea trebuie să te tragă din trecut în prezent, unde şi eşti de fapt.

12. Vocile ce ţi se nălucesc nu schimbă legile timpului, nici ale veşniciei. Ele vin din ce a trecut de-a binelea şi nu împiedică adevărata existenţă a lui aici şi acum. Lumea reală e a doua parte a halucinaţiei că timpul şi moartea sunt reale, şi au o existenţă ce poate fi percepută. Această iluzie cumplită a fost negată chiar în răstimpul ce I-a fost necesar lui Dumnezeu să Îşi dea Răspunsul la iluzie pentru tot timpul şi pentru toate împrejurările. Şi apoi nu a mai fost şi nu i s-a mai resimţit prezenţa.

13. În fiecare zi, în fiece minut al fiecărei zile şi în fiecare clipă conţinută în fiece minut, nu faci decât să retrăieşti clipa în care timpul groazei a luat locul iubirii. Aşa că mori în fiecare zi ca să trăieşti din nou, până treci peste fisura dintre trecut şi prezent, care nu e nicio fisură. Iată ce e fiecare viaţă: un interval aparent de la naştere la moarte şi din nou la viaţă; o repetare a unei clipe de mult scurse, ce nu poate fi retrăită. Şi tot timpul nu e decât convingerea nebună că ce s-a isprăvit mai e aici şi acum.

14. Iartă trecutul şi dă-i drumul, căci a trecut. Nu mai stai pe tărâmul dintre două lumi. Ai trecut mai departe şi ai ajuns în lumea ce stă la poarta Cerului. Nu există impediment la Voia lui Dumnezeu, nici nevoia de-a repeta o călătorie de mult încheiată. Priveşte-ţi fratele cu blândeţe şi vezi lumea în care percepţia urii tale a fost transformată într-o lume a iubirii.

VI. Prietenul desemnat

1. În lumea aceasta, tot ce consideri bun şi valoros şi demn de strădanie poate să îţi facă rău şi îţi va face. Nu pentru că ar avea puterea să facă rău, ci doar pentru că ai negat că nu e decât o iluzie şi ai făcut-o reală. Pentru tine, e reală. Nu e doar nimic. Şi, prin perceputa ei realitate, şi-a făcut intrarea întreaga lume a iluziilor bolnave. Aşa ţi-ai dobândit toată credinţa în păcat, în puterea atacului, în daună şi vătămare, în sacrificiu şi moarte. Căci nimeni nu poate să dea realitate unei singure iluzii, şi să scape de celelalte. Căci cine poate să aleagă să le ţină pe cele pe care le preferă, şi să găsească siguranţa pe care poate să i-o dea numai adevărul? Cine poate să creadă că iluziile sunt unul şi acelaşi lucru, şi să susţină totuşi că până şi una dintre ele e cea mai bună dintre toate?

2. Nu îţi duce mica viaţă în solitudine, având ca singur prieten o iluzie. Nu e o prietenie demnă de Fiul lui Dumnezeu, nici una cu care ar putea să se mulţumească. Dumnezeu însă i-a dat un Prieten mai bun, în Care stă toată puterea din Cer şi de pe pământ. Iluzia pe care o crezi prietenă Îi ascunde harul şi maiestatea de privirea ta, şi Îi fereşte prietenia şi iertarea de îmbrăţişarea ta călduroasă. Fără El, nu ai prieteni. Nu îţi căuta un alt prieten care să Îi ia locul. Alt prieten ***nu*** există. Ce a desemnat Dumnezeu nu are substitut, căci ce iluzie poate să înlocuiască adevărul?

3. Cine îşi împarte adăpostul cu umbrele chiar că e singur, iar singurătatea nu e Voia lui Dumnezeu. Ai lăsa oare o umbră să uzurpe tronul desemnat de Dumnezeu Prietenului tău, dacă ti-ai da seama că neocuparea lui l-a lăsat gol şi neocupat pe al tău? Să nu îţi faci prietenă nicio iluzie, căci, dacă îţi faci una, nu poate să nu Îi ia locul Celui pe Care Dumnezeu L-a numit Prietenul tău. Şi numai El este adevăratul tău Prieten. Îţi aduce daruri ce nu sunt din această lume; şi numai El, Cel Căruia I s-au dat, poate să Se asigure că le primeşti. Le va aşeza pe tronul tău când Îi vei face loc şi tu pe al Lui.

VII. Legile vindecării

1. Acesta e un curs de miracole. Ca atare, legile vindecării trebuie înţelese înainte de-a se putea realiza scopul acestui curs. Să reexaminăm principiile pe care le-am parcurs şi să le aranjăm într-un mod care rezumă tot ce trebuie să aibă loc ca vindecarea să fie posibilă. Căci, de îndată ce e posibilă, ea trebuie să aibă loc.

2. Toată boala provine din separare. Când se neagă separarea, ea dispare. Căci dispare de îndată ce s-a vindecat ideea ce a adus-o, şi sănătatea mintală i-a luat locul. Boala şi păcatul sunt considerate consecinţă şi cauză, într-o relaţie ce se vrea neconştientizată, atent ferită de lumina raţiunii.

3. Vinovăţia cere pedeapsă şi i se îndeplineşte rugămintea. Nu în adevăr, ci în lumea umbrelor şi a iluziilor clădită pe păcat. Fiul lui Dumnezeu a perceput ce-a vrut să vadă, căci percepţia e o dorinţă împlinită. Percepţia se schimbă, fiind făcută să ia locul cunoaşterii neschimbătoare. Dar adevărul e neschimbător. Nu poate să fie perceput, ci numai cunoscut. Ce e perceput ia multe forme, dar niciuna nu are înţeles. Adus la adevăr, lipsa lui de sens e foarte evidentă. Ţinut separat de adevăr, pare să aibă înţeles şi realitate.

4. Legile percepţiei sunt opusul adevărului, iar ce e adevărat despre cunoaştere nu e adevărat despre ce e separat de el. Dar Dumnezeu a dat un răspuns lumii bolii, care se aplică tuturor formelor ei. Răspunsul lui Dumnezeu e veşnic, deşi funcţionează în timp, unde e nevoie de el. Dar, din moment ce este al lui Dumnezeu, legile timpului nu afectează felul în care funcţionează. Răspunsul lui Dumnezeu este în lumea aceasta, dar nu face parte din ea. Căci e real şi îşi are locul unde trebuie să fie toată realitatea. Ideile nu îşi părăsesc sursa, iar efectele lor doar par să fie separate de ele. Ideile aparţin minţii. Ce e proiectat în afară şi pare exterior minţii nu e deloc în afară, ci este un efect produs de ce e înăuntru, şi nu şi-a părăsit sursa.

5. Răspunsul lui Dumnezeu stă unde trebuie să fie credinţa în păcat, căci numai acolo efectele ei pot fi complet desfăcute şi fără cauză. Legile percepţiei trebuie inversate pentru că *sunt* inversul legilor adevărului. Legile adevărului vor fi mereu adevărate şi nu pot fi inversate; dar pot fi văzute cu susul în jos. Iar lucrul acesta trebuie corectat acolo unde îşi are locul iluzia inversării.

6. E imposibil ca o iluzie să fie mai puţin accesibilă adevărului decât celelalte. Dar e posibil să dai unora dintre ele o valoare mai mare şi să fii mai puţin dispus să le oferi adevărului pentru ajutor şi vindecare. Iluziile nu au pic de adevăr în ele. Dar unele par mai adevărate decât altele, deşi e clar că aşa ceva nu are sens. O ierarhie a iluziilor poate să reflecte preferinţa, nu şi realitatea. Ce legătură are preferinţa cu adevărul? Iluziile sunt iluzii şi sunt false. Preferinţa ta nu le dă nicio realitate. Niciuna nu e

nicidecum adevărată, şi toate trebuie să cedeze cu aceeaşi uşurinţă la răspunsul dat de Dumnezeu la toate. Voia lui Dumnezeu e Una. Şi orice dorinţă ce pare să contrazică Voia Lui nu are temei în adevăr.

7. Păcatul nu este greşeală, căci trece de corecţie, în imposibilitate. Însă convingerea că are realitate a făcut unele greşeli să pară pe veci lipsite de speranţa vindecării şi un motiv de condamnare veşnică la iad. Dacă ar fi aşa, Cerului i s-ar opune propriul lui opus, ca el de real. Voia lui Dumnezeu ar fi împărţită atunci în două, şi toată creaţia ar fi supusă legilor celor două puteri opuse, până ce Dumnezeu Îşi pierde răbdarea, dezbină lumea şi Îşi îndreaptă atacul asupra Lui Însuşi. Aşa Şi-a pierdut Mintea, declarând că păcatul I-a furat realitatea şi I-a adus Iubirea, în sfârşit, sub călcâiul răzbunării. Pentru un tablou atât de dement te poţi aştepta la o apărare dementă, dar ea nu poate stabili că tabloul trebuie să fie adevărat.

8. Nimic nu dă înţeles unde înţeles nici nu există. Iar adevărul nu are nevoie de apărare pentru a-l face adevărat. Iluziile nu au martori, nici efecte. Cine le vede se amăgeşte doar. Iertarea e singura funcţie aici, servind la aducerea bucuriei pe care o refuză lumea aceasta fiecărui aspect al Fiului lui Dumnezeu în care s-a crezut că domneşte păcatul. Poate că nu vezi rolul pe care îl joacă iertarea în încetarea morţii şi a tuturor convingerilor ivite din pâclele vinovăţiei. Păcatele sunt convingeri pe care le aşezi între fratele tău şi tine. Ele te limitează la un timp şi la un loc, şi îţi dau un spaţiu mic, iar lui, alt spaţiu mic. Această separare e simbolizată, în percepţia ta, de un trup care e clar un lucru separat şi distinct. Dar ce reprezintă acest simbol nu e decât dorinţa ta de-a fi un lucru distinct şi separat.

9. Iertarea înlătură ce stă între fratele tău şi tine. Este dorinţa de a fi unit cu el, nu separat de el. O numim „dorinţă" pentru că mai concepe alte opţiuni şi nu a depăşit încă lumea opţiunilor cu totul. Şi totuşi, e o dorinţă aliniată cu starea Cerului şi neopusă Voii lui Dumnezeu. Deşi nu îţi dă nici pe departe moştenirea ta deplină, ea înlătură obstacolele pe care le-ai ridicat între Cerul unde te afli, şi disponibilitatea de-a recunoaşte unde eşti şi ce eşti. Faptele sunt neschimbate. Dar faptele pot fi negate şi pot fi, aşadar, necunoscute, deşi au fost cunoscute înainte de a fi negate.

10. Mântuirea, desăvârşită şi deplină, nu îţi cere decât o mică dorinţă ca ceea ce e adevărat să fie adevărat; puţină disponibilitate să nu vezi ce nu există; un mic suspin care să îţi exprime preferinţa pentru Cer, şi nu pentru lumea aceasta pe care par să o domine moartea şi devastarea. Ca răspuns voios, creaţia se va ivi în tine, să înlocuiască lumea pe care o vezi cu Cerul, desăvârşit şi deplin. Ce e iertarea, dacă nu disponibilitatea ca adevărul să fie adevărat? Ce poate rămâne nevindecat şi desprins de o unitate ce conţine în ea toate lucrurile? Nu există păcat. Şi fiece miracol e posibil în clipa în care Fiul lui Dumnezeu percepe că dorinţele lui şi Voia lui Dumnezeu sunt unul şi acelaşi lucru.

11. Care e Voia lui Dumnezeu? Voia Lui este ca Fiul Lui să aibă tot. Şi I-a garantat lucrul acesta atunci când l-a creat *ca* tot. E imposibil să se piardă ceva, dacă ce *ai* este ce *eşti.* Acesta e miracolul prin care creaţia a devenit funcţia ta, împărtăşind-o cu Dumnezeu. Ea nu se înţelege separat de El şi, de aceea, nu are înţeles în lumea aceasta. Aici, Fiul lui Dumnezeu nu cere prea mult, ci mult prea puţin. Ar vrea să îşi sacrifice propria identitate cu totul, ca să găsească o mică comoară doar a lui. Şi nu o poate face fără o senzaţie de izolare, de pierdere şi de singurătate. Aceasta e comoara pe care a căutat să o găsească. Şi nu poate decât să îi fie frică de ea. Să fie frica oare o comoară? Poate incertitudinea să fie ceea ce vrei? Sau este o greşeală despre voia ta şi ce eşti de fapt?

12. Să vedem care este greşeala, ca să poată fi corectată, nu protejată. Păcatul e convingerea că atacul poate fi proiectat în afara minţii în care a apărut convingerea. Aici, convingerea fermă că ideile îşi pot părăsi sursa capătă realitate şi înţeles. Iar lumea păcatului şi a sacrificiului apare din această greşeală. Lumea aceasta e o încercare de-a-ţi dovedi inocenţa în timp ce cultivi atacul. Eşecul ei constă în faptul că te mai simţi vinovat, deşi nu înţelegi de ce. Efectele se văd separate de sursa lor, şi pare să îţi fie imposibil să le controlezi sau previi. Ce se ţine astfel separat nu se poate uni

niciodată.

13. Cauza şi efectul sunt un tot unitar, nu două lucruri separate. Dumnezeu voieşte să înveţi ce a fost mereu adevărat: că te-a creat parte din El şi că asta trebuie să mai fie adevărat pentru că ideile nu îşi părăsesc sursa. Iată care e legea creaţiei: fiece idee pe care o concepe mintea nu face decât să îi sporească abundenţa şi niciodată nu i-o scade. Asta e la fel de adevărat pentru ce doreşte în deşert, cât şi pentru ce voieşte cu adevărat, căci mintea poate dori să fie indusă în eroare, dar nu poate face să fie ce nu e. Iar să crezi că ideile îşi pot părăsi sursa înseamnă să inviţi iluziile să fie adevărate, fără succes. Căci succesul nu va fi posibil niciodată în încercările de a-l induce în eroare pe Fiul lui Dumnezeu.

14. Miracolul este posibil când cauza şi consecinţa sunt reunite, şi nu ţinute separat. Vindecarea efectului fără a vindeca şi cauza poate doar să mute efectele la alte forme. Aşa ceva nu ar elibera. Fiul lui Dumnezeu nu s-ar putea mulţumi vreodată cu nimic mai prejos de deplina lui mântuire şi scăpare de vinovăţie. Căci, altfel, continuă să îşi ceară un sacrificiu, negând că îi aparţine totul, nelimitat de niciun fel de pierdere. Un mic sacrificiu are exact aceleaşi efecte ca întreaga idee de sacrificiu. Dacă pierderea e posibilă sub orice formă, atunci Fiul lui Dumnezeu e făcut să fie incomplet şi nu el însuşi. Şi nu va ajunge nici să se cunoască, nici să îşi recunoască voia. S-a lepădat de Tatăl lui şi de el însuşi, şi şi-a făcut din Amândoi nişte duşmani nesuferiţi.

15. Iluziile servesc scopului pentru care au fost făcute. Şi din scopul lor ele derivă orice înţeles par să aibă. Dumnezeu a dat tuturor iluziilor ce s-au făcut un alt scop care justifică un miracol, indiferent ce formă au luat. În fiece miracol stă toată vindecarea, căci Dumnezeu le-a răspuns la toate ca la una. Şi ce e una pentru El precis este totuna. De crezi că ce este totuna este diferit, te induci doar în eroare. Ce Dumnezeu consideră că este una va fi pe vecie una, şi nu ceva separat. Împărăţia Lui este unită: aşa a fost creată şi aşa va fi întotdeauna.

16. Miracolul doar îţi invocă Numele străvechi, pe care îl vei recunoaşte pentru că adevărul e în memoria ta. Iar fratele tău invocă acest Nume spre eliberarea lui şi a ta. Cerul se răsfrânge asupra Fiului lui Dumnezeu. Nu îl refuza pe Fiul Lui, ca să poţi fi eliberat. Fiul lui Dumnezeu renaşte în fiecare clipă până alege să nu mai moară. În fiece dorinţă de-a răni, alege moartea în loc de ce îi voieşte Tatăl lui. Dar fiecare clipă îi oferă viaţă pentru că Tatăl lui voieşte ca el să trăiască.

17. Numai în răstignire e pusă izbăvirea, căci nu e nevoie de vindecare unde nu e nici durere, nici suferinţă. Iertarea este răspunsul la orice fel de atac. Aşa se lipseşte atacul de efecte şi se răspunde urii în numele iubirii. Ţie, cui ţi s-a dat să îl mântuieşti pe Fiul lui Dumnezeu de răstignire, iad şi moarte, toată slava de-a pururi! Căci ai puterea să Îi mântuieşti Fiul pentru că aşa a voit Tatăl lui. Şi în mâinile tale stă toată mântuirea, să fie oferită şi primită ca tot unitar.

18. Să foloseşti puterea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu aşa cum vrea să fie folosită e doar ceva firesc. Nu este arogant să fii cum te-a creat El, nici să foloseşti ce-a dat ca răspuns la toate erorile Fiului Său, să îl elibereze. Dar este arogant să te lepezi de puterea ce ţi-a dat-o El şi să alegi o mică dorinţă fără sens în loc de ce voieşte El. Darul pe care ţi l-a dat Dumnezeu este nelimitat. Nu există împrejurare la care să nu poată răspunde, nici problemă care să nu se rezolve în lumina lui plină de har.

19. Stai în pace, unde te vrea Dumnezeu. Şi fii mijlocul prin care fratele tău găseşte pacea în care ţi se împlinesc dorinţele. Laolaltă, să aducem binecuvântare lumii păcatului şi morţii. Căci ce ne poate mântui pe fiecare ne poate mântui pe toţi. Nu există nicio diferenţă între Fiii lui Dumnezeu. Unitatea pe care o neagă specialitatea îi va mântui pe toţi, căci ce e una nu poate avea specialitate. Şi totul aparţine fiecăruia din ei. Nicio dorinţă nu stă între un frate şi ai lui. A lua de la unul înseamnă a-i văduvi pe toţi. Şi totuşi, a binecuvânta şi unul singur înseamnă a-i binecuvânta pe toţi ca tot unitar.

20. Străvechiu-ţi Nume aparţine tuturor, după cum şi al lor îţi aparţine ţie. Invocă numele

fratelui tău şi Dumnezeu va răspunde, căci Îl invoci pe El. Ar putea oare să refuze să răspundă, când le-a răspuns deja tuturor celor ce Îl invocă? Un miracol nu poate face nicio schimbare. Dar poate face din ce a fost adevărat mereu ceva recunoscut de cei ce nu îl cunosc; şi, prin intermediul acestui mic dar de adevăr, lăsat să fie doar ce este, i se permite Fiului lui Dumnezeu să fie şi el ce e, şi întregii creaţii eliberate i se permite să invoce Numele lui Dumnezeu ca tot unitar.

VIII. Imediateţea mântuirii

1. Singura problemă ce ţi-a mai rămas e aceea că vezi un interval de timp între momentul în care ierţi şi cel în care vei primi beneficiile încrederii în fratele tău. Acesta reflectă puţinul pe care vrei să îl ţii între tine şi fratele tău, ca să puteţi fi un pic separaţi. Căci timpul şi spaţiul sunt o singură iluzie, care ia forme diferite. Dacă a fost proiectată dincolo de mintea ta, o consideri timp. Cu cât e adusă mai aproape de unde este, cu atât te gândeşti la ea mai mult ca spaţiu.

2. Vrei să te ţii la o anumită distanţă de fratele tău, un spaţiu pe care îl percepi ca timp deoarece încă mai crezi că eşti exterior fratelui tău. Încrederea devine astfel imposibilă. Şi nu poţi să crezi că încrederea ar rezolva fiece problemă - acum. Şi, de aceea, crezi că e mai sigur să rămâi un pic precaut şi atent la interese percepute separate. Din perspectiva percepţiei acestea, nu poţi concepe să obţii ce iertarea îţi oferă chiar acum. Intervalul ce crezi că stă între dăruirea şi primirea darului pare a fi unul în care ai de sacrificat şi de pierdut. Tu vezi mântuire în ultimă instanţă, nu rezultate imediate.

3. Mântuirea *este* imediată. Dacă nu o percepi aşa, frică îţi va fi de ea, căci vei crede că există un mare risc să pierzi între momentul în care îţi însuşeşti scopul ei şi cel în care îţi parvin efectele ei. În forma aceasta, greşeala care este sursa fricii rămâne încă în umbră. Mântuirea ***chiar*** ar desfiinţa spaţiul pe care îl mai vezi între voi şi v-ar lăsa imediat să deveniţi unul singur. Tocmai aici ţi-e frică să nu se afle pierderea. Nu proiecta această frică asupra timpului, căci nu timpul e duşmanul pe care îl percepi. Timpul e ca trupul de neutru, dar nu şi în privinţa scopului pe care i-l atribui. De vrei să mai păstrezi un spaţiu mic între fratele tău şi tine, atunci vei vrea un interval micuţ de timp din care iertarea să fie oprită pentru o vreme. Aşa se face că intervalul dintre momentul în care ţi se opreşte iertarea şi cel în care ţi se dă ţi se pare periculos, şi un motiv justificat de îngrozire.

4. Dar spaţiul dintre fratele tău şi tine e evident doar în prezent, *acum,* şi nu poate fi perceput în viitor. Şi nici omis într-un alt timp decât în cel prezent. Nu pierderea viitoare te înspăimântă. Ce te îngrozeşte este unirea din prezent. Cine se poate simţi dezolat altcândva decât acum? O cauză viitoare nu are efecte deocamdată. Aşa că, frică dacă îţi este, există o cauză prezentă. Şi atunci *aceasta* trebuie corectată, nu o stare viitoare.

5. Planurile de siguranţă pe care ţi le faci sunt puse toate în viitor, unde nu poţi croi planuri. Acestuia nu i s-a dat deocamdată niciun scop, iar ce se va întâmpla nu are cauză deocamdată. Cine poate să prezică efecte fără o cauză? Şi cui ar putea să îi fie frică de efecte, dacă nu ar crede că au fost cauzate şi judecate dezastruoase chiar *acum*? Credinţa în păcat stârneşte frica, iar ea, aidoma cauzei ei, se uită înainte, se uită înapoi, dar omite ce e aici şi acum. Dar cauza ei trebuie să fie numai aici şi acum, dacă efectele lui s-au judecat deja înfricoşătoare. Şi, prin omiterea aceasta, e protejat şi ţinut separat de vindecare. Căci un miracol e *acum.* Este aici deja, în harul prezent, în singurul interval de timp pe care l-au omis păcatul şi frica, dar ce constituie tot timpul existent.

6. Efectuarea întregii corecţii nu cere timp deloc. Dar acceptarea faptului că s-a efectuat poate părea că cere o veşnicie. Schimbarea de scop pe care a adus-o Spiritul Sfânt relaţiei tale are în ea toate efectele pe care le vei vedea. Pot fi privite *acum.* De ce ai aştepta să se dezvăluie în timp şi te-ai teme că nu o să vină, deşi sunt aici deja? Ţi s-a spus că tot ce vine de la Dumnezeu aduce numai bine.

Şi totuşi, pare să nu fie aşa. E greu să crezi anticipat binele ce vine sub formă de dezastru. De altfel, e o idee ce nici nu are sens.

7. De ce să apară binele sub forma răului? Şi nu e o amăgire dacă apare? Cauza lui este aici, dacă e vorba să apară. Efectele lui de ce nu sunt, atunci, evidente? De ce tocmai în viitor? Iar tu cauţi să te mulţumeşti cu suspinatul, „raţionând" că nu înţelegi acum, dar că vei înţelege într-o bună zi. Când o să îţi fie limpede ce înseamnă. Asta nu e raţiune, căci e nedreaptă şi face aluzii clare la pedeapsă până te ajunge clipa eliberării. Dată o schimbare a scopului spre bine, nu există nicio raţiune pentru un interval în care să se abată un dezastru, ce se va percepe „bun" cândva, dar sub formă de durere acum. Asta ar însemna sacrificarea lui *acum,* un sacrificiu care nu poate fi plata ce ţi-o cere Spiritul Sfânt pentru ce ţi-a dat fără nicio plată.

8. Iluzia aceasta însă are o cauză care, deşi neadevărată, trebuie să fie deja în mintea ta. Iar iluzia aceasta e doar unul dintre efectele pe care le generează şi una dintre formele sub care i se percepe rezultatul. Acest interval de timp, în care pedeapsa e percepută a fi forma sub care apare „binele", nu e decât unul dintre aspectele spaţiului mic ce stă între voi, tot neiertat.

9. Nu te mulţumi cu o fericire viitoare. Nu are înţeles şi nu e răsplata ce ţi se cuvine. Căci ai de ce să fii liber *acum.* Ce rost are libertatea sub forma captivităţii? De ce s-ar deghiza izbăvirea ca moarte? Amânarea nu are sens, iar „raţionamentul" ce susţine că efectele unei cauze prezente trebuie amânate până într-un timp viitor nu e decât negarea faptului că consecinţa şi cauza trebuie să vină laolaltă. Nu căuta să fii izbăvit de timp, ci de spaţiul mic ce mai este între voi. Şi nu lăsa să fie deghizat ca timp şi prezervat astfel - din cauză că i s-a schimbat forma şi nu se mai poate recunoaşte ce e. Scopul Spiritului Sfânt este acum al tău. Să nu fie a ta şi fericirea Lui?

IX. Căci au sosit

1. Gândeşte-te cât de sfânt mai trebuie să fii tu, cel din care Vocea pentru Dumnezeu îţi cheamă fratele cu iubire, să poţi trezi în el Vocea ce răspunde la chemarea ta! Şi gândeşte-te cât de sfânt mai trebuie să fie el, din moment ce doarme în el propria ta mântuire, unită cu libertatea lui! Oricât de mult ţi-ai dori să fie condamnat, Dumnezeu este în el. Şi nu vei şti niciodată că este şi în tine, cât timp Îi ataci casa aleasă şi te lupţi cu gazda Sa. Priveşte-l cu blândeţe. Uită-te cu ochi drăgăstoşi la cel ce Îl poartă în el pe Cristos, ca să îi vezi slava şi să te bucuri că Cerul nu e separat de tine.

2. E oare prea mult să ţi se ceară un pic de încredere în cel ce ţi-*L* aduce pe Cristos, să ţi se ierte toate păcatele şi să fii lăsat fără să mai nutreşti niciunul? Nu uita că o umbră ţinută între fratele tău şi tine umbreşte chipul lui Cristos şi amintirea lui Dumnezeu. Vrei oare să Îi schimbi pe o ură străveche? Pământul pe care stai e pământ sfânt datorită Celor Care, stând cu tine acolo, l-au binecuvântat cu inocenţa şi cu pacea Lor.

3. Sângele urii păleşte să lase iarba să crească din nou verde şi florile să sclipească de un alb strălucitor în soarele verii. Ce a fost un tărâm al morţii a devenit acum un templu viu într-o lume de lumină. Datorită Lor. Prezenţa Lor este cea care a ridicat sfinţenia să îşi reia locul străvechi pe un tron străvechi. Datorită Lor, miracolele au ţâşnit ca iarba şi florile pe un pământ sterp, pârjolit şi pustiit de ură. Ce ura a făcut, Ei au desfăcut. Şi acum stai pe un pământ atât de sfânt, încât Cerul se apleacă să se unească cu el şi să îl facă aidoma lui însuşi. Umbra unei uri străvechi a dispărut, şi toată stricăciunea şi uscăciunea s-au şters pentru totdeauna de pe faţa pământului unde au sosit Ei.

4. Ce e pentru Ei o sută sau o mie sau zeci de mii de ani? Când sosesc Ei, scopul timpului s-a împlinit. Ce nu a fost nicicând trece în nimic când sosesc Ei. Tot ce a reuşit ura să ia se restituie iubirii, iar libertatea luminează fiece făptură şi o ridică la Cer, unde luminile devin tot mai aprinse cu fiece

făptură ce se întoarce acasă. Neîntregul se reîntregeşte şi bucuria Cerului sporeşte pentru că i s-a redat ce îi aparţine. Pământul însângerat se curăţă, iar dementii şi-au lepădat veşmintele dementei să Li se alăture în locul unde stai.

5. Cerul este recunoscător că i se dăruieşte ce i s-a refuzat atâta vreme. Căci Ei au sosit să îi adune pe ai Lor. Ce a fost încuiat se deschide; ce a fost ferit de lumină e abandonat, ca lumina să se răsfrângă asupra lui şi să nu lase nici spaţiu, nici distanţă între lumina Cerului şi lume.

6. Cel mai sfânt dintre toate locurile de pe pământ e locul în care o ură străveche a devenit o iubire prezentă. Şi Ei vin repede la templul viu, unde Li s-a pregătit o casă. Nu există loc mai sfânt în Cer. Şi au venit să locuiască în templul care Li s-a oferit, să fie atât locul Lor de odihnă, cât şi al tău. Ce i-a cedat ura iubirii devine lumina cea mai aprinsă din toată strălucirea Cerului. Şi toate luminile din Cer devin şi mai aprinse, în semn de recunoştinţă pentru ce i s-a restituit.

7. Îngerii plutesc drăgăstos în jurul tău, să te ferească de toate gândurile întunecate ale păcatului şi să ţină lumina acolo unde a intrat. Urmele paşilor tăi luminează lumea, căci - unde mergi tu - iertarea te însoţeşte bucuroasă. Nu e nimeni pe pământ care să nu îi aducă mulţumiri celui ce i-a refăcut casa şi l-a adăpostit de iarnă aspră şi aprig ger. Da-vor oare mai puţin Domnul Cerului şi Fiul Său, în semn de recunoştinţă pentru mult mai mult?

8. Templul Dumnezeului Cel viu e reconstruit acum, să Îl regăzduiască pe Cel de Care a fost creat. Unde stă El, Fiul Lui stă cu El, niciodată separat. Iar Ei aduc mulţumiri că sunt, în sfârşit, bine-veniţi. Unde a stat o cruce stă acum Cristos Cel înviat, iar cicatricile străvechi sunt vindecate în viziunea Lui. Un străvechi miracol a sosit să binecuvânteze şi să înlocuiască o străveche duşmănie ce venise să ucidă. Cu recunoştinţă blândă, Dumnezeu Tatăl şi Fiul revin la ce este şi va fi al Lor în vecii vecilor. Scopul Spiritului Sfânt e împlinit acum. Căci Ei au sosit! Căci au sosit în sfârşit!

X. Isprăvirea nedreptăţii

1. Ce mai rămâne, atunci, de desfăcut ca să îţi dai seama de Prezenţa Lor? Un singur lucru: ai un punct de vedere diferenţiat între momentele în care se justifică atacul şi cele în care crezi că e nedrept şi nepermis. Când îl percepi nedrept, crezi că se justifică o reacţie de mânie. Aşa că vezi ce e totuna ca diferit. Confuzia nu este limitată. Dacă se întâmplă să apară, va fi totală. Iar prezenţa ei, în orice formă, va ascunde Prezenta Lor. Ei fie sunt cunoscuţi cu claritate, fie nu sunt cunoscuţi deloc. Percepţia confuză va stopa cunoaşterea. Nu e vorba de dimensiunea confuziei sau de cât de mult conturbă. Simpla ei prezenţă o exclude pe a Lor şi Îi ţine necunoscuţi.

2. Ce înseamnă dacă percepi că anumite forme de atac sunt nedrepte faţă de tine? Înseamnă că trebuie să existe unele forme în care crezi că este drept. Pentru că, altfel, cum le-ai putea considera nedrepte pe unele dintre ele? Unele, prin urmare, capătă înţeles şi sunt percepute raţionale. Şi numai unele sunt considerate lipsite de înţeles. Iar asta neagă faptul *că toate sunt* lipsite de noimă, că sunt la fel de lipsite de cauză sau consecinţă, şi că nu pot avea niciun fel de efecte. Prezenţa Lor este umbrită de orice văl ce stă între strălucita Lor inocenţă şi conştientizarea faptului că e şi inocenţa ta, şi că îi aparţine deopotrivă fiecărei făpturi. Dumnezeu nu limitează. Iar ce e limitat nu poate să fie Cerul. Aşa că trebuie să fie iadul.

3. Nedreptatea şi atacul sunt o singură greşeală, atât de strâns unite încât, unde se percepe una, trebuie să se vadă şi cealaltă. Nu poţi fi nedreptăţit. Convingerea că eşti e doar o altă formă a ideii că eşti văduvit de cineva ce nu eşti tu. Proiecţia cauzei sacrificiului stă la rădăcina tuturor lucrurilor pe care le percepi nedrepte şi nemeritate. Dar tu eşti cel ce ţi le cere, dintr-o profundă nedreptate faţă de Fiul lui Dumnezeu. Nu ai alt duşman decât pe tine; şi eşti, într-adevăr, duşmanul lui căci nu îl cunoşti *ca*

unul şi acelaşi cu tine. Ce poate fi mai nedrept decât să fie văduvit de ce e el, să i se nege dreptul de-a fi el însuşi şi să i se ceară să sacrifice Iubirea Tatălui său şi a ta ca pe ceva ce nu i se cuvine?

4. Fereşte-te de ispita de-a te percepe nedreptăţit. În acest fel de a vedea, cauţi să găseşti o inocenţă care nu este a Lor, ci numai a ta, cu preţul vinovăţiei altcuiva. Poate oare inocenţa să fie cumpărată dând altcuiva vinovăţia ta? Şi oare *tocmai* inocenţă vrea să obţină atacul tău asupra acestuia? Oare nu răsplată cauţi pentru propriul tău atac asupra Fiului lui Dumnezeu? Nu e mai sigur oare să crezi că eşti nevinovat de acesta şi victimizat în ciuda inocenţei tale? Oricum s-ar juca jocul vinovăţiei, cineva trebuie să piardă. Cineva trebuie să îşi piardă inocenţa ca altcineva să o poată lua de la el, făcând din ea propria lui inocenţă.

5. Tu crezi că fratele tău este nedrept cu tine pentru că socoteşti că unul dintre voi chiar trebuie să fie pentru a-l face inocent pe celălalt. Şi în acest joc percepi un singur scop pentru întreaga voastră relaţie. Şi pe acesta cauţi să îl adaugi la scopul care i s-a dat. Scopul Spiritului Sfânt este acela de-a lăsa să îţi devină cunoscută Prezenţa sfinţilor tăi Musafiri. Şi nimic nu se poate adăuga la acest scop, pentru că, în afară de acesta, lumea nu are niciun scop. Să adaugi sau să scazi ceva de la acest unic obiectiv înseamnă să vă sustragi lumii şi ţie însuţi tot scopul pe care îl aveţi. Şi fiece nedreptate pe care pare să ţi-o pună în spinare lumea, tu ai pus-o asupra ei lipsind-o de scop şi de funcţia pe care o vede Spiritul Sfânt. Aşa i s-a negat simpla dreptate fiecărei făpturi de pe pământ.

6. Nu poţi să îţi închipui ce efect are această nedreptate asupra ta, care judeci nedrept şi vezi cum ai şi judecat. Lumea devine tot mai întunecată şi mai ameninţătoare, şi nu poţi percepe - ca să îţi lumineze drumul - nici urmă din toată scânteierea bucuroasă pe care o aduce mântuirea. Aşa că te vezi lipsit de lumină, abandonat în seama întunericului, lăsat pe nedrept fără vreun rost într-o lume zadarnică. Lumea e dreaptă pentru că Spiritul Sfânt a adus nedreptatea la lumina lăuntrică, iar acolo toată nedreptatea a fost rezolvată şi înlocuită cu toată dreptatea şi iubirea. Dacă percepi nedreptate pe undeva, nu trebuie decât să spui:

Prin asta neg Prezenţa Tatălui şi a Fiului.

Şi aş prefera să Îi cunosc pe Ei decât să văd nedreptatea, pe care Prezenţa Lor o spulberă.

Capitolul 27
VINDECAREA VISULUI

I. Tabloul răstignirii

1. Dorinţa de-a fi nedreptăţit e o tentativă de compromis ce vrea să combine atacul şi inocenţa. Oare cine poate să combine ce e total incompatibil, unind ce nu se poate îmbina? Ţine-o pe calea blândeţii, şi nu te vei teme de niciun rău şi de nicio umbră din noapte. Dar să nu îţi pui simboluri de groază în cale, căci vei împleti o cunună de spini din care nici tu, nici fratele tău nu veţi scăpa. Nu te poţi răstigni numai pe tine însuţi. Şi, dacă eşti nedreptăţit, el trebuie să îndure nedreptatea pe care o vezi tu. Nu te poţi sacrifica numai pe tine însuţi. Căci sacrificiul e total. Şi, dacă s-ar putea produce totuşi, ar implica întreaga creaţie dumnezeiască, şi pe Tatăl, cu sacrificiul preaiubitului Său Fiu.

2. Eliberarea ta de sacrificiu o face manifestă pe a lui şi o arată ca a lui. Dar fiece durere ce o simţi o vezi ca o dovadă că el se face vinovat de atac. Aşa vrei să faci din tine semnul că el şi-a pierdut inocenţa şi nu are decât să se uite la tine ca să-şi dea seama că a fost condamnat. Şi ce a fost nedrept faţă de tine se va abate, pe bună dreptate, asupra lui. Răzbunarea nedreaptă pe care o înduri îi

aparţine acum lui şi, abătându-se asupra lui, pe tine te sloboade. Să nu doreşti să faci din tine un simbol viu al vinovăţiei lui, căci nu vei scăpa de moartea ce i-ai pregătit-o. Dar în inocenţa lui ţi-o afli pe a ta.

3. De câte ori consimţi să ai parte de durere, lipsuri, nevoi sau nedreptăţi, nu faci decât să îţi acuzi fratele că l-a atacat pe Fiul lui Dumnezeu. Îi ţii în faţa ochilor un tablou al răstignirii tale, să vadă că păcatele lui s-au consemnat în Cer, cu sângele şi moartea ta, şi merg în faţa lui, blocându-i intrarea şi osândindu-l la iad. Dar de consemnat s-au consemnat în iad, şi nu în Cer, unde eşti inatacabil şi îi dovedeşti inocenţa. Portretul tău pe care i-l oferi ţi-l arăţi ţie de fapt şi îţi pui în el toată credinţa. Spiritul Sfânt îţi oferă, să îi dai, un portret al tău în care nu există nicio durere şi niciun reproş. Şi ce s-a martirizat pentru a demonstra vinovăţia lui devine perfecta mărturie a inocenţei lui.

4. Puterea mărturiei e mai presus de crezare pentru că aduce convingere în urma ei. Martorul e crezut pentru că face trimitere la ceea ce reprezintă, dincolo de el însuşi. Un tu bolnav şi suferind nu reprezintă decât vinovăţia fratelui tău, martorul pe care îl trimiţi ca nu cumva să uite rănile pe care le-a produs, de care juri că nu o să scape niciodată. Acest tablou bolnav şi jalnic *tu* îl accepţi, numai de ţi-ar servi la pedepsirea lui. Bolnavii sunt nemiloşi cu toată lumea şi, într-o molipsire generală, caută să ucidă. Moartea pare o plată uşoară dacă pot să spună: „Priveşte-mă, frate, de mâna ta mor". Căci boala e mărturia vinovăţiei lui, iar moartea ar dovedi că greşelile lui trebuie să fie păcate. Boala nu e decât o „mică" moarte: o formă de răzbunare nu încă totală. Dar ea vorbeşte cu certitudine pentru ceea ce reprezintă. Tabloul mohorât şi amărât pe care l-ai trimis fratelui tău *tu* l-ai privit cu durere. Şi tot ce i-a arătat lui ai crezut, căci a stat mărturie la vinovăţia din el pe care ai perceput-o şi iubit-o.

5. Acum, în mâinile îmblânzite de atingerea Lui, Spiritul Sfânt pune portretul unui alt tu. E tot tabloul unui trup, căci ce eşti cu adevărat nu poate fi văzut, şi nici reprezentat. Acesta însă nu a fost folosit pentru atac, aşa că nu a simţit nicio durere. El stă mărturie la adevărul veşnic că nu poţi fi rănit şi trimite, dincolo de el, atât la inocenţa ta, cât şi la a fratelui tău. Arată-l pe acesta fratelui tău, care va vedea că fiecare cicatrice s-a vindecat şi fiecare lacrimă s-a şters cu hohote de râs şi cu iubire. Iar el îşi va vedea acolo propria-i iertare şi, cu ochi vindecaţi, va privi dincolo de ea, spre inocenţa pe care o întrezăreşte în tine. Aici e dovada că nu a păcătuit nicicând, că nimic din ce l-a pus nebunia lui să facă nu s-a făcut vreodată şi că nu a avut efecte de niciun fel. Că niciun reproş cu care şi-a împovărat inima nu a fost justificat, şi că nu îl poate atinge niciun atac cu înţepătura înveninată şi implacabilă a fricii.

6. Atestă-i inocenţa, şi nu vinovăţia. Vindecarea ta e alinarea şi sănătatea lui căci dovedeşte că iluziile nu sunt adevărate. Nu voinţa de viaţă, ci dorinţa de moarte e motivaţia acestei lumi. Unicul ei rost este să dovedească realitatea vinovăţiei. Nu există gând, nici fapt, nici sentiment lumesc care să aibă o altă motivaţie decât aceasta. Aceştia sunt martorii chemaţi să dea putere de convingere şi de crezare sistemului pentru care vorbesc şi pe care îl reprezintă. Şi fiecare are multe voci, vorbindu-vă fratelui tău şi ţie în diferite limbi. Şi totuşi, mesajul e acelaşi pentru amândoi. Împodobirea trupului caută să arate cât de încântătoare sunt mărturiile vinovăţiei. Grijile faţă de trup demonstrează cât de fragilă şi de vulnerabilă e viaţa ta, cât de uşor se distruge ce iubeşti. Depresia vorbeşte de moarte, iar vanitatea, de o reală preocupare cu absolut orice.

7. Indiferent de forma pe care o ia, boala e cea mai puternică mărturie a futilităţii, care le sprijină pe toate celelalte şi le ajută să zugrăvească tabloul în care păcatul e justificat. Bolnavii sunt îndreptăţiţi să aibă toate dorinţele nefireşti şi toate nevoile ciudate pe care le au. Căci cine ar putea să trăiască o viaţa curmată atât de devreme, fără să aprecieze valoarea bucuriilor trecătoare? Ce plăceri de durată ar putea exista? Cei firavi nu sunt oare îndreptăţiţi să creadă că fiece fărâmă de plăcere furată e o răsplată cuvenită pentru micile lor vieţi? Moartea lor va plăti preţul pentru toate, fie că se bucură de foloasele pe care le au, fie că nu. Sfârşitul vieţii trebuie să vină, indiferent cum s-a petrecut viaţa respectivă. Aşa că desfată-te cu trecătorul şi cu efemerul.

8. Acestea nu sunt păcate, ci mărturii la convingerea ciudată că păcatul şi moartea sunt reale, că inocenţa şi păcatul îşi vor găsi, la fel, sfârşitul în mormânt. Dacă ar fi adevărat, ai avea de ce să te mulţumeşti să cauţi bucurii trecătoare şi să îţi găseşti mici plăceri oriunde poţi. Dar, în acest tablou, trupul nu e perceput neutru şi fără un rost care să îi fie inerent. Căci devine simbolul reproşului, semnul vinovăţiei, ale cărei consecinţe se mai pot vedea, aşa că nu li se poate nega cauza.

9. Funcţia ta e să îi arăţi fratelui tău că păcatul nu poate avea cauză. Ce futil trebuie să fie să te vezi un tablou al dovezii că ceea ce e funcţia ta nu poate să fie niciodată! Tabloul Spiritului Sfânt nu schimbă trupul în ceva ce nu e. Nu face decât să elimine din el toate semnele de acuzare şi de învinuire. Reprezentat fără vreun rost, trupul nu e văzut nici rău, nici bun; nici bolnav, nici sănătos. Nu oferă temeiuri să fie judecat nicicum. Nu are viaţă, dar nu e nici mort. Stă în afara întregii experienţe a iubirii sau a fricii. Căci acum nu este încă martor la nimic, rostul lui fiind deschis şi mintea reeliberată să aleagă la ce serveşte el. Acum nu este condamnat, ci aşteaptă să i se dea un rost, să poată îndeplini funcţia pe care o va primi.

10. În acest spaţiu gol, din care s-a eliminat ţelul păcatului, Cerul e liber să fie reamintit. Aici poate să vină pacea lui, iar vindecarea desăvârşită poate lua locul morţii. Trupul poate deveni un semn al vieţii, o prevestire a izbăvirii şi un suflu de nemurire spre cei ce s-au săturat să tot inspire mirosul fetid al morţii. Lasă-l să aibă vindecarea ca rost al lui. Atunci va trimite mai departe mesajul pe care l-a primit şi, prin sănătatea şi frumuseţea lui, va proclama adevărul şi valoarea pe care le reprezintă. Lasă-l să primească puterea de-a reprezenta o viaţă fără sfârşit, de-a pururi neatacată. Iar, spre fratele tău, mesajul lui să fie: „Priveşte-mă, frate, de mâna ta trăiesc".

11. Simplul mod de-a lăsa să se înfăptuiască asta este, pur şi simplu, următorul: laşi trupul să nu aibă niciun rost din trecut, când erai sigur că rostul lui era să cultive vinovăţia. Căci ar susţine sus şi tare că portretul tău ciuntit simbolizează pe vecie ceea ce reprezintă. Şi nu lasă niciun spaţiu în care să i se dea o perspectivă diferită, un alt rost. Tu *nu* îi cunoşti rostul. Nu ai făcut decât să dai iluzii de rost unui lucru pe care l-ai făcut să ascundă de tine funcţia ta. Acest lucru fără rost nu poate ascunde funcţia pe care a dat-o Spiritul Sfânt. Aşa că lasă rostul lui şi funcţia ta să fie, în sfârşit, reconciliate şi văzute ca un singur lucru.

II. Frica de vindecare

1. Vindecarea e înfricoşătoare? Pentru mulţi, da. Căci acuzarea e o piedică în calea iubirii, iar trupurile vătămate sunt acuzatoare. Ele stau ferm în calea încrederii şi a păcii, declarând că firavii nu pot să se încreadă, iar cei vătămaţi nu sunt îndreptăţiţi să aibă pace. Cine şi-ar mai putea iubi fratele şi s-ar mai încrede în el, după ce a fost rănit de el? El a atacat şi o să mai atace. Nu îl proteja, căci trupul tău vătămat arată că *tu* trebuie să te protejezi de el. Iertarea poate fi un act de caritate, dar nu i se cuvine. Poate fi compătimit pentru că e vinovat, dar nu şi disculpat. Iar, dacă îi ierţi greşelile, nu faci decât să sporeşti toată vinovăţia pe care şi-a câştigat-o pe merit.

2. Cei nevindecaţi nu pot să ierte. Căci tocmai ei stau mărturie că nu e drept să ierţi aşa ceva. Ei vor să păstreze consecinţele vinovăţiei pe care o trec cu vederea. Dar nimeni nu poate să ierte un păcat pe care îl consideră real. Iar ce are consecinţe trebuie să fie real, căci ce a făcut se vede. Iertarea nu e milă, ce caută să scuze ceva considerat un adevăr. Binele nu poate *fi* dat în schimbul răului, căci iertarea nu stabileşte mai întâi păcatul, pentru ca apoi să îl ierte. Cine poate spune cu toată sinceritatea: „Fratele meu, m-ai rănit, şi totuşi, fiindcă îţi sunt superior, te scuz că m-ai rănit"? Scuzarea lui şi rănirea ta nu pot coexista. Una o neagă pe cealaltă şi trebuie să o facă falsă.

3. Să fii martor la păcat şi totuşi să îl ierţi este un paradox pe care raţiunea nu poate să îl

vadă. Căci susţine că nedreptatea ce ţi s-a făcut nu merită scuzată. Iar, scuzând-o, îi oferi fratelui tău îndurare, dar păstrezi dovada că nu e inocent de fapt. Bolnavii rămân acuzatori. Nu pot să îşi ierte fraţii şi nu se pot ierta nici pe ei înşişi. Căci cel în care stă iertarea adevărată nu poate suferi. El nu ţine dovada păcatului dinaintea ochilor fratelui său. Aşa că sigur a trecut-o cu vederea şi a scos-o din proprii lui ochi. Nu poate fi iertare pentru unul, dar nu şi pentru celălalt. Cine iartă e vindecat. Şi în vindecarea lui stă dovada că a scuzat cu adevărat şi nu păstrează nicio urmă de condamnare pe care ar vrea să o mai îndrepte împotriva lui însuşi sau a oricărei alte făpturi.

4. Iertarea nu este reală dacă nu vă aduce vindecare şi fratelui tău, şi ţie. Trebuie să adevereşti că păcatele lui nu au niciun efect asupra ta, ca să demonstrezi că nu sunt reale. Căci cum altfel ar putea să fie el nevinovat? Şi cum i s-ar putea justifica inocenţa altfel decât prin faptul că păcatele lui nu au efecte care să îi îndreptăţească vinovăţia? Păcatele sunt în afara iertării tocmai pentru că implică efecte ce nu pot fi desfăcute şi trecute cu vederea în totalitate. În desfacerea lor stă dovada că sunt doar simple greşeli. Lasă-te vindecat ca să poţi ierta, oferindu-vă mântuire fratelui tău şi ţie însuţi.

5. Un trup frânt arată că mintea nu s-a vindecat. Un miracol de vindecare demonstrează că separarea nu are efect. Ce vrei să îi demonstrezi fratelui tău vei şi crede. Puterea mărturiei provine din ce crezi. Şi tot ce spui, faci sau gândeşti nu face decât să adeverească ce îl înveţi pe el. Trupul tău poate fi un mijloc de a-l învăţa că acesta nu a simţit durere din cauza lui. Iar vindecarea trupului tău îi poate oferi o mărturie mută că este inocent. Iată mărturia ce poate vorbi mai tare decât o mie de limbi. Căci prin ea i se demonstrează că a fost iertat.

6. Un miracol nu îi poate oferi lui mai puţin decât ţi-a dat ţie. Aşa că vindecarea ta arată că mintea ta s-a vindecat şi i-a iertat fratelui tău nefaptele. Iar el se convinge astfel că nu şi-a pierdut nicicând inocenţa şi se vindecă, odată cu tine. Miracolul desface astfel tot ce atestă lumea că e de nedesfăcut. Iar deznădejdea şi moartea trebuie să dispară la auzul goarnei ce sună străvechea chemare a vieţii. Chemarea aceasta are o putere ce întrece cu mult anemicul şi jalnicul strigăt al vinovăţiei şi al morţii. Străvechea chemare a Tatălui spre al Său Fiu şi a Fiului către ai Săi va fi şi ultima goarnă pe care o va auzi lumea. Frate, nu este moarte. Iată ce înveţi când tot ce îţi doreşti e să îi arăţi fratelui tău că nu te-a rănit. El crede că mâinile îi sunt pătate de sângele tău şi că este, de aceea, condamnat. Dar, prin vindecarea ta, ţi-e dat să îi arăţi că vinovăţia lui nu e decât urzeala unui vis fără noimă.

7. Cât de drepte sunt miracolele! Căci vă dăruiesc aceeaşi Izbăvire deplină de vinovăţie fratelui tău şi ţie însuţi. Vindecarea ta vă scuteşte de durere atât pe el, cât şi pe tine, şi eşti vindecat pentru că i-ai dorit binele. Legea pe care o respectă miracolul este următoarea: vindecarea nu vede nicio specialitate. Ea nu vine din milă, ci din iubire. Iar iubirea dovedeşte că toată suferinţa nu e decât o închipuire vană, o dorinţă absurdă, fără niciun efect. Sănătatea ta e rezultatul dorinţei de-a-ţi vedea fratele fără sânge pe mâini şi fără vinovăţie în inima-i împovărată de dovada păcatului. Iar ce îţi doreşti ţi-e dat să şi vezi.

8. „Costul" seninătăţii tale e a lui. Acesta este „preţul" pe care Spiritul Sfânt şi lumea îl interpretează diferit. Lumea îl percepe ca o afirmare a „faptului" că mântuirea ta o sacrifică pe a lui. Spiritul Sfânt ştie că vindecarea ta e mărturia vindecării lui şi că nu poate fi despărţită de a lui. Cât timp el consimte să sufere, vei fi nevindecat. Dar îi poţi arăta că suferinţa lui nu are rost, şi nici cauză. Arată-i vindecarea ta, şi nu va mai consimţi să sufere. Căci inocenţa lui s-a stabilit în ochii tăi şi într-ai lui. Şi râsul îţi va înlocui suspinele, căci Fiul lui Dumnezeu şi-a amintit că *este* Fiul lui Dumnezeu.

9. Atunci, cine se teme de vindecare? Numai cei pentru care sacrificiul şi durerea fratelui lor reprezintă propria lor seninătate. Neputinţa şi slăbiciunea lor reprezintă temeiurile pe baza cărora pot să justifice durerea lui. Înţepătura constantă a vinovăţiei pe care o simte are rolul de-a arăta că el e rob,

dar ei sunt liberi. Iar durerea constantă pe care o simt ei demonstrează că sunt liberi *din cauză că* îl ţin legat pe el. Iar boala e râvnită pentru a preveni o modificare în echilibrul sacrificiilor. Cum poate fi oprit Spiritul Sfânt o clipă - sau mai puţin - să nu desfiinţeze un asemenea argument în favoarea bolii? Şi trebuie oare să ţi se întârzie vindecarea din cauză că te opreşti să asculţi glasul dementei ?

10. Corecţia nu e funcţia ta. Ea aparţine Celui Care ştie de nepărtinire, nu de vinovăţie. Dacă îţi asumi rolul corecţiei, îţi pierzi funcţia iertării. Nimeni nu poate să ierte până nu învaţă că a corecta înseamnă a ierta, şi nu a acuza. Singur, nu poţi să vezi că sunt acelaşi lucru şi, de aceea, corecţia nu ţine de tine. Identitatea şi funcţia sunt acelaşi lucru şi, prin funcţia ta, te cunoşti pe tine însuţi. Aşa că, dacă îţi confunzi funcţia cu funcţia Altuia, trebuie să fii derutat în legătură cu tine şi cu cine eşti. Ce altceva e separarea, dacă nu dorinţa de a-I lua funcţia lui Dumnezeu şi de-a nega că e a Sa? Dar, dacă nu este a Sa, nu este nici a ta, pentru că trebuie să pierzi ce vrei să sustragi.

11. Într-o minte scindată, identitatea trebuie să pară împărţită. Şi nimeni nu poate să perceapă o funcţie unificată acolo unde există scopuri conflictuale şi ţeluri diferite. Corecţia, pentru o minte scindată, trebuie să fie un mod de-a pedepsi, în altcineva, păcate pe care le consideri ale tale. Aşa că acest altcineva devine victima ta, nu fratele tău, deosebindu-se de tine prin faptul că e mai vinovat şi că are nevoie, aşadar, să îl corectezi tu, cel mai inocent decât el. Aşa se rupe funcţia lui de a ta şi rămâneţi fiecare cu câte un rol diferit. Şi nu mai puteţi fi percepuţi ca unul singur, cu o singură funcţie ce ar însemna o identitate împărtăşită, cu un singur ţel.

12. Corecţia pe care ai face-o *tu* trebuie să separe, pentru că asta e funcţia pe care i-o acorzi *tu.* Când vei considera că a corecta este acelaşi lucru cu a ierta, vei şti deopotrivă că Mintea Spiritului Sfânt şi a ta sunt Una singură. Şi aşa îţi vei găsi Identitatea. El însă trebuie să lucreze cu ce I se dă, iar tu Îi permiţi să intre doar într-o jumătate a minţii tale. Aşa că El reprezintă cealaltă jumătate şi pare să aibă un scop diferit de cel la care ţii şi care crezi că e al tău. Funcţia ta pare astfel împărţită, o jumătate opunându-se celeilalte jumătăţi. Iar aceste două jumătăţi par să reprezinte o scindare a sinelui perceput ca şi cum ar fi două.

13. Gândeşte-te cum trebuie să se extindă această percepţie de sine, şi nu omite faptul că fiecare gând se extinde pentru că acesta este rostul lui, fiind ceea ce este. Din ideea unui sine împărţit în două decurge, în mod necesar, concepţia unei funcţii împărţite între cele două. Iar ce ai vrea să corectezi e doar jumătate din greşeală, jumătate pe care o consideri întreaga greşeală. Păcatele fratelui tău devin ţinta principală a corecţiei, ca nu cumva să se observe că greşelile tale şi ale lui sunt unul şi acelaşi lucru. Ale tale sunt erori, dar ale lui sunt păcate şi nu sunt acelaşi lucru cu ale tale. Ale lui merită pedeapsă, în timp ce ale tale, pe bună dreptate, ar trebui trecute cu vederea.

14. În această interpretare a corecţiei, nici măcar nu îţi vei vedea propriile erori. Ţinta corecţiei a fost plasată în afara ta, asupra cuiva care nu poate fi o parte din tine cât timp durează această percepţie. Partea condamnată nu poate fi restituită niciodată celui care a acuzat-o, care a urât-o şi o mai urăşte ca pe un simbol al fricii sale. Acesta e fratele tău, ţinta urii tale, care, nemeritând să facă parte din tine, se află în afara ta; cealaltă jumătate, pe care o negi. Şi numai ce-a rămas fără prezenţa lui percepi că te reprezintă în totalitate. Pentru această jumătate ce a rămas, Spiritul Sfânt trebuie să reprezinte cealaltă jumătate, până recunoşti că ea este cealaltă jumătate. Un lucru pe care El îl face dându-vă aceeaşi funcţie - nu funcţii diferite - atât ţie, cât şi lui.

15. Corecţia e funcţia ce vi s-a dat la amândoi, dar niciunuia în parte. Iar, când e îndeplinită ca scop împărtăşit, ea trebuie să corecteze erori în el şi în tine. Nu poate să lase erori nevindecate într-unul, şi să îl elibereze pe celălalt. Acesta ar fi un scop împărţit, ce nu poate fi împărtăşit, aşa că nu poate fi ţelul în care Şi-l vede Spiritul Sfânt pe al Lui. Şi poţi fi sigur că El nu va îndeplini o funcţie pe care nu o vede şi nu o recunoaşte ca aparţinându-I. Căci numai aşa o poate păstra intactă pe a ta, în

ciuda modurilor Voastre diferite de-a vedea care e funcţia ta. Dacă ar fi susţinătorul unei funcţii împărţite, chiar că ai fi pierdut. Incapacitatea Lui de a-Şi vedea ţelul împărţit şi distinct pentru tine şi el te fereşte de conştientizarea unei funcţii care nu îţi aparţine. Şi aşa vi se dă vindecare şi ţie, şi lui.

16. Corecţia trebuie lăsată în seama Celui Care ştie că iertarea şi corecţia sunt acelaşi lucru. Nu e ceva ce poţi să înţelegi cu jumătate de minte. Lasă, aşadar, corecţia în seama Minţii unite, funcţionând ca tot unitar pentru că nu are un scop împărţit şi nu concepe - ca unică funcţie - decât o singură funcţie. Aici, funcţia ce i s-a dat e concepută ca Propria ei funcţie, neseparată de cea pe care o are Dătătorul ei *din cauză că* e împărtăşită. Faptul că El acceptă această funcţie e mijlocul prin care se unifică mintea ta. Scopul Lui neîmpărţit unifică jumătăţile tale pe care le percepi separate. Şi fiecare o iartă pe cealaltă, ca el să îşi poată accepta cealaltă jumătate ca făcând parte din el.

III. Dincolo de toate simbolurile

1. Puterea nu se poate opune. Căci opunerea ar slăbi-o, iar o putere slăbită e o idee contradictorie. O putere slabă este un nonsens, iar puterea folosită pentru a slăbi ceva e întrebuinţată pentru a limita. De aceea, ea trebuie să fie limitată şi slabă, căci acesta este scopul ei. Puterea, pentru a fi ea însăşi, e neopunere. Nicio slăbiciune nu se poate strecura în ea fără să o schimbe în ceva ce nu e. A slăbi înseamnă a limita şi a impune un opus ce contrazice conceptul pe care îl atacă. Şi adaugă, prin asta, la idee ceva ce nu e ea, făcând-o astfel de neînţeles. Cine poate să înţeleagă un concept dublu, cum ar fi „putere slăbită" sau „iubire duşmănoasă"?

2. Ai decis că fratele tău e simbolul unei „iubiri duşmănoase", al unei „puteri slăbite" şi, mai presus de toate, al unei „morţi trăite". Aşa că nu are, pentru tine, niciun înţeles, pentru că reprezintă ceva lipsit de înţeles. El reprezintă un gând dublu, unde o jumătate e anulată de cealaltă jumătate. Dar chiar şi aceasta rapid e contrazisă de jumătatea pe care a anulat-o, aşa că amândouă au dispărut. Iar el nu mai reprezintă acum nimic. Simbolurile ce nu reprezintă decât idei ce nu pot fi simbolizează negreşit spaţiul gol şi nimicul. Dar nimicul şi spaţiul gol nu pot fi nişte piedici. Ce poate să împiedice conştientizarea realităţii este convingerea că e ceva acolo.

3. Portretul fratelui tău pe care îl vezi nu înseamnă nimic. Nu e nimic de atacat sau de negat, nimic de iubit sau de urât, nimic de înzestrat cu putere sau de perceput ca slab. Tabloul a fost anulat complet, pentru că simboliza o contradicţie ce a anulat gândul pe care îl reprezintă. Aşa că portretul nu are nicio cauză. Cine poate să perceapă un efect fără o cauză? Iar cele fără cauză ce altceva pot să fie decât nimic? Portretul fratelui tău pe care îl vezi lipseşte cu desăvârşire şi nu a existat nicicând. Lasă atunci spaţiul gol pe care îl ocupă acest portret să fie recunoscut ca vacant, iar timpul dedicat vederii lui să fie perceput ca timp irosit, neocupat.

4. Un spaţiu gol, neperceput umplut, un interval de timp nefolosit, neperceput drept consumat şi pe de-a-ntregul ocupat, devin o invitaţie silenţioasă făcută adevărului - să intre şi să se simtă ca acasă. Nicio pregătire nu se poate face, să sporească atracţia reală a acestei invitaţii. Căci ce laşi tu vacant, Dumnezeu va ocupa, iar - unde este El - trebuie să fie şi adevărul. Putere neslăbită, fără opus, iată ce e creaţia. Pentru ea nu sunt simboluri. Nimic nu trimite dincolo de adevăr, căci oare poate fi reprezentat mai-mult-ca-totul? Adevărata desfacere însă trebuie să fie blândă. Aşa că primul înlocuitor al tabloului tău este un alt tablou, de un alt fel.

5. Aşa cum nimicul nu poate fi reprezentat într-un tablou, tot aşa nu există simbol pentru totalitate. Realitatea se cunoaşte, în ultima instanţă, fără formă, nereprezentată şi nevăzută. Iertarea nu e cunoscută deocamdată ca putere lipsită de orice limite. Dar ea nu pune niciuna dintre limitele pe care ai ales tu să le impui. Iertarea e mijlocul prin care adevărul e reprezentat pentru un timp. Ea îi

permite Spiritului Sfânt să facă posibil schimbul de tablouri, până în clipa când mijloacele auxiliare sunt lipsite de înţeles şi se încheie toată învăţarea. Niciun mijloc de-a învăţa nu are vreo utilitate ce poate depăşi obiectivul învăţării. Când şi-a atins obiectivul, nu mai are funcţie. Dar, în intervalul în care se desfăşoară învăţarea, are o utilitate de care acum ţi-e frică, dar pe care vei ajunge să o îndrăgeşti.

6. Portretul fratelui tău ce ţi se dă să ocupe spaţiul lăsat vacant şi neocupat atâta de recent nu va avea nevoie de niciun fel de apărare. Căci îi vei acorda o preferinţă covârşitoare. Şi nu îţi vei amâna cu nicio clipă decizia că este singurul pe care îl vrei. El nu reprezintă concepte duble. Deşi e incomplet şi nu e decât jumătate din tablou, în sinea lui este acelaşi lucru. Cealaltă jumătate din ce reprezintă rămâne necunoscută, dar nu e anulată. Aşa e lăsat Dumnezeu să facă ultimul pas. Pentru acesta, nu ai nevoie de tablouri, nici de mijloace auxiliare. Iar ce va înlocui, în final, fiece mijloc auxiliar pur şi simplu va fi.

7. Iertarea dispare, simbolurile pălesc şi nimic din ce au văzut vreodată ochii sau au auzit urechile nu rămâne să fie perceput. A sosit o putere total nelimitată, nu pentru a distruge, ci pentru a primi ce e al său. Posibilitatea de-a-ţi alege funcţia a dispărut de pretutindeni. Alegerea pe care ţi-e frica să nu o pierzi nu ai avut-o niciodată. Şi totuşi, numai ea pare să împiedice puterea nelimitată şi gândurile neîmpărţite, complete şi fericite, fără opus. Nu cunoşti pacea puterii ce nu se opune la nimic. Dar de alt fel nu poate să existe. Primeşte cu căldură puterea mai presus de iertare, mai presus de lumea simbolurilor şi a limitărilor. El vrea pur şi simplu să fie, aşa că El pur şi simplu este.

IV. Răspunsul liniştit

1. În linişte îşi găsesc răspunsul toate lucrurile şi fiece problemă se rezolvă liniştit. În conflict nu poate să existe nici răspuns, nici rezolvare, pentru că rostul lui e să facă imposibilă orice rezolvare şi să garanteze că niciun răspuns nu va fi limpede şi clar. O problemă pusă în conflict nu are răspuns, căci e văzută în diferite feluri. Iar ce ar constitui un răspuns dintr-un anumit punct de vedere nu constituie un răspuns într-o altă lumină. Tu *eşti* în conflict. De aceea, trebuie să fie clar că nu poţi să răspunzi la absolut nimic, deoarece conflictul nu are efecte limitate. Dar, dacă Dumnezeu a dat un răspuns, trebuie să existe o cale pe care problemele tale sunt rezolvate, căci ce voieşte El s-a şi făcut.

2. Aşa că timpul trebuie să nu fie implicat şi fiecărei probleme trebuie să i se poată răspunde *acum.* În acelaşi timp însă, soluţia trebuie să fie imposibilă în starea mentală în care te afli. De aceea, Dumnezeu trebuie să îţi fi dat o cale de-a ajunge într-o altă stare mentală, în care răspunsul există deja. Aceasta este clipa sfântă. Aici trebuie aduse şi lăsate toate problemele tale. Aici le este locul, pentru că aici le e răspunsul. Iar, acolo unde îi e răspunsul, problema trebuie să fie simplă şi uşor de rezolvat. Încercarea de-a rezolva o problemă unde răspunsul nu poate fi trebuie să fie un lucru fără noimă. Dar e la fel de sigur că trebuie să fie rezolvată, dacă e adusă unde e răspunsul.

3. Încearcă să nu îţi rezolvi problemele decât în chezăşia clipei sfinte. Căci, acolo, problema îşi *va* găsi răspunsul şi rezolvarea. În afara ei nu va fi nicio soluţie, căci în afară nu există niciun răspuns care să poată fi găsit. Niciunde în afara ei nu se pune vreodată o singură întrebare simplă. Lumea nu poate pune decât o întrebare dublă. Una cu multe răspunsuri nu poate avea niciun răspuns. Niciunul dintre ele nu va conveni. Căci nu întreabă să i se răspundă, ci numai să îşi redeclare punctul de vedere.

4. Toate întrebările ce se pun în lumea aceasta nu sunt decât un mod de a privi, şi nu o întrebare pusă. Unei întrebări puse cu ură nu i se poate răspunde, căci este un răspuns în sine. O întrebare dublă întreabă şi răspunde, ambele adeverind acelaşi lucru, în forme diferite. Lumea nu pune decât o întrebare. Iat-o: „Dintre iluziile acestea, care e adevărată? Care statornicesc pacea şi oferă bucurie? Şi care te pot scăpa de toată durerea din care e făcută lumea aceasta?" Indiferent ce formă ia

întrebarea, scopul ei este acelaşi. Ea nu întreabă decât pentru a stabili că păcatul e real, şi răspunde în forma preferată: „Ce păcat preferi?" Pe acela ar trebui să îl alegi. Celelalte nu sunt adevărate. Ce poate obţine trupul din ce îţi doreşti cel mai mult? Îţi este servitor, dar şi prieten. Spune-i ce vrei, şi te va servi frumos şi bine. Iar asta nu e o întrebare, căci îţi spune ce anume vrei şi unde să te duci să capeţi. Nu îţi lasă loc să pui la îndoială tot ce crede, atâta doar că ce afirmă ia forma unei întrebări.

5. O pseudoîntrebare nu are răspuns. Ea dictează răspunsul chiar în timp ce întreabă. De aceea, toate întrebările din lume sunt o formă a propagandei ce şi-o face. Aşa cum martorii trupului nu sunt decât simţurile din el, tot aşa şi răspunsurile la întrebările lumii sunt cuprinse în întrebările care se pun. Acolo unde răspunsurile reprezintă întrebările, ele nu adaugă nimic nou şi nimic nu se învaţă. O întrebare onestă e un instrument de învăţare care întreabă ce nu ştii. Ea nu pune condiţii răspunsului, ci întreabă pur şi simplu care să fie răspunsul. Dar, într-o stare de conflict, nimeni nu e liber să pună această întrebare, căci nu *vrea* un răspuns onest, care pune capăt conflictului.

6. Numai în cadrul clipei sfinte se poate pune onest o întrebare onestă. Iar din semnificaţia întrebării provine semnificativitatea răspunsului. Aici e posibil să îţi separi dorinţele de răspuns, ca să ţi se poată da *şi* să îl poţi primi. Răspunsul e furnizat pretutindeni. Dar numai aici poate fi auzit. Un răspuns onest nu cere sacrificii pentru că răspunde la întrebări puse cu adevărat. Întrebările lumii nu întreabă decât de la cine se cere sacrificiu, fără să întrebe dacă sacrificiul are noimă. Aşa că, dacă răspunsul nu spune „de la cine", el va rămâne nerecunoscut şi neauzit, iar întrebarea se păstrează intactă pentru că şi-a dat răspunsul sie înseşi. Clipa sfântă este intervalul în care mintea e suficient de liniştită să audă un răspuns neinclus în întrebarea pusă. El oferă ceva nou şi diferit de întrebare. Şi cum ar putea să i se răspundă dacă nu face decât să se repete pe ea însăşi?

7. Prin urmare, încearcă să nu rezolvi nicio problemă într-o lume din care s-a exclus răspunsul. Dar adu problema în singurul loc ce îţi ţine, drăgăstos, răspunsul. Aici sunt răspunsurile care îţi vor rezolva problemele, căci stau separat de ele şi văd la ce se poate răspunde şi care *este* întrebarea. În lume, răspunsurile nu fac decât să dea naştere la o altă întrebare, deşi o lasă pe prima fără răspuns. În clipa sfântă, poţi aduce întrebarea la răspuns şi poţi primi răspunsul care a fost făcut pentru tine.

V. Exemplul vindecării

1. Nu poţi să vindeci altfel decât vindecându-te pe tine. Miracolul se extinde fără ajutorul tău, dar e nevoie de tine ca să poată începe. Acceptă miracolul vindecării, şi el va continua să se extindă datorită firii lui. E în firea lui să se extindă din clipa în care se naşte. Şi se naşte în clipa în care e oferit şi primit. Nimeni nu îi poate cere altuia să se vindece. Dar poate să se lase vindecat *el însuşi* şi poate astfel să îi ofere celuilalt ce a primit el. Cine îi poate acorda altuia ce nu are nici el? Şi cine poate împărtăşi ce îşi refuză lui însuşi? Spiritul Sfânt îţi vorbeşte *ţie.* Nu vorbeşte altcuiva. Dar Vocea Lui se extinde prin faptul că Îl asculţi, pentru că ai acceptat ce spune El.

2. Sănătatea e martorul sănătăţii. Cât timp nu e atestată, rămâne fără putere de convingere. Şi numai când s-a demonstrat se dovedeşte, şi atunci aduce o mărturie de netăgăduit. Nimeni nu se vindecă prin mesaje duble. Dacă singura ta dorinţă e să fii vindecat, vindeci. Scopul tău neîmpărţit face posibil acest lucru. Dar, dacă ţi-e frică de vindecare, ea nu poate veni prin tine. Singura cerinţă pentru o vindecare este lipsa fricii. Cei cuprinşi de frică nu sunt vindecaţi şi nu pot vindeca. Asta nu înseamnă că, pentru a putea să vindeci, conflictul trebuie să fi dispărut pe veci din mintea ta. Căci, dacă ar fi dispărut, nu ar mai fi nevoie de vindecare. Dar înseamnă că iubeşti fără atac, chiar şi o clipă. O clipă este de ajuns. Miracolele nu stau să aştepte după timp.

3. Clipa sfântă e sălaşul în care stă miracolul. De acolo, fiecare dintre ele se naşte în lumea aceasta ca mărturie a unei stări mentale ce a depăşit conflictul şi a ajuns la pace. De pe tărâmul păcii, el duce alinare pe câmpul de luptă şi demonstrează că războiul nu are efecte. Căci toate rănile pe care a căutat războiul să le aducă, trupurile frânte şi membrele zdrobite, făpturile muribunde care urlă şi cele moarte care tac - sunt toate ridicate blând şi alinate.

4. Nu există tristeţe unde a venit un miracol să vindece. Şi nu e nevoie decât de o singură clipă de iubire fără atac să se întâmple toate acestea. În chiar clipa aceea eşti vindecat şi, tot în clipa aceea, se realizează toată vindecarea. Oare ce stă separat de tine, când accepţi binecuvântarea pe care o aduce clipa sfântă? Să nu te temi de binecuvântare, căci Cel Ce te binecuvântează iubeşte toată lumea şi nu lasă în lume nimic de temut. Dar, dacă te fereşti de binecuvântare, lumea va părea într-adevăr un lucru de temut, pentru că i-ai refuzat pacea şi alinarea, lăsând-o să moară.

5. O lume văduvită atât de crunt nu va fi considerată oare o condamnare din partea celui care ar fi putut să o mântuiască, dar a dat înapoi din cauză că i-a fost frică să se vindece? Ochii tuturor muribunzilor îi reproşează şi suferinţa îi şopteşte: „Ce-i de temut?" Gândeşte-te bine la întrebarea ei. Căci ţi se pune în interesul tău. O lume muribundă îţi cere doar atât: să îţi încetezi o clipă atacul asupra ta, ca să se poată vindeca.

6. Vino la clipa sfântă şi fii vindecat, căci nimic din ce primeşti acolo nu laşi în urmă la revenirea ta în lume. Şi, binecuvântat fiind, vei aduce binecuvântare. Viaţa ţi-e dată să o dai lumii muribunde. Şi ochii suferinzi nu vor mai acuza, ci vor sclipi de mulţumiri la adresa ta, care le-ai dat binecuvântare. Strălucirea clipei sfinte îţi va lumina ochii şi le va da puterea să vadă, în schimb, dincolo de toată suferinţa, chipul lui Cristos. Vindecarea înlocuieşte suferinţa. Cine o vede pe una nu o poate percepe pe cealaltă, căci nu pot să existe amândouă. Iar lumea va fi martoră la ce vezi şi îi va sta mărturie.

7. Prin urmare, vindecarea ta e tot ce necesită lumea ca să se vindece. Are nevoie de o singura lecţie perfect învăţată. Şi atunci, când o vei uita, lumea îţi va reaminti cu blândeţe ce ai învăţat-o. Mulţumirile pe care ţi le aduce ţie, cel ce te-ai lăsat vindecat ca ea să poată trăi, nu îşi vor reţine avântul. Ea îşi va chema martorii să îţi arate chipul lui Cristos ţie, cel ce le-ai adus văzul, prin care i-au fost martori. Lumea acuzării e înlocuită cu una în care toţi ochii îl privesc cu drag pe Prietenul ce le-a adus eliberarea. Şi fratele tău îşi va percepe bucuros numeroşii prieteni pe care i-a crezut duşmani.

8. Problemele nu sunt concrete, dar iau forme concrete, iar aceste figuri concrete alcătuiesc lumea. Şi nimeni nu înţelege natura propriei probleme. Căci, dacă ar înţelege-o, ea nu ar mai fi acolo ca să o vadă. Natura ei e tocmai faptul că *nu* există. Şi, de aceea, cât timp o percepe, nu o poate percepe aşa cum e. Dar vindecarea se vădeşte în cazuri concrete şi se generalizează pentru a le include pe toate. Căci toate sunt de fapt acelaşi lucru, în ciuda formelor lor diferite. Toată învăţarea vizează transferul, care devine complet când două situaţii sunt percepute ca una singură, pentru că au numai elemente comune. Dar lucrul acesta poate fi realizat numai de Cel Ce nu vede diferenţele pe care le vezi tu. Transferul total al lucrurilor ce le-ai învăţat nu e efectuat de tine. Dar faptul că s-a efectuat, în ciuda tuturor diferenţelor pe care le vezi tu, te convinge că ele nu pot fi reale.

9. Vindecarea ta se va extinde şi va ajunge la probleme pe care nu le-ai crezut ale tale. Şi îţi va fi evident că multele şi diversele tale probleme se vor rezolva în clipa în care scapi de oricare din ele. Nu se poate ca diferenţele dintre ele să fi făcut posibilă această rezolvare, pentru că învăţarea nu poate să sară de la situaţii la opusul lor şi să aducă aceleaşi rezultate. Toată vindecarea trebuie să se desfăşoare în mod licit, în concordanţă cu legi corect percepute, dar neîncălcate niciodată. Să nu te temi de felul în care le percepi. Deşi greşeşti, există în tine Unul Care nu greşeşte.

10. Lasă, aşadar, transferul învăţării tale în seama Celui Care chiar îi înţelege legile, şi Care îţi

va garanta că vor rămâne neîncălcate şi nelimitate. Rolul tău e doar acela de-a aplica la tine ce te-a învăţat El, iar El va face restul. Aşa îţi vor dovedi puterea învăţării tale toţi martorii diverşi şi numeroşi pe care îi va găsi. Dintre toţi, fratele tău va fi primul, dar mii stau după el şi, după fiecare dintre ei, mai stau încă o mie. Fiecare poate părea să aibă o problemă diferită de celelalte. Dar toate se rezolvă la un loc. Şi răspunsul lor comun arată că întrebările nu au putut să fie separate.

11. Pace ţie, cui ţi se oferă vindecare. Vei învăţa că ţi s-a dat pace când vei accepta vindecarea pentru tine. Nu e nevoie să apreciezi totala ei valoare ca să înţelegi că ai şi beneficiat de ea. Ce s-a petrecut în clipa în care a intrat iubirea fără atac va rămâne cu tine pentru totdeauna. Vindecarea ta va fi unul dintre efectele acesteia, după cum va fi şi cea a fratelui tău. Oriunde mergi vei vedea efectele ei multiplicate. Dar toţi martorii pe care îi vezi vor fi cu mult mai puţini decât sunt în realitate. Infinitul nu poate fi înţeles prin simpla numărare a părţilor separate care îl alcătuiesc. Dumnezeu îţi mulţumeşte pentru vindecarea ta, căci ştie că e un dar de iubire închinat Fiului Său, şi deci Lui Însuşi.

VI. Martorii păcatului

1. Durerea demonstrează că trupul trebuie să fie real. Este o voce tare, eclipsantă, ale cărei ţipete stridente vor să reducă la tăcere ce spune Spiritul Sfânt şi să nu te lase să Îi conştientizezi cuvintele. Durerea impune atenţie, distrăgând-o de la El şi concentrând-o asupra ei. Scopul ei este acelaşi cu al plăcerii, căci amândouă sunt mijloace de-a conferi realitate trupului. Ce împărtăşeşte un scop comun este acelaşi lucru. Asta e legea scopului, care îi reuneşte în el pe toţi cei ce îl împărtăşesc. Plăcerea şi durerea sunt la fel de ireale, pentru că scopul lor nu poate fi atins. De aceea, ele sunt mijloace pentru nimic, căci au un obiectiv fără înţeles. Şi împărtăşesc lipsa de înţeles a scopului lor.

2. Păcatul trece de la durere la plăcere şi iarăşi la durere. Căci ambii martori sunt acelaşi lucru şi poartă un singur mesaj: „Eşti aici, în acest trup, şi poţi să fii rănit. Poţi avea parte şi de plăcere, dar numai cu preţul durerii". Acestor martori li se alătură mulţi alţii. Fiecare pare diferit pentru că are un nume diferit, aşa că pare să răspundă la un sunet diferit. În afara acestui lucru, martorii păcatului sunt toţi la fel. Numeşte plăcerea durere, şi va durea. Numeşte durerea plăcere, şi durerea din spatele plăcerii nu se va mai simţi. Martorii păcatului nu fac decât să treacă de la un nume la altul, unul păşind înainte, iar altul înapoi. Dar nu contează care din ei e mai în faţă. Martorii păcatului nu aud decât chemarea morţii.

3. Trupul acesta, din fire fără scop, conţine toate amintirile şi speranţele tale. Îi foloseşti ochii să vezi, urechile să auzi, şi îl laşi să îţi spună ce simte. *Nu ştie ce simte.* Nu face decât să îţi repete numele pe care i le-ai dat spre folosinţă, când chemi martorii realităţii lui. Nu îi poţi alege pe cei reali dintre ei, pentru că, indiferent pe care l-ai alege, va fi la fel ca ceilalţi. Alegi un nume sau un altul, dar nimic mai mult. Nu faci adevărat un martor doar pentru că i-ai dat numele adevărului. Adevărul se găseşte în el, dacă reprezintă adevărul. Altminteri minte, chiar de i-ai da sfânt Numele lui Dumnezeu.

4. Martorul lui Dumnezeu nu vede martori în defavoarea trupului. Şi nici nu pleacă urechea la martori cu alte nume care vorbesc în alte feluri în favoarea realităţii trupului. El ştie că acesta nu are realitate. Căci nimic nu poate să conţină ce crezi că are acesta în el. Şi nici nu îi poate spune unei părţi din Dumnezeu ce trebuie să simtă şi ce funcţie are. Şi totuşi, El nu poate să nu iubească tot ce ţi-e drag. Şi, pentru fiecare martor la moartea trupului, El îţi trimite un martor la viaţa ta în Cel Ce nu ştie de moarte. Fiece miracol pe care îl aduce El e martor la irealitatea trupului. Durerile şi plăcerile lui El le vindecă deopotrivă, căci toţi martorii păcatului sunt înlocuiţi de-ai Lui.

5. Miracolul nu face distincţii între numele date martorilor păcatului. Nu face decât să

demonstreze lipsa de efecte a ceea ce reprezintă ei. Şi o poate demonstra pentru că propriile lui efecte au venit să le ia locul. Nu contează ce nume i-ai dat suferinţei tale. Ea nu mai există. Cel Ce aduce miracolul le percepe pe toate ca una singură, numită frică. Aşa cum frica e martora morţii, tot aşa şi miracolul este martorul vieţii. E un martor pe care nimeni nu îl poate nega, pentru că aduce tocmai efectele vieţii. Muribunzii trăiesc, morţii învie şi durerea a dispărut. Dar miracolul nu vorbeşte pentru sine, ci pentru ce reprezintă el.

6. Iubirea are şi ea simboluri într-o lume a păcatului. Miracolul iartă pentru că reprezintă ce e dincolo de iertare şi e adevărat. Ce nesăbuit şi ce smintit este să crezi că miracolul se supune tocmai legilor pe care a venit să le desfacă! Legile păcatului au martori diferiţi, cu puteri diferite. Ei atestă existenţa unor suferinţe diferite. Dar, pentru Cel Ce trimite miracole să binecuvânteze lumea, o străpungere uşoară de durere, o mică plăcere lumească şi chinurile morţii înseşi nu sunt decât un singur sunet: un apel la vindecare şi un strigăt plângător de ajutor într-o lume a suferinţei. Miracolul *atestă* că sunt acelaşi lucru. El *demonstrează* că sunt acelaşi lucru. Legile ce le declară diferite se dizolvă şi li se arată neputinţa. Scopul miracolului e să înfăptuiască acest lucru. Şi Dumnezeu Însuşi a garantat puterea miracolelor pentru lucrurile la care stau mărturie.

7. Fii atunci un martor al miracolului, şi nu al legilor păcatului. Nu e nevoie să mai suferi. Dar *e* nevoie să fii vindecat, căci suferinţa şi nefericirea lumii au făcut-o surdă la mântuirea şi izbăvirea ei.

8. Învierea lumii îţi aşteaptă vindecarea şi fericirea, ca să poţi demonstra vindecarea lumii. Clipa sfântă va înlocui tot păcatul dacă duci cu tine efectele ei. Şi nimeni nu va alege să mai sufere. Oare ce funcţie mai bună ai putea avea? Fii vindecat ca să poţi vindeca şi nu suporta să ţi se aplice legile păcatului. Şi ţi se va dezvălui adevărul - ţie, ce ai ales să laşi simbolurile iubirii să înlocuiască păcatul.

VII. Visătorul visului

1. Suferinţa e un mod de-a scoate în evidenţă tot ce a făcut lumea ca să te rănească. Aici ţi se arată clar dementa versiune a mântuirii pe care o propune lumea. Ca într-un vis de pedepsire, în care visătorul nu e conştient ce a provocat atacul împotriva lui, se vede atacat pe nedrept şi de ceva ce nu e el însuşi. E victima acestui „altceva", a unui lucru din afara sa, pentru care nu are de ce să fie socotit responsabil. Precis e inocent, căci nu ştie ce face, ci numai ce i se face. Dar propriul lui atac asupra să rămâne evident, căci suferinţa el o simte. Şi nu poate scăpa, căci vede sursa suferinţei în afara sa.

2. Acum ţi se arată clar că *poţi* să scapi. Tot ce ţi se cere e să vezi problema aşa cum este, nu cum ai rânduit-o tu. Cum ar putea să existe un alt mod de-a soluţiona o problemă care este foarte simplă, dar care a fost umbrită de norii grei ai complicării, făcuţi să o ţină nerezolvată? Fără nori, problema va ieşi la lumină în toată simplitatea ei primară. Alegerea nu va fi dificilă, căci problema e absurdă când e percepută clar. Nimănui nu îi este greu să se decidă să lase o problemă simplă să fie rezolvată, dacă vede că îi face rău şi, totodată, că e foarte uşor de înlăturat.

3. „Raţionamentul" prin care se face lumea, pe care se sprijină şi prin care se menţine este, pur şi simplu, următorul: „Din cauza *ta* fac ce fac. Prezenţa ta îmi justifică mânia, iar tu exişti şi gândeşti separat de mine. Pe când tu ataci, eu nu pot să fiu decât inocent. Şi pricina din care sufăr e atacul tău." Nu e nimeni care să vadă acest „raţionament" exact aşa cum este, şi să nu poată observa că nu e logic şi că nu are noimă. Dar pare logic, pentru că lumea dă impresia că te răneşte. Şi îţi pare, de aceea, că nu e nevoie să treci dincolo de evident în ce priveşte cauza.

4. Dar nevoie sigur e. Scăparea lumii de la condamnare e o nevoie pe care cei aflaţi în lume o împărtăşesc. Şi totuşi, ei nu recunosc nevoia lor comună. Căci fiecare crede că, dacă îşi îndeplineşte rolul, condamnarea lumii se va opri asupra lui. Şi *acesta* crede că îi este rolul în izbăvirea ei. Răzbunarea trebuie să aibă o ţintă. Căci altfel, pumnalul răzbunătorului e în propria lui mână, îndreptat asupra lui. Şi trebuie să îl vadă în mâna altuia de vrea să fie victima unui atac neales de el. Aşa că îndură rănile făcute de un pumnal pe care nu îl ţine el.

5. Iată scopul lumii pe care o vede. Privită astfel, lumea furnizează mijloacele prin care pare să se împlinească acest scop. Mijloacele atestă scopul, dar nu sunt ele înseşi o cauză. Şi nici cauza nu se va schimba văzând-o separat, de efecte. Cauza produce efectele, care stau apoi mărturie pentru cauză, şi nu pentru ele înseşi. Priveşte atunci dincolo de efecte. Nu aici trebuie să fie cauza suferinţei şi a păcatului. Şi nu stărui asupra suferinţei şi a păcatului, căci nu sunt decât reflecţii ale cauzei lor.

6. Rolul pe care îl joci în salvarea lumii de la condamnare este propria ta scăpare. Nu uita că martorul la lumea răului nu poate vorbi decât pentru ceea ce a văzut nevoia răului în lume. Şi tocmai aici ţi s-a întrezărit vinovăţia pentru prima oară. Cu separarea de fratele tău a început primul tău atac asupra ta. Şi tocmai pentru asta stă mărturie lumea. Nu căuta altă cauză, nici nu te aştepta să îi vină desfacerea din rândurile nemaipomenitelor ei legiuni de martori. Ei îi susţin pretenţia la loialitatea ta. Nu în ceea ce ascunde adevărul ar trebui să cauţi ca să îl *găseşti.*

7. Martorii păcatului stau cu toţii într-un spaţiu mic. Aici vei găsi cauza perspectivei tale asupra lumii. La un moment dat, nu ţi-ai dat seama de cauza lucrurilor cu care pare să te năpăstuiască lumea, neinvitată şi nerugată. De un lucru ai fost sigur: vinovăţia ta nu s-a numărat printre cauzele multe ce ai perceput că îţi provoacă suferinţă şi durere. Şi în niciun caz nu le-ai cerut tu. Aşa s-au produs iluziile toate. Cel ce le face nu vede că le face el, şi atunci realitatea lor nu de el depinde. Cauza pe care o au e ceva total independent de el, iar ce vede este separat de mintea lui. El nu se poate îndoi de realitatea propriilor vise, căci nu vede rolul pe care îl joacă în făurirea lor şi în silinţa de-a le face să pară reale.

8. Nimeni nu se poate trezi dintr-un vis pe care lumea îl visează pentru el. El devine o parte din visul altcuiva. Nu poate opta să se trezească dintr-un vis nefăurit de el. Aşa că stă neputincios, victima unui vis conceput şi întreţinut de o minte separată. Cât de nepăsătoare trebuie să fie cu el această minte, la fel de neatentă la pacea şi la fericirea lui ca vremea sau ca timpul zilei. Ea nu îl iubeşte, ci îl distribuie, pe placul ei, în orice rol ce îi satisface visul. Atât de mică e valoarea lui, încât e doar o umbră mişcătoare, dansând, săltând de colo-colo, după voia unei intrigi fără sens, concepute în deşarta visare a lumii.

9. Acesta e singurul tablou pe care îl poţi vedea, unica alternativă pe care o poţi alege, cealaltă cauză posibilă dacă nu ai fi tu însuţi visătorul viselor tale. Şi pe aceasta o alegi dacă negi că mintea ta e locul unde stă cauza suferinţei. Să te bucuri că e acolo, căci, aşa, eşti singurul ce hotărăşte destinul tău în timp. Ţie îţi revine să alegi între o moarte dormită şi vise de rău, şi o trezire fericită şi bucuria vieţii.

10. Între ce ai putea să alegi, dacă nu între viaţă şi moarte, trezire şi somn, pace şi război, visele tale şi realitatea ta? Există riscul să crezi că moartea este pace, căci lumea echivalează trupul cu Sinele creat de Dumnezeu. Dar un lucru nu poate să fie niciodată opusul său. Iar moartea e opusul păcii, pentru că este opusul vieţii. Iar viaţa este pace. Trezeşte-te şi uită toate gândurile morţii, şi o să descoperi că ai pacea lui Dumnezeu. Dar, dacă ţi-e dat într-adevăr să alegi, atunci trebuie să vezi cauzele lucrurilor între care alegi exact aşa cum sunt şi unde sunt.

11. Ce alegeri se pot face între două stări, dintre care numai una se recunoaşte cu claritate? Cine poate fi liber să aleagă între două efecte, când numai unul se vede că depinde de el? Alegerea în

care ai de optat între un tine infim şi o lume enormă, cu vise diferite despre adevărul din tine, nu se va percepe niciodată ca o alegere onestă. Fisura dintre realitate şi vise nu e între visarea lumii şi ce visezi tu în secret. Ele formează un tot unitar. Visarea lumii nu e decât o parte din visul tău, pe care ai lepădat-o şi ai văzut-o de parcă ar fi începutul şi sfârşitul ei, deopotrivă. Dar de pornit a pornit-o visul tău secret, pe care nu îl percepi, deşi a cauzat partea pe care o vezi şi de realitatea căreia nu te îndoieşti. Cum te-ai putea îndoi de ea cât timp dormi şi visezi, în secret, că are o cauza reală?

12. Un frate separat de tine, un duşman străvechi, un ucigaş ce te pândeşte în noapte şi îţi urzeşte moartea, dar ţi-o plănuieşte lungă şi lentă; iată ce visezi. Dar dedesubtul acestui vis mai este unul, în care tu devii ucigaşul, duşmanul secret, devoratorul şi distrugătorul atât al fratelui tău, cât şi al lumii. Aici e cauza suferinţei, spaţiul dintre micile tale vise şi realitatea ta. Mica fisură pe care nici nu o vezi, locul în care s-au născut iluziile şi frica, momentul groazei şi al urii străvechi, clipa dezastrului, toate sunt aici. Aici e cauza irealităţii. Şi tot aici se va şi desface.

13. *Tu* eşti visătorul lumii viselor. Ea altă cauză nu are, şi nici nu va avea vreodată. Pe Fiul lui Dumnezeu nu l-a îngrozit decât un vis deşert, făcându-l să creadă că şi-a pierdut inocenţa, că şi-a negat Tatăl şi că s-a războit cu sine însuşi. Atât de înspăimântător e visul, atât de real în aparenţă, încât nu s-ar putea trezi la realitate fără sudoarea groazei şi un urlet de mortală frică, de nu i-ar preceda trezirea un vis mai blând, îngăduind minţii lui mai calme să întâmpine cu bucurie, nu cu teamă, Vocea ce îl îndeamnă drăgăstos să se trezească; un vis mai blând, în care suferinţa lui s-a vindecat şi fratele-i i-a fost prieten. Dumnezeu i-a voit o trezire blândă şi voioasă, şi i-a dat mijloace să se trezească fără frică.

14. Acceptă visul dat de El în locul visului tău. Nu e greu să schimbi un vis odată ce-ai recunoscut visătorul. Găseşte-ţi odihna în Spiritul Sfânt şi lasă visele Lui blânde să le înlocuiască pe cele pe care le-ai visat în groaza şi în frica morţii. El aduce vise de iertare, în care nu ai de ales între cine este ucigaşul şi cine să fie victima. În visele pe care le aduce El nu există nici omor, nici moarte. Visul vinovăţiei ţi se şterge din priviri, deşi ai ochii închişi. Un surâs a venit să îţi lumineze chipul adormit. Somnul ţi-e liniştit acum, căci acestea sunt vise fericite.

15. Visează-ţi cu gingăşie nepăcătosu-ţi frate, care cu tine se uneşte într-o inocenţă sfântă. Şi, din acest vis, Domnul Cerului Îşi va trezi El Însuşi preaiubitul Fiu. Visează faptele de bunătate ale fratelui tău, în loc să stărui asupra greşelilor lui în visele tale. Alege să îi visezi consideraţia, în loc să enumeri rănile pe care ţi le-a dat. Iartă-i iluziile şi mulţumeşte-i pentru tot sprijinul pe care ţi l-a dat. Şi nu îi desconsidera numeroasele daruri pentru că nu e perfect în visele tale. El îşi reprezintă Tatăl, pe Care Îl vezi oferindu-ţi atât viaţă, cât şi moarte.

16. Frate, El nu dă decât viaţă. Dar ce vezi tu ca daruri oferite de-al tău frate reprezintă darurile ce visezi că ţi le dă Tatăl tău. Lasă toate darurile fratelui tău să se vadă în lumina măririmiei şi a bunătăţii oferite ţie. Şi nu lăsa nicio durere să îţi tulbure visul de profundă apreciere pentru darurile pe care ţi le oferă el.

VIII. „Eroul" visului

1. Trupul e figura principală în visarea lumii. Nu e vis fără de el, şi nici el nu există fără visul în care se comportă de parcă ar fi o persoană vizibilă şi credibilă. El ocupă locul principal în toate visele, care povestesc cum l-au făcut alte trupuri, cum s-a născut în lumea din afara trupului, cum trăieşte puţin şi apoi moare, să se unească în ţărână cu alte trupuri care mor ca el. În scurtul timp în care i-a fost dat să trăiască, îşi caută alte trupuri să îi fie prieteni şi duşmani. Siguranţa proprie e principala lui preocupare. Confortul propriu e regula lui călăuzitoare. Trupul încearcă să caute plăceri şi să evite ce l-

ar durea. Dar, mai presus de toate, încearcă să înveţe că durerile şi bucuriile lui sunt diferite şi că poate face distincţie între ele.

2. Visarea lumii ia multe forme, căci trupul caută să îşi dovedească în multe feluri autonomia şi realitatea. Se acoperă cu lucruri cumpărate cu mici discuri de metal sau fâşii de hârtie pe care lumea le declară reale şi valoroase. Munceşte să le obţină, făcând lucruri fără sens, şi le aruncă pe lucruri fără sens, de care nu are nevoie şi pe care nici nu le vrea. Plăteşte alte trupuri să îl ocrotească şi să agonisească şi mai multe lucruri fără sens, pe care să le poată numi ale sale. Îşi caută trupuri speciale cu care să îşi poată împărtăşi visul. Uneori visează că e cuceritor de trupuri mai slabe decât el. Iar, în unele faze ale visului, e robul unor trupuri care îl rănesc şi îl torturează.

3. Aventurile succesive ale trupului, din momentul naşterii până când moare, constituie tema fiecărui vis pe care l-a visat vreodată lumea. „Eroul" acestui vis nu se va schimba niciodată, şi nici scopul lui. Deşi visul însuşi ia multe forme, şi pare să arate o mare varietate de locuri şi întâmplări în care se găseşte „eroul" lui, visul nu are decât un scop, predat în multe feluri. El încearcă să predea încontinuu o singură lecţie: că este cauză, şi nu efect. Iar tu eşti efectul lui, şi nu poţi fi cauza lui.

4. Tu nu eşti, prin urmare, visătorul, ci visul. Aşa că umbli fără rost, intrând şi ieşind din locurile şi întâmplările pe care le născoceşte. E adevărat că asta este tot ce face, căci trupul e doar o figură dintr-un vis. Dar cine reacţionează la figuri dintr-un vis dacă nu le vede ca şi cum ar fi reale? În clipa în care le vede aşa cum sunt, nu mai au efecte asupra lui, căci înţelege că el le-a dat efectele pe care le au, pricinuindu-le şi făcându-le să pară reale.

5. Cât eşti de dispus să scapi de efectele tuturor viselor pe care le-a visat vreodată lumea? Doreşti oare să nu laşi niciun vis să pară cauza faptelor tale? Hai atunci să vedem începutul visului, căci partea pe care o vezi tu nu e decât a doua parte, a cărei cauză se află în cea dintâi. Niciunul dintre cei ce dorm şi visează în lume nu îşi aduce aminte de propriul lui atac asupra sa. Nimeni nu crede că a existat într-adevăr o vreme în care nu a ştiut nimic de niciun trup şi nu ar fi putut concepe niciodată realitatea acestei lumi. Ar fi văzut numaidecât că ideile acestea sunt o singură iluzie, prea ridicolă să nu fie desfiinţată în hohote de râs. Cât de serioase par acum! Şi nimeni nu îşi poate aduce aminte când au fost întâmpinate cu neîncredere şi hohote de râs. Ne putem aduce aminte dacă ne uităm direct la cauza lor. Şi vom vedea un prilej de râs, nu un motiv de frică.

6. Să îi restituim visul înstrăinat visătorului, care percepe visul ca pe ceva separat de el şi ceva ce i se face. În veşnicie, unde toate una sunt, s-a strecurat o mică idee smintită, de care Fiul lui Dumnezeu nu şi-a amintit să râdă. Prin uitarea lui, gândul a devenit o idee serioasă, capabilă de două lucruri: să fie realizată şi să aibă efecte reale. Împreună le vom desfiinţa pe amândouă în hohote de râs, înţelegând că timpul nu se poate strecura în veşnicie. E o glumă să crezi că timpul poate ajunge să ocolească veşnicia, ceea ce *înseamnă* că timpul nu există.

7. O eternitate în care timpului i se acordă realitate, o parte din Dumnezeu care se poate ataca de una singură, un frate separat pe post de duşman, o minte într-un trup - toate sunt forme de circularitate al căror sfârşit începe la început, sfârşind la cauză. Lumea pe care o vezi înfăţişează exact ce te-ai gândit că ai făcut. Atâta doar că acum crezi că ţi se face ţie ce ai făcut. Vina pentru ce ai gândit e dată în afara ta, pe o lume vinovată ce îţi visează visele şi îţi gândeşte gândurile în locul tău. Ea îşi aduce răzbunarea ei, şi nu a ta. Te ţine strâns îngrădit într-un trup, pe care îl pedepseşte pentru toate lucrurile păcătoase pe care le face trupul în visul ei. Tu nu ai nicio putere să faci trupul să îşi înceteze relele, căci nu l-ai făcut tu şi nu îi poţi dirija nici faptele, nici scopul, nici destinul.

8. Lumea nu face decât să demonstreze un adevăr străvechi: vei crede că alţii îţi fac exact ce crezi că le-ai făcut tu lor. Dar, odată ce te-ai amăgit să îi învinuieşti pe ei, nu vei vedea cauza faptelor lor, căci *vrei* ca vina să cadă asupra lor. Cât de copilărească şi de capricioasă e încercarea de-a-

ţi păstra inocenţa, împingând vina în afara ta, dar nedându-i drumul niciodată! Nu e uşor să percepi gluma când, peste tot în jurul tău, vezi cu ochii gravele ei consecinţe, dar fără cauza lor trivială. Fără cauză, efectele chiar par serioase şi triste. Şi totuşi, ele nu sunt decât o consecinţă. Iar cauza lor e cea care nu rezultă din nimic şi nu e decât o glumă.

9. Râzând cu blândeţe, Spiritul Sfânt percepe cauza şi nu Se uită la efecte. Cum altfel ar putea corecta greşeala ta, care ai scăpat cauza din vedere - cu desăvârşire? Te roagă să Îi aduci fiece efect îngrozitor, să îi priviţi cauza prostească împreună şi să râzi un pic cu El. Tu judeci nişte efecte, dar *El* le-a judecat cauza. Şi, prin judecata Lui, efectele sunt înlăturate. Poate vii plin de lacrimi. Dar auzi cum îţi spune: „Fratele meu, Fiu sfânt al lui Dumnezeu, priveşte-ţi visul deşert, în care s-a putut petrece aşa ceva". Şi vei părăsi clipa sfântă în hohote de râs - ale tale şi ale fratelui tău, laolaltă cu ale Sale.

10. Secretul mântuirii este următorul: tu ţi le faci singur pe toate. Indiferent de forma atacului, acesta este adevărul. Indiferent cine preia rolul duşmanului şi al agresorului, adevărul este tot acesta. Indiferent care pare să fie cauza durerilor şi suferinţelor pe care le simţi, tot acesta este adevărul. Căci nu ai reacţiona la nişte figuri dintr-un vis pe care ştii că îl visezi. Lasă-le să fie cât pot de duşmănoase şi de răutăcioase, pentru că nu pot avea niciun efect asupra ta, decât dacă nu recunoşti că este visul tău.

11. Învăţarea acestei singure lecţii atotcuprinzătoare te va elibera de suferinţă, indiferent ce formă ar lua. Spiritul Sfânt va repeta această lecţie de izbăvire până se învaţă, indiferent de forma suferinţei pe care o simţi. Indiferent ce rană Îi aduci, El îţi va răspunde cu acest adevăr foarte simplu. Căci acesta este singurul răspuns ce înlătură cauza fiecărei forme de tristeţe şi durere. Forma nu Îi afectează răspunsul, căci vrea să te înveţe cauza unică pe care o au toate, indiferent de forma lor. Şi atunci vei înţelege că miracolele reflectă o afirmaţie foarte simplă: *„Eu am făcut asta, şi asta vreau să desfac."*

12. Adu-I, aşadar, toate formele de suferinţă Celui Care ştie că fiecare dintre ele este ca toate celelalte. El nu vede diferenţe unde niciuna nu există, şi te va învăţa cum e pricinuită fiecare dintre ele. Niciuna nu are o cauză diferită de celelalte, şi toate se desfac uşor, printr-o singură lecţie învăţată cu adevărat. Mântuirea e un secret pe care l-ai ascuns doar de tine. Universul o declară. Dar pe martorii ei nici nu îi bagi în seamă. Căci atestă lucrul pe care nu vrei să îl cunoşti. Şi par să îl ţină secret de tine. Însă nu trebuie decât să înveţi că tu ai ales să nu asculţi şi să nu vezi.

13. Cât de diferit vei percepe lumea când vei recunoaşte acest lucru! Când îi ierţi lumii vinovăţia ta, vei scăpa de ea. Inocenţa ei nu cere vinovăţia ta, şi nici nevinovăţia ta nu are păcatele ei la bază. Iată evidentul: un secret ascuns de nimeni altul decât de tine însuţi. Numai acesta te-a ţinut separat de lume şi pe fratele tău separat de tine. Acum nu trebuie decât să înveţi ca sunteţi amândoi inocenţi sau vinovaţi. Singura imposibilitate este să nu vă asemănaţi; să fie adevărate ambele lucruri. Acesta e singurul secret pe care îl mai ai de învăţat. Şi nu va fi niciun secret că eşti vindecat.

Capitolul 28
DESFACEREA FRICII

I. Memoria prezentă

1. Miracolul nu face nimic. Tot ce face este să desfacă. El anulează astfel perturbarea adusă

la ce s-a făcut. Nu adaugă, ci înlătură doar. Iar ce înlătură nu mai e de mult, dar, păstrându-se în memorie, pare să aibă efecte imediate. Lumea aceasta s-a sfârşit de mult. Gândurile care au făcut-o nu mai sunt în mintea care le-a gândit şi le-a iubit o scurtă vreme. Miracolul nu face decât să arate că trecutul a dispărut, iar ce a dispărut cu adevărat nu are efecte. Reamintirea unei cauze nu poate produce decât iluzii ale prezenţei ei, nu şi efecte.

2. Toate efectele vinovăţiei nu mai există. Căci s-a terminat cu vinovăţia. Odată cu ea, s-au dus şi consecinţele ei, rămase fără cauză. De ce te-ai agăţa de ea în memorie, dacă nu i-ai dori efectele? Reamintirea e la fel de selectivă ca percepţia, fiind timpul trecut al acesteia. Este perceperea trecutului de parcă s-ar petrece acum şi s-ar mai putea vedea. Memoria, ca percepţia, e o deprindere pe care ai inventat-o să înlocuiască ce a dat Dumnezeu în creaţia ta. Şi, ca toate lucrurile făcute de tine, poate fi pusă în slujba altui scop şi poate fi folosită ca mijloc pentru altceva. Poate fi folosită să vindece, şi nu să rănească, dacă doreşti aşa ceva.

3. Nimic din ce e folosit pentru vindecare nu reprezintă un efort de-a face ceva. E o recunoaştere a faptului că nu ai nevoi, care să însemne că este de făcut ceva. E o memorie neselectivă, care nu e folosită să perturbe adevărul. Spiritului Sfânt I s-au dat toate lucrurile pe care le poate folosi pentru a vindeca, fără conţinutul şi scopurile în care au fost făcute. Ele nu sunt decât deprinderi fără aplicaţie. Îşi aşteaptă utilitatea. Nu au nicio consacrare şi niciun ţel.

4. Spiritul Sfânt poate într-adevăr să folosească memoria, pentru că Dumnezeu Însuşi este în ea. Dar nu e vorba de o memorie a întâmplărilor trecute, ci doar a unei stări prezente. Te-ai obişnuit de atâta timp să crezi că memoria conţine numai ce a trecut, încât ţi-e greu să îţi dai seama că e o deprindere care îşi poate aduce aminte de *acum.* Lumea impune rememorării nişte limite la fel de vaste ca limitele pe care ai lăsat-o să ţi le impună ţie. Nu există nimic care să lege memoria de trecut. Dacă o doreşti acolo, atunci acolo este. Dar numai dorinţa ta a făcut legătura şi numai tu ai ţinut-o legată de o parte a timpului în care pare să mai stăruie vinovăţia.

5. Spiritul Sfânt foloseşte memoria într-un mod total independent de timp. El nu caută să o întrebuinţeze ca mijloc de-a păstra trecutul, ci, mai degrabă, ca modalitate de a-i da drumul. Memoria ţine mesajul pe care îl primeşte şi face ce i se dă de făcut. Ea nu scrie mesajul, nici nu îi stabileşte scopul. Ca trupul, nu are scop în sinea ei. Şi, dacă pare să servească la cultivarea unei uri străvechi, şi îţi dă imagini cu inechităţi şi nedreptăţi pe care le-ai stocat, ăsta ai cerut să îi fie mesajul şi ăsta este. Condamnată să rămână închisă în tainiţele ei, istoria întregului trecut al trupului se ascunde acolo. Toate asociaţiile ciudate făcute pentru a ţine viu trecutul - şi prezentul, mort - sunt înmagazinate în ea, în aşteptarea ordinului tău să îţi fie aduse şi retrăite. Aşa că efectele lor par să sporească cu timpul, care le-a luat cauza.

6. Dar timpul nu e decât o altă fază a ceea ce nu face nimic. El lucrează mână în mână cu toate celelalte atribute cu care cauţi să ţii ascuns adevărul despre tine însuţi. Timpul nici nu ia, nici nu poate da înapoi. Şi totuşi, îl foloseşti în mod ciudat, de parcă trecutul ar fi cauzat prezentul, care nu e decât o consecinţă în care nu poate exista posibilitatea vreunei schimbări, deoarece cauza ei a dispărut. Schimbarea însă trebuie să aibă o cauză durabilă, pentru că altfel nu va dăinui. Nu se poate face nicio schimbare în prezent dacă i-a trecut cauza. În felul în care o foloseşti tu, memoria nu e decât depozitara trecutului, şi este, de aceea, un mod de-a ţine trecutul împotriva lui acum.

7. Să nu ţii minte nimic din ce ţi-ai predat tu, pentru că ţi-ai predat greşit. Şi cine ar ţine minte o lecţie fără noimă, când poate învăţa şi păstra una mai bună? Când apar străvechile amintiri ale urii, ţine minte că propria lor cauză a dispărut. Aşa că nu poţi să înţelegi la ce servesc. Să nu laşi cauza pe care vrei să le-o atribui tu acum să fie cea ce le-a făcut ce au fost sau ce au părut să fie. Bucură-te că a dispărut, căci tocmai de ea ai vrea să fii scutit. Şi vezi, în schimb, noile efecte ale unei cauze

acceptate *acum,* cu consecinţe *aici.* Te vor surprinde prin minunăţia lor. Noile idei străvechi pe care le aduc ele vor fi consecinţele fericite ale unei Cauze atât de străvechi, încât întrece cu mult cuprinsul memoriei pe care îl vede percepţia ta.

8. Aceasta e Cauza pe care Şi-o aminteşte Spiritul Sfânt pentru tine de câte ori uiţi. Ea nu a trecut, pentru că El nu a lăsat-O să rămână neamintită. Nu s-a schimbat niciodată, pentru că nu a existat clipă în care El nu a ţinut-O la adăpost în mintea ta. Consecinţele Ei vor părea într-adevăr noi, pentru că ai crezut că nu îţi aminteşti Cauza lor. Dar Ea nu a lipsit niciodată din mintea ta, căci nu a fost Voia Tatălui tău să nu îşi aducă aminte Fiul Său de El.

9. Ce îţi aminteşti *tu* nu a fost nicicând. Şi provine din necauza pe care ai confundat-o cu cauza. Nu poate să merite decât hohote de râs, când înveţi că ţi-ai amintit consecinţe care au fost lipsite de cauză şi care nu au putut fi efecte niciodată. Miracolul îţi aduce aminte de o Cauză veşnic prezentă, perfect neatinsă de timp şi perturbări. Şi neschimbată vreodată din ce este. Iar tu eşti Efectul Ei, la fel de neschimbat şi de perfect ca Ea. Amintirea Ei nu stă în trecut, nici nu aşteaptă viitorul. Nu se revelează în miracole. Ele nu fac decât să îţi aducă aminte că Ea nu a dispărut. Când îi ierţi păcatele tale, Ea nu va mai fi negată.

10. Tu, care ai căutat să îţi judeci propriul Creator, nu poţi să înţelegi că nu El Şi-a judecat Fiul. Vrei să Îi refuzi Efectele, dar Ele nu au fost refuzate niciodată. Fiul Lui nu a putut fi condamnat niciodată şi nicicând pentru ce e fără cauză şi împotriva Voii Sale. Reamintirile tale nu atestă decât frica de Dumnezeu. El nu a săvârşit lucrul de care ţi-e frică. Şi nici tu. Aşa că inocenţa ta nu s-a pierdut. Nu ai nevoie de vindecare ca să fii vindecat. În linişte, vezi în miracol o lecţie ce te învaţă cum să laşi Cauza să Îşi aibă Propriile Efecte şi cum să nu faci nimic să O perturbi.

11. Miracolul vine liniştit în mintea care se opreşte o clipă şi tace. Din acel moment liniştit şi din mintea pe care a vindecat-o atunci în linişte, el se întinde cu blândeţe la alte minţi, să îşi împărtăşească liniştea. Iar ele se vor uni în nefaptă, nefăcând nimic să îi împiedice extinderea radioasă înapoi în Mintea ce a cauzat existenţa tuturor minţilor. Deoarece miracolul s-a născut din împărtăşire, nu poate să existe în timp nicio pauză care să îi întârzie graba spre toate minţile neliniştite, să le aducă tăcerea unei clipe, când le revine amintirea lui Dumnezeu. Propria lor reamintire a încetat acum, şi ce a venit să îi ia locul nu va rămâne un lucru total neamintit pe urmă.

12. Cel Căruia I s-a dat timpul aduce mulţumiri pentru fiecare clipă liniştită care I se dă. Căci, în clipa aceea, se îngăduie amintirii lui Dumnezeu să îşi ofere toate comorile Fiului lui Dumnezeu, pentru care au şi fost păstrate. Cu câtă bucurie le oferă celui pentru care I s-au dat! Şi Creatorul Lui Se alătură mulţumirilor Lui, pentru că nu vrea să fie lipsit de Efectele Sale. Liniştea de o clipă pe care o acceptă Fiul Său dă bun venit atât veşniciei, cât şi Lui, şi Îi lasă să intre unde vor să stea. Căci, în clipa aceea, Fiul lui Dumnezeu nu face nimic care l-ar putea înfricoşa.

13. Cât de rapid apare amintirea lui Dumnezeu în mintea care nu are nicio frică să ţină amintirea la distanţă! Propria ei reamintire a dispărut. Nu există trecut care să îşi ţină imaginea înfricoşătoare în calea trezirii bucuroase la pacea prezentului. Trâmbiţele veşniciei străpung toată liniştea, dar nu o tulbură. Şi ce se aminteşte acum nu e frica, ci mai degrabă Cauza pe care frica a fost făcută să o lase neamintită şi nedesfăcută. Liniştea vorbeşte cu sunete blânde de iubirea pe care Fiul lui Dumnezeu şi-o aminteşte de dinainte de a-şi fi pus propria reamintire între prezent şi trecut, să nu le lase să intre.

14. Acum, în sfârşit, Fiul lui Dumnezeu e conştient de Cauza prezentă şi de Efectele Ei benigne. Acum înţelege că, neavând efecte, ce a făurit nu are cauză. El nu a făcut nimic. Şi, văzând asta, înţelege că nu a fost nevoie să facă nimic niciodată şi că nici nu a făcut nimic. Cauza lui *este* Efectele Ei. Nicicând nu a existat altă cauză pe lângă Ea care să poată genera un trecut sau viitor diferit.

Efectele Ei sunt imuabil de veşnice, mai presus de frică şi complet în afara lumii păcatului.

15. Ce s-a pierdut, să nu se vadă ce e lipsit de cauză? Şi unde e sacrificiul, când va sosi amintirea lui Dumnezeu să ia locul pierderii? Există oare vreun mod mai bun de-a umple golul infim dintre iluzii şi realitate decât acela de-a lăsa amintirea lui Dumnezeu să curgă peste el, prefăcându-l într-o punte pentru trecerea căreia va fi de ajuns o clipă? Căci Dumnezeu l-a umplut cu El Însuşi. Amintirea Lui nu a trecut, lăsând un Fiu abandonat de-a pururi pe un ţărm de unde poate zări un alt ţărm, la care nu poate ajunge niciodată. Tatăl lui îl voieşte ridicat şi transportat uşor de cealaltă parte. El a construit puntea şi tot El e Cel Ce Îşi va transporta Fiul de partea cealaltă. Să nu te temi că va da greş în ce voieşte. Şi nici că vei fi exclus din Voia care este pentru tine.

II. Inversarea efectului şi cauzei

1. Fără cauză, nu pot exista efecte, şi totuşi, fără efecte, nu există cauză. Cauza cauză *se face* prin efectele ei; Tatăl *este* Tată prin Fiul Său. Efectele nu îşi creează cauza, dar îi stabilesc cauzalitatea. Astfel, Fiul dă Paternitate Creatorului său şi primeşte darul pe care I l-a dat. Tocmai *datorită* faptului că este Fiul lui Dumnezeu trebuie să fie şi el un tată, care creează după cum a fost creat de Dumnezeu şi el. Cercul creaţiei nu are sfârşit. Începutul şi sfârşitul lui sunt acelaşi lucru. Dar universul creaţiei întregi este cuprins în el, fără început şi fără vreun sfârşit.

2. Paternitatea *este* creaţie. Iubirea trebuie să fie extinsă. Puritatea nu e îngrădită. Este în firea celor inocenţi să fie de-a pururea neîngrădiţi, fără limite sau bariere. De aceea, puritatea nu ţine de trup. Ea nici nu se poate găsi unde există limite. Trupul poate fi vindecat prin efectele ei, care sunt la fel de nelimitate ca ea. Dar toată vindecarea trebuie să aibă loc ca urmare a recunoaşterii că mintea nu este în trup şi că inocenţa ei nu e nicidecum în el, ci acolo unde e toată vindecarea. Deci unde este vindecarea? Numai acolo unde cauza ei şi-a primit efectele. Căci boala e o încercare lipsită de înţeles de-a da efecte necauzei şi de-a o face să fie cauză.

3. Prin boală, Fiul lui Dumnezeu încearcă mereu să se prefacă în propria lui cauză şi să nu îşi îngăduie să fie Fiul Tatălui său. De dragul acestei dorinţe imposibile, el nu crede că e Efectul Iubirii şi trebuie să fie cauză pentru că e ce e. Cauza vindecării e singura Cauză a tuturor lucrurilor. Ea are doar un *singur* Efect. Şi, prin recunoaşterea aceasta, necauzei nu i se dă niciun efect şi nu se vede niciunul. O minte într-un trup şi o lume de alte trupuri, fiecare cu minţi separate, sunt „creaţiile" tale, tu - „cealaltă" minte - creând cu efecte neasemănătoare ţie. Şi, ca „tată" al lor, trebuie să te asemeni lor.

4. Absolut nimic nu s-a întâmplat; atâta doar că te-ai făcut să adormi şi ai visat un vis în care ai fost străin de tine şi doar o parte din visul altcuiva. Miracolul nu te trezeşte, ci îţi arată, pur şi simplu, cine e cel ce visează. Te învaţă că ai posibilitatea să alegi ce să visezi cât timp mai dormi, în funcţie de scopul visării tale. Îţi doreşti vise de vindecare sau vise de moarte? Un vis e ca o amintire, în sensul că înfăţişează ce ai vrut să ţi se arate.

5. O vistierie goală, cu uşa deschisă, conţine toate frânturile amintirilor şi viselor tale. Dar, dacă tu eşti cel care visează, percepi atâta cel puţin: că tu ai cauzat visul şi că poţi accepta şi un alt vis. Dar, pentru această schimbare de conţinut a visului, trebuie să îţi dai seama că tu eşti cel ce a visat visul care nu îţi place. El nu e decât un efect cauzat de *tine,* şi nu vrei să fii cauza acestui efect. În visele de omor şi de atac, tu eşti victima într-un trup ucis, pe moarte. Dar, în visele de iertare, nimănui nu i se cere să fie victimă sau să sufere. Acestea sunt visele fericite cu care miracolul le schimbă pe ale tale. El nu îţi cere să faci altul, ci doar să vezi că tu l-ai făcut pe cel pe care vrei să îl schimbi cu acesta.

6. Lumea aceasta e fără cauză, după cum este fiecare vis visat în lume. Nu e posibil niciun plan, şi niciun proiect nu există care să poată fi găsit şi înţeles. La ce altceva te-ai putea aştepta din

partea unui lucru fără cauză? Dar, dacă nu are cauză, nu are nici scop. Poţi cauza un vis, dar nu îi vei da niciodată efecte reale. Căci i s-ar schimba atunci cauza - un lucru pe care nu poţi să îl faci. Cel ce visează un vis nu este treaz, dar nu ştie că doarme. Şi vede iluzii de sine cum că ar fi bolnav sau sănătos, deprimat sau fericit, dar fără o cauză stabilă, cu efecte garantate.

7. Miracolul stabileşte că visezi un vis, un vis al cărui conţinut nu e adevărat. Acesta e un pas decisiv în abordarea iluziilor. Nimeni nu se teme de ele când percepe că le-a inventat chiar el. Frica s-a menţinut pentru că el nu a văzut că este autorul visului, şi nu o figură din vis. El îşi dă lui însuşi consecinţele pe care visează că le-a dat fratelui său. Iar visul a încropit şi i-a oferit tocmai acest lucru, să îi arate că dorinţele i s-au împlinit. Aşa că se teme de propriul lui atac, dar îl vede comis de altcineva. Ca victimă, suferă din cauza efectelor acestuia, şi nu de pe urma cauzei lor. Nu a fost autorul propriului său atac şi nu se face vinovat de ce a cauzat. Miracolele nu fac decât să îi arate că nu a săvârşit nimic. Lucrul de care se teme e o cauză fără consecinţele care ar face din ea o cauză. Aşa că nici nu a existat.

8. Separarea a început cu visul că Tatăl a fost văduvit de Efectele Sale, neputincios să le mai ţină din moment ce nu mai era Creatorul lor. În vis, visătorul s-a făcut singur. Dar ce a făcut s-a ridicat împotriva lui, preluând rolul creatorului său, după cum făcuse şi visătorul. Şi, după cum şi-a urât el Creatorul, tot aşa l-au urât şi pe el figurile din vis. Trupul lui e robul lor, de care abuzează pentru că şi-au însuşit raţiunile pe care i le-a dat el. Şi urăsc trupul pentru răzbunarea pe care vrea să le-o ofere. Tocmai răzbunarea lor asupra trupului pare să demonstreze că visătorul nu poate fi autorul visului. Efectul şi cauza sunt dezbinate, mai întâi, şi apoi inversate, ca efectul să devină cauză, iar cauza, efect.

9. Acesta e pasul final al separării, cu care începe mântuirea, care o ia în cealaltă direcţie. Acest pas final e un efect al celor petrecute mai înainte, care apare pe post de cauză. Miracolul e primul pas în restituirea funcţiei cauzative cauzei, şi nu efectului. Căci această confuzie a produs visul şi, cât timp ţine ea, trezirea va fi un lucru înfricoşător. Şi nu vei auzi nici chemarea să te trezeşti, pentru că pare să te cheme la frică.

10. Ca toate lecţiile pe care îţi cere Spiritul Sfânt să le înveţi, miracolul e limpede. El demonstrează ce vrea El să înveţi şi îţi arată că efectele sale sunt ceea ce vrei. În visele Lui de iertare, efectele alor tale se desfac şi duşmanii odioşi sunt percepuţi prieteni cu intenţii milostive. Duşmănia lor se vede acum fără cauză, căci nu au făurit-o ei. Şi îţi poţi accepta rolul de făurar al urii lor, pentru că vezi că nu are efecte. Scapi acum de această parte a visului; lumea e neutră, iar trupurile care mai par să umble de colo-colo ca nişte lucruri separate nu mai trebuie să fie nişte lucruri de temut. Aşa că nu sunt bolnave.

11. Miracolul restituie cauza fricii celui care a făurit-o: tu. Dar îţi arată, totodată, că, neavând efecte, aceasta nu este o cauză, căci funcţia cauzalităţii e aceea de-a avea efecte. Iar, unde nu mai sunt efecte, nu există nici cauză. Aşa se vindecă trupul prin miracole, ele arătând că mintea a făurit boala şi a folosit trupul ca victimă, sau efect, pentru ce a făurit ea. Dar jumătatea unei lecţii nu ţi-o va preda pe toată. Miracolul e inutil dacă înveţi doar că trupul poate să fie vindecat, căci nu asta e lecţia pe care a fost trimis să o predea. Lecţia e că bolnava a fost *mintea* ce a crezut că trupul poate fi bolnav; proiectarea în afară a vinovăţiei ei nu a cauzat nimic şi nu a avut efecte.

12. Lumea aceasta e plină de miracole. Ele stau într-o linişte sclipitoare lângă fiecare vis de durere şi suferinţă, de păcat şi vinovăţie. Ele sunt alternativa visului, opţiunea de-a fi, mai degrabă, cel care visează decât să îţi negi rolul activ în născocirea visului. Ele sunt efectele voioase ale retragerii consecinţei bolii la cauza ei. Trupul e eliberat pentru că mintea recunoaşte că „nu mi se face una ca asta, ci *eu* mi-o fac". În felul acesta, mintea e liberă să aleagă altceva în schimb. Începând de aici, mântuirea va purcede la schimbarea făgaşului fiecărui pas făcut în jos, spre separare, până se face cale întoarsă revenindu-se asupra fiecărui pas, scara dispare şi toată visarea lumii ajunge să fie desfăcută.

III. Acordul de a te uni

1. Nu ne preocupă ceea ce aşteaptă în certitudine deplină dincolo de mântuire. Căci numai ce ai început să îţi laşi primii paşi incerţi să îţi fie îndrumaţi în sus, pe scara pe care separarea te-a condus în jos. Pe moment, numai miracolul ne preocupă. Aici trebuie să începem. Şi, odată ce am început, senină şi simplă se va face calea ce urcă spre trezire şi spre isprăvirea visului. Când accepţi un miracol, nu îţi adaugi visul de frică la cel pe care îl visezi deja. Fără sprijin, visul se stinge fără efecte. Căci tocmai sprijinul tău îl întăreşte.

2. Nicio minte nu este bolnavă până nu e de acord o altă minte că sunt separate. Aşa că e decizia lor comună să fie bolnave. Dacă refuzi să îţi dai acordul şi accepţi rolul pe care îl joci în prefacerea bolii în realitate, cealaltă minte nu îşi poate proiecta vinovăţia fără ajutorul pe care i-l dai când o laşi să se perceapă separată şi despărţită de tine. În felul acesta, trupul nu e perceput bolnav de ambele voastre minţi din puncte de vedere separate. Unirea cu mintea unui frate previne cauza bolii şi efectele percepute. Vindecarea e efectul unor minţi ce se unesc, aşa cum boala decurge din minţi ce se separă.

3. Miracolul nu face nimic tocmai *din cauză că* minţile sunt unite şi nu se pot separa. Dar, în visare, lucrul acesta a fost inversat şi minţile separate sunt considerate trupuri, care sunt separate şi nu se pot uni. Nu îi îngădui fratelui tău să fie bolnav, căci - dacă este - l-ai abandonat în seama visului său împărtăşindu-l cu el. El nu a văzut cauza bolii unde este, iar tu ai trecut cu vederea golul dintre voi, unde a luat naştere boala. Aşa vă uniţi în boală, să păstraţi nevindecat golul infim, în care boala e ţinută bine protejată, nutrită şi susţinută de o convingere fermă, ca nu cumva să vină Dumnezeu să Se facă punte peste golul infim ce duce la El. Nu Îi combate venirea cu iluzii, căci tocmai venirea Lui e lucrul pe care îl vrei mai presus de tot ce pare să sclipească în vis.

4. Încetarea visării este încetarea fricii, iar iubirea nu a fost nicicând în lumea viselor. Golul *este* infim. Dar în el stau seminţele molimei şi ale fiecărei forme de boală, pentru că reprezintă dorinţa de-a ţine dezbinat şi de a nu uni. Aşa că pare să dea bolii o cauză care nu e cauza ei. Rostul acestui gol e toată cauza pe care o are boala. Căci a fost făcut să te ţină separat, într-un trup pe care îl vezi de parcă ar fi cauza durerii.

5. Cauza durerii este separarea, nu trupul, care nu e decât efectul ei. Dar separarea nu e decât spaţiu gol, neconţinând nimic, nefăcând nimic şi fiind la fel de lipsit de substanţă ca locul gol dintre undele stârnite de un vapor ce trece. Şi pe care îl acoperă la fel de repede valurile ce se unesc şi apa care se repede să umple golul dintre unde. Unde e golul dintre valuri când ele se unesc şi acoperă spaţiul ce a părut să le ţină separate pentru scurtă vreme? Unde sunt motivele de boală când minţile s-au unit să acopere golul infim dintre ele, unde au părut să crească seminţele bolii?

6. Dumnezeu construieşte puntea, dar numai în spaţiul pe care l-a lăsat curat şi neocupat un miracol. El nu Se poate face punte peste seminţele bolii şi ruşinea vinovăţiei, căci nu poate distruge voia străină pe care nu a creat-o El. Lasă-i efectele să dispară şi nu te agăţa de ele cu mâini lacome, să le păstrezi. Miracolul le va da la o parte şi Îi va face loc astfel Celui Ce voieşte să vină şi să fie puntea revenirii Fiului Său la El.

7. Socoteşte, atunci, miracolele argintate şi auritele vise de fericire drept singurele comori pe care vrei să le păstrezi în vistieria lumii. Uşa le e deschisă, nu hoţilor, ci fraţilor tăi înfometaţi, care au luat drept aur strălucirea unei pietricele şi au strâns o grămadă de zăpadă lucitoare ca argintul. Nu le-a rămas nimic în spatele uşii deschise. Ce altceva e lumea decât un gol infim ce pare să sfâşie veşnicia şi să o împartă în zile, luni şi ani? Şi ce altceva eşti tu, care trăieşti în lume, decât un portret al

Fiului lui Dumnezeu făcut tot bucăţi şi ascuns, bucată cu bucată, într-un boţ - separat şi incert - de humă?

8. Nu te teme, copilul meu, ci lasă-ţi lumea să fie blând luminată de miracole. Şi, acolo unde ai văzut că stă golul infim dintre fratele tău şi tine, uneşte-te cu el. În felul acesta, vei vedea acum că boala nu are cauză. Visul vindecării stă în iertare şi îţi arată cu blândeţe că nu ai păcătuit nicicând. Miracolul nu va lăsa nicio dovadă de vinovăţie să îţi aducă mărturie pentru ceva ce nu a fost nicicând. Şi, în vistieria ta, va face un loc de întâmpinare pentru Tatăl tău şi Sinele tău. Uşa e deschisă, să poată veni toţi cei ce nu mai vor să flămânzească, ci vor să se înfrupte din ospăţul îmbelşugat care li se aşterne acolo. Şi se vor întâlni cu Oaspeţii tăi invitaţi, pe Care I-a poftit miracolul la tine.

9. E un ospăţ ce diferă mult de cele pe care ţi le-a arătat visarea lumii. Căci aici, cu cât primeşte cineva mai mult, cu atât le rămâne celorlalţi mai mult de împărţit. Oaspeţii au adus cu Ei provizii nelimitate. Şi nimenea nu duce lipsă, nici nu poate aduce lipsă nimănui. E un ospăţ pe care Tatăl îl aşterne înaintea Fiului Său şi îl împarte cu el deopotrivă. Iar, în ce împart Ei, nu poate să existe gol în care pregetă şi scade abundenţa. Anii de foamete nu pot să intre aici, căci timpul nu stă după acest ospăţ nesfârşit. Căci iubirea şi-a aşternut masa în spaţiul ce a părut să îţi separe Oaspeţii de tine.

IV. Unirea cea mare

1. Să accepţi Ispăşirea pentru tine însuţi înseamnă să nu susţii visul de boală şi de moarte al cuiva. Înseamnă că nu îi împărtăşeşti dorinţa de-a se separa şi nu îl laşi să îşi îndrepte iluziile împotrivă-i. Nici nu doreşti să fie îndreptate, în schimb, împotriva ta. În felul acesta, ele nu au efecte. Şi scapi de vise de durere pentru că l-ai lăsat să scape de ele şi el. Dacă nu îl ajuţi, vei simţi durerea odată cu el pentru că asta şi doreşti. Şi devii o figură din visul lui de durere, după cum şi el e într-al tău. Aşa deveniţi amândoi nişte iluzii, fără identitate. Puteţi fi oricine sau orice, în funcţie de al cui vis de rău îl împărtăşiţi. Puteţi fi siguri de un singur lucru: că sunteţi răi, căci împărtăşiţi vise de frică.

2. Există o modalitate de-a găsi certitudine chiar acum şi aici. Refuză să fii părtaş la vise înfricoşătoare, indiferent ce formă ar lua, căci îţi vei pierde identitatea în ele. Te găseşti pe tine neacceptând că te cauzează şi că îţi dau efecte. Exişti separat de ele, dar nu şi separat de cel care le visează. Aşa separi visătorul de vis şi te uneşti cu unul, dar dai drumul celuilalt. Visul nu e decât iluzie în minte. Şi cu mintea vrei să te uneşti, niciodată cu visul. De *vis te* temi, nu de minte. Tu le consideri unul şi acelaşi lucru, căci te consideri doar un vis. Şi nu ştii, nici nu poţi să distingi ce e real şi ce nu e decât iluzie în tine însuţi.

3. Ca tine, fratele tău crede că e un vis. Să nu îi împărtăşeşti iluzia de sine, căci Identitatea ta depinde de realitatea lui. Gândeşte-te la el, mai degrabă, ca la o minte în care persistă iluziile, dar ca la o minte care îţi este frate. Nu ţi-l face frate ceea ce visează, şi nu ţi-e frate nici trupul lui, „eroul" visului. Frate ţi-e realitatea lui, după cum şi a ta îi este lui. Mintea ta şi a lui sunt unite în frăţie. Trupul lui şi visele lui doar par să facă un gol infim, unde ale tale s-au unit cu ale lui.

4. Şi totuşi, între minţile voastre nu există discontinuitate. Să iei parte la visele lui înseamnă, aşadar, să nu îl întâlneşti, pentru că visele lui s-ar separa de tine. Eliberează-l, aşadar, prin simpla revendicare a frăţiei, şi nu a viselor de frică. Lasă-l să recunoască cine e, nesusţinându-i iluziile cu credinţa ta, căci - dacă i le susţii - vei avea credinţă într-ale tale. Cu credinţă într-ale tale, el nu va fi eliberat, iar tu eşti ţinut în robia viselor lui. Iar visele de frică vor bântui golul infim, ocupat doar de iluziile pe care le-ai susţinut în mintea fratelui tău.

5. Fii sigur că, dacă îţi îndeplineşti rolul, el şi-l va îndeplini pe al lui, căci se va uni cu tine unde stai. *Nu* îl chema să te întâlnească în golul dintre voi, căci vei crede că e atât realitatea ta, cât şi a

lui. Nu îi poţi îndeplini rolul, dar *tocmai* asta faci când devii o figură pasivă în visele lui, în loc să fii visătorul propriilor tale vise. Identitatea în vise e lipsită de înţeles, căci visul şi visătorul una sunt. Cine e părtaş la un vis trebuie să fie visul la care e părtaş, căci, prin împărtăşire, se produce o cauză.

6. Împărtăşeşti confuzie şi eşti confuz, căci în spaţiul gol nu există niciun sine stabil. Ce e totuna pare diferit, pentru că ce e totuna pare să fie altfel. Visele lui sunt ale tale pentru că le laşi să fie. Dar, dacă ţi le-ai retrage pe ale tale, el ar scăpa atât de ele, cât şi de ale lui. Visele tale sunt martorele alor lui, iar ale lui atestă adevărul alor tale. Dar, dacă vezi că nu există adevăr într-ale tale, visele lui vor dispărea, iar el va înţelege prin ce s-a făurit visul.

7. Spiritul Sfânt e în ambele voastre minţi, şi e Una pentru că nu există gol care să îi separe Unitatea de Ea însăşi. Golul dintre trupurile voastre nu contează, căci ce e unit în El e una pentru totdeauna. Nimeni nu e bolnav dacă altcineva îşi acceptă unirea cu el. Dorinţa lui de-a fi o minte bolnavă şi separată nu poate rămâne fără o mărturie sau o cauză. Şi ambele dispar dacă cineva voieşte să fie unit cu el. El visează că a fost separat de fratele lui, care, neîmpărtăşindu-i visul, a lăsat neocupat spaţiul dintre ei. Iar Tatăl vine să Se unească cu Fiul Său, cu care S-a unit Spiritul Sfânt.

8. Funcţia Spiritului Sfânt este aceea de-a lua portretul sfărâmat al Fiului lui Dumnezeu şi de-a repune fiecare ciob la locul lui. Acest sfânt tablou, vindecat în întregime, El îl arată fiecărui ciob separat care se crede un tablou în sine. El îi oferă fiecăruia Identitatea lui, reprezentată de întregul tablou, şi nu de micul ciob cu care a insistat el că se identifică. Iar, când va vedea acest tablou, se va recunoaşte pe el însuşi. Dacă nu împărtăşeşti visul de rău al fratelui tău, acesta e tabloul pe care îl va pune miracolul în golul infim, lăsat curat de toate seminţele păcatului şi ale bolii. Iar aici Tatăl Îşi va primi Fiul, pentru că Fiul Lui a fost binevoitor cu el însuşi.

9. Îţi mulţumesc, Tată, pentru că ştiu că vei veni să umpli fiecare gol infim ce stă între cioburile preasfântului Tău Fiu. Sfinţenia Ta, deplină şi perfectă, stă în fiecare dintre ele. Şi se unesc pentru că ce e într-unul e în toate. Cât de sfânt e cel mai mic fir de nisip, când recunoşti că face parte din portretul întregit al Fiului lui Dumnezeu! Formele pe care par să le ia aceste cioburi nu înseamnă nimic. Căci întregul e în fiecare dintre ele. Şi fiecare aspect al Fiului lui Dumnezeu este acelaşi cu fiecare altă parte.

10. Să nu te alături viselor fratelui tău, ci uneşte-te cu el, iar, unde te uneşti cu Fiul Lui, acolo e şi Tatăl. Cine caută substitute când percepe că nu a pierdut nimic? Cine ar vrea să aibă parte de „binefacerile" bolii când a primit simpla fericire a sănătăţii? Ce a dat Dumnezeu nu poate fi o pierdere, iar ce nu vine de la El nu are efecte. Ce ai putea să percepi atunci în spaţiul gol? Seminţele bolii provin din convingerea că bucuria e în separare şi că renunţarea la ea ar fi un sacrificiu. Dar, când nu insişti să vezi în spaţiul gol ce nu există, miracolele nu pot să nu rezulte. Tot ce îţi cere Vindecătorul Fiului lui Dumnezeu este disponibilitatea de-a te desprinde de iluzii. El va pune miracolul vindecării unde au fost seminţele bolii. Şi nu va fi nicio pierdere, ci numai câştig.

V. Alternativa Ia visele de frică

1. Ce altceva e un sentiment de boală decât un sentiment de limitare? De dezbinare şi de separare *de* ceva ? Un gol perceput între fratele tău şi tine; un gol văzut acum ca sănătate? Aşa că binele se vede în afară; răul, înăuntru. Iar boala e separarea sinelui de bine şi ţinerea răului înăuntru. Dumnezeu este Alternativa la visele de frică. Cine se face părtaş la ele nu poate să Îl împărtăşească pe El. Dar cine îşi retrage mintea de la împărtăşirea lor *chiar* Îl împărtăşeşte. Nu există altă posibilitate. Nimic nu poate să existe dacă nu îl împărtăşeşti. Iar tu exişti pentru că Dumnezeu Şi-a împărtăşit Voia cu tine, ca şi creaţia Lui să poată crea.

2. Tocmai împărtăşirea viselor de rău - de ură şi răutate, de amărăciune şi moarte, de păcat şi suferinţă şi durere şi pierdere - le conferă realitate. Neîmpărtăşite, sunt percepute lipsite de înţeles. Frica dispare din ele pentru că nu le-ai susţinut. Unde nu mai este frică, iubirea trebuie să vină, pentru că nu există decât aceste alternative. Unde apare una, cealaltă dispare. Şi cea pe care o împărtăşeşti devine singura pe care o ai. O ai pe cea pe care o accepţi, pentru că e singura pe care ţi-o doreşti.

3. Nu împărtăşeşti vise de rău dacă îl ierţi pe cel care visează şi percepi că el nu este visul pe care l-a făcut. În felul acesta, el nu poate face parte din visele tale, de care sunteţi liberi amândoi. Iertarea separă visătorul de visul de rău şi îl eliberează astfel. Aminteşte-ţi că, dacă împărtăşeşti un vis de rău, vei crede că eşti visul pe care îl împărtăşeşti. Şi, frică fiindu-ţi de acesta, nu vei vrea să îţi cunoşti propria Identitate, crezând că e ceva înfricoşător. Şi îţi vei nega Sinele, şi vei călca pe un pământ străin pe care Creatorul tău nu l-a făcut şi unde pari să fii ceva ce nu eşti. Te vei război cu Sinele tău, care pare să fie duşmanul tău; şi îţi vei ataca fratele, ca parte din ce urăşti. Nu există niciun compromis. Fie eşti Sinele tău, fie eşti o iluzie. Ce poate fi între iluzie şi adevăr? O cale de mijloc, unde poţi să fii un lucru ce nu eşti, trebuie să fie un vis şi nu poate să fie adevărul.

4. Ai conceput ca un gol infim între iluzii şi adevăr să fie locul unde ţi se găseşte toată siguranţa şi unde lucrul făurit de tine îţi ascunde bine Sinele. Aici se stabileşte o lume bolnavă, aceasta fiind lumea pe care o percep ochii trupului. Aici sunt sunetele pe care le aude, vocile pe care urechile lui au fost făcute să le audă. Însă sunetele şi imaginile pe care le poate percepe trupul sunt lipsite de înţeles. Căci nu poate să audă, nici să vadă. Nu ştie ce *înseamnă* să vezi, nici *la ce* ţi-ar servi să auzi. E la fel de incapabil să perceapă pe cât este să judece, să înţeleagă sau să cunoască. Ochii lui sunt orbi, urechile lui sunt surde. Nu poate să gândească şi, de aceea, nu poate să aibă efecte.

5. Ce a creat Dumnezeu pentru a se îmbolnăvi? Şi ce poate să existe din ce nu a creat El? Să nu îţi laşi ochii să întrezărească vise, nici urechile să stea martore la iluzii. Au fost făcuţi să vadă o lume care nu există; să audă voci care nu pot scoate niciun sunet. Există însă alte sunete şi alte imagini, care pot fi văzute, auzite şi înţelese. Căci ochii şi urechile sunt simţuri fără simţ, care nu fac decât să relateze ce văd şi ce aud. Nu ele văd şi aud, ci tu, care îmbini fiece pic, strop şi grăunte de dovadă fără sens, şi faci un martor la lumea pe care o vrei. Nu lăsa ochii şi urechile trupului să perceapă aceste nenumărate frânturi văzute în golul pe care ţi l-ai închipuit, şi să îl convingă pe cel ce le-a făcut că închipuirile lui au realitate.

6. Creaţia probează realitatea pentru că împărtăşeşte funcţia împărtăşită de întreaga creaţie. Nu e făcută din cioburi mici de sticlă, o aşchie de lemn, poate un fir sau două, îmbinate toate să îi ateste valoarea de adevăr. Realitatea nu depinde de aşa ceva. Nu există gol care să separe adevărul de vise şi de iluzii. Adevărul nu le-a lăsat niciun spaţiu în niciun loc şi în niciun timp. Căci umple fiecare loc şi fiecare timp, şi le face complet indivizibile.

7. Tu, care crezi că există un gol infim între fratele tău şi tine, nu vezi că tocmai aici sunteţi ca nişte prizonieri într-o lume percepută ca existând aici. Lumea pe care o vezi nu există, pentru că locul unde o percepi nu e real. Golul este învăluit cu grijă în ceaţă; tablouri înnegurate se ridică să îl acopere cu forme vagi şi incerte, cu contururi schimbătoare, de-a pururea nesigure şi insubstanţiale. Dar în spaţiul gol nu e nimic. Nu există nici secrete teribile, nici morminte întunecate unde groaza se ridică din oasele morţii. Priveşte golul infim, şi vei vedea inocenţa şi lipsa de păcat pe care le vei vedea în tine, când îţi vei pierde frica de-a recunoaşte iubirea.

VI. Legămintele secrete

1. Cine pedepseşte trupul e dement. Căci aici se vede golul cel infim, şi totuşi, nu este aici. El nu s-a judecat singur, nici nu s-a făcut ceva ce nu e. Nu urmăreşte să facă bucurie din durere şi nu caută plăcere de durată în ţărână. Nu îţi spune care este rostul lui şi nu poate înţelege la ce serveşte. El nu victimizează, căci nu are voinţă, nici preferinţe şi nici dubii. Nu se întreabă ce este. Aşa că nu are de ce să fie cuprins de rivalitate. Poate fi victimizat, dar nu se poate simţi victimă. Nu acceptă niciun rol, dar face ce i se spune, fără să atace.

2. Să faci răspunzător de văz un lucru ce nu poate să vadă şi să îl învinuieşti pentru sunetele care nu îţi plac, deşi nu poate să audă, e chiar un punct de vedere lipsit de orice noimă. El nu suferă ca urmare a pedepsei pe care i-o aplici, pentru că nu simte. Se poartă în modurile în care vrei să se poarte, dar nu e cel care alege niciodată. Nu se naşte şi nu moare. Nu poate decât să urmeze, fără ţintă, făgaşul pe care a fost pus. Şi, dacă se schimbă făgaşul respectiv, merge la fel de uşor într-altă parte. Nu părtineşte şi nu judecă drumul pe care îl străbate. Nu percepe goluri, pentru că nu urăşte. Poate fi folosit pentru ură, dar nu poate fi făcut să urască drept urmare.

3. Trupul nu ştie lucrul de care te temi şi pe care îl urăşti şi deteşti şi vrei. Tu îl trimiţi să caute separare şi să fie separat. Iar apoi îl urăşti, nu pentru ce este, ci pentru întrebuinţările pe care i le-ai dat. Ţi-e silă de ce vede şi aude, şi îi urăşti fragilitatea şi micimea. Şi deteşti faptele lui, şi nu pe ale tale. El vede şi trece la fapte pentru *tine.* Îţi aude vocea. Şi e fragil şi mic pentru că aşa vrei tu. Pare să te pedepsească şi să îţi merite, de aceea, ura pentru limitele pe care ţi le aduce. Dar tu ai făcut din el un simbol al limitelor pe care vrei să le aibă şi să le vadă şi să le respecte mintea ta.

4. Trupul reprezintă golul dintre părticica minţii pe care o numeşti a ta şi tot ce rămâne din ce îţi aparţine în realitate. Îl urăşti, dar crezi că e sinele tău şi că, fără el, sinele tău ar fi pierdut. Acesta este legământul secret pe care l-ai făcut cu fiecare frate care vrea să meargă separat. Acesta este jurământul secret pe care îl faci din nou, de fiecare dată când te percepi atacat. Nimeni nu poate suferi dacă nu se vede atacat şi pierzând prin atac. Fiecare angajament făcut faţă de boală rămâne neafirmat şi neauzit în conştient. Dar este o făgăduinţă făcută altcuiva să fii rănit de el şi să îl ataci la rândul tău.

5. Boala e vărsarea mâniei asupra trupului, ca să îl doară. E efectul evident a ce s-a făcut în secret, în consens cu dorinţa secretă a altcuiva de-a fi separat de tine, după cum vrei să fii şi tu separat de el. Dacă nu cădeţi de acord că doriţi acest lucru amândoi, nu va putea avea efecte. Cine spune „Nu există discontinuitate între mintea mea şi a ta" s-a ţinut de făgăduinţa lui Dumnezeu, şi nu de micul său jurământ de-a rămâne de-a pururi credincios morţii. Şi, prin vindecarea lui, se vindecă fratele lui.

6. Aceasta să fie înţelegerea ta cu fiecare: să fii una cu el, şi nu separat. Iar el se va ţine de făgăduinţa pe care ai făcut-o cu el, pentru că este cea pe care *I*-a făcut-o el lui Dumnezeu, şi Dumnezeu lui. Dumnezeu Se ţine de făgăduinţele Sale; Fiul Lui se ţine de ale lui. Când l-a creat, Tatăl lui a spus: „Eşti de-a pururea iubit de Mine şi Eu de tine. Fii ca Mine de desăvârşit, căci nu poţi fi separat de Mine niciodată". Fiul Lui nu îşi aduce aminte că a răspuns: „Aşa voi fi", deşi s-a născut chiar în făgăduinţa aceea. Dar Dumnezeu îi aduce aminte de ea de fiecare dată când nu împărtăşeşte o făgăduinţă de-a fi bolnav, ci îşi lasă mintea să fie vindecată şi unificată. Legămintele lui secrete sunt lipsite de putere înaintea Voii lui Dumnezeu, ale Cărui făgăduinţe le împărtăşeşte. Şi ce pune el în loc nu este voia lui, a celui ce s-a făgăduit lui Dumnezeu pe el însuşi.

VII. Arca siguranţei

1. Dumnezeu nu cere nimic, iar Fiul Său, ca El, nu trebuie să ceară nimic. Căci nu lipseşte nimic din el. Un spaţiu neumplut, un gol infim, ar fi o lipsă. Şi numai acolo ar putea să îi lipsească ceva ce nu are. Un spaţiu în care Dumnezeu nu este, un gol între Tată şi Fiu nu e Voia Niciunuia dintre Cei

Ce au făgăduit să fie un tot unitar. Făgăduinţa lui Dumnezeu este o făgăduinţă faţă de El Însuşi, şi nu e nimeni care să poată fi fals faţă de ce voieşte El ca parte din ce este El. Făgăduinţa Lui că nu există niciun gol între El şi ce este El nu poate să fie falsă. Ce voie poate să despartă ceea ce trebuie să fie un tot unitar, un tot în a Cărui Întregime nu poate să existe niciun gol?

2. Frumoasa relaţie pe care o ai cu toţi fraţii tăi e o parte din tine pentru că e o parte din Dumnezeu Însuşi. Nu eşti oare bolnav dacă îţi negi întregimea şi sănătatea, Sursa de ajutor, Chemarea la vindecare şi Chemarea la a vindeca? Mântuitorul tău aşteaptă vindecare, iar lumea aşteaptă odată cu el. Iar tu nu eşti separat de ea. Căci vindecarea va fi una sau deloc, tocmai în unitatea ei găsindu-se vindecarea. Ce altceva ar putea corecta separarea decât opusul ei? Nu există cale de mijloc în niciun aspect al mântuirii. Fie o accepţi total, fie nu o accepţi. Ce e neseparat trebuie să fie unit. Iar ce e unit nu poate să fie separat.

3. Fie există un gol între fratele tău şi tine, fie sunteţi un tot unitar. Nu există cale de mijloc, nici altă opţiune, nici loialitate de împărţit între cele două. O loialitate împărţită nu e decât o dovadă de necredinţă faţă de amândouă, făcându-te să te învârtejeşti şi să te agăţi incert de orice pai ce pare să îţi promită o oarecare uşurare. Dar cine îşi clădeşte casa pe un fir de pai, şi poate să se bizuie pe ea ca adăpost împotriva vântului? Îţi poţi face din trup o astfel de casă, pentru că îi lipseşte temelia în adevăr. Şi totuşi, datorită acestui lucru, poţi să vezi că nu e casa ta, ci doar un mijloc de-a te ajuta să ajungi la casa în care şade Dumnezeu.

4. Având un *asemenea* scop, trupul se vindecă. Nu e folosit să stea mărturie pentru visul de separare şi de boală. Nici nu e învinuit fără rost pentru ce nu a făcut. El ajută la vindecarea Fiului lui Dumnezeu şi, în acest scop, nu poate fi bolnav. Nu se va angaja la scopuri ce nu îţi aparţin, iar tu ai ales să nu fie bolnav. Toate miracolele se bazează pe această alegere şi ţi se dau în clipa în care o faci. Nicio formă de boală nu este imună, pentru că alegerea nu poate fi făcută la nivelul formei. Alegerea bolii pare să fie a unei forme, dar ea e una, ca şi opusul ei. Şi eşti bolnav sau sănătos, în consecinţă.

5. Dar nu de unul singur. Lumea aceasta nu e decât visul că poţi fi singur şi că poţi gândi fără să îi afectezi pe cei ce sunt separaţi de tine. Să fii singur trebuie să însemne că eşti separat şi, dacă eşti, nu poţi să nu fii bolnav. Asta pare să demonstreze că trebuie să fii separat. Dar nu înseamnă decât că ai încercat să te ţii de făgăduinţa de-a fi credincios necredinţei. Dar necredinţa este boală. Aidoma casei clădite pe un fir de pai. Luată izolat, pare destul de solidă şi de rezistentă. Dar stabilitatea ei nu poate fi judecată separat de temelia ei. Dacă se sprijină pe paie, nu e nevoie să mai blochezi uşa, să încui ferestrele şi să tragi zăvoarele. Vântul o va răsturna, iar ploaia va veni şi o va duce pe apa sâmbetei.

6. Ce rost are să îţi cauţi siguranţa în ceva făcut pentru pericol şi pentru frică? De ce ai împovăra-o cu şi mai multe zăvoare şi lanţuri şi ancore greoaie, când slăbiciunea ei nu constă în ea însăşi, ci în fragilitatea infimului gol de nimic pe care stă? Ce poate fi sigur dacă se sprijină pe o umbră? Ţi-ai construi oare casa pe ceva ce se va prăbuşi sub greutatea unei pene?

7. Casa ta e clădită pe sănătatea fratelui tău, pe fericirea lui, pe lipsa lui de păcat şi pe tot ce i-a făgăduit Tatăl lui. Nicio făgăduinţă secretă făcută în schimb de tine nu a zguduit Temelia casei lui. Vânturile o vor bate şi ploaia o va lovi, dar fără efect. Lumea va fi măturată, şi totuşi, casa aceasta va sta în picioare de-a pururi, pentru ca puterea ei nu stă numai în ea. Ea e o arcă a siguranţei, sprijinindu-se pe făgăduinţa lui Dumnezeu că Fiul Său este de-a pururea în siguranţă în El. Ce gol se poate vârî între siguranţa acestui adăpost şi Sursa ei? De aici, trupul poate fi văzut ca fiind ceea ce este şi ca având o valoare nici mai mică, nici mai mare decât măsura în care poate fi folosit pentru a-i da drumul Fiului lui Dumnezeu la casa lui. Şi, cu scopul acesta sfânt, trupul devine o casă a sfinţeniei o vreme, pentru că împărtăşeşte cu tine Voia Tatălui tău.

Capitolul 29
TREZIREA

I. Umplerea golului

1. Nu există timp, loc sau stare din care să lipsească Dumnezeu. Nu există nimic de temut. Nu există nicio posibilitate de a concepe un gol în întregimea care e a Lui. Compromisul pe care l-ar reprezenta golul cel mai mic şi mai infim în veşnica Lui Iubire e întru totul imposibil. Căci ar însemna că Iubirea Lui poate cuprinde chiar şi un strop de ură, că blândeţea Lui se poate preface uneori în atac şi că veşnica Lui răbdare poate uneori să Îl părăsească. Crezi toate aceste lucruri când percepi un gol între fratele tău şi tine. Cum ai putea să te încrezi, atunci, în El? Căci Iubirea Lui trebuie să fie înşelătoare. Aşa că fii precaut: nu Îl lăsa să Se apropie prea mult, şi lasă între tine şi Iubirea Lui un gol prin care vei putea să scapi dacă va trebui să fugi.

2. Aici se vede cel mai clar frica de Dumnezeu. Căci iubirea *chiar* că e perfidă cu cei care se tem, din moment ce frica şi ura nu pot fi despărţite niciodată. Cui urăşte nu poate să nu îi fie frică de iubire şi trebuie, de aceea, să îi fie frică de Dumnezeu. E sigur că nu ştie ce înseamnă iubirea. Îi este frică să iubească şi îi place să urască, şi crede, prin urmare, că iubirea este înfricoşătoare şi că ura e iubire. Aceasta e consecinţa pe care trebuie să le-o aducă golul infim celor care ţin la el şi care cred că este mântuirea şi speranţa lor.

3. Frica de Dumnezeu! Cel mai mare obstacol peste care trebuie să se reverse pacea nu a dispărut încă. Celelalte au trecut, dar acesta rămâne să îţi mai pună piedici în cale şi să îţi facă drumul spre lumină să pară întunecat şi înfricoşător, primejdios şi sumbru. Luaseşi hotărârea că fratele tău ţi-e duşman. Poate ţi-e uneori prieten, dacă interesele voastre separate v-au făcut posibilă prietenia pentru scurt timp. Dar nu fără perceperea unui gol între tine şi el, ca nu cumva să se prefacă din nou într-un duşman. L-ai lăsat să se apropie şi ai sărit iute înapoi; când te-ai apropiat, el s-a retras de îndată. O prietenie prudentă, cu orizont limitat şi atent restrânsă cantitativ, a devenit pactul pe care îl încheiaseşi cu el. Aşa aţi avut parte amândoi de o antantă cu rezerve, în care aţi căzut de acord să păstraţi intactă o clauză de separare. Şi nerespectarea ei a fost considerată o încălcare nepermisă a pactului.

4. Golul dintre fratele tău şi tine nu este spaţiul dintre două trupuri separate. Şi doar pare să despartă minţile voastre separate. E simbolul unei făgăduinţe de-a vă întâlni când preferaţi şi de-a vă separa până alegeţi să vă întâlniţi din nou. Şi atunci trupurile voastre par să intre în contact, şi să reprezinte astfel un loc de întâlnire şi de întrunire. Dar fiecare vă puteţi vedea de drum. Veţi cădea de acord să vă întâlniţi din când în când, cu condiţia că aveţi „dreptul" să vă separaţi şi să staţi despărţiţi în intervale de separare, care vă protejează de „sacrificiul" iubirii. Trupul te mântuieşte, căci scapă de sacrificiul total şi îţi dă timp să îţi reclădeşti sinele separat, pe care chiar îl crezi diminuat când îţi întâlneşti fratele.

5. Trupul nu ţi-ar putea separa mintea de a fratelui tău decât dacă ai vrea să fie cauza separării şi a distanţei văzute între fratele tău şi tine. Aşa îi atribui o putere pe care nu o are. Iată în ce constă puterea pe care o are asupra ta. Căci crezi acum că determină când îţi vei întâlni fratele şi că îţi limitează capacitatea de-a intra în comuniune cu mintea fratelui tău. Îţi spune acum unde să mergi şi cum să mergi acolo, ce poţi să întreprinzi şi ce nu poţi să faci. Îţi dictează ce poate sănătatea lui să tolereze, şi ce îl va obosi şi îmbolnăvi. Iar slăbiciunile lui „inerente" stabilesc limitele la ce vei face, şi îţi ţin scopul limitat şi slab.

6. Trupul se va adapta la asta, dacă aşa vrei tu. Nu va îngădui decât limitate dedări la „iubire", cu intervale de ură între ele. Şi va dispune când să „iubeşti" şi când să te retragi în sânul fricii, pentru mai multă siguranţă. Va fi bolnav pentru că nu ştii ce înseamnă să iubeşti. Aşa că precis vei folosi greşit toate împrejurările şi pe toţi cei pe care îi întâlneşti, şi vei vedea în ei un scop care nu este al tău.

7. Nu iubirea cere sacrificiu. Ci frica pretinde sacrificiul iubirii, căci frica nu poate sta în prezenţa iubirii. Ca să se menţină ura, iubirea trebuie să fie un lucru de temut; prezentă numai uneori, iar alteori absentă. În felul acesta, iubirea pare perfidă, pentru că pare să vină şi să plece la voia întâmplării, neoferindu-ţi stabilitate. Tu nu vezi cât de limitată şi de slabă este loialitatea ta, şi cât de des i-ai cerut iubirii să plece şi să te lase în „pace", singur şi liniştit.

8. Trupul, care nu ştie de obiective, e scuza ta pentru obiectivele nestatornice pe care le deţii şi pe care constrângi trupul să le menţină. Ţie nu ţi-e frică de slăbiciunea lui, ci de lipsa lui de putere *sau* de slăbiciune. Oare nu vrei să ştii că nimic nu stă între fratele tău şi tine? Nu vrei să ştii că nu există niciun gol în spatele căruia să te poţi ascunde? Cei ce învaţă că mântuitorul lor nu mai e duşmanul lor suferă un şoc. Când învaţă că trupul nu este real, li se stârneşte o oarecare circumspecţie. Şi apar nuanţe de frică aparentă în jurul mesajului voios: „Dumnezeu este Iubire".

9. Dar tot ce se întâmplă când dispare golul e pace veşnică. Nimic mai mult şi nimic mai puţin. Fără frica de Dumnezeu, ce te-ar mai face să Îl abandonezi? Ce jucării sau fleacuri din acest gol te-ar mai putea reţine şi o clipă de la Iubirea Lui? Ai lăsa trupul să spună „nu" la chemarea Cerului, dacă nu te-ai teme că, prin găsirea lui Dumnezeu, ţi-ai găsi pierderea de sine? Şi totuşi, e posibil oare să îţi pierzi şinele găsindu-te?

II. Sosirea Oaspetelui

1. De ce nu ai percepe învăţătura că eşti liber ca pe o eliberare de suferinţă? De ce nu ai aclama adevărul în loc să îl priveşti ca pe un duşman? De ce îţi pare spinoasă, anevoioasă şi mult prea greu de parcurs o cale uşoară, marcată atât de clar, încât e imposibil să te pierzi? Oare nu se datorează faptului că o consideri drumul către iad, în loc să o vezi ca pe o cale simplă, fără sacrificii sau pierderi, de-a te afla în Cer şi în Dumnezeu? Până nu îţi dai seama că nu renunţi la nimic, până nu înţelegi că nu pierzi nimic, vei avea unele regrete în ce priveşte calea pe care ai ales-o. Şi nu vei vedea multele câştiguri pe care ţi le-a oferit alegerea făcută. Dar, deşi nu le vezi, ele există. Cauza lor a fost efectuată, iar ele trebuie să fie prezente acolo unde a intrat cauza lor.

2. Ai acceptat cauza vindecării, aşa că te-ai vindecat precis. Şi, vindecându-te, precis ţi-ai însuşit acum şi puterea de a vindeca. Miracolul nu e un lucru separat care are loc subit, ca un efect fără cauză. Şi nici nu e o cauză în sine. Dar trebuie să fie unde e cauza lui. Acum e cauzat, deşi nu e perceput încă. Iar efectele lui sunt prezente, deşi nu se văd încă. Uită-te acum înăuntru, şi nu vei vedea niciun motiv să regreţi, ci numai prilejuri să te bucuri şi să nutreşti speranţa păcii.

3. Zadarnică ţi-a fost încercarea de-a-ţi găsi speranţa păcii pe un câmp de luptă. Şi inutilă pretenţia de-a scăpa de păcatul şi durerea lucrului făcut tocmai pentru funcţia de-a păstra păcatul şi durerea. Căci durerea şi păcatul sunt o singură iluzie, aşa cum ura şi frica, atacul şi vinovăţia sunt şi ele doar una singură. Unde sunt fără cauză, efectele lor au dispărut, iar iubirea trebuie să ajungă oriunde nu sunt ele. De ce nu te bucuri? Eşti liber de durere şi boală, de suferinţă şi pierdere, şi de toate efectele urii şi ale atacului. Durerea nu mai e prietena ta, vinovăţia nu mai este dumnezeul tău, şi ar trebui să primeşti cu bucurie efectele iubirii.

4. Oaspetele tău *chiar* a sosit. L-ai chemat şi a venit. Nu L-ai auzit intrând, căci nu L-ai

primit cu bucurie deplină. Şi totuşi darurile Lui au venit odată cu El. Ţi le-a aşternut la picioare, iar acum te roagă să te uiţi la ele şi să le consideri ale tale. Are nevoie de ajutorul tău să le dea tuturor celor ce merg despărţiţi, crezând că sunt separaţi şi singuri. Vor fi vindecaţi când îţi vor accepta darurile, căci Oaspetele tău îi va întâmpina cu bucurie pe toţi ale căror picioare au atins pământul sfânt pe care stai şi pe care s-au aşternut darurile Lui pentru ei.

5. Tu nu vezi cât de mult poţi da acum, mulţumită tuturor darurilor pe care le-ai primit. Dar Cel Ce a intrat nu aşteaptă decât să vii unde L-ai invitat tu. Nu există alt loc unde să îşi poată găsi gazda, nici unde gazda Lui să se poate întâlni cu El. Şi nicăieri altundeva nu se pot obţine darurile Lui de pace şi bucurie, şi toată fericirea pe care o aduce Prezenta Lui. Căci ele sunt acolo unde e Cel Ce le-a adus cu El, să poată fi ale tale. Nu îţi poţi vedea Oaspetele, dar poţi să vezi darurile pe care le-a adus. Iar, când le vei privi, vei crede că acolo trebuie să fie şi Prezenţa Lui. Căci ce poţi să faci acum nu s-a putut face fără iubirea şi harul Prezenţei Lui.

6. Iată ce făgăduieşte Dumnezeu Cel viu: că Fiul Lui are viaţă şi că fiecare făptură e parte din el, şi că nimic altceva nu are viaţă. Lucrul căruia i-ai dat tu „viaţă" nu e viu, şi nu simbolizează decât dorinţa ta de-a fi viu separat de viaţă, viu în moarte, cu moartea percepută ca viaţă, iar vieţuirea, ca moarte. Aici, confuziile se ţin una după alta, căci lumea aceasta s-a bazat şi se bazează pe confuzie, şi pe nimic altceva. Baza ei nu se schimbă, deşi pare să fie într-o continuă schimbare. Iar starea aceasta ce e, dacă nu tocmai ce înseamnă a fi confuz? Pentru cei ce sunt confuzi, stabilitatea e lipsită de înţeles, iar transformarea şi schimbarea devin legea pe care îşi fondează vieţile.

7. Trupul nu se schimbă. El reprezintă visul şi mai mare că e posibil să te schimbi. Să te schimbi înseamnă să atingi o stare diferită de cea în care te-ai găsit mai înainte. În nemurire nu există schimbare, iar Cerul nu ştie de aşa ceva. Dar aici, pe pământ, ea are un scop dublu, căci poate fi făcută să predea lucruri opuse. Iar ele îl reflectă pe cel ce le predă. Trupul poate părea să se schimbe cu timpul, cu boala sau cu sănătatea, şi cu întâmplările ce par să îl modifice. Dar asta nu înseamnă decât că mintea rămâne neschimbată în privinţa scopului pe care crede că îl are trupul.

8. Boala este pretenţia ca trupul să fie un lucru ce *nu* e. Nonexistenţa lui e garanţia că *nu* se poate îmbolnăvi. În pretenţia ta ce îi cere să fie mai mult de atât stă ideea de boală. Căci cere ca Dumnezeu să fie mai puţin decât tot ce este El. Cum rămâne atunci cu tine, căci tocmai de la tine se cere acest sacrificiu? Căci I se spune că nu Îi mai aparţine o parte din El. El trebuie să Îşi sacrifice sinele tău şi, prin sacrificiul Lui, tu eşti făcut mai mult, iar El este împuţinat prin faptul că te pierde. Şi ce a dispărut din El devine dumnezeul tău, un dumnezeu ce te fereşte să nu faci parte din El.

9. Trupul de la care ceri să fie un dumnezeu va fi atacat pentru că nu i s-a recunoscut nonexistenţa. Aşa că pare să fie un lucru cu putere în sine. Ca lucru, poate fi considerat şi perceput ceva ce simte şi acţionează; ceva ce te ţine prizonier în propria-i strânsoare. El poate să nu reuşească să fie ce i-ai cerut să fie. Şi îl vei urî pentru micimea lui, fără să bagi de seamă că nereuşita lui nu constă în faptul că nu e mai mult decât ar trebui să fie, ci numai în nereuşita ta de a-i percepe nonexistenţa. Însă nonexistenţa lui e mântuirea ta, de care vrei să fugi.

10. Ca „lucru", i se cere trupului să Îi fie duşman lui Dumnezeu, înlocuind ce este El cu micimea şi limita şi deznădejdea. Pierderea *Lui* o sărbătoreşti când consideri trupul un lucru pe care îl iubeşti sau un lucru pe care îl urăşti. Căci, dacă El e suma lucrurilor toate, atunci ce nu este în El nici nu există, iar ce îl completează este nonexistenţa trupului. Mântuitorul tău nu este mort, nici nu stă în ce ai construit şi închinat, ca templu, morţii. El trăieşte în Dumnezeu; tocmai asta îl face mântuitorul tău, şi numai asta. Nonexistenţa trupului său îl scapă pe al tău de boală şi de moarte. Căci ce e al tău nu poate fi mai mult sau mai puţin decât ce e al său.

III. Martorii lui Dumnezeu

1. Nu îţi condamna mântuitorul pentru că se crede trup. Căci, dincolo de visele lui, este realitatea lui. Dar, înainte de a-şi putea aminti ce e, el trebuie să înveţe că este, mai întâi, mântuitor. Şi trebuie să îi mântuiască pe cei ce se vor mântuiţi. De mântuirea pe care ţi-o dă ţie depinde fericirea lui. Căci cine e mântuitor, dacă nu cel ce dă mântuire? Aşa învaţă că trebuie să o aibă, din moment ce-o poate da. Dacă nu dă, nu va şti că are, căci faptul că dă este dovada faptului că are. Numai cei ce cred că Dumnezeu este împuţinat prin puterea lor ar putea să nu înţeleagă că aşa şi trebuie să fie. Căci cine poate da dacă nu are şi cine poate pierde dând ce trebuie să sporească drept urmare?

2. Crezi că Tatăl S-a pierdut când te-a creat? Oare L-a slăbit faptul că Şi-a împărtăşit Iubirea? Oare L-a descompletat perfecţiunea ta? Sau eşti dovada faptului că El e perfect şi complet? Nu Îi nega martorul în visul pe care Fiul Lui îl preferă propriei lui realităţi. Fiul Lui trebuie să fie mântuitor de visul pe care l-a făcut ca să se elibereze de acesta. Trebuie să vadă pe altul ca netrup, una cu el, fără zidul construit de lume să despartă toate făpturile ce nu ştiu că trăiesc.

3. În visul trupurilor şi al morţii există totuşi o temă a adevărului, poate numai o scânteie mică, un spaţiu de lumină creat în întuneric, unde Dumnezeu continuă să strălucească. Nu te poţi trezi tu singur. Dar te poţi lăsa trezit. Poţi trece cu vederea visele fratelui tău. Îi poţi ierta iluziile atât de bine, încât devine mântuitorul ce te mântuieşte de visele tale. Iar, când îl vei vedea strălucind în spaţiul de lumină în care stă în întuneric Dumnezeu, vei vedea că Dumnezeu însuşi e unde este trupul său. În faţa acestei lumini, trupul trebuie să dispară, ca umbrele cele grele în faţa luminii. Întunericul nu poate alege să rămână. Venirea luminii înseamnă că a dispărut. Şi atunci, îţi vei vedea fratele în slavă şi vei înţelege ce anume umple golul de atâta vreme perceput a vă ţine despărţiţi. Acolo, în locul lui, martorul lui Dumnezeu a aşezat blânda cale a bunătăţii spre Fiul lui Dumnezeu. Celui pe care îl ierţi i se dă puterea să îţi ierte iluziile. Prin darul libertăţii pe care i-l dai lui, ţi se dă ţie.

4. Fă loc iubirii, pe care nu ai creat-o tu, dar pe care o poţi extinde. Pe pământ, asta înseamnă să îţi ierţi fratele, ca întunericul să se poată ridica din mintea ta. Când va veni la el lumina prin iertarea ta, el nu îşi va uita mântuitorul, lăsându-l nemântuit. Căci tocmai pe faţa ta a văzut lumina pe care vrea să şi-o ţină alături, în timp ce înaintează prin întuneric spre veşnica lumină.

5. Cât eşti de sfânt, de îţi poate fi mântuitor Fiul lui Dumnezeu, în toiul viselor de devastare şi dezastru! Uite cu câtă nerăbdare vine, iese din umbrele grele ce l-au ascuns, şi se răsfrânge asupra ta cu recunoştinţă şi iubire. El e el însuşi, dar nu de unul singur. Şi, aşa cum Tatăl lui nu a pierdut nimic din el când te-a creat pe tine, tot aşa lumina din el străluceşte şi mai tare din cauză că i-ai dat lumina ta, să îl mântuieşti de întuneric. Iar acum lumina din tine trebuie să fie la fel de strălucitoare ca lumina din el. Aceasta e scânteia ce licăreşte în vis, ca să îl poţi ajuta să se trezească şi să fii sigur că ochii lui în curs de trezire se vor opri asupra ta. Şi, în fericita lui mântuire, eşti mântuit tu.

IV. Rolurile din vise

1. Crezi oare că adevărul poate să nu fie decât nişte iluzii? Ele sunt vise *tocmai* pentru că nu sunt adevărate. Lipsa de adevăr ce le caracterizează pe toate devine baza miracolului, care înseamnă că ai înţeles că visele sunt vise şi că eliberarea nu e condiţionată de vis, ci numai de trezire. Poţi oare să păstrezi unele vise şi din altele să te trezeşti? Opţiunile nu sunt dacă vrei să păstrezi un vis sau altul, ci numai dacă vrei să trăieşti în vise sau să te trezeşti din ele. Iată de ce miracolul nu selectează unele vise pe care să le lase neatinse de binefacerile lui. Nu poţi să visezi unele vise şi din altele să te trezeşti, căci fie dormi, fie eşti treaz. Iar visarea însoţeşte numai una dintre aceste stări.

2. Visele care crezi că îţi plac te trag înapoi la fel de mult ca visele în care se vede frica. Căci fiecare vis nu e decât un vis de frică, indiferent ce formă pare să ia. Frica se vede înăuntru, în afară sau şi-şi. Sau poate fi disimulată într-o formă plăcută. Dar nu lipseşte din vis niciodată, căci frica este materialul din care sunt făcute toate visele. Deşi forma lor poate să se schimbe, nu pot fi făcute din altceva. Miracolul ar fi într-adevăr perfid dacă te-ar mai lăsa să îţi fie frică din cauză că nu ai recunoscut frica. Căci nu ai mai fi dispus să te trezeşti, lucrul pentru care miracolul netezeşte drumul.

3. În forma cea mai simplă, se poate spune că atacul e o reacţie la o funcţie neîndeplinită, în felul în care percepi tu funcţia. Poate fi în tine sau în altcineva, dar unde este percepută, acolo va fi şi atacată. Depresia sau atacul trebuie să fie tema fiecărui vis, căci sunt făcute din frică. Poleiala de plăcere şi bucurie în care pot fi învelite nu maschează decât superficial masivul sâmbure de frică în care stă esenţa lor. Iar miracolul pe acesta îl percepe, nu straturile în care este învelit.

4. Când te înfurii, nu e oare din cauză că cineva nu a reuşit să îndeplinească funcţia pe care i-ai alocat-o? Şi nu devine acesta „motivul" pentru care atacul tău este justificat? Visele ce crezi că îţi plac sunt cele în care funcţiile pe care le-ai dat au fost îndeplinite, iar nevoile pe care ţi le atribui sunt satisfăcute. Nu contează dacă sunt gata împlinite sau doar le vrei. Fricile se nasc tocmai din ideea că acestea există. Visele nu sunt vrute mai mult sau mai puţin. Ele sunt dorite sau nedorite. Şi fiecare în parte reprezintă o funcţie pe care ai atribuit-o tu, un obiectiv pe care *trebuie* să îl reprezinte - şi să îl atingă pentru tine - o întâmplare, un trup, un lucru. Dacă reuşeşte, crezi că îţi place visul respectiv. În caz că nu reuşeşte, crezi că visul este trist. Dar, dacă reuşeşte sau nu reuşeşte nu e sâmburele lui, ci numai stratul subţire care îl acoperă.

5. Cât de fericite ţi-ar deveni visele dacă nu ai fi cel ce dă rolul „potrivit" fiecărei figuri pe care o conţine visul. Numai ideea pe care ţi-o faci despre fiecare poate să nu reuşească, şi altă trădare nu există. Sâmburele viselor pe care le dă Spiritul Sfânt nu îl constituie niciodată frica. Straturile care îl acoperă pot să nu pară că se schimbă, dar semnificaţia lor s-a schimbat pentru că acoperă altceva. Percepţiile sunt determinate de scopul lor, în sensul că par a fi chiar rostul pe care îl au. O nălucă din vis ce te atacă devine un frate care îţi dă o şansă să ajuţi, dacă asta devine funcţia visului. Şi visele de tristeţe sunt astfel preschimbate în bucurie.

6. Ce rost are fratele tău? Nu ştii, căci ţi-e obscură propria ta funcţie. Să nu îi atribui un rol ce îţi închipui că ţi-ar aduce fericire ţie. Şi să nu încerci să îl răneşti când nu reuşeşte să preia rolul pe care i l-ai desemnat, în ce visezi că trebuia să fie viaţa ta. El cere ajutor în fiecare vis pe care îl are, iar tu ai ajutorul pe care să i-l dai, dacă vezi funcţia visului aşa cum o percepe Cel Ce poate să folosească toate visele ca mijloace în slujba funcţiei ce I s-a dat. Întrucât El iubeşte visătorul, şi nu visul, fiecare vis devine un prinos de iubire. Căci în inima fiecărui vis este Iubirea Lui faţă de tine, care luminează cu iubire orice formă ia.

V. Locaşul imuabil

1. Există un loc în tine în care toată lumea aceasta a fost dată uitării şi în care nu mai lâncezeşte amintirea păcatului şi a iluziei. Există un loc în tine în care timpul nu mai este şi în care se aud ecourile veşniciei. Există un loc de odihnă atât de liniştit, încât niciun sunet - cu excepţia unui imn de slavă Cerului - nu se ridică să îmbucure Dumnezeu Tatăl şi Fiul. Unde sălăşluiesc Amândoi, sunt amintiţi Amândoi. Şi, unde sunt Ei, e Cer şi pace.

2. Să nu crezi că Le poţi schimba locaşul. Căci Identitatea ta stă în Ei şi, unde sunt Ei, trebuie să fii întotdeauna. Imuabilitatea Cerului este în tine, atât de adânc în tine, încât toate câte sunt în lumea aceasta nu pot decât să treacă neobservate şi nevăzute. Infinitatea neclintită a păcii fără de

sfârşit te prinde blând în gingaşa ei îmbrăţişare, atât de puternică, de liniştită şi de senină în atotputernicia Creatorului ei, încât nimic nu poate tulbura sacrul Fiu al lui Dumnezeu de dinăuntru.

3. Iată rolul pe care ţi-l dă Spiritul Sfânt, ţie, ce stai şi stai după Fiul lui Dumnezeu, şi vrei să îl vezi cum se trezeşte şi se bucură. El e o parte din tine şi tu din el, pentru că este Fiul Tatălui său, şi nu are rostul pe care îl vezi tu în el. Nu ţi se cere decât să accepţi imuabilul şi veşnicul ce stau în el, căci acolo este Identitatea ta. Pacea din tine nu poate să nu se găsească în el. Şi fiecare gând de iubire pe care i-l oferi nu face decât să te apropie de trezirea ta la pace veşnică şi la bucurie fără de sfârşit.

4. Acest Fiu sacru al lui Dumnezeu este ca tine; oglinda Iubirii Tatălui sau faţă de tine, duiosul rapel la Iubirea Tatălui său, prin care a fost creat şi care stă şi acum în el şi în tine. În cea mai mare linişte, ascultă Vocea lui Dumnezeu din el şi las-O să îţi spună care e funcţia lui. A fost creat ca tu să fii întreg, căci numai cei întregi pot face parte din întregimea lui Dumnezeu, cea care te-a creat.

5. Nu există alt dar pe care să ţi-l ceară Tatăl decât acela de-a nu vedea în toată creaţia decât slava strălucită a darului ce ţi-l face. Priveşte-I Fiul, darul Lui desăvârşit, în care Tatăl lui străluceşte de-a pururi şi căruia i s-a dat toată creaţia, să fie a lui. Şi, din cauză că o are el, ţi s-a dat ţie, şi îţi vezi pacea acolo unde stă în el. Liniştea ce te înconjoară sălăşluieşte în el şi, din această linişte, vin visele fericite în care mâinile voastre se prind în inocenţă. Nu sunt nişte mâini ce încearcă să înhaţe vise de durere. Ele nu ţin sabia, căci nu se mai agaţă de fiece iluzie vană a lumii. Şi, goale fiind, primesc, în schimb, mâna unui frate în care stă întregimea.

6. Dacă ai cunoaşte slăvitul obiectiv de dincolo de iertare, nu te-ai mai agăţa de niciun gând, oricât de puţin ar părea să fi fost atins de rău. Căci ai înţelege cât de mult te costă să ţii ceva nedat de Dumnezeu în minţi ce pot face mâna să binecuvânteze şi să îl conducă pe Fiul lui Dumnezeu la casa Tatălui său. Nu vrei să fii prietenul lui, cel creat de Tatăl lui să fie casa Sa? Dacă Dumnezeu îl consideră demn de El, chiar vrei să îl ataci cu mâinile urii? Cine ar putea să se atingă de Cer cu mâinile pline de sânge, şi să spere că va găsi pacea Cerului? Fratele tău e convins că ţine de mână moartea. Să nu îl crezi. Învaţă, mai degrabă, cât de binecuvântat eşti tu, care îl poţi elibera, oferindu-i pur şi simplu mâna ta.

7. Ţi se dă un vis în care el e mântuitorul tău, şi nu duşmanul tău în ură. Ţi se dă un vis în care i-ai iertat toate visele de moarte; un vis de speranţă pe care îl împărtăşeşti cu el, în loc să visaţi, separat, rele vise de ură. De ce pare atât de dificilă împărtăşirea acestui vis? Căci, dacă visului nu îi dă funcţia Spiritul Sfânt, a fost făcut pentru ură şi va continua în slujba morţii. Fiece formă pe care o ia cere, într-un fel, moarte. Iar cei ce se pun în slujba domnului morţii au venit să slujească într-o lume separată, fiecare cu suliţa lui mititică şi cu sabia lui ruginită, să îşi ţină străvechile promisiuni că va muri.

8. Acesta este sâmburele de frică în fiecare vis ferit de întrebuinţarea pe care i-ar da-o Cel Ce vede o altă funcţie a viselor. Când visele sunt împărtăşite, ele îşi pierd funcţia de atac şi separare, chiar daca fiecare vis a fost făcut în acest scop. Şi totuşi, nu există nimic în lumea viselor care să rămână fără speranţa schimbării şi a îmbunătăţirii, căci nu aici se găseşte imuabilitatea! Să ne bucurăm că e aşa şi să nu căutăm veşnicul în lumea aceasta. Visele de iertare sunt mijloace de retragere din visarea unei lumi exterioare ţie. Şi duc, în final, dincolo de toate visele, la pacea vieţii eterne.

VI. Iertarea şi sfârşitul timpului

1. Cât eşti de dispus să îţi ierţi fratele? Cât de mult vrei pace în loc de nesfârşite chinuri, suferinţe şi dureri? Cele două întrebări sunt aceeaşi întrebare, dar sub altă formă. Iertarea este pacea ta, căci în ea îşi află sfârşitul separarea şi visul primejdiei şi al distrugerii, al păcatului şi al morţii, al nebuniei şi al omorului, al necazului şi al pierderii. Acesta este „sacrificiul" pe care îl cere mântuirea şi în

locul căruia oferă, cu bucurie, pace.

2. Nu te jura să mori, sfinte Fiu al lui Dumnezeu! Căci faci un târg de care nu poţi să te ţii. Fiul Vieţii nu poate fi ucis. Este nemuritor ca Tatăl lui. Ce este el nu poate fi schimbat. El e singurul lucru din tot universul care trebuie să fie una. Toate câte *par* veşnice vor avea un sfârşit. Stelele o să dispară, şi noaptea şi ziua nu vor mai fi. Toate lucrurile ce vin şi trec, mareele, anotimpurile şi vieţile oamenilor; toate lucrurile ce se schimbă cu timpul, şi înfloresc şi pălesc - nu vor reveni. Veşnicul nu se află unde a pus timpul capăt. Fiul lui Dumnezeu nu se poate schimba niciodată prin ce au făcut oamenii din el. Va fi aşa cum a fost şi cum este, căci timpul nu i-a hotărât destinul, nici nu i-a fixat ora naşterii şi a morţii. Iertarea nu îl va schimba. Dar timpul stă şi stă după iertare, ca lucrurile timpului să dispară, pentru că nu servesc la nimic.

3. Nimic nu supravieţuieşte propriului său scop. Dacă e conceput să moară, atunci va trebui să moară, dacă nu cumva nu îşi însuşeşte acest scop. Schimbarea e singura care se poate preface într-o binecuvântare aici, unde scopul nu e fix, oricât de imuabil pare să fie. Să nu crezi că poţi fixa un obiectiv diferit de scopul pe care ţi l-a dat Dumnezeu, şi să ţi-l stabileşti veşnic şi imuabil. Îţi poţi da un scop pe care nu îl ai. Dar nu poţi înlătura puterea de-a te răzgândi şi de-a vedea un alt scop acolo.

4. Schimbarea e cel mai mare dar pe care l-a dat Dumnezeu tuturor celor pe care vrei să le faci veşnice, să Se asigure că numai Cerul nu va pieri. Nu te-ai născut să mori. Nu te poţi schimba, pentru că funcţia ta a fost fixată de Dumnezeu. Toate celelalte obiective s-au stabilit în timp şi se schimbă ca să se păstreze timpul - toate, cu o singură excepţie. Iertarea nu urmăreşte să păstreze timpul, ci să îi pună capăt, când nu mai e util. Când nu mai are niciun scop, dispare. Şi, unde a părut a fi stăpân cândva, se redă acum deplina conştientizare a funcţiei stabilite de Dumnezeu pentru Fiul Său. Timpul nu poate pune capăt nici împlinirii ei, nici imuabilităţii ei. Nu există moarte pentru că viii împărtăşesc funcţia pe care le-a dat-o Creatorul lor. Funcţia vieţii nu poate fi aceea de-a muri. Ci trebuie să fie extinderea vieţii, ca să fie un tot unitar în vecii vecilor, fără sfârşit.

5. Lumea aceasta te va lega de mâini şi de picioare, şi îţi va ucide trupul numai dacă crezi că a fost făcută să îl răstignească pe Fiul lui Dumnezeu. Căci, deşi a fost un vis al morţii, nu e nevoie să o laşi să însemne asta pentru tine. Lasă să se schimbe *acest* lucru, şi toate câte sunt în lume vor trebui să se schimbe şi ele. Căci toate câte sunt aici se definesc doar prin rostul pe care vezi că îl au.

6. Cât de frumoasă e lumea al cărei scop este iertarea Fiului lui Dumnezeu! Cât de lipsită e de frică, cât de plină de fericire şi binecuvântare! Ce bucurie să rămâi un pic într-un loc atât de fericit! Şi nu poţi să uiţi, într-o astfel de lume, că *mai este* doar un pic până vine, încetişor, eternitatea - să ia locul timpului.

VII. Nu căuta în afara ta

1. Nu căuta în afara ta. Căci nu vei reuşi, şi vei plânge de fiecare dată când cade câte un idol. Cerul nu poate fi găsit unde nu e, şi nu poate fi pace decât acolo. Niciun idol la care te închini când te cheamă Dumnezeu nu va răspunde în locul Lui. Nu există alt răspuns cu care să îl poţi înlocui pe-al Lui, şi să găseşti fericirea pe care o aduce răspunsul Lui. Nu căuta în afara ta. Căci toată durerea ta provine, pur şi simplu, din căutarea zadarnică a lucrului pe care îl vrei, insistând unde trebuie să se afle. Şi dacă nu e acolo? Preferi să ai dreptate sau să fii fericit? Bucură-te că ţi se spune unde stă fericirea şi nu mai căuta altundeva. Nu vei reuşi. Dar ţi-e dat să cunoşti adevărul, şi nu să îl cauţi în afara ta.

2. Fiecare dintre cei ce vin aici mai trebuie să nutrească speranţa, iluzia persistentă sau visul că există ceva în afara lui care îi va aduce pace şi fericire. Dacă totul e în el, aşa ceva nu poate fi posibil. Aşa că, prin venirea lui, îşi neagă propriul adevăr de sine şi caută ce-ar fi mai mult decât totul,

ca şi cum s-ar fi desprins din tot o parte şi s-ar găsi acolo unde nu e restul. Iată scopul pe care îl acordă trupului: să îi caute ce îi lipseşte şi să îi dea ceea ce l-ar întregi. Aşa că umblă fără ţintă, căutând ceva ce nu poate să găsească, crezându-se ceea ce nu e.

3. Iluzia în care persistă îl va îmboldi să îşi caute o mie de idoli şi, dincolo de ei, încă o mie. Şi fiecare dintre ei îi va înşela aşteptările, toţi, cu o singură excepţie; căci va muri, şi nu înţelege că idolul pe care îl caută e doar propria lui moarte. Forma ei pare să fie în afara lui. Şi totuşi, el caută să îl ucidă pe Fiul lui Dumnezeu de dinăuntru şi să îşi dovedească victoria asupra lui. Acesta este scopul pe care îl are fiecare idol, căci acesta e rolul care i s-a desemnat şi, tot acesta, rolul pe care nu îl poate îndeplini.

4. De câte ori încerci să atingi un obiectiv în care rolul de beneficiar principal revine trupului, încerci să îţi prilejuieşti moartea. Căci crezi că poţi avea parte de lipsuri, iar lipsa *este* moarte. A sacrifica înseamnă a ceda şi, prin urmare, a duce lipsă şi a avea de pierdut. Şi, prin această cedare, se renunţă la viaţă. Nu căuta în afara ta. Căutarea presupune că nu eşti întreg pe dinăuntru şi că ţi-e frică să îţi vezi devastarea, dar preferi să cauţi în afara ta ce eşti.

5. Idolii trebuie să cadă *pentru că* nu au viaţă, iar ce e lipsit de viaţă este un semn al morţii. Ai venit să mori; te poţi aştepta să percepi altceva decât semnele morţii pe care o cauţi? Nicio tristeţe şi nicio suferinţă nu proclamă alt mesaj decât că s-a găsit un idol să reprezinte o parodie a vieţii, care - prin lipsa ei de viaţă - e moarte de fapt, concepută ca realitate şi înzestrată cu formă vie. Dar fiecare în parte se va clătina şi se va nărui şi se va putrezi, pentru că o formă de moarte nu poate să fie viaţă, iar ce s-a sacrificat nu poate fi întreg.

6. Toţi idolii acestei lumi au fost făcuţi să te oprească de la cunoaşterea adevărului lăuntric şi să îţi menţină loialitatea faţă de visul că trebuie să găseşti ce este în afara ta ca să fii fericit şi întreg. E zadarnic să te închini la idoli în speranţa păcii. Dumnezeu Se află înăuntru, iar întregimea ta stă în El. Niciun idol nu Îi ia locul. Nu apela la idoli. Nu căuta în afara ta.

7. Să uităm scopul lumii pe care i l-a dat trecutul. Căci, altfel, viitorul va fi ca trecutul, şi nu va fi decât o serie de vise deprimante, în care toţi idolii îţi înşeală aşteptările, unul câte unul, şi vezi pretutindeni moarte şi dezamăgire.

8. Pentru a schimba toate acestea, şi pentru a deschide un drum al speranţei şi al eliberării în ce a părut a fi un cerc nesfârşit al disperării, nu trebuie să faci altceva decât să decizi că nu ştii care este scopul lumii. Tu îi dai obiective pe care nu le are şi decizi, aşadar, la ce foloseşte. Tu încerci să vezi în ea un tărâm al idolilor aflat în afara ta, cu puterea de-a întregi ce este înăuntru împărţind ce eşti între afară şi înăuntru. Tu îţi alegi visele, căci ele reprezintă ce doreşti, perceput de parcă ţi s-ar fi şi dat. Idolii tăi fac ce vrei tu să facă şi au puterea pe care le-o atribui tu. Şi, în vis, îi urmăreşti zadarnic, pentru că vrei să îţi însuşeşti puterea lor.

9. Dar unde să fie visele, dacă nu într-o minte adormită? Oare poate reuşi un vis să confere realitate tabloului pe care îl proiectează în afara lui? Scuteşte-te de timp, fratele meu; învaţă la ce serveşte timpul. Şi grăbeşte sfârşitul idolilor, într-o lume întristată şi îmbolnăvită de vederea idolilor în ea. Mintea ta preasfântă e un altar închinat lui Dumnezeu, iar unde e El nu poate sta niciun idol. Frica de Dumnezeu nu e decât frica pierderii idolilor. Nu este frica pierderii realităţii tale. Dar ţi-ai făcut un idol din realitatea ta, pe care trebuie să îl aperi de lumina adevărului. Şi lumea toată devine mijlocul prin care idolul acesta poate fi mântuit. Aşa că mântuirea pare să ameninţe viaţa şi să ofere moarte.

10. Nu e aşa. Mântuirea urmăreşte să arate că nu există moarte, ci numai viaţă. Sacrificiul morţii nu e nicio pierdere. Un idol nu poate lua locul lui Dumnezeu. Lasă-L să îţi aducă aminte de Iubirea Lui faţă de tine şi nu căuta să Îi înăbuşeşti Vocea cu cântări de profundă disperare, psalmodiate idolilor tăi. Să nu îţi cauţi speranţa în afara Tatălui tău. Căci speranţa fericirii *nu* este disperarea.

VIII. Anticristul

1. Ce e un idol? Crezi că ştii? Căci idolii nu sunt recunoscuţi ca atare şi nu se vede niciodată că sunt ceea ce sunt. Aceasta e singura putere pe care o au. Scopul lor este obscur, şi sunt temuţi şi veneraţi, deopotrivă, *pentru că* nu ştii la ce servesc şi de ce au fost făcuţi. Un idol e o imagine a fratelui tău pe care vrei să o preţuieşti mai mult decât ce este el. Indiferent de forma lor, idolii sunt făcuţi ca el să poată fi înlocuit. Iată ce nu se percepe şi nu se recunoaşte niciodată. Indiferent dacă e vorba de un trup sau de un lucru, un loc, o situaţie sau o împrejurare, un obiect posedat sau dorit, sau un drept cerut sau dobândit, este acelaşi lucru.

2. Să nu te amăgească forma lor. Idolii nu sunt decât nişte substitute pentru realitatea ta. Într-un fel, crezi că îţi vor întregi micul sine, ca siguranţă într-o lume percepută periculoasă, cu forţe comasate împotriva încrederii tale de sine şi a liniştii tale sufleteşti. Ei au puterea să îţi completeze lipsurile şi să adauge valoarea pe care nu o ai. Nimeni nu crede în idoli dacă nu s-a prefăcut într-un rob al micimii şi al pierderii. Aşa că trebuie să caute, dincolo de micu-i sine, puterea de a-şi înălţa capul şi de-a se desprinde de toată nefericirea pe care o reflectă lumea. Aceasta e pedeapsa pentru că nu ai căutat în tine certitudinea şi calmul tihnit care te detaşează de lume şi te lasă să te desprinzi, în linişte şi pace.

3. Un idol e o impresie falsă sau o convingere falsă; o formă de anticrist ce constituie un gol între Cristos şi ce vezi tu. Un idol e o dorinţă, prefăcută într-un lucru tangibil, înzestrat cu formă şi perceput astfel real şi în afara minţii. El este însă tot un gând şi nu poate părăsi mintea care este sursa lui. Iar forma lui nu s-a desprins nici ea de ideea pe care o reprezintă. Toate formele de anticrist se opun lui Cristos. Şi cad în faţa chipului Său, ca un văl întunecat ce pare să te despartă de El şi să te lase singur, în întuneric. Lumina însă e acolo. Un nor nu stinge soarele. Tot aşa, nici vălul nu poate să alunge ce pare să despartă el, nici să întunece lumina însăşi câtuşi de puţin.

4. Această lume de idoli *este* un văl tras peste faţa lui Cristos, căci scopul ei e să îţi separe fratele de tine. Un scop sumbru şi înfricoşător, şi totuşi, un gând fără puterea de-a preschimba un singur fir de iarbă din ceva viu într-un semn al morţii. Forma lui nu e niciunde, căci sursa lui stă în partea minţii tale în care nu stă Dumnezeu. Unde e acest loc din care s-a exclus şi îndepărtat ce este pretutindeni? Ce mână se putea ridica să Îi oprească accesul chiar lui Dumnezeu? A cui voce I-ar putea cere să nu intre? „Mai-mult-ca-totul" nu e ceva care să te facă să tremuri şi să tresalţi de frică. Duşmanul lui Cristos nu este nicăieri. El nu poate lua nicio formă în care să fie vreodată real.

5. Ce e un idol? Nimic! El trebuie crezut înainte de-a părea să prindă viaţă şi trebuie investit cu putere ca să fie un lucru de temut. Viaţa şi puterea lui sunt darul celui care crede în el; iată ce redau miracolele unui lucru ce *are* o viaţă şi o putere demne de darul Cerului şi al păcii veşnice! Miracolul nu restabileşte adevărul, lumina pe care nu a stins-o vălul interpus. El doar ridică vălul şi lasă adevărul să se răsfrângă nestânjenit, fiind ce este. El nu trebuie crezut ca să fie ce este, căci, din moment ce-a fost creat, *este.*

6. Idolul se stabileşte crezând în el, iar, când nu mai crezi în el, idolul „moare". Iată ce este anticristul: ideea ciudată că există o putere mai presus de atotputernicie, un loc dincolo de infinit, un timp ce transcende veşnicia. Aici, lumea idolilor s-a stabilit prin ideea că puterea, locul şi timpul acesta primesc formă şi modelează lumea în care imposibilul s-a petrecut. Aici, nemuritorii vin să moară; atotcuprinzătorii, să sufere pierderi; veşnicii, să devină robi ai timpului. Aici se schimbă ce e de neschimbat; pacea lui Dumnezeu, de-a pururi dată tuturor făpturilor, cedează în faţa haosului. Iar Fiul lui Dumnezeu, desăvârşit, nepăcătos şi iubitor ca Tatăl lui, ajunge să urască pentru o vreme, să sufere

şi să moară în final.

7. Unde e un idol? Niciunde! Poate oare să existe un gol în ce e infinit, un loc în care timpul să poată întrerupe veşnicia? O pată de întuneric unde totul e lumină, o nişă sumbră desprinsă de ce e nesfârşit, nu *are* unde să fie. Un idol nu încape unde a pus Dumnezeu totul pentru totdeauna şi unde nu a lăsat loc decât pentru Voia Lui. Un idol trebuie să nu fie nimic şi niciunde, în timp ce Dumnezeu este totul şi pretutindeni.

8. Atunci, ce scop are un idol? La ce serveşte? Iată singura întrebare cu mai multe răspunsuri, fiecare în funcţie de cel căruia i s-a pus întrebarea. Lumea crede în idoli. Nimeni nu vine dacă nu i-a venerat şi dacă nu mai încearcă să găsească unul care să îi poată oferi un dar pe care realitatea nu îl conţine. Fiecare adorator de idoli nutreşte speranţa că zeităţile lui speciale îi vor da mai mult decât au alţii. Trebuie să îi dea mai mult. Nu contează din ce anume îi dau mai mult: mai multă frumuseţe, mai multă inteligenţă, mai multă bogăţie, sau chiar mai multă durere şi chin. Un idol serveşte, pur şi simplu, la a da mai mult din ceva. Iar, când eşuează unul, îi ia locul altul, cu speranţa de-a găsi mai mult din altceva. Să nu te amăgească formele pe care le ia acest „ceva". Un idol e un mijloc de-a obţine mai mult. Iar asta contrazice Voia lui Dumnezeu.

9. Dumnezeu nu are mai mulţi Fii, ci numai Unul. Cine poate să aibă mai mult şi cui i se poate da mai puţin? În Cer, Fiul lui Dumnezeu nu ar face decât să râdă dacă idolii i-ar putea tulbura pacea. Pentru *el* vorbeşte Spiritul Sfânt şi îţi spune că idolii nu au aici niciun scop. Căci nu vei putea să ai niciodată mai mult decât Cerul. Dacă Cerul e în tine, de ce ţi-ai căuta idoli care să împuţineze Cerul, ca să îţi dea mai mult decât v-a acordat Dumnezeu fratelui tău şi ţie, cei una cu El? Dumnezeu ţi-a dat tot ce există. Şi, ca să Se asigure că nu îl poţi pierde, a dat acelaşi lucru fiecărei făpturi. Aşa că fiecare făptură e o parte din tine, ca şi din El. Niciun idol nu te poate face să fii mai mult decât Dumnezeu. Dar nu te vei mulţumi niciodată să fii mai puţin.

IX. Visul de iertare

1. Robul idolilor e dispus să fie rob. Căci trebuie să fie dispus să se prosterne în faţa unui lucru fără viaţă şi să caute putere într-un lucru absolut neputincios. Ce i s-a întâmplat preasfântului Fiu dumnezeiesc de poate să îşi dorească aşa ceva: să îşi îngăduie să cadă mai jos decât pietrele de pe pământ şi să aştepte să îl ridice nişte idoli? Ascultă, aşadar, propria ta poveste în visul pe care l-ai făurit şi întreabă-te dacă nu e adevărat că nu îl crezi un vis.

2. Un vis de judecată a pătruns în mintea pe care a creat-o Dumnezeu perfectă ca El Însuşi. Şi, în acel vis, Cerul s-a preschimbat în iad, şi Dumnezeu, în duşmanul Fiului Său. Cum ar putea să se trezească din vis Fiul lui Dumnezeu? E un vis de judecată. Aşa că trebuie să nu judece, şi se va trezi. Căci visul va părea să dureze cât timp face el parte din vis. Să nu judeci, căci cel ce judecă va avea nevoie de idoli care să îl ferească de propria lui judecată. Şi nu va putea cunoaşte Sinele pe care L-a condamnat. Să nu judeci, căci o să faci din tine o parte a viselor de rău, în care idolii sunt „adevărata" ta identitate şi mântuirea ta de judecata pe care, cu groază şi vinovăţie, ai emis-o asupra ta.

3. Toate figurile din vis sunt idoli, făcuţi să te mântuiască de vis. Şi totuşi, fac parte tocmai din lucrul *de care* au fost făcuţi să te mântuiască. Aşa că idolul ţine visul viu şi groaznic, căci cine şi l-ar mai dori dacă nu ar fi îngrozit şi disperat? Iar idolul reprezintă aceste lucruri, aşa că venerarea lui este venerarea disperării şi a groazei, şi a visului din care provin aceste lucruri. Judecata e o nedreptate la adresa Fiului lui Dumnezeu, şi *este* drept ca oricine îl judecă să nu scape de pedeapsa pe care şi-a dat-o singur în visul pe care şi l-a făurit. Dumnezeu ştie de dreptate, nu de pedeapsă. Dar, în visul de judecată, tu ataci şi eşti condamnat; şi doreşti să fii robul idolilor, care sunt interpuşi între judecata ta şi

pedeapsa pe care o aduce.

4. În felul în care îl visezi tu, nu poate să fie mântuire în vis. Căci idolii trebuie să facă parte din el, ca să te mântuiască de ce crezi că ai făcut şi-ai dres ca să devii un păcătos şi să stingi lumina din tine. Copil micuţ, lumina nu s-a stins. Tu doar visezi, iar idolii sunt jucăriile cu care visezi că te joci. În afară de copii, cine mai are nevoie de jucării? Copiii se prefac că sunt stăpânii lumii şi dau jucăriilor puterea de-a se mişca, de-a vorbi, gândi, simţi şi comunica în locul lor. Dar tot ce par să facă jucăriile e în mintea celor ce se joaca cu ele. Ei sunt însă dornici să uite că au născocit visul în care jucăriile lor sunt lucruri reale, şi nu recunosc că dorinţele acestora sunt doar propriile lor dorinţe.

5. Coşmarele sunt vise copilăreşti, jucăriile s-au ridicat împotriva copilului care a crezut că le-a făcut reale. Dar poate un vis să atace? Sau poate o jucărie să crească mare şi periculoasă, cumplită şi feroce? Copilul crede că poate, pentru că se teme de gândurile lui şi le dă, în schimb, jucăriilor. Iar realitatea lor devine realitatea lui, pentru că par să îl mântuiască de propriile lui gânduri. În schimb, ele îi ţin gândurile reale şi vii, dar văzute ca în afara lui, unde se pot ridica împotriva lui din cauză că le-a trădat. El crede că are nevoie de ele ca să scape de gândurile lui, căci crede că gândurile sunt reale. Aşa că face o jucărie din orice, ca să îşi facă lumea să îi rămână în afară şi să se joace că el însuşi nu e decât o parte a ei.

6. Vine o vreme când copilăria trebuie depăşită şi lăsată în urmă pentru totdeauna. Nu căuta să reţii jucăriile copilăriei. Leapădă-te de toate, căci nu mai ai nevoie de ele. Visul de judecată e un joc de copii, în care copilul devine tatăl cel puternic, dar cu mica înţelepciune a unui copil. Ce îl răneşte e distrus; ce îl ajută e binecuvântat. Atâta doar că judecă totul ca un copil, care nu ştie ce îl răneşte şi ce îl va vindeca. Şi par să se întâmple lucruri rele, şi se teme de tot haosul unei lumi pe care o crede guvernată de legile făcute de el. Dar lumea reală rămâne neafectată de lumea pe care o crede el reală. Şi nici legile ei nu s-au schimbat din cauză că nu le înţelege el.

7. Şi lumea reală este tot numai un vis. Atâta doar că s-au schimbat figurile. Ele nu sunt considerate idoli ce trădează. E un vis în care nimeni nu e folosit ca substitut pentru altceva, nici nu e interpus între gândurile pe care le concepe mintea şi ce vede. Nimeni nu e folosit pentru ceva ce nu e, căci s-au lepădat toate lucrurile copilăreşti. Şi ce a fost cândva un vis de judecată s-a preschimbat acum într-un vis în care totul e bucurie, pentru că acesta e scopul pe care îl are. Numai vise de iertare pot să intre aici, căci timpul este pe sfârşite. Iar formele ce intră în vis sunt percepute acum ca fraţi, nu întru judecată, ci iubire.

8. Visele de iertare nu trebuie să dureze. Nu sunt făcute să separe mintea de ceea ce gândeşte. Nu caută să arate că visul e visat de altcineva. Şi, în aceste vise, se aude o melodie pe care şi-o aminteşte fiecare, deşi nu a mai auzit-o de dinainte de începerea timpului. Iertarea, odată deplină, aduce eternitatea atât de aproape, încât se poate auzi cântecul Cerului, nu cu urechile, ci cu sfinţenia care nu a părăsit niciodată altarul care îşi are mereu locul în adâncul Fiului lui Dumnezeu. Când reaude acest cântec, ştie că nu a fost moment în care să nu îl fi auzit. Şi unde este timpul, când s-au lepădat visele de judecată?

9. De câte ori te simţi cuprins de orice formă de frică - şi *eşti* cuprins de frică dacă nu ai sentimentul unei mulţumiri profunde, certitudinea că eşti ajutat, încredinţarea calmă că Cerul merge cu tine -, precis ţi-ai făcut un idol şi crezi că te va trăda. Căci, sub speranţa pe care o nutreşti că te va mântui, zace vinovăţia şi durerea trădării de sine, şi o incertitudine atât de profundă şi de amară, încât visul nu poate ascunde complet toată senzaţia ta că eşti osândit. Trădarea ta de sine trebuie să aibă ca rezultat frica, pentru că frica *este* judecată, ducând precis la căutarea frenetică a idolilor şi a morţii.

10. Visele de iertare îţi amintesc că trăieşti în siguranţă şi că nu te-ai atacat. Aşa că spaimele tale copilăreşti se risipesc şi visele devin un semn că ai întreprins un nou început, şi nu o altă încercare

de-a venera idoli şi de-a păstra atacul. Visele de iertare sunt blânde cu toţi cei ce figurează în vis. Aşa că îi aduc visătorului eliberarea deplină de visele fricii. El nu se teme de propria lui judecată, căci nu a judecat pe nimeni, nici nu a căutat să se elibereze prin judecată de ce trebuie să impună judecata. Şi în tot acest timp îşi aminteşte ce a uitat, când judecata îi părea singura cale de-a se mântui de pedeapsa ei.

Capitolul 30
NOUL ÎNCEPUT

Introducere

Programa cursului se concentrează acum asupra noului început. Obiectivul e clar, dar ai acum nevoie de metode concrete pentru a-l atinge. Viteza cu care poate fi atins depinde de un singur lucru: să fii dispus să exersezi fiecare pas. Fiecare dintre ei te va ajuta câte puţin, de fiecare dată când încerci să îl faci. Şi toţi paşii, la un loc, te vor conduce de la vise de judecată la vise de iertare, şi te vor scoate din durere şi frică. Ei nu sunt o noutate pentru tine, dar îţi sunt deocamdată mai mult nişte idei decât nişte reguli de gândire. Aşa că trebuie să îi exersăm un pic, până devin regulile după care trăieşti. Căutăm acum să facem din ele nişte deprinderi, ca să le ai la dispoziţie în caz de nevoie.

I. Reguli pentru luarea deciziilor

1. Deciziile sunt continue. Nu ştii întotdeauna când le iei. Dar, exersând puţin cu cele pe care le recunoşti, începe să se formeze o dispoziţie care te va ajuta şi în privinţa celorlalte. Nu e înţelept să te laşi preocupat de fiecare pas pe care îl faci. Dispoziţia potrivită, adoptată conştient de fiecare dată când te trezeşti, te va ajuta să înaintezi bine. Iar, dacă simţi o împotrivire viguroasă şi un interes slăbuţ, precis că nu eşti gata. *Nu te lupta cu tine.* Gândeşte-te, în schimb, ce fel de zi îţi doreşti şi spune-ţi că există un mod în care ziua de azi se va derula chiar aşa. Apoi încearcă din nou să ai ziua pe care o vrei.

2. (1) Punctul de plecare este următorul:

Astăzi nu voi lua decizii de unul singur.

Înseamnă că optezi să nu fii cel care judecă ce trebuie să faci. Dar trebuie să însemne, deopotrivă, că nu vei judeca situaţiile în care ţi se va cere să reacţionezi. Căci, dacă le judeci, ai stabilit după ce reguli să reacţionezi la ele. Şi atunci un alt răspuns nu poate să producă decât confuzie, incertitudine şi frică.

3. Iată cea mai mare problemă pe care o ai acum. Mereu iei decizii, şi numai *după aceea* te decizi să întrebi ce să faci. Iar ce auzi poate să nu rezolve problema aşa cum ai văzut-o mai întâi. Aşa ajungi să te temi, căci ce auzi contrazice ce percepi, aşa că te simţi atacat. Şi te înfurii, prin urmare. Există reguli după care aşa ceva nu se va întâmpla. Dar are loc la început, cât înveţi cum să auzi.

4. (2) Pe tot parcursul zilei, de câte ori îţi aduci aminte şi ai la dispoziţie un moment liniştit de reflecţie, repetă-ţi ce fel de zi îţi doreşti: ce vrei să simţi, ce vrei să ţi se întâmple şi prin ce vrei să treci, şi spune-ti:

Dacă nu iau decizii de unul singur, mi se va da tocmai ziua aceasta.

Aceste două metode, exersate bine, te vor ajuta să te laşi îndrumat fără frică, pentru că nu va apărea mai întâi nicio împotrivire care să devină mai apoi o problemă în sine.

5. Vor mai fi însă ocazii în care ai judecat deja. În aceste cazuri, răspunsul va provoca un atac, dacă nu îţi îndrepţi rapid mintea să dorească un răspuns viabil. Poţi să fii sigur că s-a întâmplat aşa dacă nu te simţi dispus să stai şi să ceri să ţi se răspundă. Înseamnă că ai decis de unul singur şi nu poţi să vezi întrebarea. Acum ai nevoie de un întăritor rapid înainte de-a întreba din nou.

6. (3) Aminteşte-ţi încă o dată ziua pe care o vrei şi recunoaşte că s-a petrecut ceva care nu face parte din ea. Iar apoi dă-ţi seama că ai pus o întrebare de unul singur şi că ai stabilit un răspuns în termenii tăi. Apoi spune-ţi:

Nu am nicio întrebare. Am uitat ce să decid.

Aşa anulezi termenii pe care i-ai stabilit şi laşi răspunsul să îţi arate care trebuie să fi fost întrebarea.

7. Încearcă să aplici această regulă fără întârziere, în ciuda împotrivirii tale. Căci te-ai şi înfuriat. Iar frica ta că ţi se va răspunde altfel de cum sună întrebarea în versiunea ta se va încinge, până crezi că ziua pe care o vrei e una în care primeşti răspunsul *tău* la întrebarea *ta.* Şi nu îl vei primi, căci ţi-ar ruina ziua, lipsindu-te tocmai de ceea ce îţi doreşti cu adevărat. Lucrul acesta poate fi foarte greu de sesizat, odată ce ai decis de unul singur ce reguli îţi prevestesc o zi fericită. Dar şi decizia aceasta poate fi desfăcută, prin metode simple pe care le poţi accepta.

8. (4) Dacă eşti chiar atât de refractar să primeşti, încât nici măcar nu te poţi rupe de întrebarea ta, poţi începe să te răzgândeşti în felul următor:

Cel puţin pot să decid că nu îmi place cum mă simt acum.

Atât măcar ţi-e evident şi îţi netezeşte calea pentru următorul pas uşor.

9. (5) Odată ce ai decis că nu îţi place cum te simţi, ce poate fi mai uşor de adăugat decât:

Şi sper, de aceea, că nu am avut dreptate.

Aceasta acţionează împotriva senzaţiei de împotrivire şi îţi aminteşte că ajutorul nu e ceva ce ţi se impune cu de-a sila, ci ceva ce vrei şi de care ai nevoie, pentru că nu îţi place cum te simţi. Această mică întredeschidere va fi de ajuns să te lase să înaintezi cu acei câţiva paşi suplimentari de care ai nevoie pentru a te lăsa ajutat.

10. Ai ajuns acum la un punct de cotitură, căci ţi-ai dat seama că vei avea de câştigat dacă ce ai decis tu nu va fi să fie. Până nu ajungi la acest punct, vei crede că, pentru a fi fericit, trebuie să ai dreptate. Dar ai acum măcar atâta judecată să vezi că ar fi mai bine pentru tine de nu ai avea dreptate.

11. (6) Acest mic grăunte de înţelepciune va fi suficient să te ducă mai departe. Nu eşti constrâns, ci doar speri să capeţi un lucru pe care îl vrei. Şi poţi să spui cu toată sinceritatea:

Vreau un alt mod de-a vedea ce văd acum.

Acum te-ai răzgândit în privinţa zilei şi ţi-ai amintit ce vrei de fapt. Scopul ei nu a mai fost umbrit de convingerea dementă că o vrei pentru a avea dreptate când nu ai. Aşa ajungi să conştientizezi că eşti gata să întrebi, căci nu poţi fi în conflict când ceri ce vrei şi vezi că nu ceri altceva.

12. (7) Acest ultim pas nu e decât admiterea faptului că nu te împotriveşti să fii ajutat. E afirmaţia unei minţi deschise, încă nesigure, dar dispuse să i se arate:

Poate că există un alt mod de-a vedea ce văd acum. Ce pot să pierd dacă întreb?

Acum poţi să pui o întrebare care are sens, aşa că şi răspunsul va avea sens. Şi nu i te vei împotrivi, căci vezi că tu eşti cel pe care îl va ajuta.

13. Precis ţi-e clar că ţi-e mai lesne să ai o zi fericită dacă nu laşi nefericirea să pătrundă. Dar pentru asta trebuie să exersezi regulile care te vor feri de ravagiile fricii. Odată dobândit acest antrenament, jalnicul vis de judecată se va desface pentru totdeauna. Dar, între timp, ai nevoie să exersezi regulile desfacerii lui. Să reexaminăm, aşadar prima dintre deciziile prezentate aici.

14. Am spus că poţi începe o zi fericită cu hotărârea de-a nu lua decizii de unul singur. Pare o adevărată decizie în sine. Şi totuşi, *nu poţi* lua decizii de unul singur. În realitate, singura întrebare este cu ce alegi să le iei. Asta e tot. Aşa că prima regulă nu este o constrângere, ci simpla enunţare a unui simplu fapt. Nu vei lua decizii de unul singur indiferent ce decizi. Căci sunt luate cu idoli sau cu Dumnezeu. Şi ceri ajutor de la anticrist sau de la Cristos, iar cel pe care îl alegi se va uni cu tine şi îţi va spune ce să faci.

15. Ziua ta nu e la întâmplare. E stabilită de cel cu care alegi să o trăieşti şi de felul în care îţi percepe fericirea prietenul a cărui povaţă ai căutat-o. Tu ceri întotdeauna sfaturi înainte de-a putea decide ceva. Înţelege acest lucru, şi vei putea să vezi că nu poate fi vorba aici nici de constrângeri, nici de motive să te împotriveşti că poţi fi liber. Nu ai cum să te eliberezi de ce trebuie să se întâmple. Iar, dacă crezi că ai cum, precis nu ai dreptate.

16. Şi regula a doua nu e decât un fapt. Căci tu şi sfătuitorul tău trebuie să cădeţi de acord în legătură cu ce vreţi înainte de-a putea să se producă. Tocmai acest acord permite să se întâmple toate. Nimic nu se poate produce fără o oarecare formă de întrunire, fie că e un vis de judecată, fie Vocea pentru Dumnezeu. Deciziile produc rezultate *pentru că* nu sunt luate izolat. Sunt luate de tine şi de sfătuitorul tău, pentru tine şi lume, totodată. Ziua pe care o vrei o oferi lumii, căci va fi ce ai cerut şi va întări regula sfătuitorului tău în lume. A cui împărăţie e lumea ta de azi? Ce fel de zi vei decide să ai?

17. Nu e nevoie decât de doi care să vrea să aibă parte azi de fericire, să i se promită lumii întregi. Nu e nevoie decât de doi care să înţeleagă că nu pot decide singuri, să li se garanteze că bucuria pe care au cerut-o va fi pe deplin împărtăşită. Căci au înţeles legea fundamentală care face decizia puternică şi îi dă toate efectele pe care le va avea vreodată. Nu e nevoie decât de doi. Aceştia doi sunt uniţi înainte de-a putea exista o decizie. Acesta să fie singurul rapel pe care îl ţii minte, şi vei avea ziua pe care o vrei şi pe care, având-o tu însuţi, o vei da lumii. Prin decizia de-a avea parte de o zi fericită, ţi-ai ridicat judecata pronunţată asupra lumii. Şi, după cum ai primit, trebuie să şi dai.

II. Libertatea voinţei

1. Nu înţelegi că a te împotrivi Spiritului Sfânt înseamnă a te lupta cu *tine*? El îţi spune doar voia ta; El vorbeşte pentru tine. În Divinitatea Lui e doar a ta. Şi tot ce cunoaşte El e doar cunoaşterea ta, păstrată pentru tine ca să poţi face voia ta prin El. Dumnezeu *cere* să faci voia ta. El Se uneşte cu *tine.* Nu Şi-a înălţat singur Împărăţia. Şi Cerul însuşi nu reprezintă decât voia ta, unde tot ce s-a creat e pentru tine. Niciun licăr de viaţă nu a fost creat decât cu asentimentul tău voios, după cum vrei să fie. Şi niciun Gând pe care l-a avut vreodată Dumnezeu nu ţi-a aşteptat decât binecuvântarea să se nască. Dumnezeu nu ţi-e duşman. Şi nu îţi cere decât să te audă că Îi spui „Prieten".

2. Cât de minunat este să îţi faci voia! Căci tocmai asta e libertatea. Nu există altceva care să se cheme vreodată cu numele libertăţii. Dacă nu îţi faci voia, nu eşti liber. Şi-ar lăsa Dumnezeu Fiul fără ce şi-a ales? Dumnezeu S-a asigurat că nu îţi vei pierde niciodată voia, când ţi-a dat Răspunsul Lui perfect. Ascultă-L acum, să ţi se aducă aminte de Iubirea Lui şi să îţi înveţi voia. Dumnezeu nu vrea ca Fiul Lui să devină prizonierul unor lucruri pe care nu şi le doreşte. El îţi voieşte libertatea cot la cot cu tine. Iar a I te împotrivi înseamnă a face o alegere împotriva ta şi a alege să fii încătuşat.

3. Priveşte-ţi încă o dată duşmanul, cel pe care ai ales să îl urăşti în loc să îl iubeşti. Căci aşa s-a născut ura în lume şi tot aşa s-a stabilit în ea domnia fricii. Ascultă acum cum îţi vorbeşte Dumnezeu, prin Cel Ce este Vocea Lui şi a ta deopotrivă, amintindu-ţi ca nu e voia ta să urăşti şi să fii prizonierul fricii, robul morţii, o făptură mică cu o viaţă mică. Voia ta e neîncătuşată: nu e voia ta să fie încătuşată. Ce stă în tine s-a unit cu Dumnezeu Însuşi la naşterea întregii creaţii. Adu-ţi aminte de Cel

Care te-a creat pe tine şi, prin voia ta, a creat totul. Nu există lucru creat care să nu îţi aducă mulţumiri, căci s-a născut prin voia ta. Nu există lumină în Cer care să nu strălucească numai pentru tine, căci s-a stabilit în Cer prin voia ta.

4. Ce motiv ai să te înfurii într-o lume care îţi aşteaptă, pur şi simplu, binecuvântarea ca să fie liberă? Dacă ai fi prizonier, Dumnezeu Însuşi nu ar putea să fie liber. Căci ce i se face celui pe care Dumnezeu îl iubeşte într-atât I se face lui Dumnezeu Însuşi. Să nu crezi că voieşte să te încătuşeze tocmai Cel Ce te-a făcut cocreator al universului odată cu El. El vrea să îţi ţină voia de-a pururi nelimitată. Lumea aceasta aşteaptă libertatea pe care i-o vei da când vei recunoaşte că eşti liber. Dar nu vei ierta lumea până nu Îl vei ierta pe Cel Ce ţi-a dat voia ta. Căci tocmai prin voia ta i se dă lumii libertate. Şi nu poţi să fii liber separat de Cel a Cărui Voie sfântă o împărtăşeşti.

5. Dumnezeu ţie îţi cere să mântuieşti lumea, căci prin propria ta mântuire se vindecă şi ea. Şi nu e nimeni pe pământ care să nu depindă de decizia ta, ca să înveţe că moartea nu are putere asupra lui, căci îţi împărtăşeşte libertatea după cum îţi împărtăşeşte şi voia. *Este* voia ta să îl vindeci şi, pentru că ai decis cu el, e vindecat. Iar Dumnezeu este iertat acum, căci ai ales să îţi vezi fratele ca prieten.

III. Dincolo de toţi idolii

1. Idolii sunt cât se poate de concreţi. Dar voia ta este universală, fiind nelimitată. Aşa că nu are formă, şi nici nu se mulţumeşte cu exprimarea ei prin formă. Idolii sunt limite. Sunt convingerea că există forme care vor aduce fericire şi că, prin limitare, se dobândeşte totul. E ca şi cum ai spune: „Nu am nevoie de tot. Vreau lucrul acesta mic, care va fi ca totul pentru mine." Şi nu va izbuti să te satisfacă, pentru că voia ta este să ai parte de tot. Decide în favoarea idolilor, şi ceri să fii în pierdere. Decide în favoarea adevărului, şi ai parte de tot.

2. Nu formă cauţi. Ce formă poate substitui Iubirea lui Dumnezeu Tatăl? Ce formă poate lua locul întregii iubiri în Divinitatea lui Dumnezeu Fiul? Ce idol poate face doi din ce e unul? Şi poate nelimitatul să fie limitat? Nu vrei un idol. Nu e voia ta să ai aşa ceva. Nu îţi va acorda darul pe care îl cauţi. Când decizi ce formă trebuie să ia lucrul pe care îl vrei, pierzi înţelegerea rostului pe care îl are. Aşa că îţi vezi voia în idol, reducând-o astfel la o formă concretă. Dar asta nu poate să fie voia ta, căci ce s-a făcut părtaş la toată creaţia nu se poate mulţumi cu idei mărunte şi lucruri infime.

3. În spatele căutării fiecărui idol stă dorul de a fi complet. Întregimea nu are formă pentru că e nelimitată. Să cauţi un om special sau un lucru special ca să ţi-l alipeşti spre a te întregi nu poate să însemne decât că eşti convins că îţi lipseşte o anumită formă. Şi că, prin găsirea ei, vei atinge întregirea într-o formă care îţi place. Iată la ce îţi serveşte un idol: la a nu privi, dincolo de el, sursa convingerii că eşti incomplet. Şi ai putea să fii aşa numai dacă ai fi păcătuit. Căci păcatul e ideea că eşti singur şi desprins de ce este întreg. Aşa că ar fi necesar să se întreprindă căutarea întregimii dincolo de graniţele limitelor puse asupra ta.

4. Nu idolul reprezintă ceea ce vrei. Dar ce crezi că îţi oferă vrei şi ai dreptul să şi ceri. Şi nu e posibil să ţi se refuze. Voia ta de-a fi complet nu e decât Voia lui Dumnezeu, şi ţi-e dată prin faptul că e a Lui. Dumnezeu nu ştie de formă. Şi nu îţi poate răspunde prin ceva lipsit de înţeles. Iar voia ta nu se poate mulţumi cu forme goale, făcute doar pentru a umple un gol ce nu există. Nu asta vrei. Creaţia nu dă puterea de a-l complini pe Fiul lui Dumnezeu niciunei persoane separate şi niciunui lucru separat. La ce idol se poate recurge pentru a-i da Fiului lui Dumnezeu ce are deja?

5. Complinirea e *funcţia* Fiului lui Dumnezeu. El nu e nevoit să o caute. Dincolo de toţi idolii stă sfânta lui voie de-a fi doar ce este. Căci a fi mai mult decât întreg nu are noimă. Dacă s-ar petrece

vreo schimbare în el, dacă s-ar putea reduce la vreo formă şi limita la ce nu e în el, nu ar fi cum l-a creat Dumnezeu. De ce idol poate avea nevoie pentru a fi el însuşi? Căci poate oare să se lepede de o parte a lui? Ce nu e întreg nu poate întregi. Dar ce ceri cu adevărat nu ţi se poate refuza. Voia ţi *s-a* împlinit. Nu în vreo formă care nu te-ar mulţumi, ci în întregul şi pe de-a-ntregul minunatul Gând de tine pe care îl are Dumnezeu.

6. Nimic din ce nu cunoaşte El nu există. Iar ce cunoaşte El există de-a pururi, fără schimbare. Căci gândurile ţin cât ţine mintea ce le-a gândit. Iar în Mintea lui Dumnezeu nu există sfârşit, nici timp în care Gândurile Lui să fi lipsit sau să fi putut suferi vreo schimbare. Gândurile nu se nasc şi nu pot muri. Ele împărtăşesc atributele creatorului lor şi nu au o viaţă separată de a lui. Gândurile pe care le gândeşti sunt în mintea ta, aşa cum eşti şi tu în Mintea ce te-a gândit. Aşa că nu sunt părţi separate în ce există în Mintea lui Dumnezeu. Ea e de-a pururi Una, veşnic unită şi în pace.

7. Gândurile par să vină şi să treacă. Dar asta nu înseamnă decât că uneori eşti conştient de ele, iar alteori, nu. Un gând neamintit renaşte pentru tine când îl reconştientizezi. Dar nu a murit când l-ai uitat. A existat mereu, dar nu ai fost conştient de el. Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu rămâne total neschimbat de faptul că l-ai uitat. Va fi mereu exact cum a fost înainte de clipa în care l-ai uitat şi va fi exact acelaşi când ţi-l vei aminti. Şi e acelaşi în intervalul de timp în care l-ai uitat.

8. Gândurile lui Dumnezeu sunt cu mult mai presus de orice schimbare şi strălucesc de-a pururi. Nu aşteaptă să se nască. Ci să fie bine-venite şi amintite. Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu e ca o stea, neschimbat pe un firmament veşnic. E pusă atât de sus în Cer, încât cei din afara Cerului nu ştiu că există. Dar ea va străluci - neclintită, albă şi minunată - prin toată veşnicia. Nu a fost moment în care să nu fi existat, nici clipă în care lumina ei să fi fost mai pală sau mai puţin perfectă.

9. Cine cunoaşte Tatăl cunoaşte această lumină, căci El e firmamentul veşnic ce o ţine ocrotită, de-a pururi înălţată şi bine ancorată. Puritatea ei desăvârşită nu depinde de vederea sau nevederea ei de pe pământ. Firmamentul o îmbrăţişează şi o ţine cu blândeţe în locul ei perfect, care e la fel de departe de pământ ca pământul de Cer. Nu distanţa şi timpul ţin steaua invizibilă de pe pământ. Dar cei ce îşi caută idoli nu pot să ştie că steaua există.

10. Dincolo de toţi idolii e Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu. Complet neafectat de tumultul şi groaza lumii, de visele naşterii şi morţii care se visează aici, de miriadele de forme pe care le poate lua frica; total netulburat, Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu rămâne exact cum a fost mereu. Înconjurat de o linişte atât de deplină, încât niciun sunet de luptă nu se apropie nici de departe, el rămâne să se odihnească în certitudine şi pace deplină. Aici se ţine ocrotită singura ta realitate, complet inconştientă de toată lumea care venerează idoli şi nu ştie de Dumnezeu. În certitudinea deplină a imuabilităţii şi a odihnei lui în veşnica lui casă, Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu nu a părăsit niciodată Mintea Creatorului său, de Care ştie aşa cum şi Creatorul lui ştie de existenţa lui.

11. Unde ar putea să fie Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu, dacă nu acolo unde eşti şi tu? Realitatea ta să fie oare un lucru separat de tine, şi într-o lume de care realitatea ta nu ştie nimic? În afara ta nu e niciun firmament veşnic, nicio stea neschimbătoare şi nicio realitate. Mintea Fiului ceresc este în Cer, căci acolo s-au unit Mintea Tatălui şi a Fiului într-o creaţie ce nu poate avea sfârşit. Nu ai două realităţi, ci numai una. Şi nu poţi fi conştient decât de una. Realitatea ta e *fie* un idol, *fie* Gândul de tine pe care îl are Dumnezeu. Să nu uiţi, atunci, că idolii trebuie să ţină ascuns ce eşti, nu de Mintea lui Dumnezeu, ci de a ta. Steaua străluceşte în continuare; firmamentul nu s-a schimbat nicicând. Dar tu, Fiul sfânt al lui Dumnezeu Însuşi, eşti inconştient de realitatea ta.

IV. Adevărul din spatele iluziilor

1. Vei ataca precis ce nu te satisface şi, în felul acesta, nu vei vedea că tu ai inventat lucrul respectiv. Te lupţi întotdeauna cu nişte iluzii. Căci adevărul din spatele lor e atât de minunat şi de liniştit în blândeţea lui drăgăstoasă, încât - dacă ai fi conştient de el - ai uita total de defensivitate şi te-ai repezi în îmbrăţişarea lui. Adevărul nu poate fi atacat niciodată. Ai ştiut acest lucru când ai făcut idolii. I-ai făcut ca să uiţi acest lucru. Nu ataci decât idei false, niciodată cele adevărate. Toţi idolii sunt idei false pe care le-ai făcut să umpli golul care crezi că s-a ivit între tine şi ce e adevărat. Şi îi ataci din cauza lucrurilor pe care crezi că le reprezintă. Ce stă în spatele lor nu poate fi atacat.

2. Dumnezeii obositori şi nesatisfăcători pe care i-ai făcut sunt jucării pentru copii, gonflate. Copilul se sperie când, dintr-o cutie închisă, sare un omuleţ de lemn sau când un ursuleţ de pluş, silenţios şi moale, începe să piuie de îndată ce îl ia în mână. Regulile pe care le-a făcut pentru cutii şi ursuleţi i-au înşelat aşteptările şi l-au făcut să îşi piardă „controlul" asupra lucrurilor ce îl înconjoară. Şi îl cuprinde teama, căci a crezut că regulile îl protejează. Iar acum trebuie să înveţe că ursuleţii şi cutiile nu l-au indus în eroare, că nu au încălcat nicio regulă, şi că nu i-au transformat lumea în ceva haotic şi nesigur. S-a înşelat. A înţeles greşit în ce i-a constat siguranţa şi a crezut că l-a părăsit.

3. Golul care nu există e umplut cu jucării de nenumărate forme. Şi fiecare dintre ele pare să încalce regulile pe care i le-ai stabilit. Nu a fost nicicând ce ai crezut. Şi trebuie să pară că îţi încalcă regulile siguranţei, din moment ce regulile au fost greşite. Dar *tu* nu eşti în pericol. Poţi să râzi de omuleţi pe arcuri şi de jucării piuitoare, după cum face şi copilul care învaţă că nu prezintă un pericol pentru el. Dar, cât timp îi place să se joace cu ele, continuă să perceapă că îi respectă regulile pe care le-a făcut pentru distracţie. Aşa că mai există reguli pe care pot să pară că le încalcă, deci pot să îl mai sperie. Chiar *să fie* la discreţia jucăriilor lui? Şi *pot* ele să reprezinte o ameninţare pentru el?

4. Realitatea respectă legile lui Dumnezeu, nu regulile stabilite de tine. Legile Lui sunt cele care îţi garantează siguranţa. Toate iluziile pe care le crezi despre tine nu respectă nicio lege. Ele par să dănţuie un timp, potrivit regulilor stabilite de tine. Dar cad apoi şi nu se mai pot ridica. Nu sunt decât nişte jucării, copile, aşa că nu plânge după ele. Dănţuitul lor nu ţi-a adus bucurie niciodată. Dar nu au fost nici lucruri care să te sperie, nici care să îţi garanteze siguranţa dacă îţi respectau regulile. Ele nu trebuie nici îndrăgite, nici atacate, ci privite pur şi simplu ca nişte jucării de copii fără niciun înţeles propriu. Vezi unul singur în ele, şi le vei vedea pe toate. Nu vedea niciunul, şi nu te vor atinge.

5. Aparenţele înşeală *pentru că* sunt aparenţe, şi nu realitate. Nu stărui asupra lor sub nicio formă. Căci nu fac decât să umbrească realitatea şi să stârnească frică *pentru că* ascund adevărul. Să nu ataci ce ai făurit să te laşi înşelat, căci aşa dovedeşti că ai fost înşelat. Atacul are puterea să facă iluziile reale. Dar ce face nu e absolut nimic. Pe cine ar putea umple de frică o putere care nu poate avea efecte reale? Ce ar putea să fie decât o iluzie, care face totul să pară ca ea? Uită-te calm la jucăriile ei şi înţelege că sunt idoli ce dănţuie potrivit unor dorinţe deşarte. Nu te închina lor, căci nu există. Dar şi acest aspect e dat uitării în atac. Fiul lui Dumnezeu nu are nevoie de apărare împotriva viselor lui. Idolii lui nu îl ameninţă deloc. Singura lui greşeală e faptul că îi consideră reali. Puterea unor iluzii oare ce poate să înfăptuiască?

6. Aparenţele nu pot să înşele decât mintea care se vrea înşelată. Şi poţi face o simplă alegere care te va aşeza de-a pururi cu mult deasupra înşelăciunii. Nu trebuie să te preocupe cum se va face, căci nu poţi să înţelegi aşa ceva. Dar vei înţelege că s-au înfăptuit rapid nişte schimbări grozave, când vei decide un lucru foarte simplu: că nu vrei ce crezi că îţi dau idolii. Căci, în felul acesta, Fiul lui Dumnezeu declară că s-a eliberat de idoli. Aşa că *este* liber.

7. Mântuirea chiar că e un paradox! Ce ar putea să fie decât un vis fericit? Ea nu îţi cere decât să ierţi toate lucrurile pe care nu le-a săvârşit nimeni, să treci cu vederea ce nu există şi să nu

consideri irealul o realitate. Nu ţi se cere decât să laşi să se facă voia ta şi să nu mai cauţi ce nu vrei. Şi ţi se cere să te laşi scăpat de toate visele la ce nu ai fost nicicând şi să nu mai încerci să înlocuieşti Voia lui Dumnezeu cu puterea dorinţelor deşarte.

8. Aici visul separării începe să piară şi să dispară. Căci aici golul care nu există începe să fie perceput fără jucăriile groazei pe care le-ai făurit. Nu ţi se cere mai mult de atât. Bucură-te că mântuirea îţi cere atât de puţin, şi nu atât de mult. Ea nu îţi cere nimic în realitate. Şi, chiar şi în iluzii, nu îţi cere decât să faci iertarea substitutul fricii. Iată singura regulă pentru a avea parte de vise fericite. Golul se goleşte de jucăriile fricii şi irealitatea lui devine atunci evidentă. Visele nu slujesc la nimic. Iar Fiul lui Dumnezeu nu poate să aibă nevoie de ele. Ele nu îi oferă niciun lucru pe care şi l-ar putea dori vreodată. Prin voia lui, e izbăvit de iluzii şi restabilit să fie doar ce e. Ce altceva ar putea să fie planul lui Dumnezeu pentru mântuirea lui decât un mijloc de a-l da Lui Însuşi?

V. Singurul scop

1. Lumea reală e starea mentală în care se vede că iertarea e singurul scop al lumii. Frica nu e obiectivul ei, căci debarasarea de vinovăţie devine ţinta ei. Valoarea iertării e percepută şi ia locul idolilor, care nu mai sunt căutaţi, căci „darurile" lor nu mai sunt îndrăgite: Nu se stabilesc reguli într-aiurea, şi nu i se cer chiar nimănui - nici om, nici lucru - contorsiuni să se înscrie în visul fricii. În schimb, există dorinţa de-a înţelege toate lucrurile create aşa cum sunt de fapt. Şi se mai recunoaşte că toate lucrurile trebuie mai întâi iertate, şi *apoi* înţelese.

2. Aici, se crede că înţelegerea se dobândeşte prin atac. Acolo, se ştie că înţelegerea se pierde prin atac. Nerozia goanei după vinovăţie - ca obiectiv - se recunoaşte pe deplin. Iar idolii nu sunt doriţi acolo, căci se înţelege că vinovăţia este singura cauză a oricărei forme de durere. Nimeni nu e ispitit de atracţia ei vană, căci suferinţa şi moartea au fost percepute ca lucruri nedorite şi nerâvnite. S-a sesizat şi s-a primit cu bucurie posibilitatea libertăţii, şi se poate înţelege acum mijlocul prin care poate fi dobândită. Lumea devine un tărâm al speranţei, pentru că singurul ei scop este acela de-a fi un loc în care se poate împlini speranţa fericirii. Şi nimeni nu stă în afara acestei speranţe, pentru că lumea s-a unit în convingerea că scopul lumii e unul pe care trebuie să îl împărtăşească toţi, dacă vor ca speranţa să fie mai mult decât un simplu vis.

3. Cerul nu e încă tocmai amintit, căci scopul iertării se menţine. Dar toţi sunt siguri că vor trece de iertare şi că rămâne fiecare doar până ce se va desăvârşi în el. Nu îşi doreşte altceva. Şi s-a lepădat de frică, fiindcă s-a unit în scop cu sine însuşi. Există în el o speranţă a fericirii atât de sigură şi de constantă, încât de-abia mai poate sta un pic să aştepte, cu picioarele atingând încă pământul. Dar e bucuros să mai aştepte până îşi dau mână cu mână toţi, şi inimile toate sunt gata pregătite să se înalţe să plece cu el. Căci aşa va fi *el* pregătit pentru pasul prin care toată iertarea e lăsată în urmă.

4. Pasul final e al lui Dumnezeu, căci numai Dumnezeu a putut să creeze un Fiu perfect şi să Îşi împartă cu el Paternitatea. Nimeni din afara Cerului nu ştie cum este posibil, căci înţelegerea acestui lucru e Cerul însuşi. Chiar şi lumea reală are un scop mai prejos de creaţie şi veşnicie. Dar frica a dispărut, căci scopul ei este iertarea, nu idolatria. Şi Fiul Cerului e astfel pregătit să fie el, şi să îşi aducă aminte că Fiul lui Dumnezeu ştie tot ce înţelege Tatăl lui şi că înţelege totul la perfecţie cu El.

5. Lumea reală nu ajunge totuşi să atingă acest scop, căci acesta e scopul lui Dumnezeu Însuşi; numai al Lui, şi totuşi, complet împărtăşit şi perfect îndeplinit. Lumea reală e o stare în care mintea a învăţat cât de uşor pleacă idolii când mai sunt percepuţi, dar nu mai sunt doriţi. Cât de bucuroasă se poate lepăda de ei mintea când a înţeles că idolii nu sunt nimic şi nicăieri, şi că nu au niciun scop! Căci numai atunci poate vedea că vinovăţia şi păcatul nu au nici scop, nici înţeles.

6. Aşa ajungi să conştientizezi scopul lumii reale, adus cu blândeţe în conştiinţa ta să înlocuiască obiectivul păcatului şi al vinovăţiei. Şi tot ce a stat între imaginea ta de sine şi ce eşti, iertarea îndepărtează într-o veselie. Dumnezeu însă nu e nevoit să Îşi re-creeze Fiul, ca să I se restituie ce e al lui. Golul dintre fratele tău şi tine nu a existat nicicând. Şi, ce a cunoscut în momentul creaţiei, Fiul lui Dumnezeu trebuie să cunoască din nou.

7. Când fraţii se unesc în vederea unui singur scop în lumea fricii, ei stau deja la marginea lumii reale. Poate că mai privesc înapoi şi cred că văd un idol pe care îl vor. Dar făgaşul lor se îndreaptă cu siguranţă dinspre idoli spre realitate. Căci, în clipa în care s-au luat de mână, L-au luat de mână pe Cristos şi Îl vor privi pe Cel pe Care Îl ţin de mână. Vor privi faţa lui Cristos înainte de a-şi reaminti Tatăl. Căci El trebuie să rămână neamintit până Îi ajunge Fiul, dincolo de iertare, la Iubirea lui Dumnezeu. Dar mai întâi se acceptă Iubirea lui Cristos. Şi apoi va veni cunoaşterea că Ei sunt una.

8. Cât de lesne şi de lejer e pasul peste graniţele înguste ale lumii fricii odată ce ai recunoscut pe Cine ţii de mână! În mâna ta e tot ce îţi trebuie să te îndepărtezi de frică, cu deplină încredere şi pentru totdeauna, să mergi drept înainte şi să ajungi rapid la poarta Cerului însuşi. Căci Cel pe Care Îl ţii de mână nu a aşteptat decât să I te alături. Iar, acum că ai venit, oare crezi că va întârzia să îţi arate calea pe care trebuie să meargă cu tine? Binecuvântarea Lui se opreşte asupra ta cu aceeaşi certitudine cu care are şi El asupra Lui Iubirea Tatălui. Recunoştinţa Lui faţă de tine îţi depăşeşte înţelegerea, căci I-ai permis să Se ridice din lanţuri şi să meargă cu tine, laolaltă, la casa Tatălui Său.

9. Acum, o ură străveche părăseşte lumea. Şi, odată cu ea, pleacă toată duşmănia şi frica. Să nu te mai uiţi înapoi, căci ce îţi stă înainte e tot ce ai vrut să ai în inimă vreodată. Renunţă la lume! Dar nu ca sacrificiu. Nu ai vrut-o niciodată. Ce fericire căutată aici nu ţi-a adus durere? Ce moment de tihnă nu te-a costat o sumă îngrozitoare în arginţii suferinţei? Bucuria nu costă. E dreptul tău sacru, iar ce se plăteşte nu e fericire. Să îţi iuţească paşii onestitatea, şi nu lăsa experienţele tale de aici să te amăgească retrospectiv. Nu au fost lipsite de un cost amar şi de consecinţe triste.

10. Să nu priveşti înapoi decât onest. Iar, când te ispiteşte un idol, gândeşte-te la lucrul următor:

Nu a existat clipă în care să fi primit de la un idol altceva decât „darul" vinovăţiei.

Nu a existat unul care să nu fi fost procurat cu preţul durerii, un preţ neplătit niciodată numai de tine.

Fii deci milostiv cu fratele tău. Şi să nu alegi un idol în mod necugetat, amintindu-ţi că fratele tău va plăti preţul odată cu tine. Căci îl vei face să întârzie când te uiţi înapoi, şi nu Îl vei percepe pe Cel Ce te ţine drăgăstos de mână. Priveşte înainte, aşadar, şi mergi cu încredere, cu o inimă voioasă ce bate de speranţă şi nu zvâcneşte de frică.

11. Voia lui Dumnezeu stă de-a pururi în cei ce şi-au dat mână cu mână. Până nu au făcut-o, au crezut că El le e duşman. Dar, când s-au unit şi au împărtăşit un singur scop, au fost liberi să înveţe că voia lor e una singură. Aş a ajung să conştientizeze Voia lui Dumnezeu. Şi nu pot să uite prea mult timp că Voia Lui nu e decât a lor.

VI. Justificarea iertării

1. Mânia nu se justifică *niciodată.* Atacul *nu* are temelie. Aici începe şi se va încheia eliberarea de toată frica. Aici se dă lumea reală în schimbul viselor de groază. Căci pe asta se reazemă iertarea, şi nu e decât firesc. Nu ţi se cere să ierţi acolo unde s-ar cuveni şi s-ar justifica să ataci. Căci ar însemna să ierţi un păcat trecând cu vederea ce s-a petrecut de fapt. Nu asta înseamnă să ierţi. Căci

presupune că, reacţionând într-un mod nejustificat, iertarea pe care o oferi va deveni răspunsul la atacul săvârşit. Aşa că, acordându-se unde nu se cuvine, iertarea e o reacţie necorespunzătoare.

2. Iertarea se justifică *întotdeauna.* Ea are o temelie sigură. Nu ierţi ce e de neiertat, nici nu treci cu vederea un atac real care cere pedeapsă. Mântuirea nu constă în a-ţi cere să ai reacţii nefireşti ce nu corespund la ce e real. În schimb, îţi cere să reacţionezi corespunzător la ce e ireal, nepercepând ce nu s-a petrecut deloc. Dacă iertarea nu s-ar justifica, ţi s-ar cere să îţi sacrifici drepturile când replici la atac cu iertare. Dar nu ţi se cere decât să vezi iertarea ca reacţia firească la durerea ce stă pe o eroare şi cere astfel ajutor. Iertarea e singura reacţie sănătoasă. Ea *împiedică* sacrificarea drepturilor tale.

3. Înţelegerea aceasta e singura schimbare care lasă să se ivească lumea reală, să ia locul viselor de groază. Frica se poate stârni numai dacă atacul e justificat, iar - dacă acesta ar avea o temelie reală - iertarea lui nu ar avea niciuna. Vei atinge lumea reală când vei percepe că baza iertării e cât se poate de reală şi de justificată. Cât timp o consideri un dar neîntemeiat, ea trebuie să susţină vinovăţia pe care vrei să o „ierţi". Iertarea nejustificată e un atac. Şi e tot ce poate da vreodată lumea. Ea iartă „păcătoşii" uneori, dar rămâne conştientă că au păcătuit. Aşa că nu merită iertarea pe care le-o dă ea.

4. Aceasta e falsa iertare pe care o foloseşte lumea să ţină vie senzaţia de păcat. Şi, recunoscând că Dumnezeu e drept, pare imposibil ca iertarea Lui să poată fi reală. Aşa că frica de Dumnezeu e rezultatul sigur al iertării considerate nemeritate. Niciunul dintre cei ce se consideră vinovaţi nu poate evita frica de Dumnezeu. Dar e mântuit de această dilemă dacă poate să ierte. Mintea trebuie să îşi conceapă Creatorul după cum se vede pe ea. Dacă poţi vedea că fratele tău merită să fie iertat, ai învăţat că iertarea e dreptul tău la fel de mult ca al lui. Şi nu vei crede că Dumnezeu îţi pregăteşte o judecată îngrozitoare pe care fratele tău nu o merită. Căci e adevărat că nu poţi merita nici mai mult, nici mai puţin decât el.

5. Iertarea pe care o recunoşti ca meritată va vindeca. Ea dă miracolului puterea de-a trece iluziile cu vederea. Aşa înveţi că trebuie să fii iertat şi tu. Nu pot exista aparenţe care să nu poată fi trecute cu vederea. Căci, dacă ar exista, ar trebui să existe mai întâi păcate care să fie de neiertat. Ar exista o greşeală care ar fi mai mult de o eroare; o formă specială de greşeală care rămâne inalterabilă, veşnică, imposibil de corectat sau de lepădat. Ar exista o eroare care a avut puterea să desfacă creaţia, şi să facă o lume capabilă să o înlocuiască şi să distrugă Voia lui Dumnezeu. Numai dacă aşa ceva ar fi posibil ar putea să existe nişte aparenţe capabile să reziste la miracol şi să nu fie vindecate de el.

6. Nu există dovadă mai sigură că doreşti idolatria decât convingerea că există unele forme de boală şi de nevoioşie pe care iertarea nu le poate vindeca. Asta înseamnă că preferi să păstrezi unii idoli şi nu eşti pregătit încă să te lepezi de toţi idolii. Aşa că socoteşti că unele aparenţe sunt reale, şi nicidecum aparenţe. Să nu te amăgeşti în privinţa înţelesului pe care îl are convingerea fermă că unele aparenţe sunt mai greu de trecut cu vederea decât altele. Ea înseamnă întotdeauna că, în opinia ta, iertarea trebuie să fie limitată. Şi ca ţi-ai ales ca obiectiv o iertare parţială şi o limitată debarasare de vinovăţie. Ce ar putea să fie asta decât o falsă iertare a ta şi a tuturor celor ce par separaţi de tine?

7. Trebuie să fie adevărat că miracolul poate să vindece toate formele de boală, sau nu poate să vindece deloc. Scopul lui nu poate fi să judece care forme sunt reale şi care aparenţe sunt adevărate. Dacă trebuie să rămână în afara vindecării până şi o singură aparenţă, o singură iluzie trebuie să facă parte din adevăr. Şi nu poţi scăpa de toată vinovăţia, ci numai de o parte. Pe Fiul lui Dumnezeu trebuie să îl ierţi în întregime. Căci altfel îţi vei păstra o imagine de sine care nu e întreagă, şi te vei teme în continuare să te uiţi înăuntru şi să îţi găseşti acolo debarasarea de fiecare idol. Mântuirea se bazează pe credinţa că nu pot să existe unele forme de vinovăţie pe care să nu le poţi

ierta. Aşa că nu pot să existe nici aparenţe care să fi înlocuit adevărul despre Fiul lui Dumnezeu.

8. Priveşte-ţi fratele, dispus să îl vezi aşa cum e. Şi nu ţine nicio parte din el în afara sentimentului că eşti dispus să se vindece. A vindeca înseamnă a întregi. Iar ce e întreg nu poate avea părţi absente care s-au ţinut în afară. Iertarea se bazează pe recunoaşterea acestui lucru şi pe bucuria că nu pot să existe unele forme de boală pe care miracolul nu are puterea să le vindece.

9. Fiul lui Dumnezeu ori este perfect, ori nu poate să fie Fiul lui Dumnezeu. Şi nu îl vei cunoaşte, dacă eşti de părere că nu merită să se debaraseze de vinovăţie cu toate consecinţele şi formele ei. Nu te poţi gândi la el decât în felul acesta, dacă vrei să cunoşti adevărul despre tine însuţi:

Îţi mulţumesc, Tată, pentru Fiul Tău perfect, în a cărui slavă mi-o voi vedea pe a mea.

Iată afirmaţia voioasă că nu există forme de rău care să poată înfrânge Voia lui Dumnezeu; admiterea bucuroasă a faptului că vinovăţia nu a reuşit prin dorinţa ta de-a face iluziile reale. Şi ce altceva e asta decât o simplă enunţare a adevărului?

10. Priveşte-ţi fratele cu această speranţă în tine, şi vei înţelege că nu e posibil să facă o greşeală care să schimbe adevărul din el. Nu e greu să treci cu vederea erorile care nu au primit efecte. Dar ce vezi că are puterea să facă un idol din Fiul lui Dumnezeu nu vei ierta. Căci el a devenit pentru tine un chip cioplit şi un semn al morţii. Acesta e mântuitorul tău? Oare greşeşte Tatăl sau în privinţa Fiului Său? Sau te-ai înşelat tu cu privire la cel ce ţi-a fost dat să îl vindeci, spre mântuirea şi izbăvirea ta?

VII. Noua interpretare

1. Să fi lăsat Dumnezeu înţelesul lumii la interpretarea ta? Dacă a făcut-o, ea *nu* are înţeles. Căci nu e posibil ca înţelesul să se schimbe constant, şi să fie adevărat însă. Spiritul Sfânt consideră că lumea are un singur scop, stabilit imuabil. Şi nicio situaţie nu îi poate afecta obiectivul, ci trebuie să fie în acord cu el. Căci numai dacă i s-ar putea schimba obiectivul cu fiecare situaţie în parte ar putea să fie expusă fiecare la o altă interpretare, de fiecare dată când te gândeşti la ea. Adaugi un element la scenariul pe care îl scrii pentru fiecare minut al zilei, şi tot ce se întâmplă acum înseamnă altceva. Scoţi un alt element, şi fiecare înţeles se modifică în consecinţă.

2. Ce altceva reflectă scenariile tale decât planurile tale pentru ce ar *trebui* să fie ziua respectivă? Şi aşa judeci dezastrul şi succesul, progresul şi regresul, câştigul şi pierderea. Toate aceste judecăţi se fac potrivit rolurilor atribuite de scenariu. Faptul că nu au înţeles în sine e demonstrat de uşurinţa cu care se schimbă aceste etichete odată cu venirea altor judecăţi, bazate pe alte aspecte ale experienţei respective. Şi atunci, privind înapoi, crezi că vezi un alt înţeles în cele petrecute mai înainte. Ce altceva ai făcut de fapt decât să arăţi că nu au avut niciun înţeles? Dar le-ai atribuit un înţeles în lumina unor obiective ce se schimbă, fiecare înţeles modificându-se odată cu schimbarea obiectivelor.

3. Numai un scop constant poate conferi întâmplărilor un înţeles stabil. Dar trebuie să le acorde un *singur* înţeles la toate. Dacă li se atribuie înţelesuri diferite, precis vor reflecta doar scopuri diferite. Şi acesta e tot înţelesul pe care îl au. Poate acesta să *fie* un înţeles? Poate confuzia să fie ce înseamnă înţelesul? Percepţia nu poate să fie într-un flux constant, şi să permită undeva stabilitatea înţelesului. Frica este o judecată de-a pururi nejustificată. Prezenţa ei nu are alt înţeles decât să îţi arate că ai scris un scenariu înfricoşător şi că, în consecinţă, eşti cuprins de frică. Dar nu pentru că lucrul de care ţi-e frică ar avea un înţeles înfricoşător în sine.

4. Un scop comun e singurul mijloc prin care se poate stabiliza percepţia, şi se poate da o singură interpretare lumii şi tuturor experienţelor de aici. În acest scop împărtăşit există o singură

judecată împărtăşită de toţi şi toate câte vezi. Nu trebuie să judeci, căci ai învăţat că s-a dat un singur înţeles tuturor lucrurilor şi te bucuri să îl vezi peste tot. El nu se poate schimba *pentru că* îl percepi peste tot, neschimbat de împrejurări. Aşa că îl oferi tuturor întâmplărilor şi le laşi să îţi ofere stabilitate.

5. Iată în ce constă debarasarea de judecată: toate lucrurile nu au decât un scop, pe care îl împărtăşeşti cu toată lumea. Şi nimic în lume nu îi poate fi opus, căci aparţine tuturor lucrurilor, după cum îţi aparţine şi ţie. Scopul unic pune capăt tuturor ideilor de sacrificiu, care trebuie să presupună un scop diferit pentru cel ce câştigă şi cel ce pierde. În afara acestei idei, conceptul de sacrificiu nu poate să existe. Şi tocmai ideea de obiective diferite face percepţia să fluctueze şi înţelesul să se schimbe. Într-un obiectiv unit, aşa ceva devine imposibil, căci acordul tău face interpretarea stabilă şi durabilă.

6. Cum se poate stabili comunicarea cât timp simbolurile folosite înseamnă lucruri diferite? Obiectivul Spiritului Sfânt dă o singură interpretare, cu acelaşi înţeles pentru tine şi fratele tău. Aşa poţi să comunici cu el, şi el cu tine. Cu simboluri pe care le puteţi înţelege amândoi, se pune capăt sacrificării înţelesului. Toate sacrificiile duc la pierderea capacităţii tale de-a vedea legături între întâmplări. Şi atunci, văzute separat, nu au niciun înţeles. Căci nu există nicio lumină cu ajutorul căreia să poată fi văzute şi înţelese. Ele nu au scop. Şi rostul pe care îl au nu poate fi văzut. În orice gând al pierderii nu există niciun înţeles. Nimeni nu a căzut de acord cu tine în privinţa înţelesului acestuia. E doar o parte a unui scenariu distorsionat, care nu poate fi interpretat cu noimă. Şi trebuie să fie de-a pururi neinteligibil. Asta nu e comunicare. Visele tale întunecate nu sunt decât scenariile izolate şi lipsite de sens pe care le scrii în somn. Nu căuta înţelesul în vise separate. Numai visele de iertare pot fi împărtăşite. Ele înseamnă acelaşi lucru pentru voi amândoi.

7. Nu interpreta din solitudine, căci ce vezi nu înseamnă nimic. Ce reprezintă va fluctua, şi vei crede că lumea e un loc incert, în care eşti în pericol şi incertitudine la tot pasul. Numai interpretărilor tale le lipseşte stabilitatea, căci nu sunt aliniate cu ce eşti de fapt. Starea aceasta pare atât de periculoasă, încât trebuie să îţi stârnească frică. Nu continua în felul acesta, fratele meu. Avem un singur Interpret. Şi prin întrebuinţarea pe care o dă El simbolurilor suntem uniţi, ca să însemne acelaşi lucru pentru noi toţi. Limba noastră comună ne permite să le vorbim tuturor fraţilor noştri şi să înţelegem odată cu ei că ni s-a dat iertare tuturor şi că putem, de aceea, să comunicăm din nou.

VIII. Realitatea neschimbătoare

1. Aparenţele înşeală, dar pot fi schimbate. Realitatea e neschimbătoare. Ea nu înşeală absolut deloc, şi *eşti* înşelat dacă nu izbuteşti să vezi dincolo de aparenţe. Căci tot ce vezi se va schimba, şi totuşi adineauri ai crezut că e real, iar acum crezi din nou că e real. În felul acesta, realitatea e redusă la formă, susceptibilă de schimbare. Realitatea e neschimbătoare. Tocmai asta o face reală şi o ţine separată de toate aparenţele. Ca să fie ea, trebuie să depăşească toată forma. Nu poate să se schimbe.

2. Miracolul este mijlocul de-a demonstra că toate aparenţele se pot schimba din cauză că *sunt* aparenţe şi nu pot avea imuabilitatea pe care o presupune realitatea. Miracolul atestă mântuirea de aparenţe arătând că se pot schimba. Fratele tău are în el o imuabilitate mai presus de aparenţă şi de înşelăciune, deopotrivă. Aceasta e umbrită de modul schimbător în care îl vezi şi pe care îl iei drept realitatea lui. Visul fericit despre el ia forma aparenţei sănătăţii lui desăvârşite, a libertăţii lui desăvârşite de toate formele de lipsă, şi a siguranţei lui de toate genurile de dezastru. Miracolul este dovada faptului că nu e legat de pierdere sau suferinţă sub nicio formă, pentru că aceasta se poate schimba atât de uşor. Lucrul acesta demonstrează că nu a fost reală niciodată şi că nu poate proveni din realitatea lui. Căci aceea e neschimbătoare şi nu are efecte pe care le-ar putea modifica vreodată ceva din Cer sau de

pe pământ. Dar aparenţele se arată că sunt ireale *pentru că* se schimbă.

3. Ce altceva este ispita decât dorinţa de-a face iluziile reale? Ea nu pare a fi dorinţa de-a nu exista nicio realitate. Dar este o afirmaţie că unele forme de idoli au o puternică atracţie care îi face mai irezistibili decât cei ce nu vrei să aibă realitate. Ispita, aşadar, nu e mai mult de atât: o rugăciune ca miracolul să nu se atingă de unele vise, ci să le ţină irealitatea obscură şi să le dea realitate în schimb. Iar Cerul nu răspunde la această rugăciune, şi nici ţie nu ţi se poate da un miracol să vindeci aparenţele care nu îţi plac. Tu ai pus limite. Ce ceri *chiar* ţi se dă, dar nu de către Dumnezeu, Care nu ştie de limite. Tu te-ai limitat singur.

4. Realitatea e neschimbătoare. Miracolele nu fac decât să îţi arate că ce ai pus între realitate şi conştienţa ta e ireal şi nu constituie o piedică. Preţul convingerii că trebuie să existe unele aparenţe de neschimbat e acela că miracolul nu poate veni cu consecvenţă de la tine. Căci ai cerut să i se refuze puterea de-a vindeca toate visele. Nu există miracol pe care să nu îl poţi avea când doreşti vindecare. Dar nu există miracol care să ţi se poată da dacă nu o vrei. Alege ce vrei să vindeci, şi Celui Ce dă toate miracolele nu I s-a dat libertatea de a-Şi acorda darurile Fiului lui Dumnezeu. Când Fiul cade în ispită, el neagă realitatea. Şi devine robul voluntar al lucrului pe care l-a ales în schimb.

5. *Din cauză că* realitatea e neschimbătoare, există deja un miracol care să vindece toate lucrurile schimbătoare şi să ţi le ofere să le vezi într-o formă fericită, lipsită de frică. Ţi se va da, ca să îţi vezi fratele astfel. Dar nu cât timp vrei să fie altfel în unele privinţe. Căci ar însemna că nu vrei să fie vindecat şi întreg. Cristosul din el este perfect. Asta vrei să vezi? Să nu existe, atunci, vise despre el pe care preferi să le vezi în schimb. Şi vei vedea Cristosul din el pentru că L-ai lăsat să vină la tine. Iar, când ţi Se va arăta, vei fi sigur că eşti ca El, căci El e ce e neschimbător în fratele tău şi în tine.

6. Iată ce vei vedea când vei decide că nu vrei să ţii nicio aparenţă în loc de ce e fratele tău cu adevărat. Nu lăsa ispita de-a prefera un vis să lase să pătrundă aici incertitudinea. Să nu te simţi vinovat şi înspăimântat când te ispiteşte un vis despre ce este el. Dar să nu îi dai puterea să înlocuiască ce e neschimbător în el în felul în care îl vezi. Nu e aparenţă falsă care să nu se stingă, dacă ceri un miracol în schimb. Nu e durere de care să nu scape, dacă îl vrei doar ce e el. De ce te-ai teme să vezi Cristosul din el? În ce vezi, te vezi pe tine însuţi. Prin vindecarea lui, scapi de vinovăţie, căci felul în care îţi apare el e felul în care îţi apari ţie însuţi.

Capitolul 31
VIZIUNEA FINALĂ

I. Simplitatea mântuirii

1. Ce simplă e mântuirea! Tot ce spune este că ceea ce nu a fost adevărat nicicând nu e adevărat acum şi nu va fi niciodată. Imposibilul nu s-a produs şi nu poate avea efecte. Atâta tot. Să fie oare un lucru greu de învăţat pentru cine îl vrea adevărat? Numai lipsa bunăvoinţei de a-l învăţa ar face dificilă o lecţie atât de uşoară. Cât de greu este să vezi că falsul nu poate fi adevărat şi că adevăratul nu poate *fi* fals? Nu mai poţi spune că nu percepi diferenţe între fals şi adevărat. Ţi s-a precizat cum să le distingi şi ce să faci în caz de derută. Atunci de ce persişti în neînvăţarea unor lucruri atât de simple?

2. Un motiv există. Dar să nu îl confunzi cu dificultatea în lucrurile simple pe care îţi cere mântuirea să le înveţi. Ea nu te învaţă decât ce este foarte evident. Şi trece pur şi simplu de la o lecţie evidentă la următoarea, în paşi uşori ce te conduc încetişor de la o lecţie la alta, fără sforţare. Aşa ceva

nu poate deruta, dar tot eşti derutat. Căci, ai ajuns cumva să crezi că ce e derutat total e mai uşor de învăţat şi de înţeles. Ce te-ai învăţat de unul singur e o izbândă atât de colosală a sârguinţei tale de-a învăţa, încât este ceva de-a dreptul incredibil. Dar ai realizat-o fiindcă ai vrut, şi nu te-ai oprit din sârguinţă să o judeci greu de învăţat sau prea complicat de priceput.

3. Niciunul dintre cei ce înţeleg ce ai învăţat, cu câtă grijă ai învăţat, şi câtă osteneală ţi-ai mai dat să exersezi şi să repeţi la nesfârşit aceste lecţii, în toate formele în care le-ai putut concepe, nu s-ar putea îndoi vreodată de puterea abilităţii tale de a învăţa. Nu există putere mai mare în lume. Lumea s-a făcut prin ea, şi chiar şi acum nu depinde de altceva. Lecţiile ce ţi le-ai predat le-ai învăţat şi răzvăţat atât de mult, întipărindu-ţi-le atât de bine, încât se înalţă acum ca grele cortine să îţi facă obscur ce e simplu şi evident. Nu spune că nu le poţi învăţa. Căci puterea ta de învăţare e destul de straşnică să te înveţe că voia ta nu e a ta, că gândurile tale nu îţi aparţin şi că până şi tu eşti altcineva.

4. Cine ar putea să susţină că lecţii ca acestea sunt uşoare? Şi totuşi, ai învăţat mai mult de atât. Ai mers mai departe, pas cu pas, fără să te plângi, oricât de dificil ţi-a fost, până s-a ridicat o lume ce îţi convine. Şi fiecare lecţie ce alcătuieşte lumea se naşte din prima realizare pe care a obţinut-o învăţarea; o enormitate de asemenea proporţii, încât Vocea Spiritului Sfânt pare domoală şi subţire în faţa magnitudinii ei. Lumea a început cu o singură lecţie ciudată, destul de puternică să ÎI lase pe Dumnezeu uitat şi pe Fiul Lui străin de el însuşi, în exil, departe de casa în care l-a pus Dumnezeu Însuşi. Tu, care te-ai învăţat că Fiul lui Dumnezeu e vinovat, să nu spui că nu poţi învăţa simplele lucruri pe care ţi le predă mântuirea!

5. Învăţarea e o aptitudine pe care ai făcut-o şi ţi-ai dat-o singur. Nu a fost făcută să împlinească Voia lui Dumnezeu, ci să sprijine dorinţa ca ea să poată fi contrariată şi ca o voie de ea independentă să fie şi mai reală decât ea. Iată ce a urmărit să demonstreze învăţarea, iar tu ai învăţat ce-a fost făcută să predea. Acum străvechea ta răzvăţătură stă implacabilă în faţa Vocii adevărului şi te învaţă că lecţiile Ei nu sunt adevărate, că sunt prea greu de învăţat, prea dificil de priceput şi prea opuse adevărului adevărat. Şi totuşi, le vei învăţa, căci învăţarea lor e singurul rost al abilităţii tale de-a învăţa pe care îl vede Spiritul Sfânt în lumea toată. Simplele Lui lecţii de iertare au o putere mai straşnică decât a ta, căci chemarea pe care ţi-o adresează ele vine de la Dumnezeu şi de la Sinele tău.

6. Să fie aceasta oare o Voce mică, atât de subţire şi de domoală încât să nu se poată ridica deasupra zgomotului fără sens de sunete ce nu au înţeles? Dumnezeu nu a voit să Îl uite Fiul Său. Şi puterea Voii Lui e în Vocea ce vorbeşte pentru El. Ce lecţie vei învăţa? Ce rezultat este inevitabil, ca Dumnezeu de sigur, şi cu mult mai presus de orice discuţie şi îndoială? Oare poate ţine piept mica ta învăţătură, cu rezultat ciudat şi incredibil de dificilă, simplelor lecţii ce ţi se predau în fiece moment al fiecărei zile, de când s-a început timpul şi de când s-a făcut învăţarea?

7. Lecţiile de învăţat sunt numai două. Fiecare în parte are ca rezultat o altă lume. Şi fiecare lume decurge negreşit din sursa ei. Rezultatul cert al lecţiei că Fiul lui Dumnezeu e vinovat e lumea pe care o vezi. E o lume a groazei şi a disperării. Speranţa fericirii nu există în ea. Nu îţi poţi face planuri de siguranţă care să reuşească vreodată. Nu îţi poţi căuta pe aici bucurii pe care să speri să le găseşti. Acesta însă nu e singurul rezultat pe care îl poate produce învăţătura ta. Oricât de mult ai tot fi răzvăţat sarcina pe care ţi-ai ales-o, lecţia ce reflectă Iubirea lui Dumnezeu tot este mai puternică. Şi o să înveţi că Fiul lui Dumnezeu e inocent şi o să vezi o altă lume.

8. Rezultatul lecţiei că Fiul lui Dumnezeu este nevinovat e o lume în care nu există frică, totul e luminat de speranţă şi sclipeşte de o dulce prietenie. Nu există lucru care să nu îţi adreseze o chemare, rugându-te cu gingăşie să îl laşi să îţi fie prieten şi să se unească cu tine. Şi nicio chemare nu rămâne vreodată neauzită, neînţeleasă sau fără de răspuns în chiar aceeaşi limbă în care s-a făcut chemarea. Iar tu vei înţelege că e tocmai chemarea pe care au făcut-o dintotdeauna toţi şi toate câte

sunt pe lume, dar nu ai perceput-o cum a fost. Iar acum vezi că ai greşit. Te-au amăgit formele în care s-a ascuns chemarea. Aşa că nu ai auzit-o, şi ai pierdut un prieten ce a vrut mereu să fie parte a ta. Chemarea duioasă şi eternă pe care o adresează întregului fiece parte a creaţiei lui Dumnezeu se aude peste tot în lumea pe care o aduce această lecţie secundă.

9. Nu există făptură care să nu împărtăşească Voia universală de a fi întreagă şi de a nu îşi lăsa chemarea să treacă fără să o auzi. Fără răspunsul tău e lăsată să moară, după cum e salvată de la moarte când auzi în strigătul ei străvechea chemare la viaţă şi înţelegi că este chiar a ta. Cristosul din tine Îşi aduce aminte de Dumnezeu cu toată certitudinea cu care Îi cunoaşte Iubirea. Şi totuşi, El poate fi Iubire numai dacă Fiul Lui e inocent. Căci Dumnezeu chiar ar fi frică dacă cel pe care l-a creat inocent ar putea fi rob al vinovăţiei. Fiul desăvârşit al lui Dumnezeu îşi aduce aminte de creaţia sa. Dar, în vinovăţie, a uitat ce este el de fapt.

10. Frica de Dumnezeu decurge din lecţia că Fiul Lui e vinovat, cu aceeaşi certitudine cu care Iubirea lui Dumnezeu îi revine în amintire când îşi învaţă inocenţa. Căci ura trebuie să zămislească frică şi să se vadă, în cel ce-a zămislit-o, chiar pe ea. Cât de mult greşeşti tu, care nu izbuteşti să auzi chemarea ce răsună dincolo de fiece chemare aparentă la moarte; ce cântă în spatele fiecărui atac ucigaş şi imploră iubirea să refacă această lume muribundă. Nu înţelegi Cine te strigă de dincolo de fiece formă de ură, de fiece chemare la război. Dar Îl vei recunoaşte când Îi vei răspunde în limba în care va striga. Va apărea când Îi vei răspunde şi vei cunoaşte în El că Dumnezeu este Iubire.

11. Ce altceva este ispita decât dorinţa de-a decide greşit ce să înveţi şi de-a avea un rezultat pe care nu îl vrei? Recunoaşterea că e o stare mentală nedorită devine mijlocul prin care se reevaluează opţiunea şi se vede preferat un alt rezultat. Te înşeli dacă crezi că vrei dezastru, dezbinare şi durere. Să nu auzi în tine o aşa chemare. Ascultă, mai degrabă, chemarea mai profundă din spatele ei, care cheamă la pace şi la bucurie. Şi toată lumea îţi va da bucurie şi pace. Căci, aşa cum auzi, răspunzi. Şi iată! Răspunsul tău e dovada lecţiei pe care ai învăţat-o. Rezultatul ei e lumea pe care o vezi.

12. Să stăm liniştiţi o clipă şi să uităm toate lucrurile pe care le-am învăţat vreodată, toate gândurile pe care le-am avut şi toate prejudecăţile pe care le deţinem despre semnificaţia şi scopul lucrurilor. Să nu ne amintim propriile noastre idei despre rostul lumii. Nu îl cunoaştem. Să lăsăm să se desprindă din minţile noastre şi să dispară fiecare imagine pe care o deţinem despre cineva.

13. Să fii lipsit de judecată, inconştient de orice gând de bine sau de rău ce ţi-a trecut prin minte vreodată despre cineva. Nu îl cunoşti acum. Eşti liber însă să înveţi ce este, să reînveţi ce este el. Acum renaşte pentru tine, iar tu renaşti pentru el, fără trecutul care v-a osândit la moarte pe tine şi pe el. Acum e liber să trăiască aşa cum liber eşti şi tu, căci s-a stins învăţătura cea străveche şi a lăsat un loc în care adevărul poate să renască.

II. A merge cu Cristos

1. O lecţie străveche nu se învinge punând vechiul şi noul în contrast. Nu se înfrânge ca să se cunoască adevărul, nici nu se combate să piardă în faţa atracţiei adevărului. Nu e de pregătit nicio luptă; nici timp nu e de consumat, nici planuri de croit pentru a introduce noul. Se *dă* o luptă străveche împotriva adevărului, dar adevărul nu răspunde. Cine s-ar putea răni într-un astfel de război, dacă nu cumva se răneşte singur? Nu are duşman de fapt. Şi pot să îl atace oare nişte vise?

2. Să reexaminăm ce pare să stea între tine şi adevărul tău de sine. Căci sunt paşi de făcut în renunţarea la acesta. Primul e o decizie pe care o iei. Dar, după aceea, adevărul ţi-e bun dat. Tu vrei să stabileşti adevărul. Şi, prin dorinţa ta, stabileşti două alternative între care să alegi de fiecare dată

când crezi că trebuie să iei o decizie în privinţa unui lucru. Niciuna dintre ele nu e adevărată. Şi nici diferite nu sunt. Trebuie însă să le vedem pe amândouă înainte de-a putea să vezi, dincolo de ele, unica alternativă care *e o* opţiune diferită. Dar nu în visele pe care le-ai făcut, ca să îţi poată fi obscură.

3. Opţiunile între care alegi nu prezintă o alternativă şi îţi dau doar iluzia liberei alegeri, căci va avea un singur rezultat ori-ori. Deci nu prezintă o alternativă. Conducătorul şi condusul apar ca roluri separate, fiecare părând să aibă avantaje pe care nu vrei să le pierzi. Aşa că speranţa satisfacţiei şi a păcii pare să stea în fuziunea lor. Te vezi împărţit între aceste două roluri, de-a pururi rupt în două. Şi fiece prieten sau duşman devine un mijloc de-a te ajuta să te salvezi din situaţia aceasta.

4. Poate o numeşti iubire. Poate crezi că, în sfârşit, omorul e justificat. Îl urăşti pe cel căruia i-ai dat rolul de conducător când vrei să îţi revină ţie, şi urăşti că nu şi-l asumă când vrei să trezeşti condusul din tine şi să renunţi la rolul de conducător. Iată pentru ce ţi-ai făcut fratele şi pentru ce ai învăţat să crezi că acesta este rostul lui. Dacă nu serveşte acestui scop, nu şi-a îndeplinit funcţia pe care i-ai acordat-o. Aşa că îşi merită moartea, căci nu are rost şi nici folos pentru tine.

5. Şi el? Ce vrea de la tine? Ce altceva să vrea decât ce vrei tu de la el? La fel de uşor, viaţă sau moarte, căci ce alegi alegi şi pentru el. Îi adresezi două chemări, şi tot aşa el ţie. Între acestea două *ai* de ales, căci din ele decurge un rezultat diferit. Nu contează de ţi-e conducător sau ţi-e condus, căci ai ales moartea. Dar, dacă cere moarte sau cere viaţă, ură sau iertare şi ajutor, nu rezultă acelaşi lucru. Auzi una, şi eşti separat de el şi bun pierdut. Auzi-o însă pe cealaltă, şi te uneşti cu el şi, în răspunsul tău, se găseşte mântuirea. Vocea pe care o auzi în el nu e decât a ta. Ce îţi cere el? Ascultă bine! Căci cere ce va veni la tine, căci vezi un chip de-al tău şi îţi auzi propria voce cerând ce vrei tu.

6. Înainte de-a răspunde, stai un pic să te gândeşti la următorul lucru:

Răspunsul pe care i-l dau fratelui meu este ce cer eu însumi.

Şi ce învăţ referitor la el e ce învăţ referitor la mine însumi.

Să aşteptăm apoi o clipă şi să stăm liniştiţi, uitând tot ce am crezut că am auzit, amintindu-ne cât de mult nu cunoaştem. Fratele acesta nici nu ne conduce, nici nu e condus de noi, ci merge alături de noi pe exact acelaşi drum. Este ca noi, la fel de aproape sau de departe de ce îl vrem pe cât îl vom lăsa să fie. Nu avem nimic de câştigat de nu are şi el cu noi, şi regresăm dacă nu avansează. Să nu îl iei de mână mânios, ci drăgăstos, căci în progresul lui ţi-l treci la socoteală pe al tău. Şi facem drumul separat de nu îl ţii la loc sigur, lângă tine.

7. Din moment ce e egalul tău în Iubirea lui Dumnezeu, vei fi mântuit de toate aparenţele şi vei răspunde Cristosului Care te cheamă. Stai liniştit şi ascultă. Nu gândi gânduri străvechi. Uită lecţiile triste pe care le-ai învăţat despre acest Fiu al lui Dumnezeu care te cheamă. Cristos îi cheamă pe toţi cu aceeaşi tandreţe, nevăzând conducători şi conduşi, şi neauzind decât un singur răspuns la toţi. Deoarece aude o singură Voce, El nu poate auzi un răspuns diferit de cel pe care l-a dat când L-a desemnat Dumnezeu unicul Lui Fiu.

8. Stai foarte liniştit o clipă. Vino fără să te gândeşti la ce ai învăţat până acum şi lasă deoparte toate imaginile pe care le-ai făcut vreodată. Vechiul va dispărea în faţa noului fără împotrivirea sau intenţia ta. Nu se va produce niciun atac asupra lucrurilor care ai crezut că sunt preţioase şi cer îngrijire. Nu se va produce niciun asalt asupra dorinţei tale de-a auzi o chemare ce nu s-a făcut nicicând. Nimic nu te va răni în acest loc sfânt, unde vii să asculţi în linişte şi să înveţi adevărul despre ce vrei de fapt. Nu ţi se va cere să înveţi mai mult de atât. Dar, auzindu-l, vei înţelege că nu trebuie decât să ieşi de aici fără gândurile pe care nu le-ai vrut şi care nu au fost adevărate niciodată.

9. Iartă-i fratelui tău toate aparenţele, care nu sunt decât lecţii străvechi pe care ţi le-ai predat despre păcătoşenia din tine. Auzi doar cum cere îndurare şi dezlegare de toate imaginile înfricoşătoare pe care le deţine despre ce este el şi ce trebuie să fii tu. Se teme să meargă cu tine şi

crede că un loc puţin mai în faţă sau puţin mai în urmă ar fi, probabil, un loc mai sigur pentru el. Poţi oare să progresezi dacă gândeşti la fel, înaintând doar când vrea el să regreseze şi rămânând în urmă când vrea să o ia înainte el? Căci uiţi astfel ţelul călătoriei, care nu e decât să te decizi să mergi cu el, aşa încât niciunul să nu conducă, şi nici să nu fie condus. Aşa, este un drum pe care îl parcurgeţi împreună, nu singuri. Şi, prin decizia aceasta, se schimbă rezultatul învăţării, căci a renăscut Cristos pentru amândoi.

10. O singură clipă petrecută fără vechile tale idei despre cine e marele tău tovarăş de drum şi despre ce ar trebui să ceară va fi de ajuns să se întâmple acest lucru. Şi vei percepe că scopul lui este acelaşi cu al tău. El cere ce vrei tu şi are nevoie de acelaşi lucru ca şi tine. Poate că ia în el o altă formă, dar nu formei îi răspunzi. El cere şi tu primeşti, căci ai venit cu un singur scop: acela de-a învăţa că îţi iubeşti fratele cu o iubire frăţească. Iar, ca frate, are un Tată Care trebuie să fie acelaşi cu al tău, după cum şi el e, în realitate, ca şi tine.

11. Împreună, vă amintiţi moştenirea voastră comună şi o acceptaţi amândoi. De unii singuri, vi se refuză la amândoi. Nu e oare clar că, atâta vreme cât insişti să fii conducător sau condus, crezi că mergi singur, alăturea de nimeni? Acesta e drumul către nicăieri, căci nu ţi se poate da lumina câtă vreme mergi de unul singur, aşa că nu poţi să vezi pe unde mergi. Şi, bâjbâind de unul singur prin întuneric, te cuprinde deruta şi o senzaţie de îndoială neîncetată. Dar acestea sunt doar aparenţe despre ce e călătoria şi cum trebuie făcută. Căci, alăturea de tine, e Cel Ce îţi ţine lumina dinainte, să faci fiecare pas cu certitudinea şi siguranţa drumului. Legătura de la ochi poate, într-adevăr, să îţi întunece vederea, dar nu poate face drumul însuşi să devină întunecat. Iar Cel Ce călătoreşte cu tine are lumina.

III. Autoacuzaţii

1. Numai autoacuzaţii condamnă. Când te pregăteşti să faci o alegere ce va avea diferite urmări ca rezultat, trebuie mai întâi să înveţi la perfecţie un lucru. El trebuie să devină o deprindere, o replică atât de caracteristică pentru tot ce faci, încât devine prima ta reacţie la toată ispita şi la toate situaţiile ce se ivesc. Învaţ-o, dar învaţ-o foarte bine, căci prin ea se scurtează amânarea fericirii cu un interval de timp de neînchipuit. Nu îţi urăşti fratele pentru păcatele lui, ci numai pentru ale tale. Orice formă par să ia păcatele lui, ea nu face decât să ascundă că le consideri ale tale, şi demne deci de un atac „just".

2. De ce ar trebui să fie păcatele lui păcate, dacă nu ai crede că nu pot fi iertate în tine? De ce sunt reale în el, dacă nu ai crede că sunt realitatea ta? Şi de ce le ataci pretutindeni, dacă nu pentru că te urăşti? Eşti *tu* un păcat? Răspunzi „da" de fiecare dată când ataci, căci prin atac afirmi că eşti vinovat şi că trebuie să dai după cum meriţi. Şi ce poţi merita, dacă nu ce eşti? Dacă nu ai crede că meriţi atac, nu ţi-ar trece prin gând să ataci pe nimeni. De ce ai face-o? Ce ai câştiga? Care ar putea să fie rezultatul pe care l-ai dori? Şi cum ţi-ar putea aduce vreun beneficiu crima?

3. Păcatele sunt în trupuri. Nu sunt percepute în minţi. Nu sunt considerate scopuri, ci fapte. Trupurile făptuiesc, iar minţile nu. Aşa că trupul trebuie să fie de vină pentru ce face. Nu e considerat un lucru pasiv, care se supune comenzilor tale şi nu face nimic pe cont propriu. Dacă eşti păcat, atunci *eşti* trup, pentru că mintea nu făptuieşte. Iar scopul trebuie să fie în trup, nu în minte. Trupul trebuie să acţioneze pe cont propriu şi să se motiveze singur. Dacă eşti păcat, încui mintea în trup şi dai scopul ei închisorii sale, care acţionează în locul ei. Un temnicer nu execută ordine, ci asigură executarea lor de către cel întemniţat.

4. Şi totuşi, *trupul* e întemniţat, nu mintea. Trupul nu gândeşte gânduri. Nu are puterea să

învețe, să ierte, şi nici să înrobească. El nu dă ordine pe care să le execute mintea, nici nu pune condiţii la care trebuie să se supună ea. Nu ţine în închisoare decât mintea dispusă să stea acolo. *Se* îmbolnăveşte la cererea minţii care vrea să îi devină prizonieră. Şi îmbătrâneşte şi moare, pentru că mintea respectivă e bolnavă în sinea ei. Învăţarea e singura care produce vreo schimbare. Aş a că trupul, în care nu se poate petrece nicio învăţare, nu s-ar putea schimba vreodată dacă mintea nu ar prefera ca trupul să îşi schimbe aparenţa, să corespundă scopului dat de ea. Căci mintea poate învăţa şi în ea se efectuează toate schimbările.

5. Mintea care se crede un păcat nu are decât un scop: acela ca trupul să fie sursa păcatului, să o ţină în închisoarea pe care şi-a ales-o, pe care o păzeşte şi în care se ţine la strâmtoare, o prizonieră adormită la câinii mârâiţi ai răului şi ai urii, ai atacului şi ai bolii; ai bătrâneţii şi durerii, ai chinului şi suferinţei. Aici se păstrează gândurile jertfei, căci aici domneşte vinovăţia şi porunceşte ca lumea să fie ca ea: un loc în care nimic nu poate găsi îndurare, nici nu poate supravieţui ravagiilor fricii decât prin omor şi prin moarte. Căci aici eşti făcut păcat, iar păcatul nu îşi poate avea locul în cei bucuroşi şi liberi, căci sunt duşmanii pe care păcatul trebuie să îi ucidă. Prin moarte, păcatul se păstrează, iar cei ce cred că sunt păcat trebuie să moară pentru ce cred că sunt.

6. Să ne bucurăm că vei vedea ce crezi şi că ţi-e dat să schimbi ce crezi. Trupul nu va face decât să urmeze. El nu te poate conduce unde nu vrei să fii. Nu îţi păzeşte somnul, nici nu îţi împiedică trezirea. Eliberează-ţi trupul din închisoare, şi nu vei vedea pe nimeni prizonierul lucrului de care ai scăpat. Nu vei vrea să îţi ţii în vinovăţie duşmanii aleşi, nici să îi ţii în lanţuri, de iluzia unei iubiri schimbătoare, pe cei pe care îi crezi prieteni.

7. Cei inocenţi eliberează ca semn de recunoştinţă pentru eliberarea lor. Şi ce văd susţine eliberarea lor de întemniţare şi de moarte. Deschide-ţi mintea la schimbare, şi nu vi se va cere nicio pedeapsă străveche nici fratelui tău, nici ţie. Căci Dumnezeu a spus că nu *există* jertfă care să se poată cere; că nu *există* jertfă care să se poată face.

IV. Adevărata alternativă

1. Există tendinţa de-a crede că lumea poate să ofere consolare şi scăpare de problemele pe care e rostul ei să le păstreze. De ce ar fi aşa? Căci e un loc în care pari să ai de ales numai între iluzii. Şi eşti stăpân pe rezultatele alegerii făcute. Aşa că socoteşti, în intervalul scurt de la naştere la moarte, că ţi s-a dat spre folosinţă, doar pentru tine, un pic de timp, un interval în care fiecare e în conflict cu tine, dar poţi să alegi ce drum te va scoate din conflict şi te va ajuta să ieşi din dificultăţi ce nu te privesc. Dar te *privesc.* Cum poţi atunci să scapi de ele lăsându-le în urmă? Ce trebuie să vină cu tine vei lua cu tine indiferent ce drum alegi să urmezi.

2. Adevărata opţiune nu e o iluzie. Dar lumea nu are de oferit niciuna. Toate drumurile ei nu duc decât la dezamăgire, la nimic şi la moarte. Nu ai ce alege între alternativele ei. Nu căuta să scapi aici de probleme. Lumea a fost făcută ca problemele să nu poată *fi* eludate. Nu te lăsa indus în eroare de diferitele nume date drumurilor ei. Toate sfârşesc la fel. Şi fiecare dintre ele nu e decât mijlocul de-a obţine acel sfârşit, căci aici vor duce toate drumurile ei, oricât de diferit par să înceapă, oricât de diferit par să continue. Sfârşitul lor e cert, căci nu ai ce alege între ele. Toate vor duce la moarte. Pe unele dintre ele călătoreşti voios un timp, înainte să apară dezolarea. Iar, pe altele, spinii se simt de îndată. Ai de ales, nu care să fie sfârşitul, ci când să vină.

3. Nu ai ce să alegi acolo unde fiece sfârşit e sigur. Poate ai prefera să le încerci pe toate, înainte de-a învăţa cu adevărat că nu sunt decât unul singur. Drumurile pe care le poate oferi această lume par destul de multe, dar trebuie să vină vremea când începe să vadă fiecare cât de mult se

aseamănă între ele. Mulţi au murit la vederea acestui lucru, nevăzând o altă cale în afara celor pe care le oferă lumea. Şi, învăţând că acestea nu au dus nicăieri, şi-au pierdut speranţa. Şi totuşi, acesta era momentul în care ar fi putut să înveţe lecţia cea mai grozavă. Toţi trebuie să ajungă la acest punct, şi să treacă mai departe. E adevărat că nu ai ce să alegi în lume. Dar nu asta e lecţia în sine. Lecţia are un scop şi, prin acesta, ajungi să înţelegi la ce serveşte.

4. De ce ai căuta să încerci un alt drum, o altă persoană sau un alt loc, când ai învăţat cum începe lecţia, dar nu percepi încă la ce serveşte? Scopul ei este răspunsul la căutarea pe care trebuie să o întreprindă toţi cei ce mai cred că este de găsit un alt răspuns. Învaţă acum, fără disperare, că nu există speranţa vreunui răspuns în lume. Dar nu judeca lecţia care doar începe în felul acesta. Nu mai căuta în lume alte repere care par să indice încă un drum. Nu mai căuta speranţă unde nu există. Accelerează-ţi acum învăţarea şi înţelege că nu faci decât să pierzi timpul dacă nu treci de ce ai învăţat la ce mai e de învăţat. Căci, din acest punct - cel mai jos -, învăţarea te va duce pe culmile fericirii, în care vezi scopul lecţiei sclipind cu claritate, perfect accesibil puterii tale de-a învăţa.

5. Cine s-ar lăsa întors din toate drumurile lumii dacă nu ar înţelege reala lor zădărnicie? Nu e imperios oare să înceapă cu asta, să îşi caute în schimb o altă cale? Căci, câtă vreme vede că are de ales unde nu are, ce putere de decizie mai poate folosi? Marea degajare de putere trebuie să înceapă învăţând unde are un folos real. Şi ce decizie are putere dacă se aplică în situaţii lipsite de opţiuni?

6. Învăţarea că lumea nu poate oferi decât o singură opţiune, indiferent de forma ei, marchează începutul acceptării că există o adevărată alternativă în schimb. Lupta împotriva acestui pas înseamnă zădărnicirea scopului pe care îl ai aici. Nu ai venit să înveţi cum să găseşti un drum pe care lumea nu îl conţine. Să cauţi diferite făgaşuri în lume nu înseamnă decât să cauţi diferite forme de adevăr. Iar asta te-ar *împiedica* să ajungi la adevăr.

7. Să nu crezi că fericirea se găseşte vreodată urmând un făgaş ce duce în direcţia opusă ei. Aşa ceva nu are sens şi nu poate fi modul în care se găseşte. Ţie, căruia cursul de faţă ţi se pare prea greu de învăţat, dă-mi voie să îţi repet că, pentru a atinge un ţel, trebuie să înaintezi în direcţia acestuia, şi nu în direcţie opusă. Şi fiecare drum ce duce în direcţie opusă nu va înainta spre scopul urmărit. Dacă ţi-e greu să înţelegi acest lucru, atunci îţi va fi cu neputinţă să înveţi acest curs. Dar numai atunci. Căci, altfel, nu e decât simpla predare a evidentului.

8. *Există* o opţiune pe care ai puterea să o alegi când vei vedea adevăratele alternative. Până nu ajungi la acel punct, nu ai de ales şi poţi să hotărăşti doar cum să te reamăgeşti mai bine. Cursul acesta nu încearcă să îţi predea mai mult de atât: puterea de decizie nu poate să constea în a alege diferite forme ale aceleiaşi iluzii, ale aceleiaşi erori. Toate alegerile din lume depind de acest lucru: alegi între fratele tău şi tine, şi vei câştiga atâta cât va pierde el, iar ce pierzi tu e ce i se dă lui. Cât de opus adevărului e acest lucru, când tot ce urmăreşte lecţia e să te înveţe că pierderea fratelui tău e pierderea *ta,* iar ce câştigă el e ce ţi se dă *ţie.*

9. El nu Şi-a părăsit Gândurile! Dar tu *I*-ai uitat Prezenţa şi nu ţi-ai amintit Iubirea Lui. Niciun făgaş din lume nu poate duce la El, şi niciun ţel lumesc nu poate fi una cu al Lui. Ce drum din lumea întreagă se va îndrepta lăuntric, când fiecare drum a fost făcut să separe călătoria de scopul pe care trebuie să îl aibă dacă nu e decât zadarnică rătăcire? Toate drumurile care te îndepărtează de ce eşti te vor duce la derută şi disperare. Dar El nu Şi-a lăsat Gândurile să moară, fără Sursa lor pe veci în ele.

10. El nu Şi-a părăsit Gândurile! Nu poate pleca din ele, după cum nici ele nu Îl pot ţine pe dinafară. Ele rămân în unitate cu El şi, în Unitatea Lor, sunt ţinuţi compleţi şi El, şi Ele. Nu există drum care să te îndepărteze de El. Călătorie care să te îndepărteze de tine însuţi nu există. Ce prostie şi ce dementă să crezi că ar putea să existe un drum cu asemenea ţintă! Unde ar putea duce? Şi cum ai

putea fi făcut să îl străbaţi, parcurgându-l fără ca propria ta realitate să fie una cu tine?

11. Iartă-ţi nebunia şi uită toate călătoriile fără sens şi toate ţelurile fără ţintă. Nu au niciun înţeles. Nu poţi fugi de ce eşti. Căci Dumnezeu e milostiv şi nu Şi-a lăsat Fiul să Îl abandoneze. Fii recunoscător pentru ce este El, căci în asta e scăparea ta de nebunie şi de moarte. Nu te poţi găsi decât unde este El. Nu *există* făgaş care să nu ducă la El.

V. Conceptul de sine versus Sinele

1. Învăţătura lumii e construită pe un concept de sine adaptat la realitatea lumii. Acesta i se potriveşte bine. Căci e o imagine care se potriveşte unei lumi de umbre şi iluzii. Aici e acasă la el, unde ce vede e una cu el. Învăţătura lumii serveşte la construirea unui concept de sine. Acesta este scopul ei: să vii fără un sine şi să îţi faci unul pe parcurs. Şi, până ajungi la „maturitate", l-ai şi perfectat, să dai piept cu lumea de la egal de egal, la unison cu cerinţele ei.

2. Un concept de sine e făcut de tine. Şi nu îţi seamănă absolut deloc. Este un idol, făcut să ia locul realităţii tale ca Fiu al lui Dumnezeu. Conceptul de sine pe care vrea să îl predea lumea nu e ce pare a fi. Căci menirea lui este să fie util în două privinţe, din care mintea poate recunoaşte numai una. Prima prezintă faţa inocenţei, aspectul asupra căruia se acţionează. Faţa aceasta e cea care surâde, te farmecă, ba chiar pare să iubească. Ea îşi caută tovarăşi şi se uită, uneori cu milă, la cei suferinzi şi uneori oferă mângâiere. Ea crede ca e bună într-o lume rea.

3. Acest aspect se poate înfuria, căci lumea e haină şi nu poate asigura iubirea şi adăpostul pe care le merită inocenţa. Aşa că faţa aceasta e deseori scăldată de lacrimi din cauza nedreptăţilor pe care le acordă lumea celor ce vor să fie buni şi generoşi. Acest aspect nu atacă niciodată primul. Dar, în fiecare zi, o sută de lucruri mărunte îi agresează inocenţa prin mici atacuri, provocând-o la enervare şi, în cele din urmă, la insulte şi injurii făţişe.

4. Faţa inocenţei pe care o poartă atât de mândru acest concept de sine poate tolera atacul în legitimă apărare, căci nu e oare un fapt binecunoscut că lumea tratează cu asprime inocenţa lipsită de apărare? Niciunul dintre cei ce îşi fac portretul nu omite această faţă, căci are nevoie de ea. Cealaltă parte nici nu vrea să o vadă. Şi tocmai în această direcţie şi-a îndreptat privirea învăţătura lumii, căci aici s-a stabilit „realitatea" lumii, să se asigure că idolul e de durată.

5. Sub faţa inocenţei stă o lecţie pe care conceptul de sine a fost făcut să o predea. E o lecţie de o cumplită dislocare şi de o frică atât de devastatoare, încât faţa surâzătoare de deasupra ei trebuie să îşi ferească în veci privirea, să nu perceapă perfidia pe care o ascunde. Iată ce predă lecţia: „Sunt lucrul pe care l-ai făcut din mine şi, privindu-mă, eşti condamnat din cauza lucrului ce sunt". La această concepţie de sine lumea reacţionează surâzând aprobator, căci îi garantează că făgaşurile lumii sunt bine păzite, iar cei ce le străbat nu vor scăpa.

6. Iată lecţia centrală care asigură că fratele tău e condamnat de-a pururi. Căci ce eşti tu a devenit acum păcatul lui. Pentru aşa ceva nicio iertare nu e cu putinţă. Nu mai contează ce face, căci degetul tău acuzator e îndreptat spre el, ţintindu-l neşovăitor şi mortal. Degetul e îndreptat şi spre tine, dar lucrul acesta e ţinut şi mai adânc în pâclele de sub faţa inocenţei. Şi, în aceste cripte învăluite, toate păcatele lui şi ale tale sunt păstrate şi ţinute în întuneric, unde nu pot fi percepute ca greşeli - un lucru pe care lumina l-ar arăta cu siguranţă. Nu poţi nici să fii învinuit pentru ce eşti, nici să schimbi lucrurile pe care te face să le faci. Şi atunci, fratele tău e simbolul păcatelor tale pentru tine, care îţi condamni fratele mereu - în tăcere, şi totuşi, cu mare insistenţă - pentru odiozitatea care eşti.

7. Conceptele se învaţă. Nu sunt fireşti. Ele nu există independent de învăţare. Nu sunt date, aşa că trebuie făcute. Niciunul dintre ele nu e adevărat, şi multe provin din închipuiri febrile,

înfierbântate de ură şi de distorsiuni născute din frică. Ce altceva e un concept decât un gând căruia cel ce l-a făcut îi dă un înţeles numai al lui? Conceptele menţin lumea. Dar nu pot fi folosite să demonstreze realitatea lumii. Căci fiecare dintre ele se face în cadrul lumii, se naşte în umbra ei, crescând în uzanţele ei şi, în cele din urmă, „maturizându-se" în gândirea ei. Ele sunt idei de idoli, pictate cu pensulele lumii, care nu poate face nici măcar un singur tablou care să reprezinte adevărul.

8. Un concept de sine e ceva lipsit de înţeles, căci nimeni de aici nu ii poate vedea scopul, aşa că nu îşi poate închipui ce e. Dar toată învăţarea pe care o dirijează lumea începe şi se încheie cu un singur ţel: acela de-a te învăţa acest concept de sine, ca să alegi să respecţi legile acestei lumi şi să nu cauţi niciodată să treci de drumurile ei, nici să nu îţi dai seama cum te vezi. Acum, Spiritul Sfânt trebuie să găsească un alt mod de-a te ajuta să vezi că trebuie să desfaci acest concept de sine, dacă vrei să ai parte de linişte. Şi nu poate fi dezvăţat decât prin lecţii care urmăresc să te înveţe că eşti altceva. Căci, altfel, ţi s-ar cere să schimbi ce crezi acum cu pierderea totală a sinelui, un lucru care ţi-ar stârni o groază mai cumplită.

9. De aceea, planurile de lecţii ale Spiritului Sfânt sunt eşalonate în trepte uşoare, pas cu pas, în aşa fel încât, deşi vei resimţi uneori o oarecare stare de jenă şi de frământare, să nu se zdruncine ce ai învăţat, ci doar să se retraducă ce pare a-i fi dovada. Să ne gândim, atunci, ce dovadă există că eşti ce a făcut fratele tău din tine. Căci, deşi încă nu percepi că asta e ce crezi, ai învăţat până acum, cu siguranţă, că te comporţi de parcă ar fi. Reacţionează el în locul tău? Şi ştie cu exactitate ce s-ar putea întâmpla? Poate să îţi vadă viitorul şi să sorocească, înainte de sosirea lui, ce să faci în fiece împrejurare? Precis a făcut lumea odată cu tine, de are o asemenea preştiinţă a lucrurilor ce vor veni.

10. Că eşti ce a făcut fratele tău din tine pare foarte improbabil. Şi, chiar de a făcut-o, cine ţi-a dat faţa inocenţei? E contribuţia ta? Cine e, atunci, acest „tu" care şi-a adus-o? Şi cine e amăgit de toată bunătatea ta şi o atacă într-o asemenea măsură? Să uităm nerozia acestui concept şi să ne gândim doar la un lucru: două părţi alcătuiesc ce crezi că eşti. Dacă pe una a generat-o fratele tău, cine oare a făcut-o pe cealaltă? Şi de cine trebuie ascuns ceva? Dacă lumea este rea, tot nu e nevoie să ascunzi din ce eşti făcut. Cine să o vadă? Şi ce anume - în afară de ce e atacat - ar putea avea nevoie de apărare?

11. Poate motivul pentru care acest concept trebuie ţinut în întuneric e acela că, în lumină, cel ce nu l-ar crede adevărat eşti tocmai tu. Şi ce s-ar întâmpla cu lumea pe care o vezi dacă i s-ar înlătura toate proptele? Conceptul tău de lume depinde de acest concept de sine. Şi ambele ar dispărea dacă s-ar pune vreodată la îndoială oricare dintre ele. Spiritul Sfânt nu vrea să bage spaima în tine. Aşa că te întreabă, pur şi simplu, dacă e posibil să se pună doar o mică întrebare.

12. Există alternative în ce priveşte lucrul ce trebuie să fii. Ai putea, de pildă, să fii lucrul care ai ales să îţi faci fratele să *fie.* Aşa, conceptul de sine se mută de la ceva total pasiv, făcându-se cel puţin loc unei alegeri active şi unei oarecare admiteri că trebuie să fi survenit o interacţiune. Ajungi la o oarecare înţelegere că tu ai ales pentru voi amândoi, iar ce reprezintă el are înţelesul dat de tine. Mai mult, ţi se arată întrezăriri ale legii percepţiei, cum că ce vezi reflectă starea minţii celui ce percepe. Dar cine a fost cel ce a ales primul? Dacă eşti ce ai ales să îţi faci fratele să fie, au existat alternative între care să alegi, şi cineva trebuie să fi decis primul să o aleagă pe una şi să renunţe la cealaltă.

13. Deşi acest pas prezintă avantaje, nu abordează deocamdată o chestiune fundamentală. Ceva trebuie să fi premers aceste concepte de sine. Şi ceva trebuie să fi efectuat învăţarea care le-a dat naştere. Iar lucrul acesta nu poate fi explicat de niciunul dintre cele două puncte de vedere. Principalul avantaj al trecerii de la primul la al doilea este acela că ai participat cumva la alegere prin propria ta decizie. Dar acest avantaj se plăteşte cu o pierdere aproape egală, căci ţi se impută acum vina pentru ce e fratele tău. Şi trebuie să îi împărtăşeşti vinovăţia, pentru că ai ales-o pentru el după asemănarea

alei tale. În timp ce înainte numai el era perfid, acum trebuie să fii condamnat odată cu el.

14. Conceptul de sine a fost întotdeauna marea preocupare a lumii. Şi fiecare crede că trebuie să găsească răspunsul la enigma sinelui său. Mântuirea poate fi considerată nimic mai mult decât debarasarea de concepte. Ea nu se preocupă de conţinutul minţii, ci de simpla constatare a faptului că gândeşte. Iar ceva ce poate gândi are de ales şi i se poate arăta că diferite gânduri au diferite consecinţe. Aşa că poate învăţa că toate gândurile ei reflectă deruta profundă pe care o simte despre cum a fost făcută şi ce este. Şi vag pare conceptul de sine să răspundă ce nu ştie nici el.

15. Să nu îţi cauţi Sinele în simboluri. Nu poate exista concept care să reprezinte ceea ce eşti. Ce contează ce concept accepţi cât timp percepi un sine care interacţionează cu răul şi reacţionează la lucruri haine? Conceptul tău de sine va rămâne mereu ceva complet lipsit de înţeles. Şi nu vei percepe că nu poţi interacţiona decât cu tine însuţi. Perceperea unei lumi vinovate e doar indiciul că învăţarea ţi-a fost dirijată de lume şi o vezi cum te vezi pe tine însuţi. Conceptul de sine cuprinde tot ce vezi, şi nimic nu rămâne în afara acestei percepţii. Dacă te poate răni ceva, îţi vezi zugrăvite dorinţele secrete. Nimic mai mult. Şi, în suferinţa ta de orice fel, îţi vezi propria dorinţă ascunsă de-a ucide.

16. Îţi vei croi multe concepte de sine pe parcursul învăţării. Fiecare în parte va arăta schimbările petrecute în propriile tale relaţii, pe măsură ce îţi schimbi percepţia de sine. Va apărea o oarecare stare de derută de fiecare dată când are loc o schimbare, dar să fii recunoscător că învăţătura lumii îşi slăbeşte încleştarea în care ţi-a prins mintea. Fii încredinţat şi fericit că, în sfârşit, va trece şi că îţi va lăsa mintea în pace. Rolul de acuzator va apărea în multe locuri şi în multe forme. Şi fiecare va părea să te acuze. Dar să nu te temi că nu se va desface.

17. Lumea nu îţi poate preda imagini de sine dacă nu vrei să le înveţi. Va veni o vreme când vor trece imaginile toate şi vei vedea că nu ştii ce eşti. Tocmai în această minte nepecetluită şi deschisă revine adevărul, nestingherit şi neîngrădit. Acolo unde s-au lepădat conceptele de sine, adevărul e revelat exact aşa cum este. Când se va pune fiece concept sub semnul îndoielii şi al întrebării, şi se va recunoaşte că nu e făcut pe baza unor ipoteze rezistente la lumină, atunci adevărul va fi liber să intre în sanctuarul său, curat şi lipsit de vinovăţie. Nu există afirmaţie mai înfricoşătoare pentru lume decât:

Nu ştiu ce lucru sunt şi, de aceea, nu ştiu ce fac, nici unde sunt, nici cum să văd lumea şi nici cum să mă văd pe mine însumi.

Însă în această învăţătură se naşte mântuirea. Şi Ce eşti îţi va vorbi de Sine Însuşi.

VI. Recunoaşterea spiritului

1. Fie vezi trupul, fie recunoşti spiritul. Nu există compromis între aceste două variante. Dacă una e reală, cealaltă trebuie să fie falsă, căci realul îşi neagă opusul. Nu există altă opţiune în viziune decât asta. Ce decizi în această privinţă determină tot ce vezi, ce socoteşti real şi iei de bun. De această unică opţiune depinde toată lumea ta, căci aici ai stabilit ce eşti, trup sau spirit, potrivit propriei convingeri. Dacă alegi trupul, nu vei scăpa niciodată de el ca propria ta realitate, căci ai ales că vrei să fie aşa. Alege însă spiritul, şi tot Cerul se apleacă să îţi atingă ochii şi să îţi binecuvânteze sfânta privire, ca să nu mai vezi lumea trupurilor decât pentru a vindeca, a alina şi a binecuvânta.

2. Mântuirea e desfacere. Dacă alegi să vezi trupul, vezi o lume a separării, a lucrurilor neconectate şi a întâmplărilor ce nu au niciun sens. Unul apare şi dispare în moarte; altul e sortit să sufere şi să piardă. Şi nimeni nu e exact cum a fost cu o clipă mai înainte, nici nu va fi peste o clipă cum e acum. Cine poate avea încredere unde vede atâta schimbare, căci cine merită preţuire dacă nu e decât pulbere şi praf? Mântuirea e desfacerea tuturor acestor lucruri. Căci constanţa apare în privirea

celor ai căror ochi au fost eliberaţi prin mântuire să nu se mai uite la preţul păstrării vinovăţiei, căci au ales să se lepede în schimb de ea.

3. Mântuirea nu cere să vezi spiritul şi să nu percepi trupul. Ci cere, pur şi simplu, ca aceasta să fie opţiunea ta. Căci poţi să vezi trupul fără niciun ajutor, dar nu înţelegi cum să vezi o lume independentă de acesta. Mântuirea va desface lumea ta şi te va lăsa să vezi o altă lume pe care ochii tăi nu ar putea să o găsească niciodată. Să nu te preocupe cum se poate aşa ceva. Nu înţelegi cum de-a venit să îţi întâlnească ochii tot ce vezi. Căci, dacă ai înţelege, ar fi dispărut. Vălul ignoranţei e tras peste rău şi bine, şi trebuie să treci de el ca să dispară amândouă, aşa încât percepţia să nu mai găsească unde să se ascundă. Cum se face asta? Nu se face absolut deloc. Ce poate să mai trebuiască să se facă în universul creat de Dumnezeu?

4. Numai într-o stare de aroganţă ai putea concepe că trebuie să faci evidentă calea ce duce la Cer. Ţi s-au dat mijloacele să vezi lumea care o va înlocui pe cea pe care ai făcut-o. Facă-se voia ta! În Cer ca şi pe pământ asta e pe veci adevărat. Nu contează unde crezi că eşti, nici care crezi că trebuie să fie în realitate adevărul despre tine. Nu are importanţă ce vezi, nici ce alegi să simţi sau să gândeşti sau să doreşti. Căci Dumnezeu Însuşi a spus: „Facă-se voia ta". Şi ţi se face în consecinţă.

5. Tu, care crezi că poţi alege să îl vezi pe Fiul lui Dumnezeu aşa cum vrei să fie, nu uita că niciunul dintre conceptele tale de sine nu se va împotrivi adevărului despre ce eşti. Desfacerea adevărului ar fi imposibilă. Dar conceptele nu sunt greu de schimbat. O singură viziune, clar văzută, care nu corespunde tabloului după cum a fost perceput odinioară, va schimba lumea pentru ochi care învaţă să vadă, căci s-a schimbat conceptul de sine.

6. Eşti invulnerabil? Atunci lumea e inofensivă în ochii tăi. Ierţi? Atunci lumea e iertătoare, căci i-ai iertat greşelile, aşa că te priveşte cu ochi care văd ca ai tăi. Eşti trup? Atunci lumea întreagă îţi pare primejdioasă şi pusă pe omor. Eşti spirit, fără de moarte, fără perspectiva stricăciunii şi fără pata păcatului asupra ta? Atunci lumea îţi apare stabilă, întru totul demnă de încrederea ta; un loc fericit în care să te odihneşti o vreme, unde nimic nu trebuie să fie de temut, ci numai de iubit. Cine le este nebine-venit celor buni la inimă? Şi ce i-ar putea răni pe cei cu adevărat inocenţi?

7. Facă-se voia ta, sfinte copil al lui Dumnezeu. Nu contează dacă te crezi în Cer sau pe pământ. Ce voieşte Tatăl tău de la tine nu se poate schimba niciodată. Adevărul din tine rămâne luminos ca o stea, pur ca lumina, inocent ca însăşi iubirea. Iar tu *meriţi* să se facă voia ta!

VII. Viziunea mântuitorului

1. Învăţarea e schimbare. Mântuirea nu urmăreşte să folosească un mijloc încă prea străin de gândirea ta să fie util, nici să facă genul de schimbări pe care nu l-ai putea recunoaşte. Conceptele sunt necesare cât timp durează percepţia, iar schimbarea conceptelor e sarcina mântuirii. Căci trebuie să lucreze cu contraste, şi nu cu adevărul, care nu are opus şi nu se poate schimba. În conceptele acestei lumi, cei vinovaţi sunt „răi"; cei „buni" sunt inocenţi. Şi nu e nimeni aici care să nu deţină un concept de sine în care îşi pune la socoteală cele „bune" ca să i se ierte cele „rele". Şi nu se încrede în „binele" din nimeni, crezând că „răul" trebuie să se ascundă dedesubt. Acest concept scoate în evidenţă perfidia, iar încrederea devine imposibilă. Şi nu se poate schimba cât timp percepi „răul" în tine.

2. Nu îţi vei putea recunoaşte gândurile „rele" cât timp vezi valoare în atac. Le vei percepe uneori, dar nu vei vedea că sunt lipsite de înţeles. Aşa că vin în formă înfricoşătoare, cu conţinutul încă tăinuit, să îţi zdruncine sărmanul concept de sine şi să îl înnegrească cu încă o „crimă". Nu îţi poţi da propria inocenţă, pentru că eşti prea derutat în privinţa ta. Dar, dacă un *singur* frate s-ar întâmpla să îţi apară întru totul vrednic de iertare, atunci conceptul tău de sine e total schimbat. Gândurile „rele" ţi s-

au iertat odată cu ale lui, pentru că le-ai lăsat pe toate să nu te afecteze. Nu mai alegi să fii semnul răului şi al vinei din el. Şi, acordând încredere binelui din el, o acorzi binelui din tine.

3. În plan conceptual, aşa îl vezi mai mult decât un simplu trup, căci binele nu e niciodată ce pare a fi trupul. Faptele trupului sunt percepute ca venind dintr-o parte „mai josnică" a ta, şi deci a fratelui tău deopotrivă. Prin concentrarea ta asupra binelui din el, trupul devine tot mai nepersistent în ochii tăi şi îl vei vedea, în final, doar ca o simplă umbră ce înconjoară binele. Şi tot acesta va fi şi conceptul tău de sine, când vei ajunge în lumea de dincolo de ce pot oferi vederii tale ochii tăi, de unii singuri. Căci nu vei interpreta ce vezi fără Ajutorul dat de Dumnezeu. Iar, în felul Lui de a vedea, *există* o altă lume.

4. Tu trăieşti în lumea aceea la fel de mult ca în aceasta. Căci ambele sunt concepte de sine, care pot fi schimbate între ele, dar nu pot fi deţinute niciodată împreună. Contrastul e cu mult mai mare decât crezi, căci vei îndrăgi acest concept de sine, pentru că nu a fost făcut numai pentru tine. Născut ca dar pentru cineva neperceput a fi tu însuţi, acesta ţi s-a dat. Căci iertarea ta, oferită lui, a fost acceptată acum pentru amândoi.

5. Să crezi în cel ce merge cu tine, ca să ţi se schimbe înfricoşătorul concept de sine. Şi uită-te la binele din el, ca să nu te înspăimânte gândurile tale de „rău", căci nu îţi împiedică vederea lui. Tot ce cere acest salt e să fii dispus să aibă loc această schimbare fericită. Nu ţi se cere mai mult de atât. În numele ei, ţine minte ce ţi-a adus în urma lui conceptul de sine pe care îl deţii acum şi primeşte cu bucurie contrastul voios ce ţi se oferă. Întinde-ţi mâna să primeşti darul iertării blânde pe care îl oferi celui ce are exact aceeaşi nevoie de el ca tine. Şi lasă-ţi crudul concept de sine să se preschimbe într-unul care aduce pacea lui Dumnezeu.

6. Conceptul de sine pe care îl deţii acum îţi garantează că funcţia pe care o ai aici va rămâne de-a pururi neîmplinită şi nefăcută. Aşa că te osândeşte la o senzaţie chinuitoare de profundă depresie şi zădărnicie. Acesta însă nu trebuie să fie fix, dacă nu cumva alegi să îl ţii fără speranţa vreunei schimbări, static şi tainic în mintea ta. Dă-I-l în schimb Celui Ce înţelege schimbările de care are nevoie acesta pentru a-l lăsa să îndeplinească funcţia ce ţi s-a dat de a-ţi aduce pace, să poţi oferi pace ca să o ai. Ai alternative de folosit în minte şi poţi să te vezi altfel. Nu ai prefera să te vezi necesar la mântuirea lumii, în loc de-a te vedea duşmanul mântuirii?

7. Conceptul de sine stă ca un scut, o baricadă mută în faţa adevărului, ascunzându-l de privirea ta. Toate lucrurile pe care le vezi sunt imagini, căci le priveşti ca printr-o barieră care îţi înceţoşează văzul şi îţi deformează vederea, să nu vezi nimic cu claritate. Lumina e oprită de la tot ce vezi. În cel mai bun caz, întrezăreşti umbra a ce se află dincolo. În cel mai rău, priveşti doar întunericul şi percepi închipuirile îngrozite ce decurg din gânduri şi din concepte vinovate, născute din frică. Şi atunci ce vezi e iadul, căci frica *este* iadul. Tot ce ţi-e dat e ca să te eliberezi: vederea, viziunea şi Călăuza lăuntrică, toate te scot din iad cu cei pe care îi iubeşti alături, şi universul alăturea de ei.

8. Priveşte rolul pe care îl ai în univers! Domnul Iubirii şi al vieţii i-a încredinţat fiecărui crâmpei de creaţie adevărată toată mântuirea de jalea iadului. Şi fiecăruia în parte i-a îngăduit harul de-a fi un mântuitor al celor sfinţi lăsaţi în special în grija lui. Iată ce învaţă fiecare când pentru prima oară îşi priveşte un frate cum se priveşte şi pe el, şi îşi vede oglinda în acest frate. Aşa îşi leapădă conceptul de sine, căci nimic nu stă între privirea lui şi ce priveşte, să judece ce vede. Şi, în această singură viziune, vede faţa lui Cristos şi înţelege că îi priveşte pe toţi aşa cum o vede pe aceasta. Căci e lumină unde era odinioară întuneric şi i s-a luat vălul de pe ochi.

9. Vălul peste faţa lui Cristos, frica de Dumnezeu şi de mântuire, iubirea pentru vinovăţie şi moarte, toate sunt nume diferite pentru o singură greşeală: aceea că există un spaţiu între tine şi fratele tău, separaţi de iluzia ta de sine, care te ţine la distanţă de el şi pe el departe de tine. Sabia

judecăţii e arma pe care o dai iluziei tale de sine, să lupte să ţină neocupat de iubire spaţiul ce îţi ţine fratele la distanţă. Dar, cât timp ai această sabie, trebuie să te percepi ca trup, căci separarea de care eşti legat te împiedică să îl vezi pe cel ce ţine oglinda spre un alt mod de-a vedea ce este el, şi deci ce trebuie să fii.

10. Ce e ispita decât dorinţa de-a sta în iad şi jale? Şi la ce ar putea da naştere decât la o imagine de sine care poate fi jalnică, şi rămâne în iad şi chin? Cine a învăţat să nu îşi vadă fratele în felul acesta s-a mântuit şi este, prin urmare, un mântuitor pentru ceilalţi. Dumnezeu i-a încredinţat fiecăruia pe toţi, căci un mântuitor parţial ar fi el însuşi mântuit doar parţial. Preasfinţii pe care ţi i-a dat Dumnezeu să îi mântuieşti sunt toţi cei pe care îi întâlneşti sau priveşti, fără să ştii cine sunt; toţi cei pe care i-ai văzut o clipă şi i-ai uitat, cei pe care i-ai cunoscut cu mult timp în urmă şi cei pe care urmează să îi întâlneşti, cei neamintiţi şi cei încă nenăscuţi. Căci Dumnezeu ţi l-a dat pe Fiul Lui să îl mântuieşti de fiece concept pe care l-a deţinut vreodată.

11. Dar, cât timp doreşti să stai în iad, cum poţi să fii mântuitorul Fiului lui Dumnezeu? Cum să îi cunoşti sfinţenia cât timp îl vezi separat de a ta? Căci sfinţenia se vede cu ochi sfinţi care privesc inocenţa lăuntrică şi se aşteaptă, de aceea, să o vadă peste tot. Aşa că o trezesc în toţi pe care îi privesc, să fie fiecare ce se aşteaptă de la el. Aceasta e viziunea mântuitorului: să îşi vadă inocenţa în toţi pe care îi priveşte şi să îşi vadă mântuirea peste tot. El nu ţine concepte de sine între ochii lui calmi, deschişi şi ce vede. Ci aduce lumina la tot ce priveşte, să vadă totul cum este cu adevărat.

12. Indiferent ce formă pare să ia ispita, ea nu reflectă decât dorinţa de-a fi un sine ce nu eşti. Şi din această dorinţă se naşte un concept care te învaţă că eşti lucrul care doreşti să fii. El va rămâne conceptul tău de sine până nu mai îndrăgeşti dorinţa ce i-a dat naştere. Dar, câtă vreme ţii la ea, îţi vei vedea fratele sub înfăţişarea sinelui al cărui chip a fost zămislit din tine de dorinţa ta. Căci vederea, neavând puterea de-a crea, poate doar să reprezinte o dorinţă. Dar poate să privească cu iubire sau cu ură, în funcţie de o decizie foarte simplă: vrei să te uneşti cu ce vezi sau vrei să te ţii desprins şi separat.

13. Viziunea mântuitorului e la fel de inocentă de ce e fratele tău pe cât e de liberă de orice judecată emisă la adresa ta. Ea nu vede niciun trecut în nimeni. Aşa că e în slujba unei minţi total deschise, neumbrite de vechi concepte şi pregătite să vadă doar ce conţine prezentul. Ea nu poate judeca pentru că nu cunoaşte. Şi, recunoscând lucrul acesta, ea doar întreabă: „Ce înţeles are ce văd?" Apoi i se răspunde. Şi uşa se ţine deschisă, ca faţa lui Cristos să îşi răsfrângă strălucirea asupra celui care cere, cu inocenţă, să străpungă cu privirea vălul vechilor idei şi al străvechilor concepte deţinute atât de mult şi îndrăgite împotriva viziunii lui Cristos din tine.

14. Fii vigilent, aşadar, la ispită, ţinând minte ca nu e decât o dorinţă, dementă şi fără noimă, de-a face din tine un lucru ce nu eşti. Gândeşte-te şi ce lucru vrei să fii în schimb. E un lucru al nebuniei, al durerii şi al morţii; un lucru al perfidiei şi al disperării negre, al viselor eşuate şi al singurei speranţe rămase - de-a muri şi de-a pune capăt visului fricii. *Aceasta* e ispita, şi nimic mai mult de-atât. Poate fi greu să *nu* o alegi? Gândeşte-te ce e ispita şi vezi adevăratele alternative între care alegi. Nu sunt decât două. Să nu te inducă în eroare ceea ce apare ca mai multe opţiuni. Există iad sau Cer, şi din acestea două alegi numai una.

15. Nu lăsa lumina lumii, care ţi-a fost dată, să rămână ascunsă lumii. Ea are nevoie de lumină, căci e cât se poate de întunecată, iar oamenii disperă pentru că li se refuză viziunea mântuitorului şi ce văd e moarte. Mântuitorul lor stă şi îi priveşte cu ochi nedeschişi, necunoscând şi necunoscut. Şi nu pot să vadă până nu îi priveşte cu ochi văzători şi nu le oferă iertare cu ai săi. Poţi tu, cel căruia Dumnezeu îi spune: „Eliberează-Mi Fiul!", să fii ispitit să nu asculţi, când înveţi că tu eşti cel pentru care cere eliberare? Ce altceva îşi propune să predea cursul acesta? Şi ce altceva ai de învăţat?

VIII. Mai alege o dată

1. Ispita, în toate formele ei, indiferent unde apare, vrea să predea o singură lecţie. Vrea să îl convingă pe preasfântul Fiu al lui Dumnezeu că e un trup, născut în ceva ce trebuie să moară, incapabil să scape de fragilitatea acestuia şi constrâns de ce îi comandă să simtă acesta. Trupul îi stabileşte limitele la ce poate face: forţa trupului e singura lui putere, iar priceperea lui nu poate depăşi mica sferă de cuprindere a trupului. Oare ai fi aşa ceva dacă ţi-ar apărea Cristos în toată slava Lui şi ţi-ar cere următorul lucru:

Mai alege o dată dacă vrei să îţi iei locul printre mântuitorii lumii sau vrei să rămâi în iad şi să îţi ţii acolo fraţii.

Căci El *chiar* a sosit şi *chiar* îţi cere acest lucru.

2. Cum faci alegerea? Ce uşor ţi se poate explica! Tu alegi întotdeauna între slăbiciunea ta şi puterea lui Cristos din tine. Şi ce alegi e ce consideri real. Pur şi simplu, nefolosind niciodată slăbiciunea pentru a te călăuzi în ce faci, nu îi dai putere. Şi tot ce faci laşi în grija luminii lui Cristos din tine. Căci I-ai adus slăbiciunea ta, iar El ţi-a dat în schimb puterea Lui.

3. Încercările nu sunt decât lecţii pe care nu ai reuşit să le înveţi, prezentate din nou, aşa încât, unde ai ales greşit mai înainte, să poţi alege acum ceva mai bun şi să scapi astfel de toată durerea pe care ţi-a adus-o ce ai ales mai înainte. În toate dificultăţile, frământările şi nedumeririle tale, Cristos te cheamă şi îţi spune blând: *„Frate, mai alege o dată"*. Nu vrea să lase nevindecată nicio sursă de durere, nicio imagine care să tăinuiască adevărul. Vrea să înlăture toată jalea de la tine, cel creat de Dumnezeu ca altar închinat bucuriei. Nu vrea să te lase fără mângâiere, singur în vise de iad, ci vrea să îţi elibereze mintea de toate câte îţi ascund faţa Lui. Sfinţenia Lui este a ta pentru că El e singura forţă reală din tine. Puterea Lui este a ta pentru că El e Sinele creat de Dumnezeu ca unicul Său Fiu.

4. Imaginile pe care le faci tu nu pot birui ce vrea Dumnezeu Însuşi să fii. Să nu te temi de ispită niciodată, ci vezi în ea ce e: încă o ocazie de-a mai alege o dată, şi de-a lăsa puterea lui Cristos să biruie în fiecare împrejurare şi în fiecare loc în care ţi-ai ridicat odinioară o imagine de sine. Căci toate câte par să îţi ascundă faţa lui Cristos sunt neputincioase în faţa măreţiei Lui şi dispar din faţa sfintei Lui vederi. Mântuitorii lumii, care văd ca El, sunt pur şi simplu cei care aleg puterea Lui în locul propriei lor slăbiciuni, văzute separat de El. Ei vor izbăvi lumea, căci sunt uniţi în toată puterea pe care o are Voia lui Dumnezeu. Şi ce voiesc ei e numai ce voieşte El.

5. Învaţă, aşadar, fericita deprindere de a răspunde cu următoarele cuvinte la toată ispita de-a te percepe jalnic şi slab:

Sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu.

Fiul Lui nu poate suferi.

Iar eu sunt Fiul Lui.

Aşa inviţi puterea lui Cristos să triumfe, înlocuind toată slăbiciunea ta cu puterea infailibilă ce vine de la Dumnezeu. Şi atunci miracolele sunt la fel de firești cum au părut să fie frica şi agonia înainte de alegerea sfinţeniei. Căci, în alegerea aceasta, distincţiile false dispar, alternativele iluzorii se dau la o parte şi nimic nu mai rămâne să conturbe adevărul.

6. *Eşti* aşa cum te-a creat Dumnezeu, şi tot aşa e fiece făptură pe care o priveşti, indiferent de imaginile pe care le vezi. Ce vezi ca boală şi durere, slăbiciune, suferinţă şi pierdere nu e decât ispita de-a te percepe lipsit de apărare şi în iad. Nu îi ceda, şi vei vedea că toată durerea, în fiecare formă, oriunde se iveşte, dispare pur şi simplu ca pâclele în soare. A venit un miracol să îl vindece pe Fiul lui

Dumnezeu şi să închidă uşa în faţa viselor lui de slăbiciune, lăsând drum liber mântuirii şi eliberării lui. Mai alege o dată ce vrei să fie el, ţinând minte că fiecare alegere pe care o faci stabileşte propria ta identitate aşa cum o vei vedea şi vei crede că este.

7. Nu îmi refuza micul dar pe care ţi-l cer, când îţi pun la picioare în schimb pacea lui Dumnezeu, şi puterea de-a le aduce această pace tuturor celor ce cutreieră pământul incerţi, singuri şi într-o permanentă frică. Căci ţi-e dat să te uneşti cu fiecare şi, prin Cristosul din tine, să îi iei vălul de pe ochi şi să îl laşi să îl vadă pe Cristos în el însuşi.

8. Fraţii mei întru mântuire, auziţi-mi vocea şi ascultaţi-mi vorbele! Nu cer decât propria voastră eliberare. Nu e loc de iad într-o lume a cărei minunăţie poate fi atât de intensă şi de cuprinzătoare, încât e doar un pas de la ea la Cer. Ochilor voştri obosiţi le aduc viziunea unei alte lumi, atât de nouă, de curată şi de proaspătă, încât veţi uita de durerea şi necazul pe care le-aţi văzut mai înainte. Dar e o viziune pe care trebuie să o împărtăşiţi cu toţi pe care îi vedeţi, pentru că altfel nu o veţi vedea. Darul acesta vi-l însuşiţi dându-l. Iar Dumnezeu, cu bunătate drăgăstoasă, vi l-a menit.

9. Să ne bucurăm că putem cutreiera lumea şi că putem găsi atât de multe ocazii de-a percepe încă o situaţie în care darul lui Dumnezeu poate fi recunoscut din nou ca al nostru! Aşa vor dispărea toate vestigiile iadului, păcatele secrete şi urile ascunse. Şi toată minunăţia pe care au ascuns-o se va înfăţişa privirii noastre ca pajiştile Cerului, să ne ridice deasupra drumurilor spinoase pe care le-am străbătut înainte de ivirea lui Cristos. Ascultaţi-mă, fraţilor, auziţi-mă şi alăturaţi-vă mie. Dumnezeu a menit să nu pot chema în zadar şi rămân mulţumit în certitudinea Sa. Căci *veţi* auzi şi *veţi* alege din nou. Şi, prin această alegere, se eliberează fiecare.

10. Îţi mulţumesc, Tată, pentru sfinţii aceştia care sunt fraţii mei şi, totodată, Fiii Tăi. Credinţa mea în ei este a Ta. Sunt la fel de sigur că vor veni la mine pe cât eşti Tu de sigur de ce sunt şi vor fi întotdeauna. Vor accepta darul pe care li-l ofer, pentru că mi l-ai dat pentru ei. Şi, aşa cum eu nu vreau să fac decât Voia Ta preasfântă, tot aşa vor alege şi ei. Aduc mulţumiri pentru ei. Cântecul mântuirii va răsuna prin toată lumea la fiecare alegere făcută de ei. Căci ne-am unit în scop şi sfârşitul iadului e aproape.

11. Mâna mea se întinde să întâmpine cu bucurie fiecare frate care vrea să depăşească ispita alături de mine şi îşi îndreaptă privirea, cu hotărâre fermă, spre lumina ce se răsfrânge dincolo de ea, cu desăvârşită constanţă. Dă-mi-i pe ai mei, căci ei îţi aparţin. Poţi oare să dai greş în ce e doar Voia Ta? Îţi aduc mulţumiri pentru ce sunt fraţii mei. Şi, pe măsură ce alege să mi se alăture fiecare, cântecul de mulţumire de la pământ la Cer creşte din frânturi de melodie, mici şi răzleţe, într-un singur cor în care se prind toţi şi toate câte sunt într-o lume izbăvită de iad, aducându-Ţi mulţumiri.

12. Şi acum spunem „Amin". Căci a venit Cristos să stea în sălaşul stabilit de Tine înainte de existenţa timpului, în calmă veşnicie. Călătoria se încheie, sfârşindu-se în locul unde a început. Şi nu rămâne de ea nicio urmă. Nu se dă credinţă niciunei iluzii şi nu mai rămâne nicio pată de întuneric să ascundă faţa lui Cristos de cineva. Se face Voia Ta, pe deplin şi cu desăvârşire, şi toată creaţia Te recunoaşte şi Te cunoaşte ca singura Sursă pe care o are. Clară în asemănarea Ta, lumina se răsfrânge din tot ce vieţuieşte şi mişcă în Tine. Căci am ajuns unde suntem una cu toţii, şi suntem acasă, unde vrei Tu să fim.